

Ta Có Kỹ Năng Đặc Biệt Cao Lãnh

Contents

Ta Có Kỹ Năng Đặc Biệt Cao Lãnh	3
1. Chương 1: Muối Trang Bức Thì Điều Kiện Đầu Tiên Chính Là Người Phải Xuyên Qua	3
2. Chương 2: Đã Nói Là Một Trăm Bốn Mươi Chữ Đầu Hả? Cái Tên Xấu Xa Đây	8
3. Chương 3: Tắm Một Mình Thật Sự Rất Hăng Hái	12
4. Chương 4: Mỹ Nhân Trên Giường Thật Ra Chỉ Là Ảo Giác	17
5. Chương 5: Đạo Diễn, Kịch Bản Đây Ta Muốn Thêm Chân Gà	20
6. Chương 6: Nam Thần Ngụy Trang Thành Khu Chân Đại Hán*	24
7. Chương 7: Tên Hái Hoa Tặc Nào Cũng Không Phải Là Người Tốt	29
8. Chương 8: Hái Hoa Tặc, Ta Cảnh Cáo Người Không Được Đi Theo Ta Nữa	33
9. Chương 9: Chọc Giận Trung Khuyển... Kết Cục Chính Là Chết Rất Thê Thảm	37
10. Chương 10: Mộng Xuân Á... Không Thể Nào	41
11. Chương 11: Giác Mộng Trở Thành Sự Thật... Hương Vị Tuyệt Đối Không Tốt	45
12. Chương 12: Lựa Chọn Luôn Là Vấn Đề Không Dễ Làm	50
13. Chương 13: Đám Đeo Mặt Nạ Các Người Quả Thật Là Không Có Khoa Học Mà	54
14. Chương 14: Thiếu Niên Người Rất Có Ý Tưởng, Cùng Ta Học Ăn Cơm Đi	58
15. Chương 15: Hệ Thống Muốn Hại Người, Có Là Tác Giả Thì Cũng Không Thể Nào Cứu Người Được	62
16. Chương 16: Bạn Tốt! Người Đứng Có Ở Trước Mặt Ta Vụng Tay Bẻ Hoa	66
17. Chương 17: Sức Chiến Đấu Của Một Tên Nói Nhiều Quả Thực Là Người Tuyệt Vọng Không Thôi	71
18. Chương 18: Người Là Cái Thá Gì Mà Dám Đuổi Bạn Tốt Của Ta Đi	75
19. Chương 19: Nhất Kiến Chung Tình Là Việc Tồi Kỵ Trong Tiểu Thuyết Đam Mỹ. Nước Ấm, Hơi Nước Lượn Lờ Bốc Lên	79
20. Chương 20: Thanh Lâu Cái Gì, Đứng Quá Cao Cấp	84
21. Chương 21: Đi Đạo Thanh Lâu Thì Nhất Định Phải Chú Ý Tới An Toàn Của Bản Thân	89
22. Chương 22: Mỹ Nhân, Nhanh Chạy Vào Trong Bát Của Ta Đi	93
23. Chương 23: Con Rắn Kia, Cút Xa Ta Ra Một Chút	97
24. Chương 24: Người Không Được Trốn, Để Ta Thấy Cảnh Người Xuất Quỷ*	102
25. Chương 25: Hán Tử Phi Ngựa, Người Thật Uy Vũ Cường Tráng	106
26. Chương 26: Tôn Thượng, Có Kẻ Nằm Ẩn Vạ Trên Đường!	111
27. Chương 27: Vì Cái Gì Mỗi Lần Gặp Người Đều Thấy Người Ở Trong Bộ Dạng Ngu Ngốc Đây	115
28. Chương 28: Người Có Tin Là Ta Sẽ Giết Người Hay Không?	120
29. Chương 29: Ngắm Cảnh Xuân Đẹp Chi Bằng Ngủ Một Giấc Nồng	124
30. Chương 30: Thể Gian Nào Có Chuyện Vẹn Toàn	128
31. Chương 31: Yên Ẩng Trước Giông Tố	133
32. Chương 32: Mọi Thứ Đều Nằm Trong Kế Hoạch	138
33. Chương 33: Tác Giả Không Những Xấu Xa Mà Còn Nhỏ Nhen Nữa	142
34. Chương 34: Cá Trong Chậu Bùn	147
35. Chương 35: Cái Đám Đại Lừa Đảo Các Người	152
36. Chương 36: Cái Móng Heo Đây Của Người Không Sợ Bị Bấm Sao	157
37. Chương 37: Cho Ta Hôn Trộm Một Cái Thôi, Anh Hùng	161

38. Chương 38: Mỹ Nhân Say Ngủ, Ta Đến Để Hôn Cho Người Tỉnh Đây	166
39. Chương 39: Mỹ Hầu Vương Thật Và Giả, Thật Vô Vị	170
40. Chương 40: Nhân Vật Chính Không Có Khả Năng Bị Kịch Như Vậy Chứ	175
41. Chương 41: Cổ Thiên Thụ Tổ Về Đã Không Thể Diễn Tiếp Được Nữa	179
42. Chương 42: Chú Cảnh Sát, Chính Là Người Đây	183
43. Chương 43	187
44. Chương 44: Cổ Thiên Thụ Tổ Về Căn Bản Không Dừng Lại Được	191
45. Chương 45: Một Năm Như Nồi Cháo	196
46. Chương 46: Nói Thiệt Là Nhiều	200
47. Chương 47: Không Sợ Đối Thủ Như Thần	205
48. Chương 48: Cái Tên Tiểu Yêu Tinh Nhà Người	209
49. Chương 49: Sở Thiên Hoàng Ra Tay Dạy Người Hắc Hóa	214
50. Chương 50: Ngu Ngốc, Người Biết Hát Ngồi Sao Nhỏ Sao?	219
51. Chương 51	224
52. Chương 52: Cúc Hoa Tàn, Rơi Rụng Đầy Đất, Chỉ Số Thông Minh Của Người Đã Ổ Vàng	229
53. Chương 53: Yên Ổn Làm Người, Tranh Thủ Sớm Đến Ngày Được Cải Tạo	233
54. Chương 54	242
55. Chương 55	246
56. Chương 56: Không Phải Tên Công Nào Cũng Đều Có Thể Thần Kinh Như Thế	251
57. Chương 57: Đại Gia, Cầu Xin Ngài Thương Xót Cho Mấy Miếng Thịt Đi	256
58. Chương 58: Ở Ngọn Núi Bên Đây Và Bãi Biển Bên Kia, Có Hai Tên Đại Ngốc	260
59. Chương 59: Ăn Cơm Rồi Đi Ngủ	265
60. Chương 60: Thường Xuyên Về Thăm Nhà*	270
61. Chương 61: Hợp Nhất Tim Của Ta Và Người Làm Một	277
62. Chương 62	284
63. Chương 63	289
64. Chương 64: Mẹ Ơi, Thế Giới Đây Thật Đáng Sợ	295
65. Chương 65: Không Cho Ăn Thịt Chính Là Đại Địch Nhân Sinh	301
66. Chương 66	306
67. Chương 67	311
68. Chương 68: Không Cảm Nhận Được Tình Yêu? Vậy Thì Hận Đi	316
69. Chương 69: Ma Quỷ Mê Hoặc	321
70. Chương 70: Mỗi Một Nhân Vật Phản Diện Đều Có Một Trái Tim Thủy Tinh	326
71. Chương 71: Cái Đám Tiểu Nhân Vụng Tay Gậy Hoa Đây!	331
72. Chương 72	336
73. Chương 73: Nói Đi Chứ	341
74. Chương 74: Không Lên Tiếng — Bọn Họ Nói Không Lên Tiếng Là Không Nên	346
75. Chương 75: Ta Là Một Thiên Thần Nhỏ	351
76. Chương 76: Hôm Nay Cũng Cố Gắng Hạnh Phúc Nhé =3= (chém Bừa)	356
77. Chương 77: Tác Giả, Người Đúng Là Một Người Tốt Đó	361
78. Chương 78: Nhìn Ta Dùng Chiêu Hầu Tử Trộm Đào Nè	366
79. Chương 79: Người Đầu Tới Mau, Có Chuyện Ma Quái Hu Hu Hu Hu	371
80. Chương 80: Hạnh Phúc? Có Sao	376
81. Chương 81: Ký Ức Phủ Bụi (chém)	380
82. Chương 82	385
83. Chương 83: Halo Mí Cưng, Ta Đã Trở Về	391
84. Chương 84: Người Đã Hủy Đi Cơ Hội Để Ta Làm Người Tốt...	396
85. Chương 85: Tác Giả Thật Đói	400
86. Chương 86: Ngọt Ngào, Người Cười Thật Ngọt Ngào	405
87. Chương 87: Người Muốn Đưa Trẻ Đây Sao	411
88. Chương 88: Giấc Mơ Đẹp Kia	416
89. Chương 89: Trở Về	421

Ta Có Kỹ Năng Đặc Biệt Cao Lãnh



Giới thiệu

Tên gốc: Ta có kỹ năng đặc biệt cao siêu Thể loại: Xuyên qua – hệ thống – giang hồ – báo thù rửa hận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-co-ky-nang-dac-biet-cao-lanh>

1. Chương 1: Muốn Trang Bức Thì Điều Kiện Đầu Tiên Chính Là Người Phải Xuyên Qua

“Dưới bầu trời này chỉ có thể chứa được hai người: ta và người. Nhưng nếu muốn đọc tôn, thì phải thiếu đi một người.”

“Mời.”

“Người vẫn luôn ít lời như cũ.”

“...”

“Ít lời... sẽ khiến ta tò mò khi người khóc lóc cầu xin tha thứ sẽ trở nên phong tình đến cỡ nào.”

...

Giang Nam – tháng ba đầu xuân, chính mùa đẹp nhất. Tuyết ẩn hiện, gió len lỏi hơi ẩm, dương liễu ven bờ khẽ nhú lộc non. Có cô nương áo quần thướt tha khẽ hé miệng cười duyên, đánh đập động lòng người ung dung bước trên cầu đá. Nếu lỡ chạm mặt phải công tử mặt mày tuấn tú, sẽ dùng chiếc khăn tay được thêu tinh xảo cẩn thận che mặt, lại lớn mật nhìn trộm người đó.

Đây là mùa đẹp nhất, cũng là cảnh sắc đẹp nhất.

Nhưng mà Giang Nam năm nay lại có chút khác biệt với năm trước.

Hôm nay, ánh nắng lay lắt, vốn nên có nam thanh nữ tú trẻ tuổi đi đạp thanh. Người tay cầm điều, kẻ nâng lẵng hoa, xuyên qua cảnh sắc xanh tươi vùng ngoại ô. Nếu có thêm nhả hứng, có lẽ sẽ còn ở bên dòng suối thả câu, kiếm nguyên liệu nấu ăn, thỏa mãn một chút ham muốn ăn uống.

Nhưng mà vào giờ này khắc này, trong thành lại hoàn toàn yên tĩnh, đường phố không một bóng người, lại càng không nói đến vùng đồng nội – ngoại ô.

Sự yên tĩnh dị thường này còn có một hàm nghĩa khác. Chưa tới giữa trưa, bầu trời còn lay lắt đám mây, ánh mặt trời cũng không quá chói chang, chiếu xuống người vốn phải thấy rất ấm áp.

Chỉ là hiện tại, ánh mặt trời lại chỉ khiến người cảm thấy rét lạnh. Ngon gió đầu xuân nhẹ nhàng thổi qua ngọn cây, vang lên âm thanh sần sật, càng khiến cho khung cảnh yên tĩnh đến đáng sợ.

Tiếng sáo đột nhiên vang lên.

Từ ngoài thành truyền vào, âm thanh càng lúc càng to. Tiếng sáo kia mát lạnh, cao thấp phập phồng, cho dù là người không biết thổi sáo thì cũng có thể nghe được ý tứ sung sướng bên trong.

Tiếng vó ngựa từ xa tới gần, cùng hòa nhịp với tiếng sáo, vô cùng hài hòa.

Đoàn xe từ phương xa vào thành.

Hai con tuấn mã Tây Vực đi tuốt ở đằng trước. Ngồi trên lưng ngựa là võ giả mặc hắc y, đeo mặt nạ màu trắng. Bên hông bọn họ giắt theo đoản kiếm, dùng vải đen bao lấy, bên cổ tay còn đeo một cái chuông vàng.

Theo sau võ giả là bảy thị nữ mặc sa y mỏng tanh. Cũng giống như võ giả, trên mặt các nàng cũng đeo mặt nạ màu trắng, tóc đen dài buộc sau ót. Đôi chân trần bạch ngọc lặng yên không một tiếng động đạp lên mặt đất. Dáng người nhẹ nhàng, tựa như một con mèo kiêu ngạo. Chỉ khác ở chỗ trên mắt cá chân có đeo một chiếc chuông vàng.

Sau bảy thị nữ là một chiếc xe ngựa màu đen, mảnh xe thêu đồ án mây trôi. Nếu là người biết hàng, nhất định sẽ kinh ngạc mở to mắt mà nhìn, bởi vì thùng xe được làm bằng huyền thiết chỉ có ở Tây Vực, so với hoàng kim còn quý trọng hơn. Ngựa kéo xe cũng thế, từ thần thái cũng đã có thể nhìn ra chúng không hề giống với ngựa thường, chớ nói chi đến loại ngựa có thể kéo được thùng xe nặng nề như huyền thiết.

Sử dụng xe ngựa được làm bằng huyền thiết Tây Vực, dùng bảo mã để kéo xe. Trên giang hồ, người có thể làm được điều này, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mà người trước mặt này, lại chính là một trong số những người có thể đếm trên đầu ngón tay kia hay sao?

Sau xe ngựa chính là ba nam nhân cầm sáo, bọn họ vừa đi vừa thổi, tiếng sáo nhanh chóng lan truyền khắp cả tiểu thành. Tiếng sáo đến ngay khúc cao trào thì đột nhiên dừng lại.

Mành xe tối đen bị một bàn tay chậm rãi vén lên. Bàn tay kia như khắc ngọc, mỗi một móng tay đều được tu bổ chỉnh chỉnh tề tề, hơi cong lên, lộ ra một độ cong duyên dáng.

“Dừng.” Bên trong xe ngựa truyền ra một giọng nói trầm thấp. Giọng nói này dễ nghe như gió xuân khẽ lướt, làm người chỉ cần nghe một chữ thôi cũng đủ say mê.

“Tôn chủ.” Một nữ tử mặc sa y mỏng manh đi đến trước xe ngựa, quỳ nửa gối xuống.

“Ngay tại đây.” Vẫn chỉ ba chữ đơn giản, cũng đã đủ để người hầu hạ hẳn hiểu được ý của hắn.

“Vâng, tôn chủ.” Nữ tử gật đầu, thưa một tiếng.

Bàn tay xinh đẹp lúi vào trong xe ngựa, đoàn xe lần thứ hai lên đường — Chỉ là lần này không phải vì rời đi, mà là chuẩn bị tìm một khách điểm ở trong tòa thành này.

Từ đại mạc đến trung nguyên, bọn họ mới chỉ đi được có một nửa hành trình. Tuy hiện tại không quá chật vật, nhưng người ngựa cũng nên được nghỉ ngơi một chút. Đoàn xe dùng tốc độ ổn định vào thành, tiếng sáo lại không hề vang lên nữa.

...

Cố Thiên Thụ là một kẻ đáng thương.

Từ cái tên của hắn cũng đủ nhìn ra. Lúc trước ba hắn cố ý đặt cho hắn cái tên này, mẹ hắn còn không hiểu vì cái gì mà ba Cố Thiên Thụ lại cố chấp đến thế. Nhưng loại không hiểu này không được bao lâu liền sáng tỏ — Khi Cố Thiên Thụ được một tuổi, ba hắn vỗ mông chạy lấy người, còn để lại một câu thơ: “Huyền Đô quán lý đào thiên thụ, Tận thị Lưu lang khứ hậu tài*.”

** Trích bài thơ Huyền Đô quán đào hoa*

Dịch thơ

Đường tím bụi hồng vướng mặt ai

Bao người vừa đến ngắm hoa chơi

Huyền đô nghìn góc đào khoe thắm

Trông lúc chàng Lưu vắng bóng rồi.

(Bản dịch của MC)

Bài thơ này làm năm Nguyên Hoà thứ 11 (817), có nơi chép tên là Tự Lang Châu chí kinh hí tặng khán hoa chư quân tử (Tự Lang Châu đến kinh đô đùa tặng các vị quân tử xem hoa).

Trong bài thơ này, tác giả thông qua việc mọi người đi ngắm hoa đào ở Huyền Đô quán để châm biếm giới quý tộc mới đương thời. Hình ảnh ngàn góc hoa đào tượng trưng cho những kẻ quý tộc mới lên do đầu cơ chính trị thời đó, còn những người xem hoa là những kẻ xu thời nịnh thế, bám víu vào những người có thế lực. Con đường danh lợi giống như đường đi xem hoa đào, bị bụi hồng tấp mặt. Câu cuối của bài thơ tác giả dùng chữ “Lưu lang” chỉ tích Lưu Thần đi chơi chốn Thiên Thai, nhưng cũng chính là chỉ ông (cùng họ Lưu), ý nói những chuyện lợi lộc này đều sau khi ông đã bị biếm ra ngoài.

Bà Cố nhìn câu thơ này liền hiểu — cha Cố Thiên Thụ biết bà cảm ứng ông.

Không sai, mẹ Cố Thiên Thụ ngoại tình. Chẳng những ngoại tình mà còn sinh ra một đứa trẻ không rõ cha là ai – Cố Thiên Thụ.

Lúc đó chuyện này bị đồn ầm lên trong huyện.

Bà Cố rơi vào đường cùng, đành phải mang theo Cố Thiên Thụ chưa tròn một tuổi đi tha hương. Khổ khổ sở sở chăm Cố Thiên Thụ trưởng thành, rồi chưa tới năm mươi vì mệt nhọc quá độ mà qua đời.

Mà vấn đề cha mình là ai, cho đến bây giờ, Cố Thiên Thụ cũng không biết.

Không biết thì không biết đi, Cố Thiên Thụ cũng không tha thiết gì cái việc đi nhận lại cha ruột. Không biết có phải là do ảnh hưởng gia đình hay không, mà từ bé Cố Thiên Thụ đã không học giỏi, lên lớp mười thì bỏ học đi làm. Hắn không đọc nhiều sách nên cũng không kiếm được công việc nào quá tốt, ưu điểm duy nhất chính là thích ứng được trong mọi hoàn cảnh. Nói dễ nghe chính là tuân thủ bốn phận, nói khó nghe chính là không có lòng cầu tiến. Ngoại trừ lúc bà Cố sinh bệnh, hắn liều mạng kiếm việc làm thì chẳng có khi nào mà Cố Thiên Thụ dùng hết sức lực để làm việc gì đó.

Bà Cố làm lưng vắt vả cả đời, khi ở nhà làm vệ sinh thì đột nhiên đột quy. Lúc đưa vào bệnh viện chưa đến một năm thì rời khỏi trần thế. Vì thế mà cả một năm trời, Cố Thiên Thụ suy sụp hồi lâu. Trừ mẹ hắn ra, hắn không còn người thân nào khác. Bà Cố mất, có thể nói đã cho Cố Thiên Thụ đả kích trầm trọng nhất từ trước đến giờ.

Mà hiện tại Cố Thiên Thụ vừa mới tròn 25, còn có rất nhiều năm để tiêu phí thanh xuân. Công việc hiện tại cũng ổn định, tăng lương tiến chức cũng không quá xa vời. Nếu còn thiếu thứ gì, thì chính là thiếu một cô bạn gái.

Bà Cố lẻ loi một mình đi vào thành phố này, lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Bà là một người phụ nữ, bằng cấp lại thấp, còn phải nuôi Cố Thiên Thụ, đương nhiên không có khả năng có quá nhiều tiền. Cho nên đến bây giờ, Cố Thiên Thụ còn không có một căn nhà cho bản thân.

Không có phòng ở thì lấy vợ được chắc. Sau khi bị đá không kịp ngáp mấy lần, Cố Thiên Thụ tạm thời chặt đứt đường tình duyên bản thân. Chuyện này cũng không còn cách nào khác đâu, một năm hai cô, mà cô nào cũng chạy mất dép.

Nhận rõ hiện thực, Cố Thiên Thụ bắt đầu nghiêm nghiêm túc chuẩn bị cuộc sống riêng cho bản thân. Tuy hắn không quá thông minh, nhưng được cái cần cù bù thông minh. Tuy không có lòng cầu tiến, nhưng cũng may vẫn có hy vọng lúc còn sống cưới được một cô vợ.

Trong ngày thường cẩn trọng làm việc, cuối tuần ngẫu nhiên lên mạng thư giãn một chút.

Hiện tại internet vô cùng phát triển, Cố Thiên Thụ lên mạng cũng không có yêu thích gì khác ngoài chơi game. Mấy game hút tiền hay cày nhiều thì hắn không có thời gian, lúc rảnh rỗi thì ngẫu nhiên chơi DOTA một chút. Chỉ là vì không hay chơi thường xuyên nên hắn khá gà, thường xuyên hổ đồng đội. Người thì chẳng hấp được ai, chết thì lại nhiều vô kể.

Hôm nay vừa hay là thứ bảy, Cố Thiên Thụ theo thói quen click vào icon game. Hắn mới chọn tạo xong nhân vật, đang chuẩn bị bấm 'Vào game' thì đột nhiên màn hình nhảy lên một ô cửa sổ đối thoại.

“Người có muốn gái bu đây người hay không? Người có muốn nắm giữ hậu cung không?”

Này là gì? Biểu tình Cố Thiên Thụ vặn vẹo một chút. Máy tính bị sao à? Dính virus á?! Không chút do dự, Cố Thiên Thụ dùng chuột máy tính chọn 'No'.

Ngay tức khắc khi Cố Thiên Thụ ấn chuột, cửa sổ game đột nhiên xuất hiện một lớp xoáy màu đen thật lớn. Không đợi Cố Thiên Thụ kịp phản ứng rồi cuộc đang xảy ra cái gì thì đã bị hút vào.

Chờ đến lần thứ hai khôi phục lại bình thường, cửa sổ game lại hiện lên vài chữ to ‘Thế giới hậu cung hoan nghênh ngài.’

Mọi nó, có chọn ‘Yes’ hay ‘No’ thì kết quả đều như nhau. Vậy thì hà tất gì người phải hiện ra ô cửa sổ để ta chọn ‘No’ hả??? Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi Cố Thiên Thụ rời đi thế giới.

Sau khi hút Cố Thiên Thụ vào máy tính, lỗ đen lại khôi phục nguyên dạng là cửa sổ game như ban đầu. Kể đã không còn người thân như Cố Thiên Thụ, cũng không biết là phải mất tích bao lâu mới có người phát hiện ra đây...

Chẳng qua điều này đối với Cố Thiên Thụ mà nói đã không còn là vấn đề nữa. Bởi vì hắn xuất hiện ở trong một thời không khác, trở thành một người khác.

Người kia với Cố Thiên Thụ chỉ có một mối liên hệ duy nhất chính là có cùng họ Cố, còn lại thì chẳng có quan hệ tào lao tựa tựa nào hết.

Không người nào biết, Cố Lâm Đường danh chấn giang hồ, dưới một buổi chiều nắng chói ọi là chói đã bị biến thành một người hiện đại đến từ ngàn năm sau.

2. Chương 2: Đã Nói Là Một Trăm Bốn Mươi Chữ Đâu Hả? Cái Tên Xấu Xa Đây

Là một người thích lên mạng, Cố Thiên Thụ đọc tiểu thuyết trên internet không được một ngàn cũng có tám trăm. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ qua, loại chuyện như xuyên qua này lại xảy ra trên người mình. Cho nên khi hắn tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh lạ lẫm bốn phía, cả người đều ngây dại.

Cảnh sắc xung quanh rất đẹp: dưới thân là thảm cỏ xanh biếc, trên đầu là bầu trời trong xanh, trước mặt có một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua.

Cố Thiên Thụ gian nan đứng lên, đang muốn phủi phủi bùn đất trên người liền triệt để ngây dại.

Khác với khi ngồi trước máy tính, giờ phút này hắn mặc một trường bào màu trắng. Khi cúi đầu, Cố Thiên Thụ còn phát hiện mình lại để tóc dài... Có biết loại biến hóa này có ý vị như thế nào không. Cố Thiên Thụ rùng mình một cái.

Sau đó hắn từ từ đi đến bên bờ suối. Dưới làn suối trong suốt, mơ hồ thấy được một gương mặt hoàn toàn xa lạ. Đây không phải thân thể của hắn, Cố Thiên Thụ nghĩ. Hắn không có để tóc dài, không có đôi

bàn tay xinh đẹp như vậy. Tuy hình ảnh phản chiếu dưới làn nước không được rõ ràng như khi soi gương, nhưng hẳn có thể miễn cưỡng nhìn được khuôn mặt này. Đây không phải hẳn.

“Là ai?” Cố Thiên Thụ vừa mở miệng, liền nhảy dựng. Xem ra không chỉ riêng thân thể, thậm chí ngay cả giọng nói cũng thay đổi. Giọng nói này hơi khàn khàn, nhưng lại rất dễ nghe.

“Chúc mừng ngài đi vào thế giới chủng mã*.” Một giọng nói bén nhọn lại kỳ quái vang lên trong đầu Cố Thiên Thụ.

* Chủng mã = harem: thể loại nội dung tập trung vào nhân vật chính có tình yêu gắn kết với hai hoặc nhiều hơn nhân vật khác giới hoặc cùng giới. Dạng phổ biến nhất của harem là một nhân vật nam chính và một nhóm nhân vật nữ.

“Gi?” Cố Thiên Thụ sững sốt: “Không phải ta chọn ‘No’ sao!”

“Vì ngài đã tìm được thân thể thích hợp, hy vọng trong thời gian kế tiếp ngài sẽ hoàn thành hoàn mỹ kế hoạch hậu cung. Sau đây là tư liệu của ngài.”

Đáng tiếc giọng nói kia vẫn chưa trả lời sự nghi hoặc của Cố Thiên, tự nói mục đích của bản thân.

“Này, người là ai? Sao ta trở về được đây? Này?!!” Cố Thiên Thụ gào thét. Nhưng còn chưa nói xong, trước mắt liền tối sầm.

Một màn hình giống như đang chiếu phim điện ảnh xuất hiện trước mặt Cố Thiên Thụ.

Đó là một nam nhân, mặc một thân cẩm y màu trắng thêu tường vân, trên vai khoác áo hồ cừ. Mặt mày hẳn cực kỳ tinh xảo, thậm chí có thể nói là đẹp hơn cả nữ tử. Nhưng lại vì khí chất lạnh lùng kia nên không hề có chút nữ khí nào.

“Động thủ đi, hôm nay ta rất muốn xem thử kẻ được tất cả người trong giang hồ xưng là tôn thượng nơi biên cảnh Tây Vực mạnh đến cỡ nào. Ha ha, nhìn cái mặt như nữ nhân của người kia. Nếu người quỳ xuống cầu xin ta, ngược lại ta có thể buông tha người.” Người khiêu khích mặc một thân màu đỏ, mặt mày không thấy rõ. Lời này vừa thốt ra, khí tức nam tử áo trắng chợt lạnh hơn. Mà ngay cả Cố Thiên Thụ, kẻ không hiểu mô tê gì hết cũng có thể cảm nhận được hàn ý thấu xương kia.

“Người, hay lắm.” Nam tử áo trắng nghe vậy, không cười không giận, chỉ là buông bàn tay định rút kiếm ra.

“Xem ra người thật sự chuẩn bị cầu xin ta?” Chẳng biết tại sao, những lời này của nam tử áo đỏ lại khó hiểu có vẻ pha thêm vài phần chột dạ.

Tay phải nam tử áo trắng chậm rãi nâng lên, sau đó xuất hồ ý liên* nhìn về phía nam tử áo đỏ mỉm cười

chói mắt. Hắn vốn đẹp, vừa cười lên tựa như cây cỏ đâm chồi nảy lộc. Cố Thiên Thụ há hốc mồm nhìn nam tử cười tươi như hoa. Những cây cỏ bị tuyết ôm chầm lại giống như đang hé lộ non, thoát khỏi cái ôm cứng ngắt của băng tuyết. Giống như chỉ cần nhìn thấy nụ cười này mà ngay cả sinh mệnh cũng không tiếc.

** Xuất hồ ý liễu: một cách bất ngờ*

Tiếp đó, một nhánh cây màu đen đột ngột xuất hiện trong tay nam tử áo trắng. Nhánh cây kia điểm đầy những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt. Trong trực giác, Cố Thiên Thụ biết loài hoa này, nhưng trong phút chốc hắn lại không nghĩ ra hoa này tên gì.

“Hoa quế?” Nam tử áo đỏ bị một màn trước mắt làm kinh sợ đến ngậy người: “Điều... điều này không có khả năng.”

Nam tử áo trắng không đáp lại, ngón tay thon dài trắng nõn nắm lấy nhánh cây kia, sau đó chậm rãi giơ lên, lại chậm rãi thả xuống.

Động tác vốn cực kỳ đơn giản, chỉ là một động tác thôi mà lại khiến cho nam tử áo đỏ phía đối diện hiện lên vẻ hoảng sợ. Hắn la to: “Không có khả năng... Giờ là tháng mười hai, làm sao có thể có hoa quế... Không có khả năng!!!”

Hoa quế, nở hoa vào tháng chín, màu hoa trắng vàng, mùi thơm cực kỳ.

Vừa la xong, dường như trận đấu này cũng kết thúc.

Cố Thiên Thụ thấy một luồng ánh sáng. Đúng, là một luồng ánh sáng trực tiếp bổ thẳng về phía nam tử áo đỏ, sau đó chính là một tiếng nổ bằng thiên liệt địa — nam tử áo đỏ không còn thấy đâu. Nhưng đây không phải là chuyện làm Cố Thiên Thụ kinh ngạc. Chuyện làm hắn kinh ngạc chính là... luồng ánh sáng kia lại tạo ra một khe nứt vừa dài vừa sâu.

Hai người giao thủ bên cạnh một con sông dài. Nam tử áo trắng này vừa bổ, lại trực tiếp chém con sông này thành một hình chữ thập, nước sông như tràn đê lao vào khe nứt. Cố Thiên Thụ nhìn đến ngậy người.

“Tên của hắn là Cố Lâm Đường, là người mà ngươi sắp trở thành.” Giọng nói quái dị lại vang lên trong đầu Cố Thiên Thụ: “Đây là cuộc chiến làm nên tên tuổi hắn. Chỉ cần một kiếm liền đánh chết người xếp thứ ba trên giang hồ bằng – Giang Tài.” Giọng nói kia tiếp tục nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ khắc tất cả tư liệu vào ký ức ngài. Mong ngài cố gắng hoàn thành hậu cung, chúc ngài sống vui vẻ trong thế giới hậu cung.”

“... Móa... đây rốt cuộc là cái gì?!! Ngươi là cái gì?!” Cả người Cố Thiên Thụ đều hồng. Cho đến bây giờ, hắn đều cho rằng mình tồn tại giống như một người qua đường Giáp. Muốn hắn làm một người ngư bực*, như vậy... không phải là muốn chết sao!!

**Người bức: hung hãn, nguy hiểm (ý trong câu này thôi nhé)*

“Bởi vì hệ thống đo lường được mong ước muốn có gấu của ngài quá mãnh liệt nên mới mang ngài đến thế giới này.” Giọng nói kia tiếp tục: “Mong ngài không quá tiêu cực dẫn đến bãi công.”

“... Ta thật sự rất muốn bắt người.” Cố Thiên Thụ ngơ ngác nói một câu. Hệ thống này quả thực phải bị bắt nạt, cái gì mà mong ước muốn có gấu quá mãnh liệt hả. Hắn không phải chỉ là muốn kết hôn sớm một chút thôi hay sao. Cái cảm giác mất thể diện này là sao đây!

Giọng nói kia không vang lên nữa, mà là trực tiếp bắt đầu truyền những cái được gọi là tư liệu vào trong đầu Cố Thiên Thụ. Tiếp đó, Cố Thiên Thụ sẽ biết hết tất cả về Cố Lâm Đường.

Cố Lâm Đường, người đứng đầu Kính thành. Ba tuổi bắt đầu tập kiếm, bảy tuổi nhập đạo, được khen là thiên nhân chi tử*. Khi hắn còn sống có thể nói là vô cùng truyền kỳ. Ở trung nguyên thì vô danh, nhưng sau khi bị Giang Tài khiêu khích, hắn lấy một kiếm bổ sông Khê Châu thành hai nửa. Về cái người khiêu khích thì ngay cả tro cốt cũng không tìm ra.

**Thiên nhân chi tử: thiên phú trời cho.*

Kính thành ở trung tâm đại mạc, không người nào biết rõ vị trí, mà người đến được đó lại hiếm vô cùng. Nhưng không có một người nào từng đi qua nó không nói: cảnh sắc nơi này so với Giang Nam tháng ba càng đẹp hơn, mỹ nữ châu báu nhiều không đếm xuể. Lời miêu tả quả thực so động phủ tiên gia còn đẹp đẽ hơn gấp mấy trăm lần.

Lời đồn rớt cuộc là thật hay giả tạm thời không nói đến, nhưng có thể nhìn ra địa vị của Kính thành trong giang hồ không hề tầm thường. Hơn nữa Cố Lâm Đường chỉ cần dùng một kiếm liền triệt để đoạn tuyệt hết những kẻ ảo tưởng ôm suy nghĩ ti tiện với Kính thành.

Người như vậy, một đời đã định trước là một truyền kỳ. Khí chất Cố Lâm Đường tựa như băng, lại càng trầm mặc ít lời. Tương truyền, những lời mà thành chủ nói trong một năm chỉ cần một bàn tay là có thể đếm được.

Cố Thiên Thụ nhìn những tài liệu này, có thể nói là trăm mối ngổn ngang. Hắn nghĩ chọn ai không chọn, lại chọn phải một nhân vật bá khí trắc lậu, hắn có thể làm được mới là lạ.

“Không cần lo lắng.” Hệ thống nói: “Trên cái thế giới này, người hiểu biết Cố Lâm Đường đã chết hết rồi. Người chỉ cần nguy trang một chút thì nhất định có thể trở thành một thành chủ tốt, kiếm được vô số bạc đời.”

“...” Ta tin người được mới có quý, Cố Thiên Thụ vốn không tin lời hệ thống nói.

“Làm rất tốt, tiểu tử.” Hệ thống nhìn như rất yên tâm: “Nếu xuất hiện vấn đề gì lớn, người có thể gọi ta.

Nhưng bình thường thì ta sẽ không xuất hiện.”

“... Ta có thể trở về không?” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc, chậm rãi hỏi.

“Không được.” Hệ thống ôn nhu cự tuyệt yêu cầu của Cố Thiên Thụ.

“Được rồi.” Cố Thiên Thụ cũng không thấy có bao nhiêu uể oải — Hắn đã sớm đoán được hệ thống sẽ trả lời hắn như thế nào.

Âm thanh hệ thống không còn vang lên nữa, Cố Thiên Thụ lại nhanh chóng từ ảo cảnh trở về hiện thực. Hắn nhìn đôi bàn tay xa lạ, muốn cười khổ lại kỳ quái không thể làm ra được biểu tình tương tự.

“À, đúng rồi, quên nói cho người biết. Khuôn mặt Cố Lâm Đường không thể thể hiện ra được nhiều biểu tình... Nói đúng hơn chính là nếu như không có tình cảm quá mức mãnh liệt thì bất cứ biểu tình gì cũng không làm ra.” Hệ thống như hồn ma xông ra.

“... Tình cảm mãnh liệt?” Cố Thiên Thụ đã triệt để chết lặng.

“Còn có...” Hệ thống do dự một lát, vẫn nói cho Cố Thiên Thụ biết một tin vô cùng tàn nhẫn: “Hệ thống đặt ra chính là trong một ngày, Cố Lâm Đường chỉ có thể nói ra một trăm ba mươi chín chữ cái.”

“Một trăm ba mươi chín chữ!!!!” Cố Thiên Thụ rất muốn gào thét, nhưng lời buộc ra khỏi miệng từ thân thể này lại vô cùng bình tĩnh: “Mẫu thân nó, còn không nhiều chữ bằng Weibo nữa! Weibo nhà người ta dù ít dù nhiều cũng có một trăm bốn mươi chữ đó, phắc du!”

“Đây không phải là còn có một dấu chấm tròn hay sao.” Hệ thống nói.

“...” Dấu chấm tròn, dấu chấm tròn cả nhà người chứ chấm tròn! Cố Thiên Thụ tiếp tục gào thét trong lòng.

Nhưng còn chưa chờ hắn triệt để dịu đi tâm tình, chợt nghe thấy giọng một nam nhân: “Tôn thượng.”

Cố Thiên Thụ quay đầu, thấy một nam nhân mặc áo đen, đeo mặt nạ.

3. Chương 3: Tắm Một Mình Thật Sự Rất Hăng Hái

Người tới mặc cẩm y màu đen, trên mặt đeo một cái mặt nạ màu trắng, có một vết hồng sắc tựa như vết máu từ mắt phải mặt nạ xuyên qua cả khuôn mặt.

Giọng nam nhân rất êm tai, thái độ với Cố Thiên Thụ cũng rất cung kính. Cố Thiên Thụ liếc nhìn hẩn một cái, trong đầu hiện lên tư liệu người trước mắt — Đây là hữu hộ pháp của Kính thành – Loan Thanh, quan hệ với Cố Lân Đường cũng khá thân mật.

Đương nhiên, thân mật cũng chỉ là tương đối. Vì với tính cách Cố Lân Đường cũng chỉ ngẫu nhiên nói với Loan Thanh mấy câu... Nhưng đối với những người khác, thì ngay đến cả nói cũng khinh thường nói.

Cố Lân Đường thống trị Kính thành gồm có sáu ngàn kính vệ. Ngoài chức vụ, từ nhỏ mỗi người đều đã được đeo một mặt nạ màu trắng, mặt nạ này tượng trưng cho thân phận ở Kính thành. Một khi đeo lên, đời này sẽ không tháo ra được — Nếu muốn tháo ra, trừ khi lột luôn da mặt.

Thái độ của Loan Thanh đối với Cố Lân Đường chính là kính sợ. Khi hẩn nói chuyện với Cố Lân Đường vẫn luôn cúi đầu, hoàn toàn không dám đối mặt với Cố Lân Đường. Chuyện này cũng làm Cố Thiên Thụ âm thầm cảm thấy may mắn, gần nhất sẽ không sợ bị phát hiện ra sơ hở.

“Tôn thượng.” Tốc độ nói chuyện của Loan Thanh khá chậm rãi, lời nói dường như khá ngập ngừng, sợ nói sai một câu: “Sứ giả Thích Ngọc cung đưa thiệp mời Xuân Viên đến... ý ngài là?” Loan Thanh rất rõ tính cách chủ tử nhà mình, trong lòng nghĩ chắc là sẽ lại từ chối lời mời này thôi. Ai ngờ lại nghe được một đáp án khiến hẩn vô cùng ngoài ý muốn — “Đi.”

Loan Thanh cả kinh, nhưng sắc mặt vẫn tỏ vẻ bình thường: “Dạ, tôn thượng.” Nói xong hành lễ, cung kính lui ra ngoài.

Cố Lân Đường vô cùng chán ghét cấp dưới không biết lễ nghĩa. Hữu hộ pháp tiền nhiệm chính là vì không cung kính với hẩn nên bị hẩn xử tử ngay tại chỗ. Trong cái thế giới giang hồ này, mạng người không thể nhờ pháp luật bảo đảm. Quân đội cũng chính phủ cũng biến thành một tồn tại yếu thế. Trước mặt một cao thủ như Cố Lân Đường, một kiếm tiêu diệt một quân đội cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Căn cứ vào tư liệu trong đầu Cố Thiên Thụ, Cố Lân Đường chưa từng đến tham gia Xuân Viên do Thích Ngọc cung tổ chức.

Tên như ý nghĩa, Xuân Viên... Xuân Viên, đương nhiên là cả vườn xuân sắc. Thích Ngọc cung đều là nữ tử, cứ bốn năm một lần, các nàng sẽ tổ chức Xuân Viên. Bên trong Xuân Viên đều là những nữ tử đẹp nhất trong Thích Ngọc cung. Sau đó, Thích Ngọc cung sẽ gửi thiệp mời cho tất cả anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, mời bọn họ đến Xuân Viên thưởng thức.

Nhưng mà nếu muốn kết hôn với nữ tử trong Thích Ngọc cung thì nhất định phải làm được ba điều. Một, người trong Thích Ngọc cung không làm thiệp; nếu cưới, phải là chính thê. Hai, một phu một thê, tuyệt đối không thể nạp thiệp. Ba, nhà trai quyết không thể có hai lòng, không thể bỏ vợ, không thể lại có bất cứ quan hệ gì với nữ tử khác. Nếu dám phạm phải một trong ba điều thì sẽ bị tất cả người trong Thích Ngọc cung đuổi giết.

Điều kiện này ở cổ đại có thể nói là vô cùng hà khắc. Nhưng dù vậy, mỗi khi Xuân Viên được tổ chức thì nam nhân trong giang hồ vẫn chạy theo như vịt. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, trên kim băng thập đại

mỹ nhân, Thích Ngọc cung chiếm sáu chỗ, ba người đứng đầu lại có hai người... Dư lại một, chính là người đứng đầu Kính thành – Cổ Lâm Đường.

Bản thân Cổ Lâm Đường vốn không có hứng thú với nữ tử trong Thích Ngọc cung. Nhưng bây giờ đã biến thành Cổ Thiên Thụ, cho nên thái độ đương nhiên không giống — Cổ Thiên Thụ chính là bị cái câu mà hệ thống nói ‘mong ước muốn có gấu quá mãnh liệt’... ký ức sâu sắc quá mà... Dù sao thì bây giờ hắn cũng không về được, chỉ bằng nắm chặt cơ hội lần này đi thăm thú nhóm muội tử cổ đại một phen.

Ke ke ke, rốt cục hắn cũng có thể thoát khỏi kiếp FA. Cổ Thiên Thụ âm thầm lau lệ trong lòng.

Cổ Lâm Đường không thích có người đến quấy rầy, cho nên Cổ Thiên Thụ ở vùng ngoại ô này ngay người cả một ngày cũng không thấy có một bóng người nào xuất hiện. Cho đến khi trời tối mù, Cổ Thiên Thụ chuẩn bị tốt mới dùng khinh công về Kính thành.

Thể loại bay nhảy trên trời này đối với Cổ Thiên Thụ mà nói vô cùng mới mẻ. Thân thể này lại ngựa quen đường cũ, cho dù là kẻ không hề có kinh nghiệm như Cổ Thiên Thụ thì người ngoài nhìn vào cũng không nhìn ra manh mối gì.

Trong Kính thành có dân thường, nhưng dân thường này phần lớn lại là dân chạy nạn đến từ giang hồ. Cho dù là một tên khuất cái ven đường thì cũng có thể là đại hiệp danh chấn giang hồ năm nào đó. Tòa thành ẩn sâu trong đại mạc này hoàn toàn có thể nói toàn là tàng long ngọa hổ.

Cổ Thiên Thụ về phủ của mình. Nhìn thấy hắn trở về, dọc đường đi, mọi người đều trực tiếp quỳ xuống: “Cung nghênh tôn thượng về thành.”

Cổ Thiên Thụ không nói gì, chỉ gật gật đầu — Đối với Cổ Lâm Đường chân chính mà nói, nói chuyện với người không quan trọng quả thực là chuyện không có khả năng.

Nhìn thấy chủ nhân trở về, thị nữ chậm rãi tiến lên, nhẹ giọng hỏi ý: “Tôn thượng, muốn tắm rửa không ạ?”

Cổ Thiên Thụ hơi gật đầu.

Bên người Cổ Thiên Thụ có bảy thị nữ. Người nào cũng nhìn như nhu nhược nhưng sức chiến đấu lại tựa như khủng long bạo chúa. Phụ trách giao lưu với Cổ Thiên Thụ tên là Diễm Phi, bộ dạng phiêu phiêu nhưng ít nhất giọng nói rất êm tai.

“Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi ạ.” Diễm Phi dâng quần áo sạch sẽ lên cho Cổ Thiên Thụ, đứng đằng sau Cổ Thiên Thụ khẽ nói: “Có cần người hầu hạ không ạ?”

“Không cần.” Bản thân Cổ Thiên Thụ không phải là người tiếc chữ như vàng, nhưng lại ngại với cái vụ 139 chữ kỳ quái mà hệ thống đặt ra. Hắn cần phải tận lực đơn giản hoá lời mình muốn nói: “Vân Đình.”

“Vâng.” Diễm Phi hầu hạ Cố Lâm Đường đã hơn mười năm, làm sao có thể không rõ tôn thượng nhà mình đang suy nghĩ cái gì. Nàng cầm bộ quần áo chỉnh tề đặt lên chỗ khô, khom người rời khỏi phòng tắm.

Cố Lâm Đường không thích người khác đến gần, nhưng có một người ngoại lệ. Người nọ tên là Vân Đình, là người theo hầu hắn từ nhỏ. Có thể nói ở tòa thành này, người thân cận nhất với Cố Lâm Đường chính là Vân Đình. Mà trong lúc tắm rửa thì cũng chỉ có Vân Đình mới được phép tới gần Cố Lâm Đường.

Bên trong bồn tắm đã chuẩn bị sẵn nước ấm sạch sẽ, còn cho thêm một ít cánh hoa bên trên. Cố Thiên Thụ đứng tại chỗ, tự mình cởi đồ, sau đó từ từ bước vào trong bồn tắm.

Bên trong bồn tắm được lát ngọc thạch tốt nhất, nước ấm cũng đủ độ. Cố Thiên Thụ ngồi xuống, để làn nước ấm bao phủ thân thể mình.

Màu da trên thân thể hiện tại của Cố Thiên Thụ trắng nõn, nhưng không phải loại tái nhợt không khỏe mạnh mà là sang quý như ngọc. Bên trong trắng nõn lại lộ ra thủy nhuận sáng bóng. Lông mày hắn dài nhỏ, khéo mắt hơi nhọn, mắt hoa đào tiêu chuẩn, môi lại rất mỏng. Giờ phút này bị khí nóng hun đúc lại càng có vẻ hồng nhuận hơn.

Tuy nam sinh nữ tướng*, nhưng chưa bao giờ có người nói Cố Lâm Đường nữ khí. Loại khí chất lạnh lẽo như băng của hắn đã đủ để đóng băng tất cả những kẻ có suy nghĩ bấn thủ với hắn.

**Nam sinh nữ tướng: chỉ những người là con trai nhưng lại có vẻ như con gái, thậm chí còn đẹp hơn con gái.*

Cố Thiên Thụ đang nhắm mắt dưỡng thần thì cảm thấy có một đôi tay chạm vào bờ vai hắn. Hắn không quay đầu lại, mà tiếp tục nhắm mắt.

“Tôn thượng.” Phía sau truyền đến giọng một người nam nhân. Cố Thiên Thụ hỏi: “Chuyện gì.”

“Ngài nên cắt móng tay.” Phóng chừng trong tòa thành này, cũng chỉ có một người dám nói thế với Cố Lâm Đường. Giọng Vân Đình ôn nhu trầm thấp, tựa như tiếng đàn vi-ô-lông-xen: “Cắt luôn bây giờ chứ?”

“Ừ.” Nguyên chủ* có tính khiết phích*, chẳng những khiết phích mà còn giống như bị ám ảnh cưỡng chế. Móng tay hay móng chân đều yêu cầu rất nghiêm khắc.

**Nguyên chủ: chủ cũ của thân thể này – Cố Lâm Đường.*

**Khiết phích: sạch sẽ.*

Nam nhân đứng sau lưng Cố Thiên Thụ quỳ xuống, động tác mềm nhẹ nâng tay hắn lên, sau đó bắt đầu nghiêm túc cắt móng tay.

Không thích người đến gần, lại không muốn tự mình động thủ, còn không thể chịu đựng được một tia không hoàn mỹ. Cố Thiên Thụ nhắm mắt dưỡng thần, biểu tình rất cực cũng nhu hòa hơn một chút. Hơi nước bốc lên làm hắn trở nên có chút mơ hồ, càng nhìn càng không giống phàm nhân.

Vân Đình nâng tay Cố Thiên Thụ lên, dùng công cụ đặc chế tinh tế mài móng tay mới cắt. Cố Luân Đường có một đôi tay xinh đẹp, ngón tay thon dài trắng nõn, móng tay mượt mà, còn lộ ra chút phấn hồng. Vân Đình cắt rất nghiêm túc, giống như đang làm một việc gì đó cực kỳ quan trọng, ngay cả hô hấp cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Mà người còn đang nhắm mắt dưỡng thần trong bồn tắm, trong đầu Cố Thiên Thụ lại đang cảm thán thân thể này được đãi ngộ quả thực muốn nghịch thiên. Nếu không phải tính tình nguyên chủ kia lạnh như băng, Cố Thiên Thụ tin tưởng mình nhất định có thể nhanh chóng tìm được một nửa của mình... Tưởng tượng một hồi, xuyên qua hình như cũng không quá tệ?

Cắt xong móng tay, tất nhiên sẽ đến móng chân, nhưng cũng không vội. Chờ đến khi Cố Thiên Thụ tắm xong, phủ thêm áo tắm, ngồi xuống ghế, Vân Đình tiến lên, quỳ trước mặt Cố Thiên Thụ, nâng chân hắn lên.

Biểu tình của Cố Thiên Thụ hơi mất tự nhiên. Hắn thật sự không rõ vì cái gì nguyên chủ lại thích một người nam nhân đến hầu hạ hắn tắm rửa... Loại chuyện này nếu để cho muội tử đến làm... Từ từ, không đúng... không đúng, muội tử là để yêu thương, loại việc nặng nhọc này nên để cho nam nhân đến làm đi.

Vân Đình cúi đầu, không biết chủ thượng đang suy nghĩ gì. Hắn tập trung lên ngón chân, động tác tự nhiên bắt đầu cắt móng chân.

Chân Cố Luân Đường rất xinh đẹp. Mắt cá chân tinh tế, màu da trắng nõn, hoàn toàn nhìn không ra là một người luyện võ. Vân Đình cắt xong móng chân trái, lại nâng chân phải lên.

“Ta chuẩn bị đi Xuân Viên.” Ma xui quỷ khiến, Cố Thiên Thụ mở miệng nói. Thật ra khi hắn quyết định thì không cần phải nói với bất cứ kẻ nào. Nhưng đối với trúc mã từ nhỏ này, dường như có một thái độ rất đặc biệt.

“...” Tay Vân Đình ngừng lại một khắc, sau đó nói: “Tôn thượng muốn đi, thế thì đi thôi.” Nói xong, liền bắt đầu thoa thuốc đặc chế lên ngón chân Cố Thiên Thụ, làm cho móng càng thêm sáng bóng.

Cố Thiên Thụ nhìn người đang quỳ phía dưới, do dự một chút vẫn mở miệng nói: “Người đi cùng ta.”

“Vâng.” Vân Đình thấp giọng đáp.

4. Chương 4: Mỹ Nhân Trên Giường Thật Ra Chỉ Là Ảo Giác

Với tính cách của Cố Luân Đường mà nói, chuyện mà hắn đã quyết định thì nhất định sẽ không thay đổi. Nếu nói muốn đi Xuân Viên, thì nhất định sẽ đi.

Muốn diễn một đóa hoa cao lãnh, lạnh lùng như sương, kỹ năng mà Cố Thiên Thụ cho là quan trọng nhất chắc chính là — bớt nói chuyện.

Đúng vậy, bớt nói chuyện. Cho dù không bị hệ thống hạn chế, Cố Thiên Thụ cảm thấy mình cũng không biết phải nói cái gì. Bởi vì thuộc hạ sớm đã quen thuộc với nguyên chủ mặt không đổi sắc, lại tiếc chữ như vàng, vốn cũng không trông cậy vào miệng Cố Thiên Thụ có thể phun thêm được mấy từ.

Mà lúc này, người có mối quan hệ mật thiết với Cố Thiên Thụ – Vân Đình liền nổi lên tác dụng không thể thay thế. Hắn quả thực giống như cái guốc trong bụng Cố Thiên Thụ, chỉ cần một ánh mắt, một động tác bé nhỏ không đáng kể mà cũng có thể hiểu được Cố Thiên Thụ muốn làm chi. Địa vị Vân Đình ở trong Kính thành cũng gần như ngang bằng với Cố Thiên Thụ. Thậm chí từ một trình độ nào đó mà nói, hắn so với Cố Thiên Thụ còn quan trọng hơn.

Dù sao ở trong một tòa thành, có thể tạm thời thiếu đi một thành chủ không có cảm giác tồn tại, nhưng lại không thể thiếu đi một quản sự xử lý được vô số việc.

Vân Đình ở trong Kính thành có thể nói là xứng với chức quản gia, thay thế Cố Thiên Thụ xử lý những sự việc diễn ra trong thành. Thậm chí bao quát cả vị thành chủ bị bệnh sạch sẽ thích tắm rửa... hắn đều phải tự tay mình làm.

A, một người siêng năng đến cỡ nào. Cố Thiên Thụ cầm một quả nho, chậm rãi bỏ vào miệng.

Kính thành mặc dù ở sâu trong đại mạc, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn có thể ăn được hoa quả và rau dưa tươi mới nhất. Những thứ này đều được dùng phương pháp đặc biệt để bảo quản. Những thứ từ trung nguyên xa xôi vận chuyển đến đây, chỉ vì muốn thỏa mãn yêu cầu sinh hoạt phẩm chất cực cao của vị thành chủ nào đó. Đến cuối cùng... lại bị Cố Thiên Thụ hưởng lợi.

Nho rất ngọt, nhiều nước, lại không cần phun hạt. Thậm chí so với loại nho mà Cố Thiên Thụ ăn ở hiện đại còn ngon hơn gấp bội. Tuy hắn rất muốn trực tiếp bưng nguyên đĩa chén sạch, nhưng lại ngại với hình tượng của Cố Luân Đường đã xâm nhập vào nhân tâm kia, nên đành phải chậm rãi ăn từng quả một.

Vân Đình vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng mỹ nhân trên giường. Mái tóc Cố Luân Đường đen dài, mặc quần áo màu trắng. Lúc này chỉ mặc áo khoác ngoài, thậm chí đến ngay cả đai lưng cũng không thắt lại, không thềm để ý da thịt trắng nõn với xương quai xanh xinh đẹp lộ ra bên ngoài. Thậm chí ngay cả điểm đỏ làm người thêm thường nhìn trộm kia cũng như ẩn như hiện. Mái tóc ướt sũng vẫn chưa được buộc lên, tán loạn đắp lên đầu vai, lại còn hơi nhỏ nước. Bọt nước trong suốt từ mái tóc chảy xuống, lướt qua đường cong duyên dáng, chảy vào nơi bị quần áo che khuất... Còn có bàn tay vốn dùng để cầm kiếm kia, lúc này lại nắm lấy một quả nho mọng nước. Chậm rãi nâng lên, ống tay áo rơi xuống, lộ ra cổ tay mảnh khảnh làm người ta hoàn toàn không thể ngờ được. Chỉ với một đôi tay như vậy, chỉ cần vừa nhắc lên chính là trời long đất lở.

Ánh mắt Vân Đình hơi trầm xuống, tiến lên vài bước quỳ xuống trước mặt Cố Thiên Thụ: “Tôn thượng, sao ngài tắm rửa lại không cho gọi thuộc hạ?”

Cố Thiên Thụ kể thừa vô công của Cố Lâm Đường, ngay từ đầu đã phát hiện ra Vân Đình. Hắn cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục bình tĩnh ăn nhó. Nhưng khi nghe Vân Đình chất vấn, động tác liền dừng lại.

Hắn không biết nên nói cái gì... Cũng không thể nói mình kêu một nam nhân đến hầu hạ mình tắm rửa nên cảm thấy không được tự nhiên đi. Ừ thì quả thật nó rất thoải mái.

“Thuộc hạ biết sai.” Không ngờ, Cố Thiên Thụ lộ ra ánh mắt vô tội lại làm cho Vân Đình lý giải thành trách tội. Hắn dập đầu xuống đất thật mạnh, thấp giọng nói: “Thuộc hạ không nên phỏng đoán ý tứ tôn thượng.”

“...” Đây, đây, ta chưa nói cái gì hết nha, sau lưng Cố Thiên Thụ đổ mồ hôi lạnh. Hắn nhìn người còn quỳ trên mặt đất không nói được lời nào, thậm chí sinh ra một loại ảo giác chính là: hắn mà còn không nói gì nữa thì Vân Đình sẽ trực tiếp tự sát tạ tội.

“Quá muộn.” Nghĩ nửa ngày, Cố Thiên Thụ miễn cưỡng phun ra hai chữ. Hắn tin, với trí tuệ của Vân Đình thì nhất định sẽ hiểu được ý của hắn!

Quả nhiên, toàn thân bao phủ áp suất thấp – Vân Đình nghe vậy liền khôi phục lại bình thường. Hắn ngẩng đầu, vô cùng cảm động nhìn Cố Thiên Thụ, giọng nói run rẩy: “Tôn thượng... thuộc hạ đều là của tôn thượng... Tôn thượng không cần vì thuộc hạ suy xét nhiều đến vậy... Hầu hạ tôn thượng là vinh hạnh của thuộc hạ!”

Cố Thiên Thụ ghen lời. Vân Đình cũng giống hết những người ở Kinh thành. Trên mặt đều mang theo một mặt nạ màu trắng có vết máu hồng sắc, cho nên hắn chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của Vân Đình. Quả thực giống như ánh sao sáng rực trên bầu trời. Sau một hồi lâu, hắn mới phát tay áo, ý bảo Vân Đình đứng lên.

“Vâng.” ... Nhưng Cố Thiên Thụ không ngờ, Vân Đình lại hiểu lầm ý hắn. Tự nhiên đi đến phía sau cầm lấy một cái khăn, sau đó đi đến bên cạnh hắn, bắt đầu giúp hắn lau khô tóc.

“...” Ê, này này. Giác ngộ của người quả thực đã cao đến nỗi làm người ta giận đến sôi gan rồi đấy. Cố Thiên Thụ thầm than thở, nhưng cũng không nói gì. Động tác của Vân Đình rất nhẹ nhàng, mát xa làm người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Huống chi mái tóc Cố Thiên Thụ quả thực rất dài lại vướng bận. Mỗi lần tắm rửa đều phải gội, gội xong còn phải hong khô tự nhiên... Mùa hè thì không sao, nếu là mùa đông thì làm sao bây giờ. Mà nói đi cũng phải nói lại, cho dù có là mùa đông, nhiệt độ ở đại mạc cũng không thấp đến thế đâu nhỉ?

Bắt đầu đi vào cỏi thần tiên, Cố Thiên Thụ mơ mơ màng màng nhắm nghiền hai mắt, cứ như vậy thiếp đi.

Ngay khi Vân Đình phát hiện chủ tử nhà mình ngủ thì liền lộ ra biểu tình kinh ngạc. Nên biết rằng, vốn

Cố Luân Đường mắc bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, thậm chí khi ngủ mà bị người nhìn cũng cảm thấy không thoải mái. Cho nên mỗi khi Cố Luân Đường đi ngủ, người trong phòng sẽ tự động lui ra.

Vân Đình theo hầu Cố Luân Đường hai mươi mấy năm, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp chuyện như vậy. Hơi thở của hắn hơi cứng lại, động tác trên tay cũng dừng lại.

Đây là lần đầu tiên Vân Đình nhìn thấy gương mặt Cố Luân Đường khi ngủ. Khác với khi Cố Luân Đường tỉnh, khi ngủ hắn không còn khí chất lạnh như băng ngày thường. Hàng lông mi thật dài tạo thành bóng mờ nho nhỏ, nhìn qua lại thấy có vài phần yếu ớt.

Danh chấn giang hồ như Cố Luân Đường sẽ có lúc yếu ớt sao? Loại chuyện này, nói ra sợ là sẽ không ai tin tưởng.

Vân Đình trầm mặc ngừng mắt nhìn Cố Luân Đường. Sau một lát dừng lại động tác trên tay, đứng lên, hành lễ với Cố Luân Đường rồi yên lặng lui ra ngoài.

Cố Luân Đường tin tưởng hắn đến mức ngủ trước mặt hắn sao? Đến tận bây giờ, Vân Đình đều không tin chuyện này. Hắn cho rằng, nói là tin tưởng, chi bằng nói Cố Luân Đường hoài nghi hắn... Chính là vì hoài nghi nên mới thăm dò.

Lúc Vân Đình rời đi, ánh mắt trầm lại. Khoảnh khắc hắn đóng cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người như đang say ngủ – Cố Luân Đường, nhíu mày.

Cố Thiên Thụ đang ngủ thật nhưng phản ứng thân thể lại khiến hắn thực nhanh chóng tỉnh lại. Hắn mở mắt ra liền thấy thân ảnh Vân Đình đang đóng cửa.

Tiếng cửa khép lại, trong phòng chỉ còn lại có một mình Cố Thiên Thụ. Hắn nhìn chằm chằm còn rất nhiều quả trên bàn, nhưng không biết vì cái gì lại cảm thấy mất hứng.

Tòa thành này rất áp lực, hoặc đổi một cách nói khác, chính là cách sống của Cố Luân Đường rất áp lực. Để diễn cái vai này, suốt ngày Cố Thiên Thụ đều phải tự nghiền bản thân. Mỗi một hành động, mỗi một câu nói đều phải suy nghĩ thật kỹ, sợ người chung quanh phát hiện ra sự dị thường của hắn rồi cho hắn là yêu quái mà thiêu chết hắn.

Cuộc sống như thế vài ngày thì không sao, hơn mười ngày cũng thế. Nhưng nếu là trường kỳ như vậy, Cố Thiên Thụ tin tưởng mình tuyệt đối sẽ điên lên mất. Hắn nhẹ nhàng thở dài, từ trên giường ngồi dậy.

Nhưng mà không sao, Xuân Viên sẽ nhanh chóng bắt đầu, hắn đã quyết định rồi thành... Đây không phải là biểu thị hắn có thể thoải mái hơn một chút rồi hay sao? Dù sao thì người ngoài cũng không giống như người ở Kinh thành, hiểu biết rất rõ về Cố Luân Đường.

“Không thú vị.” Vì tiết kiệm lời nói, Cố Thiên Thụ rất ít khi lẩm bầm lầu bầu. Có lẽ hôm nay tâm tình

quá mức ghen ghét nên ghen nửa ngày mới phun ra được một câu như vậy.

Cố Luân Đường là cao phú soái. Hắn có tiền, có quyền, còn có khuôn mặt xinh đẹp. Nhưng như vậy thì sao, Cố Thiên Thụ tình nguyện mình trở lại là một tên F.A ngồi chồm hổm trên giường tiếp tục đánh DOTA.

Đáng tiếc chuyện trên thế gian này không phải chỉ cần người muốn là có thể làm được.

5. Chương 5: Đạo Diễn, Kịch Bản Đây Ta Muốn Thêm Chân Gà

Sau khi quyết định, hành trình đến Xuân Viên được sắp xếp nhanh chóng. Đương nhiên, loại việc nhỏ này không cần Cố Thiên Thụ đi chuẩn bị... Mỗi ngày, việc hắn cần làm chính là luyện kiếm, ăn cơm, tắm rửa, đi ngủ. Còn lại thì cần bản muốn nghỉ cũng không cần nghĩ... bên dưới đều đã có người giúp hắn an bài hết.

Chỉ là nhắc đến ăn cơm, vậy thì chắc đây là chuyện mà khi Cố Thiên Thụ đến thế giới này không quen nhất. Khác với Cố Luân Đường, thức ăn cần phải đẹp và tinh tế. Lượng cơm một ngày ba bữa ít đến đáng thương, nhưng món nào cũng là tinh phẩm. Nhưng mà có tinh phẩm đến cỡ nào thì sao chứ, cả ngày ăn không đủ no. Cố Thiên Thụ tình nguyện đi gặm bánh bao không còn hơn.

Đương nhiên, lời như thế hắn tạm thời không dám đi nói với người khác. Cố Thiên Thụ không ngu ngốc đến nỗi tự mình đi phá vỡ hình tượng tiên nhân của Cố Luân Đường. Vì thế, mỗi ngày sau khi ăn cơm chiều xong, hắn đành phải lợi dụng võ công của mình lặng lẽ đến nhà bếp ăn trộm thức ăn. Loại chuyện như ăn vụng này, Cố Thiên Thụ chỉ dám làm một hai lần chứ không dám làm nhiều. Dù sao bên trong phủ thành chủ Kính thành có rất nhiều người có võ công cường, mà bản thân hắn lại không quá quen thuộc với thân thể hiện tại. Lỡ như bất hạnh bị bắt quả tang — kết quả kia, Cố Thiên Thụ nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Cũng may là hắn mới làm có một hai lần. Vì sau khi nhà bếp phát hiện số lượng thức ăn không đúng liền đi tiến hành điều tra một phen, còn tăng mạnh thủ vệ nhà bếp. Bị mất thức ăn là chuyện nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn. Nhưng lỡ như thật sự bên trong phủ có người ẩn giấu quấy nhiễu đến thành chủ... Hậu quả này không người nào có thể thừa nhận nổi.

Đương nhiên, Cố Thiên Thụ sẽ không biết đến việc này, gần đây hắn nhàn đến nỗi như muốn mọc rêu. Trong cái thời đại không máy tính, không di động, ngay cả mạng churột cũng không có, cuộc sống mỗi ngày trừ việc luyện kiếm ra thì chính là luyện kiếm và luyện kiếm.

Cuộc sống bình thản quả thực làm Cố Thiên Thụ sống một ngày tựa như một năm. Cũng không biết có phải là do tâm tình hắn quá rồi rầu hay không, mà ngay cả Vân Đình cũng phát hiện thành chủ nhà hắn khác thường.

“Tôn thượng, ngài có chỗ nào khó chịu sao?” Một ngày, đang lúc tắm rửa, sau lưng Cố Thiên Thụ truyền đến giọng nói sâu kín của Vân Đình.

“... Sao lại hỏi vậy.” Cố Thiên Thụ có chút kinh ngạc về sự sắc bén của Vân Đình.

“Mấy ngày gần đây thuộc hạ thấy tôn thượng cứ luôn mặt co mày cau...” Vân Đình nhẹ giọng nói.

“...” Mặt co mày cau? Mặt của mình, Cố Thiên Thụ còn không biết sao. Cái gương mặt than này nếu có thể làm ra biểu tình mặt co mày cau còn không biết phải chịu kích thích lớn đến cỡ nào mới được. Bản thân cũng không phát hiện mình mặt co mày cau đâu, sao Vân Đình lại có thể nhìn ra? Chẳng lẽ hẳn thật sự chính là đôi guốc trong bụng mình?

“Không có gì.” Trầm mặc nửa ngày, Cố Thiên Thụ vẫn không nói gì thêm với Vân Đình. Dù sao hẳn cũng không có khả năng đi tố khổ, kể lể với Vân Đình. Hơn nữa... lỡ như nói nhiều quá, nói hơn 139 chữ thì làm sao đây!

“Vâng.” Vân Đình thấp giọng đáp, không mở miệng nói nữa.

Đến đây, trình độ buồn bực của Cố Thiên Thụ lại càng thăng thêm một cấp.

Nhưng mà ngay lúc hẳn cho rằng những ngày như vậy còn phải duy trì liên tục thật lâu, lại không ngờ rằng Vân Đình lại đến đưa tin: đội ngũ đi Xuân Viên đã chuẩn bị xong, hỏi Cố Thiên Thụ có muốn xuất phát ngay hay không.

“Vì sao?” Từ kí ức của Cổ Lâm Đường, Cố Thiên Thụ biết được một tin... bọn họ chỉ cần nửa tháng là có thể đi đến Xuân Viên. Nhưng mà hiện tại cách ngày Xuân Viên mở cửa còn hơn bốn tháng; xuất phát sớm để làm chi, chẳng lẽ có chuyện gì à?

“Hiện tại đang giữa tháng ba, Giang Nam đang nồng ý xuân. Thuộc hạ thấy tôn thượng tâm tình không vui, liền tự tiện chủ trương... mong tôn thượng thứ tội.” Lời này nếu là do người khác nói, không tránh khỏi sẽ cảm thấy có hương vị tranh công. Nhưng đến lượt Vân Đình thì lại thành khẩn vô cùng, thậm chí khiến Cố Thiên Thụ sinh ra cảm giác không đành lòng. Thật giống như nếu hẳn còn trách tội cấp dưới này, thì hẳn không phải là người...

Huống chi an bài như thế cũng hợp ý Cố Thiên Thụ. Hắn chậm rãi gật gù đầu, ý bảo mình đồng ý với sự an bài này.

Thấy Cố Thiên Thụ không phản đối, Vân Đình hành lễ xong liền cung kính lui ra ngoài.

Có một cấp dưới hiểu tâm ý mình như thế... thật sự là do mình có phúc nha. Bởi vì hệ thống ràng buộc, Cố Thiên Thụ cũng bỏ đi tật xấu lăm bằm lầu bầu. Hắn nhìn chén trà tinh mỹ trên tay, bỗng nhiên mỉm cười... Tuy nụ cười này chỉ là thoáng qua, nhưng cũng có thể nhìn ra tâm tình của hắn hiện giờ rất tốt.

Tùy tùng theo Cố Thiên Thụ rời đi đều là người Kính thành, được Vân Đình tinh tế lựa chọn. Cố Thiên Thụ nhìn bảy nữ, năm nam này, nói không nên lời... thật ra hẳn cũng cảm thấy mình không có gì để nói. Vì

hắn không am hiểu nội tình Kinh thành, hơn nữa với tính cách Cổ Lan Đường, nếu để ý thì thật là kỳ quái.

Vì thế hắn đành phải chậm rãi lên xe ngựa trong ánh mắt cung kính của mọi người, màn xe do Vân Đình tự tay nhắc lên. Ánh mắt Vân Đình nhìn về phía Cổ Thiên Thụ đầy thành kính và si mê, quả thực tựa như đang nhìn một thần linh hạ phàm.

Cổ Thiên Thụ trực tiếp xem nhẹ ánh mắt chung quanh. Hắn lên xe ngựa, không chút bất ngờ khi thấy vẻ xa hoa bên trong. Từ nhuyển thấp đến bàn gỗ, chim sẻ mặc dù nhỏ nhưng cũng có ngũ tạng đầy đủ.

“Tôn thượng, có thể lên đường chưa?” Giọng Vân Đình ở bên ngoài vang lên.

“Ừ.” Cổ Thiên Thụ đáp.

Sau đó xe ngựa chậm rãi lăn bánh, cùng xe ngựa rời đi còn có tiếng sáo du dương. Cổ Thiên Thụ ngồi ở trong xe ngựa, lại không có cảm thấy xóc nảy. Không biết xe ngựa rốt cuộc được làm bằng gì, ngồi xe mà như giẫm trên đất bằng.

Con đường từ đại mạc đến trung nguyên vừa dài vừa buồn tẻ... Loại chuyện này nếu là ở thế giới cũ, chắc đội ngũ này còn chưa đi đến trung nguyên đã chết vật.

Chỉ có điều, thế giới võ hiệp chính là thế giới võ hiệp, Vân Đình lại thần kỳ tìm thấy một con đường ven sông với cây bạch dương dẫn lối — Nói đi cũng phải nói lại, có đường đi rõ ràng vậy mà còn có thể được gọi là đại mạc hay sao! Cổ Thiên Thụ xuyên thấu qua màn xe, mỗi ngày đều không ngừng phun tào. Ví dụ như vì cái gì mà mấy thiếu nữ kia ăn mặc ít vải như vậy mà phơi nắng không bị đen. Ví dụ như hai võ sĩ kia che mặt dày như vậy mà không bị cảm nắng. Ví dụ như quần gia vạn năng – Vân Đình rốt cuộc có từng thay đổi y phục màu đen kia hay không. Lại ví dụ như... từ sáng tới tối, rốt cuộc là từ đâu mà Vân Đình lại có thể lôi ra một thùng nước to, nấu nước ấm cho hắn tắm.

Cổ Thiên Thụ luôn luôn có một linh cảm không ổn nhưng không dám miệt mài theo đuổi. Hắn cứ luôn cảm thấy nếu mình cứ rối rắm mãi, hệ thống ngạo kiều kia nhất định sẽ nổi bão. Đương nhiên, loại cảm giác này sau đó vẫn bị Cổ Thiên Thụ chứng thực...

Mỗi ngày đến chạng vạng, xe ngựa sẽ dừng lại. Bảy thị nữ sẽ làm cho Cổ Thiên Thụ một tấm rèm, trong rèm đặt một thùng nước ấm sạch sẽ... Mà thùng nước ấm này, chính là chuyên môn vì Cổ Thiên Thụ mà chuẩn bị.

Thật tốt, vô cùng tốt. Quả thực là đã chuẩn bị đến mức độ cao nhất. Bản thân Cổ Thiên Thụ cũng nhận không được vì mình vỗ tay khen ngợi.

Nhưng đoàn người Cổ Thiên Thụ phách lối như thế, hiển nhiên sẽ khiến cho mõ nhân sĩ nào đó chú ý. Ngày thứ sáu rời Kinh thành, phiền toái thứ nhất rốt cục tìm tới cửa.

Đó là một tên hái hoa tặc... Đúng vậy, hái hoa tặc.

Vốn tưởng sẽ gặp được kiếm khách nào đó, nhưng Cố Thiên Thụ hoàn toàn tính sai. Kịch bản trong đầu hắn viết thế này: mổ Thụ đứng giữa đám người tập nập, mổ hiệp sĩ lấy kiếm chỉ vào hắn, khiêu chiến với hắn. Sau đó hắn từ trong xe ngựa đi ra, chỉ cần phát tay, lập tức nốc ao hiệp sĩ kia.

Đáng tiếc... Cố Thiên Thụ không phải biên kịch.

Cho nên đến lúc hắn cảm giác được hương vị thuốc mê, còn hơi sững sờ một chút. Phản ứng đầu tiên chính là, tiểu tặc này đến từ nơi nào? Nhưng nghĩ thì nghĩ, lúc nhìn thấy một mổ nào đó cầm quạt vô cùng phong tao lại quang minh chính đại bước vào trong xe ngựa. Hắn thầm hô to: đạo diễn, cái kịch bản này không đúng nha. Đạo diễn, người chờ một chút... đạo diễn linh tinh... bla bla.

Cố Thiên Thụ là người ra sao? Người đứng đầu Kính thành! Xếp thứ hai trên kim bảng thập đại mỹ nhân! Thấy hái hoa tặc không được mấy trăm cũng có mấy chục!

Cho nên giờ phút này khi nhìn thấy hái hoa tặc, Cố Thiên Thụ vô cùng bình tĩnh. Hắn mở to mắt nhìn người tới chậm rãi đến gần, ánh mắt lại bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như đang nhìn một người chết.

“Người chính là Cố Lâm Đường?” Giọng của bạn học hái hoa tặc vẫn rất êm tai, chẳng qua động tác lại khiến cho Cố Thiên Thụ nổi lên sát ý. Chỉ thấy hắn vươn tay, xem ra đúng là muốn nắm lấy cổ Cố Thiên Thụ nâng lên: “Quả nhiên là quốc sắc thiên hương.”

“Muốn chết.” Cố Thiên Thụ lạnh lùng phun ra hai chữ. Sau đó trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của người nọ, trực tiếp lấy khí hóa kiếm, không chút lưu tình đánh về phía y!

Một chiêu tràn ngập sát ý này lại bị người nọ né đi. Tuy tránh thoát, nhưng trước ngực y lại bị vẽ nên một miệng vết thương thật lớn. Máu tươi như nước tràn bờ đê, nhuộm đỏ cả cẩm y màu trắng.

Cố Thiên Thụ vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, máu tươi phun tung toé đến trước người hắn nhưng lại như gặp phải một tấm lá chắn vô hình.

“Đúng là có thủ đoạn! Ha ha ha ha... Không hổ là người đứng đầu Kính thành.” Bị trọng thương, người nọ lại cười sảng sặc. Tướng mạo hắn không giống như mấy tên hái hoa tặc đáng khinh, mà ngược lại là mày rậm mắt to tựa như đại hiệp chính phái: “Công phu hay lắm!”

Cố Thiên Thụ không nói một lời, mím môi.

“Hẹn gặp lại.” Sắc mặt hái hoa tặc tái nhợt hướng về phía Cố Thiên Thụ chào hỏi: “Nhớ kỹ tên của ta, Duẩn Thành Song.” Nói xong liền trực tiếp rời đi — khinh công của hắn hiển nhiên cũng có tiếng trên giang hồ, bởi thế cũng không quá lo lắng bị Cố Thiên Thụ đuổi theo.

Chỉ là nói gì thì nói, Cố Thiên Thụ lại hoàn toàn không có hứng thú đuổi theo cái tên trung nhị* thời kì cuối này. Hắn trực tiếp quay người, mặt lạnh lên xe ngựa, không chút bất ngờ thấy Vân Đình với đám cấp dưới bị thuốc mê làm cho bất tỉnh.

** Trung nhị () Xuất phát từ cụm từ “ bệnh trung nhị ” (gọi là chứng mông hai) là tục ngữ của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình). Thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn, đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là ‘ bệnh ’ nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào ‘ bệnh tật ’. Ở Việt Nam, ‘ bệnh trung nhị ’ có tên gọi khác gọi là ‘ bệnh tuổi dậy thì ’.*

Cố Thiên Thụ cũng không nói lời nào, trực tiếp phát tay áo lên tạo thành một trận gió, làm Vân Đình còn đang trong giấc mộng tỉnh lại.

6. Chương 6: Nam Thần Ngụy Trang Thành Khu Chân Đại Hán*

* Từ trên mạng ý chỉ người đàn ông lười thôi, cầu thả.

“Tôn thượng...?” Từ cảnh trong mơ tỉnh lại, Vân Đình nhồm dậy kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra: “Tôn thượng thứ tội!!!!”

“Người có tội gì?” Cố Thiên Thụ nhấn mạnh từng chữ.

“Thuộc hạ... thuộc hạ phòng bị không chu toàn...” Mặt Vân Đình đỏ đầy mồ hôi lạnh. Hắn nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, nói đứt quãng: “Xin... tôn thượng trách phạt.”

Cố Thiên Thụ trầm mặc nhìn Vân Đình. Sau một lát, hắn trực tiếp nâng chân lên đá một cước vào Vân Đình đang quỳ trên mặt đất.

“Bốp!” Một cú đá này của Cố Thiên Thụ không hề lưu tình, trực tiếp đá Vân Đình phun ra một búng máu nằm mềm nhũn trên mặt đất.

“Nếu có lần sau...” Giọng Cố Thiên Thụ lạnh như băng, dẫm lên ngực Vân Đình: “... sẽ không nhẹ nhàng như lần này đâu.”

“... Vâng.” Vân Đình gục đầu xuống, khóe mắt nhìn chân Cố Thiên Thụ đang dẫm lên ngực mình.

Cố Thiên Thụ vốn sống trong an nhàn sung sướng. Tuy nói là người luyện võ, nhưng chi phí ăn mặc không thứ nào không phải là thứ tốt nhất. Bởi thế nên làn da trên chân cũng trắng nõn như ngọc. Vì bước xuống xe vội vàng nên Cố Thiên Thụ vẫn không kịp mang giày, một đôi chân trắng nõn, móng chân mượt mà như trân châu, hoàn toàn xứng đôi hai từ châu ngọc.

Chỉ là Vân Đình nhanh chóng từ thất thần tỉnh lại. Hắn cúi đầu, không dám nhìn Cố Thiên Thụ nữa, thật giống như ánh mắt của hắn đã bán đứng suy nghĩ của hắn.

Cố Thiên Thụ ngược lại không nhìn ra Vân Đình đang suy nghĩ gì, chỉ là thầm nói có phải mình quá nghiêm khắc với cấp dưới hay không. Nhưng nghiêm khắc cũng không có biện pháp. Khác với hắn, Cố Lâm Đường không phải là nhân vật ôn nhu gì.

“Lui ra đi.” Không khí ngưng đọng một lát, Cố Thiên Thụ cất lời kết thúc phong ba này. Hắn nâng chân lên, chậm rãi trở lại trong xe ngựa, sau đó kéo màn.

WTF!! Mới này quên mang giày. Nhìn đôi chân như châu ngọc này, quả thực là làm người không thể tiếp thu được. Cố Thiên Thụ vừa nghĩ, vừa trộm nhìn ra cửa sổ xe xem xét bên ngoài. Nhìn thấy thủ hạ bên cạnh dần dần tỉnh lại, hắn mới bắt đầu lau đi vết bẩn trên chân.

Nếu lúc này Vân Đình vén rèm lên nhìn vào trong xe, hình tượng nam thần của Cố Lâm Đường khẳng định liền bị hủy toàn bộ — Có loại nam thần nào mà cong lưng lau chân không? Làm như vậy cũng được gọi là khu chân đại hán đó!

Bất quá Vân Đình không có khả năng vén rèm lên nhìn vào bên trong, cho nên hình tượng của Cố Thiên Thụ vẫn được bảo vệ.

Lau hết vết bẩn, Cố Thiên Thụ trực tiếp ngã xuống giường bắt đầu chuẩn bị đi ngủ. Nhưng mà ngay lúc hắn sắp tiến vào mộng đẹp, hệ thống vạn ác lại đột nhiên vang lên.

“Xin mau chóng tiến hành công lược* nhân vật, nếu không nhân phẩm của ngài sẽ bị khấu trừ.”

* Công lược: từ này nghĩa chính là tiến công chiếm đóng. Trong game tình yêu, bạn vào vai nam (nữ) chính để theo đuổi các cô gái (chàng trai). Hoàn thành good ending(GE) hay happy ending (HE) thì được gọi là đã ‘công lược’ thành công. Bởi vì có một số game tình yêu có độ khó cao, cần mượn dùng capture (hệ thống) mới có thể hoàn thành GE hay HE. Cho nên quá trình độ hảo cảm từ 0 phát triển đến lúc hoàn thành GE/HE được gọi là ‘công lược/tiến công chiếm đóng’. Từ này ban đầu để áp dụng cho các game xã hội (ví dụ như The Sim), rồi chuyển qua dùng cho thể loại tình yêu mang theo ‘hệ thống’. (Nguồn: Nàng Xám đã có chỉnh sửa so với nguồn ban đầu –

“... Gì?” Cố Thiên Thụ đang mơ mơ màng màng thì trực tiếp bị làm cho tỉnh ngủ. Hắn kinh ngạc tự hỏi câu ‘Xin mau chóng tiến hành công lược nhân vật, nếu không nhân phẩm của ngài sẽ bị khấu trừ’ rốt cuộc là có ý gì.

“Công lược là cái gì?” Cố Thiên Thụ suy nghĩ nửa ngày vẫn không thể hiểu đây là cái gì.

“Thế giới ngài tiến vào chính là thế giới chủng mã.” Giọng nói hệ thống có vẻ u oán: “Xin không cần lãng phí tài nguyên.”

Nghe hệ thống nói xong, lúc này Cố Thiên Thụ mới nhớ lại dòng chữ từng hiện lên trên màn hình máy tính ‘Người có muốn gái bu đầy người hay không? Người có muốn nắm giữ hậu cung hay không?’ — Nhưng lúc đó hắn nhớ mình vô cùng quyết đoán ản ‘No’ mà!!!

Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc, quyết định không quan tâm đến hệ thống. Dù sao hắn cũng đủ nhỏ, thứ kì diệu như nhân phẩm này... cứ để hệ thống khấu trừ đi thôi!

Vì thế Cố Thiên Thụ trực tiếp không để tâm đến cảnh cáo của hệ thống. Nhắm mắt ngủ, trực tiếp ngủ thẳng tới hừng đông.

Trải qua chuyện tối hôm qua, cảnh giới trong đội ngũ lại bay lên một độ cao mới. Thật ra cũng không trách Vân Đình dễ dàng bị dính chương được. Duẫn Thành Song ở trung nguyên cũng là cao thủ số một số hai. Tuyệt chiêu hiếm có, kiếm ản khắp nơi. Loại thuốc mê hắn sử dụng lại hiếm có người giải được.

Mà chỉ cần hắn xuống tay, có thể nói là đắc thủ.

Tướng mạo Cố Lâm Đường ở trên giang hồ có thể nói là một truyền thuyết. Từ nhỏ, hắn đã sinh sống ở đại mạc, rất ít khi đặt chân đến trung nguyên. Chỉ một lần duy nhất xuất hiện ở trung nguyên là khi tung ra một kiếm kinh thiên động địa, sau đó không chút lưu luyến trở về Tây Vực.

Bởi thế diện mạo hắn cũng không bị nhiều người nhìn thấy. Chẳng qua mỗi một người nhìn thấy đều sẽ cảm giác người mình thấy không phải phàm nhân, mà là tiên tử giáng trần.

Cố Lâm Đường vốn cực kỳ chán ghét người khác nhìn chằm chằm mặt hắn. Tính cách của hắn vốn cao ngạo, cộng thêm khí chất như băng tuyết lại càng làm người dừng chân ngắm nhìn. Ở trong Kính thành, hầu như tất cả mọi người đều đeo mặt nạ đến khi chết đi. Tướng mạo ngược lại trở thành một thứ vô giá trị.

Cố Thiên Thụ cũng không dự đoán được, sau khi rời đi Kính thành, nhân sĩ giang hồ thứ nhất mình gặp phải lại là một tên hái hoa tặc. Mà điều này... giống như cũng ản ản dự báo tương lai bị thâm của hắn sau này.

Phong cảnh đại mạc đối với một kẻ chưa từng thấy qua sa mạc phải nói là rất hấp dẫn người xem. Cồn cát kéo dài phập phồng, giống như hộ vệ đứng canh dãy bạch dương và con sông trân quý, cùng với làn gió như muốn hấp chín da thịt kia nữa.

Người ở đại mạc đều thích cắn miếng thịt to, uống rượu cao độ.

Rắn với bò cạp nơi sa mạc ản mình dưới lớp cát vàng, giấu giếm sát khí. Mảnh đất này nhìn như rất yên tĩnh nhưng ngay tức khắc bị bão lốc quét qua.

Một đường tuy vô cùng gian nguy, nhưng đối với Cố Thiên Thụ mà nói, phải nói là được hưởng thụ.

Có hoa quả tươi mới để ăn, mỗi ngày đều có nước để tắm. Hẳn lại có thể nằm trong xe xem sách, không chút xóc nảy. Nếu muốn nói điều duy nhất không được hoàn mỹ, thì chính là có hơi nóng.

Nhiệt độ ở sa mạc không được ổn định. Giữa trưa thì có khi lên đến 40 độ, mà ban tối thì có khi xuống tới 0 độ. Lúc đầu, Cố Thiên Thụ còn thấy rất phiền phức, nhưng sau đó hẳn liền nhanh chóng phát hiện, chân khí trong cơ thể đã thay hẳn giải quyết vấn đề này.

Dùng chân khí đẩy khí nóng ra bên ngoài cơ thể, dùng chân khí duy trì độ ẩm thân thể. Cái này quả thật đúng là thứ tốt dùng để mang theo khi đi lữ hành. Cố Thiên Thụ vô cùng nhanh chóng thích ứng loại thời tiết này, vì thế càng ngày càng thấy dễ chịu.

Cũng không biết có phải là vì chuyện đêm hôm đó hay không. Vân Đình vẫn luôn không dám nói chuyện với Cố Thiên Thụ. Cho đến khi Cố Thiên Thụ hỏi còn bao lâu nữa mới tới nơi thì hẳn mới cẩn thận mở miệng nói: “Khởi bẩm tôn thượng, đại khái còn khoảng sáu, bảy ngày nữa mới tới trung nguyên.”

Còn sáu, bảy ngày nữa, Cố Thiên Thụ cân nhắc trong lòng, tùy ý gật gật đầu.

“Tôn thượng muốn đến Giang Nam trước... hay là...?” Lúc Vân Đình nói chuyện với Cố Thiên Thụ vẫn luôn quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám nâng.

Cố Thiên Thụ biết Vân Đình muốn nói gì — Cố Lâm Đường ở trung nguyên không quen biết nhiều người cho lắm. Có một tri kỉ ở Trà Châu cách Giang Nam không xa.

“Đi Giang Nam trước đi.” Cố Thiên Thụ vừa nói xong, mồ hôi lạnh liền đổ ào ào. Hẳn chính là kẻ mượn xác người khác, Vân Đình với thuộc hạ của hẳn thì không sao. Nhưng nếu như gặp phải người quen, Cố Thiên Thụ vô cùng lo lắng.

“Vâng, tôn thượng.” Cho tới bây giờ, Vân Đình chưa từng nghi ngờ quyết định nào của Cố Lâm Đường. Trong mắt hẳn, Cố Lâm Đường chính là thần. Ý chỉ của thần — hẳn làm sao có thể phản đối.

Định ra hành trình, đội ngũ lần thứ hai xuất phát. Lúc này khoảng cách bọn họ rời Kính thành đã ước chừng hơn mười ngày. Mà Cố Thiên Thụ cũng gặp được tiểu trấn ở trung nguyên đầu tiên mà hẳn bước vào thế giới.

Tiểu trấn này ở bên trong một ốc đảo, là đầu mối giao thông then chốt khi tiến vào đại mạc. Ngày thường người đến người đi tấp nập, đối với nhân khẩu vô cùng thưa thớt nơi biên cảnh mà nói, đã xem như rất phồn hoa.

Chẳng qua loại phồn hoa này khi so với Kính thành thì còn kém quá xa.

Kính thành chính là thế ngoại đào nguyên trong đại mạc. Cho dù có là kẻ giàu nhất giang hồ nhưng khi so với Kính thành cũng thấp hơn một bậc. Đại khái, đây chính là tác dụng ánh sáng của nhân vật chính

trong truyền thuyết đi.

Khi Cổ Thiên Thụ tới tiểu trấn, đã là hoàng hôn.

Ánh chiều tà từ từ chìm sâu, nhuộm tầng mây thành màu quất xinh đẹp. Cổ Thiên Thụ áp chế xe ngựa chậm rãi tiến vào tiểu trấn, tạo thành một mảnh bụi mù mịt.

Chung quanh an tĩnh thậm chí có chút quái dị làm Cổ Thiên Thụ có ảo giác mình tiến vào một tử trấn.

Xe ngựa dừng lại, giọng Vân Đình ở bên ngoài vang lên: “Tôn thượng, ngài có muốn dừng lại ở đây hay không?”

Cổ Thiên Thụ vén màn xe lên, ngăm nhìn tiểu trấn nơi biên cảnh đại mạc.

Phòng ốc được xây đắp từ bùn đất, phiến đá thô ráp tạo nên con đường, hết thấy đều có vẻ đơn sơ. Cổ Thiên Thụ trầm mặc một lát mới phun ra một chữ: “Được.”

Vân Đình nghe thấy, xua đuổi xe ngựa dừng lại ở trước cửa khách điếm duy nhất trong tiểu trấn.

Tục ngữ nói: Đạo chơi giang hồ, có ba loại người không thể dây vào: người già, trẻ nhỏ, nữ nhân. Ba loại người này vốn đều là kẻ yếu, nhưng nếu ở trên giang hồ lại có thể sống tốt. Chuyện đó nói lên bọn họ có thủ đoạn bảo mệnh mà người thường không có.

Cổ Thiên Thụ xốc màn xe lên, chậm rãi từ trong xe ngựa bước ra. Hắn mặc một thân bạch y, bên hông đeo một thanh trường kiếm tinh xảo. Thoạt nhìn như không hề hợp với tiểu trấn u ám này.

Bước chân Cổ Thiên Thụ cực kỳ ổn định. Đôi giày màu trắng xinh đẹp đạp lên mặt đất, lại không nhấc lên một chút tro bụi nào. Thân thể này đã quen dùng phương thức như thể hành tẩu, loại phương thức này nhìn như lơ lửng nhưng kì thực rất cảnh giác. Có thể nghênh đón địch nhân đánh tới bất ngờ.

Trước cửa khách điếm treo một tấm màn phủ đầy tro bụi, trên màn thêu hoa văn mãnh thú dữ tợn. Lúc này lại có gió nhẹ thổi tới, nhấc lên một góc màn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy cảnh sắc bên trong.

Sắc mặt Cổ Thiên Thụ đột nhiên biến đổi: “Là ai?”

Lời tác giả: Cổ Thiên Thụ không giết hái hoa tặc là vì tâm của hắn là một người hiện đại... Giết người nào có dễ vậy. 0.0

7. Chương 7: Tên Hái Hoa Tặc Nào Cũng Không Phải Là Người Tốt

Trên giang hồ chưa bao giờ thiếu người chết.

Bị chém chết, bị độc chết, bị bệnh tật quần thân mà chết. Kiểu chết nhiều vô số kể làm người hành tẩu giang hồ nhiều năm hoàn toàn đối với cái chết không hề có chút phản ứng nào.

Chủ nhân nguyên bản thân thể của Cố Thiên Thụ hầu như không hành tẩu giang hồ, thậm chí còn chưa từng thấy người chết. Bởi thế trong trí nhớ của Cố Thiên Thụ, cũng không hề xuất hiện thi thể. Trong ấn tượng của Cố Lâm Đường, bởi vì khiết phích, thậm chí đến ngay cả máu cũng ít khi thấy qua.

Có người trời sinh chính là sát thủ, cảnh tượng máu me lại chỉ làm hấn sôi trào — Nguyên chủ đứng đầu Kính thành, Cố Lâm Đường chính là người như vậy.

Nhưng Cố Thiên Thụ lại là một người hiện đại xuyên qua. Là thanh niên ba tốt mà ngay cả gà cũng chưa từng giết qua. Từ góc màn lộ ra cảnh tượng bên trong, phản ứng đầu tiên chính là nôn ói. May mà tổ chất thân thể này vượt qua thử thách, Cố Thiên Thụ nghẹn thứ từ dạ dày trào lên xuống ngược trở lại — Máu thân nó, nếu mà hấn nôn liền mất cmn mặt luôn rồi!

Đứng bên người Cố Thiên Thụ, Vân Đình hoàn toàn không biết chủ thượng hấn giờ phút này đang trải qua giây vò như thế nào. Hấn cũng ngửi thấy mùi máu tươi đột nhiên toát ra, vì thế vội vàng thấp giọng nói: “Tôn thượng, thuộc hạ vào trước xem xét.”

“...” Cố Thiên Thụ ngậm miệng, yên lặng gật gật đầu.

Vân Đình liền mang theo hai người đi vào, sau một lát mới từ bên trong bước ra: “Tôn thượng... người ở bên trong đều đã chết.”

A, đều chết — Cái gì?? Đều chết?? Cố Thiên Thụ vẫn duy trì biểu tình mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng đã bắt đầu điên cuồng gào thét — Hấn biết thế giới này không hề có nhân quyền. Chết nhiều người như vậy nếu là ở hiện đại thì đã trở thành chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào a a a. Giống hiện đại chỗ nào — chú cảnh sát ới, tôi rất nhớ chú!!

Nếu có lựa chọn, Cố Thiên Thụ thực sự không muốn vào bên trong, nhưng hấn không có lựa chọn. Cá tính Cố Lâm Đường, tất cả mọi người đều rõ. Nếu giờ phút này hấn rút lui, nhất định sẽ khiến người khác hoài nghi.

Vì thế Cố Thiên Thụ vẫn duy trì bộ dạng kia, chậm rãi bước chân vào trong khách điểm.

Bên trong khách điểm đã thành một mớ hỗn loạn. Tay chân cụt ngắn rải rác với máu tươi giàn giụa làm cho cả khách điểm nhìn như cảnh tượng đến từ địa ngục. Còn chưa đi vào trong phòng, Cố Thiên Thụ đã nghe thấy mùi máu tươi gay mũi. Mà sau khi đi vào, cảnh tượng máu me bên trong càng làm Cố Thiên Thụ muốn bịt mũi.

Bịt mũi là việc không phải kiểu người cao quý lãnh diễm như Cố Luân Đường có thể làm ra, Cố Thiên Thụ đành phải chịu đựng.

Có người ở trước mặt hắn cố ý giết người, đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn. Mùi máu tanh dày đặc, cho dù có cách xa hơn trăm mét, Cố Thiên Thụ cũng có thể ngửi được. Nhưng chỉ khi hắn đến gần khách điểm, hương vị này mới đột nhiên xuất hiện. Nói cách khác — có người cách một tấm màn, giết hết tất cả người trong khách điểm trong tích tắc.

“...” Nghĩ đến đây, biểu tình Cố Thiên Thụ lạnh xuống. Trên thực tế, gương mặt than nên thực khó thể hiện ra biểu tình gì. Đơn giản chỉ là độ cong nhiều hay ít trên khóe miệng mà thôi. Cũng chỉ có Vân Đình theo hắn mười mấy năm mới có thể hiểu được, rốt cuộc hắn đang biểu lộ cảm xúc gì.

Người trên giang hồ, lại dám đùa giỡn Cố Thiên Thụ không có nhiều. Cố Thiên Thụ nhanh chóng liên tưởng đến một người — là hái hoa tặc đột kích hắn đêm qua, Duẫn Thành Song.

Tên hái hoa tặc Duẫn Thành Song này có thanh danh vô cùng kém. Hắn không phải là lãng tử phong lưu có tiết tháo gì gì đó. Chỉ cần là mỹ nhân bị hắn chà đạp qua, hầu như đều bị phế bỏ. Mà nếu có người gặp phải hắn, muốn bênh vực kẻ yếu, bình thường cũng sẽ rơi vào hạ tràng bị cắt phăng đi của quý.

Một tên hái hoa tặc như hắn lại cố tình trưởng thành với một bộ dạng chính nhân quân tử, lại có khinh công cao cường. Đúng là không thể không làm người cảm thán ông trời không có mắt. Mà lần này hắn thất thủ với Cố Thiên Thụ, thảm kịch xảy ra trên sa mạc ngược lại có chút hương vị tuyên chiến.

Thi thể rách nát rải đầy sàn nhà làm người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu. Ánh mắt Cố Thiên Thụ vòng quanh một vòng khách điểm, rồi nhanh chóng chứng thực suy đoán của mình — Quả nhiên là do Duẫn Thành Song làm.

Cố Thiên Thụ thấy một thiếu nữ toàn thân trần trụi bị đóng ở trên một cây cột trong khách điểm đó. Tay chân nàng bị đóng chặt trên cây cột, gương mặt xinh đẹp đã hoàn toàn mất đi huyết sắc. Mà trên đầu nàng chính là bức tranh vẽ hai con uyên ương — đây đúng là dấu hiệu của Duẫn Thành Song.

Thân thể thiếu nữ còn hơi run rẩy, nhìn thấy vẫn còn hô hấp. Cố Thiên Thụ do dự một chút, vẫn bảo Vân Đình cứu nàng ta. Trên thực tế, với tính cách của Cố Luân Đường tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện dư thừa này. Nhưng Cố Thiên Thụ lại không phải Cố Luân Đường, hắn không thể trừng mắt nhìn một thiếu nữ chết đi ở trước mắt hắn. Huống chi trận tai bay vạ gió này lại có liên quan đến hắn.

“A...” Khi được nhổ đồng đinh trên người, thiếu nữ phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh.

Cố Thiên Thụ nhìn thấy mà đau, nhưng hắn lại không thể nói gì. Chỉ có thể mặt không đổi sắc đứng nhìn Vân Đình xử lý vết thương trên người thiếu nữ xong liền thuận tay lấy áo choàng phủ lên người nàng.

“Tôn thượng...” Vân Đình nhìn thấy hành động của Cố Thiên Thụ, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Cá tính Cố Luân Đường, hắn rất hiểu, đã hoàn toàn có thể được xưng hai chữ vô tình. Khi nhìn thấy thiếu nữ này, hắn

hoàn toàn không ngờ tới Cố Luân Đường lại đi cứu nàng, cũng không ngờ rằng tôn thượng chẳng những cứu thiếu nữ, mà còn dùng áo choàng đắp lên người nàng — Chẳng lẽ thân phận thiếu nữ này có chỗ nào đặc biệt?

“Sao?” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Vân Đình một cái.

“Hung thủ...” Vân Đình cảm giác Cố Thiên Thụ không hề để ý đến án mạng mà là sự thị uy của hung thủ. Tôn nghiêm của người đứng đầu Kính thành tuyệt đối không thể bị khiêu khích. Với tính cách của Cố Luân Đường, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người này tiếp tục sống sót.

Cố Thiên Thụ không quan tâm đến Vân Đình sẽ nói gì. Hắn mặt không đổi sắc nhìn về phía tay áo mình, bảo Vân Đình rời khỏi khách điểm. Trong khi Vân Đình ôm thiếu nữ hôn mê rời đi, Cố Thiên Thụ trực tiếp rút kiếm chém đứt mấy cây cột trong khách điểm. Chốc lát sau, khách điểm liền ầm ầm sập xuống, vùi lấp đám thi thể dưới đám đất đá.

Cố Thiên Thụ đứng cách đó không xa, nhẹ nhàng phát phát tay áo phủ bụi.

“Đi thôi.” Hiện tại tâm tình Cố Thiên Thụ thực không ổn, cho nên cũng không nhiều lời. Hắn nhìn thiếu nữ trong ngực Vân Đình: “Không cần dừng lại.”

“Vâng.” Vân Đình đáp.

Vì thế vốn nên dừng lại, xe ngựa lại lần thứ hai lên đường.

Cố Thiên Thụ ngồi trong xe ngựa, trong đầu hiện lên những màn máu me vừa rồi. Hương vị ghê tởm vây quanh chóp mũi hắn làm Cố Thiên Thụ sinh ra một loại phản nộ không tên.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện giết người ý tưởng — Hắn muốn giết cái tên Duẩn Thành Song kia. Dám khiêu khích hắn, chắc chắn phải trả giá đắt.

Dù sao hiện tại hắn cũng không phải là Cố Thiên Thụ mềm lòng, mà là xem mạng người như cỏ rác – Cố Luân Đường.

Bốn ngày sau, thiếu nữ được Cố Thiên Thụ cứu từ khách điểm đi ra, tỉnh lại.

“Đau quá... đau quá...” Không chịu khổ sở gì nhưng thiếu nữ vừa tỉnh liền bắt đầu không ngừng khóc la. Nàng có một mái tóc đen mượt xinh đẹp, đồng tử cũng nhợt nhạt sắc nâu, hiển nhiên là một người Tây Vực.

Tuy đời trước Cố Thiên Thụ cũng có bạn gái, kinh nghiệm đối phó với nữ nhân vẫn phải có. Nhưng những kinh nghiệm đó hiển nhiên đều không thích hợp với tình hình hiện tại — Nếu hắn thật sự đến an ủi thiếu

nữ, bị dọa sợ nhất định là đám người Vân Đình. Huống chi hiện tại một ngày chỉ có thể nói 139 chữ, dùng để an ủi cô bé này dường như quá lãng phí...

“Cứu mạng, giết người...” Thiếu nữ rất xinh đẹp, nhưng so với loại xinh đẹp như Cố Lân Đường, cộng thêm giá trị vũ lực cấu thành thì hoàn toàn khác biệt. Dường như nàng đã bị một màn kia làm kinh sợ, miệng không ngừng thì thào tự nói: “Giết người, cứu mạng...”

Cố Thiên Thụ chỉ nhìn nàng một lần rồi không quan tâm đến nữa. Cách trung nguyên càng ngày càng gần, trong lòng hắn cũng dần dâng lên một loại bất an. Cứ như là hành trình đến trung nguyên lần này sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cố Thiên Thụ chỉ đến xem thiếu nữ một lần, lại làm Vân Đình thở phào nhẹ nhõm. Vân Đình không biết vì cái gì tôn thượng lại cứu một thiếu nữ không thân không quen —Hắn thậm chí hoàn toàn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cũng may Cố Thiên Thụ lại không hề biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt đối với nữ nhân này. Nếu không nội tâm Vân Đình sẽ càng thêm rối rắm.

Đúng là bởi vì miệt thị hết thảy nên mới được coi là vị thần. Nhưng khi đến một ngày nào đó vị thần bắt đầu thương hại sinh vật ở nhân gian. Khoảng cách giữa người cùng vị thần càng ngày càng gần... Người sẽ lựa chọn tiếp tục nhìn lên, hay là vươn tay kéo lấy góc áo vị thần, kéo hắn xuống thần đàn đây?

Vân Đình chưa từng tự hỏi vấn đề này. Nhưng trong tương lai không xa, vấn đề này lại làm hắn rối rắm thật lâu... thật lâu.

...

Sau khi rời tiểu trấn, xe ngựa lại bắt đầu chuyến hành trình buồn tẻ. Con đường đến trung nguyên càng ngày càng gần, tùy ý thấy được cồn cát dần dần bị thực vật xanh thay thế. Từ khi nhìn thấy một màn kia ở trong khách điểm, khát vọng đối với giang hồ của Cố Thiên Thụ liền nhạt đi. Hắn bắt đầu nghi hoặc, lựa chọn đến trung nguyên rốt cuộc có phải đúng đắn hay không — Dù sao giết người cũng không phải là một thứ gì vui vẻ.

Vân Đình không nhận thấy được cảm xúc Cố Thiên Thụ biến hóa. Mỗi ngày đều hoàn thành nhiệm vụ của mình. Chẳng qua hiện tại lại nhiều thêm một... thiếu nữ đã điên loạn kia.

Hơn mười ngày sau, thiếu nữ vẫn luôn điên điên khùng khùng kia rốt cục cũng có chút khởi sắc. Nhưng mà khởi sắc của nàng lại không làm Vân Đình thấy vui vẻ. Bởi vì ngay khi bệnh tình nàng chuyển biến tốt hơn, miệng phun ra trừ mấy câu ‘Cứu mạng... giết người’, thì chính là ba chữ — ‘Cố Lân Đường’.

Ngay lúc Vân Đình nghe đến ba chữ kia, không chút nào ngoài ý muốn nổi lên sát tâm. Hắn không biết một thiếu nữ lại có tư cách gì có thể gọi tên tôn thượng của hắn.

8. Chương 8: Hái Hoa Tặc, Ta Cảnh Cáo Người Không Được Đi Theo Ta Nữa

Ở Kính thành, người có tư cách gọi ba chữ Cố Lân Đường chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Tòa thành kia thuộc về một mình Cố Lân Đường, mà muốn kêu tên của hắn, thì đầu tiên phải đứng trên cùng một địa vị với hắn.

Trước mặt, thiếu nữ bị thương này hiển nhiên là không có tư cách đó. Vân Đình sau khi nghe thấy nàng phun ba chữ kia liền nhú mày, ánh mắt cũng lộ ra thần sắc không vui.

“À...” Thiếu nữ bị ánh mắt bất thiện của Vân Đình dọa sợ, cũng tự biết lỗ mồm, vội vàng giải thích: “Ta không có ý mạo phạm!”

Vân Đình im lặng không nói, lại nhìn thoáng qua thiếu nữ, liền bước xuống xe ngựa. Lần này đội ngũ xuất hành chỉ có sử dụng một chiếc xe ngựa — chính là chiếc Cố Thiên Thụ đang ngồi. Nhưng hiện tại lại nhiều thêm một trói buộc, Vân Đình không thể không ở tiểu trấn tìm thêm một chiếc xe ngựa nữa để thiếu nữ ngồi.

“Tôn thượng.” Ngay sau khi thiếu nữ tỉnh lại, Vân Đình liền đi đến trước xe ngựa của Cố Thiên Thụ, nhẹ giọng thưa: “Nàng tỉnh.”

Lúc nghe thấy giọng Vân Đình, Cố Thiên Thụ đang nằm ở trong xe ngựa nhàm chán đếm văn hoa trong thành xe. Nghe thấy có việc để làm, hắn nhanh chóng khôi phục hình tượng cao lãnh, nói: “Mang nàng tới gặp ta.”

“Vâng.” Vân Đình thấp giọng đáp, ánh mắt lại hiện lên cảm xúc u ám.

Ở Kính thành, mọi người đều xem Cố Lân Đường chính là thần của bọn họ. Thế gian này sẽ có người nào xứng đôi để thần thưởng thức đây? Vân Đình dùng biểu tình hoàn mỹ che giấu đi tâm tư. Hắn chậm rãi đi đến xe ngựa thiếu nữ, sau đó mở miệng: “Tôn thượng kêu người qua.”

“À? Ta sao? Bây giờ?” Thiếu nữ có một gương mặt xinh đẹp, đáng tiếc vẻ đẹp của nàng dường như ngược lại với chỉ số thông minh. Sau khi nghe vậy, tất cả cảm xúc đều hiện lên trên gương mặt đã bị Vân Đình thu vào mắt — mừng như điên, khủng hoảng, khẩn trương, kinh ngạc.

Cảm xúc phức tạp rồi lại đơn giản, thiếu nữ này nhất định đã biết gì đó... Vân Đình nhìn biểu hiện của thiếu nữ, nhưng không nói gì, mà trực tiếp ôm lấy nàng. Sau đó đưa đến bên ngoài xe ngựa Cố Thiên Thụ.

Hơn mười ngày trước bị thương làm thiếu nữ ngay cả đi đường cũng không đi nổi. Lúc này bị ôm đi cũng làm nàng phát ra tiếng hô đau đớn.

Vân Đình trực tiếp lơ đi, ngay khi ôm nàng thả trước xe ngựa Cố Thiên Thụ liền trực tiếp rời đi. Cố Thiên Thụ muốn làm gì, không phải là chuyện mà thuộc hạ như hắn có thể xen vào.

Cách một tấm màn, thiếu nữ lần thứ hai nghe thấy giọng nói dễ nghe kia. Lần này chỉ có một chữ — “Tên.”

Tên? Có Lân Đường đang hỏi tên của mình? Thiếu nữ sững sốt, lập tức đáp: “Tiểu nữ tử tên là Ân Túy Mặc... là đại nữ nhi của Ân gia ở Tây Vực... Cảm tạ ân công đã cứu mạng.”

“Vết thương sao rồi?” Bây giờ khi Cổ Thiên Thụ nói gì cũng phải ngắn gọn, xúc tích. Một trăm ba mươi chín chữ, không thể tùy tiện tán gẫu. Với lại, việc cứu thiếu nữ này vốn nằm ngoài kế hoạch của hắn. Nếu có điều kiện thì nên cho nàng đi sớm... Dù sao với tính cách Cổ Lân Đường, cho một người xa lạ ở lại thật sự rất không thích hợp.

Ân Túy Mặc quả thật không quá thông minh, nhưng cũng không quá ngốc. Nàng vừa nghe liền nhận ra ngụ ý Cổ Thiên Thụ, biết hắn không phải đang quan tâm mình mà chuẩn bị đuổi mình đi.

Ân Túy Mặc cắn cắn môi, khóc lóc: “Ân công... Ta đã không còn nơi để về... Cầu ngài xin thương xót, nhận lấy ta... làm trâu làm ngựa. Túy Mặc nguyện ý dùng quãng đời còn lại báo ơn ân công đã cứu mạng.”

Cổ Thiên Thụ nghe Ân Túy Mặc nói thế, phản ứng đầu tiên chính là nhú mày. Nhưng mặt than lại không có lộ ra bất cứ biểu tình gì, vì thế hắn đành phải thở dài trong lòng. Ân Túy Mặc này ngược lại có chút ý tứ, bị mình liên lụy hại chết cả nhà, mà một chút oán hận cũng không có, ngược lại còn muốn lưu lại bên cạnh mình...

Chuyện khác thường ắt có âm mưu. Theo trực giác, Cổ Thiên Thụ cảm thấy Ân Túy Mặc có vấn đề, nhưng có vấn đề gì thì... Không đợi Cổ Thiên Thụ nói, Ân Túy Mặc liền mở miệng.

Nội dung lần này nàng nói ra lại làm cho Cổ Thiên Thụ ngẩn người. Nàng nói: “Ta biết ngài là ai, muốn đi đâu...”

“A?” Cổ Thiên Thụ toát ra một tia tò mò.

“Ngài từ Kính thành mà đến, hướng Xuân Viên mà đi.” Ân Túy Mặc nói ra những lời này cũng đang đập nổi chìm thuyền. Hiện tại nàng tuyệt đối không muốn rời xa Cổ Thiên Thụ, cho nên chi bằng cố ý làm vậy để gợi lên hứng thú của Cổ Thiên Thụ. Đương nhiên, làm vậy cũng có khuyết điểm — nếu lỡ làm tâm tình Cổ Thiên Thụ chuyển xấu, sẽ trực tiếp giết chết nàng...

Sẽ không, sẽ không xảy ra chuyện này đâu, Ân Túy Mặc tự nói với mình.

“Người còn biết cái gì?” Cổ Thiên Thụ càng ngày càng thấy nữ nhân tên Ân Túy Mặc này rất không thích hợp, rất vi diệu...

“Vậy còn cần phải xem tôn thượng ngài còn muốn biết gì nữa.” Ân Túy Mặc nhẹ giọng nói.

Cố Thiên Thụ không nói với Ân Túy Mặc nữa mà trực tiếp truyền bảo Vân Đình mang Ân Túy Mặc xuống. Hành vi này là đang nói cho Vân Đình biết, hẩn tạm thời ngằm đồng ý sự có mặt của Ân Túy Mặc.

Mình muốn biết cái gì, nàng có thể nói với mình cái gì? Cố Thiên Thụ phát hiện ra vài thứ từ những lời nói của Ân Túy Mặc. Tuy còn chưa sáng tỏ, nhưng đã có một hình dáng mơ hồ.

Thế giới này... xem ra thật đúng là làm người đau đầu. Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nghĩ.

Sau chuyện này, đoàn xe lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Vài ngày sau, trong một buổi sáng sớm lất phất hạt mưa, Cố Thiên Thụ nghe thấy một âm thanh đã lâu không nghe thấy — Rốt cuộc hẩn đã đến con sông thứ nhất trên đất trung nguyên.

Khác với nước sông mờ đục trên đại mạc, không bị công nghiệp ô nhiễm, cũng không tồn tại vấn đề phù sa bị cuốn trôi, con sông nhỏ này trong vắt, đứng trên bờ mà còn có thể thấy những con cá nhỏ bơi lội, lục bình phát phơ và những hòn đá cuội nhẵn nhụi.

Bởi vì con đường quá xa xôi, đoàn tiếp tế ở Kinh thành chưa kịp đến. Bản thân Cố Thiên Thụ có chân khí hộ thể nhưng vẫn hơn mười ngày chưa tắm.

Hơn mười ngày không tắm đối với một tên khiết phích quả thực chính là muốn mạng. Cho nên khi nghe thấy tiếng nước chảy, mắt Cố Thiên Thụ sáng rực lên.

“Dừng xe.” Cố Thiên Thụ ở trong xe ngựa mở miệng nói.

“Tôn thượng muốn tắm sao?” Không hổ là người hiểu Cố Thiên Thụ nhất. Vân Đình vừa nghe thấy Cố Thiên Thụ mở miệng liền đoán được Cố Thiên Thụ muốn làm gì.

“Ừ.” Có thể lược bớt vài chữ liền lược, Cố Thiên Thụ rất thích có một người bên cạnh hiểu ý hẩn như vậy.

“Thuộc hạ đi chuẩn bị.” Vân Đình nói xong liền đi lấy đồ dùng để Cố Thiên Thụ tắm.

Bây giờ là đầu mùa xuân, thời tiết còn hơi se lạnh, nhưng Cố Thiên Thụ có chân khí bảo trì độ ấm, cũng không cần lo bị cảm lạnh.

Vân Đình trực tiếp lấy mấy tấm vải mỏng ra phong tỏa một đoạn sông — Hẩn không muốn có bất cứ người nào quấy nhiễu tôn chủ tắm rửa.

Cố Thiên Thụ thấy chung quanh đều bị phong tỏa lại, lúc này mới yên tâm cởi hết quần áo bước vào dòng nước. Tắm ngoài dã ngoại cũng không cần chú ý nhiều. Cố Thiên Thụ nhúng tóc mình vào nước, đang

chuẩn bị tiếp tục chà xát liền dừng lại.

Chỉ thấy Vân Đình quỳ gối phía sau lưng hắn, cúi đầu nói: “Xin để cho thuộc hạ hầu hạ tôn thượng tắm ạ.”

“...” Lần đầu tiên Cố Thiên Thụ bắt đầu phỉ nhổ cái thói quen tắm rửa kỳ quái của Cố Lâm Đường.

“Ừ.” Chỉ là nếu Cố Lâm Đường đã duy trì thói quen này hơn mười mấy năm, chỉ trong một đêm đột nhiên thay đổi sẽ khiến cho người chú ý. Cố Thiên Thụ đành phải yên lặng nuốt xuống tiếng cự tuyệt, đồng ý thỉnh cầu của Vân Đình.

“Tôn thượng, đầu xuân lạnh lẽo, ngài tắm lâu sẽ dễ bị cảm lạnh.” Vân Đình ở sau lưng Cố Thiên Thụ mát xa bả vai hắn, nhẹ giọng nói bên tai Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ không nói chuyện. Hắn cảm thấy bây giờ mình đã hiểu được vì cái gì Cố Lâm Đường lại cho phép Vân Đình ở bên mình. Là một thành chủ cao cao tại thượng với tính cách lạnh lùng, sẽ có bao nhiêu người có gan nói ra những lời quan tâm đến hắn? Cao xứ bất thắng hàn*, bên người có một người như Vân Đình có lẽ cũng không tồi.

* Cao xứ bất thắng hàn: chỗ cao không tránh khỏi rét lạnh (Thủy điệu ca đầu – Trung thu của Tô Thức)

“Còn bao lâu?” Cố Thiên Thụ hỏi.

“Ước chừng khoảng một tháng nữa sẽ đến Giang Nam.” Vân Đình vừa mát xa vai cho Cố Thiên Thụ vừa đáp: “Ngài thật sự không đến thăm Dư Thanh Trạch đại nhân một chút sao?”

Dư Thanh Trạch đại nhân trong miệng Vân Đình chính là tri kỷ duy nhất của Cố Lâm Đường ở trung nguyên. Tạm thời Cố Thiên Thụ không có dự định đến gặp hắn.

“Đề sau.” Cố Thiên Thụ không muốn nói nhiều đến chủ đề này, trực tiếp nhắm nghiền hai mắt.

“Vâng.” Vân Đình thấy thế cũng thức thời không hỏi nhiều nữa.

Loại trừ đi một thân bụi đất, Cố Thiên Thụ thật sự có cảm giác giống như lột đi một tầng da. Tóc dài của hắn được Vân Đình dùng khăn mặt bọc lại, mềm nhẹ xoa nắn, chậm rãi làm khô hơi nước bên trên.

“Tôn thượng.” Vân Đình nói: “Y phục của ngài đã được chuẩn bị tốt.”

Cố Thiên Thụ vẫn luôn nhắm mắt lại, cho đến khi nghe nói thế mới mở mắt ra. Sau một lát mới lười biếng ân một tiếng.

Vân Đình thấy thế, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài lấy y phục sạch sẽ cho Cố Thiên Thụ.

Nhưng mà chỉ trong mấy hơi thở, vẫn luôn nhắm hai mắt, Cố Thiên Thụ lại đột nhiên mở mắt ra, sau đó lui lại mấy bước — nhưng đã quá muộn. Bởi vì có một bàn tay từ trong nước trực tiếp nắm chặt lấy cổ chân trần trụi của hắn!

Chuyện này, nếu ở tình huống bình thường, Cố Thiên Thụ sẽ dễ dàng dùng khinh công giải quyết — Nhưng hiện tại hắn lại không thể dùng khinh công... Bởi vì trên người hắn một cái quần áo! Cũng! Không! Có!

Nếu thật sự bay lên — tuyệt đối sẽ bị nhìn thấy sạch sẽ.

“Duẩn Thành Song —” Lần này Cố Thiên Thụ thật sự nổi giận — Cái tên hái hoa tặc này, lặp đi lặp lại nhiều lần, bây giờ lại còn dám đến khiêu khích hắn! Quả thực đúng là ở trong hầm cầu thấp đèn lồng — muốn chết!!!

9. Chương 9: Chọc Giận Trung Khuyển... Kết Cục Chính Là Chết Rất Thê Thảm

Duẩn Thành Song mặc dù là hái hoa tặc, nhưng tài nghệ khinh công với dùng thuốc mê ở trên giang hồ cũng là số một số hai. Chỉ cần là đối tượng hắn coi trọng tuyệt đối sẽ không buông tay. Mà hôm nay, Duẩn Thành Song lại trượt chân trong tay Cố Thiên Thụ, mà còn té đau nữa là đằng khác.

Thuốc mê lần nào cũng dùng được nhưng lại không thể làm người đứng đầu Kính thành mê muội. Khi Duẩn Thành Song nhìn thấy Cố Thiên Thụ mở mắt ra kia liền cảm thấy mình sẽ chết.

Nhưng lại có chuyện kỳ quái xảy ra, hắn lại không chết. Chẳng những không chết, mà Cố Thiên Thụ thậm chí không đuổi theo giết hắn. Những sự việc đột ngột xảy ra làm Duẩn Thành Song cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị. Trừ bất khả tư nghị ra, trong lòng hắn xuất hiện nhiều nhất cũng chính là thấy may mắn — May mắn mình tránh được một kiếp. Duẩn Thành Song thật sự tránh được một kiếp sao? Ngay khi mũi kiếm lạnh lẽo xuyên thấu trái tim hắn, đã chạy trốn tới biên cảnh Tây Vực – Duẩn Thành Song rốt cuộc lộ ra biểu tình không thể tin được.

Là một người trong giang hồ, Duẩn Thành Song biết mình có khả năng sẽ chết bất ngờ. Nhưng hắn lại chưa bao giờ nghĩ rằng hắn lại đột ngột lặng yên không một tiếng động chết đi. Ngay cả kêu một tiếng, phun ra một búng máu cũng không thể.

“Gần đây ta luôn cảm thấy buồn bực.” Một giọng nam dễ nghe vang lên sau lưng Duẩn Thành Song. Nhưng đối tượng nói chuyện lại không phải là Duẩn Thành Song. Giọng nói này trầm thấp lại mang theo từ tính, giống như chỉ cần nghe thôi cũng đủ biết chủ nhân của nó là một mỹ nam tử: “Ta còn phải chờ bao lâu đây?”

“Đại nhân... sẽ nhanh thôi...” Một người khác đáp lời: “Ngài không cần lo âu.”

“Ta cũng rất ngạc nhiên...” Câu nói kế tiếp Duẩn Thành Song đã không thể nghe được. Hắn cảm thấy máu trong thân thể mình từ từ đông lại, tầm nhìn bắt đầu xuất hiện mảng đen, sau đó hắc ám tối quết hết thấy.

Trên giang hồ, tiếng xấu lan xa – hái hoa tặc Duẩn Thành Song, dù là kẻ nào thì cũng không ngờ hắn sẽ lặng yên không một tiếng động chết trong một khách điểm vô cùng đơn sơ như vậy.

Chỉ là đối với một người nào đó mà nói, Duẩn Thành Song vẫn chưa có chết. Chẳng những không chết, mà còn đặc biệt chạy đến tìm chết.

Khi Cố Thiên Thụ bị nắm lấy mắt cá chân kia, sắc mặt liền âm trầm không thể tả. Mặt hắn rất ít khi có thể biểu hiện được tình cảm. Nếu lộ ra biểu tình thì cũng biểu hiện được hắn thật sự rất tức giận.

Thừa dịp hắn tắm, chạy tới nắm lấy mắt cá chân hắn không tha? Đây không phải là đang đi tìm chết thì là cái gì? Ánh mắt Cố Thiên Thụ trầm xuống, trực tiếp nâng chân trái lên đập xuống nước. Một cước này lực đạo mười phần, nếu thật sự bị đá phải, không chết thì cũng bị thương.

Hái hoa tặc trong nước dường như còn chưa vì sắc đẹp mà không để ý tới tính mạng. Cuối cùng Duẩn Thành Song vẫn buông cái tay đang nắm lấy chân Cố Thiên Thụ ra, lui lại mấy bước.

Cố Thiên Thụ không cho Duẩn Thành Song thời gian phản ứng. Chân hắn vừa hạ xuống liền bay thẳng đến Duẩn Thành Song đâm ra một cột nước. Cao thủ quyết đấu, cho dù chỉ là một cánh hoa cũng có thể đả thương người. Nước nhìn như vô hại, nhưng khi bị Cố Thiên Thụ sử dụng lại thành lợi khí lấy mạng. Duẩn Thành Song né không kịp, bị cột nước trực tiếp đâm ra một lỗ máu trên bả vai.

Nhưng cho dù bả vai bị thương, hành động Duẩn Thành Song làm ra vẫn chọc giận đến Cố Thiên Thụ. Chỉ thấy ánh mắt đậm tà của hắn quét khắp thân thể lõa lồ của Cố Thiên Thụ. Quả thực như sắp hóa thành thực chất, ngoài miệng lại còn nói: “Thành chủ đại nhân. Thất lưng của ngài này, thật đúng là thon. Nếu Duẩn mỗ có thể được thưởng thức, đời này đều đáng giá. Dù sao thì mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý dã phong lưu* ha ha ha ha...”

* Mẫu đơn hoa hạ tử, tổ quý dã phong lưu: Chết dưới tay người đẹp, thành quý cũng phong lưu

Vào giờ khắc này Cố Thiên Thụ triệt để động sát tâm. Vốn là một người hiện đại, loại chuyện như giết người này, Cố Thiên Thụ vẫn luôn thấy phản cảm. Nhưng khi tiếp nhận lấy ký ức Cố Lân Đường, Cố Thiên Thụ cảm thấy tính cách mình đã bị ảnh hưởng. Chỉ là khi so với Cố Lân Đường... có thể nói Cố Thiên Thụ đã dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng mà hôm nay Duẩn Thành Song lại làm Cố Thiên Thụ lần đầu tiên nảy sinh dục vọng giết người. Đối mặt với khiêu khích của Duẩn Thành Song, tuy Cố Thiên Thụ ngoài miệng không nói, nhưng ánh mắt lại lộ ra hung quang.

“Tôn thượng!” Vốn đi lấy y phục, lúc này Vân Đình vừa lúc trở về. Hắn vén tấm lụa mỏng lên liền thấy

cảnh tượng Cổ Thiên Thụ đang giằng co với Duẫn Thành Song.

“Y phục.” Cổ Thiên Thụ không hề động, hần nhìn chăm chăm Duẫn Thành Song, lạnh lùng nói với Vân Đình.

Vân Đình nghe vậy vội vàng dâng y phục lên. Nguyên bộ y phục nếu muốn mặc vào chính tề sợ là mất không ít thời gian. Chẳng qua nhìn vào tình huống hiện tại, Cổ Thiên Thụ hiển nhiên không có thời gian mặc hết đồng y phục kia.

Vì thế Vân Đình đành phải lấy áo khoác ngoài cùng đưa qua, sau đó cúi người thắt dây lưng cho Cổ Thiên Thụ.

“Tôn thượng, thuộc hạ muốn chiến.” Vì chủ tử nhà mình chỉnh lý y phục xong. Lúc này Vân Đình mới đưa mắt hướng về phía kẻ đang đứng trong nước – Duẫn Thành Song.

Cổ Thiên Thụ vốn định tự mình ra tay. Nhưng khi nhìn Vân Đình với vẻ mặt quyết tuyệt, chậm rãi gật đầu, đồng ý hần.

Được Cổ Thiên Thụ cho phép, lúc này Vân Đình mới đứng dậy, trực tiếp rút kiếm bên hông ra. Dưới lớp mặt nạ âm u không thấy rõ biểu tình, nhưng toàn thân lại tản mát ra thái độ tức giận — Hần vô cùng muốn giết người.

Nhìn thấy khí thế trên người Vân Đình, nụ cười trên môi Duẫn Thành Song bắt đầu trở nên có chút miễn cưỡng. Hần lui lại mấy bước, nhìn bộ dáng như là đang muốn chuẩn bị rời đi.

“Kẻ xâm phạm uy nghiêm tôn thượng, chết!” Vân Đình cầm kiếm, đi một bước hướng tới Duẫn Thành Song. Đôi mắt hiện ra dưới lớp mặt nạ lộ ra khí tức làm lòng người lạnh lẽo nhìn về phía Duẫn Thành Song, ánh mắt như là đang nhìn một người đã chết.

Trán Duẫn Thành Song đổ mồ hôi lạnh, hơi há miệng thở dốc, như muốn nói cái gì đó. Nhưng trên người lại run rẩy, khép khép mở mở, đôi môi không phát ra thành tiếng.

Vân Đình cứ như vậy từng bước từng bước đi tới trước mặt Duẫn Thành Song, nâng thanh kiếm trong tay lên.

“Không, không...” Trong mắt Duẫn Thành Song xuất hiện vẻ hoảng hốt khó có thể che giấu. Dường như hần hoàn toàn không đoán được là mình ở trước mặt Vân Đình, ngay cả sức lực trốn thoát cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng phun ra hai từ không — Đây là hai chữ cuối cùng mà miệng hần thốt ra trên cõi đời này.

Vân Đình đưa lưng về phía Cổ Thiên Thụ, trong ánh mắt tỏ ra ý cười quái dị. Tựa như đang nói với Duẫn Thành Song — chẳng lẽ bây giờ ngươi còn muốn chạy trốn? Nhanh đi tìm chết đi...

Mũi kiếm sắc bén không chút lưu tình hạ xuống, đầu Duẫn Thành Song lặn xuống nước. Chỉ một khoảnh khắc, máu tươi nhuộm đỏ một mảng nước sông.

Cố Thiên Thụ vẫn luôn nhìn Vân Đình. Cho đến lúc này, biểu tình lạnh lùng mới thoáng buông lỏng.

“Tôn thượng, thuộc hạ bảo hộ không chu toàn, làm tôn thượng gặp kinh hách, mong tôn thượng thứ tội.” Giết chết Duẫn Thành Song xong, Vân Đình xoay người nhận lỗi với Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ không nói, hơi hơi nâng cằm lên, ánh mắt chuyển qua bộ y phục chỉnh tề đang nằm trên mặt đất.

“Vâng.” Vân Đình thấy Cố Thiên Thụ không có ý trách tội, lúc này mới tiến lên giúp Cố Thiên Thụ thay một bộ y phục sạch sẽ.

Chiếc đầu lâu trong nước có lẽ cũng không ngờ mình lại chết dễ dàng như thế. Hắn vốn có thực lực, chạy khỏi nơi này vẫn có khả năng. Nhưng Vân Đình đã tiêu diệt ý nghĩ của hắn, không cho hắn cơ hội trốn thoát. Ở Tây Vực, kỳ cổ độc được nhiều đếm không xuể. Ngay khi Vân Đình vừa rút kiếm ra, cũng đã thả ra một tiểu trùng mà mắt thường không nhìn thấy.

Cổ trùng tên An Khung, nhập thể thì cứng. Người trúng phải loại cổ trùng này lập tức không thể nhúc nhích, là một đòn sát thủ của Vân Đình. Giờ phút này lại không chút do dự tung ra ở trước mặt Duẫn Thành Song, cũng nhìn ra hắn hoàn toàn không có một chút ý muốn buông tha người dám mạo phạm thành chủ.

Làm người đứng đầu Kính thành, Cố Thiên Thụ hiển nhiên hiểu thấu thủ đoạn của Vân Đình. Sau khi Vân Đình hạ hạ hắn mặc quần áo tử tế. Hắn không nói một lời, trực tiếp bước lên xe ngựa.

Cố Thiên Thụ đi rồi, Vân Đình trầm mặc nhìn thi thể Duẫn Thành Song ở trong nước hồi lâu. Chỉ phát ra một tiếng cười khê, lập tức thu kiếm vào vỏ, không nhìn nữa rồi đi.

Không nghĩ tới trên đường đến trung nguyên lại có nhiều khúc nhạc đệm đến vậy. Cố Thiên Thụ mất hứng, mấy ngày liên tục đều không nói gì. Trừ khi ăn cơm ra thì thậm chí ngay cả bước ra khỏi xe ngựa cũng lười.

Vân Đình là người vô cùng hiểu Cố Thiên Thụ. Hắn đương nhiên cũng từ hành động của Cố Thiên Thụ mà hiểu được tâm tình tôn thượng nhà hắn không được tốt. Bởi thế dọc đường đi cũng trở nên trầm mặc.

Vì thế ở trong đoàn xe này, người duy nhất tương đối sinh động liền biến thành Ân Túy Mặc.

Người không biết nên không sợ. Tìm được đường sống trong chỗ chết, Ân Túy Mặc không cảm thấy Vân Đình trầm mặc có bao nhiêu đáng sợ, ngược lại lại thích ở bên cạnh hắn nói liên miên. Vân Đình thì coi Ân Túy Mặc là không khí, dù nàng có nói cái gì thì cũng lười đáp lại, vì thế làm Ân Túy Mặc có chút ngượng ngùng.

Chỉ là có người cứ luôn có tinh thần tự tiêu khiển tự vui vẻ. Sau khi cho ra kết luận, dù mình có nói cái gì thì Vân Đình cũng sẽ không quan tâm đến, Ân Túy Mặc lại thần kỳ khôi phục tức giận — Xem ra nàng thật sự có hứng thú với Vân Đình.

Vẫn luôn ở trong xe ngựa, Cố Thiên Thụ không biết thuộc hạ đáng yêu của hắn luôn bị Ân Túy Mặc quấy rầy. Gần đây tinh thần hắn thật sự không được tốt, cũng không biết có phải là vì thấy cảnh tượng Vân Đình tự tay giết người hay không nữa.

Dù sao cũng là người hiện đại, tuy dung nạp ký ức, nhưng vẫn không quen với cảnh tượng giết người như giết gà. Cố Thiên Thụ ở trong xe ngựa suy ngẫm vài ngày, cho đến khi điều chỉnh tốt tâm tình mới từ trong xe ngựa đi ra.

Lúc này lộ trình đã đi được hơn phân nửa, chỉ cần thêm thêm vài ngày nữa là có nhìn thấy thành trấn phồn hoa ở trung nguyên.

Mà Cố Thiên Thụ cũng được như ý nguyện rời xe ngựa, tiến vào khách điếm.

Giường lớn mềm mại, đàn hương sang quý, ăn món ăn đắt nhất... Người đứng đầu Kính thành, luôn là người chưa bao giờ bạc đãi bản thân.

Nhưng vào buổi chiều đầu tiên khi Cố Thiên Thụ ở trọ lại khách điếm, hắn lại thần kỳ mất ngủ — Hắn mơ một giấc mơ không hề vui vẻ gì.

10. Chương 10: Mộng Xuân Á... Không Thể Nào

Có người đã nói: cảnh trong mơ chính là từ hiện thực mà thành. Ví dụ như: trẻ con mắc tiểu thì sẽ mơ thấy WC, người không có cảm giác an toàn thì sẽ mơ thấy mình từ trên cao rơi xuống.

Cố Thiên Thụ đi vào cái thế giới xa lạ này đã được mấy tháng, lại chưa bao giờ gặp phải giấc mộng ẩn tượng nào. Hắn có được một thân thể có tố chất đặc biệt cường hãn, căn bản sẽ không bị bất cứ chuyện gì quấy nhiễu.

Nhưng mà ngay khi cách đích đến càng ngày càng gần, Cố Thiên Thụ lại mơ phải một giấc mơ vô cùng quái dị. Cảnh trong mơ, hắn không nhìn thấy được quang cảnh chung quanh, chỉ có thể nghe thấy âm thanh, thậm chí có thể cảm nhận được thứ gì đó.

Cố Thiên Thụ có tính khiết phích; ở Kính thành, người có thể tới gần hắn chỉ có mỗi mình Vân Đình. Hắn lại không ham nữ sắc, bởi thế ngày thường tiếp xúc tứ chi với người khác quả thật là ít tới đáng thương. Cũng bởi vì nguyên nhân này, khi Cố Thiên Thụ phát hiện mình lại mơ thấy có người chạm vào thân thể mình, nên mới trở nên cực kỳ khiếp sợ.

Ánh mắt nhìn không thấy, nhưng có thể nghe thấy tiếng hít thở cùng với tiếng cười khẽ. Trong mộng, thân thể Cố Thiên Thụ hoàn toàn không được bản thân hắn khống chế. Hắn chỉ có thể giống như một thi thể, cứng ngắc nằm ở đó, tùy ý để người khác muốn làm gì thì làm.

Sau đó, Cố Thiên Thụ nghe thấy một âm thanh — Tiếng cười vô cùng trầm thấp, vô cùng xa lạ, Cố Thiên Thụ xác định mình chưa bao giờ nghe qua.

“Giỏi quá...” Mang theo cảm thán, lại như là đang bị cái gì đó mê hoặc: “Chẳng lẽ ngươi không muốn sao?”

Không có người đáp lại, chủ nhân giọng nói ôn nhu kia nhỏ nhẹ khuyên giải: “Nhìn hạt mầm mình gieo trồng trở thành một đóa hoa rực rỡ... Chẳng lẽ ngươi không muốn trước lúc hắn trở nên héo tàn, nhắm nháp lấy vị ngọt kia ư?”

Cố Thiên Thụ bắt đầu cảm thấy không thích hợp. Hắn từng mơ không ít giấc mộng, nhưng chưa từng có giấc mơ nào mà hắn có thể nghe thấy cuộc đối thoại rõ ràng đến vậy.

Vẫn như trước không nghe thấy giọng hắn nói. Chủ nhân giọng nói dường như bởi vì không được đáp lại mà trở nên có chút thất vọng, hồi lâu sau nhẹ nhàng thở dài.

Sau đó Cố Thiên Thụ cảm thấy có một bàn tay chạm vào mặt mình — Ngay tại khoảnh khắc tiếp theo, Cố Thiên Thụ đột ngột mở mắt ra.

Phòng trống rỗng, không có tung tích một ai, trên bàn còn thấp nửa ngọn nến. Cố Thiên Thụ mặc áo ngủ màu trắng, từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, sau đó thở ra một hơi dài.

Giấc mộng rất chân thật, chân thật đến nỗi làm hắn không phân biệt được thật hay mơ. Cố Thiên Thụ dùng tay phải vuốt ve khuôn mặt, cuối cùng vẫn không lộ ra bất cứ biểu tình gì, cũng không có hỏi ý kiến bất luận kẻ nào.

Với võ công hiện tại của hắn, nếu ngay cả hắn cũng không biết có ai tới, vậy thì những người canh gác ở bên ngoài cũng đừng mong biết được — Chỉ là vì cái gì hắn vẫn cứ thấy bất an đến vậy.

Một cảm giác nguy cơ vô cùng vi diệu, Cố Thiên Thụ cứ luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Ngay lúc Cố Thiên Thụ ngáy người, một giọng nói hồi lâu không thấy đột ngột vang lên trong đầu Cố Thiên Thụ: “Giá trị nhân phẩm của ngài đã không còn đủ 60, mời ngài nhanh chóng công lược nhân vật.”

Giá trị nhân phẩm không đủ 60? Có ý gì? Cố Thiên Thụ ngớ người, thốt lên: “Giá trị nhân phẩm là cái gì?”

Hệ thống một mảnh yên tĩnh, hiển nhiên là không có ý muốn trả lời Cố Thiên Thụ.

“Đang nói chuyện với người đó.” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình đã lâu không có nói nhiều như vậy, tự nhiên thấy không quen.

“Là số liệu trọng yếu có thể trợ giúp ngài sớm hoàn thành nhiệm vụ.” Giọng nói hệ thống vốn lạnh như băng, nhưng Cố Thiên Thụ lại nghe thấy hương vị đáng khinh từ giọng nói này.

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Cố Thiên Thụ sững sốt.

“Đây là thế giới chủng mã, mong ngài lợi dụng tốt tài nguyên.” Hệ thống đã nói lời ấy rất nhiều lần rồi. Lúc này đây, lời thốt lên hiển nhiên là rất có điểm chỉ tiếc rên rỉ không thành thét.

Cố Thiên Thụ không còn lời gì để nói. Hắn nghĩ hắn không thể móc họng được hệ thống cái gì — cái gì gọi là giá trị nhân phẩm không còn đủ 60? Cớ sao cứ luôn cảm thấy chuyện này thực nghiêm trọng đây?!

Lần thứ hai hỏi ý kiến không có kết quả, Cố Thiên Thụ đành phải buông tha việc giao lưu với hệ thống. Lần thứ hai nằm lại trên giường, trợn tròn mắt chờ đến hừng đông, cho đến khi Vân Đình ở bên ngoài hỏi ý kiến mới chậm rì rì từ trên giường đứng lên.

Bên người Cố Thiên Thụ có mấy thị nữ, nhưng lần này lại không dẫn theo một ai, vì thế việc mặc quần áo đành phải giao cho Vân Đình. Quần áo cổ đại tầng tầng lớp lớp, cách mặc lại cực kỳ phức tạp, bản thân Cố Thiên Thụ nhất định không biết mặc.

Vì thế hắn giống như một con sâu gạo đứng cạnh giường, tùy ý để Vân Đình mặc quần áo cho hắn, rồi lại bưng lên nước ấm rửa mặt cùng đồ súc miệng cho hắn.

Thời đại này, không có bàn chải đánh răng. Buổi sáng vệ sinh răng đều dùng muối hoặc trung được đặc biệt. Mà sau khi ăn xong thì hay sử dụng nước trà. Làm một thành chủ hưởng thụ đến mức tận cùng, Cố Thiên Thụ hiển nhiên sẽ không bạc đãi mình.

Rửa mặt xong, Cố Thiên Thụ lại được Vân Đình hầu hạ ăn bữa sáng. Nói đến bữa sáng, việc mà hắn cực kỳ không hài lòng nhất khi đến thế giới này chính là — ăn cơm.

Không sai, chính là ăn cơm. Ai có thể tưởng tượng được, hắn – thành chủ nhìn như vô cùng tôn quý này lại chưa từng được ăn một bữa no bụng! Sáng nào cũng ăn đủ loại cháo, ăn một chén nhỏ. Cộng thêm một ít điểm tâm ngọt được làm cực kỳ tinh xảo, ở trong chén đĩa bày ra màu sắc và hoa văn xinh đẹp. Sau đó được Vân Đình cẩn thận gấp vào chén cho hắn.

Loại điểm tâm bé tí này, Cố Thiên Thụ tỏ vẻ mình xực hết đám thức ăn trên bàn một chút cũng không thành vấn đề... Đương nhiên, hắn không dám làm như vậy. Bởi vì nếu sáng sớm hắn ăn nhiều một chút, Vân Đình sẽ bắt đầu hỏi thăm hắn có phải có chỗ nào đó khó chịu hay không.

Khó chịu? Cố Thiên Thụ làm sao có thể trả lời như thế được đây? Vì thế để không làm cho Vân Đình

hoài nghi, Cố Thiên Thụ phải ôm cái bụng lửng dạ. Nói ra chỉ sợ không có người nào dám tin tưởng, người đứng đầu Kính thành suốt ngày đều đói bụng...

Chậm rãi ăn xong bữa sáng, ngay lúc Cố Thiên Thụ bước ra khỏi cửa chuẩn bị lên xe ngựa. Vẫn luôn không có cảm giác tồn tại, Ân Túy Mặc lại đột nhiên xông ra, nhìn bộ dáng như muốn nói với Cố Thiên Thụ cái gì đó.

“Chuyện gì?” Nhìn thấy Ân Túy Mặc, còn chưa chờ Cố Thiên Thụ nói cái gì, Vân Đình liền nhú mào mở miệng hỏi ý kiến — Nếu không phải nhìn mặt mũi Cố Thiên Thụ, nữ nhân này đã sớm chết rồi, làm sao để cho nàng chạy đến đây chướng mắt.

“Ta... ta có một số việc muốn nói riêng với tôn thượng...” Đối mặt với Vân Đình đầy ác ý, Ân Túy Mặc lại biểu hiện cực kỳ kỳ quái. Nàng như là vô cùng vui mừng khi nhìn thấy Vân Đình hộ vệ Cố Thiên Thụ, thậm chí ánh mắt còn lóe lên ánh sáng không rõ.

“Tôn thượng?” Vân Đình nghe thấy Ân Túy Mặc nói thế, trong lòng đương nhiên không muốn, nhưng hắc không có quyền quyết định. Vì thế nhìn về phía vẫn như trước mặt không đổi sắc — Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ trầm mặc một lát, chậm rãi gật đầu. Ân Túy Mặc này, không khí trên người nàng ta càng ngày càng đậm hương vị không hợp... Điều này làm cho Cố Thiên Thụ có chút ngạc nhiên với thân phận của nàng.

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình dường như không ngờ Cố Thiên Thụ lại đồng ý. Hắn nắm thật chặt chuỗi kiếm trên tay, nhưng vẫn không chút do dự rời đi — Ở Kính thành, lời Cố Thiên Thụ nói, chính là lời của thần.

“Tôn thượng...” Nhìn thấy Vân Đình rời đi, Ân Túy Mặc lộ ra một biểu tình vô cùng quái dị. Thật giống như là muốn cười ra tiếng nhưng lại rống nghẹn lại vậy.

“Nói.” Cố Thiên Thụ cảm giác Ân Túy Mặc hơi bị náo.

“Tôn thượng, bây giờ chúng ta đang đi đến Giang Nam đúng không ạ?” Ân Túy Mặc nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt sáng lên y như bóng đèn.

Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

“Tôn thượng... Gần đây, ta tiên đoán được một ít thứ không được tốt lắm...” Biểu tình Ân Túy Mặc nhìn như do dự, nàng lắp bắp, nhưng vẫn muốn nói ra cho hết lời: “Ta, ta hình như nhìn thấy... Nếu chúng ta đến Giang Nam, nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra...”

“Chuyện không hay?” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc.

“Đúng vậy... giống như là sẽ có rất nhiều người chết...” Bị ánh mắt Cố Thiên Thụ nhìn chăm chú, nàng có chút chột dạ. Ân Túy Mặc nơm nớp lo sợ nói cho xong: “Hơn nữa, có người muốn, muốn... làm chuyện bất lợi với tôn thượng...”

Cố Thiên Thụ nghe đến đây, sắc mặt vẫn không chút thay đổi. Hắn nhìn Ân Túy Mặc, ánh mắt giống như đang nhìn một vật chết. Trầm mặc hồi lâu, mới lạnh lùng phun ra ba chữ: “Ta sẽ sợ?”

Ân Túy Mặc ngạc nhiên, lập tức lại hiện lên cảm xúc ngưỡng mộ — Đúng vậy, là ngưỡng mộ. Bị Cố Thiên Thụ cự tuyệt không chút do dự, nàng không hề tức giận mà lại ngưỡng mộ.

Cố Thiên Thụ càng ngày càng thấy Ân Túy Mặc kỳ quái, cũng càng kiêng kỵ nàng... Nữ nhân này thật sự rất kỳ quái, hơn nữa, loại biểu hiện kỳ quái này có ảnh hưởng không nhỏ đối với hắn.

Giang Nam sẽ xảy ra chuyện không hay? Chẳng lẽ nàng thật sự biết tiên tri? Ôm theo tâm tính hoài nghi, Cố Thiên Thụ vẫn cự tuyệt đề nghị của Ân Túy Mặc — Hắn bị ảnh hưởng bởi tính cách Cố Lâm Đường. Nếu biết phía trước có nguy hiểm chờ hắn, trốn tránh tuyệt đối sẽ không phải là lựa chọn của Cố Lâm Đường.

Mà hiện tại, Cố Thiên Thụ chính là Cố Lâm Đường. Cho dù biết phía trước đang có cái gì đó chờ hắn, hắn tuyệt đối sẽ không có bất cứ sợ hãi nào.

Ân Túy Mặc nhìn Cố Thiên Thụ rời đi, ánh mắt nàng nhìn Cố Thiên Thụ si mê vô cùng. Giống như đang nhìn vị thần rơi xuống phạm trần, khóe miệng nhếch lên nụ cười quái dị.

“Đừng nên vọng tưởng.” Vân Đình đứng ở sau lưng Ân Túy Mặc, giọng nói rét lạnh như băng: “Nếu không người sẽ chết thực thảm.”

Ân Túy Mặc mỉm cười gật gật đầu, sau đó vươn tay vỗ vỗ vai Vân Đình: “Nếu muốn thì mau cố gắng tranh thủ đi, thiếu niên!”

“...” Vân Đình.

Lời tác giả: Người mà Vân Đình giết không phải Duẫn Thành Song, ==. Duẫn Thành Song thật đã bị xử lý ở khách điểm.

11. Chương 11: Giác Mộng Trở Thành Sự Thật... Hương Vị Tuyệt Đối Không Tốt

Ân Túy Mặc vốn tên là Lưu Lộ Nghi, là một trạch nữ bình thường đến không thể bình thường hơn. Đam mê thể giới 2D, yêu anime, manhua* và game. Một người như vậy, ngay khi cô cho rằng mình sẽ cứ như

thế sống đến cuối đời, thì cô bỗng xuyên.

** Manhwa: thể loại truyện tranh Trung Quốc.*

Đúng vậy, là xuyên. Xuyên vào một cuốn manhwa mình yêu thích, lại còn trở thành một nữ pháo hôi ở bên trong. Nếu dựa theo nguyên tác, Cố Lân Đường không hề cứu Ân Túy Mặc. Mà khi xuyên vào manhwa, cô đã sớm chết bên trong khách điểm trần ngập tay cụt chân tàn.

Nhưng mà ngoài dự liệu, cô lại không có chết. Chẳng những không chết, mà còn ôm đùi nam phụ có giá trị vũ lực bùng nổ. Phát triển như vậy làm Ân Túy Mặc bắt đầu hoài nghi ánh sáng nhân vật chính có tồn tại hay không — Đúng vậy, cô cảm thấy mình đại khái chính là nhân vật chính.

Là một trạch nữ kiêm hủ nữ, khi Ân Túy Mặc nhìn thấy Cố Lân Đường, tâm tình liền cực kỳ kích động. Thế giới 2D khác biệt với thế giới 3D, chưa bao giờ Ân Túy Mặc dám nghĩ trong hiện thực sẽ thật sự tồn tại nhân vật như vậy. Làm một fan cuồng manhwa, Ân Túy Mặc đã khắc sâu nội dung manhwa vào trong đầu mình.

Đây là một cuốn manhwa võ hiệp có nét vẽ tao nhã hoa lệ. Nội dung kể về một thiếu niên bước lên con đường báo thù. Mà người cứu cô – Cố Lân Đường, trong manhwa lại chính là một nam phụ vô cùng quan trọng.

Nếu là thế, Ân Túy Mặc đại khái sẽ không quá kích động. Nhưng mà làm cho cô vô cùng kích động chính là — cô lại có thể tận mắt chứng kiến cơ tình giữa Cố Lân Đường với Vân Đình!

Úc, đây chính là cơ tình nồng đậm nha! Trong nguyên tác, Vân Đình chính là một viên cờ mà nhân vật phản diện hạ xuống, cực kỳ trọng yếu. Hắn ở bên người Cố Lân Đường mấy chục năm, chính là để trong thời khắc mấu chốt phát huy tác dụng trọng yếu. Nhưng mà trong lúc chờ đợi vài chục năm, đến lúc cuối cùng, hắn do dự!

Đúng vậy, yêu sâu sắc Cố Lân Đường chính là sai lầm của Vân Đình. Lựa chọn giữa Cố Lân Đường và tính mạng, hắn lựa chọn cái chết. Cuối cùng chết trong ngực Cố Lân Đường!!!

Trên thế giới này còn có cảnh nào cảm động hơn cảnh này sao! Khi Ân Túy Mặc nhìn đến cảnh này trong manhwa, liền không chút nào ngoài ý muốn khóc thành ngốc bức. Cô vừa khóc vừa nghĩ, nếu cô có thể thay đổi kết cục, nhất định sẽ làm cho Cố Lân Đường và Vân Đình hạnh phúc bên nhau... Bọn họ nhất định có thể có hạnh phúc...

Giờ thì tốt rồi, cô xuyên vào bên trong manhwa, thậm chí còn gặp được Vân Đình và Cố Lân Đường. Chìm trong cơ tình mênh mông làm Ân Túy Mặc phát ra tiếng hét hạnh phúc — Cô muốn thay đổi kết cục! Muốn Vân Đình sống sót! Phải ở chung một chỗ với Cố Lân Đường!

Lý tưởng rộng lớn đến nhường nào! Ân Túy Mặc âm thầm nắm chặt tay, ánh mắt nhìn về phía Cố Lân Đường và Vân Đình trần ngập ánh sáng thánh mẫu — Đại khái đó cũng chính là nguyên nhân khiến Vân

Đình với Cổ Lân Đường cứ luôn cảm thấy lành lạnh sống lưng.

Ân Túy Mặc xuyên đến thế giới này, ngay khi còn sống sót liền tin tưởng — Nàng nhất định có thể thay đổi nội dung vở kịch, cứu Vân Đình.

Đương nhiên, Ân Túy Mặc vĩnh viễn không bao giờ nghĩ đến — Nàng thật sự thành công, chẳng qua loại thành công này, lại lấy một loại phương thức khác thực hiện. Vẫn là cuốn manhwa kia, nhưng Cổ Lân Đường đã không còn là Cổ Lân Đường.

Nếu đi theo nguyên tác thì vận mệnh của Ân Túy Mặc chính là bị đóng đinh lên cây cột, mà vận mệnh Vân Đình cũng chính là vì Cổ Lân Đường mà chết đi.

Đáng tiếc tất cả đều đã thay đổi, tương lai rốt cuộc ra sao, đã trở thành một bí mật không ai biết.

Ân Túy Mặc nói với Cổ Lân Đường không nên đến Giang Nam, là vì nàng biết nếu Cổ Lân Đường đến Giang Nam sẽ xảy ra cái gì — Tiểu thành xinh đẹp kia sẽ biến thành một tòa thành chết, mà Cổ Lân Đường cũng ở đó lần đầu tiên nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung.

Đáng tiếc, Cổ Lân Đường lại tự phụ cự tuyệt Ân Túy Mặc, điều này làm cho Ân Túy Mặc vừa cao hứng lại vừa khổ sở. Cao hứng chính là quả nhiên không hổ là Cổ Lân Đường, vốn sẽ không vì người khác mà thay đổi quyết định. Khổ sở chính là, nàng muốn thay đổi nội dung vở kịch chỉ sợ sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Đoàn xe chậm rãi lăn bánh, hai mươi hai ngày sau, Cổ Thiên Thụ tới Giang Nam.

Đầu mùa xuân mưa rơi lất phất, tựa như bức rèm liên miên không dứt. Đã ba ngày kể từ khi mưa bắt đầu rơi cho đến hôm nay mới dừng lại, biến thành trời trong nắng ấm. Bởi vì mưa rơi không ngừng nên con đường bùn đất trở nên lầy lội. Xe ngựa Cổ Thiên Thụ ngồi lại cực kỳ nặng, lưu lại một vết lõm thật sâu.

Tiếng sáo du dương vang vọng sau xe, Cổ Thiên Thụ ngồi ở trong xe lắc lắc, lắc lắc, nhìn qua giống như muốn mơ màng ngủ đi... Thời đại không di động, không máy tính, ngoại trừ đọc sách ra thì thứ tiêu khiển duy nhất cũng chỉ có ngủ. Nghĩ như vậy, Cổ Thiên Thụ bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

“Tôn thượng.” Giọng Vân Đình vang lên bên ngoài xe ngựa.

“Chuyện gì?” Cổ Thiên Thụ ngủ không sâu giấc, chỉ cần có một chút động tĩnh sẽ lập tức giật mình tỉnh lại. Hắn mới vừa tỉnh, giọng nói trầm thấp bình thản tới cực điểm.

“Phía trước dường như có chút khác thường, thuộc hạ muốn đi kiểm tra một chút.” Dọc theo đường đi, trừ hái hoa tặc làm người chán ghét – Duẫn Thành Song ra thì không còn chuyện kỳ quái gì xảy ra nữa. Nhưng cũng không có nghĩa là Vân Đình sẽ thả lỏng cảnh giác. Khi gần đến tiểu thành ở Giang Nam, Vân Đình sắc bén phát hiện ra khác thường.

Dọc theo đường đi đều rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả một người đi đường cũng không có. Trên ngọn cây ngẫu nhiên truyền ra tiếng chim hót, lại càng phụ trợ khung cảnh tĩnh mịch xung quanh.

“Đi đi.” Cố Thiên Thụ nghe vậy, lúc này mới thanh tỉnh lại. Hắn nghe thấy lời Vân Đình, nháy mắt nhớ tới lời Ân Túy Mặc đã từng nói với hắn.

“Tôn thượng... Nếu chúng ta đến Giang Nam, sẽ có không chuyện không hay xảy ra, hình như còn chết rất nhiều người...” Chết rất nhiều người? Cố Thiên Thụ nghĩ, chẳng lẽ Ân Túy Mặc thật sự có tiên đoán? Không... Về điểm này, hình như là còn có đáp án khác.

Được Cố Thiên Thụ đồng ý, Vân Đình liền rời đoàn xe, trực tiếp cưỡi một con ngựa tiến vào thành trước. Mà đoàn xe Cố Thiên Thụ lại đứng ở bên ngoài tiểu thành.

Cố Thiên Thụ còn tưởng nhiều nhất trong một nén nhang Vân Đình sẽ trở về. Lại không nghĩ rằng đã nửa ngày trôi qua, mặt trời đứng bóng mà vẫn không thấy bóng dáng Vân Đình.

Chẳng lẽ thuộc hạ vô cùng đáng yêu của hắn đã xảy ra chuyện gì?! Cố Thiên Thụ không chút do dự, trực tiếp phân phó: “Vào.”

“Vâng.” Vân Đình đi, thị nữ lại không dám phản đối lời Cố Thiên Thụ nói. Nàng nhìn người đánh xe gật gật đầu, đoàn xe lăn bánh lần nữa.

Sau khi Vân Đình đi, Cố Thiên Thụ cũng bước chân vào tòa tiểu thành này.

Cây xanh, hoa hồng, ánh nắng ấm áp, gió khẽ vờn quanh, hết thảy đều có vẻ tốt đẹp. Cố Thiên Thụ phun ra một chữ ‘Dừng’, sau đó chậm rãi xốc màn xe lên.

“Tôn thượng.” Thị nữ quỳ xuống trước mặt hắn, chờ đợi mệnh lệnh.

“Là ở đây.” Cố Thiên Thụ nhìn tòa thành tắm nắng dưới ánh mặt trời có vẻ vô cùng ấm cúng, nhưng trong cảnh tượng vô cùng say lòng người này, Cố Thiên Thụ lại cảm giác được một tia hàn ý.

Tựa như đi giữa thảo nguyên xinh đẹp lại đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ ẩn dấu một con rắn độc.

“Tôn thượng, Vân Đình đại nhân gặp nguy hiểm!” Còn chưa chờ Cố Thiên Thụ lên tiếng, vẫn luôn trầm mặc – Ân Túy Mặc liền kêu lên. Nàng thật sự có chút sốt ruột, trên trán còn đổ mồ hôi lạnh: “... Ngài ấy... Như là bị thương rất nghiêm trọng.”

Cố Thiên Thụ trầm mặc nhìn Ân Túy Mặc, sau một lát mới lạnh lùng nói: “Các người ở đây chờ.” Nói xong liền trực tiếp sử dụng khinh công bay lên — Cái mà gọi là lời tiên tri, quả thật đúng là có vài phần trọng lượng.

Mùi máu tươi tuy chỉ phảng phất, nhưng không quá khó để Cố Thiên Thụ tìm ra. Một phút sau, hắn liền đứng trước một khách điểm hoa lệ.

‘Khách điểm Duyệt Lai’ là một cái tên vô cùng phổ thông. Đường như cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào cũng đều sẽ xuất hiện khách điểm này. Cố Thiên Thụ ngẩng đầu nhìn tấm bảng hiệu đỏ thắm, chậm rãi đẩy cánh cửa nhìn như vô cùng nặng trước mắt ra.

Vân Đình quả thực ở bên trong, lại còn giống như lời Ân Túy Mặc đã nói, bị trọng thương. Hắn đứng giữa khách điểm, tay phải giơ kiếm, bên vai trái lộ ra miệng vết thương cực kỳ dữ tợn.

Dòng máu đỏ nhiễm đầy y phục trên người hắn, sắc mặt Vân Đình trở nên cực kỳ tái nhợt. Dù là vậy, hắn cũng không có dấu hiệu buông cây kiếm trên tay một chút nào.

“Vân Đình.” Cố Thiên Thụ kêu lên.

“Tôn thượng, sao ngài lại đến đây!” Mặt Vân Đình bị che khuất, không rõ biểu tình, nhưng trong mắt lại lộ ra một tia kinh ngạc.

Cố Thiên Thụ không nói, chỉ là ánh mắt nhìn về phía nam nhân đứng trên lầu hai của khách điểm.

“Đứng đầu Kính thành... Cố Lâm Đường.” Nam nhân mặc hắc y, tóc dài tới thắt lưng, vẫn chưa buộc lên, tùy ý để nó tán loạn sau lưng. Đôi mắt hẹp dài hơi cong lên, lộ ra một độ cung xinh đẹp.

Cố Thiên Thụ nhíu mày — Người nam nhân này, không đơn giản.

“Cố Lâm Đường.” Nam nhân còn đang kêu tên Cố Thiên Thụ. Đôi môi hắn cực mỏng, giờ phút này cười lên, vô cùng xinh đẹp lại anh khí: “Nhớ kỹ tên của ta.”

Cố Thiên Thụ không đáp, chỉ tiến lên điểm vào huyệt đạo Vân Đình, giúp hắn cầm máu.

“Ta tên, Sở Thiên Hoàng.” Khuỷu tay nam nhân chống lên lan can lầu hai, đầy hứng thú nhìn mặt không đổi sắc — Cố Thiên Thụ: “Người sẽ nhớ ta, cả đời.”

Cố Thiên Thụ nhìn Sở Thiên Hoàng một cách lạnh lùng.

“Ánh mắt thật xinh đẹp.” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Ánh mắt này nếu khóc lên... Nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Nếu Cố Thiên Thụ ở hiện đại, thì đại khái hắn sẽ phun về phía nam nhân tên Sở Thiên Hoàng hai chữ: “Biến thái.” Chỉ là nếu không ở hiện đại — Hắn trực tiếp rút kiếm ra, đâm về phía Sở Thiên Hoàng!

12. Chương 12: Lựa Chọn Luôn Là Vấn Đề Không Dễ Làm

Trên giang hồ dường như luôn có truyền thuyết sống: có đáng sợ, có thú vị, có nói vì mối tình cảm động, mà cũng có ác mộng làm con nít khóc lóc nỉ non không ngừng vào đêm.

Sở Thiên Hoàng chính là một ác mộng truyền thuyết. Hắn sinh ra là mê, diện mạo là mê, võ công là mê, nhưng mà trên giang hồ lại có rất ít người chưa từng nghe nói đến hắn. Nghe nói người ta biết hắn tên là Sở Thiên Hoàng, nhưng có rất ít người gọi ba từ này mà chỉ dùng hai từ Quỷ quân để thay thế cái tên Sở Thiên Hoàng.

Quỷ quân... Quỷ quân... Trước điện Diêm La, biển máu bạch cốt, tiếng khóc không ngừng nỉ non.

Chuyện Sở Thiên Hoàng từng làm qua không nhiều lắm. Nhưng mỗi khi hắn nhúng tay vào làm chuyện gì đều làm cho cả giang hồ chấn động.

Ba năm trước, lần đầu tiên Sở Thiên Hoàng nổi tiếng trên giang hồ. Năm đó, chính xác là vào ngày mười bốn tháng bảy, chỉ với một mình hắn mà diệt sạch một trăm ba mươi sáu miệng ăn Cao gia, thậm chí ngay cả trẻ sơ sinh còn nằm trong tã lót cũng không may mắn thoát khỏi. Mà nguyên nhân hắn làm như vậy chỉ vì đại nhi tử Cao gia mắng hắn một tiếng ‘Đồ cờ hó’.

Nếu nhìn từ bề ngoài, Sở Thiên Hoàng có diện mạo tuấn mỹ, không hề có một chút liên quan nào với biến thái. Nhưng mà có một câu nói rất đúng: người không thích hắn, là bởi vì không biết hắn; nếu người biết hắn, liền hận không thể giết hắn.

Sở Thiên Hoàng, đại khái chính là một người như vậy.

Sở dĩ hắn gọi là Quỷ quân, chính là bởi vì hắn hỉ nộ vô thường, tâm ngoan thủ lạt, tâm tư ác độc so với ác quỷ chỉ có hơn chứ không kém.

Nói đến thì người trên giang hồ có mấy người tốt tính. Nhưng tính cách có thể kém được như Sở Thiên Hoàng, thật sự lại không có nhiều.

Nếu nói đến tính cách nguyên bản của Cố Thiên Thụ, đúng thật là cũng không khá hơn chút nào. Nhưng ít ra hắn còn không có tính tình không hài lòng một cái liền diệt cả nhà người khác.

Trừ giết người ra, Sở Thiên Hoàng còn làm không ít chuyện làm người người oán trách. Ví dụ như hắn đốt lửa thiêu rụi tàng kinh các của Thiếu Lâm tự làm phương trượng Thiếu Lâm giận đến nổi trực tiếp phun máu mếu.

Theo lý thuyết, tính cách như Sở Thiên Hoàng đã sớm không sống nổi trên giang hồ. Nhưng sự thật và

hiện thực lại vừa lúc tương phản. Hắn chẳng những sống, mà còn sống đến không tòi.

Võ công Sở Thiên Hoàng rốt cuộc cao bao nhiêu, đến nay trên giang hồ còn không có người biết. Người duy nhất biết được chính là người đứng thứ năm trên giang hồ bảng – kiếm khách Bạch Nguyệt Hành chịu được mười chiêu của Sở Thiên Hoàng rồi bị một kiếm chém bay đầu. Trừ võ công là mê, thể lực phía sau Sở Thiên Hoàng cũng là một đại bí ẩn. Lúc trước trên giang hồ tổ chức rất nhiều võ lâm nhân sĩ bao vây diệt trừ Sở Thiên Hoàng, Sở Thiên Hoàng lại đột nhiên mất tích. Người trong giang hồ tìm khắp cả trung nguyên cũng không thể tìm được hắn. Cho đến khi qua đi, hắn mới lại bắt đầu ở trong chốn giang hồ xuất hiện.

Có thể nói, chỉ với thể lực một người lại có thể giấu được hành tung trên toàn bộ giang hồ, thể lực này không có khả năng nhỏ. Lại chính vì sự kiện ly kỳ này đã khiến cho Sở Thiên Hoàng càng trở nên sâu không lường được.

Đương nhiên, thần bí và sâu không lường được đều là cái nhìn của người trong giang hồ đối với Sở Thiên Hoàng. Làm một kiếm khách trường kỳ ở Tây Vực không hỏi thể sự, suy nghĩ của Cổ Thiên Thụ đơn giản hơn nhiều — Hắn muốn giết tên thần kinh trước mắt ngay lập tức.

Người đứng đầu Kính thành rất ít khi động sát tâm, nhưng mà mỗi lần muốn giết người, mũi kiếm liền dính máu.

“Mỹ nhân xinh đẹp, kiếm pháp giết người.” Đối mặt với sát ý của Cổ Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng vẫn duy trì nụ cười. Hắn lại không né không tránh, tùy ý để Cổ Thiên Thụ dùng kiếm đâm vào lồng ngực hắn.

Cổ Thiên Thụ không ngờ Sở Thiên Hoàng lại phản ứng như thế, trong lúc nhất thời hơi chút sửng sốt.

Thừa dịp Cổ Thiên Thụ thất thần, Sở Thiên Hoàng liền nhích gần đến trước mặt Cổ Thiên Thụ, cắn mạnh lên môi Cổ Thiên Thụ!

Con người Cổ Thiên Thụ co rút lại, không chút do dự xoay chuôi kiếm — đâm vào tim Sở Thiên Hoàng tạo thành một lỗ hồng huyết nhục mơ hồ. Nếu là người thường bị thương như vậy, sợ là đã trực tiếp chết đi.

Nhưng Sở Thiên Hoàng chẳng những không chết, mà còn tiếp tục cười cợt. Hắn nhìn chằm chằm miệng vết thương trên môi Cổ Thiên Thụ bị mình cắn, lộ ra một nụ cười quỷ mị: “Mỹ vị.”

Cổ Thiên Thụ lộ ra biểu tình kinh ngạc. Hắn nghĩ sao cũng không ra, vì sao bị kiếm đâm trúng tim, Sở Thiên Hoàng lại không chết?! — Nhưng loại kinh ngạc này chỉ duy trì một khắc, lát sau, đã bị lửa giận đốt cháy khét.

Giờ phút này Cổ Thiên Thụ đã cực kỳ giận dữ. Hắn không rút kiếm ra mà trực tiếp nắm chặt chuôi kiếm làm ra động tác chặt chém — Nếu Cổ Thiên Thụ thành công, Sở Thiên Hoàng chắc là sẽ bị chém thành hai nửa.

Nhưng Cổ Thiên Thụ không thành công, bởi vì Sở Thiên Hoàng không giống như trước, không để ý đến vết thương ngay ngực. Hắn nhanh chóng sau lùi lại mấy bước, né tránh một kích trí mệnh từ Cổ Thiên Thụ.

“Hương vị thật dễ ngủ...” Sở Thiên Hoàng lộ ra biểu tình mê muội: “Thiên hạ này còn có hương vị nào so với máu còn mỹ vị hơn đây...”

Vị máu rất dễ chịu? Chẳng lẽ người nọ là một tên M? Thích bị người khác dùng roi quất hấn? Cổ Thiên Thụ mặt không đổi sắc giờ kiếm lên, nhắm mũi kiếm vào Sở Thiên Hoàng. Nếu đâm vào tim lại không chết, vậy rơi đầu thì sao? Nếu rơi đầu còn không chết, vậy bầm nhỏ thì sao?

Quý hút máu bị bầm thành thịt nát còn không nhất định sẽ sống lại. Cổ Thiên Thụ không tin người này so với quý hút máu còn đáng sợ hơn.

“Chắc chắc.” Sở Thiên Hoàng như thể biết Cổ Thiên Thụ đang suy nghĩ cái gì. Hắn chắc lưỡi hai tiếng rồi lắc lắc đầu: “Mỹ nhân, nên hoa tiền nguyệt hạ*. Đôi tay xinh đẹp như vậy... Có gì phải dùng để cầm kiếm đây?”

** Hoa tiền nguyệt hạ: Bên hoa dưới trăng, chỉ nơi hẹn hò*

“Người nói đúng.” Nghe thấy lời đùa giỡn, Cổ Thiên Thụ lại không có nổi giận, ngược lại bình tĩnh nói: “Chỉ là người thật sự muốn cùng ta... Hoa tiền nguyệt hạ?”

Sở Thiên Hoàng nghe vậy lại lộ ra tia cười khở: “Dưới ánh trăng cũng không tệ... Nhưng hoa thì, coi như khỏi đi.”

Người khác có lẽ không biết, nhưng Sở Thiên Hoàng lại rất rõ ràng. Cành hoa trong tay Cổ Thiên Thụ so với một thanh kiếm càng đáng sợ hơn nhiều. Một kiếm chém con sông thành hai nửa, chính là từ cành hoa quế trong tay Cổ Thiên Thụ mà ra.

Trên người Cổ Thiên Thụ tản ra lệ khí càng dày đặc, đã nhìn ra kiên nhẫn của hắn đã bị Sở Thiên Hoàng mài mòn gần hết.

“Đáng thương, ôi đáng thương...” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Người còn muốn đánh với ta nữa sao?”

Cổ Thiên Thụ không nói, cũng không biết Sở Thiên Hoàng vì cái gì lại nói thế.

“Nếu tiếp tục đánh, người thật sự có thể giết chết ta. Chỉ là thuộc hạ đáng thương kia của người... Cũng phải bồi táng theo ta rồi.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng lộ ra ý cười trào phúng: “Thế nào?”

Cổ Thiên Thụ lạnh lùng trừng mắt Sở Thiên Hoàng một cái, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Vân Đình ở bên dưới.

Sở Thiên Hoàng nói không sai. Thương thế Vân Đình rất nghiêm trọng, mới vừa rồi còn đứng, bây giờ đã quỳ một gối trên mặt đất, hiển nhiên là đã lâm vào trạng thái hôn mê. Cố Thiên Thụ nhìn Vân Đình suy yếu như thế, trong lòng hơi căng thẳng.

“Tôn thượng thân mến, ngài sẽ lựa chọn thế nào đây.” Giọng Sở Thiên Hoàng vang lên phía sau Cố Thiên Thụ.

“... Cút.” Sau một lát, Cố Thiên Thụ rốt cục quyết định. Sở Thiên Hoàng quả thật rất đáng ghét, mình rất muốn giết chết hắn, nhưng nếu trả giá bằng sinh mạng Vân Đình để giết chết Sở Thiên Hoàng, thật sự Cố Thiên Thụ sẽ không lựa chọn như vậy. Ít nhất bây giờ hắn vẫn rất thích thuộc hạ thiện giải nhân ý này.

“Ha ha...” Sở Thiên Hoàng nghe thấy lời Cố Thiên Thụ nói, phát ra một tiếng cười khê. Sau đó không chút do dự rời đi, xem ra không hề lo lắng Cố Thiên Thụ sẽ lật lọng.

Mà ở lầu hai, Cố Thiên Thụ bước xuống lầu, ôm Vân Đình vào trong ngực.

“Aiz, người đừng có chết.” Nhìn thấy Vân Đình đã hôn mê, Cố Thiên Thụ không tự chủ được thốt lên. Hắn nói xong liền cầm miệng — số lượng từ rất quý giá, không thể dùng để làm bầm lầy bầu, hơn nữa lỡ như bị Vân Đình nghe được thì thảm...

Cố Thiên Thụ rốt cuộc không phải là Cố Lâm Đường. Lúc này nếu đứng ở lầu hai là người đứng đầu Kính thành – Cố Lâm Đường trong nguyên tác, hắn sẽ không có bất cứ do dự gì — sẽ ra tay giết chết Sở Thiên Hoàng, cho dù Vân Đình có bị mất mạng đi chăng nữa.

Ở Kính thành, Kính vệ đều là nô. Cố Lâm Đường chưa bao giờ cho rằng một nô tỳ thân phận thấp kém chết đi là chuyện gì quan trọng. Nhưng Cố Thiên Thụ thì không như thế, hắn cảm thấy sinh mệnh thực quý giá, đặc biệt là sinh mệnh của người mà mình quan tâm... Càng thêm quý giá.

Quy đạo trong tương lai bất tri bất giác lặng lẽ chuyển hướng, không ai phát hiện ra.

Sau khi Cố Thiên Thụ ôm Vân Đình trở về xe ngựa, lập tức sai thị nữ nhanh chóng mời đại phu đến giúp hắn xem xét vết thương. Cho ra kết luận: ngoại thương vô cùng nghiêm trọng, còn bị nội thương không nhẹ. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì phải mất một thời gian dài mới có thể khôi phục lại... Hơn nữa, nếu Cố Thiên Thụ mang hắn về muộn một chút nữa, Vân Đình có thể sẽ thật sự mất mạng.

Nghe kết quả, Cố Thiên Thụ trầm mặc gật gật đầu, hồi lâu mới nói: “Giúp hắn lau chùi thân thể, đổi một bộ y phục sạch sẽ.”

“Vâng, tôn thượng.” Thị nữ ôn nhu đáp.

Cố Thiên Thụ nhìn Vân Đình chìm vào giấc ngủ say nhưng vẫn hiện lên vẻ chật vật. Xem ra Ân Túy Mặc nói đúng... Chuyến đi Giang Nam lần này có không ít phiền toái. Không nói đến dân chúng cả thành này

đi đâu, chỉ cần một tên Sở Thiên Hoàng thôi cũng là nhân vật không dễ dây vào.

Chỉ là việc đã đến nước này, có rối rắm nữa cũng vô ích, chi bằng ngẫm lại kế tiếp đi đường nào... Còn tên Sở Thiên Hoàng kia nữa, nên làm sao mới có thể giết được tên điên đó đây.

Cố Thiên Thụ ngồi bên cạnh Vân Đình đang hôn mê bất tỉnh, phát ra tiếng thở dài trầm thấp.

13. Chương 13: Đám Đeo Mặt Nạ Các Người Quả Thật Là Không Có Khoa Học Mà

Vốn là hành trình vui vẻ đến Giang Nam lại đột nhiên bị Sở Thiên Hoàng phá nát.

Sau khi cứu Vân Đình, Cố Thiên Thụ phát hiện nguyên nhân vì sao tòa tiểu thành lại yên tĩnh đến vậy — bởi vì mọi người đều đã chết. Chết vì trúng độc, chết chưa lâu, đại khái là tầm một ngày.

Cố Thiên Thụ nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt trở nên tối tăm. Sở Thiên Hoàng... thật sự là làm người chán ghét. Tuy đã có thói quen thường xuyên nhìn thấy cái chết, nhưng khi nhìn thấy nhiều thi thể như vậy, trong lòng Cố Thiên Thụ lại không hề dễ chịu. Hắn có ký ức của Cố Lâm Đường, nhưng lại không có giác ngộ như Cố Lâm Đường. Trong mắt Cố Thiên Thụ, sinh mệnh rất quan trọng, điều này cũng chính là điểm khác biệt giữa hắn và Cố Lâm Đường.

Vân Đình bị thương rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi phải mất ba ngày sau mới tỉnh lại. Không khí vốn trầm trọng ba ngày, nhưng sau khi Cố Thiên Thụ chú ý đến một vấn đề liền không thể trầm trọng nổi nữa.

Vấn đề này chính là tất cả mọi người ở Kinh thành đều đeo mặt nạ che khuất cả miệng, mà còn là đeo từ nhỏ cho đến lớn, không thể gỡ xuống. Vấn đề chính là — vẫn luôn đeo mặt nạ thì bọn họ làm thế nào để ăn cơm đây!!! Đây quả thực chính là một trong mười bí ẩn không thể giải thích nổi ở Kinh thành!!!

Nước tắm thần bí xuất hiện trên đường đi rốt cục từ đâu mà đến. Thị nữ mặc lụa mỏng ơi là mỏng, có phơi nắng đến cỡ nào cũng không đen. Người ở Kinh thành đeo mặt nạ rốt cuộc ăn cơm như thế nào? Đúng là không có khoa học... Ngay khi Cố Thiên Thụ YY đến đây, thì giọng nói của Vân Đình kéo suy nghĩ của hắn lại khi hắn đang miên man tự hỏi, rốt cuộc vũ trụ thành hình như thế nào. “Tôn thượng.” Chấn che khuất cả mặt khuôn Vân Đình, nhìn không ra biểu tình. Nhưng sâu trong ánh mắt lại lộ ra vẻ mệt mỏi làm cho người ta biết, lần này hắn bị thương quả thực không nhẹ.

“Chuyện gì.” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc bước qua xem, yên lặng che giấu đi sự thật vừa rồi mình vừa mới thất thần.

“Khụ khụ.” Vân Đình ho khan hai tiếng mới nói: “Lần này thuộc hạ làm việc không chu toàn, đã để tôn thượng đã bị quấy nhiễu...”

“...” Cố Thiên Thụ nghe vậy cũng trầm mặc. Thật sự thì hắn rất muốn an ủi Vân Đình một chút, nhưng với bản tính Cổ Lân Đường thì tuyệt đối sẽ không có chuyện đi an ủi thuộc hạ. Vì thế hắn yên tĩnh một hồi lâu mới phun ra hai chữ: “Đường thương.”

Vân Đình sững sốt, trong mắt lập tức hiện lên tia mừng như điên — Tôn thượng không trách hắn, chẳng những không trách hắn, mà còn quan tâm hắn!!! Nói đến cũng buồn cười, Vân Đình làm bạn với Cổ Lân Đường nhiều năm như vậy, đây là câu đầu tiên mà Cổ Lân Đường nói với hắn. Ngày thường thành chủ giống như băng tuyết nào có tâm tư đi quan tâm thuộc hạ như bọn họ sống chết ra sao!

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình không biết nên nói cái gì, thậm chí còn có chút nghẹn ngào. Ánh mắt nhìn về phía Cố Thiên Thụ tràn đầy sùng kính, còn ẩn hiện vài phần ái mộ.

Con người chính là sinh vật kỳ quái như vậy. Khi người đuổi theo một người xa xa không thể với tới, người chỉ biết tôn kính hắn. Nhưng khi đến một ngày nào đó khoảng cách giữa người và hắn đột nhiên kéo gần lại, người liền sinh ra tâm tư không nên có.

Rốt cuộc Vân Đình đang suy nghĩ cái gì, không người nào biết được. Điều duy nhất được biết đến chính là, sau khi Cố Thiên Thụ nói xong những lời này, thương thế Vân Đình khỏe nhanh hơn là tốt rồi.

Chỉ là thương thế Vân Đình dần dần chuyển biến tốt đẹp, vấn đề trong lòng Cố Thiên Thụ lại biến thành một loại như tâm bệnh.

Bọn họ làm sao ăn cơm được đây, rốt cuộc bọn họ ăn cơm như thế nào! Cố Thiên Thụ không có việc gì an vị ở trong xe ngựa cứ thế miên man suy nghĩ. Hắn rất muốn đi vậy xem một chút bộ dạng bọn Vân Đình ăn cơm. Nhưng cả một đường quan sát, Cố Thiên Thụ kinh ngạc phát hiện... Vân Đình hầu như không ăn cơm. Hay nói đúng hơn là không ăn cơm ở trước mặt hắn.

Người là sắt, cơm là thép. Cố ý kiểm soát không vào xe ngựa mà muốn nhìn thuộc hạ nhà mình ăn cơm, Cố Thiên Thụ đã định trước phải thất vọng rồi. Bởi vì Vân Đình thật sự không ăn cơm, chẳng những không ăn cơm, còn chưa tới giờ cơm liền tới hỏi hắn muốn ăn thứ gì.

Vì không để cho cấp dưới nhà mình cứ như thế bị chết đói, Cố Thiên Thụ đành phải nhịn đau bụng tha tiếp tục ngồi xổm.

Mà vấn đề này, Cố Thiên Thụ còn cùng với cái hệ thống thần kinh kia thảo luận một hồi.

“Bọn họ đeo mặt nạ thì làm sao ăn cơm hả?” Không giải quyết được vấn đề này, Cố Thiên Thụ liền cảm thấy như có một bàn tay cứ gãi gãi lòng mình.

“Sao ta phải nói cho người biết đây?” Hệ thống vốn vô cùng không hài lòng về việc Cố Thiên Thụ không chịu làm việc, nghe thấy hắn còn có mặt mũi đề xuất vấn đề nhằm chán như vậy, giận dữ gào thét: “Sao người không quan tâm một chút về nhiệm vụ của người đi!”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì?” Cố Thiên Thụ mở mắt.

“Thành lập hậu cung!!! Hoàn thành sự nghiệp chủng mã!!” Tiếng hệ thống trở nên vô cùng dọa người: “Người tới nơi này lâu như vậy, lại còn không biết nhiệm vụ chính của người sao. Đáng đời cho cái nhân phẩm sớm muộn gì cũng biến thành giá trị âm!”

“...” Cái gì? Nhân phẩm? Vốn muốn hỏi vấn đề kia, Cố Thiên Thụ lại từ chỗ hệ thống giống như biết được một tin tức vô cùng quan trọng, khéo miệng hăn co rút: “Người nói rõ ràng cho ta!”

Sau đó hệ thống liền ngậm miệng không nói. Mặc cho Cố Thiên Thụ có hỏi thế nào cũng không để ý đến hăn. Cho đến khi Cố Thiên Thụ dùng xong 139 chữ, hăn cũng không đạt được đáp án mà bản thân mong muốn.

Đây là lần đầu tiên khi Cố Thiên Thụ đi vào thế giới này, trong vòng một ngày nói xong 139 chữ. Sau đó, Cố Thiên Thụ phát hiện, chỉ cần dùng xong số lượng từ, ngay cả ‘a’ một tiếng hăn cũng không phát ra được. Nói trắng ra là... Triệt triệt để để biến thành người câm.

Âm thầm lau mồ hôi lạnh một phen, Cố Thiên Thụ lần thứ hai yên lặng phỉ nhổ hệ thống.

Không có được đáp án từ hệ thống, cũng không có nghĩa là Cố Thiên Thụ cứ như vậy buông tha chân lý mình muốn truy tìm... Hăn tin tưởng mình nhất định sẽ nhìn thấy Vân Đình ăn cơm kiểu gì. Mà sau khi tự hỏi hồi lâu, rốt cục Cố Thiên Thụ cũng tìm ra được một biện pháp vẹn toàn. Chính là — mời Vân Đình cùng ăn cơm.

Đúng vậy, mời Vân Đình cùng ăn cơm. Nếu là Vân Đình thì nhất định sẽ không cự tuyệt mệnh lệnh của mình, vậy hăn nhất định sẽ ăn cơm cùng mình đi! Nghĩ vậy Cố Thiên Thụ lộ ra nụ cười vui vẻ (thật ra cũng không lộ ra vẻ mặt gì). Rốt cục thì hăn cũng có thể biết được một điều bí ẩn không thể giải thích được ở Kinh thành!

Lúc này, còn một thời gian nữa mới đến Xuân Viên. Sau khi ở Giang Nam gặp được chuyện không vui, Cố Thiên Thụ liền quyết định đi dạo quanh thành trấn. Hăn không tin Sở Thiên Hoàng sẽ biến thái đến nỗi hăn đi đến đâu là giết người đến đó!

Mà sự thật chứng minh Cố Thiên Thụ đúng. Bởi vì khi hăn vừa rời Giang Nam không lâu, hăn rốt cục cũng gặp được tiểu thành phồn hoa đầu tiên ở trung nguyên.

Đám người náo nhiệt, tiếng rao hàng vang dội. Đây là lần đầu tiên sau khi vào thế giới này, Cố Thiên Thụ chân chính cảm nhận được bầu không khí ở cổ đại. Hăn cảm nhận được bầu không khí không thuộc về thế giới hiện đại, tâm tình bỗng nhiên thấy vui vẻ hăn lên.

Tấn châu gần với Giang Nam, cũng là thành trấn phồn hoa nhất. Sau khi đến đây, Vân Đình vô cùng thiện giải nhân ý giúp Cố Thiên Thụ thuê phòng ở khách điểm sang trọng nhất trong tòa thành này.

Kính thành cái gì cũng thiếu nhưng không thiếu tiền. Bởi thế, mỗi lần người đứng đầu Kính thành xuất thành đều phải ở nơi tốt nhất, ăn thức ăn tinh xảo nhất. Cố Thiên Thụ ở trong xe ngựa phiến chán đã lâu, nghe thấy Vân Đình đã thuê được phòng. Hắn bước chân ra ngoài, tâm tình vô cùng vui vẻ. Chẳng qua tâm tình vui vẻ đến đây cũng kết thúc vì Cố Thiên Thụ phát hiện ánh mắt mọi người đều tập trung lên người hắn.

Kính diễm, ngưỡng mộ, tham lam, thậm chí là dâm tà. Cảm quan Cố Thiên Thụ càng mẫn cảm, càng có thể cảm nhận được hàm nghĩa trong ánh mắt những người chung quanh.

Hắn đứng ở trước cửa khách diễm, yên lặng nắm chặt lấy thanh kiếm bên hông — Khác với hắn, tính cách Cố Lâm Đường thẳng thắn hơn nhiều. Nếu đổi lại là Cố Lâm Đường thì chỉ sợ ở nơi này sẽ có không ít người ngay ngày hôm nay không còn nhìn thấy gì nữa.

Nhưng mà ngay khi Cố Thiên Thụ nghĩ đến đó, Vân Đình liền nhanh chân hơn hắn. Chỉ thấy tay phải hắn vừa nâng lên, trực tiếp đâm ra một trận gió, lập tức liền nghe thấy có người phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương: “A a a a, mắt của ta!!”

“Người dùng ánh mắt này nhìn thành chủ, chết.” Giọng Vân Đình bao hàm nội lực làm cho tất cả mọi người ở đây đều nghe được rành mạch.

Ánh mắt Cố Thiên Thụ nhu hòa xuống, không để ý tới người chung quanh nữa, cứ như vậy đi vào khách diễm.

Lần này xuất thành, đoàn người Cố Thiên Thụ tổng cộng có mười tám người: bảy võ sĩ, bảy thị nữ, hai nhạc công, còn có Cố Thiên Thụ và quản gia Vân Đình nhà hắn. Mười tám người đi vào khách diễm với tư thế không nhỏ. Đầu tiên là thị nữ lấy tơ lụa và hoa tươi làm thành một con đường, phía sau còn có nhạc công chưa bao giờ ngừng thổi sáo.

Trang bức như thế, chỉ sợ cũng chỉ có mỗi Cố Thiên Thụ có thể làm được bầu không khí này.

Chỉ là khác với những gì Cố Thiên Thụ suy nghĩ, hiển nhiên đối với Vân Đình thì loại đãi ngộ này mà nói là vô cùng bình thường. Hắn đi vào trong khách diễm, trực tiếp thay Cố Thiên Thụ gọi cơm trưa.

Trong khi định ra nơi ở, Vân Đình liền bao nguyên cả khách diễm. Bởi vậy lúc này ở đây cũng chỉ có mỗi đoàn người Cố Thiên Thụ, không cần lo lắng ai phá hư hứng trí Cố Thiên Thụ.

Vân Đình làm quản gia của Cố Thiên Thụ, đương nhiên hiểu rõ chủ tử mình thích ăn cái gì. Hắn cũng biết Cố Thiên Thụ không thích nói chuyện, sau khi chọn món xong mới để cho Cố Thiên Thụ xem.

Cố Thiên Thụ ngược lại không hề gì, trực tiếp gật gật đầu.

Thấy Cố Thiên Thụ đồng ý, lúc này Vân Đình mới đưa thực đơn cho tiểu nhị khách diễm.

Tiểu nhị hiển nhiên là bị tư thế này của Cố Thiên Thụ dọa sợ, tay bưng đồ ăn đều run run rẩy rẩy. Nhưng bù lại tốc độ mang lên rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền mang lên hết.

“Tôn thượng, mời.” Vân Đình lấy ra chiếc đĩa chuyên dùng của Cố Thiên Thụ, đưa cho hắn.

“...” Nhưng Cố Thiên Thụ lại không nhận lấy. Một lát sau, mới chậm rãi nói: “Người cũng ăn luôn đi.”

“...” Nghe đến câu này, trong nháy mắt, mắt Vân Đình mở to vì ngạc nhiên.

14. Chương 14: Thiếu Niên Người Rất Có Ý Tưởng, Cùng Ta Học Ăn Cơm Đi

“Tôn thượng?” Vân Đình hình như hoàn toàn không nghĩ tới Cố Thiên Thụ lại nói thế. Trong mắt hắn lộ ra tia kinh ngạc, thậm chí làm Cố Thiên Thụ xuất hiện một loại ảo giác — yêu cầu mình đưa ra thật sự quá phận.

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ hơi nhướn mày ‘ân?’ một tiếng.

“Vâng.” Vân Đình thấy ánh mắt Cố Thiên Thụ hình như có ý không vui, lúc này mới vội vàng tiến lên, ngồi nghiêm chỉnh xuống bên người Cố Thiên Thụ: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thật tốt quá! Cố Thiên Thụ âm thầm nắm chặt tay trong lòng, hết thấy đều ở trong kế hoạch — Chỉ cần Vân Đình đáp ứng ăn cơm với mình, rốt cuộc mình có thể nhìn thấy hắn ăn cơm ra sao. Nói không chừng hắn sẽ còn gỡ mặt nạ xuống, mình sẽ thấy gương mặt hắn như nào nữa đó...

Trong ánh mắt Cố Thiên Thụ lộ ra ánh sáng làm Vân Đình không hiểu sao lại rung mình một cái. Hắn mím môi, cuối cùng vẫn yên lặng cúi đầu... Biểu tình tôn thượng nhà hắn thật sự là rất... kỳ quái. Quả thực có thể liều mạng được với Ân Túy Mặc vào mấy ngày trước đó.

Úc, cúi đầu then thùng kìa, Cố Thiên Thụ nhìn thấy Vân Đình cúi đầu liền nảy ra suy nghĩ này. Chỉ là hắn thực nhanh chóng thu hồi tâm tư mơ hồ của mình, mặt không đổi sắc cầm chiếc đĩa trước mặt mình lên.

Ngày thường, một ngày ba bữa của Cố Thiên Thụ đều do Vân Đình hầu hạ. Vân Đình sẽ nhanh chóng gấp món ăn vào bát hắn. Loại hành vi này có ý nghĩa là Cố Thiên Thụ vĩnh viễn không cần tự mình gấp thức ăn, cũng không cần lo lắng mình không ăn được món nào. Nhưng mà cứ như vậy cũng có một thói xấu bị bại lộ ra — Cố Thiên Thụ vĩnh viễn đừng mong được ăn no.

No tám phần đối với Cố Lâm Đường mà nói có lẽ mới là chuyện thoải mái nhất. Chỉ là theo lời Cố Thiên Thụ nói, no tám phần với mình mà nói chính là một loại tra tấn!

“Đừng để ý tới ta.” Đồ ăn đã gấp sẵn, Cố Thiên Thụ cũng lấy được đĩa của mình. Hắn ôn nhu nhìn về phía Vân Đình đang ngồi bên cạnh mình, vô cùng thiện giải nhân ý nói: “Dưỡng thương cho tốt.”

Nếu nói trước đó Vân Đình còn có chút thấp thỏm, giờ phút này nghe thấy những lời Cố Thiên Thụ nói thì lại cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Ánh mắt hắn lộ ra thần sắc hết sức nghiêm túc, sau đó trịnh trọng cầm đôi đũa của mình lên.

“Ăn đi.” Tuy ngoài miệng Cố Thiên Thụ nói ăn, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi người Vân Đình — Sao hắn có thể rời đi được!! Rời đi thì làm sao thấy được cảnh Vân Đình ăn cơm như thế nào chứ!!

Theo động tác Vân Đình gấp thức ăn, trái tim Cố Thiên Thụ quả thực như muốn nhảy lên cổ họng!! Ăn nhanh đi, ăn nhanh đi, ăn nhanh đi... Động tác kế tiếp của Vân Đình làm Cố Thiên Thụ giống như một quả bong bóng bị xì hơi.

Chỉ thấy Vân Đình dùng một tay gấp thức ăn, tay kia tự nhiên gỡ mặt nạ xuống. Đương nhiên, nếu người cho rằng như vậy là có thể nhìn thấy mặt mũi Vân Đình ra sao thì người đã quá ngây thơ rồi.

Bởi vì Vân Đình chỉ gỡ xuống một phần mặt nạ bên dưới, bên trên còn đeo kín trên mặt.

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc quay đầu lại gấp một miếng ớt chuông, hung hăng nhét vào miệng.

Loại cảm giác này quả thực giống như đang xem phim. Cảm giác hồi hộp thay phiên nhau xuất hiện, nghiên cứu hơn mười tập rồi cuộc biết vì cái gì cứ mỗi tối trong phòng sẽ phát ra âm thanh kỳ quái. Đến cuối cùng kết luận đưa ra lại chính là do lão Vương nhà bên ngủ mà thôi.

Cố Thiên Thụ cảm thấy mình như là cảm nhận được tất cả ác ý của thế giới!!!!

Nói đi cũng phải nói lại, môi Vân Đình quả thật đúng là rất xinh đẹp. Cố Thiên Thụ vừa ăn cơm, vừa trộm liếc nhìn. Không biết khi lấy xuống cái mặt nạ trên mặt kia là một khuôn mặt như thế nào...

Tư duy lại bắt đầu giống như cây bồ công anh nương theo sức gió bay lượn trên không trung. Cố Thiên Thụ dùng một loại tốc độ cực kỳ thông thả ăn xong bữa cơm này. Cũng là lần đầu tiên hắn được ăn no sau khi đến thế giới này — Quả thực như muốn cảm động đến mức sắp chảy ra huyết lệ rồi (gào thét -ing).

Nhưng Cố Thiên Thụ lại không biết, lúc này còn có một người cũng cảm động như hắn — chính là Vân Đình.

Sức ăn ngày thường của tôn thượng, Vân Đình vô cùng hiểu biết. Nhưng hôm nay vừa ăn chậm, lại còn ăn nhiều như thế... Tất cả... Tất cả... Vân Đình chỉ có một giải thích. Chính là — Cố Lâm Đường vì để mình được ăn no nên mới cố ý kéo dài thời gian ăn cơm!

Thức ăn ngon lành trước mắt Vân Đình như mất đi hương vị, hắn chỉ có thể máy móc nhấm nuốt. Sau đó, trong lúc gấp thức ăn lại nhiều lần làm bộ như trong lúc lơ đãng trộm liếc Cố Thiên Thụ một cái.

Chỉ dám một cái! Vân Đình cảm thấy lòng mình chua chua, giống như giấy tiếp theo sẽ từ nơi yếu ớt nhất trong cơ thể mình bộc phát ra!

Tôn thượng quan tâm mình đến vậy, đây là lần đầu tiên Vân Đình nhìn thấy, cũng khắc sâu trong trí óc hắn... Vân Đình thấy Cố Thiên Thụ dừng đĩa, nghiêng đầu, mặt không đổi sắc nhìn về phía hắn.

“No rồi sao?” Cố Thiên Thụ ăn no, thấy Vân Đình khấn trương ngược lại có chút áy náy... Nếu không phải mình muốn xem rốt cuộc Vân Đình làm sao ăn được cơm, thì hắn sẽ không khó xử như thế.

“Thuộc hạ đã no rồi!” Vân Đình nghe thế liền vội vàng buông đĩa xuống, đứng lên.

“...” Dừng quá khấn trương, thiếu niên. Cố Thiên Thụ nhìn thấy bộ dạng này của Vân Đình liền cảm thấy bất đắc dĩ. Nguyên chủ vốn không phải người thân cận thuộc hạ mình, bản thân mời Vân Đình ăn cơm đã xem như là ngoại lệ. Nếu Vân Đình nói đã ăn no, đương nhiên mình sẽ không nói gì nữa... Tuy hắn cảm thấy Vân Đình có khả năng chưa ăn no...

Vì thế dưới ánh mắt phát sáng của Vân Đình, Cố Thiên Thụ đành phải gật gật đầu.

Nghe Cố Thiên Thụ cho phép, lúc này thị nữ mới tiến lên dọn hết đồ ăn xuống dưới, mà Vân Đình lại vô cùng bình tĩnh đi rót chén trà nóng cho Cố Thiên Thụ.

“Tối nay đã quá muộn, hay để ngày mai tôn thượng hãy đi ngao du?” Vân Đình rót trà cho Cố Thiên Thụ, đứng sau lưng hắn nhẹ giọng hỏi.

“Được.” Cố Thiên Thụ vốn không định ra ngoài ngày hôm nay. Hắn ngồi xe ngựa đã lâu, tưởng rằng ở Giang Nam sẽ có thể nghỉ ngơi một trận, lại không ngờ lại gặp phải tên điên Sở Thiên Hoàng, hao phí hết tâm tình. Giờ cuối cùng cũng được ngủ trên giường lớn, không nghỉ ngơi một đêm quả thực là quá lãng phí.

“Tôn thượng muốn tắm sao?” Nghỉ ngơi một lát, Vân Đình lại nói: “Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị nước ấm.”

Cố Thiên Thụ cầm chén trà, chậm rãi gật gật đầu.

Vân Đình hành lễ xong liền lui xuống, xem ra là gấp gáp muốn chuẩn bị nước ấm cho Cố Thiên Thụ.

Trên thế giới này còn có việc gì so ăn no rồi nấc một cái còn hạnh phúc hơn sao? Cố Thiên Thụ cảm thấy đại khái là không có. Hắn uống Đại Hồng bào cực phẩm do Vân Đình pha, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ngay khi Cố Thiên Thụ hưởng thụ thời điểm hạnh phúc, một giọng nói cực kỳ không hài hòa vang lên.

“Tôn thượng!” Từ khi Ân Túy Mặc lên tiếng nói với Cố Thiên Thụ về lời tiên đoán một tháng trước, thì nàng trở nên không hề có cảm giác tồn tại. Mà hôm nay, không biết trúng phải ngọn gió độc nào mà lại đột nhiên chạy đến tìm Cố Thiên Thụ tán gẫu.

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ là liếc mắt nhìn qua.

“Tôn thượng, gần đây trên giang hồ chỉ sợ sẽ xuất hiện một ít lời đồn không hay.” Xét về diện mạo Ân Túy Mặc mà nói, nàng khá là xinh đẹp. Nhưng kết hợp với ánh mắt quý dị của cô nàng, khí chất cả người liền thay đổi.

Cố Thiên Thụ vẫn không nói lời nào, cảm hơi ngẩng lên ý bảo Ân Túy Mặc tiếp tục nói.

“Lúc ngài mới vừa rời Tây Vực, người ở trấn nhỏ nơi Tây Vực đó đã bị giết sạch.” Trên thực tế, khi Ân Túy Mặc đối mặt với Cố Thiên Thụ vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhưng nàng âm thầm tự giận mình. Nàng là nhân vật chính, nàng có ánh sáng nhân vật chính, nào có dễ dàng chết như vậy chứ: “Vừa đến Giang Nam... Người ở Giang Nam liền bị Sở Thiên Hoàng giết chết...”

“Sở Thiên Hoàng?” Nghe đến đó, khí tức Cố Thiên Thụ lập tức sắc bén lên: “Sao ngươi lại biết?”

“...” Ân Túy Mặc ngẩn ngơ, sau đó lập tức trở nên chột dạ, hiển nhiên là kịp phản ứng mình vừa mới lỡ lời.

“Ta, ta không phải là biết tiên đoán sao... Đây chính là kết quả khi ta tiên đoán.” Rơi vào đường cùng, Ân Túy Mặc đành phải kiếm cái cớ vô cùng gượng ép. Điều làm nàng thở phào chính là Cố Thiên Thụ không hỏi gì mà bảo nàng tiếp tục nói.

“Sở Thiên Hoàng ở chốn giang hồ hành tung quý bí, hẳn làm việc này không sợ người biết. Nhưng tôn thượng, cách ngài làm việc lại quá mức quang minh lỗi lạc... Trên giang hồ, chỉ sợ sẽ có vài người cho rằng hai đại huyết án kia là do tôn thượng làm ra.” Ân Túy Mặc ôn nhu nói.

“... Thì sao?” Thật ra trước khi Cố Thiên Thụ đến Tần châu cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Nhưng hiện tại hẳn đã có thói quen dùng tư duy của Cố Lan Đường để giải quyết vấn đề. Không sai, Cố Lan Đường căn bản sẽ không để ý đến cái nhìn của người khác.

“Như vậy sẽ có rất nhiều người đến tìm tôn thượng báo thù.” Ân Túy Mặc nhìn có vẻ gấp gáp, như là biết ẩn tình gì đó, rồi lại không có biện pháp nói ra.

Cố Thiên Thụ không nói gì, cứ như vậy mặt không đổi sắc nhìn Ân Túy Mặc.

“Ta đã tính một quẻ. Gần đây tôn thượng... Có lẽ mệnh phạm phải tiểu nhân.” Mới vừa rồi còn nói mình

tiên đoán, lúc này lại nói mình có thể xem bói. Cố Thiên Thụ nhìn Ân Túy Mặc, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ — Ân Túy Mặc... Đừng nói cô ta cũng là xuyên qua đi?!

“Giá trị nhân phẩm của ngài đã không đủ ba mươi, mời ngài mau chóng tiến hành công lược.” Ngay khi Cố Thiên Thụ còn đang suy nghĩ, bỗng âm thanh hệ thống khó nghe kia đột ngột vang lên.

Lần trước là không đủ sáu mươi, lần này lại không đủ ba mươi... Nhưng cho đến bây giờ, Cố Thiên Thụ vẫn không hiểu rốt cuộc giá trị nhân phẩm có ích lợi gì, hơn nữa có hỏi thế nào hệ thống cũng không trả lời. Mỗi ngày cứ dùng 139 chữ đáng thương kia để rặn hỏi vấn đề này dường như không quá sáng suốt. Vì thế Cố Thiên Thụ đành phải lười quản, mà tập trung hết thảy lực chú ý lên người Ân Túy Mặc.

Nếu nữ nhân tên Ân Túy Mặc này thật sự xuyên qua, vậy thì có thể chứng tỏ không gian mình ở đây có thể là tiểu thuyết hay là những thứ khác đi. Mà Ân Túy Mặc lại biết nội dung vở kịch thì...?

Càng nghĩ càng có khả năng, ánh mắt Cố Thiên Thụ lập tức trở nên sắc bén.

“Tôn thượng...?” Ân Túy Mặc bị biểu tình Cố Thiên Thụ làm cho sợ hãi.

“Tôn thượng.” Giọng Vân Đình nổi tiếp Ân Túy Mặc. Cố Thiên Thụ nhìn thấy cấp dưới đáng yêu nhà hắn đi đến trước mặt hắn, mở miệng nói: “Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“...” Xong rồi sao? A, vậy thì đi tắm trước rồi nói sau. Vì thế Cố Thiên Thụ trực tiếp quăng Ân Túy Mặc qua một bên, vô cùng không có cốt khí đi theo Vân Đình.

15. Chương 15: Hệ Thống Muốn Hại Người, Có Là Tác Giả Thì Cũng Không Thể Nào Cứu Người Được

Khởi đầu lần hai với lần ba khác biệt rất lớn. Trong rất nhiều thời điểm, khởi đầu lần hai vô cùng tốt đẹp thì khởi đầu lần ba chính là một sự tồn tại làm người đau bi nhức trướng.

Máu tươi tung tóe, hoa bay phấp phới, gió thổi bay lộn tóc dài màu đen. Cảnh tượng hoa lệ đẹp để chỉ xuất hiện trên manhua làm người mê muội. Nhưng nếu việc này lại thật sự xảy ra ngay trước mắt mình, chỉ sợ sẽ không có mấy người cảm thấy nó đẹp, có khi không biết chừng còn bị dọa đến tiểu trong quần.

Trong manhua, Cổ Lân Đường sẽ nhanh chóng bị nhân sĩ giang hồ vây công — Vì hầu hết tất cả mọi người đều cho rằng hai đại huyết án là do Cổ Lân Đường làm ra. Mà lúc này, một kiếm kinh thiên động địa của Cổ Lân Đường đã qua được mấy năm. Lực uy hiếp tuy vẫn còn như cũ, nhưng lại có rất nhiều người không có mắt bắt đầu hoài nghi tính chân thực của một kiếm kinh thiên động địa năm đó.

Đối với sự hiểu lầm của thế nhân, với tính cách vốn có của Cổ Lân Đường thì tuyệt đối sẽ khinh thường đi

giải thích. Tính cách hần vĩnh viễn chính là: nếu người phạm ta, ta tất phạm người, trực tiếp dùng võ lực giải quyết vấn đề.

Hiện tại, Cố Thiên Thụ chính là Cố Lâm Đường, hần cũng đã bị loại tinh thần này hun đúc nghiêm trọng. Kiểm trong tay, đó chính là phương pháp giải quyết. Cố Thiên Thụ không hề biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, trên thực tế hần cũng không quá quan tâm. Ân Túy Mặc mang lại cho hần một cảm giác vô cùng không ổn. Trong một khoảng thời gian, có đôi khi Cố Thiên Thụ sẽ mặc danh kỳ diệu nổi lên sát ý với nàng.

Chỉ là cho đến nay, Cố Thiên Thụ vẫn khống chế tâm tình mình vô cùng tốt. Hần ít khi biểu hiện ra mặt, mà người nhìn là có thể hiểu hần rất cuộc cao hứng hay là phần nộ, trừ Vân Đình ra thì hầu như không có ai.

Nước ấm, huân hương sang quý, khói nhẹ lượn lờ làm cả gian phòng tràn ngập một mùi thanh nhã. Cố Thiên Thụ ngồi trong thùng tắm, từ từ nhắm hai mắt lại, hưởng thụ động tác mát xa mềm mại của Vân Đình.

Nếu nói đến khoảnh khắc hài hòa giữa Cố Thiên Thụ và Vân Đình thì đại khái chính là khi đi tắm.

“Tôn thượng, thuộc hạ cảm thấy nữ nhân tên Ân Túy Mặc kia có vấn đề.” Giọng Vân Đình vang lên sau lưng Cố Thiên Thụ, giọng hần nhỏ nhẹ. Nếu xem nhẹ nội dung, quả thực tựa như đang tán gẫu với Cố Thiên Thụ.

“Sao lại nói thế?” Cố Thiên Thụ vốn cảm thấy sự khác thường của Ân Túy Mặc quá rõ ràng. Giờ phút này nghe thấy Vân Đình nói thế cũng không hề kinh ngạc, ngay cả mở mắt cũng không làm.

“Nếu cô ta có thể tiên đoán được tương lai, sao lại để mình xảy ra chuyện được.” Bị lột sạch rồi cột vào trụ, dù là ai thì cũng không muốn ném thử. Huống chi lúc ấy cả nhà cô ta đều chết thảm trong khách điểm, hiện tại không phải nên chìm trong cảm xúc oán hận hay sao... Vân Đình nghĩ đến đây, ánh mắt càng thêm thâm trầm. Những nhân tố này đều là thứ yếu, trọng yếu nhất chính là... Ân Túy Mặc vốn nên chết ở trong khách điểm kia.

Diêm vương muốn người chết canh ba, người sao có thể sống đến canh năm?

“Người thấy thế nào?” Cố Thiên Thụ nghe Vân Đình nói thế, ngược lại có chút ngạc nhiên. Rốt cuộc hần nghĩ sao à? Nói thật, tuy Ân Túy Mặc làm Cố Thiên Thụ sinh ra một loại cảm giác không vui vô cùng vi diệu, nhưng tạm thời hần còn không có suy nghĩ muốn giết nàng. Dù sao bọn họ đều có khả năng đến từ cùng một chỗ... Nếu cứ như thế giết đi, Cố Thiên Thụ vẫn không thể nào hạ thủ được.

“Thuộc hạ hoài nghi cô ta có quan hệ với hung thủ.” Cho dù là nói thế, giọng Vân Đình vẫn vô cùng ôn nhu. Trước mặt Cố Thiên Thụ, hần luôn thể hiện mặt ôn nhu... Đường như chỉ cần đối mặt với tôn thượng, là có thể lâm vào cảm xúc này.

“...” Cố Thiên Thụ không nói gì. Thật ra hần cảm thấy với sự diễn xuất kém cỏi của Ân Túy Mặc kia, nói

nàng có quan hệ với hung thủ là đã đánh giá nàng quá cao rồi. Nhưng nếu Vân Đình đã hoài nghi, hẳn cũng lười phản bác.

“Thuộc hạ cảm thấy để cô ta đồng hành cùng tôn thượng, không phải là chuyện tốt.” Vân Đình vừa nói, vừa bắt đầu lau khô mái tóc dài của Cố Thiên Thụ. Hắn vừa nhẹ nhàng lau, vừa nói: “Cách Xuân Viên còn mấy ngày...”

“Ừ.” Cố Thiên Thụ từ chối cho ý kiến. Khác với suy nghĩ của Vân Đình, hắn cho rằng còn có thể đào móc ra một ít thứ nữa từ trên người Ân Túy Mặc. Bây giờ để cho nàng rời đi còn hơi sớm.

“...” Vân Đình thấy thế nhếch môi, không nhắc lại đề tài này nữa. Hắn vô cùng hiểu Cố Thiên Thụ, hiển nhiên rõ ràng một tiếng ‘ừ’ này có hàm nghĩa gì.

Nữ nhân kia... Vừa nghĩ tới Ân Túy Mặc, ánh mắt Vân Đình liền trở nên rét lạnh... Đúng là vương bận.

Lau khô bọt nước trên người, mặc áo tắm rộng thùng thình, Cố Thiên Thụ nằm nghiêng trên giường. Quyền ghi chú trong tay, hắn cũng không thèm để ý đến; chân lại bị Vân Đình cầm trong tay.

Hai tháng một lần, Vân Đình sẽ cắt sửa móng tay cho Cố Thiên Thụ, đây đã trở thành chuyện thường lệ.

Mới bắt đầu, Cố Thiên Thụ còn có chút không quen có một nam nhân hầu hạ mình tắm tấp với cắt móng tay. Nhưng theo số lần gia tăng, Cố Thiên Thụ dần dần phát hiện kỹ thuật của Vân Đình so với kỹ thuật tắm thời hiện đại quả thực còn chuyên nghiệp hơn. (Vân Đình:...). Bởi thế cũng chậm rãi hình thành thói quen, thậm chí còn bắt đầu hưởng thụ.

Tư thế thoải mái và thần kinh được thả lỏng làm Cố Thiên Thụ lại bắt đầu mệt mỏi muốn ngủ. Hắn nâng mí mắt lên nhìn Vân Đình đang cúi đầu nghiêm nghiêm túc túc cắt móng tay cho hắn, chậm rãi để quyền ghi chú trong tay qua một bên.

Cố Thiên Thụ đang ngủ.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn ngủ trước mặt Vân Đình. Nếu nói hành động trước đó làm Vân Đình còn ôm tâm tình Cố Thiên Thụ hoài nghi mình, thì hành động này làm Vân Đình đánh mất đi suy nghĩ này.

Cố Thiên Thụ là thật sự tín nhiệm hắn. Khi nhận thấy hô hấp Cố Thiên Thụ trở nên đều đặn, Vân Đình mới ngừng đầu lên.

Tôn thượng nhà hắn bình tĩnh tựa đầu vào gối, ánh mắt đã khép lại. Theo nhịp hô hấp, ngực hơi phập phồng, tóc dài còn hơi hỗn loạn bày ra trên nền giường trắng tinh.

Thật đẹp, đẹp vô cùng... Giống như bị mê hoặc, Vân Đình chậm rãi vươn tay về người đang ngủ – Cố Thiên Thụ...

“Hử?” Ngay khi tay Vân Đình sắp chạm vào Cố Thiên Thụ, Cố Thiên Thụ bỗng mở mắt ra. Thật ra cũng không phải là hấn muốn mở, mà là do thân thể này đã hoàn toàn quen với sự phòng bị.

“Tôn thượng cẩn thận cảm lạnh.” Đối mặt với ánh mắt chất vấn của Cố Thiên Thụ, Vân Đình không hề né tránh chút nào. Động tác tự nhiên cảm thắm mỏng nhẹ nhàng phủ lên người Cố Thiên Thụ: “Thuộc hạ cáo lui trước.”

Cố Thiên Thụ không đáp lại.

Vân Đình đi ra ngoài, lặng yên không một tiếng động đóng cửa lại cho Cố Thiên Thụ. Sau khi khép cửa lại, hấn mới ngẩng đầu nhìn cánh cửa đã đóng kín kia thật lâu. Ánh mắt đó giống như là có thể xuyên qua tầng cửa gỗ, nhìn thấy người đang nằm bên trong vậy.

Cố Thiên Thụ vốn đang ngủ, lại bị hành động của Vân Đình làm tỉnh lại. Không phải hấn hoài nghi cấp dưới nhà mình có tâm tư bất lương gì, chỉ là hấn thấy lạnh nên kéo tấm chăn lên, chuẩn bị tiếp tục ngủ tiếp.

Bởi vì thân thể này có tính cảnh giác quá tốt, hầu như rất ít khi Cố Thiên Thụ có thể ngủ một giấc ngon lành. Nói đến cũng lạ, sau mỗi lần Vân Đình tắm cho hấn, Cố Thiên Thụ đều đặc biệt buồn ngủ... Còn có thể ngủ được rất nhiều lần.

Chẳng lẽ là vì hấn rất tin tưởng Vân Đình nên thả lỏng cảnh giác? Cố Thiên Thụ thầm than trong lòng, ánh mắt ngược nhìn trần nhà.

Đến thế giới này đã được mấy tháng, đã thấy qua người chết, cũng đã tự mình động thủ làm người bị thương, chỉ còn chưa có giết người mà thôi. Thời gian dần trôi, Cố Thiên Thụ cảm thấy cơ hội mình trở về thế giới cũ càng ngày càng xa vời.

Thứ không thể chiếm được vĩnh viễn luôn là thứ tốt nhất. Lúc trước, khi Cố Thiên Thụ đọc tiểu thuyết cũng đã từng nghĩ nếu mình được xuyên qua thì tốt rồi. Nhưng khi hấn thật sự xuyên qua, thì hấn lại bắt đầu hoài niệm cuộc sống trước kia.

Nơi này không có điện thoại, không có máy tính, thậm chí ngay cả điện cũng không. Đừng nói đến chơi game, tiêu khiển mỗi ngày hầu như chính là luyện võ cùng đọc sách. Một ngày, hai ngày thì thôi, dần dần hấn lại càng thêm nhớ nhung cái dàn máy tính cùi bắp ngày nào.

Nghĩ đến đây Cố Thiên Thụ lại không tự chủ được thở dài. Hấn không phải là một người trong giang hồ đủ tư cách. Đối với việc theo đuổi võ học đến cực hạn lại không hề cảm thấy hứng thú. Vì thế mình rốt cuộc nên theo đuổi cái gì lại trở thành một điều bí ẩn.

Con người ăn no, mặc ấm, nhàn nhã nhàm chán mà bắt đầu tự hỏi thế giới này hình thành từ đâu — đây là sự bắt đầu của môn triết học.

Cố Thiên Thụ nghĩ nghĩ một hồi lại bắt đầu cảm thấy mình thật sự là quá thương xuân bi thu. Dù sao cũng đã đến, lại không trở về được, có rồi rầm đến cỡ nào còn không phải là vì để sống sót hay sao. Huống chi nơi này trừ việc không có đồ điện ra, không khí trong lành, thức ăn lại ngon, còn có tiền tiêu nữa... Nếu không phải là do không có máy tính... Thì thật ra cũng rất tốt?

Cứ miên man suy nghĩ hồi lâu, cơn buồn ngủ dần dần ào đến. Cố Thiên Thụ chậm rãi nhắm mắt lại, lần thứ hai lằm vào cảnh tượng trong mơ.

“Cảnh cáo, nhân phẩm của ngài đã về 0. Cảnh cáo, nhân phẩm của ngài đã về 0. Để ngăn cản ngài tiêu cực không chịu làm việc, hệ thống kích hoạt hệ thống mị hoặc, trợ giúp ngài hoàn thành sự nghiệp chủng mã.” Âm thanh hệ thống bén nhọn vang lên lần thứ hai. Nhưng ngoài ý muốn là, vốn là người có tính cảnh giác cao như Cố Thiên Thụ lại không hề tỉnh lại, mà vẫn đang say sưa giấc nồng.

“Hệ thống mị hoặc kích hoạt, chúc ngài sớm hoàn thành sự nghiệp chủng mã.” Cuối cùng, sau khi âm thanh hệ thống biến mất, hết thấy đều khôi phục lại bình tĩnh.

Mà Cố Thiên Thụ, lại ngay cả một chút âm thanh cũng không có nghe được.

Lời tác giả: có người nói nhân vật chính không làm gì sao __(: ”)__... Hắn có thể làm được cái gì? Mỗi ngày dùng hết 139 chữ đi hỏi hệ thống luôn không cho hắn đáp án vấn đề kia sao???

“...” Cái gì? Nhân phẩm? Vốn muốn hỏi vấn đề kia, Cố Thiên Thụ lại từ chỗ hệ thống giống như biết được một tin tức vô cùng quan trọng, khước miệng hắn co rút: “Người nói rõ ràng cho ta!”

*Sau đó hệ thống liền ngậm miệng không nói. Mặc cho Cố Thiên Thụ có hỏi thế nào cũng không để ý đến hắn. Cho đến khi Cố Thiên Thụ dùng xong 139 chữ, hắn cũng không đạt được đáp án mà bản thân mong muốn.**

16. Chương 16: Bạn Tốt! Người Đứng Có Ở Trước Mặt Ta Vụng Tay Bẻ Hoa

“Nói đến những người có võ công cao trên giang hồ thì không thể không nói đến người đứng đầu Kinh thành – Cổ Lâm Đường! Nhớ năm đó hắn dùng một kiếm chém đôi con sông, sau đó liền biến mất trong giang hồ... Chẳng qua đến ngày hôm nay, hắn lại lần thứ hai xuất hiện trên giang hồ, mang đến tinh phong huyết vũ!” Người thuyết thư nói đến đây, gõ mạnh cây thước trong tay: “Lại nói đến ngay sau khi hắn vừa mới rời Tây Vực liền gặp phải hái hoa tặc nổi danh trên giang hồ — Duẫn Thành Song! Cái tên Duẫn Thành Song này, mặc dù là hái hoa tặc nhưng võ công lại không hề yếu kém...”

Chỉ có câu chuyện mới mẻ nhất mới có thể hấp dẫn được nhiều khách đến uống trà. Nước miếng người

thuyết thư như mưa rào, thước gỗ trong tay vung lên hạ xuống, tạo nên bầu không khí náo nhiệt ngay trong quán trà.

Khách đến uống trà dường như rất có hứng thú với người đứng đầu Kính thành luôn luôn thần bí – Cổ Lâm Đường. Chỉ một lát sau, chung quanh người thuyết thư liền vây đầy người, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi.

Ngồi trước mặt người thuyết thư chính là một nam nhân có diện mạo tuấn mỹ. Từ khi người thuyết thư bắt đầu nói, hắn liền chăm chú lắng nghe, một phút thất thần cũng không có. Chẳng qua người thuyết thư nói đến một nửa muốn kiếm tiền trà, nam nhân kia ngay cả một đồng cũng không đưa.

Thì ra là một tên keo kiệt, lại còn ăn mặc không tồi nữa chứ. Người thuyết thư nghĩ vậy nhưng lại không dám nói cái gì. Con người đều có một loại trực giác... Biết ai dễ chọc, ai không dễ chọc.

Mãi cho đến buổi chiều tan cuộc, nam nhân cũng không rời đi. Hắn mỉm cười nhìn người thuyết thư trước mặt mình, chờ đến khi người thuyết thư bắt đầu chuẩn bị về, mới mở miệng: “Người biết được không ít chuyện.”

“...” Người thuyết thư sững sốt, xấu hổ nở nụ cười: “Làm nghề như chúng tôi, không biết được chút tin tức... thì sao có thể nói.”

“Thật không.” Nam nhân như là nghĩ đến gì đó, nhìn hắn một cái: “Người còn biết những thứ gì, chỉ bằng... nói hết cho ta nghe?”

“...” Người thuyết thư nghe thế, nụ cười trên mặt liền nhạt đi.

“Có sinh ý không làm, không phải là một người biết làm ăn.” Nam nhân vừa nói vừa móc từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu, đưa tới trước mặt người thuyết thư: “Thấy sao?”

“...” Người thuyết thư thấy giá trị trên tờ ngân phiếu, biểu tình vốn đậm mạc lập tức trở nên rối rắm.

“Nếu người nói làm ta vừa lòng, ta còn có thể thêm gấp đôi.” Nam nhân nói thêm.

“Cái này...” Có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, những lời này không hề nói suông. Ánh mắt người thuyết thư sáng lên, hiển nhiên là rất động tâm.

“Nói đi.” Nam nhân nói: “Ta chỉ là muốn nghe một vài câu chuyện thôi.”

...

Sáng sớm Cổ Thiên Thụ liền tỉnh lại. Giấc ngủ hôm qua dường như rất nồng, sau khi tỉnh lại cả người đều thần thanh khí sảng, tâm tình cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Lần này hắn đi du lịch vốn là để cải thiện tâm tình. Hiện tại thật vất vả mới đến Tần Châu, cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút.

Vân Đình vô cùng tri kỷ chuẩn bị bữa sáng cho Cổ Thiên Thụ, hầu hạ hắn dùng cơm xong liền hỏi ý kiến Cổ Thiên Thụ muốn đi chỗ nào dạo chơi.

“Tùy ý.” Chỗ nào Cổ Thiên Thụ cũng muốn đi. Dù sao nơi này là cổ đại, có rất nhiều thứ hắn chưa từng thấy qua, đến chỗ nào cũng đều thấy mới mẻ.

Vì thế Vân Đình đành phải giúp Cổ Thiên Thụ định ra hành trình, trước tiên đến một khu chợ hoa tương đối nổi danh ở Tần châu ngao du. Vân Đình quả thật rất hiểu tôn thượng nhà hắn, biết tôn thượng vô cùng yêu thích thực vật. Hắn cũng đã chuẩn bị trước, tìm hiểu kỹ cảnh sắc và đường đi ở Tần châu.

“Vân Đình, người đi với ta.” Ra ngoài đi dạo không giống như đi đường. Quá nhiều người ngược lại sẽ không có ý nghĩa. Cổ Thiên Thụ trực tiếp phân phó Vân Đình.

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình hiển nhiên sẽ không cự tuyệt.

Vì thế hai người từ khách điểm đi đến chợ hoa. Hiện giờ xuân ý đang nồng, ánh mặt trời lại không quá gay gắt, cảnh liễu đâm chồi nảy lộc đua nhau khoe sắc.

Tần châu gần sông, hay trồng một ít thực vật ưa nước. Đá viên được làm thành một con đường vô cùng sạch sẽ. Không ít thiếu nữ quần là áo lụa cầm cành đào điểm tô thêm sắc thắm, càng làm tòa thành thêm vài phần xuân ý.

Cổ Thiên Thụ mặc bạch y, trên vai vẫn khoác áo lông cừu. Mái tóc màu đen không buộc những thứ trang sức quá mức phức tạp, chỉ dùng một mảnh lụa buộc lại ở sau gáy. Cả người đều lộ ra khí chất như băng tuyết: kiêu ngạo và lạnh lùng. Nếu nói người như vậy, vốn nên làm người sợ hãi; nhưng cổ tình hắn lại có một gương mặt cực kỳ xinh đẹp. Lúc không vui hơi mím môi, dường như có thể câu lấy ba hồn bảy phách của những người chung quanh.

“Tôn thượng, có cần mua một cành đào không ạ?” Hoa đào với ng mỹ nhân rất là hợp nhau. Cổ Thiên Thụ mặc bạch y, nếu cầm thêm một cành đào tô điểm sắc hồng, không biết sẽ phong tình đến cỡ nào. Vân Đình nghĩ vậy, nhưng sẽ không nói ra. Khi đối mặt với Cổ Thiên Thụ, biểu tình của hắn vĩnh viễn đều là cung kính và thấp kém.

“Khỏi.” Thân là một nam nhân, lại không giống như Cổ Lân Đường cuồng nhiệt thực vật. Cổ Thiên Thụ không hề có hứng thú với việc cầm cành đào đi tung tăng khắp phố.

“Vâng.” Vân Đình thấy thế liền không nói gì thêm nữa, chỉ đi theo sau Cố Thiên Thụ chậm rãi hướng đến chợ hoa.

Thật ra có đôi khi tiếng trung lại bác đại tinh thâm đến vậy. Chợ hoa với phố hoa chỉ khác có một chữ, nhưng ý tứ biểu đạt lại hoàn toàn khác biệt. Khi Cố Thiên Thụ đi tới con phố bán hoa kia, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu chính là... Có lẽ hẳn đối với phố hoa còn thấy hứng thú hơn một chút.

Hắn nghĩ như vậy, nhưng Vân Đình lại không biết. Vân Đình chỉ biết tôn thượng nhà mình yêu thích các loại thực vật, hơn nữa lại vô cùng chán ghét phố hoa.

Tần châu tuy là tiểu thành, nhưng bởi vì vị trí địa lý nên một năm bốn mùa đều ẩm áp ướt át, cực kỳ thích hợp để gieo trồng các loại thực vật. Bởi vậy chợ hoa nơi này vô cùng nổi tiếng. Hai bên đường chợ hoa ngập tràn sắc thắm, chủng loại thực vật bán ra cực kỳ phức tạp. Có hoa cỏ, có bồn hoa, còn có cây giống vân vân.

Đang đi dạo, đột nhiên Cố Thiên Thụ chú ý tới một quán nhỏ bị không ít người vây quanh. Hắn đi đến nhìn qua, liền thấy được một gốc lan cực kỳ xinh đẹp. Căn cứ theo ký ức của Cố Lâm Đường, Cố Thiên Thụ liền nhanh chóng nhận ra chủng loại hoa lan này — Tử Sơn Kỳ Lân.

Quân tử yêu lan, lan lại là một trong tứ đại quân tử trong tự nhiên, hiển nhiên là luôn được văn nhân mặc khách yêu thích. Bởi thế một ít hoa lan trần quý có giá cực kỳ cao, thậm chí so với châu báu còn quý trọng hơn.

Từ trong trí nhớ của Cố Lâm Đường, điều kiện để Tử Sơn Kỳ Lân sinh trưởng vô cùng hà khắc, cực kỳ khó được. Huống chi nhìn hình hài, màu sắc hoa lan mà xem, phẩm chất cũng rất tốt.

Người bán gốc lan này ngược lại có vẻ kỳ quái, ngồi không hét giá, đầu đội mũ vành phủ lụa đen, một câu cũng không nói.

“Ta ra giá hai mươi vạn lượng!” Người biết hàng bên trong chợ hoa có không ít, bởi thế giá cả tăng lên vô cùng nhanh chóng.

Vân Đình vẫn luôn chú ý đến Cố Thiên Thụ. Lúc này thấy ánh mắt của hắn, lập tức hỏi: “Tôn thượng muốn gốc hoa lan kia sao?”

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc một hồi, vẫn gật đầu. Bây giờ hắn là Cố Lâm Đường, nếu như nói không muốn, tuyệt đối sẽ khiến Vân Đình hoài nghi.

“Thuộc hạ đi mua.” Vân Đình thật cao hứng có thể gặp được thứ mà Cố Thiên Thụ cảm thấy hứng thú. Hắn trực tiếp đi tới cạnh chủ quán, mở miệng hỏi: “Hoa lan này bán thế nào?”

Cố Thiên Thụ đứng ở bên cạnh nhìn nhìn. Hắn còn tưởng người bán kỳ quái kia sẽ không đếm xỉa đến Vân

Đình, lại không ngờ rằng người nọ lại đáp lời. Chẳng những đáp lại, ánh mắt còn nhìn về phía Cố Thiên Thụ. Hắn nói: “Hoa lan phối mỹ nhân. Nếu là mỹ nhân, ngược lại ta có thể không lấy một xu.”

“...” Thấy thế nào cũng cảm thấy mình bị đùa giỡn. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại... giọng nói này sao lại thấy quen thuộc đến thế?

“...” Vân Đình nghe vậy nhú nhú mày. Hắn hiển nhiên cũng nghe ra trong lời nói người này có sự trêu đùa. Đang định nói chuyện, lại bị Cố Thiên Thụ chen ngang.

“Hoa lan phối mỹ nhân. Ta thấy lời này xem ra là người muốn tự mình thưởng thức rồi.” Khóe miệng Cố Thiên Thụ khẽ nhếch: “Thanh Trạch đại nhân.”

“...” Vân Đình im lặng. Cuối cùng hắn cũng biết được người này vì cái gì lại muốn đội mũ.

“Lân Đường, xem ra người thật sự không xem ta là bằng hữu. Đến trung nguyên đã lâu như vậy mà ngay cả gặp mặt cũng không chịu đến.” Nam nhân tên Thanh Trạch đại nhân đứng lên, trực tiếp ôm lấy hoa lan đi tới trước mặt Cố Thiên Thụ.

“...” Cố Thiên Thụ tự biết đuối lý nên không phản bác.

“Bồn hoa lan này, xem ra người vô phúc tiêu thụ.” Thanh Trạch nhẹ buông tay, như muốn đập nát bồn hoa trước mặt Cố Thiên Thụ!

Nhìn thấy động tác này của Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ phản xạ có điều kiện khom lưng xuống tiếp lấy bồn hoa lan kia, sau đó mới ngẩng đầu lên, trầm mặc hồi lâu mới miễn cưỡng ghen ra vài chữ: “Ta không có ý này.”

“Vậy vì cái gì người lại không đến tìm ta?” Cho dù cách một tầng lụa đen mỏng, Cố Thiên Thụ vẫn có thể cảm giác được ánh mắt trách móc của Thanh Trạch.

“...” Cố Thiên Thụ lại không thể nói vì mình sợ lộ hàng! Không kiếm được cái cơ nào, hắn đành ngậm miệng không nói.

“Không nói gì sao?” Thanh Trạch nói: “Nếu không phải là ta tới tìm người, chỉ sợ người sẽ không đến gặp mặt ta đâu.”

... Loại cảm giác giống như bị người bắt gian này là sao hả. Cố Thiên Thụ âm thầm lau mồ hôi lạnh một phen.

“Được rồi, không đùa người nữa. Biết người thích hoa lan, ta có thể đập nát bồn hoa này trước mặt người để trả thù sao.” Thanh Trạch nói: “Người nói đúng không, Vân Đình.”

“... Vâng.” Vân Đình chỉ có thể trả lời như vậy.

“...” Người tuyệt đối làm được, Cố Thiên Thụ nghĩ. Nếu hắn không vươn tay ra chụp — bồn hoa trị giá mấy chục vạn lượng bạc này tuyệt đối sẽ vỡ nát tan tành!

17. Chương 17: Sức Chiến Đấu Của Một Tên Nói Nhiều Quả Thực Là Người Tuyệt Vọng Không Thôi

Nhân sinh trên đời, cho dù là có là người cao ngạo đến đâu cũng sẽ không tránh khỏi có mấy người hồ bằng cầu hữu. Tính tình Cố Lâm Đường lạnh như băng tuyết, lại ở nơi đại mạc xa xôi, theo lý thuyết thì ở trung nguyên vốn không có bằng hữu tri kỷ gì, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ. Dù là người có tính cách cực kỳ không được tự nhiên nhưng vẫn có một tri kỷ vô cùng nổi danh trong chốn giang hồ — Thanh Trạch.

Tên đầy đủ của Thanh Trạch là Chúc Thanh Trạch. Nguyên nhân nổi tiếng trong chốn giang hồ không phải là do diện mạo của hắn, không phải do gia thế của hắn, thậm chí cũng không phải là do võ công của hắn, mà là do một thứ vô cùng hư ảo — nhân mạch.

Thứ như nhân mạch này, không hề giống như những thứ khác có thể dễ dàng nhìn thấy rõ ràng. Nhưng mà đến lúc phát huy tác dụng, sẽ cho thấy uy lực vô cùng to lớn.

Chỗ nào người cũng có thân bè bạn hữu, đến khi người gặp khó khăn thì luôn có người vươn tay ra giúp đỡ người. Người có năng lực này so với kỹ tài võ học sẽ không kém nhau quá xa.

Dệt hoa trên gấm so với đưa than sưởi ấm vào ngày tuyết thì có nhiều tác dụng hơn. Nhưng Chúc Thanh Trạch lại có thể làm được... khiến người nguyện ý vì hắn đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.

Từ một điểm nào đó mà nói, Cố Thiên Thụ vô cùng kính nể năng lực này của Thanh Trạch. Nhân tài như thế cho dù có thả rông ở hiện đại thì tuyệt đối sẽ như cá gặp nước. Người có IQ cao thì không nhất định sẽ thành công, nhưng EQ cao thì nhất định sẽ tương đối thoải mái.

Vì thế một nhân vật như vậy có thể cùng Cố Lâm Đường làm bằng hữu, dường như cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

“Lâm Đường.” Giọng Chúc Thanh Trạch thực ôn nhu, so với giọng của Vân Đình càng thêm trong sáng, càng làm cho người cảm giác được thiện ý bên trong: “Người không mời ta được một bữa cơm hay sao?”

Nếu nói Cố Thiên Thụ sai sử Vân Đình vô cùng thành thạo thì đối với Chúc Thanh Trạch lại tựa như trứng chọi đá.

Chúc Thanh Trạch vốn là bạn tốt của Cố Lâm Đường, lại thông minh dọa người. Cố Thiên Thụ vô cùng lo

lẳng lơ như mình không cần thận một cái liềm lộ tẩy.

Đối mặt với Chúc Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ trầm mặc lại thêm trầm mặc, nửa ngày cũng không nhện ra được một chữ — Hẳn thật sự không biết nên đối phó với Chúc Thanh Trạch như nào.

“Người vẫn luôn không thích nói chuyện như xưa.” Nhưng mà điều làm Cố Thiên Thụ yên tâm chính là, Chúc Thanh Trạch lại quen thuộc với bộ dạng Cố Thiên Thụ của hiện tại. Ánh mắt hắn cách một tầng lụa đen mỏng nhìn về bản khoắn trên gương mặt Cố Thiên Thụ: “... Nhìn thấy ta liềm không vui?”

“...” Cố Thiên Thụ không nói lời nào.

“Aiz, cũng đúng thôi.” Chúc Thanh Trạch tiếp tục nói: “Quỳnh quỳnh bạch thảo, đông bồn tây cổ, nhân bất như tân, y bất như cố*... Ngay cả nhìn ta, người cũng không muốn, đương nhiên thấy ta sẽ không vui.”

** Quỳnh quỳnh bạch thảo, đông bồn tây cổ, nhân bất như tân, y bất như cố: Cói cút thảo trắng, đông chạy tây ngó, áo quý do mới, người quý do cũ.*

“...” Cố Thiên Thụ vẫn không nói lời nào.

“Thanh Trạch đại nhân.” Kết quả vẫn là Vân Đình thấy không nổi, bài thơ này vốn nói về câu chuyện bị người chồng ruồng bỏ, nhưng khi Chúc Thanh Trạch dùng lại không cảm giác không hợp. Chẳng qua thấy tôn thượng nhà mình càng ngày càng trầm mặc, hắn vẫn không đành lòng: “Tôn thượng vừa rời Tây Vực liền gặp phải rất nhiều phiền toái... Ngài ấy không đến gặp ngài là sợ mang phiền toái đến cho ngài mà thôi.”

“Ha? Thật không?” Chúc Thanh Trạch liếc Vân Đình một cái, lại nhìn về phía Cố Thiên Thụ: “Tôn thượng thân mến, là như thế sao?”

“... Lắm miệng.” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình đã chết không kịp ngáp dưới tay Chúc Thanh Trạch. Nói thiệt là nhiều, một ngày hắn chỉ có thể nói 139 chữ, gặp phải người thức thời như Vân Đình thì không nói làm gì. Một khi đụng phải tên lắm mồm như Chúc Thanh Trạch liền bó tay. Nhiều lời thì sợ vượt quá số lượng từ, nói ít thì Chúc Thanh Trạch sẽ dây dưa không tha, thật là muốn mạng người mà.

“Lân Đường, nghe nói Duẫn Thành Song chết trên tay người?” Ba người vừa đi vừa nói chuyện phiếm đã hấp dẫn không ít ánh mắt. Trên mặt Vân Đình đeo mặt nạ, trong tay ôm bốn hoa lan Tử Sơn Kỳ Lân trân quý, hấp dẫn không ít ánh mắt người nhìn. Chẳng qua miệng Chúc Thanh Trạch lại luôn thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ, lúc này lại bắt đầu tấn công Cố Thiên Thụ.

Thật ra thì ngày thường Chúc Thanh Trạch cũng không nói nhiều như vậy, chỉ khi gặp Cố Thiên Thụ mới có thể nói không ngừng. Đối mặt với loại người khác nhau thì tất nhiên Chúc Thanh Trạch cũng có cách ở chung khác nhau. Đối mặt với loại người trầm mặc ít lời như Cố Thiên Thụ, nếu người cũng cao ngạo y như hắn, vậy thì đừng hòng sẽ có đề tài gì để nói.

“Ừ.” Cố Thiên Thụ đã cố gắng lược số lượng từ đến mức thấp nhất. Nhưng khi nhìn thấy Chúc Thanh Trạch vẫn muốn tiếp tục hỏi thăm thì không khỏi có chút đau đầu.

“Ha ha ha, ta thấy hắc chết là đáng.” Chúc Thanh Trạch nói: “Chẳng qua giết hắc... ngược lại làm bẩn tay người thôi.”

“Là thuộc hạ thay tôn thượng xử lý.” Giọng Vân Đình đúng lúc vang lên.

“Thế... Lân Đường, người còn chọc phải phiền phức gì nữa sao? Đúng rồi, sao lại đột ngột đến trung nguyên vậy, đừng nói là người thật sự đến dự Xuân Viên đó...” Câu hỏi của Chúc Thanh Trạch quả thực giống như là vô cùng vô tận.

Cố Thiên Thụ hít một hơi, ngay khi bản thân cảm thấy không còn kiên nhẫn nữa, đột nhiên trước mắt sáng ngời.

“Sao vậy? Lân Đường?” Nhìn thấy Cố Thiên Thụ dừng lại, Chúc Thanh Trạch sửng sốt.

“Ta mời người ăn cơm.” Cố Thiên Thụ giơ tay lên, vô cùng kiên định nói, tiếp theo ngón tay chỉ về tửu lâu cực kỳ xa hoa phía trước.

“...” Khuôn mặt Chúc Thanh Trạch dưới lớp lụa mỏng hơi cứng lại. Nếu lúc này hắc còn không hiểu ý Cố Thiên Thụ nữa thì đúng là tên ngốc — Bằng hữu này của mình xem ra là muốn dùng cơm chặn họng mình đây mà.

“...” Vân Đình cũng không nói, chỉ là trong mắt hiện lên ý cười.

Sau đó Cố Thiên Thụ liền đạo nghĩa không thể chùn bước đi vào, không cho Chúc Thanh Trạch có bất cứ cơ hội do dự nào. Tấm lưng kia có vẻ vô cùng quyết tuyệt!

“... Ta thấy hình như tôn thượng nhà người không hoan nghênh ta.” Chúc Thanh Trạch nói với Vân Đình.

“...” Vân Đình không nói gì, thậm chí: nếu đã biết đáp án thì hỏi ta làm gì.

Vì thế sau khi Cố Thiên Thụ đi vào, Vân Đình với Chúc Thanh Trạch nhìn nhau rồi cũng đi vào.

Ở giang hồ luôn không thiếu những tổ hợp kỳ quái. Ông lão với con nít, kẻ béo với người gầy, nữ tử mặc y phục kỳ quái, kiếm khách quần áo lôi thôi. Cũng bởi vì thấy nhiều nên mới không thấy quá kỳ quái.

Nhưng khi ba người bước vào tửu lâu vẫn khiến không ít người chú ý.

Một người đeo mặt nạ ôm bồn hoa lan trên quý, một kẻ thần bí đội mũ vành đen thui, một kiếm khách mặc bạch y có diện mạo cực kỳ làm người chú ý.

Tổ hợp này, cho dù có ở đâu cũng đều làm người chú ý đến.

“Các vị khách quan muốn ăn gì? Chiêu bài của bốn lâu chính là đậu hũ chiên giòn, gà hấp hành... Nếu ngài muốn uống rượu ngon, ở đây chúng tôi có Trạng Nguyên hồng!” Tiểu nhị hiển nhiên đã từng gặp qua rất nhiều quan to ông lớn, hoàn toàn không bị tư thế của ba người Cổ Thiên Thụ dọa sợ, cầm thực đơn cung kính dâng lên, còn không quên đẩy mạnh tiêu thụ đồ ăn tửu lâu nhà mình.

“Mang hết chiêu bài lên đi.” Ngày thường đều do Vân Đình gọi món, bây giờ Chúc Thanh Trạch xuất hiện, hiển nhiên là thay thế công việc của Vân Đình. Hắn cầm thực đơn chọn vài món rồi mới nói: “Ta nhớ Lân Đường thích ăn tôm... thêm một tôm hấp rượu.”

Cổ Thiên Thụ nhìn động tác Chúc Thanh Trạch, yên lặng nghĩ: đại ca, người cách một tầng lựa đen thật sự có thể thấy được đồ vật chung quanh sao đại ca... ngay cả ta cũng không thấy được mặt người nha. Huống chi khi ăn cơm, người không lấy cái mũ đó xuống sao!

“Khách quan, ngài có muốn uống gì không?” Tiểu nhị hỏi.

“Lân Đường, người muốn uống gì? Trạng Nguyên hồng?” Chúc Thanh Trạch thuận miệng hỏi một câu.

“Rượu trắng.” Trên thực tế trong trí nhớ của Cổ Thiên Thụ, Cổ Lân Đường rất ít khi uống rượu. Mà có uống thì cũng chỉ uống có một loại này. Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Chúc Thanh Trạch đáng lẽ phải biết mới đúng... Giờ lại mở miệng hỏi ý kiến hắn... Cổ Thiên Thụ nghĩ đến đây, ánh mắt trầm lại.

“Haiz, không ngờ đã nhiều năm trôi qua mà người vẫn chỉ muốn có mỗi một loại này.” Nhưng câu tiếp theo của Chúc Thanh Trạch lại đánh tan hoài nghi của Cổ Thiên Thụ, hắn thở dài: “Rượu trắng nhạt nhẽo, muốn cùng người không say không về cũng không được rồi...”

Cổ Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ là yên lặng uống một ngụm trà.

Cổ Thiên Thụ trầm nghĩ, bữa cơm này vốn nên yên ắng mà ăn, sau khi thức ăn lên thì Chúc Thanh Trạch cũng nên ngậm miệng... Mà mình cũng có thể bất tri bất giác nhét đầy bụng.

Mà suy nghĩ của Chúc Thanh Trạch lại khác với Cổ Thiên Thụ. Hôm nay hắn vất vả lắm mới tìm được Cổ Lân Đường, nhất định phải nói chuyện tán gẫu một phen... Hiện tại có rượu có đồ ăn, không khí không thể nào tốt hơn được nữa.

Đáng tiếc Cổ Thiên Thụ với Chúc Thanh Trạch đều nghĩ sai. Lần đầu tiên trong cuộc đời, họ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ hội ngộ được cảnh tượng —

Ngay khi ba bốn tên ăn mặc loè loẹt quần là áo lượt chạy đến trước mặt, cho rằng Cố Thiên Thụ là tiểu quan mà đùa giỡn, ba người bọn họ đều lặng im hồi lâu. Không phải vì phần nộ, cũng không phải vì chuyện gì khác, mà là bị kinh sợ.

Trên thế giới này, kẻ không có mắt nhìn người rất là nhiều, nhưng không có mắt đến cỡ này... thật là làm người chặc lưỡi. Với khí thế kia của Cố Thiên Thụ, có thể nhìn lên hắn vài lần đã là vô cùng có can đảm, nhưng còn dám đi đùa giỡn...

“Tiểu mỹ nhân, sao lại không nói gì?” Tên công tử bột dẫn đầu có bộ dạng không tồi, chẳng qua thật sự có chút loè loẹt, làm người nhìn tâm sinh không vui.

“Ha ha ha ha, đại ca... ta thấy mỹ nhân này không nói lời nào, xem chừng phía dưới là có thể nói đi.” Ngôn từ dâm dật bắn thủ phát ra từ người hầu đứng phía sau.

“Đúng ha, tiểu mỹ nhân... đến, nói cho gia biết, người tên gì?” Tên công tử bột nói: “Nếu người thật sự không muốn nói cũng có thể... Về cùng gia, gia sẽ ở trên giường hỏi chuyện người nha.”

“...” Các người thật sự không sao chứ, cứ như vậy đâm đầu vào chỗ chết thật sự không có vấn đề gì sao! Cố Thiên Thụ yên lặng trực tiếp bóp chén trà trong tay thành bột phấn.

18. Chương 18: Người Là Cái Thá Gì Mà Dám Đuổi Bọn Tốt Của Ta Đi

Dường như nơi nào cũng phải có ít nhất vài ba tên ăn chơi trác táng không được hoan nghênh. Mà tên Lục Nhân quần là áo lượt này chính là tên hoa hoa công tử vô cùng nổi danh tại Tần châu. Phụ thân hắn là tri phủ Tần châu, mẫu thân là một nữ hiệp nổi tiếng trên chốn giang hồ. Có thể nói dù là triều đình hay trên giang hồ, thân phận của hắn đều dùng được.

Nhưng có một câu nói rất đúng — cư quan giả bất truyền tam đại*. Lục Nhân không được di truyền sự cơ trí của phụ thân, cũng không có hiệp khí của mẫu thân, ngược lại lại bị nuông chiều thành một tên ăn chơi trác táng.

** Cư quan giả bất truyền tam đại: đại khái là làm quan không thể truyền đến đời thứ ba.*

Đùa giỡn dân nữ, qua đêm chốn thanh lâu bla bla đối với Lục Nhân mà nói đã là chuyện không thể bình thường hơn. Chỉ là hôm nay, Lục Nhân lại giống như bị trúng tà, lại đi đùa giỡn nam nhân, lại là một nam nhân không dễ chọc.

Nam nhân kia vừa nhìn là biết không phải là người Tần châu, gương mặt xa lạ, mặc bạch y, bên hông còn đeo một thanh kiếm tinh xảo, đứng từ xa nhìn đã cảm nhận được khí chất xa cách. Nếu là ngày thường, Lục Nhân vẫn có mắt nhìn, người nào chọc được người nào không. Nhưng hôm nay lại là ngoại lệ, vì khi Lục Nhân nhìn thấy nam nhân này, lý trí liền không dùng được.

Đôi môi kia, gương mặt kia, ánh mắt kia, đôi lông mi như cặp cánh bướm, một mái tóc đen tung bay theo gió, tựa như một con mèo nhỏ dùng móng vuốt cào cào trong lòng Lục Nhân.

Nếu có thể ôm lấy mỹ nhân cỡ này vào lòng để yêu thương... Ý nghĩ này liền nhanh chóng nảy mầm mọc rễ trong đầu Lục Nhân, hần đứng ở đằng xa ngơ ngác nhìn Cố Thiên Thụ. Nhìn ngón tay thon dài kia tao nhã cầm chén trà, sau đó chậm rãi đưa lên miệng, mím môi thành một đường chỉ. Cánh môi duyên dáng dính nước trà lại càng thêm mềm mại ướt át. Đột nhiên Lục Nhân rất muốn đè người kia dưới thân, nhìn người kia khóc lóc cầu xin tha thứ.

Càng là thứ thánh khiết, lại càng dễ khiến cho người nảy lên dục vọng muốn phá hỏng.

Bị dục vọng trong đầu mê hoặc, Lục Nhân không chút do dự dẫn theo một đám tiểu đệ của hắn đi tới trước mặt Cố Thiên Thụ. Ánh mắt hắn không rời mắt khỏi người Cố Thiên Thụ nửa phút, khi đi đến trước mặt Cố Thiên Thụ lại còn gây thất vọng nuốt nước miếng nhiều lần.

“...” Vân Đình trầm mặc rút ra một chiếc khăn tay, yên lặng lau khô bàn tay bị dính nước trà của tôn thượng nhà mình. Sau đó mới nhìn về phía tên công tử bột — ánh mắt kia lạnh thấu xương, giống như đang nhìn một người đã chết.

“Ai nha, Lân Đường.” Giọng Chúc Thanh Trạch mang theo ý cười: “Cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao mà người lại gặp phải nhiều phiền toái đến vậy.”

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc, không nói chuyện cũng không động.

“Tôn thượng, thuộc hạ làm việc không chu toàn.” Vân Đình lau sạch tay Cố Thiên Thụ, chậm rãi rút kiếm bên hông ra — kiếm ra khỏi vỏ, đó là muốn liếm máu.

Cố Thiên Thụ ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp, ánh mắt không nhìn đến Lục Nhân một chút nào. Nghe thấy Vân Đình nói thế, tay phải mới cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu chậm rãi gấp thức ăn: “Đừng quấy rầy lúc ta ăn cơm.”

“Vâng.” Lời Vân Đình vừa dứt, liền trực tiếp dùng khinh công bay lên — Đương nhiên, hắn không đi một mình, tay phải hắn cầm kiếm, tay trái nắm lấy cổ áo Lục Nhân, trực tiếp lôi tên này đi theo.

“Á á á á!!” Lục Nhân hét lên thảm thiết, bị Vân Đình mạnh mẽ lôi ra tửu lâu.

“Chắc chắn, có đôi khi ta thật sự rất hâm mộ người.” Chúc Thanh Trạch thở dài: “Có một thuộc hạ như Vân Đình, nếu ta là người thì ta cũng không muốn nói nhiều làm gì.”

Cố Thiên Thụ nhượng mày liếc hắn một cái, không nói.

Đáng thương cho đám hồ bằng cầu hữu của Lục Nhân kia, bị biến cố đột ngột xuất hiện này dọa gần chết. Những tên ăn chơi trác táng như bọn họ làm gì đã được thấy qua tình cảnh này, võ công và giang hồ, đối với những tên công tử bột được nuông chiều mà nói chính là truyền thuyết xa xôi.

“Người có từng nghe qua cái tên Sở Thiên Hoàng chưa?” Vừa nói, Chúc Thanh Trạch vừa lấy cái mũ xuống lộ ra một gương mặt cực kỳ tuần lãng. Diện mạo hấn không kém Cố Thiên Thụ chút nào, chẳng qua Cố Thiên Thụ gắn với hai chữ tinh xảo, mà Chúc Thanh Trạch lại là nho nhã.

“... Hả?” Tuy trên mặt Cố Thiên Thụ không có biểu tình gì, nhưng lại giật mình.

“Theo tin tức ta có được thì huyết án ở Giang Nam là do hấn làm đi.” Chúc Thanh Trạch vừa uống rượu, vừa không chút để ý nói: “... Lân Đường, sao ngươi lại gặp phải Sở Thiên Hoàng. Người này, là một tên điên không hơn không kém.”

Cố Thiên Thụ không uống rượu, ánh mắt nhìn về phía Chúc Thanh Trạch.

“Tính tình hấn âm tình bất định, tùy tính đến cực điểm.” Chúc Thanh Trạch nói: “Hơn nữa thế lực trên giang hồ lại khổng lồ... Dù là ta cũng không thám thính được chút tin tức nào về hấn.”

Nhân mạch rộng lớn của Chúc Thanh Trạch không chỉ mang lại cho hấn rất nhiều tri kỷ, mà còn có đủ loại tin tức. Có thể nói, ngay cả Chúc Thanh Trạch còn không có được chút tin tức nào thì đừng nói đến người khác có thể làm được gì.

Bản thân Cố Thiên Thụ chưa từng suy nghĩ cẩn thận vì sao Sở Thiên Hoàng lại tìm đến hấn. Hấn tỉ mỉ nghiền ngẫm lại toàn bộ sự việc, phát hiện: Duẫn Thành Song, có lẽ chính là một cánh cửa có thể đột phá.

Nhưng lời đến bên miệng, Cố Thiên Thụ lại do dự. Hấn không biết mình nhờ Chúc Thanh Trạch hỗ trợ có thể khiến người này hoài nghi hay không. Bởi vì với tính cách của Cố Lân Đường mà nói, cầu người quả thực chính là chuyện không có khả năng xảy ra.

Nhất lực phá bách xảo*, có võ công cực cao như Cố Lân Đường, quả thực khinh thường quan tâm đến những ‘việc nhỏ’ này.

** Nhất lực phá bách xảo: dùng một lực phá tan trăm loại kỹ xảo.*

“Nói thật, Lân Đường, so với mấy năm trước thì bây giờ ngươi tạo cho ta một cảm giác dễ ở chung hơn rất nhiều.” Chúc Thanh Trạch như đang nói giỡn, lại như là nghiêm túc: “Nếu mấy năm trước ngươi là người tuyết, thì bây giờ... lại biến thành tuyết nữ.” Một người từ trong ra ngoài đều được cấu thành từ băng tuyết, vốn không phải nhân loại. Mà hiện giờ, lại là nhân loại có cảm xúc.

Sở dĩ Cố Lân Đường có võ công cao như vậy, chính là bởi vì hấn không có động tâm với thể tục. Nhưng hiện tại, loại tâm tình này lại bị dao động... Ánh mắt Chúc Thanh Trạch mang theo ý cười ôn nhu lại ẩn

hiện một tia quái dị, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ ban đầu.

Nhưng khi Cố Thiên Thụ nghe thấy những lời Chúc Thanh Trạch nói, Cố Thiên Thụ đành phải nuốt xuống những điều định nói ra. Hắn không phải Cố Luân Đường, không quan tâm đến bất kỳ ai. Ví dụ như những người ở bên cạnh, Cố Luân Đường có lẽ sẽ không chút dao động nhìn Vân Đình chết ở trước mặt mình, nhưng Cố Thiên Thụ sẽ dùng toàn lực cứu lấy Vân Đình... Dù sao Vân Đình cũng chính là người thân thiết nhất với hắn từ khi hắn đến thế giới này.

“Ừ, Vân Đình, xử lý xong?” Ngay lúc Cố Thiên Thụ lâm vào trầm tư, Vân Đình từ bên ngoài tửu lâu đi vào. Kiếm của hắn đã được nhét vào vỏ, trên người còn tản ra thoang thoảng máu tươi, xem ra là đã giáo huấn tên ăn chơi trác táng kia rồi.

“Đúng thế, Thanh Trạch đại nhân.” Vân Đình nói: “Tôn thượng...”

Cố Thiên Thụ đã đoán được Vân Đình muốn nói gì, chỉ là hắn lắc lắc đầu, sau đó nói: “Đừng nhiều lời.”

“Vâng.” Vân Đình đứng sau Cố Thiên Thụ, nhìn bộ dạng xem chừng là không định ngồi xuống.

“Ngồi xuống ăn chung đi.” Cố Thiên Thụ nhìn hắn một cái.

“... Vâng.” Vân Đình vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt chân thật đáng tin của Cố Thiên Thụ, cuối cùng không nói gì, ngoan ngoãn ngồi xuống. Ngược lại, Thanh Trạch nhìn thấy một màn này thì vô cùng kinh ngạc nhú mày, dường như là tò mò rất cuộc là điều gì đã làm bạn tốt của hắn có thay đổi lớn đến như vậy.

Bữa cơm ngược lại vô cùng an nhàn, không còn kẻ nào khác đến quấy rầy Cố Thiên Thụ. Chúc Thanh Trạch vẫn tiếp tục nói nhiều, chẳng qua đối tượng lại biến thành Vân Đình — Hắn cực kỳ hiểu rõ bạn tốt, lúc ăn cơm không có thói quen nói chuyện nên không muốn xông lên để chịu mất mặt.

Ăn cơm xong, Cố Thiên Thụ với Vân Đình bắt đầu trở về. Chúc Thanh Trạch lại thực tự nhiên theo sau, tỏ vẻ muốn theo Cố Thiên Thụ về chỗ ở.

Cố Thiên Thụ vì vị bạn tốt này đau đầu không thôi. Hành động này của Chúc Thanh Trạch mình lại không thể nói gì, chỉ có thể yên lặng đi ở đằng trước, cầu mong mọi chuyện sẽ không như mình đã nghĩ.

Nhưng ở rất nhiều thời điểm, người càng không muốn làm thì nó lại càng xảy ra. Cố Thiên Thụ thực nhanh chóng phát hiện, chuyện y như hắn nghĩ — Chúc Thanh Trạch đúng là có tính toán cùng hắn thức đêm tán gẫu.

Ôi cái tên nói nhiều này, ta nên làm thế nào mới có thể dùng 100 chữ để đuổi tên này đi đây hử! Cố Thiên Thụ âm thầm lau nước mắt một phen.

Trở lại khách điểm, Vân Đình liền đi xử lý bồn hoa lan trên quý kia, để lại Chúc Thanh Trạch với Cố Thiên Thụ nhìn nhau. Cố Thiên Thụ trầm mặc uống trà, từ bề ngoài nhìn như là đang trầm tư — Đương nhiên, rốt cuộc suy nghĩ cái gì thì đại khái cũng chỉ có bản thân hắn mới biết.

“Lân Đường, mấy năm không gặp, không biết đêm nay ngươi có rảnh rỗi đánh cờ với ta không đây?” Diện mạo Chúc Thanh Trạch có tính lừa gạt — Ai mà tin được một tên như quân tử kia lại có thể giống như cao da chó, có cào cấu cắn xé đến cỡ nào cũng không lấy ra được?

Cố Thiên Thụ nghiêng răng, cuối cùng vẫn đồng ý.

Mà Vân Đình sau khi xử lý tốt bồn hoa lan, trở về phòng, nghe thấy Chúc Thanh Trạch muốn hắn đi lấy cờ vây, cũng hiểu được tôn thượng nhà mình muốn làm gì. Chẳng qua hắn do dự một hồi, mới nói: “Tôn thượng... Ngài có cần đi tắm trước không?”

“Cũng được.” Còn chưa chờ Cố Thiên Thụ trả lời, Chúc Thanh Trạch liền cực kỳ vui vẻ nói: “Đi ra ngoài dính một thân bụi đất, còn gặp phải kẻ không có mắt... Lân Đường, chúng ta đi tắm trước rồi hãy đánh cờ sau?”

“Được.” Cố Thiên Thụ dưới sự hầu hạ của Vân Đình được nuôi thành thói quen mỗi ngày đi tắm, lúc này hiển nhiên sẽ không phản đối.

“Thanh Trạch đại nhân, nước ấm đã chuẩn bị xong, mời.” Vân Đình lên tiếng.

“Được rồi...” Chúc Thanh Trạch phát tay áo: “Các người nhớ tắm nhanh nha.”

“...” Cố Thiên Thụ đối với cái tính tùy tiện của bạn mình tỏ vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

19. Chương 19: Nhất Kiến Chung Tình Là Việc Tối Kỵ Trong Tiểu Thuyết Đàm Mỹ. Nước Ấm, Hơi Nước Lượn Lờ Bốc Lên

Cố Thiên Thụ nhanh chóng tắm xong dưới sự hầu hạ của Vân Đình.

Ngồi ở trong phòng, Vân Đình đứng sau lưng Cố Thiên Thụ dùng khăn lau khô tóc Cố Thiên Thụ. Mặt hắn tuy bị giấu sau chiếc khăn nhưng từ ánh mắt của hắn lại có thể thấy hắn đang cực kỳ nghiêm túc.

“Lân Đường, người tắm thực nhanh nha.” Chúc Thanh Trạch cũng đã tắm xong. Hắn không giống Cố Thiên Thụ, bên người mang theo mười mấy người hầu, tắm rửa cái gì chỉ có thể tự mình xông pha. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước hắn biết Vân Đình ngay cả lúc tắm cũng ở bên Cố Thiên Thụ còn kinh ngạc đến nửa ngày nữa đó.

Cố Thiên Thụ nhướng mày.

“Rồi rồi rồi, ta có mang bàn cờ đến đây.” Chúc Thanh Trạch mới vừa tắm xong, thay một thân quần áo rộng thùng thình, đai lưng thắt lỏng lẻo, nhìn cực kỳ biếng nhác: “Việc này không nên chậm trễ... bắt đầu chứ?”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

Chúc Thanh Trạch quần đen, Cố Thiên Thụ quần trắng. Chúc Thanh Trạch cũng không khách khí, cờ còn chưa lên bàn liền nói: “Lân Đường... Người thấy đó, người có muốn ta đi trước mấy nước không?”

“...” Cố Thiên Thụ.

Được rồi, Chúc Thanh Trạch là người rất thích tìm người đến chơi cờ chung với hắn, nhưng ngặt nỗi hắn lại chơi vô cùng dở. Mỗi lần chơi cờ với cao thủ cờ Cố Thiên Thụ thì luôn mặt dày mày dạn muốn đi trước mấy nước. Trước kia Cố Lâm Đường còn chiều hắn, nhưng hiện tại thì... Tâm tình Cố Thiên Thụ đang rất tệ, tệ đến nỗi không muốn nhìn thấy cái nụ cười xán lạn của Chúc Thanh Trạch.

Vì thế hắn trực tiếp lắc lắc đầu.

“... Lâm Đường, người thật sự không nhường sao?” Chúc Thanh Trạch lộ ra một biểu tình vô cùng đáng thương.

“Không.” Cố Thiên Thụ vô cùng kiên quyết.

“...” Chúc Thanh Trạch buồn rười rượi. Biết mình chọc giận bạn tốt, hắn thở dài, cuối cùng vẫn không tình nguyện đặt cờ lên bàn cờ.

Trên thực tế, Cố Thiên Thụ vốn không biết chơi cờ. Cách đánh cờ hiện tại của hắn hoàn toàn là đi theo ký ức của Cố Lâm Đường. Đứng thấy bề ngoài Cố Lâm Đường không màng thế sự nhưng nước cờ lại vô cùng mãnh liệt.

Chúc Thanh Trạch quả nhiên không hổ tên chơi dở, không đợi Vân Đình lau khô tóc Cố Thiên Thụ thì hắn đã bị giết đến nỗi quăng mũ cối giáp. Lúc này hắn đang dùng tay chống cằm đau khổ tự hỏi, xem ra là không muốn chịu thua.

Nhưng đúng lúc này, vốn không khí đang cực kỳ hài hòa lại đột nhiên trở nên khẩn trương.

Cố Thiên Thụ cầm lại quân cờ đang định đặt xuống bàn cờ, ánh mắt cùng Chúc Thanh Trạch và Vân Đình chuyển lên trên nóc nhà. Đúng vậy, trên nóc nhà có người, xem võ công dường như là một tiểu tặc không có mắt.

Thật đáng ghét, Cố Thiên Thụ vừa nghĩ vừa ném quân cờ trên tay. Động tác của hắn tuy không chút để ý, nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương, toàn thân bắt đầu lộ ra khí chất lạnh như băng.

Quân cờ trong tay Cố Thiên Thụ vừa bay ra, người trên nóc nhà liền phát ra tiếng hét thảm. Nghe âm thanh kia, là nữ tử.

Dưới ánh mắt của Cố Thiên Thụ, Vân Đình trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra. Lát sau liền xách một thiếu nữ áo lam trở lại.

“Vân Đình quả nhiên không nói xạo. Lân Đường, phiền toái đến thật sự không ít nha.” Chúc Thanh Trạch cười ha ha, xem ra là không định chơi cờ nữa.

“Cố tặc! Trả lại hai mấy mạng người thân của ta đây!” Thiếu nữ này không được coi là xinh đẹp. Mặt y như quả táo, hiện tại đang tức giận nên má phình lên, quả thật đúng là có vài phần đáng yêu.

“...” Thật sự rất đáng yêu, Cố Thiên Thụ nghĩ. Y như là hamster đang nhét đầy thức ăn trong miệng, thật muốn dùng ngón tay chọt chọt má nàng...

“Hai mươi mấy mạng người?” Mà Chúc Thanh Trạch hiển nhiên cũng biết thiếu nữ này có bao nhiêu đáng yêu. Hắn tuy cười nhưng ánh mắt lại không có một chút ý cười: “Tiểu muội muội, sao lại nói thế?”

“Ngươi là Cố Lân Đường sao!” Thiếu nữ oán hận trừng mắt hắn một cái.

“Không phải.” Chúc Thanh Trạch đáp.

“Vậy cảm miệng!” Thiếu nữ nói: “Người ta muốn tìm chính là Cố Lân Đường!”

“...” Quá tuyệt vời, cô gái ơi, cô đã nói ra suy nghĩ của ta rồi đó. Cố Thiên Thụ âm thầm vui sướng reo lên.

“Ngươi là Cố Lân Đường đúng không!” Xem ra tin tức của thiếu nữ không được chính xác cho lắm. Đường như nàng không biết người có vẻ mặt lạnh lùng chính là người nàng muốn tìm, lại nhìn về phía Vân Đình hét: “Đeo mặt nạ che che lấp lấp cái gì, vừa nhìn liền biết không phải người tốt rồi!”

“...” Vân Đình.

“Ta là Cố Lân Đường.” Không biết xảy ra chuyện gì, Cố Thiên Thụ lại càng nhìn càng thấy thiếu nữ này rất đáng yêu. Hắn ngoại lệ chủ động mở miệng nói ra thân phận của mình.

“Ngươi... ngươi là Cố Lân Đường?” Thiếu nữ cả kinh, khuôn mặt đỏ lên, sau đó lắp bắp nói: “Ngươi... sao lại là sát nhân cuồng ma cái gì chứ...”

“...” Cố Thiên Thụ.

“Tiểu muội muội, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói lại không thể nói bậy.” Chúc Thanh Trạch nói: “Vị bằng hữu kia của ta tuy không phải là người tốt gì nhưng không bao giờ xuất hiện chuyện giết cả nhà người khác... Hôm nay cô tới, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

“...” Thật ra người có thể bỏ câu thứ hai thì ta liền cảm ơn người. Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc trừng Chúc Thanh Trạch một cái. Cái gì mà tuy không phải là người tốt gì!

“Không phải người đã ra tay giết sạch cả thành Giang Nam sao.” Thiếu nữ không biết nhớ đến chuyện gì đó, mắt bắt đầu ngân ngấn ánh nước, nàng nói: “Hai mươi mấy miệng ăn nhà ta đều ở đó, nhưng đến khi ta trở lại... Nơi đó lại biến thành một tòa tử thành...”

Sinh ly tử biệt, đại khái là chuyện làm người vô lực nhất trên thế giới.

Cố Thiên Thụ bỗng nhiên thấy ngực mình thắt lại. Hắn không muốn nhìn thấy thiếu nữ khóc, trực tiếp đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài.

“Tôn thượng...” Vân Đình đi theo sát Cố Thiên Thụ, cũng rời đi, để lại Chúc Thanh Trạch đối mặt với thiếu nữ kia.

“Cô tên là gì?” Chúc Thanh Trạch nhìn thiếu nữ hỏi.

“Ta tên Mục Ngọc Nhan...” Thiếu nữ vừa khóc nức nở vừa trả lời.

“Mục Ngọc Nhan, tên rất hay.” Cố Thiên Thụ đi rồi, nụ cười trên mặt Chúc Thanh Trạch đã không thấy tăm hơi. Hắn lạnh lùng nhìn thiếu nữ đứng trước mặt mình, lạnh lùng nhếch miệng: “Cô tới là muốn giết Cố Lâm Đường?”

“...” Mục Ngọc Nhan nghe đến đây, biểu tình trở nên chần chừ. Hiển nhiên là nàng bắt đầu hoài nghi Cố Lâm Đường rốt cuộc không phải là hung thủ giết người.

“Cô cũng không ghét.” Chúc Thanh Trạch nói: “... Ha hả, diễn xuất không tệ.”

“... Người, người đang nói gì?” Mục Ngọc Nhan mê mang, trên mặt nàng còn loang lổ nước mắt, lông mi như cây quạt nhỏ. Tuy không xinh đẹp, nhưng lại đủ để làm người đau lòng.

“Sở Thiên Hoàng không nói cho cô biết, ở trước mặt ta khỏi cần diễn kịch hay sao.” Chúc Thanh Trạch nhìn về phía Mục Ngọc Nhan, ánh mắt đã hoàn toàn không có độ ấm... Hắn không ngờ, ánh mắt Sở Thiên Hoàng lại chuẩn đến vậy. Nữ tử đầu tiên đưa đến lại có thể làm lòng Cố Lâm Đường loạn.

“Người...” Ba chữ Sở Thiên Hoàng vừa thốt lên, biểu tình diễm đam đáng yêu trên mặt Mục Ngọc Nhan liền biến mất. Trong phút chốc biến thành một người lạnh lùng: “Chẳng lẽ người cũng là...”

“Hừ.” Chúc Thanh Trạch hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Ta đây yên tâm.” Mục Ngọc Nhan cười, nụ cười lần này vô cùng xán lạn: “Nếu như vậy... người sẽ giúp ta chứ.”

“Giúp người?” Chúc Thanh Trạch lười nói tiếp với Mục Ngọc Nhan. Hắn đứng lên nói: “Dựa vào cái gì ta phải giúp người. Sở Thiên Hoàng với ta cũng chỉ là có lợi mới làm... Chỉ cần người không làm phiền đến ta, ta cũng mặc kệ người muốn làm gì thì làm.”

Mục Ngọc Nhan cười nhạt một tiếng, không nói.

“Tự giải quyết cho tốt đi.” Áp chế phiền não trong lòng, Chúc Thanh Trạch trực tiếp rời đi. Hiện tại không hiểu sao tâm tình hắn lại rất tệ... Nữ nhân này có gì tốt mà lại có thể khiến Cố Lâm Đường trực tiếp vứt hắn rời đi.

Ánh mắt Chúc Thanh Trạch lạnh như băng, suy nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười lạnh lùng.

Giờ phút này, tâm tình cũng y chang như Chúc Thanh Trạch còn có Cố Thiên Thụ. Hắn không biết mình đang xảy ra chuyện gì, khi nhìn thấy thiếu nữ kia lại cảm thấy động tâm.

Đúng vậy... động tâm. Giống như tim bị cái gì đó bao trùm lại, ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

Chẳng lẽ là nhất kiến chung tình? Cố Thiên Thụ nghĩ vậy nhưng trong lòng lại phiền não không thôi. Nếu hắn đoán không sai, người nhà thiếu nữ kia ắt hẳn là bị Sở Thiên Hoàng giết chết, nhưng hắn lấy cái gì để thiếu nữ tin tưởng những người đó không phải do mình giết đây... Mở miệng giải thích lại không giống phong cách của Cố Lâm Đường.

“Tôn thượng.” Vân Đình nhìn Cố Thiên Thụ trầm mặc, nhẹ nhàng mở miệng: “Ngài có phải là đang vì nữ tử kia mà buồn rầu?”

Cố Thiên Thụ nhìn Vân Đình, không nói gì.

“Nếu tôn thượng thấy nàng phiền, thuộc hạ nguyện ý vì tôn thượng phân ưu...” Vân Đình nói.

“Không cần.” Cố Thiên Thụ lắc đầu.

“...” Vân Đình muốn nói lại thôi, sau một lát, vẫn không nói lời nào.

“Người ra ngoài đi.” Lại ngồi hồi lâu, Cố Thiên Thụ thấy trời đã sụp tối, quyết định không muốn Vân Đình rối rắm cùng hắn. Hắn thản nhiên nói: “Mai lại nói.”

“Vâng, tôn thượng.” Tuy trong lòng vẫn không cam như trước nhưng Vân Đình vâng theo mệnh lệnh của Cố Thiên Thụ, ra khỏi phòng, đóng cửa.

“...” Thấy Vân Đình đi, lúc này Cố Thiên Thụ mới thở ra một hơi, chậm rãi nằm xuống giường — Ngày mai, có lẽ hắn nên đến hỏi Ân Túy Mặc một chút, nếu Ân Túy Mặc thật sự là một người xuyên qua...

20. Chương 20: Thanh Lâu Cái Gì, Đường Quá Cao Cấp

Ân Túy Mặc cảm thấy gần đây mình quá thả lỏng, đến lúc định thần lại thì tất cả đã quá muộn.

Ngày đó nàng ăn điểm tâm, nhân nhả nhảm chán chuẩn bị đi vậy xem gian tình giữa Vân Đình với Cố Lâm Đường, nhưng bất ngờ lại thấy hai gương mặt xa lạ.

Một nho nhã anh tuấn, giống như quân tử, mặc một thân màu đen, đang ngồi xổm trước cửa nghịch một chậu hoa lan xinh đẹp. Một người khác thì đáng yêu, tóc buộc đuôi ngựa. Không biết có phải vì mới thức dậy hay không mà gương mặt kia lại mang theo ửng đỏ.

Theo lý thuyết, nếu trong ngày thường Ân Túy Mặc nhìn thấy hai người này thì nàng sẽ không sinh ra ác cảm, bởi vì tướng mạo của cả hai đều vô cùng quen thuộc, tuyệt đối không giống như người đại gian đại ác.

Đáng tiếc hôm nay lại không phải ngày thường, khi Ân Túy Mặc nhìn thấy hai người này, trán liền đổ mồ hôi lạnh. Nàng không phải là thiên tài, trí nhớ có đôi khi còn mơ hồ, nhưng đối với nội dung trong cuốn manhua kia nàng lại khắc sâu vào trong cốt tủy. Bởi thế nàng nhớ rõ — có ba người dẫn đến việc Vân Đình tử vong.

Người đầu tiên tên là Sở Thiên Hoàng, là kẻ thù của nhân vật chính trong nguyên tác, cũng là kẻ địch của Cố Lâm Đường. Hắn tự tay giết chết em trai song sinh Sở Địa Tàng — Vân Đình. Người thứ hai tên là Chúc Thanh Trạch, là bạn tốt của Cố Lâm Đường, hắn muốn canh hoa quế của Cố Lâm Đường nên mới phản bội Cố Lâm Đường.

Mà người thứ ba... chính là thiếu nữ có gương mặt đáng yêu ngay trước mắt.

Mục Ngọc Nhan, là nữ nhân trong manhua luôn làm Cố Lâm Đường vui vẻ. Nàng đáng yêu, hoạt bát, tràn ngập hiệp khí; giai đoạn đầu trong manhua là một nhân vật được mọi người yêu mến. Cũng vì ưu điểm này của nàng nên Cố Lâm Đường mới thích nàng, nhưng nàng lại chết. Đúng vậy, chết... hơn nữa lại chết trên

tay Vân Đình.

Nhớ lúc đó khi Ân Túy Mặc xem manhwa, còn vì đoạn này mà thương tâm hồi lâu. Cũng bởi vì Mục Ngọc Nhan chết nên Vân Đình không còn được Cố Lâm Đường tin tưởng nữa, sau đó cuối cùng bị Sở Thiên Hoàng dùng một kiếm đâm chết.

Nếu Mục Ngọc Nhan chỉ là một nữ tử bình thường thì thôi, không nói. Nhưng khi manhwa đến hồi kết lại vạch trần ra sự thật, sự tồn tại của nàng vốn chính là vì thương tổn Cố Lâm Đường mà đến. Không sai, nàng là gian tế mà Sở Thiên Hoàng phái tới.

Ân Túy Mặc biết nội dung vở kịch, nhưng lại không hiểu vì sao nội dung vở kịch ở thế giới này lại thay đổi. Vì cái gì vốn phải chờ tới Xuân Viên mới xuất hiện – Chúc Thanh Trạch lại có mặt ở đây. Mà cho tới giữa manhwa mới có thể lộ diện – Mục Ngọc Nhan cũng xuất hiện tại nơi này.

Ân Túy Mặc đỏ mặt lạnh, không thốt nên lời.

“Cô nương, cô không khỏe sao?” Chúc Thanh Trạch nhanh chóng chú ý tới người đứng sau lưng hắn. Hắn đứng lên, nở một nụ cười ôn nhu: “Sao lại đỏ nhiều mặt đến vậy.”

Nếu là người bình thường, nhìn thấy Chúc Thanh Trạch tươi cười, có lẽ sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhưng Ân Túy Mặc thì không, chẳng những không mà toàn thân còn run rẩy.

“Ta, ta đau bụng.” Sắc mặt Ân Túy Mặc trắng bệch, mồ hôi lạnh phủ kín khuôn mặt — Lần đầu tiên nàng cảm thấy chột dạ vô cùng, Chúc Thanh Trạch ở người khác trong mắt có lẽ là tri kỷ, nhưng trong xương tủy lại tuyệt đối giết người không chớp mắt.

“Thật không?” Chúc Thanh Trạch tiến lên đỡ lấy nàng, bộ dạng Ân Túy Mặc hiện tại giống như bị đau đớn toàn thân, sao hắn có thể không nghi ngờ cho được.

“Không, không.” Ân Túy Mặc run giọng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, cảm ơn công tử đã...”

“Cô làm sao vậy? Đau bụng sao?” Mục Ngọc Nhan cũng chú ý đến nơi đây, từ từ tiến tới. Nhìn thấy bộ dạng của Ân Túy Mặc liền có ý tốt thay Chúc Thanh Trạch đỡ lấy nàng: “Để ta dìu cô về phòng.”

“Cảm ơn.” Ân Túy Mặc cảm thấy mình sắp khóc thét lên. Nàng biết Mục Ngọc Nhan có ý tốt, nhưng hiện tại bị hai người này dìu lại có cảm giác như đang đi xiếc dây. Chỉ cần vô ý một cái là có thể làm mình ngã chết.

“Đi thôi.” Mục Ngọc Nhan dìu Ân Túy Mặc vào phòng.

Bên này Ân Túy Mặc vừa rời đi, bên kia Cố Thiên Thụ liền từ trong phòng đi ra. Không biết có phải là do

tâm tình hay không mà gần đây chất lượng giấc ngủ lại trở nên càng ngày càng tốt, mấy buổi tốt gần đây ngay cả bình tĩnh cũng không có.

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, ánh nắng dịu dịu, gió cũng không còn lạnh nữa nên Cố Thiên Thụ bỏ áo lông cừu trên người đi, quyết định cùng Vân Đình đi dạo ven hồ.

Kết quả ăn xong điểm tâm, vừa ra khỏi cửa đã thấy Chúc Thanh Trạch. Khỏe miệng Cố Thiên Thụ liền rũ xuống.

“Lân Đường, hôm nay là một ngày đẹp trời, tối nay ta dẫn ngươi đến một nơi, được chứ?” Chúc Thanh Trạch cười rộ lên tràn ngập lực tương tác, ánh mắt nhìn về phía Cố Thiên Thụ vô cùng thân mật. Chẳng qua Cố Thiên Thụ lại từ ánh mắt của hắn nhìn thấy hắn đang dao động.

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ là nhướn mày hỏi.

“Cam đoan là nơi ngươi chưa từng ghé qua bao giờ —” Chúc Thanh Trạch vẫn cười tủm tỉm: “Nếu ngươi đã từng đi qua, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ đến tìm ngươi chơi cờ.”

Cố Thiên Thụ nhú mày. Ngược lại hắn thấy khá ngạc nhiên vì rốt cuộc Chúc Thanh Trạch muốn dẫn hắn đi chỗ nào.

Chúc Thanh Trạch lại không nói, chỉ thừa nước đục thả câu cười cười: “Chờ tới tối đi...”

Vì thế dưới yêu cầu của Chúc Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ liền thật sự chờ đến tối.

Đợi đến khi bầu trời tối sầm lại, Chúc Thanh Trạch dẫn Cố Thiên Thụ và Vân Đình bắt đầu đi khắp hang cùng ngõ hẻm. Nơi hắn muốn đi dường như rất hẻo lánh, xe ngựa đi hồi lâu mà còn chưa đến nơi.

Ngược lại Cố Thiên Thụ bắt đầu tò mò rốt cuộc Chúc Thanh Trạch muốn dẫn hắn đi nơi nào.

Ngoại ô Tấn châu, đi thêm năm dặm nữa, Chúc Thanh Trạch dừng chân lại bên cạnh một rừng cây vắng vẻ. Hắn quay đầu, lộ ra biểu tình đắc ý với Cố Thiên Thụ, xem ra là đã đến nơi.

“Đến đây đi, Lâm Đường... Hôm nay nhất định phải cho ngươi biết cái gì mới gọi là thiên đường chân chính.” Cười ha ha, Chúc Thanh Trạch lấy ra từ trong lồng ngực một lệnh bài màu xám, sau đó trực tiếp đi vào trong khu rừng.

Cố Thiên Thụ cũng không do dự, mang theo Vân Đình đi theo sau Chúc Thanh Trạch.

Mỗi một thế giới võ hiệp dường như đều sẽ có một vài nơi thần kỳ tồn tại. Giống như Hiệp Khách đảo dưới

ngòi bút của Kim Dung, Tiêu Kim quật của Cổ Long. Mà ở thế giới này, nơi thần kỳ nhất chính là... Phù Dung Thiên.

Phù Dung Thiên... Phù Dung Thiên, tên như ý nghĩa, đương nhiên là phù dung bay đầy trời. Chẳng qua phù dung này lại không phải là hoa thật, mà chính là những mỹ nhân muôn hình vạn trạng.

Nếu nói người đến Xuân Viên là để tìm bạn đời, thì người vào Phù Dung Thiên chỉ đơn thuần là đến hoan lạc.

Tại Phù Dung Thiên, người có thể uống được loại rượu ngon nhất, ăn được món ăn quý nhất, chơi được nữ nhân xinh đẹp nhất.

Cổ Thiên Thụ không biết điều này, trong trí nhớ của Cổ Lâm Đường cũng hoàn toàn không hề có ký ức về nơi này. Bởi vậy hắn hoàn toàn không biết ba chữ Phù Dung Thiên rốt cuộc đại biểu cho cái gì.

Hắn không biết, nhưng không đại biểu Vân Đình không biết. Khi nghe đến ba chữ kia, ánh mắt Vân Đình trầm lại trong nháy mắt.

Xem ra Chúc Thanh Trạch là khách quen ở đây, hắn vốn là nhân vật phong lưu, thường đến nơi đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng hắn lại dám dẫn Cổ Thiên Thụ đến nơi này, đây là một việc kỳ quái.

Ai cũng biết người đứng đầu Kính thành là một người có bệnh sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng. Ở nơi này, tuyệt đối không hề liên quan đến hai chữ sạch sẽ.

“Lâm Đường, ta cho người nói biết, nhưng trước hết người đừng nóng giận...” Cầm lấy hai cái mặt nạ của người dẫn đường, Chúc Thanh Trạch vừa đeo lên vừa đưa một cái cho Cổ Lâm Đường: “Nơi này không chỉ có mỗi nữ nhân mà còn có thứ người thích nữa.”

Cổ Thiên Thụ không cầm lấy mặt nạ, mặt không đổi sắc nhìn Chúc Thanh Trạch, rõ ràng là muốn hắn giải thích.

“Ông chủ Phù Dung thiên là một tay trồng hoa lão làng, trên tay có vô số kỳ hoa dị thảo... Bồn Tử Sơn Kỳ Lâm kia chính là do ông ta trồng ra, ta có hỏi thăm được tin tức... Nghe nói đêm nay ông ta sẽ bán đấu giá một chậu hoa mai cực phẩm.” Chúc Thanh Trạch giải thích: “Không phải thứ người thích nhất là hoa mai sao...”

Lúc này Cổ Thiên Thụ mới cầm lấy mặt nạ, chậm rãi đeo lên mặt.

“Đi thôi... đi uống rượu ngon trước.” Chúc Thanh Trạch nói: “Rượu trắng nơi đây là nhất đẳng đó.”

Người canh cửa chờ đến khi Cổ Thiên Thụ và Chúc Thanh Trạch đeo mặt nạ lên liền không nói được một

lời dẫn bọn họ đến phòng riêng. Trước phòng có treo màn, có thể thấy rõ cảnh sắc bên ngoài.

“Đây là giao sa.” Chúc Thanh Trạch nói: “Bên ngoài nhìn không thấy bên trong, nhưng bên trong lại có thể nhìn ra bên ngoài... Chờ một lát nữa bán đấu giá, có thể ở trong này nhìn ra bên ngoài.”

Cố Thiên Thụ bảo Vân Đình ngồi xuống.

“Hai chai rượu trắng tốt nhất.” Chúc Thanh Trạch nói: “Thêm một ít đồ nhắm nữa.”

“Vâng.” Người hầu cũng đeo mặt nạ, nghe thế liền cúi đầu đi ra ngoài.

“Lân Đường, nơi này có khá nhiều thứ cổ quái... người có thấy thì cũng đừng phản ứng quá lớn nha.” Giọng Chúc Thanh Trạch mang theo ý cười.

Cố Thiên Thụ lạnh lùng trừng mắt nhìn một cái, chẳng qua cách lớp mặt nạ, cái nhìn uy lực này dường như bé đi nhiều.

“Hí hí.” Chúc Thanh Trạch cười hai tiếng, không nói. Chờ đến khi rượu và đồ nhắm mang lên, mới lại mở miệng: “Vân Đình cũng ăn cùng đi, còn một lát nữa bắt đầu.”

Vân Đình nghe vậy, lắc đầu. Quan hệ giữa Chúc Thanh Trạch cùng Cố Lâm Đường tuy rất thân, nhưng hắn lại là nô bộc của Cố Lâm Đường. Cố Lâm Đường bảo hắn ngồi hắn mới được ngồi; bảo hắn ăn, hắn mới được ăn.

“Ăn đi.” Cố Thiên Thụ cũng không để ý đến chút tiểu tiết này. Hắn uống một ngụm rượu, vừa lòng mím môi... Hương vị quả thật không tệ.

“Vâng, tôn thượng.” Lúc này Vân Đình mới ngồi xuống bên người Cố Thiên Thụ, câu nệ bưng chén rượu lên.

“Hihi, ta nói này... Lâm Đường, nếu đêm nay ngươi coi trọng mỹ nhân nào, nhớ nói với ta một tiếng, ta mời khách.” Chúc Thanh Trạch dư thừa nói một câu.

“...” Uống rượu của người đi, Cố Thiên Thụ đã lười đi giận dữ với tên này.

21. Chương 21: Đi Đạo Thanh Lâu Thì Nhất Định Phải Chú Ý Tới An Toàn Của Bản Thân

Đây là lần đầu tiên Cố Thiên Thụ đi vào nơi phong trần sau khi đến thế giới này.

Trong đầu hần, Cố Luân Đường không hề có bất cứ ký ức nào về nơi này — Với tính cách của người đứng đầu Kính thành thì nơi này là nơi vô cùng bẩn. Cho dù có đến đây, cũng thấy cực kỳ không thoải mái.

Nhưng Cố Thiên Thụ dù sao cũng không phải là Cố Luân Đường. Tuy hần không thích Chúc Thanh Trạch tự tiện chủ trương nhưng vẫn không nói gì, coi như là cho vị bằng hữu kia chút mặt mũi... Đường nhiên, không thể phủ nhận chính là trong lòng hần rất là tò mò với cái nơi được gọi là Phù Dung Thiên.

Đi đến cổ đại, sao có thể không đến thanh lâu xem nó ra sao được chứ?

Ôm tâm tư này, Cố Thiên Thụ chậm rãi thả lỏng tâm tình, bắt đầu chờ đợi hội đấu giá trong miệng Chúc Thanh Trạch.

Sau nửa nén hương, toàn bộ ánh sáng trong phòng đột nhiên tối sầm. Cố Thiên Thụ chú ý tới những ngọn nến trong đèn lồng trên trần đều bị tắt đi, mà ở giữa đại sảnh lại được đặt hơn mười viên dạ minh châu.

Dạ minh châu khá to phát ra ánh sáng sắc lạnh làm cả đại sảnh bao phủ bởi một tầng sắc thái thần bí. Tiếng chuông càng ngày càng vang, Cố Thiên Thụ thấy có một nam tử mặc y phục đỏ, trên người treo đầy chuông cũng màu đỏ đi đến giữa đại sảnh.

Nam tử có mái tóc dài màu bạc, đeo mặt nạ màu đen, trong tay còn cầm một cái roi dài nhỏ, trước đầu roi còn buộc một cái chuông nhỏ xinh đẹp.

“Các vị khách quan.” Phối hợp với cách ăn mặc yêu diễm của hần chính là giọng nói mềm mại đáng yêu. Nam tử cất cao giọng nói: “Hội đấu giá Phù Dung Thiên xin được phép bắt đầu!”

Cố Thiên Thụ bỗng cảm thấy người nam nhân này tựa như một tú bà.

“Hần tên Di Thiên, nghe nói là người duy nhất biết mặt ông chủ Phù Dung Thiên.” Chúc Thanh Trạch nói nhỏ bên tai Cố Thiên Thụ: “... Tuy giống nữ nhân nhưng võ công lại là hàng đầu trên chốn giang hồ.”

Cố Thiên Thụ yên tĩnh nhìn, lại uống một ngụm rượu.

Sau đó hội đấu giá cứ như vậy bắt đầu. Đầu tiên là một vài thiếu nam thiếu nữ xinh đẹp, ăn mặc vô cùng sạch sẽ, nếu nhìn từ bên ngoài thì tuyệt đối sẽ không ngờ những người này lại có liên quan đến chốn trăng hoa phong nguyệt.

Khác với khí chất quyền rũ của Di Thiên, những ‘hàng hóa’ đứng trên đài đấu giá đều có phong cách riêng biệt: có ngạo khí, ngay cả cười cũng không cười; có ngại ngùng, đỏ mặt y như bị thiêu đốt; có phóng đảng, vừa nhếch mi liền câu ba hồn bảy phách của người khác...

Nếu Cố Thiên Thụ tới nơi này tìm vui, hẳn chắn chắc sẽ tìm được loại người mình thích. Đáng tiếc hẳn không phải nên ngay cả nhìn cũng lười nhìn một cái.

“Lân Đường... thật sự không có người hợp tâm ý người sao?” Chúc Thanh Trạch lại bắt đầu cổ vũ.

“...” Cố Thiên Thụ tiếp tục uống rượu của mình.

Đấu giá hội bắt đầu tiến hành, không khí cũng càng ngày nóng bỏng, thậm chí xuất hiện tình huống khách nhân trực tiếp đi lên ôm hàng hóa mang đi. Nam nhân tên Di Thiên cũng không ngăn cản, chỉ cười hi hi ha ha. Ngoài vẻ quyền rũ ra thì... giọng nói thật sự rất dễ nghe.

“Đến rồi, chuẩn bị nào.” Chúc Thanh Trạch đúng là khách quen ở đây, thậm chí đến ngay cả tiết tấu đấu giá cũng nắm rõ. Vừa mới dứt lời, Cố Thiên Thụ liền nghe thấy Di Thiên mở miệng nói: “Các vị khách quan cũng biết, thương phẩm kế tiếp chính là vật thượng đẳng của Phù Dung Thiên: dù là mỹ nhân, hay là hoa cỏ đều tuyệt đối có thể khiến cho các vị khách quan vừa lòng...”

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy hai nam nhân vạm vỡ để trần thân trên mang đến một lồng sắt, bên trên có phủ một tấm vải đen.

“... Không phải chứ.” Thanh Trạch thấy một màn này hiển nhiên cũng trợn tròn mắt: “Bọn họ không nói với ta hôm nay sẽ bán đấu giá cái này nha.”

Cố Thiên Thụ nhìn hắn hỏi ý, nhưng không ngờ Chúc Thanh Trạch thấy biểu tình Cố Thiên Thụ lại nhếch miệng cười khó xử, sau đó nói: “Lân Đường... Người... đừng giận ta nha.”

Giận? Sao mình phải giận? Cố Thiên Thụ nhìn cái lồng sắt giữa đại sảnh kia, đột nhiên sinh ra một cảm giác không hay. Sau đó dự cảm của hắn thực nhanh chóng trở thành thực hiện.

Miếng vải đen bị Di Thiên lấy xuống, Cố Thiên Thụ liền thấy được thứ bên trong lồng sắt.

Đó là một người, một thiếu niên bị bịt mắt bởi một miếng vải đen. Trừ miếng vải kia ra, trên người thiếu niên chỉ quấn quanh một vài xiềng xích màu vàng. Trên xiềng xích buộc một vài chiếc chuông màu vàng có kiểu dáng y hệt Di Thiên. Trừ xiềng xích ra, thiếu niên có thể nói là trần truồng.

“Đây là thương phẩm thượng đẳng mà Phù Dung Thiên chúng ta mới dạy dỗ ra.” Di Thiên bắt đầu giới thiệu hàng hóa: “Giới thiệu nhiều chắc ta không cần... Tốt chỗ nào thì cứ để người mua về mới biết được.”

Vừa nói, Di Thiên vừa dùng roi nâng cằm thiếu niên lên: “Ta chỉ biểu hiện một chút... các vị xem kỹ nhé.” Lời vừa nói ra, cây coi tinh xảo kia bắt đầu từng chút từng chút một quất trên người thiếu niên.

“A~... ha~...” Âm thanh trầm thấp, khàn khàn thoát ra từ miệng thiếu niên; như thống khổ, lại cũng như hưởng thụ. Chẳng qua thân thể hắn lại cực kỳ thành thực, trực tiếp có phản ứng.

“Cứu mạng... đừng mà...” Dần dần, thiếu niên bắt đầu phát ra tiếng khóc nức nở, thân thể không ngừng giãy giụa lại không thể trốn thoát khỏi lồng sắt.

Những phòng riêng chung quanh đã bắt đầu có người phát ra tiếng thở dốc trầm thấp — hiển nhiên là bị bộ dạng của thiếu niên thiêu đốt tình dục.

Nhưng Cố Thiên Thụ lại không vui nhíu mày.

“A~ha... A ha a~...” Dưới ngọn roi của Di Thiên, cuối cùng thân thể thiếu niên co rút lại, cứ như vậy bắn ra. Toàn trường yên tĩnh, chỉ có thiếu niên mang theo âm thanh khóc nức nở cùng thở dốc vô cùng rõ ràng.

Cảnh tượng trước mắt nếu từ trình độ nào đó mà nói quả thật rất hấp dẫn lòng người. Làn da thiếu niên bóng loáng trắng nõn, đôi mày xinh đẹp nhíu chặt, tiếng rên rỉ trầm thấp khàn khàn khê ngân, tất cả đều có thể gợi lên dục vọng chinh phục của nam nhân.

Nhưng Cố Thiên Thụ lại không cười, chẳng những không muốn cười, ngược lại lại thấy phiền não — Bộ dạng thiếu niên không giống làm bộ, mà là bị ép dạy dỗ thành cái dạng này...

Cố Thiên Thụ nhếch môi.

“...” Chúc Thanh Trạch đã bị ánh mắt nghiêm túc kia của Cố Thiên Thụ khiến hắn trở nên khản trương. Hắn muốn giải thích, rồi lại không biết nên nói cái gì, do dự nửa ngày vẫn quyết định ngậm miệng. Đương nhiên, hắn không biết Cố Thiên Thụ không vui là vì có người bị đối xử như vậy, mà hắn thì tưởng là do Cố Thiên Thụ ngại bẩn...

Nơi có ánh sáng tất nhiên sẽ có bóng tối, mỗi thế giới đều sẽ có một vài nơi làm người không muốn đung vào.

Cố Thiên Thụ không có tâm tình xem tiếp, hắn lạnh lùng mở miệng: “Đi.”

“Lân Đường... ngươi giận sao.” Chúc Thanh Trạch buồn rười rượi — Tuy mặt bị ẩn sau lớp mặt nạ, nhưng vẫn có thể từ giọng nói của hắn nghe ra nồng đậm bất an.

“...” Cố Thiên Thụ không nói lời nào, trực tiếp rời đi từ cửa sau. Không biết có phải là do hắn bị ảo giác hay không, ngay sau khi hắn rời đi, hắn liền cảm thấy hít thở không thông, thậm chí mơ hồ hồ người

thấy một mùi hương cực kỳ kỳ dị ở trong không khí.

Mùi hương này vẫn luôn vờn quanh chớp mũi hần, cho đến khi đi ra khỏi Phù Dung Thiên, lấy mặt nạ xuống, Cố Thiên Thụ vẫn có chút khó chịu.

“Tôn thượng...” Vân Đình và Chúc Thanh Trạch đi theo phía sau hần, nhìn thấy hần nhíu mày liền hỏi: “Tôn thượng thấy không khỏe sao?”

“Không có gì.” Chỉ là cảm thấy ngực thất lại, Cố Thiên Thụ lắc lắc đầu.

“... Lân Đường, thật sự ta cũng không biết...” Chúc Thanh Trạch nói: “Người đừng giận ta.”

Cố Thiên Thụ không nói gì, bắt đầu đi về phía cổng thành. Võ công của hần rất cao, vốn không cần lo lắng sẽ bị trúng mê dược hay xuân dược. Cho dù có bị trúng, dùng nội lực giải độc là được. Nhưng trên đường trở về, Cố Thiên Thụ càng ngày càng cảm thấy ngực hít thở không thông, thân thể bắt đầu nóng lên. Chẳng qua khi hần dùng nội lực kiểm tra thân thể lại không phát hiện ra cái gì dị thường.

“Lân Đường, người không sao chứ, sao mặt lại đỏ vậy?” Chúc Thanh Trạch nghi ngờ hỏi.

“...” Cố Thiên Thụ hít một hơi thật sâu, trực tiếp nói: “Vân Đình, ta muốn tắm.”

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình trực tiếp lui ra đi chuẩn bị nước ấm cho Cố Thiên Thụ.

“Lân Đường...” Chúc Thanh Trạch như còn muốn nói điều gì.

“Ngày mai lại nói.” Cố Thiên Thụ đã không muốn cùng Chúc Thanh Trạch nói cái gì. Hần phất tay áo, đi vào trong phòng, sau đó nhốt Chúc Thanh Trạch ở bên ngoài.

... Hần nóng, quả thực y như bị lửa trực tiếp đốt cháy. Cố Thiên Thụ vừa vào phòng liền cởi bỏ áo khoác của mình. Hần cau mày, chậm rãi ngồi trên giường.

Không ổn, đây tuyệt đối là phản ứng sau khi bị trúng thuốc gì đó. Cố Thiên Thụ thở hổn hển, dùng nội lực kiểm tra thân thể lần nữa, nhưng không có phát hiện bất cứ cái gì khác thường.

Cố Thiên Thụ nện lên bàn một cái thật mạnh.

“Tôn thượng, nước ấm đã chuẩn bị xong.” Một lát sau, giọng Vân Đình vang lên ở bên ngoài phòng.

“Ừ.” Cố Thiên Thụ lên tiếng, chậm rãi cùng Vân Đình đi vào phòng tắm.

Cởi bỏ quần áo trên người, bước vào bên trong thùng tắm, lúc này Cố Thiên Thụ mới cảm thấy cảm giác khô nóng trên người tiêu tán đi không ít. Chân mày hẩn hơi nhíu lại, xem chút nữa là lộ ra tâm tình của mình.

“Tôn thượng, ngài có chỗ nào không khỏe sao?” Vân Đình vẫn cực kỳ lo lắng cho Cố Thiên Thụ.

“...” Hiển nhiên Cố Thiên Thụ sẽ không nói mình bị làm sao. Hắn lắc lắc đầu, ý bảo Vân Đình đi ra ngoài.

“... Dạ.” Vân Đình thấy thế, không nói thêm gì nữa, rời phòng tắm.

Cố Thiên Thụ ngồi bên trong thùng tắm, nhắm mắt lại kiềm chế lửa nóng trên người đang không ngừng dâng lên. Hắn vốn định ở đây kiềm chế cảm giác khô nóng trên người, lại không ngờ mình cứ như thế ngủ ở bên trong phòng tắm.

22. Chương 22: Mỹ Nhân, Nhanh Chạy Vào Trong Bát Của Ta Đi

Vân Đình đứng bên ngoài phòng tắm đợi thật lâu. Hắn từ sắc mặt Cố Thiên Thụ nhìn ra chút manh mối, cho nên khi Cố Thiên Thụ yêu cầu hắn rời đi, hắn không có một chút do dự nào.

Làn da tôn thượng rất trắng, cũng rất ít khi để lộ biểu tình. Dù có uống rượu, trên mặt cũng rất ít khi ửng đỏ. Bởi thế Vân Đình hầu như chưa từng nhìn thấy mặt tôn thượng nhà hắn khi đỏ lên sẽ như thế nào.

Chỉ là hôm nay hắn đã được thấy cảnh sắc hắn chưa từng nhìn thấy.

Quần áo được cởi sạch lộ ra thân thể gầy gò, cơ bắp không quá to mà lộ ra đường cong duyên dáng. Cổ thon dài giống như thiên nga trong nước, một mái tóc đen dài tán loạn trên vai. Hơi nước bốc lên làm tầm mắt Vân Đình mờ ảo nóng cháy... Sắc mặt hắn trắng nõn lộ ra vẻ ửng hồng hiếm thấy, đôi môi mỏng manh hơi mở ra, thậm chí có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy đầu lưỡi đỏ tươi với răng nanh tuyết trắng.

Sau đó Vân Đình lắc lắc đầu, ý bảo mình đi ra ngoài. Nghĩ đến đây, Vân Đình nắm chặt tay, áp chế hơi thở hỗn loạn của mình.

Nếu tôn thượng phát hiện ra tâm tư của mình... Vân Đình không dám tiếp tục đi lên. Hắn sợ hãi tôn thượng sẽ phát hiện ra tâm tư không nên có của hắn. Bởi vậy lúc Cố Thiên Thụ yêu cầu hắn đi ra ngoài, hắn đồng ý không chút do dự.

Tôn thượng này, hắn chưa từng thấy qua. Xa lạ, mỉa mai, giống như thay đổi thành một người khác. vị thần vốn không thể với tới lại đột nhiên biến thành yêu tinh mê hoặc dụ người.

Vân Đình quay đầu, không dám liếc mắt đến phòng tắm nữa. Hắn cho rằng chuyện hôm nay đến đây là kết thúc, nhưng chuyện xảy ra sau đó lại nói cho hắn biết... Hắn sai, chẳng những sai, mà còn sai đến thái quá.

Nửa canh giờ trôi qua, người ở bên trong phòng tắm lại vẫn như trước không có dấu hiệu đi ra ngoài. Nước ấm chắc giờ đã lạnh, Vân Đình do dự một chút, vẫn nhẹ giọng kêu: “Tôn thượng, có cần thêm nước ấm không ạ?”

“...” Yên tĩnh, không có người đáp lại hắn.

Dự cảm không hay nổi lên trong lòng, hắn không dám chần chờ, trực tiếp đẩy cánh cửa trước mặt mình ra — sau đó hắn ngạc nhiên trợn tròn mắt.

Chỉ thấy cả người tôn thượng trần trụi nằm trong lòng một người nam nhân. Nam nhân kia mang theo biểu tình trêu đùa nhìn về phía hắn, còn chào hỏi: “Bây giờ mới đẩy cửa ra... Ta còn tưởng sẽ sớm bị phát hiện nữa chứ.”

Trong mắt Vân Đình hiện lên vẻ tức giận, người nam nhân này hắn rất quen thuộc — Trên thế giới này không có người nào so với hắn càng quen thuộc hơn... Tên của nam nhân này là Sở Thiên Hoàng, là anh trai của hắn, anh ruột.

“Người đang làm gì!” Nếu nói trước mặt Cố Thiên Thụ, Vân Đình điệu thấp ản nhẩn. Vậy thì trước mặt Sở Thiên Hoàng, hắn chính là một thanh kiếm sắc bén.

“Ta đang làm chuyện mà ngươi luôn muốn làm thôi.” Sở Thiên Hoàng có một gương mặt không tồi, chẳng qua lúc này trên khuôn mặt kia lại mang theo nụ cười tà khí: “Sao, chẳng lẽ ngươi tức giận?”

“... Thả ngài ấy ra.” Vân Đình trầm mặc hồi lâu, cuối cùng bước vào trong phòng, sau đó đóng cửa thật mạnh — Quan hệ giữa hắn với Sở Thiên Hoàng vẫn luôn là bí mật. Nếu bị người khác nhìn thấy Sở Thiên Hoàng, kiếm của hắn sẽ muốn liếm máu.

“Ta nào có thể chịu đựng được như ngươi.” Sở Thiên Hoàng vừa cười nói, vừa dùng tay vuốt ve môi Cố Thiên Thụ. Động tác của hắn ái muội pha lẫn bí ẩn. Vân Đình càng đến gần, hắn càng chậm rãi lấy ngón tay mình đưa vào trong miệng Cố Thiên Thụ.

Mày Cố Thiên Thụ vẫn luôn nhăn lại, lúc này lại phát ra một tiếng kêu mỏng manh. Nhìn biểu tình, dường như rất không thoải mái.

“Ngài ấy làm sao vậy.” Vân Đình đứng trước mặt Sở Thiên Hoàng.

“Tư xuân mà thôi.” Sở Thiên Hoàng lạnh nhạt đáp, ngón tay lại bắt đầu khuấy động trong miệng Cố Thiên Thụ, thậm chí bắt chước động tác giao hợp: “Vừa hay thuốc của ngươi phát huy tác dụng...”

Vân Đình nắm chặt chuôi kiếm bên hông.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn thử một chút.” Sở Thiên Hoàng kéo đầu lưỡi Cổ Thiên Thụ ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Vân Đình: “Ném thử tôn thượng mà ngươi hầu hạ bấy lâu... Rốt cuộc có hương vị ra sao.”

Ánh mắt Vân Đình lập tức trở nên dữ tợn: “Ngươi buông tay ra cho ta — ”

Sở Thiên Hoàng không để ý tới Vân Đình, dường như hoàn toàn chắc chắn em trai sinh đôi của mình tuyệt đối không sẽ ra tay với mình. Hắn vô cùng bình tĩnh tựa đầu vào ngực Cổ Thiên Thụ, thay đổi cái tư thế — đùi của Cổ Thiên Thụ triệt triệt để để bị hắn ôm vào lòng.

Đến lúc Sở Thiên Hoàng hôn lên môi Cổ Thiên Thụ, thanh kiếm trong tay Vân Đình vung lên. Tay hắn vẫn luôn run rẩy, nhưng cho đến khi nụ hôn dài lâu kia chấm dứt, Vân Đình vẫn không hề động.

“Rất mỹ vị... thật giống như đang ném mật hoa thượng đẳng.” Sở Thiên Hoàng nhẹ giọng nói: “Thật sự không muốn thử sao?”

Vân Đình không nói, ánh mắt lại chuyển qua đôi môi Cổ Thiên Thụ. Đôi môi duyên dáng kia bị hôn đến sưng đỏ lên, góc độ vừa lúc có thể làm Vân Đình nhìn thấy đầu lưỡi đỏ tươi bên trong. Đột nhiên Vân Đình thấy Cổ Thiên Thụ như đang nói gì đó với mình, lại còn kêu tên mình.

“Đến đây đi, cơ hội như vậy rất hiếm có.” Sở Thiên Hoàng cười cười, nâng cằm Cổ Thiên Thụ lên.

“...” Ánh mắt Vân Đình trở nên u ám thâm trầm. Hắn cứng ngắc hồi lâu, cuối cùng vẫn giơ tay lên, gỡ mặt nạ xuống, sau đó cúi đầu...

Cuối cùng cũng ném được hương vị mình ước ao bấy lâu.

Môi ướt át, mềm mại; đầu lưỡi còn mang theo độ ẩm. Vân Đình nhắm mắt lại, dùng đầu lưỡi mình khuấy động khoang miệng Cổ Thiên Thụ, làm Cổ Thiên Thụ phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Đây là hương vị mà Vân Đình chưa bao giờ hưởng qua. Quả thực so với khi còn bé ăn đường còn ngọt ngào hơn gấp mấy trăm lần. Thậm chí hắn còn cảm thấy hạ thân mình có phản ứng.

“Được rồi... em trai ngốc.” Giọng Sở Thiên Hoàng vang lên: “Đừng làm rách da...”

“...” Vân Đình nghe thấy tiếng nói, lúc này mới đột ngột bừng tỉnh — rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

“Hôn cũng hôn rồi, sợ cái gì.” Thấy ánh mắt hoảng sợ của Vân Đình, Sở Thiên Hoàng nở nụ cười: “Tôn thượng của ngươi cũng thật hấp dẫn... ngược lại làm ta thấy hứng thú với hắn còn hơn cả cảnh hoa quế kia.”

“Người đã đồng ý với ta là không làm ngài ấy bị thương.” Vân Đình lạnh lùng nói.

“Ta tổn thương hấn chỗ nào?” Sở Thiên Hoàng cười nhạt một tiếng, tay duỗi về phía đôi chân thon dài của Cố Thiên Thụ: “Nhìn đôi chân này đi... nhìn thắt lưng này đi. Cho dù có là một vạn kẻ đến từ Phù Dung Thiên cũng kém xa một ngón tay tôn thượng nhà ngươi.”

“Câm miệng!” Vân Đình bị thái độ ngả ngớn của Sở Thiên Hoàng chọc giận.

“Còn có chiếc cổ... da thịt...” Sở Thiên Hoàng nói xong, liếm mạnh lên gáy Cố Thiên Thụ một cái: “Không biết ở trên giường... sẽ phong tình đến cỡ nào.”

“...” Vân Đình cắn chặt răng, như muốn phản bác lời Sở Thiên Hoàng nói — nhưng hấn lại không thốt nổi nên câu. Bởi vì bản thân hấn cũng rất rõ, lời Sở Thiên Hoàng nói, cũng chính là suy nghĩ trong đầu hấn. Ca ca hấn mang những suy nghĩ trong đầu hấn nói ra hết cả rồi.

“Chẳng lẽ ngươi thật sự không muốn thấy cảnh tôn thượng nhà ngươi khóc lóc cầu xin?” Sở Thiên Hoàng sờ ngực Cố Thiên Thụ, ngay trước mặt Vân Đình bắt đầu chà đạp hai hạt châu nho nhỏ: “Nghe hấn kêu: Vân Đình nhẹ thôi... Nghe hấn gọi: Vân Đình, ta chịu không nổi nữa...”

Ánh mắt Vân Đình đã đỏ lên, bên trong rậm rạp tơ máu.

“Nếu ngươi nói không muốn.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng thay đổi, trở nên lạnh như băng, giọng mỉa mai: “Ta cũng không ép ngươi.”

“...” Vân Đình dùng toàn lực nhưng lại không nói ra nổi một chữ! Làm sao hấn có thể không nghĩ đến, hấn nghĩ đến điên luôn rồi. Muốn hôn lên môi tôn thượng, muốn vuốt ve da thịt tôn thượng, muốn tiến vào thân thể tôn thượng, muốn nghe thấy tôn thượng khóc lóc cầu xin tha thứ!

“Ngươi muốn thế nào.” Vân Đình đã hiểu ý Sở Thiên Hoàng.

“Ta mới là người hỏi ngươi muốn thế nào...” Sở Thiên Hoàng nói: “Em trai, ta thiếu ngươi rất nhiều... Tuy biết ngươi muốn hấn, nhưng lần này lại không thể cho ngươi toàn bộ.”

“Cho nên?” Vân Đình nghiêng răng phun ra hai chữ.

“Cho nên chúng ta chia đều đi thôi.” Sở Thiên Hoàng như là một yêu tinh mê hoặc người qua đường, nheo mắt lại nở một nụ cười: “Có được hấn... cùng dùng chung?”

“...” Lần thứ hai Vân Đình trầm mặc. Ngay lúc Sở Thiên Hoàng cho rằng hấn sắp cự tuyệt thì lại nghe thấy một chữ: “Được.”

“Quá tuyệt vời.” Sở Thiên Hoàng ôm lấy Cố Thiên Thụ vẫn đang hôn mê đưa cho Vân Đình: “Có thể ném thử... nhưng đừng để lại dấu vết.”

Vân Đình vươn tay tiếp nhận, sau đó cầm lấy quần áo rơi rớt tán loạn trên sàn che chở thân thể Cố Thiên Thụ.

“Một nén nhang nữa, hắc sẽ tỉnh...” Sở Thiên Hoàng nói: “Mỗi một thợ săn đều có một quá trình hưởng thụ tư vị đi săn. Hẹn gặp lại tại Xuân Viên, Địa Tàng.”

Vốn tên là Sở Địa Tàng – Vân Đình cúi đầu nhìn người trong ngực mình, không có đáp lại lời Sở Thiên Hoàng.

“Ta đi trước... ngươi cứ từ từ nhắm nháp đi.” Sở Thiên Hoàng nói xong liền rời đi, để lại người đã đổ mắt – Vân Đình với người đang hôn mê – Cố Thiên Thụ.

“Tôn thượng...” Ôm lấy người nọ, thật cẩn thận đặt lên trên giường. Giọng Vân Đình run lên nhẹ nhẹ: “Ngài đừng trách ta...”

Cố Thiên Thụ đương nhiên không trả lời.

Vân Đình chậm rãi lấy quần áo trên người Cố Thiên Thụ xuống, sau đó tinh tế nhìn thân thể hoàn mỹ này. Hắc quỳ nửa gối, thành kính hôn lên môi Cố Thiên Thụ, một đường xuống dưới, cuối cùng mềm nhẹ ngậm lấy nơi hơi ngẩng đầu kia.

“Ah~...” Cố Thiên Thụ lại phát ra một tiếng rên rỉ.

“...” Vân Đình không nói gì, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Cố Thiên Thụ, sau đó bắt đầu chậm rãi phun ra nuốt vào.

23. Chương 23: Con Rắn Kia, Cút Xa Ta Ra Một Chút

Cố Thiên Thụ cảm giác cả người mình đều như cháy lên, thậm chí còn sinh ra một loại ảo giác tựa như mình đang bị bắt lên giàn nướng. Nhưng trong hư vô mù mịt hắc lại không thể mở mắt ra được.

Có một nam nhân cứ luôn thì thầm gì đó bên tai, Cố Thiên Thụ có thể nghe nhưng lại không thể hiểu được hàm nghĩa câu nói, cũng không có cách nào ghi nhớ lại giọng nói này trong đầu... Hắc mơ hồ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, hình như đã từng nghe thấy ở nơi nào đó.

Cảm giác da thịt bị đụng chạm, Cố Thiên Thụ phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Mắt hắc run rẩy như là ngay

sau đó sẽ mở mắt ra... Nhưng mà hắn lại không thể làm được.

Bóng đêm dày đặc như tơ nhện, bao kín cả người hắn.

Thân thể khó chịu làm cho đầu óc Cố Thiên Thụ càng thêm hỗn loạn. Hắn đột ngột sinh ra một loại ảo giác đáng sợ — có một con rắn đang quấn quanh lên người hắn, và đang bắt đầu chậm rãi thắt chặt lại như muốn nghiền nát cả người hắn thành mảnh vụn.

Mày Cố Thiên Thụ nhăn lại, trán đổ mồ hôi.

Vân Đình đã không thể kiềm chế được dục vọng của mình. Khi Sở Thiên Hoàng đi mất, hắn liền ôm chặt lấy Cố Thiên Thụ vào lòng mình. Hiện tại mỗi một động tác đều là những suy nghĩ mà hắn từng ảo tưởng qua vô số lần, lại chưa bao giờ có thể ngờ rằng mình có thể làm được... Nhưng bây giờ giấc mộng của hắn lại được thực hiện.

Người trong ngực có làn da trắng nõn, bởi vì bị trúng xuân dược nên lộ ra một màu phấn hồng. Mày nhăn lại, lộ ra biểu tình không thoải mái... Cho dù là vẻ mặt này, nhưng ngày thường Vân Đình cũng rất ít khi nhìn thấy.

Đây là tôn thượng mà Vân Đình chưa từng thấy qua, cho dù hắn có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Tôn thượng lạnh lùng luôn làm hắn thấy kính sợ, nhưng ngay lúc này lại bất tri bất giác làm Vân Đình phát hiện ra loại kính sợ này đang dần biến chất — Từ sùng kính đơn thuần biến thành dục vọng chiếm hữu.

Vân Đình muốn có người nam nhân này, muốn người nọ chỉ nhìn một mình hắn, muốn nhìn người nọ cười, muốn nghe người nọ khóc, muốn có được tất cả con người của người nọ.

Đây vốn nên là một giấc mộng hoang đường.

Nhưng hôm nay, giấc mộng này lại thành hiện thực.

Sinh hoạt cá nhân của Cố Thiên Thụ thực sạch sẽ, nguyên chủ Cố Lâm Đường vốn là người có tính sạch sẽ, thị nữ ở Kính thành đều đeo mặt nạ. Bởi vậy bên người hắn hầu như không xuất hiện người ẩm giường.

‘Nắm’ nhà hắn cũng rất xinh đẹp, lộ ra một màu hồng nhạt chưa từng được sử dụng qua, làm Vân Đình nuốt vào miệng nhưng lại không cảm thấy bẩn.

Vân Đình nghĩ vậy, liền làm vậy. Hắn cúi đầu, ngậm lấy cây nắm giữa hai chân Cố Thiên Thụ.

Cảm nhận cây nắm trong miệng hắn chậm rãi to lên, trở nên nóng bỏng, Vân Đình ngẩng đầu. Nhìn thấy mày Cố Thiên Thụ nhăn chặt, bờ môi bị hắn mút lâu nên nhan sắc trở nên hồng hào ửng ửng, cực kỳ mê người.

“Ah~...” Bị Vân Đình liếm đến rên lên, Cố Thiên Thụ phản xạ có điều kiện muốn kẹp chặt hai chân — Trong mộng, con rắn kia đang muốn quấn chết hắn.

Vân Đình đương nhiên sẽ không dừng lại, hắn nghiêm túc thành kính liếm liếm, giống như là đang viếng vị thần. Mặc cho ai cũng không thể từ gương mặt của hắn nhìn ra hắn đang làm chuyện dâm ô.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, Cố Thiên Thụ thực nhanh chóng bắn ra. Giọng hắn mang theo âm khóc, loại âm thanh làm Vân Đình càng thêm hưng phấn.

Người dưới thân lộ ra trơn mịn, hai chân hơi cong lên, ánh mắt lộ vẻ xuân sắc. Vân Đình từ trên cao nhìn xuống, nhếch miệng cười. Nụ cười này khác xa với vẻ ôn hòa ngày thường của hắn.

“Đừng trách ta.” Vân Đình nói vậy, ngón tay xoa lên cánh môi Cố Thiên Thụ.

Đôi môi kia mềm mại vô cùng, tựa như lời Sở Thiên Hoàng nói — so với mật hoa thượng đẳng nhất còn ngọt ngào hơn gấp trăm lần.

“Tôn thượng.” Vân Đình nhẹ nhàng nói: “Đừng trách Vân Đình...” Hắn sinh ra chính là một sai lầm. Từ khi bị đưa vào Kính thành, sứ mạng của hắn chỉ có một — giết chết người đứng đầu Kính thành.

Người đứng đầu Kính thành không ngừng thay đổi. Chẳng qua đến đời này, người đứng đầu Kính thành tên là Cố Lâm Đường. Nếu tôn thượng vẫn cứ như trước đối xử với hắn như cũ, vậy thì Vân Đình tuyệt đối sẽ không nổi lên bất cứ tư tưởng không an phận nào cả.

Nhưng tôn thượng lại không. Hắn ôm mình lúc mình bị thương, hắn gọi tên mình, thậm chí ở trước mặt mình ngủ say... Chấp niệm của Vân Đình bắt đầu giống như cỏ dại mọc lan tràn, hắn rốt cuộc nhận không được vượt qua giới hạn. Hắn đã hoàn toàn không thể khống chế được bản thân... Thật giống như bị cái gì mị hoặc vậy, hoàn toàn không thể khắc chế được suy nghĩ trong lòng.

Sở Thiên Hoàng là song sinh với hắn, tự nhận là ca ca, suy nghĩ của bọn họ đương nhiên giống nhau.

Giết chết Cố Lâm Đường là mục tiêu ban đầu của bọn họ, mà có được hắn lại biến thành mục tiêu hiện tại.

Một nén nhang qua được một nửa, cho dù Vân Đình nhìn không đủ, giống như gặp phải mỹ thực người luôn khao khát, không ăn thì thôi, một khi nếm được hương vị của nó sẽ cảm thấy không thể dừng lại được nữa.

Nhưng Vân Đình vẫn nhịn xuống, chậm rãi từ trong lồng ngực móc ra một cái chai, đổ ra một loại chất lỏng trong suốt. Hắn chậm rãi thoa lên đôi môi bị chà đạp đến sưng đỏ của Cố Thiên Thụ cùng cây nấm đã được mình nếm qua.

Cảm giác mát lạnh khiến tiếng thở dốc của Cố Thiên Thụ trở nên nhỏ đi, chân mày hắn giãn ra — cuối cùng con rắn kia cũng buông tha hắn.

Loại chất lỏng này là một loại thuốc cực kỳ trân quý, có thể nhanh chóng chữa khỏi vết thương trên người. Vân Đình dùng nó để xóa đi các dấu vết trên người Cố Thiên Thụ.

Sau đó hắn thay nước ấm trong thùng tắm rồi đặt Cố Thiên Thụ vào bên trong.

Tôn thượng một lần nữa khôi phục lại bộ dạng ban đầu: cao quý, lạnh lùng, khí chất xa cách, tựa như đóa tuyết liên rét lạnh trên núi tuyết. Cho dù chạm phải cũng là một sự khinh nhờn.

Vân Đình nhìn Cố Thiên Thụ lần cuối, sau đó xoay người rời đi — Hắn không cần phải vội... Một ngày nào đó, hắn sẽ có thể dưới ánh mắt mở to của tôn thượng, làm được tất cả những hành vi vừa rồi.

...

Lúc Cố Thiên Thụ mở mắt ra, cảm thấy thân thể rất không thoải mái. Hắn cho rằng mình đã ngủ thật lâu, nhưng lại không ngờ nước tắm vẫn còn rất ấm áp...

Tuy trong lòng cực kỳ rối rắm, nhưng do dự một chút Cố Thiên Thụ vẫn cúi xuống nhìn hạ thân trong nước của mình một cái — Không có bất cứ dị thường, không có vết tích, không sưng đỏ, hết thấy đều là giác mộng của bản thân.

Mơ thấy một con rắn thật lớn... cuối cùng mình còn bắn nữa chứ. Nghĩ đến đây, Cố Thiên Thụ đỏ mặt. Hắn đột nhiên cảm thấy hình như mình đã quá cảm dục rồi. Dù sao cũng là một thành chủ, đã hơn hai mươi tuổi mà còn chưa có lấy vợ.

Chẳng qua cũng không cần phải vội. Cố Thiên Thụ trầm ngâm — đích đến của hành trình lần này chính là Xuân Viên, là vì đến tìm vợ cho hắn.

Cố Thiên Thụ áp chế phiền não khó hiểu trong lòng, mở miệng nói: “Vân Đình.”

“Tôn thượng.” Thuộc hạ của hắn từ ngoài cửa đi đến.

“Quần áo.” Cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn không nói gì. Hắn có thể nói gì với Vân Đình, chẳng lẽ nói cho hắn biết mình mơ phải một giấc mơ nên tâm tình vô cùng không thoải mái sao.

Vân Đình vô cùng thuận thực mặc quần áo cho Cố Thiên Thụ. Mặt của hắn bị ẩn sau lớp mặt nạ nên nhìn không ra biểu tình.

Mặc quần áo tử tế, Cố Thiên Thụ trở về phòng ngủ. Lúc rời Phù Dung Thiên đã là đêm khuya, bây giờ trời còn tối, cộng thêm bầu trời đầy sao làm toàn bộ căn phòng càng thêm yên tĩnh.

Cố Thiên Thụ ngồi cạnh bàn một lát liền lên giường ngủ. Đầu của hắn bây giờ còn mơ mơ màng màng, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Cố Thiên Thụ vốn cho là mình sẽ mất ngủ, lại không nghĩ rằng vừa ngã xuống giường liền ngủ luôn.

Ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại đã là mặt trời ban trưa. Cố Thiên Thụ ngồi dậy, ngoài ý muốn phát hiện mình bị cảm.

Đúng vậy, bị cảm. Cố Thiên Thụ đơ mặt, cảm thấy cổ họng đau muốn chết — Thôi, đau thì đau đi, dù sao hắn cũng không có cơ hội nói chuyện.

Nhưng chảy nước mũi thì làm sao, Cố Thiên Thụ nghĩ. Một nam thần cầm khăn tay không ngừng lau nước mũi là chuyện mất hình tượng đến cỡ nào.

Nhưng lại có một vấn đề — vì cái gì hắn lại bị cảm.

Đã nói là nhân vật chính tuyệt đối sẽ không bị bệnh đau hử! Đã nói cho dù có kết nối với WC cũng có thể tỉnh đau hử! Cố Thiên Thụ không ngừng phun tào, ngồi ở trên giường bắt đầu ngẩn người... Hiện tại cả người hắn đều ề ảm, căn bản không muốn động.

“Tôn thượng.” Giọng Vân Đình ở ngoài cửa vang lên, Cố Thiên Thụ theo thói quen tạm dừng một lát mới nói: “Vào đi.” Vừa lên tiếng mới phát hiện, giọng của mình đã trở nên khàn khàn.

“Tôn thượng, ngài bị nhiễm phong hàn?” Vân Đình nghe thấy giọng Cố Thiên Thụ liền sửng sốt.

“À.” Cố Thiên Thụ cảm thấy đầu mình đau đớn không thôi.

“Tôn thượng, để thuộc hạ bốc cho ngài ít thuốc, ngài đừng ngồi dậy vội.” Vân Đình vội vàng nói.

“Ừ.” Cố Thiên Thụ lên tiếng.

Sau đó Vân Đình liền mang chậu rửa mặt đến bên giường, giúp Cố Thiên Thụ vệ sinh răng miệng, rửa mặt sạch sẽ liền rời đi — Nhìn bộ dạng vội vội vàng vàng kia quả thật rất là sốt ruột.

“...” Cố Thiên Thụ chậm rãi húp cháo, lại bắt đầu đi vào cũi tiên. Trước khi hắn đi theo thần tiên thì ngoài

cửa vang lên giọng một nữ nhân: “Tôn thượng, ngài có ở bên trong không?”

Hả? Là Ân Túy Mặc? Lúc nghe đến đó, Cố Thiên Thụ liền trở nên tinh thần, hắn cũng không để ý giọng nói khàn khàn của mình, nói thẳng: “Vào đi.”

“Vâng, tôn thượng.” Giọng Ân Túy Mặc so với ngày thường dường như có chút bất đồng: “Ta vào đây...”

Sau đó Ân Túy Mặc liền đẩy cửa đi vào. Hôm nay nàng mặc một bộ quần áo màu xanh, vốn nên cực kỳ hoạt bát nhưng lại lộ ra một tia uể oải khó hiểu.

“Chuyện gì?” Cố Thiên Thụ hỏi.

“Ta... Ta...” Ân Túy Mặc lắp bắp: “Ta có một số việc... muốn nói cho tôn thượng.”

Lại là tiên tri sao? Trực giác nói cho Cố Thiên Thụ biết những lời Ân Túy Mặc nói sau đây có khả năng là những điều hết sức quan trọng. Vì thế hắn gật gù đầu, ý bảo Ân Túy Mặc nói tiếp.

24. Chương 24: Người Không Được Trốn, Để Ta Thấy Cảnh Người Xuất Quỷ*

* *Xuất quỷ: công khai = come out*

Trên thực tế hiện tại tâm tình Ân Túy Mặc vô cùng phức tạp, nàng biết nội dung vở kịch, cũng cho rằng mình chính là nhân vật chính. Nhưng không biết vì cái gì, nàng luôn luôn cảm thấy tính mạng của mình không được bảo đảm.

Với sự hiểu biết của nàng, dù là Sở Thiên Hoàng, Chúc Thanh Trạch, hay Mục Ngọc Nhan. Chỉ cần bọn họ muốn là có thể dễ dàng bóp chết nàng như giết một con kiến.

Ân Túy Mặc không muốn chết! Nàng còn muốn nhìn cái ngày mà Vân Đình và Cố Lâm Đường cùng một chỗ... Được rồi, làm một hủ nữ, nàng thật sự không hề có chút chí khí nào.

Như vậy nếu nàng nói hết tất cả những điều nàng biết cho Cố Lâm Đường nghe, nói cho hắn biết Mục Ngọc Nhan là gian tế, Chúc Thanh Trạch là kẻ phản bội, mà ngay cả người ở bên cạnh hắn đợi mười mấy năm kia – Vân Đình, cũng là ám kỳ của Sở gia.

Sở gia có hai đứa con song sinh. Trưởng tử Thiên Hoàng, thứ tử Địa Tàng. Vì thủ một tề, tất nhập tuyệt đường*.

** Ý câu này là bằng mọi giá phải lấy đư ợc cành hoa quế, x ấ m nh ậ p m ại ph ụ c vào K ớ nh ằ n h*

Đ ầ y là m ộ t c ầ u n ớ i t r ờ n g m ầ n h u ầ , đ ầ kh ắ c s ầ u v ầ o đ ầ u Ầ n Tú y M ắ c. N ằ n g b ắ t C ố L ầ n Đ ườ n g c ồ m ộ t c ầ n h o ầ q u ế — đ ồ là b ả o v ậ t t r ườ n t h ừ a c ầ C ố g ầ ở K ớ nh ằ n h. T ườ n g t r ườ n n ồ c ồ t h ể l ầ m n ườ i c h ế t s ố n g l ầ i.

Đ ố i v ớ i n ườ i t r ờ n g g ầ n g h ồ m ầ n ớ i, đ ầ y là m ộ t t r ườ n t h ườ t h ư c ầ u. N ằ n g đ ố i Ầ n Tú y M ắ c m ầ n ớ i, n ằ n g l ầ i b ắ t đ ầ y là t h ậ t s ự .

C ầ n h o ầ q u ế c ầ C ố L ầ n Đ ườ n g k ầ c ồ h ệ u q ầ t r ị l ệ u c ự c k ỳ t h ầ n k ỳ . C h ắ n g q u ầ c ầ đ ầ i C ố L ầ n Đ ườ n g c h ỉ c ồ t h ể đ ườ n g m ộ t l ầ n. N ằ n g h ắ n s ử d ườ n g c ầ n g c h ắ n g là n ằ n g h ắ n h ế o ú a l ậ t t ầ n.

L ầ c t r ườ c, s ầ u k h ầ M ậ c N ộ c N ầ n b ị V ầ n Đ ầ n h đ ầ m c h ế t, V ầ n Đ ầ n h v ầ p h ồ n g n ườ i C ố L ầ n Đ ườ n g đ ườ n g h o ầ q u ế c ầ s ố n g M ậ c N ộ c N ầ n l ầ n t r ực t ếp v ớ t t h ể n ằ n g x ườ n g g ầ u s ồ n g, t h ậ m c h ỉ c ồ n k h ồ n g c h o C ố L ầ n Đ ườ n g c ồ c ồ h ộ i n h ầ n t h ầ y t h ể c ồ t ầ . S ầ u c h ườ n n ằ n g, đ ườ n g n ầ n V ầ n Đ ầ n h k h ồ n g t h ể đ ườ c C ố L ầ n Đ ườ n g t ầ n n ầ m n ầ ... M ầ Ầ n Tú y M ắ c c ầ n g v ầ t ầ n h t ế t ầ y m ầ đ ồ m ắ t k h ồ n g t h ồ i.

N ằ n g r ầ t m ườ n n h ầ n t h ầ y c ầ n h t ườ n g V ầ n Đ ầ n h ở c ầ n g m ộ t c h ỗ v ớ i C ố L ầ n Đ ườ n g n ầ ...

“...” C ố T h ầ n T h ậ h o ầ n t ồ n k h ồ n g r ồ c h ườ n g g ầ x ầ y r ầ l ầ n t h ầ y Ầ n Tú y M ắ c v ầ v ầ o, n ớ i c ồ n c h ầ n ầ n ồ m ầ á n h m ắ t đ ầ đ ồ l ầ n. B ộ d ầ n g n ầ o b ồ q ầ đ ồ đ ầ n m ầ c đ ầ k h ồ n g c ồ n t h ườ c c h ầ n ầ ...

“T ồ n t h ườ n g!” Ầ n Tú y M ắ c r ồ t c ự c t ừ t r ờ n n ầ o b ồ v ề t ồ i h ệ n t h ực. N ằ n g n ầ m t ầ c n h ầ n C ố T h ầ n T h ậ , n ầ m t ầ c n ồ i: “T ầ l ầ t ầ n đ ầ o ầ n đ ườ c n h ầ n g s ự v ệ c s ầ p x ầ y r ầ !”

“...” C ố T h ầ n T h ậ đ ườ n g á n h m ắ t ý b ả o n ằ n g t ếp t ục n ồ i.

“T ầ ... t ầ n đ ầ o ầ n c ầ t ầ c ồ l ầ n q u ầ n đ ầ n M ậ c N ộ c N ầ n ... k h ồ n g p h ầ i là n ườ i t ồ t g ầ .” Ầ n Tú y M ắ c t h ậ t s ự r ầ t m ườ n b ầ n l ầ n c ầ C h ồ c T h ầ n T r ầ c v ớ i M ậ c N ộ c N ầ n. N ằ n g n ằ n g s ầ y x ề t đ ầ n v ệ c đ ầ s ầ o C h ồ c T h ầ n T r ầ c c ầ n g là b ầ n t ồ t c ầ C ố L ầ n Đ ườ n g, n ề u m ầ n t ầ y t ầ n m ồ m ề n g, n ồ i k h ồ n g c h ầ n g c ồ n k h ể n c h o C ố L ầ n Đ ườ n g p h ầ n c ầ m h ồ c h ồ i n g h ầ ... C h ỉ b ằ n g c ầ n ồ i t h ầ n p h ầ n c ầ M ậ c N ộ c N ầ n c h o C ố L ầ n Đ ườ n g n g h ề t r ườ c.

P h ầ i n ắ n c h ậ n t ầ t c ầ v ậ t c ầ n t r ồ n c ồ n đ ườ n g t ầ n d ườ n c ầ V ầ n Đ ầ n h v ớ i t ồ n t h ườ n g! Á n h m ắ t Ầ n Tú y M ắ c b ầ n g l ầ n c h ầ n h ồ a.

“...” C ố T h ầ n T h ậ b ị b ầ u t ầ n h n h ư l ệ t s ầ c ầ Ầ n Tú y M ắ c l ầ m n ồ i m ộ t t h ầ n d ầ g ầ .

“M ậ c N ộ c N ầ n là n ườ i đ ồ S ồ T h ầ n H ồ n g p h ầ i t ồ i!” Ầ n Tú y M ắ c n ồ i: “N ầ c ồ t ầ v ồ n k h ồ n g p h ầ i ở G ầ n g N ầ m, n ườ i t h ầ n c ầ c ồ t ầ k h ồ n g p h ầ i là v ầ t ồ n t h ườ n g m ầ c h ế t — C ồ t ầ đ ầ n là v ầ m ườ n l ầ g ầ n t ồ n t h ườ n g v ầ V ầ n Đ ầ n h!”

Ly gián ta với Vân Đình? Lúc này Cố Thiên Thụ đã hoàn toàn xác nhận Ân Túy Mặc có thân phận xuyên qua. Hắn nhìn biểu tình Ân Túy Mặc, có đoán thế nào cũng không đoán ra được suy nghĩ trong lòng Ân Túy Mặc — Được rồi, cho dù có ở thế giới cũ, Cố Thiên Thụ cũng chưa từng tiếp xúc đến hai từ hủ nữ thần kỳ này.

“Cô ta tính kế để tôn thượng yêu cô ta... sau đó chết dưới kiếm Vân Đình.” Ân Túy Mặc nói tới đây, nước mắt tuôn ra như suối: “Thế thì tôn thượng sẽ không còn tin tưởng Vân Đình nữa...”

“...” Cố Thiên Thụ đã triệt để bị Ân Túy Mặc làm chấn kinh rồi.

“Sau đó ngài sẽ không để ý tới hắn nữa... hu hu hu... Cuối cùng hắn sẽ chết... bị hu hu... Sở Thiên Hoàng... hu hu... giết chết...” Câu nói đứt quãng, Ân Túy Mặc đã bị tình tiết trong trí nhớ làm cảm động; nàng vừa lau nước mắt, vừa nói.

“Ồ, biết.” Cố Thiên Thụ đã xác định đây đại khái chính là nội dung vở kịch sau này. Hắn nhìn Ân Túy Mặc khóc đến hai mắt đầm lệ mơ hồ lại cảm thấy có chút không đành lòng: “Đừng khóc.”

“Không!!!!” Bị những lời này kích thích, Ân Túy Mặc lại dám lớn mật vươn tay kéo tay tôn thượng: “Tôn thượng, ngài nhất định phải hạnh phúc!!”

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Ân Túy Mặc — Hắn đột nhiên rất ngạc nhiên, nếu như mình nói cho Ân Túy Mặc biết mình cũng là kẻ xuyên qua mà tới, không biết sẽ xuất hiện tình huống như thế nào.

“Tôn thượng! Túy Mặc... Túy Mặc...” Ngay lúc Ân Túy Mặc khóc hu hu, cửa đang đóng lại được mở ra. Tầm mắt Cố Thiên Thụ cùng Ân Túy Mặc cùng hướng về phía cửa, liền thấy Vân Đình đang cầm một chén thuốc trên tay.

“Tôn thượng.” Ánh mắt Vân Đình dừng lại trên cái tay của Ân Túy Mặc đang nắm lấy tay Cố Thiên Thụ, một lát sau mới bắt động thanh sắc dời đi: “Đã nấu thuốc rồi ạ.”

“...” Cố Thiên Thụ yên lặng rút tay mình ra khỏi bàn tay Ân Túy Mặc, không hiểu sao lại sinh ra cảm giác chột dạ kỳ quái... Bởi vậy cũng xem nhẹ hành vi không gõ cửa mà vào của Vân Đình.

“Vân Đình đại ca.” Cả mặt Ân Túy Mặc hồng lên, nhất là đôi mắt đỏ kia, nàng nhìn Vân Đình chăm chú: “Ta đi trước!” Nói xong, liền khóc lóc đi ra ngoài...

“...” Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Vân Đình, Cố Thiên Thụ chính là yên lặng cầm lấy chén thuốc đen như mực kia, sau đó nốc cạn một hơi — Hắn chỉ có thể nói 139 chữ, cũng không thể đi giải thích loại chuyện mặc danh kỳ diệu này đâu!

“Tôn thượng, Thanh Trạch đại nhân đưa một chậu hoa mai đến.” Vân Đình nhìn Cố Thiên Thụ uống thuốc xong, sau đó bưng một chén mơ lên: “Ngài muốn xem không?”

Cố Thiên Thụ cầm lấy một viên mơ bỏ vào miệng, nhai nhai rồi mới nói: “Không.” Bồn hoa mai hẳn là chậu tối hôm qua trên hội đấu giá. Hẳn lại không phải Cố Lâm Đường, bản thân không có hứng thú với hoa cỏ. Tối hôm qua lại thấy cảnh tượng kia liền càng không muốn nhìn thấy.

“Tôn thượng, Xuân Viên đã mở, ngày mai chúng ta có thể lên đường... Chẳng qua ngài lại đột ngột bị nhiễm phong hàn, có cần ở lại dưỡng bệnh thêm vài ngày hay không?” Vân Đình dò hỏi.

Cố Thiên Thụ không nói, lại bốc một viên mơ. Mơ này chua chua ngọt ngọt, thật sự không tồi, lại còn săn sóc lấy hột ra làm hẳn không khỏi ăn nhiều thêm mấy viên.

“Ngày mai lên đường.” Cố Thiên Thụ cảm thấy Tần châu không có gì chơi, chỉ bằng nhanh chóng đến Xuân Viên ngắm mấy cô em xinh đẹp còn hơn.

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình thấp giọng đáp.

Ăn hết nửa chén mơ, Cố Thiên Thụ mới dừng tay. Vân Đình thấy thế liền dùng khăn lông ướt chậm rãi lau khô tay Cố Thiên Thụ. Xong rồi mới bưng chén bát rời đi, trước khi đi còn không quên để lại một chiếc khăn sạch để Cố Thiên Thụ lau nước mũi...

Aiz, thật là săn sóc mà. Ngay sau khi Vân Đình rời đi, Cố Thiên Thụ liền không hề có hình tượng cầm khăn lau nước mũi. Không đợi hẳn thả khăn xuống liền nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên.

“Chúc mừng ngài đã hoàn thành nhiệm vụ công lược đầu tiên tại thế giới này. Giá trị nhân phẩm thưởng cho là 30. Vì giá trị nhân phẩm của ngài vẫn là giá trị âm, nên mong ngài tiếp tục cố gắng hoàn thành sự nghiệp chủng mã.”

“... Gì?” Cố Thiên Thụ mặc danh kỳ diệu. Hẳn công lược ai, lúc nào? Chẳng lẽ Ân Túy Mặc yêu hẳn sao?!

“Nhân phẩm của ta rốt cuộc là bao nhiêu?” Cố Thiên Thụ nhin không được hét: “Rốt cuộc có tác dụng phụ gì?!”

“...” Hệ thống trầm mặc, lại bắt đầu thói quen giả chết.

Cố Thiên Thụ cắn chặt răng — hẳn đã sớm phát hiện cái hệ thống này chính là đến đào hố hại hẳn. Mỗi lần hỏi đến chuyện trọng yếu lại không chịu nói, còn đưa ra rất nhiều điều kiện hạn chế mình.

Oán hận ném chiếc khăn ra đằng xa, Cố Thiên Thụ thật sự không rõ mình rốt cuộc chọc phải hệ thống thần kinh này lúc nào!

“Tôn thượng.” Một lát sau, Vân Đình lại trở lại, chỉ là lần này hẳn mang theo một cái mâm gỗ nhỏ. Trên mâm có khá nhiều mứt quả với điểm tâm — đúng vậy, giun đưa Vân Đình lại có thể nhìn thấu Cố Thiên

Thụ đang muốn ăn vặt!

Cấp dưới này quả thực không thể nào tốt hơn được nữa! Ở trong lòng hoan hô, Cố Thiên Thụ kiềm nén kích động trong lòng, chậm rãi cầm điểm tâm, chậm rãi đưa vào miệng mình.

Bánh đậu xanh nhân nhụy mềm mại, vào miệng liền tan. Hương đậu xanh tràn ngập bên trong khoang miệng. Cố Thiên Thụ vốn đang có tâm tình tốt, liền nói nhiều một chút: “Ai làm?”

“Là thuộc hạ làm.” Vân Đình không nhanh không chậm đáp làm Cố Thiên Thụ kinh ngạc: “Tôn thượng, trước kia ngài không thích ăn những loại điểm tâm nhỏ này... cho nên không có cơ hội làm cho tôn thượng.”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, lại ăn thêm một miếng mút quả mận, hương vị cực kỳ ngon miệng.

“Tôn thượng ăn ít thôi, sắp đến bữa trưa rồi.” Vân Đình đã sắp biến thành bảo mẫu của Cố Thiên Thụ.

“...” Cố Thiên Thụ làm bộ không nghe thấy, lại ăn thêm mấy miếng nữa mới dừng tay. Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, dưới ánh mắt chăm chú của Vân Đình... Hắn bỗng nhiên lại có cảm giác chột dạ.

“Tôn thượng đang bị nhiễm phong hàn, ăn nhẹ vẫn tốt hơn.” Vân Đình tuy không đồng ý việc Cố Thiên Thụ ăn nhiều đồ ăn vặt, nhưng lại không ngăn cản. Thấy Cố Thiên Thụ dừng tay liền lấy chiếc mâm đi: “Thuộc hạ sẽ mang cháo đến cho tôn thượng dùng.”

“Ừ.” Cố Thiên Thụ xoa xoa tay, không nói gì.

“Tôn thượng, hiện tại muốn ăn sao?” Vân Đình hỏi.

Cố Thiên Thụ đang định gật đầu, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào vang đến... Nghe âm thanh thì dường như chính là nữ tử tên Mục Ngọc Nhan...

25. Chương 25: Hán Tử Phi Ngựa, Người Thật Uy Vũ Cường Tráng

Ánh mắt đầu tiên khi Mục Ngọc Nhan nhìn thấy Ân Túy Mặc chính là không thấy nữ nhân này có bất cứ uy hiếp nào.

Trên thực tế cũng đúng như thế. Nếu bàn về võ công, Ân Túy Mặc thua xa Mục Ngọc Nhan; nếu bàn về đầu óc, Ân Túy Mặc thua xa Mục Ngọc Nhan; nếu bàn về diễn xuất, Ân Túy Mặc lại càng thua xa Mục Ngọc Nhan.

Có thể nói, nếu Ân Túy Mặc là người ở thời đại này, trừ khuôn mặt ra thì nàng không có cứ bất cứ điểm nào có thể so sánh được với Mục Ngọc Nhan. Nhưng đây lại chính là một cuộc thi chạy không công bằng. Làm một người biết trước nội dung vở kịch, Ân Túy Mặc với Mục Ngọc Nhan vốn không ở cùng một điểm xuất phát.

Ít nhất ngay bây giờ, Cố Thiên Thụ càng nguyện ý tin tưởng những lời Ân Túy Mặc nói.

“Cố Lâm Đường, người đứng là một kẻ nhất gan.” Thiếu nữ có gương mặt quả táo cổ tỏ vẻ tức giận, nhưng nhìn lại thấy vô cùng đáng yêu: “Không phải là người sợ đối chất với ta nên mới trốn chứ!”

“...” Cố Thiên Thụ ném khăn qua một bên, mặt không đổi sắc nhìn, sau đó ép mình xem nhẹ tia khác thường trong lòng — lực lượng của nội dung vở kịch dưới sự quấy nhiễu của Túy Mặc trở nên yếu ớt hẳn đi.

“Huyết án ở Giang Nam rốt cuộc có phải do người làm hay không.” Mục Ngọc Nhan nói: “Nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, nếu người nói không phải do người làm, ta sẽ tin người!”

“Làm càn!” Vân Đình vốn không có cảm tình gì với Mục Ngọc Nhan, nghe nàng nói thế liền vô cùng phần nộ. Nếu không phải cố kỵ Cố Thiên Thụ, chỉ sợ đã sớm đánh với nàng một trận.

“Ai nói cho người biết là ta làm?” Cố Thiên Thụ lạnh lùng nhìn Mục Ngọc Nhan — vốn hẳn còn có chút hảo cảm với Mục Ngọc Nhan, nhưng nếu đã biết nàng là gian tế do Sở Thiên Hoàng phái tới, vậy thì không phải cần suy xét nhiều làm chi.

“Trên giang hồ đều nói thế.” Diễn xuất của Mục Ngọc Nhan quả thật hơn người, cho dù bị Cố Thiên Thụ hoài nghi nhưng lại không có một chút lỗi nào. Ngược lại mắt đỏ hoe y như là bị người bắt nạt rồi lại ra vẻ kiên cường: “Thật sự không phải do người làm?”

“Không phải ta.” Ngay từ đầu hẳn định trực tiếp vạch trần Mục Ngọc Nhan, nhưng hẳn chợt nghĩ đến một chuyện. Nếu Mục Ngọc Nhan là người của Sở Thiên Hoàng vậy thì hẳn cứ để nàng ở bên, xem thử rốt cuộc nàng muốn làm cái gì.

Giết Mục Ngọc Nhan, nói không chừng sẽ xuất hiện Lý Ngọc Nhan, Trương Ngọc Nhan. Chi bằng cứ để người ở bên cạnh mình, tiện thể quan sát tình hình.

Có phòng bị, phản bội sẽ không còn là vấn đề lớn.

Đáng tiếc Vân Đình lại không biết Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ gì. Hắn chỉ cảm thấy nữ nhân này cực kỳ chướng mắt. Cố Thiên Thụ cứ nhìn nàng chăm chú, thậm chí tạo cho hắn cảm giác nóng không thôi. Nhưng điều làm Vân Đình thấy càng thêm thất bại đó chính là mục đích tôn thượng xuất hành lần này chính là đến Xuân Viên.

Có lẽ hắn sẽ có một nữ chủ nhân, lại vô cùng có khả năng không thể hầu hạ bên cạnh tôn thượng được nữa.

Tất cả những việc của mình sẽ do một nữ nhân xa lạ tiếp nhận... Mà tôn thượng thì sẽ mang theo tình yêu cùng nọ hôn trao cho nữ nhân kia.

“Vân Đình?” Vân Đình suy nghĩ những việc đó, khiến cho hơi thở của hắn rối loạn cả lên. Cố Thiên Thụ liền cảm thấy sự khác thường, nghiêng đầu tỏ vẻ nghi hoặc.

“Thuộc hạ không sao.” Vân Đình cúi đầu, nhẹ giọng đáp.

“...” Cố Thiên Thụ nhìn Vân Đình một cái, sau đó nói với Mục Ngọc Nhan: “Ra ngoài.”

“...” Ánh mắt Mục Ngọc Nhan hiện lên một tia ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới Cố Thiên Thụ lại vì Vân Đình mà đuổi mình đi. Nàng há miệng thở dốc, rõ ràng muốn nói thêm gì đó nhưng vẫn tĩnh táo lại... Dù sao cũng là một nữ nhân thông minh: biết lúc nào nên nói, lúc nào nên ngoan ngoãn câm miệng, để miễn làm người chán ghét phiền lòng — Tuy lúc nàng rời đi, ánh mắt hiện lên vẻ cực kỳ không cam.

Thấy Mục Ngọc Nhan đi ra ngoài, lúc này Cố Thiên Thụ mới lại nhìn về phía Vân Đình, sau đó hất cằm — ý bảo Vân Đình nói chuyện.

“Tôn thượng.” Vân Đình quỳ nửa gối, vẫn không nói.

“... Gan người càng lúc càng lớn.” Cố Thiên Thụ sâu kín nói một câu.

“...” Vân Đình sững sốt, lập tức nhếch môi, sau đó trầm giọng nói: “Thuộc hạ cảm thấy Mục Ngọc Nhan này không phải là người tốt.”

Cố Thiên Thụ nghe thế, nụ cười tắt ngúm... Nếu Ân Túy Mặc không có đến nói cho hắn biết Mục Ngọc Nhan thật sự không phải người tốt thì những lời Vân Đình nói, từ góc độ nào đó có lẽ sẽ khiến mình không vui.

Vân Đình thấy Cố Thiên Thụ không nói lời nào, còn tưởng hắn giận mình liền dập đầu: “Tôn thượng thứ tội, thuộc hạ đã vượt qua ranh giới.”

“Đi nấu cháo đi.” Cố Thiên Thụ không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Quả thật hắn không có trách Vân Đình, nhưng lại không biết nên nói cái gì... Hơn nữa hắn lại đang đói bụng.

“Dạ.” Ánh mắt Vân Đình tối đi. Hắn không cảm thấy Cố Thiên Thụ đã tha thứ cho mình, ngược lại cho rằng Cố Thiên Thụ vì Mục Ngọc Nhan nên mới sinh ra khoảng cách với mình.

Nhưng hắn có thể làm được gì chứ. Hắn chỉ là một nô bộc thấp hèn, tôn thượng là thần của hắn.

Cháo ấm áp, hành được cắt tinh tế, hương vị rất thơm ngon. Cố Thiên Thụ ăn một chén, không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không mà hắn cảm thấy cổ họng sưng đau của mình dường như đã đỡ hơn rất nhiều.

Vân Đình bưng chén cháo vào, trầm mặc đứng bên cạnh nhìn Cố Thiên Thụ ăn cháo.

Cố Thiên Thụ ăn xong, đưa chén không cho Vân Đình.

“Tôn thượng nên nghỉ ngơi một lát đi.” Vân Đình nói: “Ngày mai sẽ khởi hành nên nếu hôm nay ngài không nghỉ ngơi chỉ sợ thân thể sẽ càng thêm khó chịu.”

Cố Thiên Thụ thấy hơi đau đầu, nghe vậy gật gật đầu.

“Vậy tôn thượng nghỉ ngơi đi, thuốc hạ ra ngoài trước.” Vân Đình cầm chén không đi, còn săn sóc giúp Cố Thiên Thụ đóng cửa lại.

Hắn thật sự rất đau đầu... Cái tên Sở Thiên Hoàng kia rốt cuộc vì sao lại muốn nhắm đến mình? Cố Thiên Thụ nằm trên giường, đầu lại bắt đầu trở nên mơ mơ màng màng. Hắn vốn định nghiền ngẫm lại những chuyện xảy ra dạo gần đây, lại không ngờ mí mắt lại cứ nặng trĩu. Vì thế cứ như vậy, lần thứ hai Cố Thiên Thụ thiếp đi.

Vân Đình cầm chén không ra khỏi phòng. Hắn biết tôn thượng nhất định đã ngủ. Vô công Sở gia dù đứng hàng đầu nhưng không người nào biết, thứ Sở gia sở trường nhất lại chính là chế thuốc.

Vân Đình không phải là người Sở gia chân chính trên mặt ý nghĩa, cũng không giống như Sở Thiên Hoàng đã được học đầy đủ cách chế thuốc. Nhưng chỉ với những cuốn sách hắn có trong tay, cũng đã có thể giúp hắn xưng bá giang hồ.

Để cái chén trong bếp, Vân Đình lặng lẽ rời khách điếm.

“Em trai thân mến, tối qua có ngủ ngon không?” Sở Thiên Hoàng không còn mặc một thân đen thui như tối hôm qua, hiện giờ hắn đang mặc áo tím, trong tay cầm một hồ lô ngọc khá đáng yêu, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn Vân Đình.

“...” Vân Đình mặt không đổi sắc nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, ánh mắt không có thiện ý.

“Đừng nhìn ta như thế chứ.” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Chẳng lẽ ngươi còn không ăn no?”

“Nói đi, kế hoạch là gì.” Vân Đình không muốn nói nhiều với Sở Thiên Hoàng — Quan hệ giữa hắn và Sở Thiên Hoàng không hề tốt đẹp như mọi người nghĩ.

“Sau khi Xuân Viên chấm dứt.” Sở Thiên Hoàng nhếch môi cười: “Ta sẽ cùng Cố Lân Đường đánh một trận.”

“...” Ánh mắt Vân Đình lạnh lùng, không nói gì.

“Lúc đó ngươi phải dùng loại thuốc mạnh nhất.” Sở Thiên Hoàng nói: “Đến khi Cố Lân Đường sử dụng cảnh hoa quế.”

“...” Vân Đình nắm chặt tay, ánh mắt hiện lên một tia giãy giụa.

“Đến lúc hần sử dụng cảnh hoa quế, cũng là lúc thuốc phát huy tác dụng... kế hoạch của chúng ta liền thành công.” Sở Thiên Hoàng mỉm cười nói: “Chúng ta có thể có được cảnh hoa quế kia... cùng Cố. Lân. Đường.”

Không khí bao quanh Vân Đình hỗn loạn lên. Nếu muốn tốt cho Cố Lân Đường, chỉ có thể hợp tác cùng Sở Thiên Hoàng. Nhưng cứ như vậy, tôn thượng sẽ hận hần thấu xương, đúng không?

“Đến lúc đó hần chỉ còn lại có mỗi một mình.” Sở Thiên Hoàng tiếp tục mê hoặc Vân Đình: “Ngươi muốn hần khóc, hần liền khóc; muốn hần cười, hần liền cười; muốn hần rên rỉ giãy giụa dưới thân ngươi thì hần liền cởi hết quần áo... để ngươi tới hưởng thụ.”

“...” Vân Đình cắn chặt răng, máu men theo khóe miệng chảy xuống.

“Đừng do dự nữa.” Sở Thiên Hoàng cười ha ha, đứng lên: “Sự tồn tại của ngươi vốn là vì giết chết Cố Lân Đường. Mười năm... mỗi lần ngươi hạ hạ hần tắm thì ngươi đều hạ độc, ngươi đã phản bội hần rồi... Vân Đình, nếu ngươi không giúp ta, nếu Cố Lân Đường biết thân phận thật của ngươi...”

“Hần sẽ không tin ngươi.” Vân Đình lạnh lùng nói.

“Hần không tin ta.” Biểu tình Sở Thiên Hoàng quỷ dị nhìn Vân Đình: “Nhưng... hần cũng sẽ không tin tưởng gương mặt này của ngươi.” — Gương mặt giống hệt ta như đúc, chỉ thuộc về cặp đôi song sinh!

Vào giờ khắc này, Vân Đình rốt cục thỏa hiệp.

Đúng vậy, ngay từ đầu, sự tồn tại của hần chính là một hồi phản bội. Hần chưa từng xứng đáng với tín nhiệm của tôn thượng, hần là một tên phản đồ. Bắt đầu từ ngày đầu tiên gặp gỡ... đã định trước vận mệnh của hần.

“Trở về đi.” Ném hồ lô ngọc cho Vân Đình, Sở Thiên Hoàng nói: “Nhịn hai ngày nữa... người nọ là của chúng ta.”

“...” Vân Đình trầm mặc hồi lâu, lạnh giọng nói: “Người đã đồng ý với ta là sẽ không làm tổn thương đến ngài ấy.”

“Ta có đồng ý.” Nghe thế, nụ cười trên mặt Sở Thiên Hoàng đã không thấy tăm hơi, biểu tình nghiêm túc vô cùng: “Địa Tàng, ta thiếu người. Nhưng người phải nhớ — chỉ cần là chuyện Sở Thiên Hoàng ta đã hứa hẹn thì nhất định sẽ thực hiện.”

Nếu ở trong một gia tộc bình thường, hắc và Vân Đình có lẽ sẽ là huynh đệ tình thâm. Đáng tiếc, bọn họ lại sinh nhầm chỗ. Một thì từ khi còn bé đã bị đưa đến Kính thành làm nô, còn một thì lại trải qua giáo dục giống như địa ngục.

Sở Thiên Hoàng là người Sở gia, hắc phải tàn nhẫn. Cho dù có đối mặt với em trai sinh đôi thì cũng không thể có một tia động lòng.

26. Chương 26: Tôn Thượng, Có Kẻ Nằm Ẩn Vạ Trên Đường!

Không biết có phải là do thuốc của Vân Đình có tác dụng hay không mà phong hàn của Cố Thiên Thụ đã đỡ hơn rất nhiều. Ngày hôm sau đến lúc khởi hành, ít nhất nước mũi đã không còn chảy nữa.

Chẳng qua tiết trời hôm nay lại âm u, không trời trong nắng ấm như mấy ngày trước, bầu trời hôm nay tí tách hạt mưa. Dưới bầu không khí này, đoàn xe trở nên khá yên tĩnh.

Sau vụ Phù Dung Thiên thì không thấy mặt mũi Chúc Thanh Trạch đâu. Có lẽ hắc nghĩ mình chọc giận bạn tốt nên im hơi lặng tiếng vài ngày sẽ an toàn hơn... đỡ chọc phải ổ kiến lửa, chết lúc nào cũng không biết.

Đoàn xe cứ như vậy chậm rãi rời Tần châu, đi đến Xuân Viên.

Tuy Chúc Thanh Trạch không theo đuôi Cố Thiên Thụ nữa, nhưng lại có Mục Ngọc Nhan thay thế vị trí. Chẳng qua nàng lại không giống như Chúc Thanh Trạch luôn tìm cảm giác tồn tại, bình thường nàng đều ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa.

Cố Thiên Thụ không đưa ra bất cứ ý kiến gì về Mục Ngọc Nhan. Nếu đã biết được thân phận của nàng, thì trước mặt hắc, nàng đừng mong nhảy nhót được gì.

Khác xa đại mạc, trung nguyên vốn là nơi nhiều màu sắc. Ven đường chỉ chít cây cỏ hoa lá, dù có ngồi trong xe ngựa nhưng ngắm cảnh sắc bên ngoài cũng là một thú tiêu khiển không tệ.

Vì thế trên đường đến Xuân Viên, Cố Thiên Thụ cực kỳ hạnh phúc trải qua cuộc sống sâu gạo.

Mà trong hành trình này, lần thứ hai Cố Thiên Thụ biết được khả năng nấu nướng nghịch thiên của Vân Đình.

Dù là cháo trắng hay bữa ăn phong phú, chỉ cần mình mở miệng, Vân Đình đều có thể nấu được. Cả ngày, Cố Thiên Thụ trừ ăn ra thì chính là ngủ, hắn cảm thấy mặt mình giống như tròn thêm một vòng...

Kế hoạch ban đầu của Cố Thiên Thụ là đoàn người bọn họ yên yên ổn ổn đi đến Xuân Viên. Nhưng thân phận của Cố Luân Đường lại định trước ngay cả một phút để Cố Thiên Thụ bình tĩnh cũng không có.

Chỉ còn một tháng nữa là đến Xuân Viên, Cố Thiên Thụ gặp được người quen.

Nói là người quen thì chi bằng nói từng gặp mặt một lần. Cũng chỉ vì mới có gặp mặt một lần, hơn nữa lần đó lại cực kỳ xấu hổ — Đúng vậy, chính là thiếu niên bị điều giáo mà Cố Thiên Thụ từng thấy ở Phù Dung Thiên.

Trên thực tế, ngay khi Cố Thiên Thụ nhìn thấy gương mặt thiếu niên kia liền biết thiếu niên này nhất định là một phiền phức. Bởi vì trên chân hắn còn đeo một vòng chân màu vàng, toàn thân loang lổ vết thương vì bị roi đánh, mặt đầy nước mắt, bất lực ngã xuống giữa đường.

“...” Cố Thiên Thụ rất muốn nói với thiếu niên — Đúng là tuổi trẻ tài cao, ấy thế mà đã biết nằm lăn ra đường ăn vạ. Nhưng hắn không thể nói, chẳng những không thể nói, ngay cả mặt cũng không thể để lộ.

Bình thường thì kịch bản đều viết như vậy: thiếu niên/ thiếu nữ ABCD nào đấy bị kẻ xấu bắt đi → sau đó tìm mọi cách trốn thoát → rồi gặp được một đại hiệp → được đại hiệp cứu → rồi tiếp theo chính là xảy ra một đồng Yêu! Hận! Tình! Cừ!

Cố Thiên Thụ tỏ vẻ mình không muốn làm đại hiệp, cũng không muốn cùng một sinh vật giống đực xảy ra tình yêu vượt giới tính. Vì thế hắn yên lặng buông mảnh xe, làm bộ như không phát hiện.

“...” Thiếu niên té trên mặt đất: kịch bản này không đúng... Sao lại không có người nào đến cứu ta... này... này!

“... Tôn thượng.” Cuối cùng vẫn là Vân Đình nhìn không được. Thật ra không phải hắn động lòng trắc ẩn mà là nếu bị ngăn ở đây thì bọn họ buộc phải qua đêm tại nơi này: “Có cần thuộc hạ dời hắn đi không?”

“...” Ta thích cái từ dời này, Cố Thiên Thụ trầm nghĩ. Đương nhiên, hắn còn không có gốc đến nỗi nói ra suy nghĩ của mình. Tuy Cố Luân Đường là người không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng nếu hắn thật sự để mặc thiếu niên nhìn như còn chưa trưởng thành này ở nơi rừng rú hoang vu, hắn sẽ cảm thấy lương tâm cắn rứt.

Vì thế hắn liền mở miệng: “Mang đến chỗ Mục Ngọc Nhan.”

“Dạ...” Mắt Vân Đình hiện lên một tia nghi hoặc. Hắn không hiểu vì sao Cố Thiên Thụ lại làm vậy.

Thật ra đây cũng là do Cố Thiên Thụ bất đắc dĩ. Hắn biết Mục Ngọc Nhan là gian tế, nhưng hắn lại càng hoài nghi thân phận của thiếu niên đang nằm ăn vạ giữa đường... Nói thật, có thể thành công ngăn cản xe ngựa của hắn, thiếu niên này làm sao có thể không biết gì cho được.

Vân Đình nghe vậy, giấu đi vẻ không tình nguyện dưới lớp mặt nạ... Hắn phát hiện hoa đại cỏ dại chung quanh tôn thượng càng ngày càng nhiều. Nếu là trước kia, kẻ giống như thiếu niên trước mặt, tôn thượng liếc cũng không thèm chứ nói chi đến chuyện bảo mình đi cứu người như bây giờ...

Không chút ôn nhu, Vân Đình trực tiếp vác thiếu niên như đang hôn mê kia lên vai. Sau đó vút vào trong xe ngựa của Mục Ngọc Nhan.

“???” Mặt Mục Ngọc Nhan mặc danh kỳ diệu.

“Tôn thượng bảo người chăm sóc hắn.” Vân Đình lạnh lùng nói một câu, đi mất.

“...” Khóe miệng Mục Ngọc Nhan giật giật, nhìn thiếu niên một cái, sau đó biểu tình nháy mắt vặn vẹo — Nàng vì muốn câu dẫn Cố Lâm Đường mà đến. Không nói đến chuyện bên cạnh Cố Lâm Đường có một Ân Túy Mặc, giờ lại còn dám bảo nàng đi chăm sóc một tên trưởng thành y như hồ ly tinh! Mục Ngọc Nhan cảm thấy ngực mình như muốn bùng cháy — Nàng không muốn có thêm đối thủ, nhưng lại phải nghe theo lời Vân Đình phân phó. Nếu thiếu niên đang hôn mê ở trước mắt này chết, vậy thì nhiệm vụ của nàng nhất định thất bại!

“Cố. Lâm. Đường.” Mặt Mục Ngọc Nhan trở nên vô cùng dữ tợn: “Người sẽ phải trả một cái giá đắt.” — Nếu có một ngày nào đó người thích ta, ta nhất định sẽ cho người nếm mùi đau khổ đến tận xương tủy.

Được người nhớ thương, Cố Thiên Thụ đột nhiên hắt hơi một cái. Hắn xoa xoa mũi, sau đó tiếp tục ăn điểm tâm mà Vân Đình đưa tới... Về phần nhạc đệm vừa rồi thì đã sớm bị hắn vút đi mất hút.

Cảnh xuân tại Xuân Viên cho dù có ở trung nguyên cũng chính là cảnh đẹp số một số hai. Lúc này khoảng cách Xuân Viên mở ra chỉ còn có vài ngày, đoàn xe vượt qua hơn mười ngày mưa triền miên không ngớt cũng có chút chật vật.

Thiếu niên được Cố Thiên Thụ cứu vào mấy ngày trước đã tỉnh lại, chẳng qua hôm nay mới có cơ hội được gặp Cố Thiên Thụ.

“Đa tạ đại hiệp đã cứu mạng.” Không như vẻ nhu nhược của nữ nhân, thiếu niên mang theo chút anh khí, càng dễ khiến cho người có ham mê ngược đãi thích thú.

“Có chuyện gì?” Thấy Cố Thiên Thụ không muốn mở miệng nói chuyện, Vân Đình đành phải giúp tôn thượng hỏi.

“Ta tên Phó Thạch Kính, là người Mân Giang*, thuở nhỏ...” Phó Thạch Kính còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

* Mân Giang: tên một con sông ở tỉnh Phúc Kiến

“Nói ngắn gọn.” Hiện tại Vân Đình đã hoàn toàn hiểu rõ hàm nghĩa trong mỗi ánh mắt của Cố Thiên Thụ.

“...” Phó Thạch Kính ngẩn người, miễn cưỡng nở nụ cười: “Vậy được rồi, ta chỉ là muốn cầu đại hiệp cứu ta...”

Nghe thấy Phó Thạch Kính nói thế, lần này không đợi Vân Đình mở miệng, Cố Thiên Thụ liền hỏi: “Vì cái gì phải cứu người?”

“...” Phó Thạch Kính nghe vậy đôi mắt liền đỏ, hần đứng lên nói thẳng: “Một khi đã vậy... thì ta không quấy rầy đại hiệp ngài nữa.”

Cố Thiên Thụ và Vân Đình không biểu hiện điều gì.

“Thạch Kính... Thạch Kính cáo từ trước.” Phó Thạch Kính nói xong liền lảo đảo đi ra ngoài.

Bóng lưng của hắn nhìn gầy yếu vô cùng, rồi lại cố ra vẻ kiên cường thẳng thắn, làm người nhìn không khỏi sinh ra một loại... Từ từ, Cố Thiên Thụ đột nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Tại sao trong đầu hắn lại nảy ra những suy nghĩ kỳ kỳ quái quái như vậy, quả thực giống như là đang có người nói trong đầu hắn vậy!

“Hệ thống?” Cố Thiên Thụ hung tợn thét lên trong đầu: “Là người làm, đúng không?!”

“Còn không phải do ta sốt ruột thay người hay sao!” Âm thanh hệ thống vẫn kia vô cùng sắc nhọn chói tai, nghe thấy Cố Thiên Thụ chất vấn cũng không có một chút chột dạ nào, ngược lại vô cùng cực kỳ đúng lý hợp tình: “Nhìn đi, ta lại cho người một đối tượng công lược. Nếu người không nhanh chóng nâng giá trị nhân phẩm của mình lên, bản thân người sẽ chết thực thảm!”

“...” Cố Thiên Thụ kiềm nén lửa giận trong lòng — Móa, cái hệ thống ngu si này, mỗi khi mình hỏi nó về giá trị nhân phẩm rồi cuộc có tác dụng gì thì nó luôn không chịu nói. Bây giờ lại dùng giá trị nhân phẩm để uy hiếp mình, thật là rất muốn tự tay bóp chết nó.

“Ta nói cho người biết, ta đã cố gắng hết sức giúp người rồi.” Hệ thống nói: “Nhân phẩm cực kỳ cực kỳ quan trọng — Nếu bây giờ người không làm gì, thì vĩnh viễn đừng hòng rời khỏi thế giới này.”

“...” Ha ha, ta nên cảm ơn người đã nhắc nhở sao. Thì ra cái người gọi là cố gắng hết sức để giúp ta chính là ở trong đầu ta kể lể một vài lời kịch mặc danh kỳ diệu sao, lại còn ra vẻ kiên cường... ta còn ra vẻ muốn

cưỡng bức nữa đó!!! Cố Thiên Thụ muốn giết người.

“Chúc người may mắn!” Nói xong hệ thống yên ắng.

Cố Thiên Thụ hít một hơi thật sâu, sau đó thở ra, lại hít sâu, lại thở ra. Tỉnh táo lại mới phát hiện thiếu niên vừa nói xong đã ngã xuống đất ngất đi.

Cố Thiên Thụ nhìn Vân Đình một cái.

“Không phải thuộc hạ.” Ánh mắt Vân Đình cực kỳ vô tội: “Hắn mới đi được vài ba bước liền gục.”

“...” Cố Thiên Thụ hết chỗ nói rồi.

Vì thế lần thứ hai, thiếu niên lại được khiêng về xe ngựa Mục Ngọc Nhan. Lần này Vân Đình không ôn nhu như trước nữa, trực tiếp ném vào trong như ném bao gạo, lại còn không quên nói một câu với Mục Ngọc Nhan: “Chăm sóc hắn.”

“...” Ngay cả tỏ vẻ một cái Mục Ngọc Nhan cũng lười làm.

Cứ như vậy trải qua cuộc hành trình gập gập ghềnh ghềnh, cuối cùng đoàn xe cũng đến Xuân Viên. Lúc này tâm tình tối tăm vì bị hệ thống ảnh hưởng của Cố Thiên Thụ cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều — Hắn cảm thấy cuối cùng may mắn cũng đã đến với hắn rồi.

27. Chương 27: Vì Cái Gì Mỗi Lần Gặp Người Đều Thấy Người Ở Trong Bộ Dạng Ngu Ngốc Như

Mỗi năm khi Xuân Viên mở đều có rất nhiều nhân sĩ giang hồ tụ tập ở bên ngoài Xuân Viên.

Những người này có đại hiệp nghĩa khí nổi danh khắp giang hồ, có ác ôn tiếng xấu đồn xa. Nhưng ở Xuân Viên lại không cho phép tranh đấu. Bởi vậy hàng năm, vài ngày trước khi Xuân Viên mở thì đều xảy ra mấy vụ huyết án vô cùng tàn nhẫn.

Từng có tin tức, mấy năm trước ở bên ngoài Xuân Viên có một kiếm khách rất nổi danh trên giang hồ bị người lột da sống cả một đêm, lột xong còn dùng tấm da ấy viết những tội ác mà kiếm khách này từng gây ra. Sau khi được người xác nhận, không ngờ những tội ác này lại là sự thật. Sau đó kiếm khách này liền thân bại danh liệt, bạn bè hắn hầu như đều đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Sau chuyện này, hàng năm ở bên ngoài Xuân Viên đều sẽ có một nhân sĩ chính đạo bị lột da sống, gương mặt giả nhân giả nghĩa của nhân sĩ chính đạo đó cũng bị phá tan thành từng mảnh.

Mới đầu khi nghe đến câu chuyện này, Cố Thiên Thụ còn thấy rất thú vị. Nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ bị cuốn vào chuyện này.

Tới Xuân Viên, Cố Thiên Thụ trực tiếp vung một đồng tiền bao hết một khách điểm ở bên ngoài Xuân Viên. Hắn không giống những du hiệp giang hồ trượng nghĩa còn phải suy xét về túi tiền của mình. Tài lực Kính thành hùng hậu, mặc dù có ở trung nguyên nhưng cũng khó có địch thủ.

Thiếu niên được Cố Thiên Thụ cứu vẫn luôn ở cùng Mục Ngọc Nhan. Có điều hai người này dường như không hợp nhau, bao quanh họ luôn nồng nặc mùi thuốc súng. Tuy Cố Thiên Thụ thấy, nhưng mặc kệ; tùy bọn họ muốn làm gì thì làm... Dù sao thì đám người râu ria này cũng không thể cùng hắn đi vào Xuân Viên.

So với việc Mục Ngọc Nhan kia thể hiện rõ sự chán ghét, thì phản ứng của Ân Túy Mặc có vẻ ý vị sâu xa hơn nhiều. Dường như đối với sự xuất hiện của Phó Thạch Kính, nàng tỏ ra khá hoang mang, sau đó bắt đầu tự hỏi, cuối cùng mặt đầy khiếp sợ tròn mắt nhìn về phía thiếu niên thanh tú kia.

Tất cả biểu tình của mọi người Cố Thiên Thụ đều thấy được, nhưng hắn lại nghĩ không ra rốt cuộc Ân Túy Mặc phát hiện ra cái gì mà lại khiếp sợ đến thế... Nhưng hắn lại không tiện hỏi ngay lúc này, chỉ có thể chờ đến lúc có cơ hội rồi lặng lẽ hỏi một chút.

Xuân Viên không cho nữ nhân vào, đối tượng phát thiệp mời đều là thanh niên tài giỏi chưa lập gia đình. Đây không phải là lần đầu người đứng đầu Kính thành nhận được thiệp mời, chẳng qua đây là lần đầu tiên hắn đến đây.

Vân Đình không thích Phó Thạch Kính, cũng không thích Mục Ngọc Nhan... được rồi, kể cả Ân Túy Mặc nữa. Tất cả những người hiện tại ở bên cạnh Cố Thiên Thụ, hắn đều không thích. Trong mắt hắn, tất cả những kẻ vây quanh lấy tôn thượng đều muốn tranh đoạt lấy sự chú ý của ngài ấy với hắn... Suy nghĩ này, Vân Đình chưa bao giờ có — Dục vọng độc chiếm này một khi xuất hiện, sẽ giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, không thể dập tắt.

Đáng tiếc dù Vân Đình có không thích nhưng cũng không thể nói ra, chỉ là biểu hiện khá trầm mặc trước mặt Cố Thiên Thụ thôi. Cố Thiên Thụ lại không nhận thấy được thuộc hạ mình khác thường, cho đến ngày hắn phát hiện thức ăn của mình giảm xuống nghiêm trọng...

Ngày đầu tiên, cải trắng xào thịt miếng.

Ngày hôm sau, cải củ xào thịt miếng nhỏ.

Ngày thứ ba, khổ qua xào ít thịt băm.

Ngày thứ tư, khoai tây xào với tí thịt băm.

Ngày thứ năm, ...

“...” Cố Thiên Thụ nhìn đĩa giá xào trước mặt, mặt không đổi sắc nhìn Vân Đình một cái.

“Tôn thượng.” Vân Đình luôn có dáng vẻ khiêm tốn, hẩn nhanh chóng gấp một đĩa giá vào chén Cố Thiên Thụ: “Mong ngài thứ tội. Ở phòng bếp chỉ có rau dưa.”

“...” Cố Thiên Thụ không động — Cái gì mà ở bếp chỉ có rau dưa, hẩn tin thì hẩn cùi!!! Bống hẩn có ảo giác cấp dưới luôn rất ôn nhu này lại dám cắt xén đồ ăn của mình? Đầu có thể đoạn*, nhưng tóc không thể loạn! Máu có thể chảy nhưng thịt không thể không có!

* Đoạn: đứt lìa

“Thịt.” Cố Thiên Thụ nói ngắn gọn.

“Tôn thượng.” Mắt Vân Đình rũ xuống, thấp giọng nói: “Xin tôn thượng thứ tội.”

“...” Cố Thiên Thụ vô lực: “... Vì sao?”

“... Gần đây tôn thượng rất kiêng ăn.” Vân Đình nói đến đây, giọng hơi run, dường như cực kỳ sợ hãi Cố Thiên Thụ sẽ tức giận. Nhưng cuối cùng vẫn nói ra: “... Đã ba ngày rồi mà ngài chưa ăn rau dưa.”

“...” Cố Thiên Thụ rất muốn bẻ vụn đôi đĩa trong tay. Nhưng hẩn nhẫn! Hẩn phải nhẫn! Bởi vì Cố Lâm Đường tuyệt đối sẽ không vì nguyên nhân này mà gay gắt với Vân Đình... Được rồi, Cố Lâm Đường đương nhiên cũng sẽ vì kiêng ăn mà bị táo bón.

“... Tôn thượng...” Vân Đình thấy sắc mặt Cố Thiên Thụ càng ngày càng khó coi, vội vàng quỳ trên mặt đất: “Xin tôn thượng trách phạt.”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, ngay cả một ánh mắt cũng không cho.

“...” Ánh sáng trong mắt Vân Đình dần lụi tàn theo thời gian... Quả nhiên hẩn đã vượt qua...

Nhưng mà ngay khi Vân Đình cho rằng Cố Thiên Thụ sẽ trách phạt, Cố Thiên Thụ lại động — Cuối cùng hẩn vẫn chịu nhục cầm đĩa lên, sau đó gấp một đĩa giá xào.

“...” Ánh mắt Vân Đình sáng lên trong nháy mắt, hẩn quỳ trên mặt đất nhìn Cố Thiên Thụ, cả người giống như đang bay.

“...” Cố Thiên Thụ ngậm một miếng giá, lại phát hiện giá xào này cũng ngon. Chờ đến khi hẩn nhìn kỹ mới thấy giá xào trong chén mình lại được nhặt sạch rể... Lúc này, bất mãn trong lòng Cố Thiên Thụ triệt để tan thành mây khói, hẩn nhìn Vân Đình một cái: “Đứng lên đi.”

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình đứng lên.

“Ăn đi.” Cố Thiên Thụ lại liếc Vân Đình một cái. Hắn muốn thử dài, rồi lại nhịn được. Từ góc độ nào đó mà nói, không có người nào thân cận với hắn hơn Vân Đình. Cấp dưới của hắn có thể nói là hầu như luôn vây quanh cuộc sống hắn. Lời hắn định nói, chuyện hắn định làm, việc hắn muốn làm... Nếu không có Vân Đình... cuộc sống của Cố Thiên Thụ ắt hẳn sẽ loạn cả lên.

“... Ngày mai ăn thịt.” Tuy cảm động, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn như trước không quên tranh thủ quyền lợi cho mình — Ngày nào cũng ăn chay, hắn nhất định sẽ chết! Hắn chính là một động vật ăn thịt chân chính!

“Vâng, tôn thượng.” Vân Đình trả lời: “Ngày mai thuộc hạ nhất định sẽ nấu thịt.”

Vì thế ngày hôm sau, Cố Thiên Thụ húp một chén canh hầm thịt, mà ngay cả một chút thịt vụn lành bênh cũng không có.

“...” Nhìn gương mặt bị che khuất của Vân Đình, Cố Thiên Thụ không thể không thừa nhận mình toàn hoàn bị đánh bại — Rốt cuộc hắn chọc Vân Đình ở chỗ nào, sao ngay cả một chút thương lượng cũng không có hả!!!

Bị vây trong cuộc sống ăn chay bi thảm, lần thứ hai Cố Thiên Thụ nghênh đón mình chứng thể chất luôn đựng độ huyết án của hắn — Vào một buổi hoàng hôn nào đó, đang lúc hắn đi dạo quanh thì gặp phải một nam nhân, cùng một... thì thể nóng hầm hập.

“Ha~, đã lâu không gặp nha.” Nam nhân là người quen, trên mặt còn mang theo nụ cười làm người có ấn tượng sâu, làm Cố Thiên Thụ vừa thấy liền cực kỳ chán ghét.

Cố Thiên Thụ đứng ở đằng xa không nhúc nhích nhìn Sở Thiên Hoàng, không có ý định đi qua.

“Ai nha ai nha... Chỗ này đâu đâu cũng vậy máu, đúng là không tiện để tiếp đãi người.” Sở Thiên Hoàng đứng ở nơi đó, trong tay cầm một con dao nhỏ dính đầy máu tươi. Tay áo hắn được xắn lên, lộ ra khuỷu tay dính đầy máu, lại còn từ tốn nói: “Bảo bối... vì sao lúc nào đôi ta gặp nhau cũng luôn đúng lúc như vậy ha.”

“...” Người cho là ta muốn sao? Khửu giác Cố Thiên Thụ cực kỳ nhạy bén, dù có đứng đằng xa nhưng vẫn ngửi thấy cái mùi buồn nôn này. Bây giờ nghĩ lại, mỗi lần hắn gặp Sở Thiên Hoàng thì đều thấy cảnh tượng đầy máu me.

“Thật sự ta cũng không muốn người nhìn thấy đâu.” Sở Thiên Hoàng vừa nói, vừa đi đến chỗ Cố Thiên Thụ. Tay phải hắn lau sạch vết máu trên con dao nhỏ rồi tay trái rũ xuống bên người.

Cố Thiên Thụ bất động thanh sắc* nhìn Sở Thiên Hoàng đang tới gần, khí thể trên người cũng sắc bén hẳn lên. Hắn có thể cảm giác được Sở Thiên Hoàng rất mạnh, chỉ có lúc đối mặt với người nam nhân này, hắn

mới có thể xuất hiện một loại trực giác mang tên nguy hiểm.

* Bất động thanh sắc: không chút dấu vết, thản nhiên, bình tĩnh.

Ngay khi khoảng cách giữa Sở Thiên Hoàng với Cố Thiên Thụ chỉ còn vài bước, tay phải của hắn động, con dao nhỏ sắc bén với tốc độ cực nhanh phóng về phía Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ không né không tránh, vững vàng đưa tay lên. Chỉ trong nháy mắt đã tiếp được con dao, sau đó tay khẽ nâng, phóng con dao trở về!

Sát ý của Cố Thiên Thụ đã bùng lên, hiển nhiên sẽ không lưu tình. Hắn dùng nội lực lên thân con dao khiến người tiếp con dao tuyệt đối sẽ bị mất ngón tay.

Sở Thiên Hoàng không ngu, hiển nhiên rõ huyền bí trong đó. Chỉ thấy hắn cười cười nhưng lại không dời bước chân... mà dùng bả vai tiếp lưỡi dao.

‘Phốc’ một tiếng, lưỡi dao đâm vào xương thịt, máu tươi điên cuồng trào ra. Sở Thiên Hoàng nâng tay phải lên rút con dao xuống.

“Ta biết, trên thế gian này, nếu còn có người có thể đánh một trận với ta, người đó chỉ có thể là ngươi.” Sở Thiên Hoàng nhìn vết máu trên lưỡi dao thở dài: “Đáng tiếc...”

“...” Ánh mắt Cố Thiên Thụ lạnh lùng, chờ Sở Thiên Hoàng nói tiếp.

“Đáng tiếc tiểu nhân ti bỉ trên giang hồ quả thực rất nhiều.” Sở Thiên Hoàng nói: “Làm người khó lòng phòng bị.”

Cố Thiên Thụ biết Sở Thiên Hoàng đang nói mình, nhưng hắn lại lười phản ứng lại, chỉ rút kiếm bên hông mình ra — Lần trước vì Vân Đình nên mới buông tha Sở Thiên Hoàng, lần này... hắn sẽ không để cho tên kia có cơ hội chạy trốn.

Nếu đâm vào trái tim lại không chết, vậy thì chặt đầu hắn. Cố Thiên Thụ lạnh lùng nghĩ.

“Hoa có gai mới là hoa đẹp.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấu sát tâm của Cố Thiên Thụ, lại hoàn toàn không cảm thấy khẩn trương: “Chẳng qua hoa thì chỉ là hoa, chứ nếu gặp phải dã thú...”

“A.” Cố Thiên Thụ rốt cục mở miệng, mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng, giơ kiếm trong tay lên: “Vậy thì để xem, rốt cuộc ai là hoa, ai là dã thú đi.”

Vừa dứt lời, Sở Thiên Hoàng chợt ngửi thấy một mùi hương... Mùi hương này vừa làm người cảm thấy quen

thuộc lại cảm thấy xa lạ, nồng đậm mà lại nhạt nhẽo... Sở Thiên Hoàng bừng tỉnh, đây là mùi hoa quế.

Vào lúc này, biểu tình Sở Thiên Hoàng rốt cục thay đổi — Hắn biết, nam nhân ngay trước mắt mình thật sự đã bị chọc giận.

28. Chương 28: Người Có Tin Là Ta Sẽ Giết Người Hay Không?

Khinh địch vĩnh viễn là điều tối kỵ trên giang hồ. Tuy Sở Thiên Hoàng không muốn thừa nhận, nhưng hẳn quả thật đã khinh địch.

Lần trước khi giao thủ với Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng chỉ biết võ công Cố Thiên Thụ rất cao. Mà sau khi hắn giao thủ với Cố Thiên Thụ, hắn mới hiểu được ba chữ ‘võ công cao’ kia rốt cuộc đại biểu cái gì.

Cố Thiên Thụ mặc bạch y, trong tay cầm kiếm, ánh mắt nhìn về phía Sở Thiên Hoàng giống như đang nhìn một người đã chết. Trước khi đâm ra một kiếm, hắn vẫn ít nói. Cho đến khi kiếm khí đến trước mặt, Sở Thiên Hoàng mới ý thức được mình đã đánh giá thấp Cố Thiên Thụ.

Vì để lấy được cành hoa lê, Sở gia đã bày mưu tính kế hơn mười mấy năm. Mà kế hoạch của bọn họ cũng thành công, lợi dụng song sinh tử Vân Đình, hạ độc vị thành thủ Kính thành tiếp theo hơn mười mấy năm...

Dùng thuốc nên mới có thể dễ dàng đến gần Cố Thiên Thụ — chuyện này luôn làm Sở Thiên Hoàng sinh ra ảo giác người đứng đầu Kính thành cũng chỉ là hạng tầm thường mà thôi. Thậm chí hắn bắt đầu dùng thái độ khinh thường đối xử với Cố Luân Đường, thậm chí bắt đầu mơ màng ảo tưởng gương mặt thành chủ rên rỉ dưới thân hắn mê người như thế nào.

Nhưng đến ngày hôm nay, Sở Thiên Hoàng mới phát hiện... mình sai, hơn nữa sai đến thái quá.

Nếu hắn không khinh địch, có lẽ hắn có thể đánh ngang tay với Cố Thiên Thụ. Thậm chí trước khi Cố Thiên Thụ lấy cành hoa lê ra, hắn có thể giành phần thắng... Nhưng đã quá muộn.

Sở Thiên Hoàng nhường Cố Thiên Thụ một chiêu — để Cố Thiên Thụ đâm ra một kiếm này.

Một kiếm này, kiếm khí như hồng, thể không thể đỡ. Sở Thiên Hoàng đứng tại chỗ không nhúc nhích, không phải hắn không muốn động, mà là hắn không thể động đây. Bốn phía càng ngày càng nồng đậm mùi hoa quế, giống như thần chết đang muốn hôn lên môi hắn, khiến lưng Sở Thiên Hoàng đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Kiểm ý của Cố Thiên Thụ không người nào có thể kháng cự. Bạch y như tuyết, chân phảng phất như đang bước trên mây. Gương mặt xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng đầy sát ý, ánh mắt không hiện lên chút tình cảm nào.

Ngay lúc đó, Sở Thiên Hoàng đã ngửi thấy được mùi vị của tử vong.

Cổ Thiên Thụ đoán đúng. Trái tim của hắn bị thương sẽ không chết, nhưng nếu đầu rớt, có là thần tiên thì cũng không cứu hắn được. Mà một kiếm của người nam nhân ngay trước mặt này, chính là đang hướng về phía cổ của hắn.

Kiểm khí đã đến cổ họng, Sở Thiên Hoàng lại không thể lui!

Cổ Thiên Thụ không biết Sở Thiên Hoàng vì cái gì lại để mình đâm ra một kiếm. Trên thực tế hắn cũng không quan tâm — Sở Thiên Hoàng đã chọc giận hắn... giết tên này, chính là việc bây giờ hắn muốn làm nhất.

Chẳng qua một kiếm kia, Cổ Thiên Thụ lại không thể đâm tiếp. Không phải hắn không muốn, mà là vì Sở Thiên Hoàng lại nói ra một câu. Sở Thiên Hoàng nói: “Cổ Lân Đường, người không muốn biết phụ thân người chết như thế nào sao?”

Những lời này vừa ra, thân thể Cổ Thiên Thụ liền tự động dừng lại — Cổ Thiên Thụ không quan tâm đến người đứng đầu Kính thành tiền nhiệm chết như thế nào, nhưng nguyên chủ Cổ Lân Đường lại quan tâm. Có thể nói — đây là chuyện duy nhất mà trên thế giới này Cổ Lân Đường để ý đến.

Người đứng đầu Kính thành tiền nhiệm tên Cổ Uyên. Thân phận của thành chủ phụ nhân cũng chính là mẫu thân Cổ Lân Đường lại rất thần bí —

“...” Cổ Thiên Thụ dừng kiếm trước cổ họng Sở Thiên Hoàng. Chỉ cần thêm một chút nữa là có thể cắt đứt đầu Sở Thiên Hoàng nhưng hắn lại không thể cử động: “Người biết?”

“Đương nhiên ta biết.” Tìm được đường sống trong chỗ chết, Sở Thiên Hoàng cũng không kinh hoảng, hắn cười vô cùng xán lạn: “Hơn nữa ta cam đoan... trên thế giới này chỉ có một mình ta biết.”

“Điều kiện?” Cổ Thiên Thụ biết khi Sở Thiên Hoàng nói ra những lời này, chính là muốn đàm phán.

“Người không giết ta, ta sẽ nói cho người biết.” Dường như Sở Thiên Hoàng không lo sẽ chọc giận Cổ Thiên Thụ. Hắn nói: “Nếu giết ta... cả đời này người đừng hòng biết được chân tướng.”

Cổ Thiên Thụ nghe thế liền nở nụ cười. Nụ cười của hắn như trăm hoa đua nở, khiến Sở Thiên Hoàng nhìn đến ngây người: “Ta nhất định phải biết?”

“... Nếu người không muốn biết thì sẽ không dừng tay.”

Đúng thế, Cổ Lân Đường muốn biết đáp án. Chỉ là Cổ Thiên Thụ lại không phải là Cổ Lân Đường, hắn không quan tâm đáp án kia rốt cuộc là cái gì. Vì thế hắn liền cười, phát tay một cái — Cổ Sở Thiên Hoàng

chợt xuất hiện một vết thương.

“...” Sở Thiên Hoàng ngây ngẩn cả người, dường như không rõ vì cái gì Cố Thiên Thụ lại làm vậy... Đúng thế, trong mắt hắn, đáp án này đối với Cố Thiên Thụ mà nói phải nói là cực kỳ quan trọng.

“Sở Thiên Hoàng.” Cố Thiên Thụ nói: “Thế gian này, còn chưa xuất hiện người có thể uy hiếp ta.”

“... Ta nào dám uy hiếp tôn thượng.” Đến lúc này, nếu Sở Thiên Hoàng vẫn không có mặt thì Cố Thiên Thụ nhất định sẽ giết hắn. Đau đớn làm đầu óc hắn thanh tỉnh rất nhiều, ánh mắt nhìn về phía Cố Thiên Thụ cũng nhiều thêm vài phần sâu xa: “Chỉ là ta đang cầu xin tha thứ.”

“...” Cố Thiên Thụ vẫn không nhúc nhích.

“Lệnh tôn vì trúng độc mà chết. Ngài còn nhớ trận chiến với các chủ Tàn Hoa Các năm đó chứ?” Sở Thiên Hoàng đã không dám làm bộ làm tịch nữa. Hắn biết mạng mình đang nằm trong tay Cố Thiên Thụ: “Lúc ấy thành chủ đại nhân tiên nhiệm đã chiến thắng nhưng lại trúng phải một loại độc tên là Triền Hương.”

Nghe vậy, ánh mắt Cố Thiên Thụ hơi trầm lại...

“Độc kia không màu không mùi, thậm chí có thể nói là không bị trúng độc. Nhưng nếu kết hợp với mùi hoa quế thì sẽ trở thành một loại kịch độc chậm rãi thẩm thấu tựa như tằm ăn lá.” Sở Thiên Hoàng nói:

“Lệnh tôn lại thích nhất là hoa quế...”

“Làm sao ngươi biết?” Cố Thiên Thụ bỗng cảm thấy tim mình thất lại.

“Ta có con đường riêng...” Sở Thiên Hoàng nói: “Ta vô cùng xin lỗi vì ngày trước đã mạo phạm...”

“Cút.” Cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn cất kiếm đi. Hắn biết Cố Luân Đường rất muốn biết đáp án, nếu Sở Thiên Hoàng đã cung cấp thông tin... từ đó truy tìm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Lần sau gặp mặt, chính là ngày chết của ngươi.” Tuy lần này tha cho Sở Thiên Hoàng, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn không buông bỏ suy nghĩ của mình. Sở Thiên Hoàng làm việc tàn nhẫn, mình lại kết thù với hắn... Nếu có thể giết chết... hiển nhiên là điều tốt nhất.

“Vâng.” Cuối cùng Sở Thiên Hoàng cũng bảo vệ được tính mạng, chẳng qua trên mặt hắn lại không hề cảm thấy vui mừng, thậm chí có thể nói là rất phức tạp — Hắn chỉ nói cho Cố Luân Đường biết có người hạ độc phụ thân Cố Luân Đường, lại chưa nói người hạ độc kia họ Sở, là phụ thân của hắn và Vân Đình.

Mười mấy năm trước, phụ thân Sở Thiên Hoàng chết dưới kiếm hoa quế của Cố Uyên. Mười mấy năm sau,

con hấn lần thứ hai suýt nữa là chết thảm dưới kiếm của con Cố Uyên.

Đường như đây là một vòng tuần hoàn cực kỳ thú vị. Sở Thiên Hoàng đứng đó, đưa tay sờ sờ vết thương trên cổ mình, không còn cười nổi nữa.

Cho đến ngày hôm nay, hấn mới chính thức một lần nữa có hiểu biết về Cố Lâm Đường.

Người đứng đầu Kính thành nổi danh khắp giang hồ, sở dĩ nổi danh quả nhiên không riêng vì dung nhan tuyệt thế, mà còn có thanh kiếm làm người sợ hãi. Sở Thiên Hoàng thu lại khinh thị ban đầu, nhưng hứng thú đối với Cố Lâm Đường càng thêm nồng đậm.

Thế gian này, có thể đánh một trận với hấn, chỉ sợ chỉ có nam nhân tên Cố Lâm Đường mới làm được.

Kỳ phùng địch thủ, chính là chuyện làm người vui vẻ. Sở Thiên Hoàng nghĩ đến đây, trong lòng lại sinh ra một tia đáng tiếc — Nếu hấn với Cố Thiên Thụ không phải là kẻ thù truyền kiếp thì đã có thể trở thành tri kỷ.

Đáng tiếc, chuyện thế gian nào luôn được như ý. Cố Lâm Đường thấy mặt hấn thì luôn nổi sát ý, mà hấn thì nhất định phải có được Cố Lâm Đường. Chẳng qua giờ... cũng sắp có thể cùng Cố Lâm Đường đánh một trận rồi.

Sở Thiên Hoàng ngửi hương hoa quế trong không khí, mỉm cười... Em trai, ánh mắt cũng không tệ.

...

Sau khi Cố Thiên Thụ rời đi liền trực tiếp về khách điểm. Tay hấn dính máu do cầm lấy lưỡi dao từ Sở Thiên Hoàng, cũng bởi vì thế nên làm hấn thấy vô cùng không thoải mái.

Sau khi trở lại khách điểm, Cố Thiên Thụ mã bắt đình đề* rửa sạch tay. Vẫn thấy bẩn, vì thế lại muốn đi tắm.

* Mã bắt đình đề: ngựa không dừng vó

Biểu hiện khác thường của Cố Thiên Thụ rơi vào mắt Vân Đình, hấn liền nhanh chóng đoán được đã có điều gì đó xảy ra.

“Tôn thượng đã gặp ai sao?” Vân Đình giúp Cố Thiên Thụ pha nước tắm, đứng đằng sau mát xa cho Cố Thiên Thụ.

“Sở Thiên Hoàng.” Cố Thiên Thụ còn đang suy nghĩ đến những lời Sở Thiên Hoàng nói về thành chủ tiền

nhệm – Cố Uyên. Bởi vậy xem nhẹ đôi tay bồng dưng lại của Vân Đình.

“Thật không...” Vân Đình nói: “Tôn thượng đã giết hần?”

“Không.” Cố Thiên Thụ nói: “Lần sau nhất định sẽ lấy mạng hần.”

“...” Vân Đình nghe vậy không nói gì, hần yên tĩnh hầu hạ Cố Thiên Thụ tắm, lại thay quần áo sạch sẽ cho Cố Thiên Thụ.

“Tôn thượng nên nghỉ ngơi sớm.” Trên thực tế, đối với chuyện Sở Thiên Hoàng không bị giết, tâm tình Vân Đình cực kỳ mâu thuẫn. Hần lại không muốn lộ ra sơ hở trước mặt Cố Thiên Thụ vì thế đành phải nói: “Ngày mai Xuân Viên mở rồi.”

“Ồ.” Cố Thiên Thụ cho rằng Vân Đình trầm mặc là bởi vì mình không thể giết chết Sở Thiên Hoàng. Nhưng hần lại không có gì để nói, đành ờ một tiếng rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Thật ra tâm tình của hần cũng khá vi diệu, dù biết được tin tức của Cố Uyên nhưng vẫn không thể buông tha cái tên phiền phức Sở Thiên Hoàng được.

“...” Nếu tôn thượng giết anh mình thì sẽ thế nào đây? Vấn đề này đối với Vân Đình mà nói rất là khó khăn, khó đến nỗi hần hoàn toàn không nghĩ ra được đáp án.

Hần ở bên cạnh Cố Thiên Thụ chính là vì muốn phản bội người nọ. Nhưng nếu có một ngày phản bội lại biến thành một loại tình cảm càng thêm sâu đậm, Vân Đình bắt đầu không biết nên xử lý thế nào.

Vận mệnh có đôi khi thật trở trêu, cứ luôn khiến con người phải lựa chọn những vấn đề khó cả đôi đường. Cho đến nay, Vân Đình vẫn không biết rốt cuộc nên lựa chọn thế nào mới là câu trả lời chính xác.

29. Chương 29: Ngắm Cảnh Xuân Đẹp Chi Bằng Ngủ Một Giấc Nồng

Được Vân Đình hầu hạ đi tắm, lại yên ổn ngủ trên giường một giấc. Ngày hôm sau hần dậy rất sớm, trời còn chưa sáng tỏ đã tỉnh dậy.

Ngày hôm qua gặp Sở Thiên Hoàng đối với Cố Thiên Thụ mà nói thật sự là chuyện không vui vẻ gì cho cam. Nhưng qua một ngày, tâm tình của hần cuối cùng cũng chuyển biến tốt đẹp hơn một chút. Hơn nữa mấy ngày nay trời trong nắng ấm, tâm tình Cố Thiên Thụ càng thêm thoải mái.

Buổi sáng, dậy chưa được bao lâu, Cố Thiên Thụ nhận được một vài phong thư do Vân Đình mang đến, thư này đến từ Kính thành. Ngày thường, việc nhỏ trong thành đều do Vân Đình xử lý; chỉ có khi gặp phải

việc không thể quyết định được mới đến hỏi ý kiến Cố Thiên Thụ.

Thư là do hữu hộ pháp Loan Thanh dùng bồ câu truyền tin đến. Nội dung là ở Kính thành có một thị nữ có chức vụ nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng chẳng nhỏ phạm tội, hỏi ý kiến Cố Thiên Thụ muốn xử lý thế nào.

Tại Kính thành, phân việc và trừng phạt hầu như đều là Cố Thiên Thụ tự thân vận động. Hắn xem thư, rồi nhanh chóng quyết đoán xử lý — dựa theo quy củ Kính thành, thị nữ phải nhận cực hình.

Kính thành sở dĩ có thể trở thành thế ngoại đào nguyên cho đến ngày hôm nay, chính là bởi vì quy củ nghiêm ngặt đến mức không thể nghiêm hơn được nữa. Kính thành kị nhất chính là việc tăng tị với người ngoài, tiết lộ tin tức nội bộ ở Kính thành. Mà thị nữ kia lại phạm phải chuyện này.

Cô ta lặng lẽ đưa tin ra bên ngoài nhưng lại bị Loan Thanh chặn được, mà còn nhanh chóng tra ra hành vi phản bội khác của cô ta.

Đối với người như vậy, Cố Thiên Thụ thực khó lòng mà nhân từ nương tay.

Vân Đình cũng nhìn thấy quyết định của Cố Thiên Thụ đối với phản đồ. Khi Cố Thiên Thụ đưa ra quyết định này, không hề có chút chần chờ, thậm chí ngay cả biểu tình cũng lạnh lùng.

Bởi vậy, Vân Đình không thể không nghĩ tới cảnh ngộ của mình.

Đối với tôn thượng, phản đồ đều đáng chết, cho nên... hắn cũng đáng chết. Ôm tâm tình phức tạp, Vân Đình cầm lấy bức thư Cố Thiên Thụ đã hồi âm, buộc vào chân bồ câu đưa tin, sau đó thả bồ câu lên không trung... Nếu thật sự có một ngày như thế, hắn hy vọng mình có thể chết dưới kiếm tôn thượng.

Vài ngày sau, Xuân Viên rốt cục mở ra. Đoàn xe Cố Thiên Thụ đã chuẩn bị xong hành lý, chuẩn bị tiến vào.

Bởi vì Xuân Viên không cho nữ nhân bên ngoài tiến vào nên Ân Túy Mặc với Mục Ngọc Nhan đều không thể vào. Mục Ngọc Nhan hiện rõ vẻ lo âu, mà Ân Túy Mặc thì cho đến khi đoàn xe xuất phát cũng không thấy mặt mũi tăm hơi đâu.

Còn thiếu niên tên Phó Thạch Kính kia từng lén lút đến tìm Cố Thiên Thụ, thỉnh cầu Cố Thiên Thụ mang mình vào Xuân Viên, nhưng Cố Thiên Thụ thẳng thừng cự tuyệt. Thân phận thiếu niên này không rõ ràng, tuy bây giờ chưa làm ra bất cứ hành động nào mờ ám, nhưng nói cho cùng cũng là người không đáng tin. Cố Thiên Thụ còn không có thói quen giao phía sau lưng cho người xa lạ.

Xe ngựa chậm rãi đi, cho đến khi đến trước cổng Xuân Viên thì người vẫn luôn không lộ diện — Ân Túy Mặc mới lộ mặt. Chẳng qua lúc này nàng đã thay một thân nam trang, trên mặt còn dán ria mép, tựa như một thanh niên tuấn tú.

Đối với chuyện vào Xuân Viên, Ân Túy Mặc rất coi trọng. Nàng phát hiện hiện giờ nội dung vở kịch đã vắn vẹo, ít nhất đã xuất hiện cái tên mà nàng chưa từng nghe qua.

Phó Thạch Kính, thiếu niên không có chút cảm giác tồn tại này khiến Ân Túy Mặc nổi lên cảnh giác. Bởi vì ở trong nguyên tác căn bản không có cái tên này, càng nghĩ càng không rõ vì sao người này lại mạo danh kỳ diệu xuất hiện bên cạnh Cố Thiên Thụ.

Vì không biết nên Ân Túy Mặc cũng không biết nên nói thế nào với Cố Thiên Thụ. Vì thế nàng đành phải năn nỉ Cố Thiên Thụ mang nàng cùng vào Xuân Viên — Không thì nàng phải nai lưng ra sống chung với Mục Ngọc Nhan một quãng thời gian dài.

Bề ngoài Mục Ngọc Nhan nhìn như hoạt bát đáng yêu, tính cách cũng khiến người yêu mến. Nếu Ân Túy Mặc không biết nội dung vở kịch thì thật sự sẽ có khả năng trở thành bạn tốt với cô ta. Nhưng nếu đã biết gương mặt chân thật của Mục Ngọc Nhan, bảo Ân Túy Mặc kết thân với cô ta thì trừ khi đầu óc nàng có vấn đề.

May thay nàng năn nỉ một hồi, Cố Thiên Thụ lại kỳ tích đồng ý... Điều này khiến cho tất cả mọi người trừ Ân Túy Mặc ra cực kỳ bất mãn.

Vân Đình không vui, hắn không rõ tôn thượng vì cái gì lại muốn dẫn Ân Túy Mặc – một nữ nhân kỳ quái đi theo. Mục Ngọc Nhan cũng không vui, bởi vì điều này đại biểu cho việc ở trong lòng Cố Thiên Thụ, nàng thậm chí còn không bằng Ân Túy Mặc. Mà thiếu niên tên Phó Thạch Kính lại càng không vui — ngay cả mặt Cố Thiên Thụ hắn còn chưa thấy được mấy lần, chứ nói chi đến đạt được mục đích mình mong muốn.

Vì thế dưới ánh mắt hâm mộ ghen tỵ của mọi người, cuối cùng Ân Túy Mặc cũng có một lần được hưởng thụ đãi ngộ của nữ chính...

Nhân sĩ vào Xuân Viên rất đông, nhưng không phải ai cũng tìm được người mình tâm đầu ý hợp. Lần này thật ra Cố Thiên Thụ đến cũng vì hóng chuyện là chủ yếu, không trông cậy vào việc mình thấy mỹ nữ liền nhất kiến chung tình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vì Ân Túy Mặc thay đổi nội dung vốn có của vở kịch dẫn đến chuyện nhân duyên giữa Mục Ngọc Nhan và Cố Thiên Thụ bị đoạn tuyệt. Nàng cũng không biết lần này ở Xuân Viên sẽ xảy ra chuyện gì... Vì theo nguyên tác, cho rằng Mục Ngọc Nhan là bạn đời nên Cố Thiên Thụ căn bản không vào Xuân Viên.

Nội dung vở kịch thay đổi đại biểu cho việc không biết hướng đi tiếp theo. Mặc nam trang, bỗng Ân Túy Mặc sinh ra cảm giác lo sợ bất an.

Xe ngựa đến trước cổng Xuân Viên, sau khi kiểm tra thiệp mời, đoàn người Cố Thiên Thụ đi vào bên trong Xuân Viên. Cùng lúc đó còn có rất nhiều giang hồ hiệp sĩ, hầu như người nào cũng có danh hào vang dội trên giang hồ.

Cho dù có nhiều người nhưng đoàn xe Cổ Thiên Thụ vẫn như trước dẫn nhân chú mục. Thân phận của người đứng đầu Kính thành vốn thần bí, lần này xuất hiện đương nhiên sẽ khiến rất nhiều người hữu tâm chú ý.

*Dẫn nhân chú mục: khiến người chú ý.

Mỗi một hiệp sĩ đều sẽ được một nữ tử trong Xuân Viên tiếp đãi. Những nữ tử này đều có tướng mạo nhất đẳng, nếu ở bên ngoài thì tuyệt đối đều là mỹ nhân: dù là khí chất, hay lời ăn tiếng nói đều lộ vẻ bất phàm. Nhưng ở trong Xuân Viên thì lại thường thường, không có gì lạ.

Nữ nhân tiếp đãi Cổ Thiên Thụ có tên Điệp Lang, mặc quần áo màu lam, diện mạo so với Ân Túy Mặc thì đẹp hơn vài phần. Nàng nhìn thấy Cổ Thiên Thụ cũng không tỏ ra bất ngờ, thái độ cực kỳ bình thản giới thiệu cho Cổ Thiên Thụ biết nơi ở cùng con đường chung quanh, lại nói thời gian tổ chức lễ hội rồi yên lặng rời đi.

Biểu hiện của Điệp Lang khiến Cổ Thiên Thụ thêm vài phần xem trọng nữ nhân ở Xuân Viên. Có thể xử sự một cách bình thản không sợ hãi, xem ra danh khí của Xuân Viên quả nhiên vẫn có vài phần hàm lượng.

Đối lập với thái độ bình thản của Điệp Lang, Ân Túy Mặc càng giống như nhà quê lên tỉnh. Sau khi nàng xuyên tới thế giới này vẫn luôn đi cùng Cổ Thiên Thụ, hầu như chưa từng nhìn thấy kiến trúc hoa lệ ở cổ đại. Giờ được thấy Xuân Viên long trọng như thế, hiển nhiên không tránh khỏi kích động một phen.

Vân Đình dặn dò nàng không được để lộ thân phận rồi không nói gì nữa. Về phần Cổ Thiên Thụ... hắn mới lười đi quản cái cô nàng xuyên qua này.

Nơi dừng chân ở Xuân Viên rất đẹp, lúc này xuân ý đang nồng, ở đây trồng đủ loại hoa: mẫu đơn, ngư mỹ nhân*, hoa đào, hoa lê, hoa tường vi... nên có đều có. Gió thổi qua, đóa hoa chậm rãi hạ xuống, vô cùng xinh đẹp.

* Ngư mỹ nhân: anh túc đỏ

Phòng ở cùng giường, chăn, đệm cũng được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ. Tất cả giá cắm nến đều được thay mới, hoàn cảnh này cho dù có bị bệnh sạch sẽ như Cổ Thiên Thụ cũng không có soi mói gì.

Từ sau khi đi vào, Vân Đình cảm thấy khá nhạt nhẽo. Hắn nhìn thấy có rất nhiều nữ tử xinh đẹp thì không tự chủ được lại bắt đầu tưởng tượng, nếu Cổ Thiên Thụ tìm được ý trung nhân, vậy mình nên làm thế nào bây giờ.

Cổ Thiên Thụ không phát hiện ra sự dị thường của Vân Đình. Trên thực tế, chỉ cần Vân Đình không cất xén thức ăn của hắn thì hầu như rất khó phát hiện ra cảm xúc Vân Đình đang dao động. Làm một người hầu hoàn mỹ, Vân Đình rất ít khi lộ ra cảm xúc chân thật.

Xuân Viên... Xuân Viên, đẹp không chỉ có mỗi hoa mà còn có người. Tuy lúc này còn mấy ngày nữa mới đến ngày tổ chức lễ hội nhưng đã có thể nhìn thấy được các thiếu nữ không chỉ có tướng mạo thượng đẳng, có khi trong tay còn xách theo lồng hoa, vui cười hái hoa, làm cho cả Xuân Viên tựa như tiên cảnh nơi nhân gian.

Không có nam nhân nào không thích cảnh tượng này, dù là Cố Thiên Thụ cũng thấy hài lòng vui mắt. Thậm chí hẳn bắt đầu có suy nghĩ ở nơi đây tìm bạn đời dường như cũng là một lựa chọn không tệ.

Người càng ngày càng nhiều, Ân Túy Mặc cũng không dám đi dạo lung tung. Nói tóm lại, tướng mạo của nàng vẫn tương đối hấp dẫn người, lỡ như thật sự bị cô gái nào đó coi trọng, nàng liền thảm. Cho nên trong hai ngày này nàng ngược lại ngoan ngoãn ở trong phòng, không dám gây thêm phiền hà cho Cố Thiên Thụ.

Nhân sĩ giang hồ càng nhiều càng không thể tránh khỏi xuất hiện tranh chấp. Nhưng ở Xuân Viên lại không cho phép võ đấu, một khi phát hiện liền trực tiếp trục xuất, cả đời đừng hòng được vào lần nữa. Xuân Viên tuy đều là nữ tử nhưng võ công mưu lược tuyệt đối không thua kém nam nhân. Huống chi tất cả mọi người đến đây là vì muốn kiếm vợ, không có nhiều kẻ không có mắt cổ ý đi tìm phiền toái.

Mấy ngày nay có khá nhiều nhân sĩ giang hồ đến tìm Cố Thiên Thụ nhưng đều bị Vân Đình chặn lại. Cố Thiên Thụ không thích xã giao với người khác, cũng không có ý định học tập Chúc Thanh Trạch đi kết giao với bằng hữu khắp thiên hạ nên bảo Vân Đình từ chối hết. Về phần bị người loạn truyền là tên ‘cổ quái’, Cố Thiên Thụ mới không thèm để ý đến.

Thời tiết đẹp, cảnh sắc đẹp, tâm tình mấy ngày nay của Cố Thiên Thụ cũng cực kỳ sáng sủa. Đây gần như là lần đầu tiên hẳn cảm thấy đi ra ngoài gặp nhiều chuyện như vậy cũng là đáng giá. Xuân Viên quả thật là danh bất hư truyền.

Đáng tiếc đối lập với Cố Thiên Thụ thì cũng có mấy người tâm tình u ám.

Vân Đình phiền lòng, Ân Túy Mặc chột dạ, còn có một người tên là Chúc Thanh Trạch như sắp ngổm tới nơi.

Về phần vì cái gì nói hẳn sắp châu ông bà thì... đương nhiên nguyên nhân là vì Cố Lâm Đường. Cũng là vì hẳn nghe nói đến lời đồn về cảnh hoa quế có thể giúp người chết sống lại.

30. Chương 30: Thế Gian Nào Có Chuyện Vẹn Toàn

Sở dĩ Chúc Thanh Trạch có thể có bằng hữu khắp thiên hạ chính là vì hẳn chẳng những có năng lực mà còn đủ nghĩa khí. Hơn nữa để hiểu biết tính tình một người, còn phải nhờ vào khứu giác độc đáo của hẳn.

Chúc Thanh Trạch chưa bao giờ phản bội bằng hữu, cũng như hiếm khi bị phản bội. Nhưng bây giờ, hẳn lại phải phả lệ.

Đời này, người mà Chúc Thanh Trạch để ý có rất nhiều, cũng cực kỳ quý trọng từng người một làm bạn ở bên cạnh mình. Vì thật sự trân quý, nên mới cực kỳ để ý.

Nhưng đến một ngày nào đó, người mà Chúc Thanh Trạch quan tâm nhất lại đứng trước ranh giới sinh tử... hắn lại không thể không làm việc mà hắn đã từng thống hận nhất — phản bội.

Thế gian có loại độc tên là An Tức*, vào thân thể sẽ như cây thuốc phiện, ngủ yên cho đến khi độc xâm nhập vào xương cốt thì chết.

* An Tức: ngủ yên

Chúc Thanh Trạch có rất nhiều tri kỷ, nhưng người yêu lại chỉ có một. Khi người kia trúng phải loại độc khó giải, trong lúc nhất thời Chúc Thanh Trạch căn bản không thể chấp nhận được sự thật này.

Người hạ độc tên là Sở Thiên Hoàng, là chương môn đời này của Sở gia.

Ngay khi biết nữ nhân mình yêu trúng độc, Chúc Thanh Trạch không chút do dự đi tìm Sở Thiên Hoàng đánh một trận — Kết quả, đương nhiên là thua. Võ công của hắn với Sở Thiên Hoàng kém nhau quá xa, thậm chí ngay cả lực phản kháng lại cũng không có.

“Người đương nhiên không giết được ta.” Sau khi đánh bại Chúc Thanh Trạch, Sở Thiên Hoàng lại không có giết hắn ngay lập tức mà đứng trước mặt hắn đưa ra một giao dịch khiến Chúc Thanh Trạch phải cắn răng đồng ý: “Huống chi cho dù ngươi có giết được ta, ngươi cũng không cứu được nàng.”

“...” Chúc Thanh Trạch chưa bao giờ chật vật như vậy, khoe miệng hắn tràn ra vết máu đỏ tươi, ánh mắt giống như ác quỷ mà trường Sở Thiên Hoàng.

“Đừng nhìn ta như vậy.” Sở Thiên Hoàng cười nói: “Bởi vì An Tức không có thuốc giải.”

“...” Trong nháy mắt, sắc mặt Chúc Thanh Trạch trắng bệch, môi run run, không nói nên lời, ánh mắt ảm đạm vì tuyệt vọng — hắn thật sự sẽ mất nàng sao.

“Nhưng trên thế giới này vẫn có người có thể cứu được nàng.” Sở Thiên Hoàng bắt đầu dụ dỗ.

“Ai?” Giọng Chúc Thanh Trạch tối tăm vô cùng... Hắn đã lơ mơ đoán ra được điều gì đó.

“Cổ Lâm Đường — hay nói đúng hơn là cảnh hoa quế của Cổ Lâm Đường.” Sở Thiên Hoàng chậm rãi lên tiếng: “Chỉ có vị bằng hữu kia của ngươi... mới có thể cứu được người ngươi yêu.”

“Nằm mơ!” Chúc Thanh Trạch từ chối không chút do dự.

“Người thật sự dễ dàng cứ thống khổ như vậy mà chết sao.” Sở Thiên Hoàng nói: “Trong bụng nàng không phải là còn có cốt nhục của người sao... Chúc Thanh Trạch, chẳng lẽ người cứ dễ mặc cho nàng thống khổ mà chết sao?”

Trước đó, Chúc Thanh Trạch chưa từng nghe nói đến có loại độc nào tên là An Tức. Hắn không biết thống khổ mà chết trong miệng Sở Thiên Hoàng rốt cuộc là chỉ cái gì, nhưng hắn đã sinh ra dự cảm không hay.

“Trở về suy nghĩ lại thật kỹ đi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Nếu người đã suy nghĩ kỹ, có thể tới tìm ta.”

Nhìn Sở Thiên Hoàng trước mặt, Chúc Thanh Trạch hận không thể xông lên ăn thịt nhai xương Sở Thiên Hoàng — Hắn biết thể lực Sở Thiên Hoàng lớn bao nhiêu, thậm chí đoán được có một vài thể lực, môn phái hùng hậu trên giang hồ đều có dính dáng đến Sở gia. Lúc trước trên giang hồ phái ra người nhiều như vậy đuổi giết Sở Thiên Hoàng, nhưng ngay cả bóng dáng của Sở Thiên Hoàng cũng không tìm thấy...

Chúc Thanh Trạch dùng tay áo lau đi vết máu bên môi, sau đó lảo đảo rời đi.

Không lâu sau, người yêu của hắn phát độc. Tinh thần Chúc Thanh Trạch như muốn hồng mắt — nữ nhân hắn yêu thương, da thịt trên người nàng bắt đầu bị bong ra. Nàng khóc nức nở nhưng vẫn toàn tâm toàn ý chăm sóc hài tử còn chưa ra đời của hắn.

Chúc Thanh Trạch gần như điên cuồng, hắn tìm kiếm tất cả những đại phu mình biết, nhưng câu trả lời nghe được lại là loại độc này vốn không có thuốc giải... Không, thậm chí chưa từng có người nào nghe đến tên nó.

Tên là An Tức nhưng lại làm cho người trúng độc trước khi chết đi ngay cả một phút cũng không ngủ yên.

Nữ nhân của hắn rất thông minh, nàng không cầu xin, chỉ yên lặng chịu đựng thống khổ một mình, ánh mắt kiên cường đó của nàng khiến Chúc Thanh Trạch thống khổ vô cùng. Nàng nói: Thanh Trạch, tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời thiếp chính là không thể sinh cho chàng một đứa con...

Chúc Thanh Trạch rốt cục như Sở Thiên Hoàng mong muốn, thỏa hiệp.

Hắn không thể chịu đựng nổi cảnh người yêu của hắn tiếp tục bị hành hạ tra tấn như vậy. Hắn phải cứu nàng... cho dù có phải phản bội Cố Lan Đường đi chăng nữa.

“Đây là một lựa chọn sáng suốt.” Sở Thiên Hoàng nói thế, sau đó cho hắn thuốc giảm bớt độc tính của An Tức: “An Tức không có thuốc giải, thứ thuốc ta đưa cho người chỉ có thể ngăn chặn được nửa năm.”

Chúc Thanh Trạch trầm mặc không nói, cầm lọ thuốc rời đi, để lại Sở Thiên Hoàng phía sau với vẻ mặt đầy ý cười thâm trầm.

Sở gia vì muốn có được thứ mà mình muốn sẽ không từ thủ đoạn. Giống như phụ thân bọn họ – Sở Lệ Thu, không chút do dự vì theo đuổi của mình mà đánh mất tính mạng.

Cả nhà bọn họ đều là kẻ điên: dù là phụ thân hắn, hay mẹ hắn, thậm chí ngay cả bản thân...

Sở Thiên Hoàng cười xán lạn, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo như băng.

Sau khi Chúc Thanh Trạch giao dịch xong với Sở Thiên Hoàng liền bắt đầu chờ đợi ngày Cổ Lân Đường rời Tây Vực. Mặt hắn không còn nụ cười chiêu bài ngày xưa mà là hờ hững chưa bao giờ có.

Sau đó Chúc Thanh Trạch làm theo lời Sở Thiên Hoàng phân phó, mang Cổ Thiên Thụ vào Phù Dung Thiên. Hắn không chút bất ngờ khi thấy Cổ Lân Đường phẩy tay áo bỏ đi, lại chỉ có thể trầm mặc mà nhìn.

Phản bội, một khi bắt đầu sẽ rất khó có thể kết thúc.

Chúc Thanh Trạch hôn lên trán nữ nhân đang say ngủ bên cạnh, không chút bất ngờ thấy miệng vết thương loang lổ trên cổ nàng.

Thống khổ mà An Tức mang lại không hề thua gì lãng trì. Chúc Thanh Trạch không thể chịu đựng được cảnh người hắn yêu thống khổ mà chết, vì thế chỉ có thể lựa chọn phản bội.

Dù vậy, Chúc Thanh Trạch vẫn muốn Sở Thiên Hoàng phải trả giá đắt — một cái giá thật đắt.

Có người, bề ngoài thì tao nhã nhưng tâm tư lại cứng cỏi như sắt thép.

Mà Chúc Thanh Trạch lại chính là một người như thế. Hắn nhẹ nhàng cầm lọn tóc người yêu, sau đó dùng dao cắt đi, bỏ vào trong ngực mình.

Sống hay chết, có đôi khi đó là một giới hạn vi diệu.

Lần thứ hai Cổ Thiên Thụ gặp Chúc Thanh Trạch là lúc chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày tổ chức lễ hội.

Người bạn tốt này của hắn sau cái ngày ở Phù Dung Thiên liền mặc danh kỳ diệu biến mất. Cũng không biết có thật là có việc gấp hay là sợ mình trách tội. Chẳng qua lúc trước Cổ Thiên Thụ còn thấy bất bình vì thiếu niên nọ bị ép buộc nhưng giờ đã sớm bị Phó Thạch Kính phá hủy không còn một mảnh... Bởi thế, lúc này nhìn thấy Chúc Thanh Trạch cũng không còn thấy không thoải mái nữa.

Chúc Thanh Trạch mặc một thân màu xanh, trong tay ôm một chậu hoa đào xinh đẹp. Vừa nhìn thấy Cổ Thiên Thụ liền nở một nụ cười xán lạn: “Lân Đường, ta tìm ngươi mãi.”

“...” Được rồi, sau khi nghe những lời này, Cố Thiên Thụ đột nhiên nhớ tới thuộc tính nói nhiều của Chúc Thanh Trạch. Khóe miệng hắn nhếch lên một độ cong, không đáp lại.

“Người còn giận ta sao.” Chúc Thanh Trạch đáng thương nhìn Cố Thiên Thụ: “Ta nhận sai còn không được sao...”

“...” Cố Thiên Thụ cảm thấy thật ra Chúc Thanh Trạch cũng không có gì đáng trách. Điều duy nhất đáng trách ở tên này chính là nói quá nhiều... Nhiều đến nỗi mình cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Người xem, hoa đào này là ta đặc biệt vì người mà tìm đó.” Chúc Thanh Trạch nói: “Người thích không?”

Không biết làm sao mà Chúc Thanh Trạch có được chậu hoa này. Chậu hoa đào trong tay hắn có màu sắc hiếm hoi: phấn hồng, hồng nhạt, hồng đậm, đỏ thẫm. Màu sắc được sắp xếp từ nhạt sang đậm, cực kỳ hi hữu.

“Vất vả lắm ta mới kiếm ra đó.” Chúc Thanh Trạch nói: “Vội vã mang tới chuộc tội...”

“Ta không giận.” Cố Thiên Thụ trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Cảm ơn.”

Vẫn đứng sau lưng Cố Thiên Thụ, sau khi Vân Đình nghe thấy Cố Thiên Thụ nói lời cảm ơn, mới tiến lên một bước nhận lấy chậu hoa đào trên tay Chúc Thanh Trạch.

“Lân Đường, ta còn tưởng chuyện người nói tới Xuân Viên là trò đùa nữa chứ.” Chúc Thanh Trạch thấy Cố Thiên Thụ quả thật không giận, lúc này mới thả lỏng một hơi, ngồi xuống bên người Cố Thiên Thụ bắt đầu không kiêng nể gì ăn điểm tâm mà Vân Đình chuẩn bị cho Cố Thiên Thụ: “Không ngờ người đến thật... Thế nào, coi trọng ai sao?”

“...” Cố Thiên Thụ uống trà, liếc nhìn đĩa điểm tâm không còn nhiều, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ khó chịu — Mỗi ngày Vân Đình chỉ chuẩn bị cho hắn một đĩa nhỏ mà tên Chúc Thanh Trạch này lại dám gần ăn hết của hắn!

“... Khụ...” Không biết có phải do ánh mắt oán niệm của Cố Thiên Thụ quá mạnh mẽ hay không, tay Chúc Thanh Trạch chậm lại, còn nói thầm hai tiếng: “Lân Đường, người đúng là càng ngày càng keo kiệt...”

“...” Ta keo kiệt đó thì sao, có ngon thì tới cắn ta đi! Ánh mắt Cố Thiên Thụ tỏ vẻ đúng lý hợp tình.

“Rồi rồi.” Chúc Thanh Trạch thực không có cốt khí rút lui: “Không ăn thì không ăn...”

“...” Hừ! Cố Thiên Thụ cầm lấy một miếng mứt mặn bỏ vào miệng.

“Hai ngày nữa chúng ta cùng đến lễ hội có được không?” Chúc Thanh Trạch nói: “Coi như là nể mặt chậu hoa đào ta đưa cho người, đồng ý đi mà...”

“Ồ.” Cố Thiên Thụ cảm thấy đi cùng Chúc Thanh Trạch cũng không có gì, vì thế đồng ý.

“Tốt quá!” Chúc Thanh Trạch hiển nhiên không ngờ Cố Thiên Thụ lại dễ nói chuyện đến vậy, hắn vô cùng vui vẻ nở nụ cười, còn thực không biết xấu hổ nói với Vân Đình: “Vân Đình, người làm mứt ngon thật, có thể làm cho ta một ít mang về không?”

Vân Đình nhìn Cố Thiên Thụ.

“...” Tuy Cố Thiên Thụ không muốn nhưng vẫn gật đầu. Được rồi, cho dù Chúc Thanh Trạch không mang về thì mỗi ngày Vân Đình cũng chỉ cho hắn ăn có một đĩa nhỏ...

“Có thể có bằng hữu như người, ta còn cầu cái gì nữa.” Chúc Thanh Trạch vừa nói vừa đứng dậy: “Vây ba ngày sau ta tới tìm người, người không được cho ta leo cây đó.”

Cố Thiên Thụ lười nhìn hắn, chỉ nói với Vân Đình: “Một ít thôi.”

“...” Tôn thượng, ngài có biết ngài như vậy thật sự rất đáng yêu không. Bị manh một mặt đầy máu, Vân Đình nghĩ vậy.

“...” Cố Lâm Đường, người có biết người như vậy thật sự rất đáng giận không. Bị chọc tức đến nổi muốn học máu, Chúc Thanh Trạch nghĩ thế.

31. Chương 31: Yên Ẩng Trước Giông Tố

Ba ngày sau là ngày Xuân Viên tổ chức lễ hội.

Nói là lễ hội nhưng theo Cố Thiên Thụ thấy lại càng giống như hội xem mắt hơn. Ngâm thơ, đàn hát, mỹ nhân cộng thêm một đám hoa điểm tô sắc thắm trong lúc vô ý làm người nổi lên vài phần hứng thú. Hướng chỉ người đến Xuân Viên chính là vì tìm kiếm bạn đời mà đến, bởi vậy cảnh sắc nơi đây vô cùng phù hợp.

Mới sáng sớm, Chúc Thanh Trạch đã đến tìm Cố Thiên Thụ. Hôm nay hắn đổi thành cẩm y màu trắng, cả người đầy tinh thần, trong tay còn cầm một bó hoa đào. Nếu dùng hai chữ để hình dung thì Cố Thiên Thụ dành cho hắn một từ — cực kỳ bóng bẩy.

Chẳng qua bản thân Chúc Thanh Trạch lại không thấy vậy. Hắn cười tủm tỉm nhìn bạch y vạn năm không đổi của Cố Thiên Thụ, thở dài: “Lâm Đường, người đến tìm vợ... sao không ăn mặc màu mè một chút?”

Cố Thiên Thụ không để ý đến hắn, ngược lại Vân Đình lại lộ ra ánh mắt do dự.

“Đi thôi.” Cố Thiên Thụ sợ cấp dưới đáng yêu nhà mình bị Chúc Thanh Trạch tẩy não, vội vàng yêu cầu rời đi.

“...” Chúc Thanh Trạch thấy Cố Thiên Thụ không để ý tới mình, cực kỳ ủy khuất nhìn hắn. Biểu tình đáng thương kia quả thực khiến cả người Cố Thiên Thụ nổi đầy da gà.

Nơi bọn họ ở cách vườn hoa tổ chức lễ hội không xa, chậm rãi đi qua chỉ mất có một phần tư nén hương là đến. Dọc theo đường đi thấy có không ít hiệp khách giang hồ, trên mặt hầu hết đều là vẻ hưng phấn.

Tướng mạo Cố Thiên Thụ trên bảng mỹ nhân giang hồ nghe nói là đứng thứ hai, vì thế hấp dẫn không ít ánh mắt. Thậm chí còn có người không biết thân phận của hắn hỏi nhỏ Cố Thiên Thụ có phải là mỹ nhân chưa gả ở Xuân Viên hay không...

Nếu không phải Xuân Viên không cho phép tranh đấu, Cố Thiên Thụ thật sự muốn rút kiếm ra xỏ hết miệng của mấy người đó.

“A, đây không phải là Thanh Trạch sao, sao cũng chạy tới đây góp vui.” Nhân mạch Chúc Thanh Trạch quả nhiên là không giống bình thường, chỉ tính tại Xuân Viên cũng đã chạm mặt mấy vị bằng hữu, nhưng lại không có người nào tiến lên chào hỏi hắn.

“Ha ha... cứ coi như là du xuân đi.” Chúc Thanh Trạch cười nói.

“Bệnh của Tuyệt Y sao rồi? Đã đỡ hơn chưa?” Nửa năm trước, chuyện Chúc Thanh Trạch vì hồng nhan tri kỷ đi cầu y khắp nơi, chỉ cần là người quen biết với hắn thì đều biết... Cố Thiên Thụ cũng có nghe qua. Nhưng nghe nói sau đó Chúc Thanh Trạch đã tìm được đại phu nên Cố Thiên Thụ cũng không quan tâm đến chuyện này nữa.

“Nàng sao, đã khỏi bệnh rồi... bây giờ không biết đang ở nơi nào nữa. Dư Hề, sao ngươi cũng chạy đến đây?” Ánh mắt Chúc Thanh Trạch lộ ra một tia vi diệu, rồi nhanh chóng bị nụ cười che đi.

“À, không phải ta cũng tới để xem náo nhiệt sao.” Nam nhân được Chúc Thanh Trạch gọi là Dư Hề vẫn luôn lặng lẽ nhìn Cố Thiên Thụ:

“Vị này chính là...?”

“Vị này chính là người đứng đầu Kính thành nổi danh trên giang hồ – Cố Lâm Đường.” Chúc Thanh Trạch giới thiệu: “Lâm Đường, vị này chính là đại đệ tử phái Thanh Thành – Dư Hề.”

“Kính ngưỡng đã lâu, kính ngưỡng đã lâu!” Dư Hề vừa nghe đến tên này, ánh mắt liền sáng lên: “Trăm

nghe không bằng một thấy... Người đứng đầu Kính thành quả nhiên không giống bình thường.”

“...” Trên mặt Cố Thiên Thụ không có biểu tình, ngay cả đáp lời cũng lười.

“Bằng hữu của ta không thích nói chuyện, người đừng trách...” Chúc Thanh Trạch biết tính Cố Thiên Thụ, không trông cậy vào việc hắn có thể nói mấy câu, vì thế đành phải giảng hòa: “Người tới một mình?”

“Không, ta đi cùng với mấy sư đệ.” Dư Hề hiển nhiên là bị phản ứng của Cố Thiên Thụ làm cho xấu hổ. Hắn lại không thể nói gì, đành phải gắng gượng: “Ta đi trước hội họp với các sư đệ...”

“Được rồi, vậy gặp sau.” Chúc Thanh Trạch cũng không cản lại. Bằng hữu hắn dù nhiều nhưng cũng phân thành thân và quen. Có vài người, tính cách thật sự không thích hợp để làm bằng hữu.

“Đi thôi...” Chúc Thanh Trạch thấy Dư Hề đi xa, mới nhỏ giọng nói: “Người này tâm nhãn nhỏ mà khẩu vị lại lớn. Aiz aiz, trên thế giới đúng thật là hạng người nào cũng có.”

Cố Thiên Thụ nhìn Chúc Thanh Trạch một cái, mở miệng nói: “Không đáng ngại.”

“...” Chúc Thanh Trạch nghe vậy vô cùng cảm động — Hiện tại hắn đã hoàn toàn quen với cách nói chuyện của Cố Thiên Thụ. So với mấy năm trước thì tuy càng ít nói hơn nhưng lại có tình người hơn.

Lúc trước, Chúc Thanh Trạch có thể trở thành người bạn đếm được trên đầu ngón tay của Cố Lâm Đường là vì hắn có võ công không tệ với tinh thần mặt dày mày dạn. Nhưng bây giờ... Chúc Thanh Trạch nhìn thoáng qua bó hoa đào trên tay mình, cảm thấy trái tim như bị cái gì đó đào rỗng một lỗ thủng.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian có lẽ chính là sinh tử.

Đợi cho đến khi đoàn người Cố Thiên Thụ đến trước cổng vườn hoa thì lễ hội đã bắt đầu.

Lễ hội có khá nhiều nơi như: văn đấu, luận bàn võ công và còn có một số nơi đánh giá tài lẻ tương đối thú vị như: thi họa, trà nghệ, hay nhạc khí.

Nếu để Cố Thiên Thụ chọn thì hiển nhiên hắn sẽ chọn đấu võ. Nhưng vị cô nương đứng tiếp đãi trước cổng vườn hoa lại không nghĩ như vậy...

“Vị công tử này, ngài muốn đến đâu?” Nhìn từ bề ngoài thì thấy thân hình Cố Thiên Thụ không cường tráng, hơn nữa với gương mặt lạnh lùng diêm lệ kia, thấy thế nào cũng không giống người có võ công. Cô nương tiếp đãi khách nhân cũng coi như là người biết quan sát. Ánh mắt đầu tiên khi nàng nhìn chính là đôi tay của Cố Thiên Thụ, thấy không có vết chai liền nói: “Bên kia là nơi tổ chức nhạc nghệ... còn có kỳ đạo. Nếu thích, ngài cũng có thể đến xem.”

“...” Nhạc nghệ thì thôi, kỳ đạo ta cũng nhần, nhưng tới vậy xem là sao? Cố Thiên Thụ vô lực nghĩ — Khuôn mặt của hắn có tính lừa gạt đến vậy sao!!!

“Ha ha, tiểu muội muội, vị bằng hữu kia của ta không phải là người văn nhã, cô vẫn nên nói cho chúng ta biết đường đến trường đấu võ đi.” Chúc Thanh Trạch hóa giải không khí xấu hổ.

“Thật sự muốn đi đấu võ sao?” Cô nương này hiển nhiên vẫn không chấp nhận sự thật. Nàng cắn cắn môi dưới, ánh mắt xoay tròn, sau đó nhỏ giọng nói: “Ta trộm nói cho các người biết một bí mật... thật ra hầu hết các tỷ tỷ ở đây đều thích người văn nhã đó.”

“...” Cố Thiên Thụ không nói lời nào, ánh mắt lạnh băng đảo qua.

“... Được rồi...” Lần này không cần Chúc Thanh Trạch phí vô mồm nữa, cô nương nhỏ đã bị ánh mắt như dao kia của Cố Thiên Thụ dọa sợ, cực kỳ ủy khuất: “Vậy các người đi hướng kia...”

Cố Thiên Thụ và Vân Đình xoay người bước đi.

“... Đây, Lân Đường, người đến tìm vợ thật sao...” Chúc Thanh Trạch đối với việc không hiểu phong tình của Cố Thiên Thụ triệt để tuyệt vọng... Còn muốn tìm vợ... với tác phong của Cố Thiên Thụ thì đừng chọc thêm mấy kẻ thù đã là chuyện may mắn lắm rồi...

“Tôn thượng, ngài không sao chứ?” So với Chúc Thanh Trạch, Vân Đình càng hiểu Cố Thiên Thụ hơn, một cái liếc nhìn thấu tôn thượng nhà hắn đang phiền não.

“...” Cố Thiên Thụ khó có khi nhíu mày: “Hôm nay người có gặp Ân Túy Mặc không?”

“Không...” Ân Túy Mặc không có khả năng đến lễ hội, lỡ như nàng thật sự bị cô nương nào coi trọng thì xong đời, nhưng hình như đêm qua cũng không thấy nàng đâu. Vân Đình thấy Cố Thiên Thụ nhíu mày, một suy nghĩ nảy sinh trong đầu hắn — chẳng lẽ tôn thượng thích Ân Túy Mặc?

“...” Cố Thiên Thụ không nói gì, vừa rồi hình như hắn nghe thấy một âm thanh... có chút giống với Ân Túy Mặc nên lúc này mới đột nhiên nhớ tới.

“Tôn thượng muốn tìm nàng sao?” Vân Đình càng nghĩ càng thấy có khả năng. Tôn thượng rất hiếm khi thân thiết với người khác, thậm chí còn đồng ý yêu cầu vô lý tiến vào Xuân Viên của Ân Túy Mặc, mà trong ngày thường lại còn rất khoan dung với Ân Túy Mặc... Nghĩ đến đây, Vân Đình siết chặt tay.

Cố Thiên Thụ còn đang suy nghĩ về chuyện Ân Túy Mặc bởi vậy mới không để ý đến khác thường của Vân Đình. Ngược lại, Chúc Thanh Trạch ở bên cạnh lại chú ý đến.

“... Không có gì.” Cố Thiên Thụ rất lo cho Ân Túy Mặc. Dù sao nàng cũng là kẻ xuyên qua, nếu có người

bắt được nàng rồi bức cung... Nàng tuyệt đối chính là một tồn tại siêu cấp nguy hiểm.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, đã là xuyên qua thì chắc sẽ không dễ bị pháo hôi như vậy đâu. Cố Thiên Thụ lòng mang tâm sự rất cực cũng đến bên ngoài trường đấu.

Nhân sĩ giang hồ dùng võ vi tôn. Cho dù người có nhiều tài lẻ khác lợi hại đến đâu đi nữa, thì trước mặt vũ lực cũng tuyệt đối vô dụng. Người xưa có câu: ‘nhất lực phá bách xảo’ vẫn rất có đạo lý.

Giữa sân đã có người đánh nhau, chung quanh đứng không ít người. Nữ có nam có, vô cùng náo nhiệt.

Theo lý thuyết, khi Cố Thiên Thụ nhìn thấy cảnh tượng này đáng lẽ phải cực kỳ chuyên chú quan sát, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy tâm thần không yên, thật giống sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

“Sao thế, Lân Đường, có muốn lên thử không?” Chúc Thanh Trạch còn ôm bó hoa đào, lười biếng hỏi: “Người không đi thì ta đi trước nha.”

“... Người đi đi.” Cố Thiên Thụ quyết định quan sát tình hình một chút.

“Ta đi đây.” Chúc Thanh Trạch thuận tay đưa bó hoa đào trong tay cho Cố Thiên Thụ: “Cầm giúp ta một chút.”

“...” Cố Thiên Thụ không động — Bó hoa đào 3D này hắn mới không thêm cầm!

“Ngay cả cầm hoa giùm ta cũng không cầm!” Thấy Cố Thiên Thụ làm bộ như không phát hiện, Chúc Thanh Trạch triệt để nổi giận: “Bộ ngươi không phải bằng hữu của ta sao!”

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc một hồi, vốn cho rằng Vân Đình sẽ thiện giải nhân ý giúp hắn cầm bó hoa. Nhưng hôm nay lại không biết xảy ra chuyện gì... sự ăn ý giữa hắn với Vân Đình lại mất đi hiệu lực.

“...” Vì thế đành chịu nhục, Cố Thiên Thụ đen mặt cầm lấy bó hoa kia.

“... Hi hi.” Chúc Thanh Trạch cười thâm.

Sắc mặt Cố Thiên Thụ lạnh như băng, lạnh lùng phun một chữ: “Lăn.”

32. Chương 32: Mọi Thứ đều Nằm Trong Kế Hoạch

Ánh mắt đầu tiên khi Ân Túy Mặc nhìn thấy Sở Thiên Hoàng chính là không biết người trước mắt này là ai. Nhưng đến khi nàng kịp phản ứng lại, lại cảm thấy run sợ — cái cảm giác sợ hãi ẩn sâu bên trong tâm hồn khó có thể tiêu trừ được.

“Đã lâu không gặp.” Sở Thiên Hoàng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn nàng cười. Khác với giọng điệu hiền lành, trên mặt hắt lại lạnh lùng như băng, ánh mắt nhìn về phía Ân Túy Mặc giống như đang nhìn một con chuột bị nhốt trong lồng sắp bị mang đi thí nghiệm.

“... Người, người là ai?” Trên thực tế, Ân Túy Mặc chưa từng thấy qua Sở Thiên Hoàng. Chủ nhân trước của thân thể hiện tại chính là bị Sở Thiên Hoàng giết chết. Nhưng cho đến chết, cô ta cũng chưa từng thấy người giết mình có bộ dạng gì. Mà Ân Túy Mặc tuy biết Sở Thiên Hoàng nhưng chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy người thật.

Sở Thiên Hoàng có một gương mặt anh tuấn, nhưng khí thế trên người lại nói cho Ân Túy Mặc biết — người trước mắt tuyệt đối không dễ trêu.

“Sao người có thể quên ta được chứ.” Sở Thiên Hoàng tiến lên, dường như rất bất mãn: “... Ân Túy Mặc?”

“Rốt cuộc người là ai?” Ân Túy Mặc hét lên — Nàng biết nơi Cố Thiên Thụ ở cách nàng không xa, nếu Cố Thiên Thụ nghe thấy tiếng nàng... nhất định sẽ tới cứu nàng.

Nhưng Ân Túy Mặc lại phải thất vọng rồi, vì ngay sau đó Sở Thiên Hoàng liền tiến lên bóp lấy cổ nàng, nói: “Sở Thiên Hoàng — người còn nhớ cái tên này không?”

Ân Túy Mặc mất giọng, nàng khiếp sợ nhìn Sở Thiên Hoàng, hình như không rõ vì cái gì hắt lại xuất hiện ở đây, lại còn muốn giết mình.

“Người đúng là kẻ dư thừa.” Sở Thiên Hoàng nói: “Khách điểm ở Tây vực... người đáng lẽ nên chết đi.”

“...” Thân thể Ân Túy Mặc run rẩy như đứa trẻ. Đến thế giới này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng chân chính ngửi thấy mùi vị của tử vong. So với bất cứ kẻ nào, nàng hiểu rõ tâm Sở Thiên Hoàng ngoan độc đến cỡ nào, cũng hiểu rõ mạng mình trong tay Sở Thiên Hoàng rẻ mạt bao nhiêu.

“Yên tâm, bây giờ ta sẽ không giết người.” Sở Thiên Hoàng nói: “Người còn có tác dụng khác.”

Ân Túy Mặc không nói nên lời, biểu tình chỉ còn lại có hoảng sợ không thôi.

“Đừng sợ... Người sẽ không chết.” Sở Thiên Hoàng nở nụ cười: “Cố Luân Đường để ý người như vậy... sao ta có thể ở đây giết người được chứ.”

Ân Túy Mặc xem chút nữa là khóc lên — nàng không hề cảm thấy Cổ Lâm Đường để ý nàng. Không biết Sở Thiên Hoàng này làm sao nhận ra. Hơn nữa, là kẻ địch của Cổ Lâm Đường, vì cái gì Sở Thiên Hoàng lại thần kỳ xuất hiện ở đây?... Bây giờ không phải hấn nên ở Xuân Viên đánh một trận với Cổ Lâm Đường sao!

Đương nhiên, Ân Túy Mặc vĩnh viễn không biết, Sở Thiên Hoàng và Cổ Lâm Đường đã đánh một trận. Kết quả... Cổ Lâm Đường thắng.

“Người nói đi, người mất tích thì hấn có phát hiện ra không.” Sở Thiên Hoàng nói: “Càng hiểu hấn, ta càng thấy hứng thú với hấn.”

“...” Nếu những lời này Ân Túy Mặc xem trên manhua, chắc nàng đã hô to: “Manh quá đi, manh quá đi.” Đáng tiếc... nơi này không phải manhua, mà là hiện thực.

Cho nên Ân Túy Mặc vô cùng khôngcott khí bật khóc.

“Sao lại khóc.” Sở Thiên Hoàng nói: “... Đừng làm như là ta đang bắt nạt người chứ.”

“...” Giờ người đang bắt nạt ta chứ gì nữa? Ân Túy Mặc nghĩ. Má ơi, thế giới này thật đáng sợ, con muốn về nhà...

“Đi thôi.” Vừa nói, Sở Thiên Hoàng vừa điểm huyết Ân Túy Mặc: “Không biết bọn họ có phát hiện người đã mất tích hay không nữa.”

Sau đó Ân Túy Mặc giống như một cái bao tải bị Sở Thiên Hoàng vác lên vai. Sở Thiên Hoàng thấy Ân Túy Mặc còn đang chảy nước mắt, nhượng mảy: “Khóc nữa ta liền móc mắt người.”

“...” Ân Túy Mặc nghẹn khóc — Nàng tin Sở Thiên Hoàng không phải nói chơi, mà là đang nghiêm túc khuyên răn nàng.

Trong nguyên tác không hề có nội dung nói về Xuân Viên, bởi thế Ân Túy Mặc hoàn toàn không biết ở đây sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng điều duy nhất nàng có thể xác định chính là — nội dung vở kịch đã hoàn toàn vụn vụn.

Cổ Lâm Đường không thích Mục Ngọc Nhan, nếu không thì Mục Ngọc Nhan sẽ không chết dưới tay Vân Đình. Mà Chúc Thanh Trạch thì... đột nhiên Ân Túy Mặc nhớ hình như là nàng quên nói cho Cổ Lâm Đường biết... Chúc Thanh Trạch là một tên phản đồ.

Trong manhua, Chúc Thanh Trạch không xuất hiện nhiều cho nên ký ức của Ân Túy Mặc đối với hấn khá mơ hồ, nhưng mơ hồ nhớ... Cho đến khi truyện kết thúc, nữ nhân mà Chúc Thanh Trạch yêu cũng không cứu được.

Đáng tiếc, tất cả những chuyện này Ân Túy Mặc còn chưa kịp nói cho Cố Thiên Thụ biết thì đã bị Sở Thiên Hoàng bắt đi.

Chuyện Ân Túy Mặc mất tích quả thực không khiến cho bất cứ kẻ nào chú ý. Cho đến ngày lễ hội bắt đầu mới được Cố Thiên Thụ trong lúc phiến não nhớ đến.

Võ công Chúc Thanh Trạch không tệ, vừa lên sàn đấu đã đánh bại mấy người. Cố Thiên Thụ cầm bó hoa đào của Chúc Thanh Trạch, đột nhiên cảm thấy một tia khí tức vô cùng quen thuộc...

Sở! Thiên! Hoàng! Khí tức này đối với Cố Thiên Thụ này nói quả thật quá quen thuộc. Vừa cảm giác Sở Thiên Hoàng xuất hiện liền lập tức nhìn về phía đó.

Nhưng không như Cố Thiên Thụ dự đoán, hắn còn tưởng sau khi bị mình đánh bại thì Sở Thiên Hoàng thấy mình liền điệu thấp rời đi. Lại không ngờ tên kia chẳng những không đi mà còn trực tiếp xông vào giữa đám người đông đúc.

“Người đứng đầu Kính thành – Cố Lâm Đường, không biết hôm nay có vinh hạnh được chiến một trận với người hay không.” Sở Thiên Hoàng chẳng những không né, ngược lại còn công khai tuyên chiến với Cố Thiên Thụ.

“...” Ấn tượng của Cố Thiên Thụ đối với Sở Thiên Hoàng quả thực kém tới cực điểm, nhưng không kém đến nỗi vừa thấy liền gây chuyện. Chẳng qua hắn rất rõ, sở dĩ lần trước mình có thể dễ dàng chiến thắng Sở Thiên Hoàng là vì Sở Thiên Hoàng khinh địch.

Cao thủ so chiêu, một chiêu đã có thể phân định thắng bại.

Bị khiêu khích công khai, không có bất cứ nam nhân nào có thể nhẫn nhịn nổi, chứ đừng nói chi đến người như Cố Lâm Đường.

Cho nên Cố Thiên Thụ cũng chậm rãi đi đến trước mặt Sở Thiên Hoàng — Chờ đến khi hắn đi đến trước mặt Sở Thiên Hoàng mới phát hiện tay mình còn cầm bó hoa đào, nhưng lúc này dường như đã trễ...

Vì thế Cố Thiên Thụ đành phải ném bó hoa đi — Chúc Thanh Trạch, tên khỉ này luôn mang lại phiền phức cho hắn.

“Hoa xuân rụng rồi.” Sở Thiên Hoàng khen. Thái độ hiện giờ với lúc trước của hắn có thể nói là một trời một vực. Thái độ khinh khi cũng biến thành cẩn thận và thưởng thức.

Cố Lâm Đường là người đáng được tôn trọng.

“Mời.” Trên thực tế, chỉ cần người khác không chọc giận hắn, Cố Thiên Thụ sẽ luôn là người lễ phép. Tay

phải hấn rút kiếm, sau đó buông xuống bên người.

Chung quanh đã không có người lên tiếng, người chốn giang hồ có trực giác vô cùng nhạy bén. Trực giác nói cho bọn hấn biết tiếp theo chuẩn bị có một trận chiến tuyệt đối không giống bình thường... Nhưng nếu đến gần, không chừng sẽ bị ngộ thương.

Sở Thiên Hoàng cũng lấy vũ khí của mình ra, đó là một cây roi màu đen, còn hơi tỏa ra màu sáng bóng của kim loại. Nhìn từ bên ngoài, chiếc roi này khá mềm dẻo, trên cán roi có đính một hoa tai ngọc nhỏ nhỏ, nhìn không giống hung khí giết người chút nào.

Sở Thiên Hoàng cầm lấy chiếc roi, khí thế cả người liền thay đổi hoàn toàn. Nếu như lúc trước giống một tên ăn chơi trác táng không có thực lực thì bây giờ chính là một thanh kiếm sắc bén.

“...” Cố Thiên Thụ không nói một lời, tay cầm kiếm, ánh mắt cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

— Chỉ cần hơi chậm một chút sẽ có khả năng mất mạng.

Không khí đã lắng đọng đến cực điểm, Sở Thiên Hoàng ra tay trước! Chiếc roi của hấn giống như một con rắn có sinh mệnh, chậm rãi le lưỡi vờn quanh người Cố Thiên Thụ. Bước chân hấn biến hóa khôn lường, dù ở đây có nhiều giang hồ hào kiệt nhưng cũng không nhìn ra được võ công của hấn như nào!

Cố Thiên Thụ không động đậy, thậm chí trực tiếp nhắm chặt hai mắt lại — chiếc roi kia như dính vô số máu tươi, dù Cố Thiên Thụ có nhắm mắt lại nhưng vẫn có thể ngửi thấy những đường chuyển động của nó!

Thế công của Sở Thiên Hoàng không phải vô dụng. Rất nhanh, mọi người chung quanh phát hiện những tảng đá chung quanh Cố Thiên Thụ lại bắt đầu vỡ vụn. Trừ tảng dưới chân Cố Thiên Thụ ra, những tảng đá chung quanh dần dần thu nhỏ lại rồi biến thành bột phấn.

Bỗng Cố Thiên Thụ mở mắt, đâm một kiếm về phía bả vai Sở Thiên Hoàng!

Ngay khi Cố Thiên Thụ rời đi, tảng đá dưới chân Cố Thiên Thụ cũng bị nghiền thành bột phấn, ngọn roi quỷ dị bay múa bốn phía bỗng chuyển hướng.

Đây là võ công lợi hại nhất Sở gia, chưa từng có người nào sống sót quá mười chiêu của Sở Thiên Hoàng. Nhưng hôm nay lại là ngoại lệ, bởi vì Sở Thiên Hoàng chẳng những không có thương tổn đến Cố Thiên Thụ, ngược lại lại bị Cố Thiên Thụ đâm một kiếm.

Người ở bên ngoài nhìn thì thấy Cố Thiên Thụ chiếm được tiên cơ, nhưng chỉ có Cố Thiên Thụ mới biết — mình mới là kẻ bị vây ở thế yếu!

Bởi vì trừ khi chặt đứt đầu Sở Thiên Hoàng, nếu không thì người trước mắt sẽ không chết, mà bản thân

hắn chỉ cần trúng phải một roi đã đủ để bị trọng thương — Sở Thiên Hoàng có thể phạm sai lầm, nhưng mình thì không thể!

Sở Thiên Hoàng trúng một kiếm liền nhanh chóng lui lại. Hắn cũng biết Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ gì, cho nên cười nhạt một cái.

“Tôn thượng...” Sở Thiên Hoàng nói: “Ta sắp nghiêm túc.” Lời vừa ra, ngọn roi trong tay Sở Thiên Hoàng liền nổ tung, hóa thành bảy chiếc roi nhỏ tinh tế — tựa như từ một con rắn đột nhiên tách thành bảy con khiến Cố Thiên Thụ trở nên chật vật vô cùng.

Cố Thiên Thụ trực tiếp lấy kiếm chặn roi, nhưng roi kia không biết được làm từ thứ gì mà trong nháy mắt có thể khiến thanh kiếm trong tay Cố Thiên Thụ bị gãy thành hai nửa!

Cố Thiên Thụ trốn tránh không kịp, cần cổ bị trúng một roi, lộ ra vết máu.

“... Tôn thượng, nếu ngài còn không nghiêm túc.” Sở Thiên Hoàng bình tĩnh nhìn Cố Thiên Thụ: “Có thể sẽ hối hận.”

... Nội lực trên ngọn roi khiến Cố Thiên Thụ vô cùng khổ sở. Hắn nuốt ngụm máu vừa trào lên, trầm mặc nhìn Sở Thiên Hoàng.

Sở Thiên Hoàng cười. Tay phải vung roi lên — chiếc roi kia giống như có sinh mệnh, lần thứ hai hướng về phía Cố Thiên Thụ!

33. Chương 33: Tác Giả Không Những Xấu Xa Mà Còn Nhỏ Nhen Nữa

Mắt thấy ngọn roi sắp đến trước mặt mình, chân Cố Thiên Thụ khê nhích mạnh mẽ né tránh một đòn kia. Nhưng mà tay trái của hắn lại bị ngọn roi của Sở Thiên Hoàng trói lại. Roi kia ẩn chứa nội lực, vừa chạm vào tay Cố Thiên Thụ liền bám chặt lấy da thịt hắn. Nếu Cố Thiên Thụ gãy giữa, chỉ sợ tay trái sẽ bị phế đi.

Thấy mình đã không thể né, Cố Thiên Thụ không trốn tránh nữa. Tay phải phát lên không trung — cành hoa quế mà Sở Thiên Hoàng hằng mơ ước liền xuất hiện trên tay phải Cố Thiên Thụ!

Không khí lần thứ hai bắt đầu nồng đậm hương hoa quế, Sở Thiên Hoàng vừa ngậy người một cái liền bị Cố Thiên Thụ nhân cơ hội cắt đứt ngọn roi trên tay.

Nhìn chiếc roi bị cắt đứt, Sở Thiên Hoàng chẳng những không giận mà ngược lại lộ ra nụ cười: “Chuyện may mắn nhất trong thiên hạ, chính là có kỳ phùng địch thủ.”

“.....” Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ đứng đó nhìn Sở Thiên Hoàng. Tay trái của hắn thấm đẫm máu tươi nhưng hắn lại không chút nhăn mày, bình tĩnh tới cực điểm.

Sở Thiên Hoàng cũng bị không khí này ảnh hưởng, không còn cười nữa.

Trên tay Cố Thiên Thụ là cành hoa quế: chỉ có hoa, không có lá. Đóa hoa nhỏ nhắn lộ ra màu vàng nhạt, lại tản ra ánh sáng màu bạc, hoàn toàn không giống phàm vật.

Chỉ là một cành hoa nhưng lại có thể chế đôi thiên địa.

“... Kết thúc.” Cố Thiên Thụ dùng ánh mắt nhìn một người chết nhìn Sở Thiên Hoàng.

“Thật sao.” Sở Thiên Hoàng lạnh lùng mỉm cười, cắt đứt cổ tay mình. Máu tươi chảy ra điên cuồng nhưng lại không rơi xuống đất mà là chảy vào một thứ giống như sợi dây — Nhìn kỹ thì đúng là một chiếc roi.

Dĩ huyết hồi tiên, vạn nhận bất đoạn*.

* Dĩ huyết hồi tiên, vạn nhận bất đoạn: lấy máu tạo thành roi, chém mười vạn lần cũng không đứt.

Bầu trời vốn trong xanh, bỗng lúc này lại bắt đầu mưa. Cả khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh, người vây xem dường như cũng bị tình hình trước mắt làm hoảng sợ.

Tiếp theo Cố Thiên Thụ ra tay, tay phải của hắn hơi nâng lên, nắm chặt lấy cành hoa quế — làm động tác chém xuống.

Mà Sở Thiên Hoàng cũng không né không tránh, trực tiếp không chế huyết tiên kia quất tới trước mặt Cố Thiên Thụ!

Đây là cục diện lưỡng bại câu thương*. Nếu như không có người nhúng tay, Sở Thiên Hoàng sẽ bị cành hoa quế trong tay Cố Thiên Thụ chém thành hai nửa, không có cơ hội khôi phục. Mà Cố Thiên Thụ cũng y như thế bị huyết tiên quất một roi mất mạng.

* Lưỡng bại câu thương: hai bên đều thua dẫn đến thương vong

Lấy kiếm hợp đạo. Dù có chết nhưng cả hai đều không lùi bước...

Đáng tiếc chính là những người muốn nhìn thấy cảnh tượng này lại không thể được như ý. Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên Cố Thiên Thụ cảm thấy đan điền của mình trống rỗng — giống như nội lực của bản thân bị cái gì đó chặn lại, cành hoa quế trên tay hắn cũng biến mất. Trước mắt Cố Thiên Thụ tối sầm lại, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Khục...” Vốn nên té trên mặt đất, Cố Thiên Thụ lại được người đỡ lấy. Người đỡ lấy hắn rất quen thuộc, Cố Thiên Thụ thấp giọng kêu: “Vân Đình.”

Không có người đáp lại, chân mày Cố Thiên Thụ hơi nhíu lại... Hắn cảm thấy bàn tay Vân Đình ôm lấy hắn hình như hơi chặt.

Bên kia, Sở Thiên Hoàng thấy một màn này cũng không có thừa thắng xông lên, ngược lại nhìn về phía đám người đang bắt đầu ào ồ chung quanh.

Tất cả mọi người cho rằng người đứng đầu Kính thành – Cố Lâm Đường bại trận. Thua dưới tay Sở Thiên Hoàng.

Âm thanh ầm ĩ này khiến Sở Thiên Hoàng vô cùng bất mãn. Bất mãn này đã dần dần bay lên đến một trình độ khủng bố — hắn muốn giết hết tất cả mọi người ở đây.

Sở Thiên Hoàng là người bốc đồng. Hắn nghĩ sao liền làm vậy.

Huyết tiên vốn được cất đi, lại một lần nữa xuất hiện trong tay hắn — giống như lưỡi hái tử thần không ngừng thu lấy tính mạng của những người xung quanh. Về mặt hắn vô cùng bình tĩnh, dường như hoàn toàn không nghe thấy những âm thanh cầu xin tha thứ vang vọng bốn phía.

Trước thực lực tuyệt đối, tất cả mọi người đều là con kiến. Trong nháy mắt, toàn bộ Xuân Viên đều trở nên an tĩnh, mùi máu tươi nồng đậm khiến người muốn nôn mửa.

Mà người còn sống, cũng chỉ còn mỗi Chúc Thanh Trạch.

“Đi.” Cố Thiên Thụ không biết Sở Thiên Hoàng vì cái gì lại muốn giết người, nhưng với tình trạng của hắn bây giờ hoàn toàn không thể ngăn cản Sở Thiên Hoàng. Đan điền trống rỗng khiến hắn bây giờ không khác gì người thường, thậm chí ngay cả khinh công cũng không thể sử dụng.

“...” Vẫn đang ôm lấy hắn, Vân Đình vẫn không động đậy.

“Vân Đình?” Cố Thiên Thụ cảm thấy có chuyện dị thường, hắn nghiêng đầu lại phát hiện Vân Đình đang dùng một loại ánh mắt hắn chưa từng thấy qua nhìn hắn. Ánh mắt kia vô cùng phức tạp, khiến Cố Thiên Thụ đổ một thân mồ hôi lạnh.

“...” Một suy nghĩ không hay xuất hiện trong đầu, hắn nói: “Người...”

“Thực xin lỗi, tôn thượng.” Vân Đình cứ như vậy bế Cố Thiên Thụ lên: “Thực xin lỗi.”

“... Ngươi!” Nếu bây giờ Cố Thiên Thụ còn không hiểu chuyện gì thì hẳn là tên ngốc. Bị Vân Đình nói ra hai câu này liền khiến đầu óc hắn choáng váng, môi run run không nói nên lời.

Nếu Vân Đình là kẻ phản bội, vậy thì còn ai có thể tin tưởng được nữa đây — một người bên cạnh mình hơn hai mươi năm, kết quả là lại dùng thủ đoạn hèn hạ mưu hại mình!

“Chát!” Một bạt tai vang dội lên mặt Vân Đình, Cố Thiên Thụ giận đến nổi tầm nhìn trước mắt biến thành màu đen: “Lăn!”

“... Nếu không thể ở bên cạnh tôn thượng được nữa thì ta có thể đi về đâu.” Bị Cố Thiên Thụ tát, Vân Đình cũng không để ý. Hắn quay đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn Cố Thiên Thụ, ánh mắt kia vô cùng xa lạ, khiến Cố Thiên Thụ lạnh cả người: “Tôn thượng, ngài muốn ta đi đâu đây?”

“...” Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ giẫy giụa muốn tránh khỏi vòng tay của Vân Đình — Nhưng không có nội lực, ngay cả nhấc tay hắn cũng không có sức, Vân Đình lại không có khả năng buông tay.

“Hừ.” Đã giết sạch người ở Xuân Viên, Sở Thiên Hoàng đi đến. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ không ngừng giẫy giụa trong lòng Vân Đình, nở nụ cười: “Tôn thượng... đừng phí công vô ích nữa.”

“...” Cố Thiên Thụ lạnh lùng nhìn chằm chằm Vân Đình: “Ngươi hận ta?”

“Ta không hận ngài, ta yêu ngài.” Giọng thở dài, Vân Đình mê muội nhìn Cố Thiên Thụ.

“... Ta muốn giết ngươi.” Từ khi đến thế giới này, Cố Thiên Thụ chưa bao giờ chột vạt đến vậy. Tay hắn bị Vân Đình giam cầm, chỉ có thể nhìn Sở Thiên Hoàng càng ngày càng đến gần. Sau đó, Sở Thiên Hoàng vỗ vỗ bả vai Vân Đình.

“Em trai.” Sở Thiên Hoàng nói: “Ta mang nữ nhân kia đến... chúng ta liền rời đi.”

Vân Đình rũ mắt, gật gật đầu.

Sau đó cả một thân đầy máu, Sở Thiên Hoàng rời đi. Dường như hắn không hề lo lắng việc giao Cố Thiên Thụ cho Vân Đình... Cũng đúng thôi, một Cố Thiên Thụ không có nội lực thì làm sao có thể đánh thắng Vân Đình.

Chúc Thanh Trạch chậm rãi đi đến. Đầu tiên, hắn cúi người nhặt bó hoa đào đã bị thấm đẫm máu tươi lên, sau đó mới đi đến chỗ Cố Thiên Thụ.

“Lân Đường.” Chúc Thanh Trạch kêu lên.

“Người cũng thế?” Cố Thiên Thụ cảm thấy Chúc Thanh Trạch không thích hợp, nhưng hắn đã không còn thấy quá kinh ngạc nữa — Vân Đình phản bội khiến hắn hít thở không thông. Cho dù có biết thân phận thật của Chúc Thanh Trạch cũng không còn khiến hắn thấy chấn kinh nữa.

Thủ đoạn của Sở Thiên Hoàng quả nhiên lợi hại, lại bắt tri bắt giác bày ra thiên la địa võng ở bên cạnh hắn... Nhưng một tiếng em trai trong miệng Sở Thiên Hoàng... lại chính là Vân Đình?

Chúc Thanh Trạch cầm bó hoa đào, trầm mặc nhìn Cố Thiên Thụ, một lát sau mới khàn khàn nói: “Xin lỗi.”

Vân Đình không để ý tới Chúc Thanh Trạch, nhìn hắn một cái rồi ôm lấy Cố Thiên Thụ chuẩn bị rời đi. Nhưng mà ngay khi hắn quay đi, Chúc Thanh Trạch lại đột nhiên động thủ!

Ai cũng không ngờ đến. Dù có là Vân Đình hay Cố Thiên Thụ, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người.

Vân Đình nhìn lưỡi dao đâm xuyên ngực mình, ánh mắt tràn ngập thống khổ khó có thể thốt nên câu. Hắn chậm rãi quỳ xuống, nhưng vẫn ôm chặt lấy Cố Thiên Thụ, miệng bắt đầu trào máu tươi.

Hắn nói: “Tôn thượng...”

Trái tim Cố Thiên Thụ ngay lúc đó bỗng đau đớn kịch liệt. Sau khi hắn đến thế giới này, người có ràng buộc sâu đậm nhất với hắn chính là Vân Đình, nhưng Vân Đình lại phản bội hắn... Theo lý thuyết thì mình nên hận cái người phản bội này, nhưng Cố Thiên Thụ lại phát hiện mình hoàn toàn không thể nhìn Vân Đình chết trước mặt mình.

“Tôn thượng...” Vẫn là giọng nói ôn nhu kia, Vân Đình cúi đầu.

“... Xin lỗi, Lân Đường.” Chúc Thanh Trạch kéo Cố Thiên Thụ ra khỏi ngực Vân Đình. Sắc mặt hắn trắng bệch, khóa miệng lại mang theo ý cười: “Ta không thể nói trước với người được.”

“... Tại sao lại làm vậy?” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Chúng ta đi khỏi đây trước đã.” Chúc Thanh Trạch nói: “Nếu Sở Thiên Hoàng trở lại, chúng ta không đi thì... Người sẽ không để ý ta ôm người chứ?”

Cố Thiên Thụ nhú nhú mày, nhưng vẫn gật đầu.

Chúc Thanh Trạch thấy thế, trực tiếp bế Cố Thiên Thụ lên, sau đó dùng khinh công với tốc độ nhanh nhất rời khỏi Xuân Viên.

“Ta không biết Vân Đình cũng là phản đồ.” Chúc Thanh Trạch nói: “Không thì sẽ không chờ đến lúc này mới nói cho người biết...”

“Tại sao lại làm vậy?” Cố Thiên Thụ đã không quan tâm việc mình chỉ có thể nói được 139 chữ nữa.

“Sở Thiên Hoàng giết người yêu của ta —” Khi Chúc Thanh Trạch nói ra những lời này, biểu tình chết lặng: “Ta muốn tự tay giết chết Sở Thiên Hoàng.”

“Nên người phản bội ta?” Cố Thiên Thụ thở dài.

“Không, Sở Thiên Hoàng muốn có cành hoa quế của người.” Chúc Thanh Trạch nói: “Nếu Vân Đình không phản bội người, vậy thì hôm nay là ngày chết của Sở Thiên Hoàng.”

Trong lúc Cố Thiên Thụ cùng Sở Thiên Hoàng giằng co, Chúc Thanh Trạch cũng chuẩn bị ra tay giết chết Sở Thiên Hoàng. Tuy hắn biết mình có khả năng sẽ mất mạng nhưng chuyện này không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng chính là — hắn có thể tự tay đâm chết kẻ thù, báo thù cho người hắn yêu.

Chúc Thanh Trạch nhìn như quân tử nhưng tâm tính lại vô cùng cứng cỏi và bướng bỉnh.

34. Chương 34: Cá Trong Chậu Bùn

Lúc Sở Thiên Hoàng xách Ân Túy Mặc về liền thấy Vân Đình nằm mặt trên mặt đất không nhúc nhích, trên ngực thì bị đâm một lỗ lớn. Tuy không còn chảy máu nữa nhưng lại nhìn ra vết thương khá dữ tợn.

“Vân Đình!” Ân Túy Mặc còn không biết chuyện gì đang xảy ra, cho rằng vết thương trên người Vân Đình là do Sở Thiên Hoàng gây ra, lập tức đổ mắt. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại làm lời nàng định nói nghẹn lại xuống bụng.

Chỉ thấy Vân Đình chậm chạp ngồi dậy, không đứng lên, mà chỉ ngậy ngốc ngồi xồm tại chỗ không nhúc nhích.

“Hắn đâm?” Sở Thiên Hoàng nhướn mày nhìn em trai mình đang chìm trong suy sụp: “Hay nha, đâm ta một kiếm, lại đâm người một kiếm, thật công bằng.”

“... Không phải hắn đâm.” Giọng Vân Đình rầu rĩ không vui: “Là Chúc Thanh Trạch.”

“Chúc Thanh Trạch?!” Sở Thiên Hoàng còn tưởng Cố Thiên Thụ đâm Vân Đình bị thương rồi nhân cơ hội chạy trốn, còn Chúc Thanh Trạch thì đuổi theo. Không ngờ Chúc Thanh Trạch lại dám phản bội hắn.

“Ừ.” Vân Đình vẫn ngồi đó không nhúc nhích.

Ân Túy Mặc đã bị tình cảnh trước mắt dọa sợ đến ngất người. Nàng còn tưởng quan hệ giữa hai anh em Sở Thiên Hoàng và Vân Đình là không đội trời chung, nhưng lại không ngờ bọn họ ở chung lại hài hòa đến vậy... Hơn nữa từ cuộc đối thoại vừa rồi, hình như còn để lộ ra một tin tức đáng sợ.

“Chạy không xa.” Sở Thiên Hoàng không hề gì cười cười: “Cổ Lâm Đường rời khỏi Tây Vực, nhưng nếu muốn trở về... chỉ sợ rất khó.”

“Người đã đồng ý với ta.” Miệng vết thương trên người Vân Đình từ từ khép lại, lúc này hắn mới đứng lên, nhìn người anh của mình: “Không làm hắn bị thương.”

“Người làm tổn thương hắn, ta còn luyện tiếu nữa đó.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng, sau đó hất cằm về phía Ân Túy Mặc: “Nữ nhân này đối Cổ Lâm Đường mà nói rất trọng yếu đi.”

“...” Ánh mắt Vân Đình âm lãnh nhìn Ân Túy Mặc một cái, khiến cả người Ân Túy Mặc cứng lại.

“Mạng của nàng rất quan trọng.” Vân Đình nói: “Người không thể giết nàng.”

“Ta cũng không định giết.” Sở Thiên Hoàng rất có thâm ý nở nụ cười: “... Loại thuốc kia có tác dụng bao lâu?”

“Trong vòng ba ngày, hắn không thể sử dụng nội lực.” Không có võ công, Cổ Lâm Đường chính là hổ bị rút móng nhổ răng, không thể làm gì. Nhưng khi Vân Đình nghĩ đến ánh mắt Cổ Thiên Thụ nhìn mình, trong lòng không khỏi co rút đau đớn một hồi.

“Vậy không cần phải vội.” Sở Thiên Hoàng nhìn quang cảnh máu me xung quanh, nở nụ cười: “Bọn họ đều đang ở bên ngoài chờ chúng ta đó... Địa Tàng.”

“...” Vân Đình... Không, lúc này phải gọi hắn là Sở Địa Tàng. Hắn lạnh lùng liếc Sở Thiên Hoàng một cái.

Võ công Sở gia một khi luyện thành sẽ vô cùng thích máu. Sở dĩ Sở Thiên Hoàng lại gây ra nhiều vụ huyết án là vì bị thứ võ công của hắn ảnh hưởng. Nhưng dù vậy, Sở Thiên Hoàng cũng không thêm để ý.

Kẻ thù hắn đủ nhiều khiến hắn không thêm để ý... có thêm vài tên nữa.

Bên ngoài Xuân Viên, có một đám người mặc áo đen đứng đó. Trên người bọn họ tản ra loại sát khí lạnh lẽo, nhìn là biết trên tay đã giết không ít mạng người.

“Đưa tin ra ngoài.” Sở Thiên Hoàng lười biếng nhìn về phía đầu lĩnh phân phó: “Nói người đứng đầu Kính

thành ở Xuân Viên tẩu hỏa nhập ma, giết sạch giang hồ hào kiệt. Cuối cùng được bạn tốt Chúc Thanh Trạch cứu đi... Hiện giờ nội lực của hắn đã biến mất hoàn toàn, chỉ cần bắt sống, thưởng mười vạn lượng vàng.”

“Vâng, chủ nhân.” Đầu lĩnh nghe xong liền lên ngựa rời đi.

Thế lực Sở gia rất lớn, nhưng hầu như có rất ít người biết đến. Làm gia chủ, Sở Thiên Hoàng hiển nhiên biết rõ. Bây giờ Cổ Lâm Đường không có võ công, ở trung nguyên chính là cá nằm trong chậu. Trong vòng ba ngày, tuyệt đối đủ thời gian để bắt được hắn.

“Cảnh hoa quế kia, xem ra là bí mật của hắn.” Sở Thiên Hoàng không chút nào để ý người ngoài Ân Túy Mặc đang ở đây, cứ như vậy không kiêng nể gì nói với Sở Địa Tàng: “... Chỉ đến khi bắt được Cổ Lâm Đường mới có thể biết.”

“Ừ.” Sở Địa Tàng không muốn nói chuyện. Cho dù đang đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể cảm nhận được hắn đang có tâm sự nặng nề.

“Nếu đã vậy, tháo mặt nạ xuống đi.” Sở Thiên Hoàng nói.

Sở Địa Tàng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn vươn tay tháo cái mặt nạ vốn cả đời không thể gỡ xuống kia, lộ ra một gương mặt y hệt Sở Thiên Hoàng.

Ân Túy Mặc cảm thấy mình như muốn ngất đi. Nàng hoàn toàn không biết vì cái gì kẻ vốn nên chết vì Cổ Lâm Đường lại xảy ra biến cố đáng sợ đến thế, thậm chí còn phản bội tôn thượng nhà hắn. Chẳng lẽ tất cả đều là do nàng nên mới tạo ra hiệu ứng bướm bướm.

“Nữ nhân.” Sở Thiên Hoàng nhìn Ân Túy Mặc đang khóc không ra nước mắt, nở nụ cười: “Ít nói một chút. Nhân lúc tâm tình ta đang vui... có thể cho người sống thêm được mấy ngày.”

“... Ha hã.” Ân Túy Mặc miễn cưỡng cười cười, không dám nói gì — Loại người như Sở Thiên Hoàng luôn âm tình bất định, nếu dám chọc giận hắn mình tuyệt đối sẽ chết không có chỗ chôn.

“Đi thôi.” Sở Thiên Hoàng quay đầu nhìn về phía Sở Địa Tàng: “Đi xem thứ thuộc về chúng ta.”

...

Chúc Thanh Trạch mang Cổ Thiên Thụ đi liền biết những chuyện sau đó tuyệt đối sẽ không đơn giản. Hắn hiểu rõ thực lực của Sở Thiên Hoàng. Với tình trạng hiện tại của Cổ Thiên Thụ, chỉ sợ không quá hai ngày, bọn họ sẽ bị Sở Thiên Hoàng tóm gọn.

“Lâm Đường... Xin lỗi.” Chúc Thanh Trạch biết cục diện trước mắt có liên quan rất nhiều đến việc mình

phản bội. Đến cuối cùng, hắn cũng không có thể nhân cơ hội đó giết Sở Thiên Hoàng, vì mình người mình yêu báo thù.

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, bây giờ lòng hắn đang rất rối. Vân Đình phản bội khiến Cố Thiên Thụ loạn tay loạn chân — Không phải một hai năm, không phải mười mấy năm, mà là gần hai mươi năm... thuộc hạ vô cùng trung thành, lại dám phản bội mình.

Vốn Cố Lâm Đường luôn khinh thường xử lý những việc ở Kinh thành, vì võ công của hắn cao, cao đến nỗi đủ để phong thần, cũng như hắn không hề kiêng kị bất cứ loại thuốc độc nào... Nói đến thuốc độc, đến bây giờ Cố Thiên Thụ vẫn không rõ vì sao mình lại dễ dàng trúng độc đến vậy.

Chuyện Cố Thiên Thụ trúng độc, hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng. Từ khi Vân Đình được Cố Thiên Thụ tin tưởng để cho hắn giúp Cố Thiên Thụ tắm, Vân Đình đã bắt đầu lợi dụng cơ hội này hạ một loại thuốc không màu không mùi với Cố Thiên Thụ. Chỉ dùng một ít nên không khiến cơ thể người bị hạ độc có bất cứ ảnh hưởng nào. Nhưng một khi tiếp xúc với thời gian dài sẽ sinh ra một phản ứng cực kỳ vi diệu — Khi người bị hạ độc này tiếp xúc với một loại độc đặc biệt khác, trong thời gian ngắn nội lực sẽ biến mất hoàn toàn.

Nội lực Cố Thiên Thụ thâm hậu nhưng lại không thể ngăn cản được việc bị ngấm thuốc độc hai mươi mấy năm. Mỗi khi hắn tắm, được tính trên người sẽ tăng thêm một phần. Đến bây giờ đã không có thuốc nào có thể trị được nữa.

Chỉ cần Cố Thiên Thụ tiếp xúc với loại thuốc đặc biệt của Vân Đình thì sẽ giống lúc trước, bị mất đi võ công trong nháy mắt.

Đây là một quá trình mấy chục năm, bố cục do hai đời người bày ra. Mà Cố Lâm Đường, lại đã định trước trở thành cá trong chậu.

Vân Đình phản bội mình, chuyện này không thể nghi ngờ gì nữa.

“...” Không có võ công, lại không có Vân Đình, Cố Thiên Thụ so với thư sinh trói gà không chặt còn vô dụng hơn. Hắn ngồi trên ghế, nhìn sắc mặt Chúc Thanh Trạch đang vô cùng không dễ nhìn, yên lặng nhếch môi: “Không sao.”

“Chỉ sợ chúng ta không có nhiều nơi để lánh nạn.” Chúc Thanh Trạch nói: “Thế lực Sở Thiên Hoàng lớn, mà bây giờ võ công của ngươi lại biến mất hoàn toàn, nên chúng ta chỉ có thể rời thành rồi hãy tính sau.”

“Ừ.” Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

“Ngươi chờ ở đây, ta đi ra ngoài xem xét tình hình.” Chúc Thanh Trạch nói xong lập tức rời đi, bỏ lại Cố Thiên Thụ ngồi ngẩn người một mình trong phòng. Kiểm trên người hắn đã bị Sở Thiên Hoàng chém đứt, tay trái lại có một vết thương dữ tợn, còn bị Sở Thiên Hoàng dùng nội lực đánh trọng thương, cộng thêm việc hiện tại đan điền trống rỗng... Cố Thiên Thụ cười khổ, phát hiện mình giờ đúng là có hương vị sơn

cùng thủy tận.

Không lâu sau, Chúc Thanh Trạch từ bên ngoài trở lại, trên tay còn cầm một bộ y phục nữ nhân. Hắn nhìn về phía Cố Thiên Thụ, biểu tình muốn nói lại thôi...

“Đưa đây đi.” Cố Thiên Thụ biết Chúc Thanh Trạch muốn nói gì. Nếu là ngày thường, hắn tuyệt đối sẽ không mặc thứ này, nhưng hiện giờ tình thế bất buộc, đại trượng phu co được dãn được.

“Xin lỗi...” Chúc Thanh Trạch cười khổ: “Vừa rồi ta mới ra ngoài xem xét, phát hiện trong thành đã bắt đầu dán truy nã... trên tờ truy nã chính là hai nam nhân, còn có một người bị thương ở tay trái. Chỉ sợ người phải ủy khuất một chút rồi.”

“...” Cố Thiên Thụ lắc lắc đầu, cầm lấy quần áo đi đến sau bình phong thay.

Cũng may bộ quần áo Chúc Thanh Trạch đưa cho hắn không quá lòe loẹt, mà khá mộc mạc. Tuy trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Mạng sắp không còn, còn ông ọ cái gì.

Thấy Cố Thiên Thụ mặc nữ trang, mắt Chúc Thanh Trạch hiện lên một tia kinh diễm. Hắn đã sớm biết tướng mạo bạn tốt của mình rất ưu tú; nhưng lại không ngờ, sau khi thay nữ trang lại càng thêm hấp dẫn.

Nếu có thể lùn xuống một chút, chỉ sợ so với đệ nhất mỹ nhân trên giang hồ cũng không kém cạnh bao nhiêu.

“Đi thôi... ta đã chuẩn bị xe ngựa rồi.” Chúc Thanh Trạch biết chuyện này càng để lâu sẽ càng không xong, vì thế đề nghị lập tức khởi hành: “Nếu có người hỏi thì cứ để ta ứng phó, người tỏ vẻ mình bị cầm là được.”

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc gật gật đầu. Vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt trắng bệch, làm làn da hắn trắng như tuyết, phối hợp với bộ dạng tiêu tụy càng làm người thêm triu mến.

Chúc Thanh Trạch lại nhìn Cố Thiên Thụ một cái, sau đó thâm lắng đầu... Có đôi khi bộ dạng quá tốt thật sự không phải chuyện gì tốt. Ví dụ như vụ lán nạn lần này, lại càng gia tăng thêm độ khó...

Hy vọng tất cả mọi chuyện đều êm xuôi. Nghĩ như vậy, Chúc Thanh Trạch nắm dây cương điều khiển xe ngựa đi đến hướng cửa thành.

35. Chương 35: Cái Đám Đại Lừa Đảo Các Người

Lựa chọn của người là vì người mình yêu tham sống sợ chết, hay đồng sinh cộng tử đây.

Khi đối mặt với vấn đề này Chúc Thanh Trạch cũng đã từng rối rắm rất nhiều lần. Nhưng hắn lại nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình — đúng vậy, hắn lựa chọn phương án sau.

Người Chúc Thanh Trạch yêu – Tuyết Y bị trúng An Tức, làm người sống không bằng chết. Nhưng nó lại không khiến một người không có sinh mệnh cảm thấy thống khổ.

Chúc Thanh Trạch không phải là loại người dễ dàng thỏa hiệp. Cho dù sinh mệnh của người hắn yêu nhất bị người khác nắm trong tay, cũng như hắn sẽ không dễ dàng bán đứng bằng hữu của mình.

Đồng sinh cộng tử không phải là việc khó, Chúc Thanh Trạch tự tay giết Tuyết Y, sau đó dùng tâm tình phải chết tìm cơ hội báo thù cho người yêu.

Chúc Thanh Trạch vô cùng rõ ràng, thực lực Sở Thiên Hoàng và Cố Lân Đường tương đương nhau, nhưng nếu Cố Thiên Thụ sử dụng cảnh hoa quế, thế cục sẽ nghiêng về một phía. Đây cũng chính là cơ hội mà Chúc Thanh Trạch muốn tìm kiếm.

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, thứ thuốc mà Sở Thiên Hoàng nói là giảm bớt độc tính của An Tức kia chỉ có thể khiến quá trình thối rửa chậm lại, lại hoàn toàn không thể giảm bớt thống khổ cho Tuyết Y. Mà đứa con chưa ra đời của Chúc Thanh Trạch cũng trong nửa năm đó mất đi sinh mệnh. Đó là một bé trai đã đủ tháng, đã có chân tay, thậm chí đã có thể nhìn ra diện mạo.

Thống khổ mất đi đứa con cùng tra tấn của thuốc độc khiến tinh thần Tuyết Y trở nên điên loạn. Nàng cầu xin Chúc Thanh Trạch giết nàng để nàng được giải thoát, mà cuối cùng Chúc Thanh Trạch cũng thỏa mãn nàng.

Khi chết, biểu tình Tuyết Y hiện lên vẻ được giải thoát. Nàng nhìn Chúc Thanh Trạch, sau đó nói: “Nếu có kiếp sau, nhất định không phụ chàng.”

Những chuyện xảy ra khiến Chúc Thanh Trạch kiên định với ý niệm phải báo thù.

Cao thủ so chiêu, kiêng kị nhất việc người ngoài quấy nhiễu. Chúc Thanh Trạch vô cùng rõ ràng, đây là cơ hội duy nhất để hắn có thể giết chết Sở Thiên Hoàng.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại nằm ngoài dự định. Hắn và Cố Thiên Thụ không ngờ Vân Đình lại chính là gian tế phản bội Cố Thiên Thụ.

Nhìn bạn tốt của mình bị Vân Đình ôm chặt vào lòng, một suy nghĩ nảy lên trong đầu Chúc Thanh Trạch — Đường như hắn hiểu lý do vì sao Vân Đình lại phản bội Cố Lân Đường.

Lý do vừa bí ai lại khiến người thống hận.

Biến cố đột ngột xảy ra khiến Chúc Thanh Trạch phải thay đổi kế hoạch. Hắn trực tiếp đâm một kiếm vào tim Vân Đình, sau đó cứu Cổ Lân Đường... Nếu hắn không làm vậy, vậy thì bây giờ bạn tốt của hắn đã rơi vào tay Sở Thiên Hoàng.

Người Sở gia đúng là đáng sợ. Ngẫm nghĩ kỹ, Chúc Thanh Trạch nhanh chóng phát hiện những người bên cạnh Cổ Lân Đường hầu hết đều có liên quan đến bọn họ. Thế cục này, hoàn toàn có thể dùng bốn chữ thiên y vô phòng* để hình dung.

* Thiên y vô phòng: không có sai sót

Chúc Thanh Trạch sờ sờ lọn tóc trong ngực, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng... Dù thế nào, hắn sẽ nghĩ ra cách để giết Sở Thiên Hoàng — cho dù có dùng mạng để trao đổi cũng không luyến tiếc. Mà muốn giết chết Sở Thiên Hoàng, thì hắn nhất định không thể để Cổ Lân Đường rơi vào tay Sở Thiên Hoàng.

Thiên hạ này, người có thể đánh một trận với Sở Thiên Hoàng chỉ sợ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà Cổ Lân Đường lại là lựa chọn tốt nhất.

Chẳng qua việc cần làm hiện tại chính là làm thế nào để rời khỏi thành, tránh khỏi sự đuổi bắt của Sở Thiên Hoàng.

...

Quả nhiên tất cả đều y như những gì Chúc Thanh Trạch đã đoán trước. Chỉ mới một nén nhang, trong thành đã bắt đầu tra xét nghiêm ngặt những người muốn rời khỏi thành.

Chúc Thanh Trạch điều khiển xe ngựa đi đến cửa thành liền bị thủ vệ ngăn cản.

“Trong xe là ai?” Thủ vệ cầm hai bức tranh trong tay, nghi ngờ nhìn Chúc Thanh Trạch.

“... Trong xe là tiện nội*.” Chúc Thanh Trạch cũng hóa trang, trên mặt dán thêm râu với nếp nhăn, tóc cũng trở thành muối tiêu, nhìn y như một ông lão năm sáu chục tuổi. Nếu không phải người quen biết thì rất khó có thể nhận ra.

* Tiện nội: từ chỉ vợ mình một cách khiêm tốn khi nói với người khác (thời xưa)

Chúc Thanh Trạch vừa trộm nhét bạc vào tay thủ vệ vừa thấp giọng nói: “Bệnh nàng vẫn luôn không thuyên giảm... Vị đại ca này, ngài có thể giúp đỡ một chút không.”

“Giúp?” Thủ vệ nhận bạc, lắc lắc đầu: “Không thể... bên trên rất nghiêm ngặt. Người vén màn xe lên, ta xác nhận một cái rồi để các người đi.”

“Vậy được rồi.” Chúc Thanh Trạch thấy thế chỉ có thể đồng ý.

Thủ vệ xốc màn xe lên liền thấy Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc ngồi ở bên trong. Hắn cười bỉ ổi, biểu tình trở nên đáng khinh: “Không ngờ người lớn tuổi rồi mà diễm phúc không cạn nha.”

“Hí hí, may thôi, mua từ nông thôn...” Chúc Thanh Trạch có vẻ ngại ngùng: “Bộ dạng không tồi, tay chân cũng nhanh nhẹn, chỉ đáng tiếc là một người câm...”

“Xùy, cưới vợ, câm hay không câm thì liên quan gì.” Thủ vệ nói: “Mặt đẹp là được rồi...”

“...” Ngồi trong xe ngựa, Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc tỏ vẻ, nếu võ công hắn được khôi phục hẳn sẽ giết người.

“Thế thì tiểu ca, chúng ta đi trước.” Thông qua kiểm tra, Chúc Thanh Trạch chào tạm biệt thủ vệ.

“Đi đi, đi đi.” Thủ vệ nhìn Chúc Thanh Trạch gật gật đầu.

“Cám ơn tiểu ca.” Chúc Thanh Trạch cười cười, quất roi điều khiển xe chạy về phía trước. Mặc dù đang cười nhưng Chúc Thanh Trạch vẫn cảm thấy bất an. Qua cửa quá thuận lợi khiến hắn cảm thấy không ổn.

“Lân Đường.” Chúc Thanh Trạch kêu lên.

“Chuyện gì.” Sắc mặt Cố Thiên Thụ vẫn luôn khó coi. Hắn bị thương không nhẹ, lại vì không được chữa trị nên vết thương càng thêm nghiêm trọng.

“Bằng hữu của ta ở ngoài thành tiếp ứng.” Chúc Thanh Trạch chần chờ một lát, vẫn không nói ra cảm giác bất an trong lòng: “Người trốn ở chỗ hắn ba ngày, chờ đến khi võ công khôi phục, ta sẽ sắp xếp đưa người về Tây Vực.”

“Được.” Cố Thiên Thụ nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Xe ngựa rời khỏi thành một khoảng khá xa, Chúc Thanh Trạch liền thấy bằng hữu của hắn. Thấp thỏm trong lòng rốt cục tiêu tán một ít, vẻ ngưng trọng cũng dần tan đi.

“Sao người lại trêu vào Sở Thiên Hoàng?” Bằng hữu của Chúc Thanh Trạch tên là Chung Nghi Nguyên, là một đại phu nổi danh trên giang hồ.

“Ta không phạm người, nhưng người lại phạm ta.” Chúc Thanh Trạch chỉ có thể cười khổ.

“...” Chung Nghi Nguyên không cho là đúng, xem ra không tin lời Chúc Thanh Trạch nói. Hắn nhìn xe ngựa sau lưng Chúc Thanh Trạch: “Bên trong là ai?”

“Là một bằng hữu.” Chúc Thanh Trạch không nhắc đến thân phận Cố Lân Đường. Dù sao bây giờ Cố Lân Đường đang mặc nữ trang, thật sự không thích hợp để ra ngoài gặp người.

“Thật không?” Chung Nghi Nguyên cười nói: “Là bằng hữu cùng gặp rắc rối với người? Thanh Trạch, lần này người gây họa, quả thật không nhỏ.”

“... Ta cũng không muốn.” Chúc Thanh Trạch chỉ có thể cười khổ: “Giúp ta ba ngày, ba ngày sau ta liền rời đi.”

“Nói chuyện đó làm gì.” Chung Nghi Nguyên nói: “Chỉ cần không bị Sở Thiên Hoàng phát hiện, đừng nói ba ngày, dù có bảo ta nuôi người ba năm cũng không vấn đề gì.”

Chúc Thanh Trạch nghe xong liền trầm mặc, nói dễ làm khó. Thế lực Sở Thiên Hoàng có bao nhiêu, hắn rất rõ ràng. Ba ngày, tuy ngắn nhưng nếu chờ thì chính là một ngày như một năm. Một khi bị Sở Thiên Hoàng phát hiện, hắn sẽ khiến Chung Nghi Nguyên bị liên lụy. Nhưng chuyện đến nước này, Chúc Thanh Trạch đã không còn cách nào khác.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, nhanh chóng rời xa tiểu thành.

Nhưng ngay khi xe ngựa rời đi được một lát, hai bóng người giống như quỷ ảnh xuất hiện ở nơi Chúc Thanh Trạch và Chung Nghi Nguyên vừa nói chuyện. Nhìn kỹ thì hai người này lại chính là kẻ khiến Chúc Thanh Trạch đi lánh nạn — Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

“Ta còn tưởng người sẽ trực tiếp lao tới nữa chứ.” Sở Thiên Hoàng khoanh tay lười nhác nhìn Sở Địa Tàng.

“...” Sở Địa Tàng không nói gì, chỉ nhìn phương hướng xe ngựa rời đi, không nhúc nhích.

“Em trai ngốc, nếu muốn thứ gì thì phải tranh thủ...” Sở Thiên Hoàng nói: “Có điều cứ để hắn nghỉ ngơi hai ngày cũng không tồi.” Đợi đến khi hắn cho rằng mình sắp an toàn, thì lại xuất hiện trước mặt hắn. Cho hắn hy vọng, lại khiến hắn tuyệt vọng.

“Hắn sẽ hận ta.” Sở Địa Tàng khàn khàn nói.

“Đương nhiên sẽ hận người, không có người nào sẽ tha thứ cho một tên phản đồ.” Sở Thiên Hoàng cười nói: “Đừng nói là người còn vọng tưởng tôn thượng nhà người sẽ tha thứ người đi?”

“...” Sở Địa Tàng im lặng, ánh mắt lại lộ ra một tia mê mang.

“Đừng ngu ngốc.” Sở Thiên Hoàng cười lạnh: “Nếu ta là hắc, khẳng định sẽ hận không thể rút xương lột da ngươi — chứ đừng nói chi đến tha thứ.”

Sở Địa Tàng cắn môi.

“Vọng tưởng hắc tha thứ cho ngươi... thì chi bằng nghĩ cách làm sao để hắc tiếp thu ngươi đi.” Sở Thiên Hoàng suy nghĩ một lát rồi nói: “... Tôn thượng của ngươi lại không phải loại hình nhu nhược dễ gặm.”

“...” Sở Địa Tàng hung hăng trừng mắt Sở Thiên Hoàng một cái, nhưng vẫn trầm tư suy nghĩ.

Cùng một gương mặt, cùng một kiểu quần áo, nhưng lại có thể khiến người thấy rõ sự khác biệt. Sở Địa Tàng còn có tình cảm nhân loại, mà Sở Thiên Hoàng thì lại như ma quỷ hoàn toàn toàn lãnh huyết lãnh tâm.

“Đừng tức giận vậy chứ.” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Cũng không phải lỗi của ta.”

Sở Địa Tàng căn bản không để ý đến câu bông đùa của Sở Thiên Hoàng, cũng không quay đầu lại, quay người bước đi.

“Cùng lắm thì cho ngươi ăn trước, được không.” Sở Thiên Hoàng dường như không để ý đến thái độ bất kính của Sở Địa Tàng. Làm anh trai, không ai rõ cái tính không được tự nhiên của em trai nhà mình hơn hắc cả: “... Để ngươi ném hương vị tôn thượng nhà ngươi trước...”

Nghe vậy, Sở Địa Tàng quay đầu nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, ánh mắt càng thêm hung ác.

“... Ngươi nhìn ta, ta cũng không nhường đâu.” Sở Thiên Hoàng nói: “Địa Tàng, ăn mảnh không phải là một thói quen tốt nha.”

“Ta biết.” Giọng thuộc về Vân Đình nhưng lại có gương mặt Sở Thiên Hoàng. Khuôn mặt anh tuấn của Sở Địa Tàng giờ lại mang theo nồng đậm chán ghét, như là đang chán ghét Sở Thiên Hoàng, lại càng thêm chán ghét bản thân: “Không được làm hắc bị thương.”

“Đến lúc đó ngươi đi cùng ta thì tốt rồi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Không phải ngươi rất hiếu kỳ một lần nữa nhìn xem biểu tình trên mặt tôn thượng ngươi là gì sao...”

“...” Sở Địa Tàng im lặng, trực tiếp rời đi — Đúng là hắc rất muốn đi cùng Sở Thiên Hoàng nhưng hắc lại sợ... sợ nhìn thấy biểu tình chán ghét của Cố Lan Đường khi nhìn thấy hắc.

Tôn thượng vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hần. Mà cái giá đắt đỏ này, Sở Địa Tàng đã sớm biết từ lâu.

36. Chương 36: Cái Móng Heo Này Của Người Không Sợ Bị Bấm Sao

Vốn tưởng sẽ có trắc trở nhưng lại dễ dàng thành công, Chúc Thanh Trạch nhanh chóng điều khiển xe ngựa đến nơi Chung Nghi Nguyên ở. Dọc đường đi, hần cực kỳ cẩn thận, quan sát hướng đi xung quanh. Sau khi phát hiện không thấy ai khả nghi mới đi ra ngoài ngòi chung với Chung Nghi Nguyên.

“Kêu bằng hữu người ra luôn đi.” Chung Nghi Nguyên nhìn Chúc Thanh Trạch một cái: “Sao thế?”

“... Không có gì.” Thật ra Chúc Thanh Trạch vốn định lén để Cố Thiên Thụ đi ra thay quần áo, nhưng không nghĩ tới Chung Nghi Nguyên lại quan tâm đến người trong xe ngựa đến vậy. Hần lại không thể từ chối, chỉ có thể kiên trì kêu Cố Thiên Thụ ra.

Mặc một thân nữ trang, sắc mặt Cố Thiên Thụ đã đen không thể nào đen hơn được nữa. Hần mặt không đổi sắc liếc Chúc Thanh Trạch một cái, ánh mắt kia khiến sống lưng Chúc Thanh Trạch lạnh lẽo.

“Này...?” Chung Nghi Nguyên thấy Cố Thiên Thụ liền vô cùng kinh diễm: “Vị cô nương này xưng hô thế nào?”

“... Khụ khụ khụ, đừng hỏi nhiều.” Chúc Thanh Trạch miễn cưỡng cười cười. Tuy bây giờ Cố Thiên Thụ không có võ công, nhưng không có nghĩa là mình không sợ hần. Nói thật, ánh mắt lạnh băng kia của Cố Thiên Thụ làm Chúc Thanh Trạch cảm thấy vô cùng áp lực...

“Được rồi.” Chung Nghi Nguyên cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Hần nhìn Cố Thiên Thụ một chút, sau đó hiểu ra cười cười: “Không hỏi thì không hỏi, chẳng qua tên tiểu tử nhà ngươi đúng là, cho dù có chạy thoát thân cũng không quên mang hồng nhan tri kỷ theo.”

“...” Chúc Thanh Trạch cười mà như muốn khóc. Gì mà hồng nhan tri kỷ, là Diêm Vương thì có. Cũng may hiện tại Cố Thiên Thụ không có võ công, nếu không thì hôm nay Chung Nghi Nguyên không chết thì cũng bị thương!

“...” Cố Thiên Thụ vẫn không nói gì, cho đến lúc này mới lạnh lùng đi vào trong phòng.

“Ha ha.” Vì thế Chúc Thanh Trạch càng thêm xấu hổ, hần vội vàng điều khiển xe ngựa qua một góc, cầm một bộ nam trang đi tới.

“Lân Đường, để ta băng bó vết thương cho ngươi trước rồi hãy đi thay quần áo.” Chúc Thanh Trạch đã sớm chú ý tới vết thương trên tay trái của Cố Lâm Đường. Bọn họ đương nhiên không thể so với tên quái vật Sở Thiên Hoàng; nếu không thoa thuốc, chữa trị, băng bó vết thương thì chỉ sợ sẽ để lại di chứng.

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, đưa tay ra.

Chúc Thanh Trạch vén tay áo Cố Thiên Thụ lên, sau đó dùng khăn sạch thấm ướm lau sạch máu trên vết thương đã kết vảy. Không nhìn thì không biết, vừa thấy liền giật mình. Vết thương trên tay Cố Thiên Thụ không ngờ lại sâu đến tận xương, vừa vén tay áo lên liền thấy màu trắng của xương cốt.

Sắc mặt Cố Thiên Thụ tuy không dễ nhìn nhưng lại không biểu hiện ra cảm xúc. Chỉ cần xem màu da trắng bệch là biết hẳn bị thương không nhẹ. Mà khi Chúc Thanh Trạch xử lý vết thương, hẳn tuy đau nhưng chỉ hơi cau mày, không phát ra một chút âm thanh.

“Đau liền nói.” Chúc Thanh Trạch thở dài: “Tên Sở Thiên Hoàng kia quả thật không phải là thứ gì tốt... Haiz, không ngờ Vân Đình cũng là phản đồ.”

“Cũng?” Cố Thiên Thụ cau mày lại.

“Không phải ta cũng thế sao.” Chúc Thanh Trạch vừa nghe Cố Thiên Thụ nói liền có chút chột dạ. Hẳn dẫn Cố Thiên Thụ đến Phù Dung Thiên thật ra là do Sở Thiên Hoàng phân phó, nói cho cùng cũng coi như là phản bội Cố Thiên Thụ một lần: “Ít ra thì người cũng cho ta cơ hội sửa sai.”

Cố Thiên Thụ hí mắt nhìn vết thương trên tay mình, rồi bỗng nhớ đến hình ảnh miệng Vân Đình thắm đầy máu tươi... Ngực trúng một kiếm, Vân Đình lại không biến thái như Sở Thiên Hoàng, chỉ sợ là bây giờ đã chết rồi.

“Haiz, Sở Thiên Hoàng đúng là có thủ đoạn.” Chúc Thanh Trạch vừa cảm thán, vừa rắc thuốc bột lên tay Cố Thiên Thụ: “Người không có nội lực, thương thế này chỉ sợ phải mất mấy ngày nữa mới có thể khôi phục lại...”

“...” Cố Thiên Thụ vẫn tiếp tục đi vào cõi thần tiên.

“Chắc chắc, nhìn thôi cũng thấy đau. Trên người người không phải cũng bị Sở Thiên Hoàng quất một roi sao?” Chúc Thanh Trạch như nhớ ra cái gì, vươn tay đến gần cần cổ Cố Thiên Thụ — Quần áo hẳn mang đến cho Cố Thiên Thụ là loại cổ cao, vừa hay che đi vết thương trên cổ Cố Thiên Thụ.

“...” Nhìn thấy Chúc Thanh Trạch đưa tay tới, Cố Thiên Thụ lập tức dùng tay phải hất ra.

“... Người thật hung dữ.” Bị đánh một cái, Chúc Thanh Trạch cực kỳ ủy khuất: “Đều là nam nhân, người còn sợ ta ăn đậu hủ người sao...”

“...” Cố Thiên Thụ cau mày, do dự một chút rồi tự cởi nút thắt trên cổ, lộ ra cần cổ đã bầm tím.

Roi của Sở Thiên Hoàng quả nhiên lợi hại. Cố Thiên Thụ chỉ trúng có một roi mà toàn bộ cần cổ đều bầm

tím thấy mà ghê người. Làn da hần trắng nõn, càng làm vết thương nhìn càng thêm nghiêm trọng.

Chúc Thanh Trạch nhìn mà hít một ngụm khí lạnh: “Cái tên vương bát đản Sở Thiên Hoàng này, đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì hết.”

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc trừng Cố Thiên Thụ một cái.

“Ha ha, ta chỉ đùa thôi mà.” Chúc Thanh Trạch vội vàng nói.

“Hôm nay đừng tắm, dùng khăn lau sơ là được.” Chúc Thanh Trạch rắc bột thuốc lên vết thương trên cổ Cố Thiên Thụ, do dự một lát mới nói: “Đừng để vết thương bị dính nước, sẽ lâu khỏi.”

Đến lúc này, Cố Thiên Thụ mới lộ ra vẻ mệt mỏi. Hắn không có nội lực, lại bị nội thương, cộng thêm không được nghỉ ngơi... Sau khi trầm tĩnh lại liền cảm thấy thâm tâm mệt mỏi.

“Mệt?” Chúc Thanh Trạch chú ý tới vẻ ủ rũ trên mặt Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

“Vậy thì đi nghỉ ngơi đi.” Chúc Thanh Trạch cầm nam trang đặt lên đầu giường: “Quần áo ta để đây, ta ra ngoài nấu ít nước ấm cho người.”

Cố Thiên Thụ nhìn Chúc Thanh Trạch một cái, không nói gì.

Vì thế Chúc Thanh Trạch đi ra ngoài, nấu ít nước ấm rồi trở lại. Vào phòng liền thấy Cố Thiên Thụ đã ngã xuống giường ngủ, cổ áo cũng không cài lại lộ ra áo lót màu trắng cùng cần cổ xanh tím. Trên cổ tay còn quấn một tầng vải trắng thật dày, cả người đều lộ ra vẻ suy yếu.

Cổ Lĩnh Đường như thế, Chúc Thanh Trạch chưa từng thấy qua bao giờ.

Không biết Chúc Thanh Trạch nghĩ tới điều gì, đặt chậu nước ấm xuống, nhẹ nhàng thở dài. Sau đó đi đến gần Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng đắp chăn cho Cố Thiên Thụ.

Nếu là ngày thường, khi Chúc Thanh Trạch vừa đến trước cửa thì Cố Thiên Thụ đã tỉnh lại. Nhưng hôm nay, mặc dù có người đến gần nhưng hắn chỉ khẽ nhú mày, lại không có ý muốn tỉnh lại.

Chúc Thanh Trạch nhìn Cố Thiên Thụ một hồi, rồi quay người rời đi. Còn ba ngày nữa, ai cũng không biết rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

“Thanh Trạch, rốt cuộc người đã gây ra chuyện gì.” Vừa ra khỏi cửa, Chúc Thanh Trạch liền gặp Chung Nghi Nguyên: “Người có biết hiện giờ người đáng giá bao nhiêu không...”

“ Bao nhiêu?” Chúc Thanh Trạch xem xét Chung Nghi Nguyên một cái: “Đủ để chữa trị một người chứ.”

“... À... Đương nhiên đủ.” Chung Nghi Nguyên ngượng ngùng cười. Dù hắn là đại phu nhưng tính tình lại quái gở. Có lần có một tên nhà giàu cực kỳ kiêu ngạo đến tìm hắn chữa bệnh, Chung Nghi Nguyên bị chọc giận nên kê một đơn thuốc cực kỳ sang quý, tên nhà giàu kia hắn phải tốn chừng hai vạn lượng vàng.

“Mười hai vạn lượng vàng.” Chung Nghi Nguyên nói: “Đủ để ta ăn cả đời.”

“Sở Thiên Hoàng...” Chúc Thanh Trạch nghe đến đó, chỉ có thể cười khổ: “Đúng là đại thủ bút*.”

* Đại thủ bút: hào phóng

“Ta cũng thấy thế.” Chung Nghi Nguyên nói: “Hồng nhan tri kỷ của người ngủ rồi sao?”

“Không phải hồng nhan tri kỷ.” Chúc Thanh Trạch bất đắc dĩ nói: “Hắn là Cố Lâm Đường. Người đứng đầu Kính thành... Cố Lâm Đường.”

“Cố Lâm Đường là một nữ nhân?” Chung Nghi Nguyên hỏi.

“Đương nhiên không phải nữ nhân.” Chúc Thanh Trạch mặt không đổi sắc nhìn Chung Nghi Nguyên một cái: “Nếu người dám ở trước mặt của hắn nói... có là ta cũng không cứu được người.”

Chung Nghi Nguyên lộ ra biểu tình hoảng sợ.

“Tuyệt Y chết.” Chúc Thanh Trạch đột ngột nói một câu.

“Chết?” Chung Nghi Nguyên ngẩn người: “Người... Không phải là người nói đã tìm được thuốc giải sao?”

“Vốn không có thuốc giải.” Chúc Thanh Trạch sờ sờ lọn tóc trong ngực: “Cả người mà còn không thể giải, chẳng lẽ ta còn trông cậy vào đại phu khác có thể hay sao.”

Chung Nghi Nguyên trầm mặc. Lúc ấy Chúc Thanh Trạch mang Tuyệt Y đến tìm hắn. Quả thật khi đó dù hắn có dùng hết cách cũng không thể giúp Tuyệt Y giảm bớt thống khổ. Còn tưởng rằng Tuyệt Y sẽ cứ như thế ra đi, lại không ngờ một thời gian sau, lại nghe Chúc Thanh Trạch truyền tin nói Tuyệt Y đã được cứu. Lúc ấy Chung Nghi Nguyên đang ở cùng sơn dã linh* tìm kiếm dược liệu nên không biết tin. Sau khi hay tin cũng thấy mừng thay cho Chúc Thanh Trạch, lại quên hỏi rõ sự tình lúc ấy. Không nghĩ rằng bây giờ lại nghe đến tin dữ này.

* Cùng sơn dã lĩnh: rừng núi hoang vu

“Xin lỗi.” Chung Nghi Nguyên vô lực thốt.

“Cũng không phải lỗi của người.” Chúc Thanh Trạch lắc lắc đầu: “Là tại ta.” Nếu không do hắn, Tuyết Y sẽ không chết.

“Là ai hạ độc? Chẳng lẽ Sở Thiên Hoàng?” Chung Nghi Nguyên hỏi.

“Chính là hắn.” Trên thực tế, xét từ góc độ nào đó mà nói thì Chúc Thanh Trạch cũng là bị Cố Lân Đường liên lụy. Nếu không phải vì hắn là bằng hữu duy nhất ở trung nguyên của Cố Lân Đường thì Sở Thiên Hoàng cũng sẽ không lấy hắn ra khai đao, thế nên mới khiến cho Tuyết Y vô tội mà chết.

“Người chuẩn bị làm gì?” Chung Nghi Nguyên hỏi: “Người Sở Thiên Hoàng muốn tìm... thật ra là Cố Lân Đường, đúng không?”

“Không sai.” Lúc này ánh mắt Chúc Thanh Trạch tràn đầy kiên định, hắn nhìn Chung Nghi Nguyên nói: “Ta sẽ không giao Cố Thiên Thụ ra. Thế gian này, nếu có người có thể giết Sở Thiên Hoàng, thì người kia... nhất định là Cố Lân Đường.”

“...” Chung Nghi Nguyên nghe vậy, trầm mặc.

“Ba ngày.” Chúc Thanh Trạch như đang nói với Chung Nghi Nguyên, cũng như đang lẩm bẩm: “Chỉ cần qua ba ngày... tất cả sẽ ổn.”

37. Chương 37: Cho Ta Hôn Trộm Một Cái Thôi, Anh Hùng

Ba ngày sau, tất cả sẽ thật sự ổn sao? Dù trong lòng ôm hoài nghi, nhưng Chúc Thanh Trạch cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy.

Thủ đoạn của Sở Thiên Hoàng, Chúc Thanh Trạch đã gặp qua rất nhiều lần. Nhưng hắn cực kỳ không muốn đối mặt trực tiếp với người nam nhân này.

Nhưng chuyện này thật sự sẽ dễ dàng chấm dứt sao. Chúc Thanh Trạch không biết đáp án, hắn cũng không đoán ra được đáp án.

Buổi chiều đầu tiên rời thành, Cố Thiên Thụ ngủ rất sâu. Thân thể hắn vô cùng mệt mỏi, vừa đụng đến giường liền ngủ say.

Nhưng dù đang ở trong mộng, Cố Thiên Thụ lại không quên được ánh mắt kia của Vân Đình. Bị mặt nạ che khuất khuôn mặt, chỉ có ánh mắt mới có thể biểu đạt được tình cảm trong lòng người nọ.

Cố Thiên Thụ thấy Vân Đình đang rơi lệ, lại còn gọi hắn: “Tôn thượng, tôn thượng...”

Sau khi đến thế giới này, Vân Đình là người mà Cố Thiên Thụ tiếp xúc nhiều nhất. Có lẽ là do giống như trường hợp chim non, nên khi biết người nọ phản bội, Cố Thiên Thụ lại chỉ cảm thấy nồng đậm bi thương và phần nộ, mà không có một chút căm hận với Vân Đình.

*Chim non mở mắt chào đời sẽ nhận định thứ đầu tiên nó nhìn thấy là mẹ.

Vì cái gì hắn lại phản bội mình? Là bởi vì hắn phát hiện mình không phải là tôn thượng của hắn sao? Dù đang ở trong mơ nhưng chân mày Cố Thiên Thụ vẫn nhăn chặt, vết thương trên tay và trên cổ khiến giấc ngủ của hắn không được yên ổn, dường như sẽ tỉnh lại ngay tức thì.

Trong mơ, mũi kiếm sắc bén xuyên thấu ngực Vân Đình, Cố Thiên Thụ lại mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Một bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu đôi mày đang nhíu lại, chủ nhân bàn tay khẽ thở dài: “Tôn thượng...”

Hơi thở dồn dập của Cố Thiên Thụ ngừng lại, những cảnh tượng đáng sợ trong mơ không còn nữa, chỉ có bóng tối bao trùm khiến Cố Thiên Thụ triệt để trầm mê trong đó.

Khi Sở Địa Tàng xuất hiện ở trong phòng Cố Thiên Thụ, nhìn thấy tôn thượng đến cả trong mơ mà vẫn nhíu chặt mày.

“Luyến tiếc đến thế sao?” Đứng bên cạnh Sở Địa Tàng, giọng Sở Thiên Hoàng bốn cột trêu đùa: “Cho hắn uống một viên Tiên Trần Vong thì hắn sẽ quên hết tất cả thôi.”

“...” Sở Địa Tàng hoàn toàn không để ý tới lời trêu đùa của Sở Thiên Hoàng. Hắn ngồi cạnh giường, trầm mặc nhìn Cố Thiên Thụ, nhìn vết thương trên cổ tôn thượng, nhìn sắc mặt tôn thượng trắng bệch.

“Nếu ngươi không muốn đợi, bây giờ cũng có thể mang hắn về.” Mèo vờn chuột là sở thích của Sở Thiên Hoàng, nhưng hắn không dám trông mong em trai mình lại dám đối xử như thế với Cố Lâm Đường: “Sau đó muốn làm cái gì... thì làm cái đó...”

“Chờ thêm một chút nữa.” Sở Địa Tàng rất muốn mang Cố Thiên Thụ về, nhưng lại sợ nhìn thấy ánh mắt chán ghét của tôn thượng. Vì thế hắn chỉ có thể tự nhủ với lòng, chờ thêm một chút nữa.

“Có chờ đến bao lâu cũng vô dụng thôi.” Sở Thiên Hoàng sao có thể không biết Sở Địa Tàng đang suy nghĩ gì. Hắn trực tiếp tiến lên, một tay ôm lấy Cố Thiên Thụ đang hôn mê vào lòng: “Người cho rằng ba ngày

sau hẳn sẽ có thể tha thứ cho kẻ phản đồ là người sao? Không nói đến chuyện khác, chỉ với cái khuôn mặt này của người thôi thì cũng đừng mong hẳn cho người chút hoà nhã.”

Đúng thế, gương mặt Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng giống nhau như đúc, đã định trước không có cách nào được Cố Thiên Thụ nhìn một cách ôn nhu.

“Chắc chắc, nhìn này, xem ra ta ra tay rất nặng nha.” Trước khi Cố Thiên Thụ chìm vào giấc ngủ, cổ áo đã mở rộng sẵn. Lúc này bị Sở Thiên Hoàng ôm vào ngực lại càng lộ ra một đồng da thịt tuyết trắng làm hiện rõ vết thương ghê người: “Mỹ nhân như hoa... ta lại vụng tay làm gãy hoa rồi.”

“Đủ rồi.” Sở Địa Tàng vô cùng bất mãn với thái độ của Sở Thiên Hoàng. Nhưng hẳn biết tính tình anh mình xưa nay đã vậy, còn mong Sở Thiên Hoàng đứng đắn sao, tuyệt đối là chuyện không thể nào.

“Haiz.” Sở Thiên Hoàng vừa than thở, vừa dùng tay nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ. Vì trước đó đã dùng thuốc lên người Cố Thiên Thụ nên bọn họ không cần lo lắng hẳn sẽ đột nhiên tỉnh lại: “Cành hoa quế kia... xem ra còn phải tốn thêm chút thời gian nữa.”

“Ừm.” Cũng không biết có phải do Sở Thiên Hoàng dùng lực quá độ nên đụng chạm đến vết thương hay không mà Cố Thiên Thụ lại rên lên một tiếng.

“Người không thể ôn nhu một chút hay sao.” Sở Địa Tàng đẩy Sở Thiên Hoàng ra: “Ta phải nói với người biết bao nhiêu lần nữa hả?”

“... Được, được rồi, là ta sai.” Làm một người anh, Sở Thiên Hoàng vô cùng dung túng em trai mình. Hắn thở dài: “Có vợ liền quên anh. Haiz, thật hoài niệm khi còn bé, cái lúc mà người chạy theo sau móng ta nha.”

“...” Sở Địa Tàng trừng Sở Thiên Hoàng một cái, bọn họ nào có tuổi thơ. Khi hẳn được sáu tuổi đã bị đưa vào Kính thành, mà Sở Thiên Hoàng thì đi trước hẳn nửa canh giờ. Sao có thể có cảnh tượng mình chạy theo sau móng tên kia được!

“Thích thì mau tranh thủ đi.” Sở Thiên Hoàng bình tĩnh khuyên giải, an ủi Sở Địa Tàng: “Thứ mà người Sở gia muốn, không có gì là không chiếm được.”

Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ đang hôn mê trong ngực mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Cố Thiên Thụ.

Đôi môi không có chút máu lại lạnh lẽo như băng. Nhiệt độ thân thể Cố Thiên Thụ vào ngày thường cũng thấp, chứ nói chi đến sau khi bị thương, ôm vào ngực quả thật giống như đang ôm một cục nước đá.

“Ừm~...” Đôi môi bị xâm nhập, Cố Thiên Thụ ngửa đầu lên muốn né đi. Nhưng động tác này lại động đến vết thương trên cổ khiến hẳn lập tức co rúm người lại.

“Nhìn bộ dạng đáng thương này đi. Có ai từng nghĩ qua sẽ nhìn thấy bộ dạng này trên người Cổ Lân Đường cơ chứ?” Nhìn thấy bộ dạng này của Cổ Thiên Thụ, tâm tình Sở Thiên Hoàng cũng có chút phức tạp. Nếu là trước kia khi hắn nhìn thấy thì chắc sẽ còn trêu đùa mấy câu, nhưng chẳng qua hiện giờ tâm tình đã thay đổi, ngược lại đối đãi với Cổ Thiên Thụ có thêm vài phần tôn trọng.

Chỉ có địa vị ngang nhau mới có thể được dùng hai từ tôn trọng.

Giá trị vũ lực cực cao trong nhiều thời điểm có thể nói là vô địch. Nhưng khi đối thủ của người chẳng những có thể lực, mà còn có vũ lực thì người sẽ phát hiện... Thì ra có đôi khi vũ lực cũng không phải vạn năng.

Đôi môi lạnh lẽo khiến Sở Địa Tàng muốn dừng cũng không dừng được. Hắn từng chút từng chút một xâm nhập vào khoang miệng Cổ Thiên Thụ, nhắm nháp lấy hương vị mình nhưng nhớ đã lâu.

Bờ môi cùng cái lưỡi mềm mại khiến Sở Địa Tàng như muốn mê loạn. Hắn siết chặt lấy vòng eo Cổ Thiên Thụ, bộ dạng kia như muốn ăn tươi nuốt sống người nọ vào bụng.

“Ah~ ha~ a~” Tiếng nước ái muội vang lên. Lần thứ hai, đôi mày Cổ Thiên Thụ nhăn lại, khuôn mặt trắng bệch cũng hiện lên màu đỏ ửng không bình thường.

“Sở Địa Tàng, kiềm chế một chút.” Cũng may Sở Thiên Hoàng kịp thời cản lại. Hắn nhìn ánh mắt Sở Địa Tàng, dở khóc dở cười: “... Nếu đã muốn như vậy thì mang về đi.”

“...” Sở Địa Tàng dừng lại động tác, cúi đầu nhìn Cổ Thiên Thụ, dường như là đang nghiêm túc tự hỏi lời Sở Thiên Hoàng nói.

“Nếu không quyết định nữa thì trời sáng đó.” Sở Thiên Hoàng nói: “Đi thôi.”

Do dự một lát, cuối cùng Sở Địa Tàng vẫn đặt Cổ Thiên Thụ xuống, rồi đi cùng Sở Thiên Hoàng — Tôn thượng trong lúc ngủ say thật khiến người mê muội. Vì hắn không mở mắt ra nên mình mới không nhìn thấy đôi mắt lạnh như băng kia thôi.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng rời đi không lâu thì được tính liền tiêu tán. Cổ Thiên Thụ mông mông lung lung mở mắt ra, ánh mắt tê dại — Hình như hắn mơ thấy Vân Đình, còn mơ thấy... Vân Đình hôn mình.

Đưa tay lên chạm vào môi mình, Cổ Thiên Thụ ngậy người.

Cảm xúc trên môi thực rõ ràng, giống như đây không phải là một giấc mơ, mà là chuyện chân thật đã xảy ra. Khí tức Vân Đình vờn quanh mình, Cổ Thiên Thụ thậm chí còn nghe thấy hắn gọi: “Tôn thượng.”

Cũng không biết là may mắn hay bi ai, Cổ Thiên Thụ ho khan vài tiếng — Hắn phát hiện nội thương của

hắn càng thêm nghiêm trọng, bước xuống giường thôi mà cũng khiến hắn đau đớn.

Đưa tay sờ sờ trán mình, không chút bất ngờ phát hiện mình bắt đầu phát sốt — cả người cứ mơ mơ màng màng. Cố Thiên Thụ tỏ vẻ, hắn thấy mình sắp đi đời tới nơi rồi.

Vừa ho khan, vừa từ bước xuống giường muốn uống chén nước ấm; lại phát hiện ở trong phòng ngay cả một cái chén cũng không có chứ đừng nói chi tới nước ấm. Cố Thiên Thụ phản xạ có điều kiện hô: “Vân Đình...”

Đương nhiên không có người đáp lại. Biểu tình Cố Thiên Thụ cứng lại, sau đó ánh mắt chậm rãi lạnh lẽo.

Không có Vân Đình, từ nay về sau... cũng sẽ không có người tên Vân Đình nữa.

Hôm nay trời mưa, Cố Thiên Thụ thay quần áo xong mới đi ra ngoài.

“Lân Đường, dậy sớm thế... Sao mặt người đỏ vậy?” Chúc Thanh Trạch vừa thấy bộ dạng Cố Thiên Thụ liền biết không ổn. Hắn vội vàng tiến lên, đưa tay sờ trán Cố Thiên Thụ: “Người bị sốt.”

“Ừ.” Cố Thiên Thụ mơ màng.

“Nghỉ Nguyên, Nghỉ Nguyên, mau đến xem.” Chúc Thanh Trạch nhanh chóng gọi bằng hữu đại phu của mình.

Chung Nghi Nguyên nghe vậy lập tức đi tới, cầm lấy tay Cố Thiên Thụ bắt mạch: “Xem ra nội thương rất nghiêm trọng... Sao hôm qua người không nói gì?”

“...” Chúc Thanh Trạch không còn lời gì để nói. Hắn nên biết vị bằng hữu này của mình có bao nhiêu phần không được tự nhiên.

“Ta đi sắc thuốc.” Làm một đại phu, Chung Nghi Nguyên hiển nhiên rất bất mãn với loại người không biết quan tâm tới thân thể mình như Cố Thiên Thụ: “Thương thể của người chỉ sợ không tính dưỡng mấy tháng thì đừng mong khôi phục. Còn cái tay của người nữa, nếu để mặc thêm hai ngày nữa thì trực tiếp chặt luôn đi.”

“...” Cố Thiên Thụ yên lặng ngẩng đầu nhìn Chung Nghi Nguyên một cái, không nói không rằng.

“... Thôi được rồi, lão Chung.” Chúc Thanh Trạch chưa từng trông mong Cố Thiên Thụ sẽ nói cái gì. Hắn cười khổ: “Lân Đường, người nên quan tâm đến thân thể mình nhiều hơn.”

“Ồ.” Cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn không nói gì, chỉ gật gật đầu. Thật ra cũng không phải hắn không quan

tâm đến thân thể bản thân, chỉ là trong lúc nhất thời sơ suất mà thôi...

“Đi nghỉ ngơi đi.” Chúc Thanh Trạch thấy thế cũng không nói gì nữa, chỉ nói: “Hai ngày nữa còn phải đi xa.”

38. Chương 38: Mỹ Nhân Say Ngủ, Ta Đến Để Hôn Cho Người Tỉnh Này

Cố Thiên Thụ rất ít khi bị bệnh. Nhưng vừa bệnh một cái thì khó có thể nhanh chóng khỏi bệnh.

Đầu tiên là ho khan, sau đó bắt đầu sốt cao. Đến trưa hôm sau mới đỡ hơn một chút nhưng cả người vẫn còn mê man vì bị sốt cao liên tục.

Chúc Thanh Trạch nhìn thấy thế thì lo lắng đến mức miệng nổi lên mấy vết phỏng rộp. Sau khi bằng hữu đại phu của hắn bắt mạch xong, cho ra kết quả lại là — Cố Thiên Thụ ưu phiền quá độ, lửa giận công tâm nên mới dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Chúc Thanh Trạch nghe đến đây, hình ảnh đầu tiên hiện ra chính là Vân Đình.

Vân Đình và Cố Lâm Đường quen biết nhau hơn hai mươi mấy năm. Vốn dĩ Chúc Thanh Trạch còn không tin Cố Lâm Đường sẽ không có chút cảm giác gì về việc phản bội Vân Đình. Trước kia hắn cảm thấy Cố Lâm Đường xem Vân Đình là một trung phó đáng để tin nhiệm. Nhưng những tháng gần đây, Cố Lâm Đường lại có xu thế xem Vân Đình là bằng hữu.

Nhưng dù có xem là bằng hữu thì thế nào. Chúc Thanh Trạch nhìn Cố Thiên Thụ đang hôn mê bất tỉnh, cười ảm đạm — Cuối cùng Vân Đình vẫn phản bội Cố Thiên Thụ. Vào thời điểm quan trọng nhất, đâm một dao sau lưng Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ nằm trên giường, mặc dù đang ngủ nhưng vẫn cau mày. Gương mặt trắng nõn bởi vì sốt cao nên trở nên ửng đỏ. Không còn khí chất lạnh lùng ngày thường, hiện giờ cả người Cố Thiên Thụ nhìn vô cùng yếu ớt, mày hơi nhăn lại càng làm Chúc Thanh Trạch nảy lên tâm tình thương tiếc.

“Lúc nào hắn mới có thể tỉnh lại?” Chúc Thanh Trạch biết mỗi một giây ở hiện tại cực kỳ trân quý. Cố Thiên Thụ hôn mê đại biểu cho bọn họ nếu gặp phải tình huống bất lợi thì sẽ vô cùng bị động.

“Cái này phải xem hắn muốn tỉnh lại lúc nào mới được.” Chung Nghi Nguyên biết vết thương trên người Cố Thiên Thụ không nhẹ, lại bị phong bế nội lực, còn có ngoại thương nghiêm trọng, mà điều quan trọng nhất chính là... Cố Thiên Thụ hình như không muốn tỉnh lại.

Một người nếu ngay cả bản thân cũng không muốn mình khỏe lại, cho dù có là thần y thì cũng không có cách.

“... Thôi.” Chúc Thanh Trạch đỡ Cố Thiên Thụ uống thuốc, biết mình không thể làm gì thêm được nữa. Hắn thở dài: “Người đã cố hết sức, mọi chuyện còn lại cứ mặc cho ông trời thôi.” Cuối cùng sẽ ra sao, hắn cũng không biết.

Cố Thiên Thụ cảm thấy mình mệt chết đi được, xương cốt toàn thân như muốn tan ra. Đây chính là lần đầu tiên ở thế giới này mà hắn cảm thấy khó qua nhất.

Vân Đình phản bội hắn. Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu liền khiến cả người Cố Thiên Thụ thấy vô lực. Hắn chỉ là phạm nhân, không như Cố Lâm Đường – tâm tính lạnh lẽo không giống con người. Quả thật, nếu hiện tại người bị phản bội chính là Cố Lâm Đường mà không phải là Cố Thiên Thụ, thì Vân Đình chắc chắn không chết trong tay Chúc Thanh Trạch mà là bị Cố Lâm Đường tự tay giết chết.

Sau khi bị phản bội, có lẽ Cố Lâm Đường sẽ không có chút cảm xúc gì, nhưng Cố Thiên Thụ lại cảm thấy phần nộ và thống khổ.

Đây là sự khác biệt giữa người với người, giữa manhua và hiện thực.

Cố Thiên Thụ từ từ nhắm hai mắt lại, hắn hoàn toàn không có sức để nhúc nhích. Mắt hắn như bị dán chặt, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng đối thoại của Chúc Thanh Trạch với Chung Nghi Nguyên, nhưng không thể tỉnh lại hoàn toàn.

Chung Nghi Nguyên nói không sai. Không phải hắn không tỉnh, mà là hắn không muốn tỉnh.

Ngày ngày đầu tiên Sở Thiên Hoàng ra lệnh truy nã, Chúc Thanh Trạch liền sắc bén nhận thấy bầu không khí xung quanh có biến hóa. Thậm chí hoài nghi Sở Thiên Hoàng đã biết được nơi bọn họ ẩn náu, chẳng qua là đang chờ đến đúng thời điểm — Lúc này, Sở Thiên Hoàng đang hưởng thụ khoái cảm mèo vờn chuột mà thôi.

Không thể không thừa nhận, Chúc Thanh Trạch đã đoán đúng. Nhưng dù hắn có đoán đúng thì sao. Đối mặt với thế lực khổng lồ của Sở Thiên Hoàng cùng Cố Thiên Thụ đang hôn mê bất tỉnh, việc hắn có thể làm bây giờ chính là ra sức giãy giụa giải thoát bản tốt của mình ra khỏi nhà tù vô hình.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, nhưng đối với Chúc Thanh Trạch lại như ba năm. Hắn không thể ngủ được, dù nghĩ đến Cố Thiên Thụ hay Sở Thiên Hoàng, hắn đều cảm giác như đang có một thanh kiếm treo trên đầu mình, lúc nào cũng có thể cắm xuống.

Chung Nghi Nguyên hiểu thấu tâm tình Chúc Thanh Trạch thì không khuyên nhủ Chúc Thanh Trạch nữa, chỉ có thể giúp Chúc Thanh Trạch hỏi thăm tình hình bên ngoài.

Sáng sớm ngày thứ ba, Chung Nghi Nguyên mang về một tin tức.

“Chúng ta phải đi ngay.” Trông Chung Nghi Nguyên có vẻ tiêu tụy. Việc hắn giúp Cố Thiên Thụ và Chúc

Thanh Trạch đã là việc rất mạo hiểm. Một khi bị Sở Thiên Hoàng phát hiện, kết cục tuyệt đối bi thảm: “Đã có người hoài nghi ta.”

“Nhưng hắn vẫn chưa tỉnh.” Chúc Thanh Trạch thở dài: “Làm sao bây giờ?”

“Nội lực khôi phục thì sẽ tỉnh lại nhanh thôi.” Trong lòng Chung Nghi Nguyên luôn có một linh cảm không hay. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ đang hôn mê trên giường, lại nhìn bằng hữu tiểu tụy trước mặt: “Phải đưa hắn rời khỏi đây thật nhanh... Nhớ, thay nữ trang.”

“...” Chúc Thanh Trạch nghe thế, khóe miệng run rẩy một chút. Hắn biết Cố Thiên Thụ vẫn đang hôn mê nhưng vẫn thấy vô cùng chột dạ nhìn thoáng qua Cố Thiên Thụ: “... Được rồi.”

“Mau lên.” Chung Nghi Nguyên nói xong liền đi ra ngoài chuẩn bị xe ngựa.

“... Lân Đường.” Chúc Thanh Trạch nghiêm túc nhìn Cố Thiên Thụ: “Ta tuyệt đối không có ý mạo phạm... tin ta đi.” Sau khi tỉnh lại đừng có thẹn quá hóa giận mà giết ta nha...

Câu sau, Chúc Thanh Trạch không nói. Hắn bình tĩnh thay một bộ nữ trang màu hồng nhạt cho Cố Thiên Thụ, còn lớn mật búi một kiểu tóc nữ nữa.

Phải nói bộ dạng đẹp thì có làm cái gì nó cũng đẹp. Dù Cố Thiên Thụ có mặc nữ trang nhưng cũng không nhìn ra cảm giác không thích hợp. Mặt hắn vốn trắng sứ nên không cần dặm phấn, chỉ cần thoa chút son lên đôi môi trắng bệch kia là được.

Làn da như bạch ngọc, răng trắng môi đỏ. Dù có nhắm hai mắt lại nhưng vẫn khó có thể giấu đi phong tư. Chúc Thanh Trạch hít một hơi sâu, đột nhiên có chút hoài nghi mình hóa trang Cố Thiên Thụ như vậy có lẽ sẽ phản tác dụng, khiến người hoài nghi...

Chẳng qua Chung Nghi Nguyên ở bên ngoài thúc giục quá khiến Chúc Thanh Trạch không có thời gian đi lo chuyện này. Hắn ôm Cố Thiên Thụ lên, đưa vào trong xe ngựa.

“Đi thôi.” Chung Nghi Nguyên cũng thay một bộ quần áo khác, trên đầu cột một chiếc khăn vuông tựa như một thư sinh nho nhã.

“Ừ.” Chúc Thanh Trạch cũng hóa trang cho mình, so với ban đầu thì già đi rất nhiều.

Dùng roi điều khiển xe ngựa, Chung Nghi Nguyên chuyển hướng đến con đường nhỏ mà đi.

Lúc này đi đường nhỏ là an toàn nhất. Chúc Thanh Trạch tính tính, đi tầm một ngày đường, đợi qua ba ngày, sau khi nội lực Cố Thiên Thụ được khôi phục thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Như đang chứng thực cho dự cảm không hay của Chúc Thanh Trạch và Chung Nghi Nguyên, đến trưa, xe ngựa bọn họ chạm mặt một đám người.

Đám người này đều mặc áo đen, cưỡi ngựa cao to, bên hông còn đeo một thanh đao màu đen mọc mọc. Mười mấy người đứng đó đã đủ để người bình thường cảm thấy sợ hãi.

Chúc Thanh Trạch cảm nhận được sát ý toát ra từ đám người kia, giống như mạng người trên tay bọn họ không đáng một xu.

Mười mấy bọn họ dàn hàng ngang, hoàn hoàn toàn toàn vây quanh cả con đường.

“Hu —” Chung Nghi Nguyên dừng xe, trán đổ mồ hôi lạnh, nói nhỏ với Chúc Thanh Trạch: “... Thanh Trạch, những người này... không phải là...”

“...” Tuy Chúc Thanh Trạch không muốn nghĩ đến Sở Thiên Hoàng nhưng lại hoàn toàn không thể lừa mình dối người được.

“Dừng lại.” Về mặt người cầm đầu lạnh lùng, hất cằm về phía Chúc Thanh Trạch: “Bên trong là ai?”

“Các vị đại gia, bên trong là tiện nội.” Chúc Thanh Trạch cười miễn cưỡng, đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán — biểu hiện cực kỳ giống một người qua đường bình thường. Chẳng qua hắn đã chuẩn bị tốt thể phòng bị, phòng ngừa những người này có đánh bất ngờ cũng không đến mức một chút chuẩn bị cũng không có.

“Vén rèm lên.” Người cầm đầu lạnh lùng nói.

“Vâng, vâng.” Chúc Thanh Trạch không ngừng gạt đầu, sau đó thật cẩn thận xốc màn xe lên, lộ ra Cố Thiên Thụ đang nằm hôn mê ở bên trong.

“...” Người cầm đầu thấy thế, nhíu mày.

“Tiện nội gần đây luôn đổ bệnh, tiểu nhân đang định mang nàng đến chỗ đại phu. Các vị đại gia...” Chúc Thanh Trạch run run rẩy rẩy nói: “Không biết các vị đại gia có việc gì không?”

“...” Người cầm đầu không nói lời nào, ánh mắt lại dừng lại trên xe ngựa.

Xem ra là lai giả bất thiện, Chúc Thanh Trạch âm thầm kêu khổ. Nếu là ngày thường, một mình hắn đánh mười mấy người; tuy không đến mức bị giết nhưng muốn chạy thoát cũng phải phí một phen công phu. Huống chi bây giờ còn phải cố kỵ Cố Thiên Thụ đang bị hôn mê...

“Các người đi đi.” Nhưng ngoài dự đoán của Chúc Thanh Trạch, người cầm đầu lại cho đi.

“Dạ, dạ.” Chúc Thanh Trạch vội vàng nói: “Cám ơn các vị đại gia...”

Nói xong, liền bảo Chung Nghi Nguyên điều khiển xe ngựa đi tiếp. Lúc này toàn thân Chung Nghi Nguyên đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, tay cầm dây cương cố gắng không để lộ một chút sơ hở.

Nhưng ngay khi xe ngựa vừa đi qua mười mấy người này thì Chúc Thanh Trạch lại nghe thấy một tiếng cười. Tiếng cười kia... hần vô cùng quen thuộc —

“Sở Thiên Hoàng.” Thù giết vợ, thù không đội trời chung. Trong phút chốc, mắt Chúc Thanh Trạch đỏ lên. Hần quay đầu, không chút bất ngờ thấy Sở Thiên Hoàng đứng đằng sau xe ngựa.

Không... không đúng. Khi nhìn thấy người phía sau, Chúc Thanh Trạch phản xạ có điều kiện xoa xoa mắt — Sao hần lại thấy có đến tận hai Sở Thiên Hoàng?? Chẳng lẽ vì hần quá phần nộ nên xuất hiện ảo giác??

Nhưng rất nhanh, có người cho Chúc Thanh Trạch biết đáp án.

Trong đó, một ‘Sở Thiên Hoàng’ mở miệng nói, giọng nói kia lạnh lẽo như băng: “Chúc Thanh Trạch, người muốn mang hần đi đâu?” Nghe đến đây, cho dù có đang giả vờ bình tĩnh thì Chúc Thanh Trạch vẫn phải lộ ra biểu tình ngạc nhiên — Giọng nói này giống hệt Vân Đình!

“Vân Đình?” Chúc Thanh Trạch hét lên: “Người là Vân Đình??!”

39. Chương 39: Mỹ Hầu Vương Thật Và Giả, Thật Vô Vị

Đối mặt với câu hỏi của Chúc Thanh Trạch, Sở Địa Tàng trầm mặc. Ánh mắt tập trung lên thùng xe ngựa, ánh mắt kia dường như xuyên thấu màn xe nhìn thấy Cố Thiên Thụ đang hôn mê ở bên trong.

“Người... Người thật sự là Vân Đình?” Có đôi khi trầm mặc chính là một loại đáp án. Chúc Thanh Trạch nhìn về phía Sở Địa Tàng, ánh mắt bất khả tư nghị. Hần nhìn nhìn mặt Sở Thiên Hoàng, lại nhìn nhìn mặt Sở Địa Tàng, đầu óc bỗng nhiên choáng váng — Vào lúc này, dường như hần đã hiểu vì cái gì Vân Đình lại phản bội Cố Thiên Thụ.

Nguyên nhân thật sự không thể nào đơn giản hơn được nữa. Bởi vì Vân Đình và Sở Thiên Hoàng là anh em, lại còn là anh em sinh đôi.

“Hần ở bên trong?” Gỡ mặt nạ xuống, đôi mắt kia vẫn như trước khiến Chúc Thanh Trạch cảm thấy vô cùng quen thuộc. Giọng Sở Địa Tàng thản nhiên: “Hần bị sao vậy?”

“...” Chúc Thanh Trạch cảm thấy miệng mình đắng ngắt. Thật ra, ngay từ đầu hắn đã đoán được kết cục hiện tại. Nhưng ngay khi hắn rơi vào kết cục này, hắn lại phát hiện mình căn bản không thể chịu được hậu quả.

Rốt cuộc, hắn không thể cứu được Cố Thiên Thụ, cũng không thể cứu được Tuyết Y. Thậm chí đến ngay cả bản thân, hắn không thể cứu được.

“Hửm?” Diện mạo Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng y hệt nhau, nhưng Sở Địa Tàng lại càng thêm lạnh nhạt. Hắn nhìn về phía Chúc Thanh Trạch, ánh mắt khiến Chúc Thanh Trạch cảm thấy vô cùng xa lạ: “Người đã làm gì hắn?”

“Ta hỏi người làm gì hắn mới đúng.” Đối mặt với chất vấn từ Sở Địa Tàng, Chúc Thanh Trạch chỉ có thể cười khổ: “... Những thương tích trên người hắn, không phải đều do người tạo thành sao?”

“...” Sở Địa Tàng nghe vậy, ánh mắt hơi dao động, trầm mặc.

“Nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì.” Đối lập với sự khấn trương của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng trực tiếp hơn nhiều. Hắn nhìn Chúc Thanh Trạch: “Trực tiếp mang về không phải nhanh hơn sao?”

“...” Sở Địa Tàng nhíu nhíu mày, có vẻ do dự.

“Hửm.” Sở Thiên Hoàng thấy thế lại cười nhạt một tiếng: “Đã đến nước này rồi mà còn sợ... Người thật sự là em trai ta sao?” Vừa nói chuyện, hắn vừa đi về phía xe ngựa.

“Không được tới đây!” Thấy Sở Thiên Hoàng đi tới, Chúc Thanh Trạch luống cuống xông lên cản lại. Nhưng bàn về võ công thì hắn nào là đối thủ của Sở Thiên Hoàng. Chỉ thấy Sở Thiên Hoàng vung tay lên, dùng một chưởng đánh vào ngực Chúc Thanh Trạch.

“Đừng giết hắn.” Nếu không phải Sở Địa Tàng đứng lúc lên tiếng, chỉ sợ Chúc Thanh Trạch đã bị một chưởng của Sở Thiên Hoàng đánh chết.

Ở trung nguyên, người có võ công có thể so tài cao thấp với Sở Thiên Hoàng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cố Thiên Thụ đã từng có thể, chỉ là hiện tại Cố Thiên Thụ lại chỉ có thể nằm bất lực trên xe, tùy ý để cho kẻ bụng dạ khó lường ôm hắn vào lòng.

Miệng Chúc Thanh Trạch thấm đẫm máu tươi ngã quỵ trên mặt đất. Nhìn thấy Sở Thiên Hoàng làm thế, lại chỉ có thể vô lực nằm đó, chỉ có thể trợn mắt nhìn Sở Thiên Hoàng xốc màn xe lên ôm lấy Cố Thiên Thụ mặc nữ trang đang mê man.

“... Người không sao chứ.” Chung Nghi Nguyên vốn là đại phu nên càng không thể đánh lại Sở Thiên Hoàng. Thấy thế cũng chỉ có thể chạy tới bên cạnh Chúc Thanh Trạch nhỏ giọng hỏi.

“...” Có lẽ là nhờ câu nói của Sở Địa Tàng nên Chúc Thanh Trạch cảm thấy mình bị thương không nặng. Nhưng dù không nặng thì sao, hắn vẫn vô lực trợn mắt nhìn Sở Thiên Hoàng mang Cố Thiên Thụ đi.

“Vân Đình...” Giọng Chúc Thanh Trạch rung lên: “Người xứng đáng với tín nhiệm của Lâm Đường đối với người sao?”

Sở Địa Tàng vẫn luôn đứng đó trầm mặc. Lúc này nghe thấy câu hỏi của Chúc Thanh Trạch, thái độ mặt không đổi sắc lại xuất hiện biến hóa kỳ dị, vừa thống khổ lại vừa sung sướng: “Ta chưa bao giờ xứng đáng với tín nhiệm của hắn.”

“...” Chúc Thanh Trạch nghẹn lại. Hắn còn tưởng rằng Vân Đình sẽ niệm tình cũ, sẽ do dự; lại không nghĩ rằng Vân Đình lại tuyệt tình đến vậy.

“Nếu ta muốn tốt cho hắn thì ta nhất định phải phản bội hắn.” Sở Địa Tàng thở dài: “... Nếu lúc ở Xuân Viên hắn tìm được ý trung nhân thì ta phải làm thế nào đây?”

“Người... sao có thể...” Chúc Thanh Trạch nghe vậy vô cùng khiếp sợ. Hắn chưa bao giờ nghĩ Sở Địa Tàng lại dám ôm tâm tư như thế với bạn tốt của mình.

“Thật khiến người ghê tởm, đúng không.” Ánh mắt Sở Địa Tàng hờ hững: “Người thấy ghê tởm, đương nhiên hắn cũng thế.”

“...” Chúc Thanh Trạch đã không thể nói nên lời. Hắn rất rõ tính tình Cố Lâm Đường, người nọ tuyệt đối không có khả năng tha thứ cho Vân Đình. Môi hắn run lên, rốt cuộc không thể nói gì.

“Lần trước ngươi đâm ta một kiếm.” Sở Địa Tàng nói: “Lần này ta lại tha cho ngươi một mạng. Chúc Thanh Trạch, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

“... Tự giải quyết cho tốt?” Khi Chúc Thanh Trạch nói lời này, máu tươi trào ra, biểu tình trở nên dữ tợn vô cùng: “Sở Thiên Hoàng giết thê tử ta, ngươi lại là phản đồ... Chẳng lẽ các ngươi thật sự cho rằng ta thiếu nợ Sở gia các ngươi hay sao?”

“...” Sở Địa Tàng định nói chuyện lại thấy Sở Thiên Hoàng đã ôm lấy Cố Thiên Thụ. Tôn thượng của hắn thật sự đang mặc quần áo nữ nhân, trên mặt lại tô son. Nếu chỉ nhìn mặt thì đúng là không thể phân biệt được nam hay nữ.

“Thế nào?” Ánh mắt Sở Địa Tàng vốn hờ hững, chỉ có khi nhìn về phía Cố Thiên Thụ mới có chút hơi ấm. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ đang nằm trong lòng Sở Thiên Hoàng, cánh tay hơi run rẩy, xem chừng là muốn chạm vào Cố Thiên Thụ nhưng rồi lại thôi.

“Bị thương.” Sở Thiên Hoàng nói: “Còn không nhẹ, bây giờ đang phát sốt.”

“...” Sở Địa Tàng nhú nhú mày, ánh mắt lướt qua một tia lo lắng không rõ.

“Sợ cái gì.” Tuy hiện giờ Sở Thiên Hoàng đã không còn ôm tâm tình khinh thị khi đối mặt với Cố Thiên Thụ nhưng cũng chẳng thâm tình như Sở Địa Tàng. Lúc trước là do hắn coi trọng bề ngoài của Cố Thiên Thụ... chẳng qua hiện giờ lại thật sự có chút hứng thú.

“Để ta.” Sở Địa Tàng nhìn thấy động tác của Sở Thiên Hoàng, nhú nhú mày: “Người đừng làm hắn đau.”

“Chắc.” Nhìn thái độ cẩn thận của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng khinh thường. Hắn không nói gì, trao Cố Thiên Thụ cho Sở Địa Tàng.

Sở Địa Tàng thật cẩn thận ôm lấy Cố Thiên Thụ vào lòng, cực kỳ không vui khi phát hiện tôn thượng của hắn lại gầy, cộng thêm sắc mặt trắng bệch cùng với đôi chân mày nhú chặt, nhìn từ góc độ nào cũng thấy có vấn đề.

Có cái gọi là quan tâm quá sẽ loạn. Khi nhìn thấy người mình quan tâm lại ra nông nổi này, rốt cuộc Sở Địa Tàng không thể bình tĩnh nổi nữa.

Hắn ôm lấy Cố Thiên Thụ đang trong cơn hôn mê, để đầu người nọ tựa lên vai mình, sau đó không nói không rằng bước lên xe ngựa, trực tiếp ngồi xuống.

“Bắt hắn về cho ta.” Sở Thiên Hoàng khoanh tay lại định nói gì đó nhưng khi nhìn thấy tia lo lắng trong mắt Sở Địa Tàng, rốt cuộc hắn cũng không nói gì mà nhìn Chúc Thanh Trạch đang nằm trên mặt đất cùng Chung Nghi Nguyên đứng cạnh đó: “Lo chăm sóc hắn thật tốt... Nếu hắn xảy ra chuyện thì các người dùng mạng để tạ tội đi.”

“Vâng.” Đám người áo đen trầm giọng đáp, sau đó quỳ xuống.

“...” Chúc Thanh Trạch cũng biết lúc này nhiều lời vô ích, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng bước lên xe ngựa, còn mình thì bị đám người áo đen bắt giữ.

Chúc Thanh Trạch không biết Cố Thiên Thụ sẽ xảy ra chuyện gì. Chuyện bây giờ hắn có thể làm... là cầu nguyện.

Sở Thiên Hoàng lên xe ngựa, không chút bất ngờ thấy Sở Địa Tàng đã đặt Cố Thiên Thụ lên chiếc giường mềm mại. Mái tóc đen óng của Cố Thiên Thụ tán loạn trên khăn trải giường trắng tinh làm tăng thêm mấy phần tiên khí.

“... Ánh mắt chúng ta giống nhau nhỉ.” Trên thực tế, Sở Thiên Hoàng đối với hành động của cậu em trai si tình này rất không đồng ý. Khác với Vân Đình chỉ biết hiến dâng sinh mệnh cho Cố Thiên Thụ, hắn nhìn thấy rất nhiều thứ khiến hắn cảm thấy lạnh nhạt với tình yêu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng quả thật bị kinh diễm. Chẳng qua túi da quá đẹp để lại khiến người không coi trọng con người bên trong, vì điều đó mà Sở Thiên Hoàng đã té ngã một cú thật đau.

Sau lần giao thủ với Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng đã thay đổi cái nhìn về đối thủ của mình rất nhiều. Hắn biết nếu không có bố cục hơn hai mươi mấy năm, kết cục tốt nhất giữa hắn và Cố Thiên Thụ chính là lưỡng bại câu thương.

Nhưng thế gian này không có chữ nếu. Những tiền bối đi trước đã giúp Sở Thiên Hoàng vừa được sinh ra đã đứng trên ngọn núi rất cao.

Một đối thủ có thực lực tương đương với mình, luôn đáng được tôn kính. Ngược lại Sở Thiên Hoàng có thể lý giải được vì sao Sở Địa Tàng lại si mê Cố Thiên Thụ đến thế. Một nhân vật quá chói mắt giống như người trước mặt, quả thật thế gian khó tìm.

“Dùng Hương trước đi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Nếu nội lực của hắn khôi phục... chỉ sợ không dễ đối phó.”

“Ồ.” Sở Địa Tàng đáp. Hương trong miệng Sở Thiên Hoàng chính là loại thuốc có phản ứng với độc tố trong thân thể Cố Thiên Thụ. Chỉ cần Hương không ngừng thì Cố Thiên Thụ vĩnh viễn đừng mong có ngày khôi phục lại nội lực.

Không có nội lực, Cố Thiên Thụ vĩnh viễn trở thành hoàng yến trong lồng. Có giãy giụa đến cỡ nào cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của bọn hắn.

Lư hương lượn lờ hương thơm thanh nhã. Nếu không nghe thấy đoạn đối thoại giữa Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng thì chỉ sợ dù có là ai thì cũng không nghĩ ra đây là một loại độc.

Nghe thấy mùi hương, Cố Thiên Thụ khẽ nhú mày. Dường như ở trong mơ, hắn bị cái gì đó quấy nhiễu, bất an rên lên một tiếng.

“Tôn thượng?” Đến giờ mà Sở Địa Tàng vẫn xưng hô với Cố Thiên Thụ là tôn thượng y như trước. Tuy hắn đã phản bội Cố Thiên Thụ, nhưng điều này không đại biểu cho địa vị của Cố Thiên Thụ trong lòng hắn có chút biến hóa nào.

“Chắc hắn còn phải ngủ thêm một lát nữa.” Sở Thiên Hoàng nói: “Ngược lại người... nên suy nghĩ làm sao để đối mặt với hắn khi hắn tỉnh lại đi?”

“...” Con người Sở Địa Tàng co lại, không nói gì.

“Em trai ngốc.” Sở Thiên Hoàng cười khê: “Đến tận bây giờ mà còn chưa suy nghĩ xong sao... Dù hắn có chấp nhận hay không, hắn cũng là của người thôi. Ghét cũng vậy, thóa mạ cũng thế, mà cho dù có khóc lóc cầu xin tha thứ thì người sẽ tha hắn ra sao?”

Vấn đề này không cần Sở Địa Tàng trả lời, trong lòng cả hai đều đã có sẵn đáp án

40. Chương 40: Nhân Vật Chính Không Có Khả Năng Bi Kịch Như Vậy Chứ

Cố Thiên Thụ sốt mãi cho đến buổi chiều ngày thứ tư mới hạ nhiệt.

Mang Cố Thiên Thụ về Sở gia, Sở Địa Tàng liền tìm đại phu chữa bệnh cho Cố Thiên Thụ, nhưng kết quả chuẩn đoán lại không khác Chung Nghi Nguyên là bao: ưu tư quá độ, lửa giận công tâm dẫn đến hôn mê bất tỉnh. Nếu có thể khôi phục lại nội lực thì sẽ quá trình tỉnh lại sẽ nhanh hơn, chỉ là hiện tại... Xem ra trong thời gian ngắn, Cố Thiên Thụ sẽ không thể tỉnh lại.

Thấy đại phu kết luận như vậy, Sở Thiên Hoàng lại không giống Chúc Thanh Trạch chấp nhận số phận. Hắn trực tiếp ra lệnh, nếu trong vòng năm ngày mà Cố Thiên Thụ không tỉnh lại thì đại phu kia cũng đi thăm ông bà luôn đi.

Sở Địa Tàng đối với hành động này của Sở Thiên Hoàng chỉ trầm mặc không nói. Hắn lau hết vết trang điểm trên mặt Cố Thiên Thụ, còn thay một bộ quần áo sạch sẽ khác.

“Không sợ bản thân sẽ không kiềm nén được sao?” Sở Thiên Hoàng trêu chọc nhưng không phải là không có căn cứ. Hắn không phải loại người cấm dục, khi nhìn thấy con mồi mình ưng ý thì rất ít khi bỏ qua. Tuy không có thói quen chơi với xác chết nhưng không chút để ý ăn đậu hũ của Cố Thiên Thụ: “Nếu không thì để ta tắm cho hắn một cái.”

“Không cần.” Sở Địa Tàng nhìn anh trai mình, tâm tình thực phức tạp. Từ nhỏ, sự tồn tại của hắn chính là vì để phản bội Cố Thiên Thụ. Hiện giờ tuy đã đạt được mục đích, lại có được Cố Thiên Thụ trong tay, nhưng sự thật này lại làm hắn cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Dù đã một ngày trôi qua nhưng hắn vẫn không thể nào hoàn toàn tiếp nhận được chuyện này. Thế nên hắn vẫn giữ thái độ cực kỳ tôn kính Cố Thiên Thụ như trước, thậm chí không dám vượt qua ranh giới.

Làm sao Sở Thiên Hoàng không biết Sở Địa Tàng đang nghĩ cái gì. Hắn cười nhạo một tiếng, vươn tay nắm lấy cằm người đang ngủ say: “Người thật là may mắn... Nếu bây giờ tỉnh táo, chỉ sợ người đã là vật trong lòng bàn tay ta.”

Bởi vì hôn mê nên Sở Thiên Hoàng mới không ra tay.

Sở Địa Tàng trầm mặc nhìn, cuối cùng vẫn không nói cái gì — Có được Cố Thiên Thụ, đây vọng tưởng mà hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới. Giấc mộng có lẽ còn có thể thực hiện được vào một ngày nào đó, nhưng còn vọng tưởng thì sao đây. Nhưng cho đến khi có một ngày vọng tưởng xa xôi kia lại đột nhiên thành hiện thực, rốt cuộc hắn nên mừng như điên hay là khóc rống lên đây?

“Người cũng đi nghỉ đi.” Sở Thiên Hoàng thần nhiên nói: “Hai ngày nữa sẽ bận rộn lắm đấy.” Nói xong,

hắn xoay người rời đi, để lại Sở Địa Tàng với Cố Thiên Thụ ở đó.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng run rẩy vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má Cố Thiên Thụ, khẽ thở dài: “Ta thật sự không biết, ta muốn người tỉnh lại hay là muốn người vẫn tiếp tục ngủ tiếp nữa đây.”

Hiện thực chính là như vậy, dù người có trốn tránh đến cỡ nào thì cũng đến ngày người phải đối mặt với nó. Cố Thiên Thụ tránh được nhất thời, chứ không trốn được một đời.

Ngày thứ năm sau khi bị bắt về Sở gia, Cố Thiên Thụ tỉnh lại.

Ngày hắn tỉnh lại là một ngày trời trong nắng ấm. Những ngọn gió khẽ bông đùa chạy nhảy lưu lại khí tức ôn nhu, không khí trong phòng như còn tràn ngập một mùi hương thoang thoảng. Cố Thiên Thụ mở mắt ra, thấy được một màu vàng ấm áp nhợt nhạt.

Phòng rất lớn, vật dụng ở đây cho dù Cố Thiên Thụ xoi mói đến cỡ nào cũng không thể không tán thưởng một tiếng. Hắn ngồi dậy, vừa định bước xuống giường thì phát hiện cả người vô lực. Thấy trong phòng không có một ai, Cố Thiên Thụ liền chậm rãi bước xuống giường.

“Thanh Trạch?” Ngủ mấy ngày trời, cả người Cố Thiên Thụ đều rã rời. Hắn vô cùng không vui phát hiện đan điền của mình vẫn như trước, rỗng tuếch. Một suy nghĩ không ổn tập kích đầu hắn.

“Thanh Trạch...” Mặc một thân áo trắng, Cố Thiên Thụ chậm rãi đẩy cửa ra. Nhìn cảnh sắc xa lạ bên ngoài: cây xanh, hoa hồng, chậu cây tinh xảo, cầu đá được điêu khắc tinh tế... những thực vật ở đây hầu như đều vô giá. Mỗi cảnh mỗi vật đều cho thấy tài lực hùng hậu của chủ nhân của nó.

“...” Sắc mặt Cố Thiên Thụ vốn không dễ nhìn, giờ phút này lại càng trắng bệch. Hắn cắn môi, đi đến hành lang gần đó.

Sân rất lớn nhưng không có người hay tiếng động nào... Hoặc là có nhưng với thực lực hiện tại của Cố Thiên Thụ thì không cảm giác được. Hắn dựa vào tường nhích từng chút một, cho đến khi thấy một cái ao.

Nơi này không có khả năng là nơi Thanh Trạch ở. Cố Thiên Thụ cảm thấy mình chắc chắn đã ngủ hơn ba ngày, mà ba ngày sau mình còn không có khôi phục nội lực... vậy thì chỉ có một khả năng.

“Ngài đã tỉnh.” Ngay lúc Cố Thiên Thụ trầm tư, một bàn tay đột nhiên từ sau lưng Cố Thiên Thụ vươn tới ôm lấy eo hắn. Cố Thiên Thụ cả kinh, phản xạ có điều kiện muốn rút kiếm bên hông ra, lại phát hiện bên hông mình trống rỗng.

“Vân Đình?” Động tác mạo phạm của người phía sau khiến Cố Thiên Thụ kinh ngạc bao nhiêu, thì giọng nói người kia lại làm hắn kinh ngạc bấy nhiêu. Giọng Cố Thiên Thụ tỏ vẻ kinh ngạc vang lên: “Người không chết?”

“Ta không chết, tôn thượng.” Tay Sở Địa Tàng run rẩy, hấn tựa đầu vào cổ Cố Thiên Thụ, hít một hơi thật sâu: “Tôn thượng, ta sợ ngài không muốn tỉnh lại nữa chút.”

“Lăn!” Giọng Vân Đình khơi dậy sự tức giận trong lòng Cố Thiên Thụ. Khoảnh khắc đầu tiên hấn nhớ tới cũng chính là cấp dưới đã phản bội mình. Cố Thiên Thụ muốn tránh khỏi ngực Vân Đình, lại phát hiện mình không có năng lực kia.

Không có nội lực, ngay cả chút sức lực giãy giụa ra khỏi ngực Vân Đình hấn cũng không có...

“... Tôn thượng.” Giọng Sở Địa Tàng trầm lại: “Ta yêu ngài.”

“...” Khuôn mặt luôn hiem khi thể hiện biểu tình, vào lúc này lại hiện lên vẻ ngạc nhiên cực độ. Hấn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thấy một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ: “Sở Thiên Hoàng?”

“Không, ta là Vân Đình.” Sở Địa Tàng nói: “Cũng là Sở Địa Tàng... Là em trai song sinh với Sở Thiên Hoàng.”

“...” Cố Thiên Thụ nghe xong những lời này, hoàn toàn không phản ứng — Hấn bị dọa đến xém chút nữa là tiểu ra quần luôn rồi đó (gào thét -ing)! Đây là cái gì quỷ gì hả, đạo diễn! Có phải ông đưa nhầm kịch bản không hả! Chẳng lẽ vở kịch ta đang diễn lại không phải kịch giang hồ võ hiệp, mà là kịch quỳnh dao khổ tình sao!

Đáng tiếc là Sở Địa Tàng lại không nhìn thấy nội tâm đang gào thét thất thanh của Cố Thiên Thụ. Hấn nhìn gương mặt Cố Thiên Thụ lần nữa trở về vẻ mặt không đổi sắc như cũ, lộ ra nụ cười khổ: “Tôn thượng...”

“...” Đừng kêu ta là tôn thượng nữa, đại ca. Người mới là tôn thượng!! Cố Thiên Thụ tỏ vẻ mình hận chết cái thế giới kỳ ba này. Hấn cảm thấy mình sắp điên lên rồi.

“... Ta.” Sở Địa Tàng do dự một chút, vẫn nghẹn lời định nói xuống bụng. Hấn nói: “Tôn thượng, ngài bệnh nặng mới khỏi, vẫn nên về phòng đi thôi, để tránh bệnh tình trở nặng.”

Nói xong, ngay lúc Cố Thiên Thụ còn chưa kịp phản ứng lại đã bế Cố Thiên Thụ lên. Dọc đường, Cố Thiên Thụ vẫn đơ mặt cho đến khi vào phòng, hấn mới phát hiện ra một thứ gì đó...

Hấn vừa rồi, hình như... hình như hấn mơ mơ hồ hồ nghe thấy Sở Địa Tàng nói ba chữ... ba chữ ‘Ta – yêu – ngài’?? Không, không — Cố Thiên Thụ quả thực muốn ôm đầu gào thét — nhất định là hấn đã gặp ảo giác!!

“Tôn thượng, ngài muốn uống nước sao?” Sở Địa Tàng biết ngay lúc này Cố Thiên Thụ sẽ không chấp nhận được. Thật ra thì hấn cũng đã chuẩn bị tâm lý Cố Thiên Thụ sẽ phản ứng gay gắt, nhưng lại không nghĩ rằng tôn thượng của hấn lại không có một chút phản ứng nào, thậm chí đến ngay cả một ánh mắt cũng

không nhìn hấn một cái.

“...” Là vì thấy mình thực ghê tởm sao, ngay cả nhìn một cái cũng thấy phiền chán? Sở Địa Tàng muốn cười, lại vừa muốn khóc. Nhưng đến cuối cùng hấn cũng không biểu hiện ra biểu tình gì, chỉ xoay người rời đi, nói: “Ta đi lấy cho ngài chén nước.”

“...” Lúc này Cố Thiên Thụ mới dờ dẫm quay đầu, nhìn Sở Địa Tàng rời đi.

Cố Thiên Thụ... người phải tỉnh táo lại... Cố Thiên Thụ nói với bản thân. Lúc này người phải suy nghĩ lại thật kỹ tình thế hiện giờ — Đầu tiên, Vân Đình phản bội hấn, từ một cấp dưới trung thành đáng yêu biến thành em trai song sinh của tên khốn Sở Thiên Hoàng. Tiếp theo, mình không có nội lực, lại còn bị bọn họ giam lỏng. Cuối cùng, Sở Địa Tàng tỏ tình với hấn, nói yêu hấn.

Sắp xếp mọi vấn đề, Cố Thiên Thụ cảm thấy mình thật bình tĩnh. Hấn cảm thấy mình nên nói chuyện với hệ thống một chút, vì thế hấn ôn nhu nói với hệ thống: “Mọi nó chứ cái hệ thống ngu si dốt nát này, đây là sao hả?? Vân Đình của ta đâu?? Sở Địa Tàng kia bị thần kinh à?? Mọi nó dám giả chết với ta à, người nói chuyện cho ta! Có bản lĩnh diên khùng thì cũng phải có bản lĩnh giải thích, người nói mau.. au.. au!! Mọi nó chứ, có nói không hả...”

Sau đó, cho đến khi nói xong 139 chữ, hệ thống kia vẫn không để ý đến Cố Thiên Thụ một lần.

Có đôi khi, người chết là vì bị nghẹn. Cố Thiên Thụ cảm thấy mình bị hệ thống nghẹn đến mức sắp chết rồi. Mặt hấn từ trắng chuyển thành xanh, rồi lại xanh sang trắng, nói không nên lời. Quả thực hấn không thể đứng lên đập hết mọi thứ trong phòng!

Hấn sắp diên rồi, cái đồ phá hoại thế giới này! Thậm chí, Cố Thiên Thụ cảm thấy lồng ngực ần ần đau đớn. Hấn hít một hơi thật sâu, lại hít một hơi thật sâu, chờ đến khi hấn bình tĩnh lại thì mới phát hiện trong phòng lại nhiều thêm một người.

“...” Là Sở Địa Tàng? Hôm nay, Cố Thiên Thụ đã nói hết 139 chữ, vì thế chỉ có thể giương mắt nhìn người trước mặt.

“Xem ra người hồi phục không tồi?” Người trước mặt vừa mở miệng thì Cố Thiên Thụ liền phát hiện người này không phải Sở Địa Tàng, mà là Sở Thiên Hoàng.

“...” Cố Thiên Thụ có thể nói cái gì, hấn chỉ có thể lạnh lùng trừng Sở Thiên Hoàng một cái.

“Ha, xem ra tinh thần người quả thật không tệ nha.” Sở Thiên Hoàng cho rằng ánh mắt kia của Cố Thiên Thụ là khiêu khích. Hấn đứng lên, đi tới trước mặt Cố Thiên Thụ, vươn tay nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ: “Sở Địa Tàng thương người, nhưng ta thì không. Cố Luân Đường, để ta xem thử xương cốt người đứng đầu Kính thành rốt cuộc cứng đến đâu.”

“...” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng, trực tiếp vươn tay hất tay Sở Thiên Hoàng ra.

“Vậy thì để ta xem.” Sở Thiên Hoàng neho mắt lại, nở nụ cười: “Để xem là người cầu xin ta trước, hay là... hắn trở về trước.”

41. Chương 41: Cố Thiên Thụ Tỏ Vẻ Đã Không Thể Diễn Tiếp Được Nữa

Cố Thiên Thụ không phải là người có cốt khí, hắn cũng không mong mình thể hiện là người rắn rỏi qua việc dù có bị đánh gãy xương cũng không rên một tiếng giống như trong phim điện ảnh. Nếu là ngày thường, nếu thật sự cứng đối cứng với Sở Thiên Hoàng thì hắn cũng không tránh khỏi việc cầu xin tha thứ vì thống khổ bị tra tấn.

Cho nên nói, Cố Thiên Thụ cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, hắn chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng mình sẽ trở thành một anh hùng nào đó.

Nhưng ông trời luôn thích trêu đùa con người, khi Cố Thiên Thụ phát hiện mình sắp xong đời, mới phát hiện tất cả đã quá muộn.

Sở gia am hiểu chế thuốc, Sở Thiên Hoàng lại là gia chủ Sở gia đời này nên lại càng dùng thuốc đến mức đỉnh cao. Dù là thuốc độc hay thuốc giải, có thể nói trong thiên hạ này nếu hắn không chế được thì đừng mong có người chế được.

Lúc trước khi phụ thân Cố Thiên Thụ – Cố Uyên bị hạ Triền Hương, loại thuốc đó chính là do tự tay phụ thân Sở Thiên Hoàng chế ra.

Thái độ lạnh lùng của Cố Thiên Thụ khiến Sở Địa Tàng cảm thấy bất an. Thái độ đó sẽ làm Sở Thiên Hoàng tăng thêm dục vọng muốn khiêu chiến. Sở Thiên Hoàng muốn xem thử, người đứng đầu Kính thành rốt cuộc có bao nhiêu cao ngạo.

Khê Vi là loại độc được chế từ một loài thực vật chỉ có ở sa mạc. Loại độc này chính là thứ mà Sở Thiên Hoàng thấy đặc ý nhất.

Khê Vi có màu đỏ hồng. Người bị trúng phải loại độc này trong nháy mắt sẽ cảm thấy da dẻ như bị lột xuống. Những loại độc khác sẽ khiến thân thể người bị trúng độc ảnh hưởng, nhưng Khê Vi thì chỉ khiến người bị trúng độc cảm thấy đau đớn không thôi, không làm tổn thương đến thân thể người đó mà còn khiến người đó không có sức lực để cản lưỡi tự sát. Chỉ đến khi người bị trúng độc nói ra những thứ Sở Thiên Hoàng muốn thì mới có thể có thuốc giải.

Sở Thiên Hoàng luôn dùng loại độc này để tra tấn bức cung, hầu hết đều thành công. Nhưng đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là quá trình điều chế Khê Vi quá phức tạp, dù có là hắn tự mình ra tay nhưng cũng chỉ cho ra mười viên trong một năm mà thôi.

Sở Thiên Hoàng biết em trai si tình kia của mình tuyệt đối sẽ không cho phép hấn dùng loại độc này với Cố Thiên Thụ, bởi vậy nhân cơ hội Sở Địa Tàng không có mặt liền đến đây.

“Cổ Lâm Đường.” Sở Thiên Hoàng nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Tuy hấn có hứng thú với Cố Thiên Thụ, nhưng chút hứng thú này lại không đủ để hấn nường tay với Cố Thiên Thụ: “Nếu người giao cành hoa quế kia cho ta... có thể ta sẽ suy xét đến việc buông tha người.”

Cố Thiên Thụ không nói một lời — Trên thực tế, dù hấn có muốn nói cũng không thể nói được. Số từ hấn nói hôm nay đã dùng xong, dù Sở Thiên Hoàng có bức cung đến cỡ nào thì hấn cũng không có khả năng đáp lại.

“À, bây giờ Địa Tàng sẽ không rảnh để đến cứu người đâu.” Cố Thiên Thụ trầm mặc lại khiến Sở Thiên Hoàng nghĩ hấn đang khiêu khích mình. Sở Thiên Hoàng lạnh lùng nhìn chăm chăm Cố Thiên Thụ đang ngồi trên giường: “Chỉ là một cành hoa mà thôi, quan trọng hơn cả tính mạng người sao.”

Cành hoa quế? Cố Thiên Thụ nghe xong những lời này của Sở Thiên Hoàng chỉ muốn cười lạnh. Không người nào hiểu rõ về nó hơn hấn, cành hoa quế kia đối với thân thể này rất cuộc đại biểu cái gì.

“Vậy đừng trách ta vô tình.” Sở Thiên Hoàng biết nếu Sở Địa Tàng trở lại, nhất định sẽ không cho phép hấn đối xử như vậy với Cố Thiên Thụ. Hấn thấy Cố Thiên Thụ một bộ du diêm bất tiến*, chỉ cười cười: “... Nếu chịu không nổi thì nhớ mở miệng.”

* Du diêm bất tiến: không nghe lời người khác khuyên bảo

Trong lúc nói, hấn trực tiếp vươn tay bóp lấy cằm Cố Thiên Thụ, sau đó nhét Khê Vi vào miệng Cố Thiên Thụ, ép Cố Thiên Thụ nuốt xuống.

“...” Cố Thiên Thụ mất đi nội lực, hoàn toàn vô lực giãy giụa, chỉ có thể nuốt Khê Vi vào trong bụng — Đến lúc này, hấn đã bắt đầu hối hận mình đúng là không nên lãng phí 139 chữ kia để mắng chửi hệ thống. Nhưng dù có hối hận thì cũng đã muộn. Sau một lát, Cố Thiên Thụ liền hiểu được vì cái gì Sở Thiên Hoàng lại có tự tin đối với loại độc này đến vậy.

Đó là một loại thống khổ mà Cố Thiên Thụ chưa bao giờ trải qua, giống như làn da bị người cạo xuống. Quần áo vốn mềm mại nhưng giờ lại như lưỡi dao sắc bén, chỉ một chút ma sát lại như cứa dao lên người. Cố Thiên Thụ vừa mới hạ sốt, nội thương trên người lại chưa có ổn định, lúc này sắc trắng bệch lại càng thêm trắng, suy yếu ngã xuống giường.

“...” Sở Thiên Hoàng cũng không hi vọng Cố Thiên Thụ sẽ mở miệng xin tha ngay lập tức. Nhưng hấn không ngờ rằng ngay cả một tiếng rên rỉ mà Cố Thiên Thụ cũng không phát ra. Tuy sắc mặt đã trắng bệch, trán cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh nhưng thật sự không nghe thấy Cố Thiên Thụ phát ra tiếng nào.

“Đúng là một nam tử hán.” Sở Thiên Hoàng nhìn Cố Thiên Thụ, ánh mắt thoáng qua một tia thương thức — Hấn đã gặp qua vô số đại hiệp giang hồ được xưng là thiết huyết rắn rỏi, nhưng sau khi uống loại thuốc

này thì chỉ một lát sau liền khóc rống lên cầu xin tha thứ. Nhưng hắn không ngờ con người còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân như Cố Lân Đường lại ngay cả một tiếng rên rỉ vì đau cũng không phát ra.

“...” Cố Thiên Thụ đã không thể động đậy, đầu của hắn bởi vì thống khổ mà như muốn nứt ra. Hắn rất muốn ngất xỉu nhưng lại phát hiện mình vô cùng thanh tỉnh, thậm chí thanh tỉnh đến nỗi có thể thấy rõ mỗi biểu tình trên mặt Sở Thiên Hoàng.

“Khê Vi còn có một đặc tính.” Sở Thiên Hoàng nhìn Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc mặt, chậm rãi nói: “Dù người có đau đến cỡ nào thì cũng không thể bất tỉnh... Người chỉ có càng ngày càng đau đớn hơn mà thôi.”

“...” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình điên rồi. Hắn không rõ tại sao mà mình lại phải chịu đựng nỗi khổ sở này. Nếu hắn có thể nói chuyện, khẳng định hắn đã mở miệng xin tha. Da tay hắn giống như bị người chậm rãi cạo xuống, dưới lớp máu thịt đỏ tươi lại bị lớp vải thô ráp không ngừng ma sát, thậm chí ngay cả linh hồn cũng run rẩy vì đau.

“...” Đã qua một phần tư nén hương, nhưng người trước mặt vẫn không phát ra bất cứ âm thanh nào. Sở Thiên Hoàng nhíu mày lại, ánh mắt xuất hiện tia phiến nào: “Cố Lân Đường, người đừng cố nữa.”

“...” Cả người Cố Thiên Thụ giống như mất nước, mặt hắn trắng, môi càng trắng. Mắt hơi nhắm lại như muốn ngất đi, môi hơi mở ra nhưng lại không phát ra một chút âm thanh.

Sự kiêu ngạo của người đứng đầu Kính thành dường như không cho phép hắn cầu xin tha thứ — đây là Cố Lân Đường trong mắt Sở Thiên Hoàng.

“Người vẫn kiên trì được sao.” Sở Thiên Hoàng cảm thấy hôm nay mình lại thảm bại dưới tay Cố Lân Đường, nhưng hắn vẫn nói: “Không sợ bản thân sẽ điên sao?”

Đau đớn quá độ sẽ tổn thương đến thần kinh con người. Dù có là Sở Thiên Hoàng cũng không dám xác định — nếu dùng Khê Vi trong nửa nén hương, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Cố Thiên Thụ đã không thể động đậy. Hắn muốn xin tha nhưng lại không phát ra tiếng. Vì thế hắn chỉ có thể cắn chặt răng, thậm chí cảm thấy có nước mắt chảy xuống hai bên má — Đây không phải là vì bị thống khổ, mà là nước mắt sinh lý thuần túy.

Sở Thiên Hoàng! Sở Thiên Hoàng! Cố Thiên Thụ không có cái tính bướng bỉnh, cũng rất ít khi sinh ra mâu thuẫn không thể giải quyết. Nhưng riêng hôm nay, hắn triệt triệt để để hận cái người tên Sở Thiên Hoàng trước mắt.

Nếu có một ngày Cố Thiên Thụ có thể giết chết Sở Thiên Hoàng — Cố Thiên Thụ cực kỳ tin tưởng mình nhất định sẽ không chút do dự rút kiếm ra thiên đao vạn quả con người trước mặt.

“Sao lại khóc.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ chảy nước mắt, lại nở nụ cười. Hắn vươn tay chấm lên nước mắt Cố Thiên Thụ, sau đó đưa ngón tay vào miệng: “Mặn.”

“...” Cố Thiên Thụ đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào, vì thế chỉ có thể hung hăng trừng mắt Sở Thiên Hoàng một cái — ngay cả nước mắt của tên quái vật nhà người cũng có vị mặn đó thôi.

“Hương vị không tệ.” Sở Thiên Hoàng nói: “Xem ra hôm nay... người không định chịu thua ta.”

Cố Thiên Thụ nhắm mắt lại, không thèm nghe Sở Thiên Hoàng nói.

“Chẳng qua cũng không sao.” Sở Thiên Hoàng nhìn Cố Thiên Thụ, đối với vị vương giả Kính thành này càng lúc càng cảm thấy hứng thú. Cố Thiên Thụ giống như một bông hoa có gai với bề ngoài cực kì diễm lệ, nhưng nếu ai thấy bề ngoài hắn nhu nhược mà thả lỏng cảnh giác thì tuyệt đối sẽ bị gai đâm chảy máu đầy tay.

Sở Thiên Hoàng bị đâm bị thương một lần, hiển nhiên vô cùng rõ ràng. Mà hôm nay, lần thứ hai hắn bị Cố Thiên Thụ đâm một lần nữa. Khê Vi chưa bao giờ mất đi hiệu lực lại không hề có tác dụng trên người Cố Thiên Thụ. Chút bất mãn trong lòng Sở Thiên Hoàng đã bị hứng thú lấp đầy.

Người càng ưu tú thì càng tự phụ, đặc biệt là loại người đứng trên đỉnh như Sở Thiên Hoàng. Thứ hắn muốn hầu như đều có thể cướp lấy, nhưng khi đến lượt Cố Thiên Thụ thì lúc nào cũng bị té đau. Lại càng không nói đến cậu em trai vô cùng si tình – Sở Địa Tàng.

Xem ra người Sở gia dường như không có cách nào sử dụng được với người Cố gia. Tựa như phụ thân bọn họ với phụ thân Cố Lâm Đường. Có ái mộ thì thế nào, kết quả còn không phải công dã tràng... thậm chí còn mất mạng.

Sở Thiên Hoàng biết hôm nay mình không có thu hoạch, đành lấy thuốc giải ra cho Cố Thiên Thụ uống.

Đau đớn nháy mắt biến mất, Cố Thiên Thụ trực tiếp ngất đi. Hắn chau mày, khăn trải giường bên cạnh đã bị xé nát, ngón tay bên môi loang lổ vết máu.

“... Haiz.” Sở Thiên Hoàng thấy thế, chỉ có thể thở dài: “Nếu để Địa Tàng nhìn thấy bộ dạng này của người, nhất định sẽ trách ta.”

Sao có thể không trách. Dù có là ai mà dám đập hư thứ mình yêu thành bộ dạng này thì có ai có thể không nổi điên cho được.

“Cố Lâm Đường ơi Cố Lâm Đường.” Sở Thiên Hoàng ôm lấy Cố Thiên Thụ vào lòng: “Ta thật muốn xem... rốt cuộc xương cốt người cứng đến đâu.”

Vừa nói, Sở Thiên Hoàng vừa hướng đến phòng tắm. Hắn cũng không định để Sở Địa Tàng nhìn thấy bộ dạng này của Cố Thiên Thụ, cho nên đành phải nhanh chóng mang Cố Thiên Thụ đi tắm, nhân tiện xóa mọi dấu vết. Hướng chỉ với tính cách lãnh ngạo của người đứng đầu Kính thành, Cố Thiên Thụ nhất định sẽ không cáo trạng với Sở Địa Tàng.

Nước ấm bốc hơi nhưng người trong ngực vẫn bất an nhẩn mảy. Sở Thiên Hoàng chậm rãi cởi quần áo Cố Thiên Thụ ra, nhẹ nhàng đặt Cố Thiên Thụ vào thùng tắm.

42. Chương 42: Chú Cảnh Sát, Chính Là Người Này

Hơi nước ấm áp lượn lờ bốc lên, người ngồi trong thùng tắm vẫn nhắm chặt mắt. Làn da tuyết trắng vì bị hơi nước cọ xát nên trở thành phấn hồng. Mái tóc đen dài tỏa ra dưới làn nước, cả người đều tản ra khí tức khiến người không ngừng khao khát.

Đây là lần thứ hai Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ lột tả.

Bị Khê Vi tra tấn lâu như vậy, sắc mặt Cố Thiên Thụ hết sức khó coi. Mặc dù bị cởi hết quần áo nhưng vẫn không mở mắt ra, mắt vẫn nhắm chặt lộ ra tia yếu ớt bí ẩn.

Sở Thiên Hoàng thu mọi cảnh tượng vào trong mắt, không dấu vết nhú mảy.

Sắc đẹp hại người. Tuy Sở Thiên Hoàng chưa bao giờ cảm thấy mình yêu mỹ nhân hơn yêu giang sơn, nhưng hắn lại không thể hi vọng cậu em trai song sinh của mình có suy nghĩ y hệt như thế.

Sở Địa Tàng mềm lòng, nên Sở Thiên Hoàng thậm chí không dám xác định nếu Cố Thiên Thụ mở miệng cầu xin, em trai mình có thể gây ra chuyện phản bội Sở gia hay không.

Bởi vì muốn tốt cho Cố Thiên Thụ nên mới ép bản thân hợp tác với mình. Sở Thiên Hoàng nắm lấy bả vai Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng hôn lên cằm cổ trắng nõn thon dài kia. Đường cong trên cổ Cố Thiên Thụ tuyệt đẹp tao nhã như một con thiên nga, dưới hơi nước lượn lờ lại càng thêm mê hoặc nhân tâm.

Cho tới bây giờ, Sở Thiên Hoàng vẫn luôn là loại người không thích làm khó bản thân. Cho nên hắn không chút do dự ngắt đầu, cứ như vậy ngậm lấy đôi môi Cố Thiên Thụ.

Bởi vì Khê Vi nên đôi môi Cố Thiên Thụ loang lổ vết máu. Giờ phút này, bờ môi trắng bệch kia khẽ mở ra, lộ ra đầu lưỡi đỏ tươi bên trong. Sở Thiên Hoàng liếm quanh hình dáng đôi môi Cố Thiên Thụ, lại lộ ra một nụ cười kỳ quái — Hắn lại biết vì cái gì em trai mình lại si mê người này đến thế.

Khí chất cao quý như băng tuyết, lại có túi da như yêu nữ mỹ hoặc nhân tâm, cộng thêm ánh mắt khinh miệt chúng sinh kia. Nhất cử nhất động đều tản ra khí tức tác động đến nhân tâm.

Có rất nhiều người có dục vọng muốn tự tay hủy diệt những món đồ thánh khiết. Sở Thiên Hoàng không những như thế, mà còn có dục vọng muốn khống chế sự sống và cái chết của con người, lại còn lớn hơn người thường rất nhiều.

Một khi bắt được Cố Thiên Thụ thì không bao giờ hần nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày nào đó cho Cố Thiên Thụ trốn thoát.

Sắc đẹp ngay trước mặt, Sở Thiên Hoàng lại vốn không phải là chính nhân quân tử gì. Nếu không phải hần kiêng kị cành hoa quế trong tay Cố Thiên Thụ thì chỉ sợ đã sớm động thủ với Cố Thiên Thụ rồi. Thân thể này, gương mặt này, không lúc nào mà không khiêu chiến tự chủ của Sở Thiên Hoàng.

“...” Hơi nước không ngừng bốc lên khiến Cố Thiên Thụ đang hôn mê muốn tỉnh lại. Long mi như cánh bướm của hần khẽ động dậy, miệng hơi mở ra nhưng không có phát ra bất cứ âm thanh nào.

“Lân Đường...” Giọng Sở Thiên Hoàng vang lên khiến Cố Thiên Thụ không hiểu sao lại cảm thấy rung mình — Cho dù không thanh tỉnh hoàn toàn nhưng giọng nói kia đã khắc sâu trong đầu hần.

“Ngươi tỉnh.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ tỉnh lại, dường như rất vui vẻ. Hần nheo mắt lại, cười tủm tỉm: “Thấy thế nào?”

“...” Miệng Cố Thiên Thụ run rẩy, triệt để thanh tỉnh.

“Lân Đường? Sao thế? Vẫn không muốn nói sao.” Sở Thiên Hoàng không ngờ Cố Thiên Thụ lại bình tĩnh đến vậy. Hần còn tưởng cho dù Cố Thiên Thụ không tức giận nhưng ít ra cũng phải mắng chửi hần vài câu. Hần lại không ngờ sau khi tỉnh lại, Cố Thiên Thụ cũng không thêm phát ra một tiếng.

“...” Cố Thiên Thụ rũ mắt xuống, nhìn thân thể trần truồng bên dưới làn nước. Cảm giác bị sỉ nhục lấp đầy đầu óc hần. Tiếng cười của Sở Thiên Hoàng càng khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy ngực mình như có một ngọn lửa đang phun trào.

“Không nói thì thôi.” Xuất hồ ý liệu, Sở Thiên Hoàng lại cực kỳ dễ nói chuyện. Hần cầm lấy một lọn tóc của Cố Thiên Thụ, đưa lên chóp mũi, ngửi ngửi: “... Ta không vội.”

Mặt Cố Thiên Thụ tỏ vẻ mỗi mệ. Tuy Khê Vi đã được giải nhưng loại đau đớn kia vẫn khắc sâu vào trong thần kinh của hần. Vừa nghĩ tới sau này có lẽ mình sẽ gặp phải cảnh tượng kia vô số lần nữa, Cố Thiên Thụ đã cảm thấy tối tăm mặt mày.

Cầu xin sao, nếu cầu xin thì có phải hần sẽ được giải thoát? Một giọng nói hò hét trong lòng Cố Thiên Thụ. Chẳng qua giọng nói này lại nhanh chóng bị một giọng nói khác thay thế. Giọng nói kia nói với Cố Thiên Thụ: cho dù là có cầu xin thì ngươi cũng đừng mong hần sẽ bỏ qua cho ngươi... Cành hoa quế là sinh mạng của ngươi, ngươi sẽ giao tính mạng của mình cho người khác hay sao. Không, hần sẽ không bao giờ làm thế. Chỉ cần cành hoa quế kia vẫn nằm trong tay hần thì sẽ có một ngày hần có thể báo thù rửa hận. Sở Thiên Hoàng cũng được, Sở Địa Tàng cũng thế... Cố Thiên Thụ tin tưởng sẽ có ngày mình tìm được cơ

hội kia, sẽ tự tay giết chết cả hai người bọn họ.

“Nghĩ gì đó.” Sở Thiên Hoàng không chút để ý đến sự cự tuyệt của Cố Thiên Thụ. Loại cự tuyệt thâm lắng này, có đôi khi chẳng những không làm người cảm thấy phiền chán, mà ngược lại lại còn là một loại tình thú: “Nghĩ đến Vân Đình sao?”

“...” Ánh mắt Cố Thiên Thụ hiện lên một tia chán ghét. Nếu đối với Sở Thiên Hoàng chỉ đơn thuần là cảm hận, thì Vân Đình lại chính là phức tạp. Lúc trước hắn còn không rõ vì cái gì Vân Đình lại phản bội mình, nhưng cho đến hôm nay nhìn thấy gương mặt Vân Đình hắn mới hiểu... Thì ra người hầu hạ mình hơn hai mươi năm, ngay từ đầu đã là một kẻ phản bội.

“Tắm nữa sao?” Sở Thiên Hoàng nói: “Nếu tắm thêm nữa thì Địa Tàng sẽ trở lại.”

“...” Cố Thiên Thụ rất muốn đuổi Sở Thiên Hoàng đi ra ngoài, nhưng hắn lại không thể mở miệng. Một là hôm nay số lượng từ đã dùng xong, hai là coi như mình mở miệng thì Sở Thiên Hoàng nhất định cũng không nghe, không biết chừng lại còn vũ nhục mình một phen.

Dù sao cũng đều là nam nhân, chẳng lẽ còn sợ bị nhìn? Ôm tâm tình lừa người dối mình, dưới ánh mắt đầy hứng thú của Sở Thiên Hoàng, Cố Thiên Thụ âm trầm mặc quần áo vào. Khác với bộ quần áo Vân Đình chuẩn bị cho hắn trước đó, bộ quần áo này càng thêm hoa lệ. Không chỉ có hoa văn đám mây màu đen trên cổ áo, cổ tay áo; mà ngay cả đai lưng bên hông cũng là màu vàng kim.

Cố Thiên Thụ rất ít khi tự mình mặc quần áo, cho nên lần này mặc cực kỳ chậm, chừng một phần tư nén hương mới xong.

“Đi thôi.” Sở Thiên Hoàng đương nhiên sẽ không đến hỗ trợ. Hắn còn ước gì Cố Thiên Thụ mặc càng chậm càng tốt. Cảnh sắc này... xem nhiều cũng không ngại lâu: “Lân Đường.”

Lân Đường? Xưng hô vừa thân thiết lại vừa buồn nôn đến cỡ nào. Cố Thiên Thụ đẩy cửa, mặt không đổi sắc đi ra phòng tắm. Hắn biết người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nhưng khi nhìn bộ dạng Sở Thiên Hoàng, thấy thế nào cũng không thể nhẫn nại được nữa. Loại ánh mắt ngả ngớn ái muội kia khiến Cố Thiên Thụ hận không thể móc mắt tên khốn đó ra.

Sở Địa Tàng đã xử lý xong xuôi mọi việc, đang ngồi trong phòng thất thần thì thấy Cố Thiên Thụ vừa mới tắm xong cùng Sở Thiên Hoàng đi theo đằng sau.

“Sở Thiên Hoàng!” Sở Địa Tàng nhìn một cái liền thấy Cố Thiên Thụ với đôi môi bị sưng lên cùng sắc mặt không vui. Một suy nghĩ nảy lên trong đầu khiến hắn giận dữ: “Người đã làm gì tôn thượng!”

“Làm gì sao?” Sở Thiên Hoàng đứng đưng nhìn Sở Địa Tàng một cái: “Không thì người hỏi tôn thượng của người thử xem, ta đã làm gì hắn?”

“Tôn thượng...” Sở Địa Tàng nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt nóng cháy. Ánh mắt này so với ánh mắt của Sở Thiên Hoàng, càng khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy phản cảm hơn. Thậm chí ánh mắt Sở Địa Tàng nhìn hắn còn khiến hắn nổi da gà cả lên.

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại — Hắn đâu còn chữ dư thừa để đi giải thích nữa chứ.

“Ha ha ha.” Cố Thiên Thụ trầm mặc cũng ở trong dự kiến của Sở Thiên Hoàng. Theo Sở Thiên Hoàng thấy, loại người kiêu ngạo như Cố Thiên Thụ thì làm sao có thể cáo trạng với Sở Địa Tàng. Chỉ cần Sở Địa Tàng không biết thì mình muốn thế nào thì làm thế ấy. Cho dù có nuốt trọn Cố Thiên Thụ vào bụng, chỉ cần Sở Địa Tàng không biết thì không cần lo xa.

Chẳng qua tạm thời Sở Thiên Hoàng còn chưa có suy nghĩ trở mặt với em trai mình. Hắn biết chấp niệm mang tên Cố Thiên Thụ đối với Sở Địa Tàng nó như thế nào, bởi vậy cũng không định chiếm lần đầu tiên của Cố Thiên Thụ.

“Ta có thể làm gì tôn thượng của ngươi được chứ.” Rõ ràng là hai gương mặt giống nhau như đúc, nhưng lại có khí chất hoàn toàn khác biệt. Sở Thiên Hoàng ngả ngón, mà Sở Địa Tàng lại trầm ổn — Đương nhiên, loại tính cách đó khi đứng trước mặt Cố Thiên Thụ lại tương phản hoàn toàn.

“Tôn thượng.” Cho dù có chiếm được Cố Thiên Thụ, nhưng thái độ của Sở Địa Tàng vẫn hèn mọn như trước. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ, thấp giọng nói: “Đã lâu rồi ngài chưa ăn cái gì, ngài có muốn ăn gì không?” Đúng là Cố Thiên Thụ đang đói bụng, nhưng hắn không muốn ăn cũng không muốn mở miệng. Chẳng biết tại sao, so với Sở Thiên Hoàng thì hắn càng chán ghét cái người đang đứng trước mặt lấy lòng mình hơn.

Vì có đối lập, nên mới biết khác biệt. Cố Thiên Thụ mở mắt ra, nhìn gương mặt y hệt nhau của Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng, sau đó trề môi.

Con người Sở Địa Tàng co lại. Hắn theo Cố Thiên Thụ biết bao nhiêu năm, hiển nhiên hiểu rõ biểu tình này của Cố Thiên Thụ đại biểu cái gì. Một loại khổ sở khó có thể nói thành lời đổ ập vào lòng Sở Địa Tàng, ánh mắt hắn nháy mắt u ám.

“Cố Lâm Đường.” Sở Thiên Hoàng thần nhiên nói: “Ngươi đừng nghĩ rằng... ngươi còn là người đứng đầu Kính thành cao cao tại thượng khi trước.”

Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc.

“Ngươi nên biết, bây giờ ngươi chính là tù nhân.” Sở Thiên Hoàng vừa nói, vừa đi đến gần Cố Thiên Thụ. Hắn vươn tay, trực tiếp nắm lấy tóc Cố Thiên Thụ, bắt hắn nhìn về phía mình: “Chúng ta muốn ngươi thế nào, thì ngươi phải làm thế đó — Ở đây, chúng ta không phải là người hầu của ngươi.”

Cố Thiên Thụ giận dữ đến phát run — Ánh mắt hắn lạnh như huyền băng, lạnh đến nỗi khiến Sở Thiên Hoàng hiện lên một tia chột dạ. Chẳng qua chột dạ này thực nhanh chóng biến thành dục vọng muốn chinh

phục. Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng trực tiếp cắn một miếng lên đôi môi Cổ Thiên Thụ!

Sở Thiên Hoàng hành động không chút lưu tình khiến Cổ Thiên Thụ hít một ngụm khí lạnh. Nhưng nội lực của hắn đã bị phong bế, căn bản vô lực tránh thoát.

Máu tươi men theo khóe miệng Cổ Thiên Thụ chảy xuống, nhỏ giọt lên sàn. Vào lúc này, Cổ Thiên Thụ cắn chặt răng — ánh mắt nhìn về phía Sở Thiên Hoàng bùng lên lửa giận, giống như muốn thiêu đốt hết tất cả mọi thứ.

“Đừng nhìn ta vậy chứ.” Sở Thiên Hoàng cười lạnh: “Muốn làm thế... đâu chỉ có mình ta.”

“... Sở Thiên Hoàng.” Thấy cảnh tượng trên, Sở Địa Tàng cũng nở nụ cười, nụ cười của hắn dữ tợn vô cùng: “Ta đã nói với ngươi thế nào? Không-được-tồn-thương-hắn!”

Một câu còn chưa nói xong, hắn liền động thủ với Sở Thiên Hoàng!

43. Chương 43

Nếu chỉ là bàn luận võ công, đương nhiên Sở Địa Tàng kém xa Sở Thiên Hoàng. Nhưng có một câu rất đúng: ‘đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc’. Hắn không có nhiều bản khoản như Sở Thiên Hoàng, chiêu nào chiêu nấy đều vô cùng tàn nhẫn. Trong thời gian ngắn, không ngờ lại không rơi vào thế yếu. Chẳng qua những vật dụng trong phòng lại gặp họa. Đồ sứ, đồ mộc đều rơi vào cảnh ‘trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết’, bị phá hủy hơn phân nửa.

Cổ Thiên Thụ thu hết hành động của Sở Địa Tàng vào mắt, nhưng lại chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười — Hiện tại, Sở Địa Tàng giữ gìn hắn thì có ý nghĩa gì đây. Hắn đã là cá trong chậu của hai anh em Sở gia, cho dù có nhảy thì cũng không nhảy ra được khỏi chậu.

Khi Sở Địa Tàng ngừng tay, cả người âm trầm. Hắn nhìn Sở Thiên Hoàng, nhấn mạnh từng chữ: “Nếu còn có lần sau...”

“Ngươi điên rồi sao.” Sở Thiên Hoàng thấy phản ứng của Sở Địa Tàng như là thẹn quá hóa giận. Hắn cười nhạo một tiếng: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi làm thế thì tôn thượng của ngươi sẽ tha thứ cho ngươi chắc?”

Sở Địa Tàng cắn chặt răng, trầm mặc.

“Sở Địa Tàng, ngươi phải biết.” Sở Thiên Hoàng lắc lắc đầu: “Ngươi chẳng qua chỉ là một con chó dưới trướng Cổ Lâm Đường, thủ hạ chính là một con chó. Nếu ngươi không phản bội hắn thì cả đời này ngươi là

một con chó. Người nuôi chó lâu, đúng là sẽ có chút tình cảm... Nhưng chẳng lẽ người hi vọng vào tình cảm của người nuôi chó hay sao?”

Lời lẽ ác độc cũng đâm trúng vào tâm tính tự ti của Sở Địa Tàng. Đúng vậy, ở cổ đại, trong thế giới không có nhân quyền này thì mạng một của kẻ hầu như Vân Đình quả thật dễ tiện đến đáng sợ. Nếu chủ nhân bảo hần đi thắt cổ thì hần tuyệt đối không dám lựa chọn uống thuốc độc.

“Đã làm đến nước này rồi, chẳng lẽ người không muốn nếm thử hương vị của Cổ Lân Đường?” Giọng Sở Thiên Hoàng vô cùng lạnh lùng: “Cho dù người không muốn nếm, nhưng người phải bắt hần hiểu, người đã không còn là con chó Vân Đình nữa — Người là Sở Địa Tàng, là nhị thiếu gia của Sở gia! Trong thiên hạ này, ai dám nhìn người miệt thị thì người cứ móc mắt hần ra!”

Cố Thiên Thụ ngồi nghe một hồi. Tuy không muốn nhưng lại không thể không thừa nhận miệng lưỡi Sở Thiên Hoàng như thiết trăn liên hoa*. Chỉ một vài câu liền có thể khiến Sở Địa Tàng dao động.

* Thiết trăn liên hoa: lưỡi nở hoa sen, chỉ người có tài ăn nói

Nói thật thì cũng không phải Sở Địa Tàng vì thế mà dao động, mà là vì những gì Sở Thiên Hoàng nói đều là sự thật. Nếu không phải Cố Thiên Thụ xuyên vào thân thể Cổ Lân Đường, vậy thì mạng Sở Địa Tàng quả thật không đáng một xu.

Tư tưởng tôn ti không phải là chuyện có thể thay đổi trong một sớm một chiều. Tựa như Cổ Lân Đường chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày ở chung một chỗ với Sở Địa Tàng, mà Sở Địa Tàng cũng không dám hy vọng xa vời sẽ có một ngày như thế.

Nhưng khi Cố Thiên Thụ xuyên đến đây, lại còn gián tiếp thay đổi nội dung vở kịch. Rốt cuộc rồi sẽ phát triển thành dạng gì, đến nay vẫn luôn là một ẩn số.

“Ở đây người chính là chủ nhân.” Sở Thiên Hoàng không định dừng lại. Cố Thiên Thụ thấy Sở Địa Tàng dao động, sao hần lại không nhận ra: “Địa Tàng, chẳng lẽ cả đời này người thật sự muốn làm một con chó?”

Không có một ai muốn làm một con chó dễ tiện. Sở Địa Tàng vốn phải là một thiếu gia hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng âm kém dương sai lại biến thành một người hầu thấp kém ở Kính thành. Sự chênh lệch quá lớn khiến ai cũng không thể không sinh ra một tia phản uất. Sở Địa Tàng không có quá nhiều dục vọng giống Sở Thiên Hoàng — Tất cả những dục vọng của hần đều chỉ dành cho một người — Cổ Lân Đường!

Nếu Cố Thiên Thụ có thể nói chuyện, chắc chắn hần sẽ dùng tình cảm và những lí lẽ để khuyên nhủ Sở Địa Tàng, dựa vào tình cảm chủ tớ hơn hai mươi năm có lẽ sẽ kéo dài được thêm mấy ngày. Nhưng hần lại không thể — 139 từ đã dùng xong, chỉ có thể toát mồ hôi lạnh nhìn mặt mày Sở Địa Tàng càng lúc càng âm trầm đi đến chỗ hần.

Cố Thiên Thụ không nói một lời khiến Sở Địa Tàng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Đây chính là tôn thượng

của hắn, đối với những thứ không quan tâm thì luôn khinh thường mở miệng, thậm chí ngay cả nhìn cũng ngại bắt mắt. Vậy mình thì sao? Mình ở trong mắt hắn có phải cũng là thứ dơ bẩn không.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng vươn tay nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ, không cho Cố Thiên Thụ có cơ hội cự tuyệt: “Nếu hôm nay ngài mở miệng nói một câu nói, ta liền lùi một bước.” — Chỉ cần Cố Thiên Thụ mở miệng có nghĩa là giữa mình và hắn còn có đường sống, vậy thì mình không cần quá bức ép hắn... Nhưng nếu Cố Thiên Thụ không nói... ánh mắt Sở Địa Tàng trầm lại.

Suy cho cùng cũng là huyết mạch Sở gia, tâm tính đều y như nhau, có dự vọng chiếm hữu mãnh liệt. Chẳng qua so với Sở Thiên Hoàng biểu hiện rõ thì Sở Địa Tàng càng thêm nội liễm. Nhưng chính vì nội liễm nên một khi bộc phát lại càng thêm đáng sợ.

Hô hấp Cố Thiên Thụ trở nên dồn dập, hắn mím chặt môi, muốn mở miệng, lại hoàn toàn vô năng vô lực — Hệ thống đã khóa thiết lập, bây giờ ngay cả một tiếng thở dài hắn cũng không làm được, nên đừng nói đến chuyện thuyết phục người xin tha.

Lần đầu tiên ăn quả đắng vì hạn chế của hệ thống, Cố Thiên Thụ cảm giác mình sắp đi tong. Vừa mới bị Sở Thiên Hoàng dùng Khê Vi tra tấn nửa ngày, còn chưa hoàn hồn thì đã phải đối mặt với sự bức bách từ Sở Địa Tàng.

Sở Địa Tàng ơi Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ cười khổ — người không thể chờ đến ngày mai rồi hỏi vấn đề này sao.

Không được đáp lại, bàn tay bóp lấy cổ Cố Thiên Thụ siết chặt thêm vài phần, trên gương mặt trắng nõn kia nổi lên những dấu vết màu đỏ — điều này cũng thể hiện hắn đang cực kỳ rối rắm.

“Tôn thượng?” Nếu được, Sở Địa Tàng hy vọng Cố Thiên Thụ có thể mở miệng. Bởi vì điều này có thể xoa dịu bớt mối quan hệ giữa Cố Thiên Thụ và hắn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, từ sự trầm mặc của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng đã có được đáp án.

Sở Thiên Hoàng nói đúng. Sở Địa Tàng thầm nghĩ: tôn thượng của mình vẫn như trước xem mình là một con chó đê tiện. Nếu mình không bắt buộc hắn, vậy thì vĩnh viễn không có khả năng hắn ngẩng đầu nhìn mình một cái, lại càng không có tình cảnh như hiện tại.

“Thế nào?” Ngay từ đầu Sở Thiên Hoàng đã cảm thấy Cố Thiên Thụ nhất định sẽ không mở miệng chịu thua — Người nam nhân dù bị Khê Vi tra tấn mà còn không mở miệng, thì những lời của Sở Địa Tàng càng không có khả năng đả động người kia: “Địa Tàng?”

Sở Địa Tàng lại trầm mặc hồi lâu, ngay lúc Cố Thiên Thụ tuyệt đối không có khả năng mở miệng thì hắn phun ra một câu: “Tôn thượng, đắc tội.” Bởi vì đó là cảm xúc không biết tên nên khiến giọng Sở Địa Tàng trở nên khàn khàn, vừa nghe lại cảm thấy khá gợi cảm.

Cố Thiên Thụ hết đổ mồ hôi lạnh nổi nữa. Mới vừa chịu cực hình, cả người hần rã rời. Nhìn vẻ mặt kiên quyết và lạnh lùng của Sở Địa Tàng, mặt hần hiện lên nụ cười chua xót — giống như tự giễu, lại càng như đang cười nhạo Sở Địa Tàng.

Dù người có bức ta thì đừng tưởng bỏ ta chấp nhận người — nụ cười kia trong mắt Sở Địa Tàng chính là có hàm nghĩa như vậy.

Nếu ý Cố Thiên Thụ đã quyết, Sở Địa Tàng cũng sẽ không nhân từ nữa. Hần vươn tay điểm huyết đạo Cố Thiên Thụ, sau đó bế Cố Thiên Thụ đặt lên giường.

Mới vừa tắm xong, quần áo trên người nhìn có vẻ lỏng lẻo. Chưa tới một giây, quần áo trên người Cố Thiên Thụ đã bị Sở Địa Tàng lột sạch. Trong quá trình này, Cố Thiên Thụ vẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà, không nói một câu. Hiện tại ngay cả động đậy cũng không thể, quả thực y như một hình nhân bằng gỗ, nhưng ngất nổi thân thể vẫn còn có tri giác.

Mình đã làm sai cái gì? Vì cái gì lại phải chịu đựng những chuyện này? Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng, cắn chặt răng.

“Thân thể tôn thượng, ta đã xem qua rất nhiều lần.” Sở Địa Tàng nở nụ cười, nụ cười của hắn lại có vài phần ngại ngùng. Nếu không thấy việc hắn đang làm, thì đúng là y hết một cậu bé chưa từng trải đời: “Nhưng ta lại chưa bao giờ dám làm việc mình muốn làm...”

Việc muốn làm? Là cái gì? Là sờ thân thể hắn? Hay là hôn lên môi hắn? Hay là xâm nhập vào thân thể hắn? — Hay, là muốn làm hết tất cả?

Cố Thiên Thụ không biết, cũng không muốn biết. Tay Sở Địa Tàng bao trùm lên vai hắn khiến hắn cảm thấy buồn nôn, nhưng lại không thể tránh đi. Hắn chỉ có thể nhìn Sở Địa Tàng, từng chút từng chút sờ mó cả thân thể mình.

Điên... Hắn sắp điên rồi... Mắt Cố Thiên Thụ vì phẫn nộ mà xuất hiện tơ máu, hơi thở của hắn cũng trở nên dồn dập... nhưng không phải vì tình dục mà là vì giận dữ.

“Điểm huyết làm chi.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy hành động của Sở Địa Tàng liền đổ thêm dầu vào lửa: “Chẳng lẽ ngươi không muốn thấy bộ dạng giãy giụa của tôn thượng nhà ngươi sao?”

“...” Sở Địa Tàng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Sở Thiên Hoàng một cái.

“Ha.” Thấy thế, Sở Thiên Hoàng hiểu rõ mỉm cười, tiến lên giải huyết cho Cố Thiên Thụ — Nhưng mà không chờ Cố Thiên Thụ giãy giụa liền giam cầm cổ tay hắn, dùng đai lưng màu vàng kim cột lại.

“Tôn thượng.” Loại xưng hô thành kính này, ngay tại đây lại biến thành châm chọc. Sở Thiên Hoàng liếm vành tai Cố Thiên Thụ: “Nếu ngươi không chịu nổi thì cứ nói một tiếng... Ngươi nói, chúng ta liền dừng lại.”

Khi nói những lời này, Sở Thiên Hoàng cũng cực kỳ tò mò... Không biết phải đến trình độ nào mới có thể khiến người nam nhân trước mắt này, vứt bỏ tự tôn để cầu xin bọn họ đây.

Nói một tiếng? Nói một tiếng? Cổ Thiên Thụ biết hôm nay mình trốn không thoát, ngược lại lại bị khơi dậy sát tâm — Sở Địa Tàng khôn nạn, Sở Thiên Hoàng thần kinh — Nếu có một ngày hắn có thể thoát khỏi nơi đây thì nhất định hắn sẽ giết, giết, giết chết bọn họ!!! Lột da, rút xương... từng miếng, từng miếng một lóc thịt bọn họ!

“Quả thật không hổ là kẻ sống trong an nhàn sung sướng.” Cổ Thiên Thụ bị Sở Địa Tàng kéo lên giường, ôm vào lòng. Cả người trần trụi đối mặt với nụ cười của Sở Thiên Hoàng: “Thắt lưng này, chân này... thật khiến người khát khao nha.”

Khác với thái độ trêu đùa của Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng trầm mặc hơn nhiều. Hắn trực tiếp kéo tay Cổ Thiên Thụ lên đỉnh đầu, sau đó tinh tế hôn lên từng tác da thịt của Cổ Thiên Thụ, khiến Cổ Thiên Thụ nổi một thân da gà.

Có nổi da gà thì thế nào, Cổ Thiên Thụ lại trốn không được, trốn không thoát, chỉ có thể bị Sở Địa Tàng hôn khắp người. Cuối cùng biểu tình cũng có một chút biến hóa.

“Đây là lần đầu tiên sao.” Sở Thiên Hoàng nói: “Ai có thể ngờ Cổ Lâm Đường nổi danh giang hồ lại ngay cả một nữ nhân cũng chưa từng chạm qua chứ?”

“...” Cổ Thiên Thụ nhắm chặt hai mắt, không muốn nhìn thấy mặt Sở Thiên Hoàng nữa.

“Địa Tàng.” Sở Thiên Hoàng vẫn không muốn buông tha Cổ Thiên Thụ. Hắn cười nói: “Lần đầu tiên... người tới trước.”

44. Chương 44: Cổ Thiên Thụ Tổ Về Căn Bản Không Dừng Lại Được

Trên thế giới này, những thứ khiến người sợ hãi không phải là cái chết sắp đến mà là những việc không thể dự đoán trước.

Khi mới đến thế giới này, Ân Túy Mặc cực kỳ vui vẻ. Có thể nhìn thấy Cổ Lâm Đường và Vân Đình, thậm chí có thể vây xem quá trình phát triển tình cảm giữa bọn họ. Nàng tin rằng, cho dù có là hủ nữ nào đi nữa thì cũng sẽ cảm thấy may mắn, thậm chí là hạnh phúc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, những mối mẻ qua đi, nghênh đón Ân Túy Mặc lại chính là những nỗi sợ hãi không biết tên.

Vốn là một người biết trước nội dung vở kịch, Ân Túy Mặc có được ưu thế mà những người khác không

có. Nàng biết ai là nhân vật chính, ai là nhân vật phản diện, ai là gian tế, thậm chí biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Ưu thế này mang đến cho Ân Túy Mặc một cảm giác vô cùng an toàn, khiến nàng khi đối mặt với thế giới xa lạ cuối cùng cũng thấy có một chút yên tâm. Nhưng cho đến một ngày, Ân Túy Mặc đột nhiên phát hiện nội dung vở kịch vốn có không biết khi nào đã thay đổi — Khủng hoảng mang tên không biết này giống như một cơn bão càn quét qua người nàng.

Khi Vân Đình không còn là trung phó cam tâm tình nguyện bị giết. Khi Cố Lân Đường không yêu gián điệp tên là Mục Ngọc Nhan. Khi Sở Thiên Hoàng đánh bại Cố Lân Đường, thậm chí còn bắt giam Cố Lân Đường — Những sự việc xảy ra trong hiện thực khiến Ân Túy Mặc cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cuốn manhwa bị thay đổi nội dung, không còn là cuốn manhwa quen thuộc trong đầu Ân Túy Mặc. Vậy thì cô gái xuyên qua như nàng sao có thể không thấy bất lực và kích động cho được.

Nhân vật chính trong manhwa chính là một thiếu niên, bắt đầu với giá trị vũ lực không cao. Nội dung câu chuyện hầu hết đều xoay quanh quá trình vượt mọi chông gai của nhân vật chính, cuối cùng cũng có thể vì người thân mà báo thù. Dù là Cố Thiên Thụ hay Sở Thiên Hoàng cũng chỉ là nhân vật phụ mờ nhạt. Ngay cả Vân Đình cũng thế, không có quá nhiều hình ảnh được vẽ trong cuốn manhwa kia.

Nhưng lại có người không thích nhân vật chính. Dù có là một nhân vật mờ nhạt không được vẽ nhiều nhưng vẫn khiến độc giả cảm thấy hứng thú. Nhân vật mà Ân Túy Mặc thích nhất trong cuốn manhwa kia chính là người đứng đầu Kính thành – Cố Lân Đường. Nhưng đến khi nàng nhận ra những thay đổi, phản ứng đầu tiên chính là — chẳng lẽ mọi chuyện đều do nàng gây ra sao?

Là vì nàng tiết lộ thân phận thật của Mục Ngọc Nhan cho Cố Lân Đường biết nên mới khiến Cố Lân Đường không còn yêu Mục Ngọc Nhan nữa. Cho nên nội dung vở kịch mới vắn vẹo đến nỗi không thể quay đầu sao?

Khi bị Sở Thiên Hoàng mang đi, Ân Túy Mặc cứ nghĩ rằng mình sẽ cứ như thế đi châu ông bà. Nhưng có lẽ là do ánh sáng của nhân vật kỳ quái có tác dụng nên Sở Thiên Hoàng mới không giết nàng ngay lập tức.

“Cứ cầu nguyện khi còn có thể đi.” Sở Thiên Hoàng nhìn về phía Ân Túy Mặc. Ánh mắt đầy miệt thị, tựa như đang nhìn một con sâu cái kiến: “Nếu không thì sẽ chẳng có ai có thể cứu ngươi được đâu.”

Ân Túy Mặc nghe vậy liền đổ mồ hôi lạnh, xém chút nữa là khóc thét lên — Nàng chỉ là một cô gái vô cùng bình thường, làm gì có cơ hội gặp phải chuyện này. Đừng nói là giết người; đến cả người chết, nàng cũng chưa từng thấy.

“Đừng khóc.” Sở Thiên Hoàng như nhìn thấu quá trình biến đổi cảm xúc của Ân Túy Mặc. Hắn nói thẳng: “Nếu để ta thấy ngươi nhỏ một giọt nước mắt nào nữa... Ngươi sẽ không muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu.”

“...” Vì thế Ân Túy Mặc liền nghen ngược nước mắt trở lại. Sở Thiên Hoàng là một tên biến thái, chuyện này nàng vô cùng rõ ràng!

Sau khi mang nàng về Sở gia liền không còn thấy Sở Thiên Hoàng lộ diện. Nhưng nàng có một linh cảm không hay — nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Vân Đình lại dám phản bội Cố Lâm Đường. Mà đoạn nội dung bị vụn vụn này cũng khiến Ân Túy Mặc bắt đầu hoài nghi thế giới này có thật sự là thế giới trong manhua kia không.

Một ngày lại một ngày trôi qua, lo lắng trong lòng Ân Túy Mặc càng lúc càng lớn. Nàng đoán Cố Lâm Đường chắc đã rơi vào tay Sở Thiên Hoàng — Mà suy đoán này, cũng thật nhanh chóng được chứng thực.

Không biết vô tình hay cố ý mà một ngày nhàm chán nào đó, Ân Túy Mặc lại thấy cảnh tượng Vân Đình bế một nữ nhân.

Nữ nhân? Vân Đình bế nữ nhân? Ân Túy Mặc cho rằng mình nhìn thấy ảo giác. Nhưng khi nhìn rõ bộ dạng nữ nhân kia thì xém chút nữa là rớt tròng mắt — Gì mà nữ nhân! Cẩn thận nhìn thật kỹ khuôn mặt đó đi, rõ ràng là Cố Lâm Đường mặc đồ nữ thì có!

Tôn thượng lãnh diễm cao quý như thần thánh... lại mặc đồ nữ? Ân Túy Mặc choáng váng... Mà tôn thượng... còn bị Vân Đình ôm vào lòng... Đây, đây là cái quỷ gì vậy?!

Vài ngày sau, đã sắp bị lòng hiếu kỳ giết chết, Ân Túy Mặc nhịn không nổi nữa — Không biết chừng khi mình chết sẽ còn có cơ hội xuyên lằn nữa, nàng liều mình trộm lên đến nơi Cố Lâm Đường ở.

Tuy võ công Ân Túy Mặc không cao, nhưng thính giác vẫn dùng được. Còn chưa đến gần thì bỗng nghe thấy giọng Sở Thiên Hoàng. Sở Thiên Hoàng nói: “Lần đầu tiên... người tới trước.”

... Lần đầu tiên? Tới? Ân Túy Mặc nghe xong, đầu như muốn nổ tung, cả người bắt đầu run rẩy — đừng nói là giống như nàng nghĩ đi!!!

“Tôn thượng.” Giọng Vân Đình vang lên sau đó: “Đắc tội.”

Sau đó Ân Túy Mặc nghe thấy những âm thanh ái muội, tựa như là đang hôn lên da thịt, phát ra tiếng nước tí tách.

Tuy không có nghe thấy giọng Cố Lâm Đường nhưng Ân Túy Mặc đã đoán được chuyện gì đang xảy ra bên trong, mặt nàng lúc trắng lúc xanh — Đúng là nàng muốn nhìn thấy cảnh Vân Đình áp đảo Cố Lâm Đường... nhưng một lần hai người, có phải là khẩu vị quá nặng hay không hả!

Cố gắng thu liễm khí tức, Ân Túy Mặc rón ra rón rén đi đến bên cửa sổ, sau đó vươn tay chọt một cái lỗ, tiếp tục hành vi đi tìm chết — rình coi trong phòng đang xảy ra chuyện gì.

Quào, đây cũng quá làm người đau mắt rồi. Khi Ân Túy Mặc nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì xém chút nữa khóc lên thành tiếng. Chỉ thấy lúc này tôn thượng cao quý vô song nhà nàng đang trần trụi toàn thân, không biết là bị Sở Thiên Hoàng hay Vân Đình ôm vào lòng. Chân hắn bị một người trong cặp song sinh mạnh mẽ tách ra, đôi tay thì bị một đai lưng màu vàng kim cột lại đưa cao lên đỉnh đầu. Ánh mắt tôn thượng đã hiện lên vẻ không thể chịu nổi — nhưng đôi môi lại mím chặt, như là không định mở miệng xin tha.

Có lẽ là do góc độ nên tầm nhìn của Ân Túy Mặc vừa lúc bị một trong đôi song sinh kia che khuất. Ân Túy Mặc chỉ có thể nhìn cặp đùi thon dài trắng nõn bị người vác lên vai, những ngón chân mượt mà thậm chí còn không tự giác được cong lại.

“...” Nam sắc, đây chính là nam sắc đó nha. Ân Túy Mặc vừa nuốt nước miếng, vừa lau nước mắt — Nàng vừa cảm thấy tôn thượng thật đáng thương vì bị đối xử như vậy, lại vừa thấy cảnh tượng này quả thực quá đẹp mắt...

Trong phòng, dường như Cố Luân Đường không thể chịu đựng nổi khi bị hai anh em đối xử như vậy. Hắn nghiêng đầu đi, ánh mắt hiện vẻ khuất nhục cùng lửa giận, nhưng lại bị Vân Đình ở đằng sau nắm lấy cằm ép quay đầu lại, hôn lên một cách thô bạo.

Đôi môi hồng nhạt đã bị Vân Đình hôn đến nổi sưng đỏ lên. Vì không thể khép miệng lại cho nên nước bọt men theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống. Mái tóc đen dài của Cố Thiên Thụ tản ra xung quanh làm tăng thêm vài phần phong tình cùng mê hoặc nhân tâm.

Tay Sở Thiên Hoàng bắt đầu bò xuống dưới. Với thị giác của Ân Túy Mặc thì không rõ hắn đang làm cái gì nhưng có thể nhìn thấy Cố Luân Đường bỗng cứng người lại, giấy giữa càng thêm kịch liệt.

Đối mặt với hai cao thủ, Cố Luân Đường càng giấy giữa lại càng khiến họ thấy tình thú. Ân Túy Mặc nhìn bờ vai trắng nõn của Cố Luân Đường, chiếc cổ thon dài, đôi chân như bạch ngọc... Nước mắt nàng lăn dài — nàng trung thành với đảng 1×1 đó nha. Cho dù cảnh tượng trước mắt khiến nàng chảy máu mũi... nhưng mà...

Động tác trên tay Sở Thiên Hoàng vẫn không ngừng lại, ngửa đầu cắn lấy cổ Cố Thiên Thụ; phía sau lại bị Vân Đình giam cầm nên căn bản không thể tránh thoát động tác của Sở Thiên Hoàng.

“Đến đây đi.” Công tác chuẩn bị dường như đã xong, Sở Thiên Hoàng nói với em trai mình: “Người tới trước.”

Ân Túy Mặc quả thực muốn khóc mù mắt —

“Ừ.” Giọng Sở Địa Tàng trở nên khàn khàn. Hắn tách hai chân Cố Thiên Thụ ra, buông lỏng đôi môi người kia.

Cố Thiên Thụ nhắm chặt mắt, ngực phập phồng. Bộ dạng kia khiến Sở Thiên Hoàng nhếch môi nở một nụ

cười quỷ dị — Không phục thì bị chơi. Cố Lâm Đường, đã đến nước này rồi, người sẽ lựa chọn thế nào đây.

Tôn thượng nhà nàng... sắp thất thân... Nước mắt Ân Túy Mặc tuôn ra như suối, đã không thể trông mong sẽ kỳ tích xảy ra. Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên Cố Thiên Thụ khiến mọi người không kịp trở tay.

Khi Sở Địa Tàng chuẩn bị tiến vào, cổ Cố Thiên Thụ giật lên liên hồi, miệng há to, không ngừng nôn ra máu tươi.

Sắc mặt hắn vốn hết sức khó coi, lúc này càng giống như muốn phun hết máu trong cơ thể ra ngoài.

Sở Thiên Hoàng ở trước mặt Cố Thiên Thụ nên đương nhiên không thể tránh khỏi. Trên mặt, trên người đều dính không ít máu tươi. Mắt thấy Cố Thiên Thụ không có ý muốn ngừng lại liền vươn tay điểm huyệt Cố Thiên Thụ.

Đụng phải chuyện này, còn cứng được mới là lạ.

Mà Ân Túy Mặc thì triệt để ngã ngốc tại chỗ. Thấy Sở Thiên Hoàng mặt lạnh quay đầu đối mặt với nàng, sau đó phun ba chữ: “Đẹp mắt không?”

Hu hu hu... Ân Túy Mặc trực tiếp bại lui, khóc ròng chạy đi.

“Tôn thượng!” Sắc mặt Sở Địa Tàng so với Cố Thiên Thụ cũng không khá hơn là bao. Hắn không ngờ Cố Thiên Thụ lại phản ứng quá khích đến vậy...

Đúng là có thủ đoạn. Sở Thiên Hoàng nhìn sắc mặt xám trắng của Cố Thiên Thụ, không nói gì nữa. Hắn đứng lên, quăng quần áo qua cho Sở Địa Tàng: “Ta đi tìm đại phu.”

Sở Địa Tàng đặt Cố Thiên Thụ nằm xuống giường, tay run lấy bầy bắt đầu dùng khăn ướt vệ sinh thân thể hắn.

Cố Thiên Thụ hấp hối. Đúng là hắn bị chọc tức đến điên tiết, nhưng lại không ngờ mình tức đến nổi trực tiếp phun máu... Oimeoi, đông máu kia... Hắn thật sự sẽ không bởi vì mất máu quá nhiều mà lên bàn thờ ngấm gà khỏa thân chứ?

“Tôn thượng...” Giọng Sở Địa Tàng run lên: “Ngài không thể chết... Nếu ngài không muốn, Vân Đình sẽ không chạm đến ngài nữa!”

Nghe xong những lời này, Cố Thiên Thụ mới cảm thấy mình phun mấy đông máu kia... thật đúng là — đáng giá! Trình tiết của hắn lại được bảo vệ!

45. Chương 45: Một Năm Như Nồi Cháo

Khi mới đến thế giới này, Cố Thiên Thụ cho rằng mình xuyên qua kịch võ hiệp. Cho đến khi Vân Đình tỏ tình thì hắn cho rằng mình xuyên vào kịch quyền dao khổ tình. Rồi đến bây giờ, chưa từng tiếp xúc đến hai chữ dục vọng, Cố Thiên Thụ đã không biết mình đã xuyên đến cái thế giới gì nữa.

Vì cái gì Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại có hứng thú với mình? Dù Cố Thiên Thụ có suy nghĩ đến vỡ đầu cũng không rõ, vì sao mọi chuyện lại phát triển theo hướng quỷ dị như vậy.

Vân Đình phản bội hắn thì thôi đi, nhưng vì cái gì cả ngày cứ luôn muốn vác mình lên giường hả? Sở Thiên Hoàng mơ ước cảnh hoa quế của mình thì không nói, nhưng vì cái gì cũng chạy tới góp vui?

Đến khi Cố Thiên Thụ được Sở Địa Tàng ôm vào lòng, đối mặt với hành động gần như là vũ nhục của cả hai, hắn triệt để ngu người — vì thế vô cùng tự nhiên mà học máu.

Phiền não trong lòng cộng thêm nội thương trên người lại chưa ổn định, đến ngay cả bản thân Cố Thiên Thụ cũng không ngờ mình lại học máu nhiều đến vậy, nhiều đến nỗi nhuộm đỏ cả quần áo Sở Thiên Hoàng.

May mắn chính là những việc tiếp theo giống như những gì Cố Thiên Thụ đoán trước. Quả nhiên Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng không còn tiếp tục nữa. Cố Thiên Thụ cũng bảo vệ được trình tiết đáng thương kia của hắn...

Oh my Chúa. Nằm trên giường, Cố Thiên Thụ như hấp hối nhìn trần nhà. Lần đầu tiên bắt đầu tự hỏi nếu như mình chết, không biết có thể xuyên về thế giới ban đầu hay không.

Từ một góc độ nào đó mà nói, tư duy của Cố Thiên Thụ và Ân Túy Mặc quả thật cùng một sóng não.

Nhưng khi Cố Thiên Thụ kiên định với ý tưởng kỳ quái kia thì hệ thống giả chết hồi lâu không thấy, bỗng xuất hiện thể hiện cảm giác tồn tại.

“Người không thể chết được, sau khi người chết thì tất cả sẽ reset lại.” Hệ thống nói.

“...” Đột nhiên vang lên âm thanh hệ thống khiến Cố Thiên Thụ chấn động, vốn định mở miệng nói chuyện nhưng lại phát hiện hôm nay mình đã dùng hết số lượng từ.

“Vì khi người công lược một nhân vật vượt qua 80 mới có thể kích hoạt được chức năng nào bỏ với hệ thống. Chúc mừng người, sau này người đã có thể vui vẻ đối thoại với ta ở trong đầu.” Nghe hệ thống nói, nghe thế nào cũng thấy gian trá.

“Ta công lược ai mà hơn 80?!” Vấn đề đầu tiên mà Cố Thiên Thụ quan tâm chính là đây.

“... Xin lỗi, ngài không có quyền hạn hỏi đến vấn đề này.” Đáng tiếc chính là hệ thống vẫn bảo trì thái độ khiến người tức tối kia, trực tiếp từ chối trả lời.

“Được rồi.” Cố Thiên Thụ đã bị hệ thống ngu ngốc này bức đến không còn cách nào khác. Hắn yếu ớt hỏi: “Vậy thì người nói cho ta biết, ta làm sao mới có thể trở về? Trở lại thế giới ban đầu?”

“Chỉ cần giá trị công lược đạt tới 1000 thì ngay lập tức có thể trở lại thế giới ban đầu.” Lần này hệ thống lại không lảng tránh, đáp: “Trên người một nhân vật chỉ có thể có 500 giá trị. Chỉ cần hắn nguyện ý chết vì ngài thì ngài có thể trở lại thế giới ban đầu.”

“...” Nghe xong, sắc mặt Cố Thiên Thụ chẳng những không dịu đi mà ngược lại càng thêm khó coi. Hắn cả giận nói: “Vậy người trả lời cho ta biết, vì cái gì người thích ta đều là nam nhân hả?!”

“Vì đây là do bản thân ngài chọn.” Hệ thống trả lời.

“Ta chọn lúc nào?” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình sắp khóc.

“Lúc lựa chọn đối tượng là nữ thì ngài chọn No.” Hệ thống nói: “Cho nên chỉ còn lại có nam mà thôi.”

“...” No? No cái mẫu thân người! Cố Thiên Thụ nghe xong mới nhớ tới lúc mình sắp xuyên qua thì trên máy tính hiện lên ô cửa sổ. Đúng là hắn chọn No, nhưng có ai nói cho hắn biết câu hỏi đó có ý gì đâu hả!

“Người bình thường đều chọn Yes cả.” Hệ thống lại đâm thêm một nhát lên trái tim yếu ớt của Cố Thiên Thụ.

“...” Ha hả, cho nên ý của người chính là ta không phải người bình thường sao. Cố Thiên Thụ nằm trên giường, không muốn đôi co với hệ thống nữa. Bảo hắn đi công lược nam nhân thì chi bằng hắn chết luôn cho rồi.

“Nếu người chết như vậy.” Hệ thống còn lảm nhảm: “Mọi thứ sẽ bắt đầu lại từ đầu.”

“...” Bắt đầu lại sao? Như vậy không phải rất tốt sao, Cố Thiên Thụ tự giễu nghĩ. Ít nhất hắn sẽ không vì Sở Địa Tàng phản bội mà khiến bản thân chật vật... Nói không chừng còn có cơ hội giết chết cái tên tai họa Sở Thiên Hoàng kia nữa. So với hiện tại thì tốt hơn nhiều lắm.

“Bắt đầu lại cũng không giống như người nghĩ.” Hệ thống nói: “Có lẽ sẽ trở lại lúc người chán ghét nhất, vào thời điểm người cảm thấy tồi tệ nhất... Ví dụ như, vừa rồi.”

“...” Cố Thiên Thụ làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục nằm ngay đơ.

“Đừng bãi công nữa.” Hệ thống nói: “Giá trị nhân phẩm của ngươi vẫn còn âm đó!”

“Giá trị nhân phẩm...” Cố Thiên Thụ đang muốn hỏi hệ thống giá trị nhân phẩm có ý nghĩa gì thì nghe thấy tiếng cửa mở. Hắn thất thần, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà làm bộ như đang nghỉ ngơi.

“Tôn thượng.” Người đến là Sở Địa Tàng. Sau khi Cố Thiên Thụ học máu, đại phu đã bắt mạch nói là do nội thương nghiêm trọng, lửa giận công tâm, cần phải tĩnh tâm điều dưỡng. Hắn còn lo khi Cố Thiên Thụ thấy hắn sẽ điên tiết lên, nhưng lại sợ nếu để Cố Thiên Thụ ở một mình sẽ xảy ra chuyện — Lòng tự trọng của tôn thượng cao như thế, chỉ sợ không có ai hiểu rõ ngài ấy hơn hắn.

Nghe thấy giọng Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ không đáp lời. Bây giờ vừa nhìn thấy Vân Đình là hắn liền nhớ tới cảnh tượng tên kia hôn miệng mình, sờ thắt lưng mình... Nói chung là toàn thân đều cảm thấy không thoải mái.

Không có bất cứ người nam nhân nào nguyện ý bị đối xử như vậy, Cố Thiên Thụ cũng không ngoại lệ.

Hôm nay hỗn loạn mười phần, từ sáng tới giờ chưa bỏ bụng cái gì, bụng đã đói đến mức dán chặt vào lưng, nhưng hắn lại không thể mở miệng — Được rồi, cho dù hắn có thể mở miệng thì cũng không muốn kêu Sở Địa Tàng mang thức ăn tới cho hắn.

Cũng may đi guốc trong bụng Cố Thiên Thụ nhiều năm, Sở Địa Tàng vô cùng hiểu rõ tôn thượng nhà mình. Tay hắn đang cầm một cái mâm gỗ nhỏ, bên trên là một chén cháo với một ít thức ăn đi kèm, chậm rãi đi đến trước mặt Cố Thiên Thụ.

“Ăn một ít đi.” Sau khi Cố Thiên Thụ học máu hôn mê, Sở Địa Tàng đã lau sạch thân thể Cố Thiên Thụ, còn tiện tay thay một bộ quần áo khác. Mà trong quá trình này, hắn cũng phát hiện được một ít manh mối... Vì thế sau khi đặt Cố Thiên Thụ lên giường, Sở Địa Tàng liền đi tìm Sở Thiên Hoàng đòi co.

“Không sai, là ta dùng thuốc lên người hắn.” Đối mặt với chất vấn của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng lại thừa nhận rất nhanh chóng. Hắn nói thẳng: “Nếu không dùng thuốc thì ta cũng không biết hắn lại kiên cường đến vậy.”

“Ngươi đã hứa với ta cái gì?” Ánh mắt Sở Địa Tàng hiện lên tia u ám.

“Ta hứa với ngươi không làm tổn thương hắn.” Sở Thiên Hoàng miễn cưỡng nói: “Nhưng ngươi nhìn thân thể hắn đi, có dấu vết gì không?”

“Nội thương của hắn chính là do ngươi gây ra.” Sở Địa Tàng sắc bén chỉ thẳng vào vấn đề.

“...” Lần đầu tiên Sở Thiên Hoàng bị cậu em trai ít nói khiến mình ghen lời.

“Được rồi, được rồi.” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Ta biết người đau lòng. Nhưng Sở Địa Tàng, người mềm lòng như vậy thì vĩnh viễn không có khả năng có được hần.”

“Cứng rắn đến nỗi khiến hần học máu sao?” Sở Địa Tàng lạnh lùng nói.

“...” Sở Thiên Hoàng lại im lặng. Hần phát hiện Sở Địa Tàng càng ngày càng sắc bén. Sắc bén khiến hần không kịp trở tay.

“Hần sẽ không biết ơn.” Đến lúc này, Sở Thiên Hoàng đã không thể hy vọng Sở Địa Tàng có thể tự mình bước ra khỏi vòng lẩn quẩn này. Hần đã bắt đầu tự hỏi nên làm thế nào mới có thể khiến Sở Địa Tàng mạnh mẽ lên: “Nếu ta và người đứng trước mặt hần để cho hần chọn, thì hần nhất định sẽ chọn giết chết người trước.”

So với kẻ thù thì kẻ phản bội nhất định đáng giận hơn.

“Chết dưới kiếm hần, cũng là một kết quả không tồi.” Sở Địa Tàng bất vi sở động*.

* Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

“...” Sở Thiên Hoàng đã hết cách với Sở Địa Tàng. Hần còn định nhân cơ hội lần này để Sở Địa Tàng bớt ảo tưởng với Cố Lân Đường lại. Nhưng không ngờ chỉ một búng máu thôi mà Cố Lân Đường đã hủy hoại kế hoạch của hần.

Sở Thiên Hoàng tin rằng, chỉ cần thấy được một mặt khác của Cố Lân Đường, nhất định Sở Địa Tàng sẽ hiểu. Cố Lân Đường không phải thần, mà chỉ là một người bình thường như bao người khác. Làm thế nào để đập nát cái vỏ ngoài cứng rắn của người đứng đầu Kính thành, đây là vấn đề đầu tiên mà Sở Thiên Hoàng tự hỏi.

Nhìn Sở Địa Tàng trầm mặc, một kế hoạch xuất hiện trong đầu Sở Thiên Hoàng.

“Đã một ngày hần chưa ăn gì, ta đi lấy chút thức ăn cho hần.” Sở Địa Tàng nói: “Trước đó người không được xuất hiện nữa.”

“...” Mình bị ghét bỏ sao? Mình bị ghét bỏ! Sở Thiên Hoàng nhìn Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc đi ra ngoài, có chút đỏ khốc đỏ cười.

“Cố Lân Đường, Cố Lân Đường, Cố Lân Đường.” Sở Thiên Hoàng khẽ thì thầm cái tên này ba lần, đột nhiên bật cười: “Đúng là một cái tên hay.”

Thân thể của người, có phải cũng giống như tên của người không đây? Người tránh được nhiều thứ như vậy, vậy thì lần này... Người có thể trốn, hay là... bị chúng ta tóm gọn đến cả linh hồn cũng làm tù binh.

Có khiêu chiến sẽ luôn làm người thấy hứng thú. Hứng thú với Cổ Lâm Đường đã dâng lên đến một độ cao không tưởng — Chẳng qua lúc này Sở Thiên Hoàng lại không hề phát hiện, đợi cho đến khi hắn phát hiện ra thì tất cả đã quá trễ.

Cổ Thiên Thụ còn không biết mình lại đang bị cáo già tính kế, hắn không từ chối thức ăn do Sở Địa Tàng mang tới, chậm rãi cầm thìa đưa vào miệng.

Cháo vẫn ngon như cũ, nhưng người nấu cháo lại thay đổi.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng nói: “Ăn xong rồi rửa mặt, ngài nên nghỉ ngơi nhiều.”

“...” Cổ Thiên Thụ không nói, chỉ yên lặng ăn.

Sở Địa Tàng thấy thế, ánh mắt âm đạm. Hắn do dự một chút, vẫn không nói gì, cứ như vậy trầm mặc rời đi.

Sau khi ăn xong, nhìn cái chén trống trơn, đột nhiên Cổ Thiên Thụ thất thần... Hắn bắt đầu nhớ đến Vân Đình khi trước. Rốt cuộc là cái gì đã khiến tất cả đột nhiên... thay đổi đây?

Là do hệ thống? Là do mình? Hay là do thế giới này tự vận vẹo? Cổ Thiên Thụ nghĩ không ra, cũng không có người đến nói cho hắn biết đáp án.

46. Chương 46: Nói Thiệt Là Nhiều

Chúc Thanh Trạch cứ ngỡ là mình sẽ cứ thế chết trên tay Sở Thiên Hoàng.

Sở Thiên Hoàng: tâm tính lạnh bạc, âm tình bất định, thủ đoạn ngoan độc, rất ít khi hạ thủ lưu tình với kẻ địch. Sau khi hắn hạ độc Tuyết Y, Chúc Thanh Trạch liền triệt để hận người này.

Thiên tử chi nộ, phục thi bách vạn, lưu huyết thiên lý; bố y chi nộ, diệp miễn quan đồ tiền, dĩ đầu thưởng địa nhĩ*. — đây là sự khác nhau giữa vương giả và người thường.

* Thiên tử chi nộ, phục thi bách vạn, lưu huyết thiên lý: ý đại khái là vua mà giận lên thì chết trăm vạn người, máu chảy ngàn dặm.

* Bô y chi nô, bô y chi nô, diệc miễn quan đồ tiền, dĩ đầu thường địa nhĩ: đại khái là dân thường mà giận dữ thì cởi mũ, đi chân trần, đập đầu xuống đất để hạ cơn giận.

Sở Thiên Hoàng là vương giả, nên khi hấn giận dữ liền giết sạch cả một thành. Còn Chúc Thanh Trạch chỉ là dân thường, phần nô thì chỉ có thể đập đầu xuống đất để giải tỏa nỗi phẫn uất trong lòng mà thôi.

Dưới thực lực tuyệt đối, giãy giụa chỉ phí công.

Dù vậy, Chúc Thanh Trạch vẫn không cam lòng. Hấn biết mình không động được Sở Thiên Hoàng, vì thế chỉ có thể tìm Cố Lân Đường, người có thực lực tương đương với Sở Thiên Hoàng, chờ đợi cơ hội báo thù cho thê tử.

Nhưng mà trên thế gian, việc như ý ít càng thêm ít. Kết quả, chẳng những không báo được thù, mà còn liên lụy đến bạn tốt.

Cố Lân Đường bị Sở Thiên Hoàng mang đi. Bạn tốt của hấn rốt cuộc sẽ gặp phải chuyện gì, Chúc Thanh Trạch không dám đoán, nhưng trong lòng đã biết được vài phần.

Không có một người nam nhân nào có thể chịu đựng bị vũ nhục như vậy, huống chi là người kiêu ngạo như Cố Lân Đường.

Trong ngày thường, mọi việc ở Kinh thành đều giao cho Sở Địa Tàng xử lý. Cũng vì quá tín nhiệm nên dẫn đến tình cảnh hiện giờ của Cố Lân Đường không bị người ở Kinh thành phát hiện.

Thời gian dần trôi, Chúc Thanh Trạch cũng càng thêm lo âu. Ngay khi hấn cho rằng mình sẽ bị nhốt cả đời thì Sở Thiên Hoàng lại đến tìm hấn.

“Không có việc gì thì đi nói chuyện với Cố Lân Đường.” Sở Thiên Hoàng lại đưa ra yêu cầu như thế.

“Vì sao?” Chúc Thanh Trạch ngây ngẩn cả người, sau lại lập tức nghi ngờ nhìn Sở Thiên Hoàng, bắt đầu hoài nghi dụng ý của tên kia: “Người muốn làm gì?”

“Người quản được sao.” Sở Thiên Hoàng lạnh lùng nhìn hấn một cái, ánh mắt lạnh như băng: “Giờ ta có giết người thì người có thể phản kháng được sao?”

“...” Chúc Thanh Trạch nghẹn lời.

“Người có thể đến chỗ Cố Lân Đường.” Sở Thiên Hoàng vừa nói vừa đi ra ngoài: “Còn những nơi khác, không được đi lung tung... Nếu không cẩn thận nhìn thấy thứ gì không nên thấy, coi chừng bị mù mắt.”

“...” Chúc Thanh Trạch nghe thế, ánh mắt hiện lên tia vui sướng pha lẫn lo lắng — Từ khi đến đây, hắn chưa gặp lại Cố Lâm Đường, có thể gặp được tất nhiên là vui vẻ. Nhưng nếu là do Sở Thiên Hoàng yêu cầu thì nhất định Cố Lâm Đường đã xảy ra chuyện gì đó.

Ngày hôm sau, dưới sự hướng dẫn của người hầu, Chúc Thanh Trạch được dẫn đến chỗ Cố Lâm Đường. Vừa đến, hắn liền biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Người bạn luôn phong thần tuấn lãng, vào lúc này lại trông vô cùng suy yếu. Sắc mặt so với khi trước càng kém hơn xưa, mà trên khóe miệng cùng cằm cổ có thể nhìn thấy rõ ràng dấu hôn.

Chúc Thanh Trạch là một nam nhân thành niên, tất nhiên hắn biết những dấu vết này đại biểu cái gì. Về mặt hắn cứng lại, không biết nên mở lời thế nào.

Làm bộ như không biết thì quá giả tạo, nhưng nếu mở miệng hỏi... Với tính tình của Cố Lâm Đường thì chỉ sợ sẽ trở mặt với hắn ngay lập tức.

Cầm chén trà trên tay trầm mặc một hồi, chờ đến khi trà lạnh, Chúc Thanh Trạch mới thật cẩn thận hỏi: “Lâm Đường, bệnh phong hàn của ngươi thế nào rồi?”

Ngay khi nhìn thấy Chúc Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ rất là vui mừng. Nhưng hắn nhanh chóng chú ý tới vẻ mặt phức tạp của Chúc Thanh Trạch, lập tức hiểu được vị bạn tốt này của mình nhất định đã hiểu lầm cái gì rồi. Nhưng dùng số lượng từ ít ỏi để giải thích thì dù có nói thế nào cũng nói không xong vấn đề, điều này dường như không có lợi. Vì thế Cố Thiên Thụ đành phải khẽ cắn môi, lướt qua vấn đề này. May là Chúc Thanh Trạch cũng không truy hỏi, không nói gì nữa.

“Ừ.” Bệnh phong hàn của Cố Lâm Đường đã khỏi, nhưng nội thương lại không thấy đỡ chút nào — Đại phu mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mời tới làm như không biết hắn có nội thương, không định chữa cho hắn.

“... Ngươi gầy.” Kể nói nhiều như Chúc Thanh Trạch cũng không biết nên nói những gì vào lúc này.

“...” Cố Thiên Thụ nhìn Chúc Thanh Trạch một cái, im lặng.

“Haiz.” Chúc Thanh Trạch thấy Cố Thiên Thụ vẫn như trước trầm mặc không nói, trong lòng càng thêm khó chịu. Hắn yên tĩnh một lát, sau đó chậm rãi nói chuyện của mình với Cố Lâm Đường.

Như chuyện Sở Thiên Hoàng hạ độc thê tử hắn, như chuyện hắn không đành lòng để thê tử chịu đựng tra tấn nên tự tay giết chết nàng, như chuyện hắn quyết tâm muốn giết chết Sở Thiên Hoàng, lại như chuyện Vân Đình phản bội...

“Sở Thiên Hoàng, đại khái là người mà ta thấy lợi hại nhất trong cuộc đời.” Chúc Thanh Trạch nói: “Người Sở gia... đều là kẻ điên. Lâm Đường, ngươi có ngờ rằng bọn họ bày mưu tính kế hai mươi mấy năm chỉ để

lấy một cành hoa quế không? Vì thế mà còn hy sinh đứa nhỏ hơn trong đôi song sinh...”

Có người ngoan độc, nhưng là đối với người khác ngoan độc. Mà Sở gia, lại là ngoan độc với chính bản thân mình.

Cố Thiên Thụ vốn không biết chuyện, nhưng sau khi nghe xong những lời của Chúc Thanh Trạch, một lần nữa hắn mới hiểu được thêm một phần về độ biến thái của Sở Thiên Hoàng.

“Người đừng vội.” Chúc Thanh Trạch nói: “Cứ dưỡng thương cho tốt đi... Mọi chuyện rồi sẽ khá hơn.”

Sẽ khá hơn? Không hiểu sao, sau khi nghe những lời này của Chúc Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ lại nghe ra những thứ khác. Hắn cảm thấy nụ cười của Chúc Thanh Trạch không phải là có lệ, mà là đã có dự định trước...

“Nếu chúng ta có thể gặp mặt.” Chúc Thanh Trạch an ủi: “Đó là một chuyện tốt. Người nhất định phải dưỡng thương thật tốt đó.”

Cố Thiên Thụ nghe đến đó, gật gật đầu.

“Vậy ta đi trước.” Chúc Thanh Trạch không dám ở nơi này lâu. Hắn lo lắng điều này sẽ khiến hai anh em họ Sở không được vui, vì thế đứng lên: “Bảo trọng!”

Chúc Thanh Trạch đi không bao lâu, Sở Địa Tàng đến. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ vẫn trầm mặc như trước, cũng không dám bức ép hắn, chỉ nói: “Nếu tôn thượng cảm thấy buồn chán thì cứ kêu hắn đến nói chuyện với ngài.”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào. Hắn cầm quyển sách trên bàn lên xem tiếp, không để ý tới Sở Địa Tàng.

Nhìn phản ứng của Cố Thiên Thụ khiến Sở Địa Tàng cực kỳ suy sụp. Khóe miệng hắn gật gật, nhưng vẫn không nói gì. Khác với Sở Thiên Hoàng, hắn rất để ý đến thái độ của Cố Thiên Thụ đối với mình, vì thế nên rất khó cứng rắn ép buộc Cố Thiên Thụ — Mà điều này, lại chính là điều làm Sở Thiên Hoàng thấy rất bất mãn.

“Ha, Lân Đường, người đang xem gì đó.” Đi đằng sau, Sở Thiên Hoàng vừa vào liền thấy một màn này. Ánh mắt hắn hiện lên tia bất mãn, trực tiếp đi đến bên giường giật lấy quyển sách trên tay Cố Thiên Thụ: “Trúc Viên tạp ký... Chắc chắn, đúng là nhàn hạ nha.”

Cố Thiên Thụ tự nhủ với lòng: không nên tức giận, không nên tức giận — không nên tức giận!!! Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn cảnh sắc ngoài ô cửa.

“Haiz.” Nếu là ngày thường, Sở Thiên Hoàng nhất định sẽ ép buộc Cố Thiên Thụ nhìn về phía mình. Nhưng

hôm nay dường như hẳn đổi tính, lại thở dài một hơi: “Người thật sự rất nhẫn tâm với Địa Tàng...”

“Nhẫn tâm?” Cố Thiên Thụ nghe xong, cười lạnh: “Còn ai có thể nhẫn tâm hơn hẳn sao?”

“Tôn thượng!” Sở Địa Tàng run lên: “Là ngài trách Vân Đình nhẫn tâm sao?”

“Vân Đình đã chết, người là ai?” Cố Thiên Thụ vốn không định mở miệng. Nhưng sau khi nghe những lời buồn nôn của Sở Thiên Hoàng, hẳn nhịn không được mở miệng trào phúng.

“Nói rất đúng nha.” Sở Thiên Hoàng nghe vậy vỗ tay, cười phá lên: “Lân Đường, những lời này người nói rất đúng. Địa Tàng, người nghe thấy không. Trong lòng tôn thượng nhà người, Vân Đình đã chết rồi.”

Sắc mặt Sở Địa Tàng tái nhợt đến dọa người, ánh mắt tràn đầy thê lương.

“...” Cố Thiên Thụ thấy bộ dạng này của Sở Địa Tàng, trong lòng căng thẳng nhưng vẫn không nói gì, chỉ nhìn qua chỗ khác.

“Địa Tàng ơi Địa Tàng. Người tên Vân Đình... vốn chưa từng tồn tại.” Sở Thiên Hoàng nói: “Chẳng lẽ người nhất thời giả thành một con chó, thì cả đời đều là một con chó sao?”

“Câm miệng.” Không yêu nên không sợ bị thương. Những lời Sở Thiên Hoàng nói có thể nói là đâm trúng tim đen khiến thân thể Sở Địa Tàng run rẩy.

“Thôi.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Sở Địa Tàng bị đùa giỡn như thế mà vẫn không muốn làm tổn thương đến Cố Thiên Thụ, liền cười: “Sở Địa Tàng, bây giờ ta rất muốn xem, rốt cuộc người có thể chịu đựng được đến trình độ nào.”

Có thể chịu tới trình độ nào sao? Loại chuyện này, ngay cả bản thân Sở Địa Tàng cũng không biết. Điều duy nhất hẳn biết chính là hẳn đã làm tôn thượng tổn thương, dù có bị trêu đùa thế nào cũng là đáng đời.

“Hai người các người thật sự khiến ta rất tò mò.” Sở Thiên Hoàng lắc lắc đầu, ném quyển sách trên tay xuống đất: “Tóm lại là ai khiến ai điên đây.”

“Không phải người đã điên rồi sao?” Cố Thiên Thụ cười lạnh trào phúng: “Còn sợ em trai người điên cùng người?”

“Sao bình thường không thấy miệng lưỡi người bén nhọn vậy chứ.” Sở Thiên Hoàng rất rõ bản thân có phải điên hay không điên — Nói trắng ra là hẳn không quan tâm đến việc người khác nói hẳn điên: “Không biết mấy ngày nữa ở trên giường, người còn có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy nữa không?”

Cố Thiên Thụ lạnh lùng trừng Sở Thiên Hoàng một cái.

“Đừng nhìn ta vậy chứ.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng, nheo mắt lại: “Tôn thượng lại nhìn ta như vậy nữa, lỡ như ta cứng thì biết làm sao.”

Vậy sao ngươi không cắt nó luôn cho nhanh. Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nghĩ.

“Đi thôi, Địa Tàng.” Sở Thiên Hoàng miễn cưỡng nói: “Xem ra tâm tình tôn thượng nhà ngươi không được tốt nha.”

“...” Sắc mặt Sở Địa Tàng vẫn khó coi như trước. Hắn muốn nói lại thôi, nhìn Cố Thiên Thụ một cái, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người rời đi.

“...” Bị hai người quấy nhiễu một hồi, Cố Thiên Thụ cũng chẳng còn tâm tình đọc sách nữa. Hắn nhìn ra ngoài ô cửa, thấy một màu xanh tươi mới.

Dường như mùa xuân sắp đi, ngênh đón mùa hè... sắp đến. Tính ra, hắn đến thế giới này cũng đã hơn nửa năm... Không biết, hắn còn có thể trở lại thế giới ban đầu hay không nữa. Nghĩ đến đây, lần thứ hai Cố Thiên Thụ nở nụ cười khổ.

47. Chương 47: Không Sợ Đối Thủ Như Thần

Vì vết thương trên người Cố Thiên Thụ chưa lành, cộng thêm việc Sở Địa Tàng nhượng bộ, nên thế cục vốn cực kỳ nguy hiểm lại cứ như vậy dịu xuống một cách thần kỳ. Sở Thiên Hoàng cũng không đến ép bức Cố Thiên Thụ nữa, thậm chí số lần đến chỗ hắn cũng dần ít đi. Chẳng qua loại độc tên Hương kia vẫn cuộn cuộn không dứt khiến Cố Thiên Thụ hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào.

Bởi vì thái độ lãnh đạm của anh em Sở gia nên Chúc Thanh Trạch có nhiều cơ hội tiếp cận Cố Thiên Thụ. Hắn vẫn luôn khuyên bảo Cố Thiên Thụ, dường như rất sợ Cố Thiên Thụ vì chuyện này mà bị trầm cảm.

“Bên Kính thành nhất định sẽ phát hiện ra bất thường.” Chúc Thanh Trạch nói: “Sở Địa Tàng chỉ có thể giấu nhất thời, chứ không thể giấu được một đời.”

Những lời này, Chúc Thanh Trạch đã nói rất nhiều lần. Chẳng qua hắn và Cố Thiên Thụ đều hiểu rất rõ, cho dù Kính thành có phát hiện ra bất thường thì cũng không thể giúp được bọn họ quá nhiều.

Sở dĩ Kính thành có thể tồn tại được chính là vì võ công Cố gia kinh thế hãi tục. Có thể nói, mỗi một thành chủ chính là lực ngưng tụ của Kính thành.

Tình thế càng ngày càng khó khăn, Cố Thiên Thụ cố gắng tĩnh tâm lại. Nếu trốn không thoát thì chi bằng cứ dưỡng thương trước đã, ngồi quan sát thử xem rốt cuộc hai anh em nhà này có ý định gì.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bị giam lỏng đến ngày thứ sáu mươi, đột nhiên Cố Thiên Thụ cảm giác thân thể mình dị thường — Nội lực bị phong bế của hắn, dường như có dấu hiệu khôi phục.

Dấu hiệu khôi phục này xuất hiện cực kỳ thông thả. Mới đầu Cố Thiên Thụ còn tưởng mình bị ảo giác, nhưng sau đó hắn lại nhanh chóng phát hiện. Đây không phải ảo giác, nội lực của hắn thật sự đang khôi phục!

Là người trong giang hồ thì ai cũng hiểu, nội lực chính là thứ rất quan trọng. Võ công không có nội lực thì đó chỉ là những động tác võ thuật đẹp mắt. Lấy Cố Thiên Thụ làm ví dụ: nếu hắn không có nội lực, cho dù có là đánh với một kiếm khách tam lưu thì hắn cũng rơi vào thế yếu, chứ càng đừng nói đến khi phải đối mặt với tên biến thái Sở Thiên Hoàng.

Phát hiện thân thể mình có biến hóa, Cố Thiên Thụ cố nén cảm xúc mừng như điên lại. Mỗi ngày vẫn như trước: đọc sách, ngắm người. Không ngờ lại không bị Sở Địa Tàng phát hiện ra chút sơ hở nào.

Có nội lực, hắn liền có cơ hội thoát khỏi nơi này; Cố Thiên Thụ tất nhiên vô cùng vui vẻ. Nhưng pha lẫn với vui vẻ thì lại xuất hiện một vấn đề khiến hắn hoang mang... Vì cái gì nội lực của hắn lại khôi phục.

Chẳng lẽ là do Sở Thiên Hoàng sơ sẩy? Không, điều đó không có khả năng. Ở chung mấy chục ngày, Cố Thiên Thụ hiểu rõ, con người Sở Thiên Hoàng rất thận trọng. Muốn tìm ra chút sơ sẩy trên người hắn sao, tuyệt đối là khó càng thêm khó. Hay là nội lực của mình khôi phục chính là một cái bẫy? Cố Thiên Thụ nghĩ. Nhưng điều này cũng không đúng, hắn đã là cá nằm trong chậu, Sở Thiên Hoàng hoàn toàn không có lý do gì để làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Ngay lúc Cố Thiên Thụ nghi hoặc, Chúc Thanh Trạch đến nói cho Cố Thiên Thụ biết đáp án.

Vào một buổi chiều cực kỳ bình thường, theo thường lệ, Chúc Thanh Trạch đến nói chuyện phiếm với Cố Thiên Thụ. Chúc Thanh Trạch có nhắc đến một đề tài cực kỳ vi diệu: “Lân Đường, người còn nhớ cái năm mà ta đưa cho người một chậu hoa mai không?”

Cố Thiên Thụ sững sờ, không biết Chúc Thanh Trạch nói đến chuyện này làm gì. Cố Lân Đường là người rất yêu mai. Năm đó, Chúc Thanh Trạch chính là dựa vào chậu hoa mai khác thường kia nên mới có thể kết bạn được với Cố Lân Đường.

“Ta thấy mùi hoa mai kia rất giống với mùi huân hương trong phòng này.” Ánh mắt Chúc Thanh Trạch hiện lên tia vi diệu, dường như đang ám chỉ Cố Thiên Thụ cái gì đó.

Huân hương? Cố Thiên Thụ không ngu ngốc, thực nhanh chóng lĩnh ngộ câu nói không đầu không đuôi của Chúc Thanh Trạch.

“Hoa mai phối mỹ nhân.” Chúc Thanh Trạch nói: “Thật đáng tiếc, sắp tới hè rồi... người cũng không còn dịp nhìn thấy ngao tuyết hàn mai nữa. Lân Đường, sao gần đây không ra ngoài dạo chơi một chút? Ta thấy anh em nhà Sở gia kia rất bận rộn, lại không có thời gian để đến thăm người. Chỉ bằng nhân cơ hội này, ra ngoài xem cảnh đẹp đầu hạ trong viện một chút?”

Bận rộn, đi ra ngoài... Cố Thiên Thụ biết những lời Chúc Thanh Trạch nói không phải là vô tình, hẳn đã mơ mơ hồ hồ hiểu được: vì sao nội lực của mình lại được khôi phục.

“Cơ thể đã đỡ hơn chưa?” Quả nhiên, câu tiếp theo của Chúc Thanh Trạch liền chứng thực cho phỏng đoán của hắn: “Cơ thể sẽ từ từ khá hơn, người đừng nên nóng vội.”

Cảm tạ, Cố Thiên Thụ thầm nói trong lòng. Chỉ cần hắn khôi phục được nội lực, tất cả sẽ tốt hơn. Chỉ là hắn không biết... nội lực của mình phải mất bao lâu mới có thể khôi phục lại hoàn toàn.

“Theo ta thấy thì thương thế của người chỉ sợ phải mất hơn hai mươi ngày nữa mới có thể đỡ hơn được.” Chúc Thanh Trạch như đã biết Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ gì, câu tiếp theo liền giải đáp nghi vấn cho Cố Thiên Thụ. Hắn đứng lên, đi đến cạnh chậu hoa trong phòng, cười nói: “Nếu thân thể có thể khôi phục, xem ra có thể hoạt động gân cốt một trận.”

Thật sự có thể hoạt động gân cốt sao. Hơn sáu mươi ngày bị cầm tù, tuy không có chuyện gì xảy ra nhưng ký ức bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng xem chút nữa cường bức thành công vẫn như giò bám chân, khiến hắn hận thấu xương.

“Thế ta đi trước.” Chúc Thanh Trạch chậm rãi nói: “Người nhất định phải chú ý thân thể đó.”

“Ừ.” Cố Thiên Thụ lên tiếng.

Vì lo lắng có người giám thị nên Chúc Thanh Trạch không nói quá nhiều. Hắn biết bạn tốt đã hiểu được ý hắn, vì thế trong lòng vô cùng mong chờ hai mươi ngày sau nhanh chóng đến.

Cảnh tượng Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không chút phòng bị gặp phải Cố Thiên Thụ đã khôi phục nội lực hoàn toàn sẽ như thế nào đây? Chúc Thanh Trạch mỉm cười. Nụ cười kia vô cùng quỷ dị, vừa sung sướng lại vừa pha lẫn thê lương — Vì báo thù, có thể nói là Chúc Thanh Trạch đã hi sinh tất cả.

Sở Thiên Hoàng hẳn nên phải cảm ơn mình mới đúng, vì mình đã tìm cho hắn một đối thủ rất thú vị.

Nếu nói Sở Địa Tàng không dám đến gặp Cố Thiên Thụ, thì Sở Thiên Hoàng chính là lười đi dán lên cái mặt lạnh của Cố Thiên Thụ. Hắn biết cậu em trai si tình của hắn nhất định sẽ không cho phép hắn tổn thương Cố Thiên Thụ. Cố Thiên Thụ lại không giống như Chúc Thanh Trạch, có người để ý. Vì thế hắn càng không có cách nào để làm tổn thương Cố Thiên Thụ.

Không được thỏa mãn sở thích, Sở Thiên Hoàng cảm thấy vô cùng tịch mịch. Hắn phát hiện bây giờ hắn

cứ suốt ngày nghĩ đến chuyện làm thế nào để hàng phục được Cố Thiên Thụ. Hay nói đúng hơn là... nên làm thế nào để triệt triệt để để hủy hoại Cố Thiên Thụ.

Đã không chiếm được thì hủy hoại, luôn là chuẩn tắc mà Sở Thiên Hoàng luôn luôn hướng đến. Chỉ là những thứ hắn không chiếm được quả thật rất ít, vì thế nên rất ít khi xuất hiện tình trạng buồn rầu như bây giờ.

Phải cố kị đến tâm tình của Sở Địa Tàng, còn phải nghĩ ra một cách hoàn mỹ không tì vết. Tuy Sở Thiên Hoàng không đến gặp Cố Thiên Thụ, nhưng từng giây từng phút trôi qua, hắn đều nhớ đến Cố Thiên Thụ.

Nếu có thể nhìn thấy cảnh tượng Cố Thiên Thụ trần trở, khóc lóc, cầu xin dưới thân mình; đây sẽ là cảnh tượng đẹp đến cỡ nào đây? Đợi cho đến khi hắn bị mình làm cho muốn khóc cũng khóc không được, so với bộ dạng lạnh như băng thì sẽ đối lập đến nhường nào?

Là người khó khăn lắm mới có được, lại vì Sở Địa Tàng không đành lòng nên khiến Sở Thiên Hoàng cũng bị cấm dục. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại đến việc Sở Thiên Hoàng ngồi ảo tưởng. Về phần hiện tại nên làm chuyện gì, thật ra cũng rất đơn giản — chính là làm thế nào để cậu em trai mềm lòng kia trở nên cứng rắn.

Người Sở gia, là sói không phải chó. Cho dù hiện tại nhìn thì giống như một con chó hèn mọn, nhưng đó là vì đã làm chó một thời gian quá dài nên trong phút chốc không thể xoay mình được. Chỉ khi khiến Sở Địa Tàng hiểu, chỉ có làm một con sói tàn nhẫn mới có thể có được tôn thượng thì kế hoạch của Sở Thiên Hoàng mới được coi là thành công.

Đó là một quá trình làm người vui sướng đến độ nào nha. Sở Thiên Hoàng cảm thán, đồng thời lộ ra một nụ cười tràn ngập ác ý — Hắn đã... không thể chờ đợi được nữa.

Đã nhiều ngày trôi qua, cuộc sống của Sở Địa Tàng không được tốt lắm. Hắn muốn Cố Thiên Thụ, nhưng khi nhìn thấy cảnh Cố Thiên Thụ học máu, cảnh tượng đó đã khắc sâu vào trong đầu Sở Địa Tàng. Cặp mắt lạnh như băng kia dấy lên ngọn lửa, dường như đang nói ba chữ: “Ta hận ngươi.”

Tôn thượng hận hắn, điều này là sự thật không thể nghi ngờ. Sở Địa Tàng rối rắm, hắn biết bản thân muốn tôn thượng hòa nhã với mình, nhưng đồng thời cũng muốn tôn thượng thân cận da thịt với mình.

Nhưng lại nảy sinh một nan đề khó giải. Sở Địa Tàng tự nhận mình là một phạm nhân, phải làm sao mới có thể khiến một vị thần yêu hắn? Huống chi bọn họ lại cùng là nam tử, chỉ sợ bây giờ tôn thượng đã tràn ngập khinh thường và chán ghét đối với hắn.

Tóm lại, Sở Địa Tàng không phải Sở Thiên Hoàng. Hai mươi năm làm bạn với Cố Thiên Thụ khiến hắn không có cách nào buông tay làm tổn thương đến Cố Thiên Thụ. Vì thế hắn chỉ có thể phong bế võ công Cố Thiên Thụ, ép buộc Cố Thiên Thụ ở lại.

Nhưng đây không phải là cách lâu dài. Bên Kính thành đã nổi lên hoài nghi, chuyện xảy ra với Cố Thiên

Thụ sẽ thực nhanh chóng bị phát hiện.

Không phải Sở Địa Tàng sợ không qua được cửa này, mà thứ hắn sợ nhất chính là ánh mắt lạnh băng của Cố Thiên Thụ, nhìn hắn giống như đang nhìn một con chó nhà có tang hèn mọn.

Nhưng phải làm sao mới có thể phá vỡ thế cục bế tắc này đây. Sở Địa Tàng nghĩ không rõ, cũng không tìm thấy đáp án. Hắn chỉ biết nếu hắn không có cách giải quyết, vậy thì hắn phải đối mặt với sự lạnh lùng của Cố Thiên Thụ cùng sự xúi giục không ngừng nghỉ của Sở Thiên Hoàng.

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội...” Nhưng khi đến một ngày nào đó, Sở Thiên Hoàng lại bỗng dưng thay đổi tính tình, nói với Sở Địa Tàng: “Người gấp gấp thì có ích lợi gì. Gần đây ăn cơm không được ngon đi, nhìn này, mặt gầy đi nhiều quá.”

Sở Địa Tàng không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Thiên Hoàng một cái.

“Người nhìn ta như vậy cũng vô dụng thôi.” Tâm tình Sở Thiên Hoàng dường như rất tốt, không để ý đến sự phản cảm của Sở Địa Tàng, cười cực kỳ xán lạn: “Chờ mấy ngày nữa, chờ mấy ngày nữa... là tốt rồi.”

“Người có ý gì?” Sở Địa Tàng cảm giác lời nói của Sở Thiên Hoàng hình như có thâm ý.

“Ý trên mặt chữ.” Sở Thiên Hoàng lại không định nói thẳng với Sở Địa Tàng, chỉ nói: “Ta muốn nhìn xem, người đối xử mềm lòng với tôn thượng nhà người, rốt cuộc là đáng hay không đáng giá.”

Có đáng giá hay không sao? Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng. Nếu hắn biết thì tình cảnh đã không đến mức thống khổ, rối rắm như hiện tại.

Hai mươi ngày, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, chỉ chớp mắt một cái đã tới ngày ước định giữa Cố Thiên Thụ và Chúc Thanh Trạch. Mà nội lực của Cố Thiên Thụ... cũng đã... khôi phục được hơn phân nửa.

48. Chương 48: Cái Tên Tiểu Yêu Tinh Nhà Người

Đến khi nội lực khôi phục, chuyện đầu tiên mình làm sẽ là gì đây. Cố Thiên Thụ đã sớm bắt đầu tự hỏi vấn đề này: là giết Sở Thiên Hoàng hay là băm Sở Địa Tàng, hay là... trực tiếp giết cả hai.

Nhưng đến khi ngày đó tới, Cố Thiên Thụ mới phát hiện: so với trước kia, tâm của hắn đã cứng rắn hơn nhiều lắm.

Vân Đình đã chết, người đứng trước mặt mình chính là Sở Địa Tàng. Một người chưa từng gặp, một nam nhân vô cùng xa lạ. Hắn phản bội mình, cầm tù mình, thậm chí còn mưu toan làm chuyện dơ bẩn với mình.

Ký ức có đồng hóa một con người hay không, Cố Thiên Thụ không rõ lắm. Điều hấn rõ nhất chính là hiện giờ hấn cũng có một vài giác ngộ giống như Cố Lân Đường — Ở thế giới này, mạng người không hề đáng tiền.

“Đau sao?” Kiếm... dù không phải là bảo kiếm gì nhưng ở trong tay Cố Thiên Thụ, dù có cùn mấy cũng trở nên sắc bén. Hấn cầm thanh kiếm trong tay, mũi kiếm sắc bén đâm vào ngực người nam nhân đang quỳ trước mặt mình.

Sắc mặt Sở Địa Tàng tái nhợt, ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Mỗi ngày hấn đều đến chỗ Cố Thiên Thụ xem một lần, nhưng lại không ngờ, lại có một ngày bị Cố Thiên Thụ dùng một kiếm đâm vào tim: “Tôn thượng, ngài... nội lực ngài... khôi phục?”

“Thất vọng?” Từ khi biết Sở Địa Tàng phản bội mình, Cố Thiên Thụ chưa bao giờ dùng giọng điệu ôn nhu nói chuyện với Sở Địa Tàng. Chẳng qua biểu tình lại cho Sở Địa Tàng biết, người nọ rất hận hấn.

Đúng là Cố Thiên Thụ hận Sở Địa Tàng. Từ khi hấn đến thế giới này, hấn chỉ tín nhiệm có một mình Vân Đình. Nhưng khi hấn đối mặt với Sở Thiên Hoàng, người mà hấn tín nhiệm lại phản bội hấn.

“Đau... rất đau.” Sở Địa Tàng cười khổ. Hấn ngẩng đầu nhìn Cố Thiên Thụ, đôi mắt như muốn rơi lệ: “Tôn thượng... Vân Đình làm sao dám thất vọng.” Chỉ là hấn không cam lòng, không cam lòng! Nếu nói Cố Lân Đường là vị thần trên chín tầng mây thì nội lực chính là đôi cánh của người nọ. Hấn đã từng thành công bẻ gãy cánh người nọ, nhưng cuối cùng tôn thượng của hấn vẫn một lần nữa bay lên trời cao, mà hấn... sẽ không còn được gặp lại người nọ nữa.

Ý nghĩ vừa sinh ra, sẽ rất khó tiêu tán. Mà lúc đó ánh mắt Sở Địa Tàng ánh cũng trở nên u ám. Biểu hiện này của Sở Địa Tàng khiến Cố Thiên Thụ sinh ra vài phần kinh ngạc. Trong chuyện này, đáng lẽ hấn mới là khổ chủ tức giận, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của Sở Địa Tàng, ngược lại lại thấy có vài phần ủy khuất.

“Người ủy khuất cái gì.” Cố Thiên Thụ dùng lực đâm thanh kiếm vào sâu thêm vài phần, cười lạnh: “Ta thiếu nợ người?”

“Tôn thượng...” Sở Địa Tàng vươn tay cầm lấy mũi kiếm, cũng mặc kệ ngón tay của mình bị cắt đến máu chảy đầm đìa, chỉ bi thiết nói: “Tôn thượng đừng bỏ rơi ta...”

Cố Thiên Thụ không nói, cũng không động.

“Vân Đình làm bạn với tôn thượng hơn hai mươi hai năm.” Sở Địa Tàng thấp giọng nói: “Khi mới gặp tôn thượng, tôn thượng chỉ mới là một đứa bé năm tuổi, mà Vân Đình đã được bảy tuổi.”

“Khi bé, tôn thượng không được lão thành chủ yêu thương, thậm chí vì luyện võ mà suýt mất đi tính mạng. Con đường này rất cuộc gian khổ bao nhiêu, mệt mỏi bao nhiêu, Vân Đình đều rõ ràng.” Sở Địa Tàng nói xong, nước mắt chảy dài. Hấn nhìn Cố Thiên Thụ, mặt mày thê lương khiến người thương tiếc: “Là tại

Vân Đình, tại Vân Đình ôm tâm tư bất chính với tôn thượng...”

“Trước đó tôn thượng chưa từng bảo Vân Đình ăn chung, cũng chưa bao giờ quan tâm Vân Đình...” Sở Địa Tàng nói: “Nếu tôn thượng vẫn như trước, Vân Đình sẽ an phận thủ thường... là một con chó của Kính thành.”

“Nhưng, nhưng...” Sở Địa Tàng đã nói không nên lời. Miệng hần trào máu tươi, biểu tình hèn mọn nhìn Cố Thiên Thụ: “Tôn thượng, tôn thượng...”

Tuy Sở Địa Tàng không nói tiếp, nhưng Cố Thiên Thụ đã hiểu được ý hần — Kết quả này chính là do mình tạo nên. Nếu mình vẫn là Cố Luân Đường thì sẽ không khiến Sở Địa Tàng ảo giác như vậy, lại càng không... Không đúng, coi như mình không đối tốt với hần thì thân phận gian tế của Sở Địa Tàng vẫn không thể thay đổi! Nghĩ đến đây, ánh mắt Cố Thiên Thụ trở nên sắc bén hơn: “Người vẫn luôn là kẻ phản bội.”

“Đúng vậy.” Khí tức Sở Địa Tàng dần yếu đi, hần vừa ho ra máu vừa nói: “Khi Vân Đình bị đưa vào Kính thành thì đã bị đóng dấu phản đồ, nhưng... Nếu không phải mơ tưởng vượt qua ranh giới, Vân Đình... Mạng này... khụ khụ khụ, chính là của tôn thượng... cũng...”

Những lời hần nói là thật sao? Nghe thật giả dối, nhưng vẻ mặt của hần, ánh mắt của hần, đều đang nói cho Cố Thiên Thụ biết hần nói thật.

Cố Thiên Thụ vốn nên vững như Thái Sơn nhưng bàn tay lại hơi run rẩy.

“Tôn thượng...” Sở Địa Tàng biết mình đã không thể lưu Cố Thiên Thụ lại. Hần cười thảm, nhìn chăm chăm người trước mặt, như muốn khắc sâu bộ dạng người này vào sâu trong đầu, miệng thốt lên hai chữ đã được khắc sâu trong tim: “Tôn thượng...”

Cố Thiên Thụ trầm mặc nhìn. Hần biết lúc này mình không nên mềm lòng nhưng hần lại không thể xuống tay — Giết người này đi, Cố Thiên Thụ, hãy nhớ đến lúc người này phản bội người thế nào. Giết người này đi, Cố Thiên Thụ, hãy nhớ lại hần vũ nhục người thế nào. Giết người này đi, chỉ có giết người này mới có thể bình ổn lửa giận trong người. Cố Thiên Thụ, mạng người ở thế giới này không hề đáng giá!

Nhưng mà dường như đã không cần Cố Thiên Thụ ra tay, khí tức Sở Địa Tàng mỏng manh dần đi. Máu hần chảy đầy đất, làm gãy Cố Thiên Thụ cũng nhiễm đỏ một mảng.

Hương vị khó ngửi, tanh hôi ghê tởm. Ánh mắt Cố Thiên Thụ hiện lên tia đau đớn không rõ, chậm rãi thu kiếm về. Sau đó hần ngồi xồm xuống, chạm vào mạch đập trên cổ Sở Địa Tàng.

Đã không còn đập, thậm chí làn da cũng trở nên lạnh như băng. Tay Cố Thiên Thụ nắm chặt chuôi kiếm, cuối cùng vẫn không chặt đầu Sở Địa Tàng.

Hần nên chặt, có lẽ Sở Địa Tàng cũng là quái vật giống như Sở Thiên Hoàng. Cố Thiên Thụ tự nói với

mình, nhưng dù có nghĩ như thế, hấn lại không thể xuống tay được.

Chặt đầu khác với cắt cổ. Dù Cố Thiên Thụ có chuẩn bị tâm lý thế nào... nhưng hấn vẫn không thể làm được. Nói cho cùng... hấn vẫn không phải Cố Lâm Đường.

“Lâm Đường...” Vừa mới vào phòng, Chúc Thanh Trạch liền thấy được một màn này. Miệng hấn khẽ run lên, lập tức cười khổ: “Người giết hấn?”

“Có lẽ còn chưa chết.” Ánh mắt Cố Thiên Thụ lạnh lùng: “Đi thôi.”

“Được.” Chúc Thanh Trạch nói: “Hình như Chung Nghi Nguyên bị nhốt ở nơi khác... Chúng ta đi tìm hấn trước đã.”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, cầm kiếm đi ra ngoài. Nhưng còn chưa ra khỏi cửa liền phát hiện hấn không cảm nhận được bước chân Chúc Thanh Trạch đi theo.

“Không chặt đầu hấn sẽ không sao chứ?” Chúc Thanh Trạch rất hận hai anh em Sở gia. Hấn nói: “Bọn họ chính là quái vật.”

Cố Thiên Thụ vẫn không nói gì, chỉ ném thanh kiếm trong tay qua cho Chúc Thanh Trạch, ý tứ thực rõ ràng — Nếu người muốn chặt thì tự chặt đi.

Sắc mặt Chúc Thanh Trạch âm tình bất định, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm. Đường như hấn biết Cố Thiên Thụ không thể chấp nhận được cảnh tượng đó, vì thế nói: “Người đi ra ngoài trước đi, ta sẽ theo sau.”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, đi ra.

Bên ngoài sân, kỳ hoa dị thảo muôn hình vạn trạng. Nếu là trong ngày thường, có lẽ sẽ thu hút ánh mắt Cố Thiên Thụ. Nhưng khi đến nơi này, Cố Thiên Thụ nào có tâm tình thưởng thức. Hiện giờ mới được khôi phục nội lực nên hấn mới nhìn lướt qua một chút.

Sân vườn này quả thật rất xinh đẹp. Cố Thiên Thụ chờ một hồi lại phát hiện bên trong phòng lại không có một chút động tĩnh nào — Hấn tưởng Chúc Thanh Trạch sẽ ra nhanh thôi nhưng vừa quay đầu liền hiểu đã có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, vừa đẩy cửa ra, Cố Thiên Thụ liền thấy Chúc Thanh Trạch đang giằng co với Sở Thiên Hoàng. Nói là giằng co là đã nói quá, bởi vì Sở Thiên Hoàng đang vô cùng nhàn nhã ngồi trên ghế; mà Chúc Thanh Trạch thì tay cầm kiếm mà mặt lại đỏ đầy mồ hôi lạnh, ngay cả một chút âm thanh cũng không phát ra được.

“Đúng là có thủ đoạn nha.” Nhìn em trai nhà mình bị trọng thương, dù Sở Thiên Hoàng có tốt tính đến cỡ nào cũng phải tức giận. Huống chi tính tình hắn có khi nào tốt, hắn mĩa mai nhìn Cố Thiên Thụ, cười cười: “Thành chủ quả nhiên thật có thủ đoạn. Chỉ với khuôn mặt, ánh mắt thôi là đã đủ để đưa em trai ngốc nghếch của ta vươn cổ chờ chết.”

Vốn Cố Thiên Thụ không muốn nhiều lời với Sở Thiên Hoàng. Người nam nhân này rất xảo quyệt, nếu tốn thời gian đi tranh cãi thì chỉ bằng im lặng nghĩ cách thoát thân còn hơn.

Nếu hiện giờ chỉ có mỗi một mình Cố Thiên Thụ, hiển nhiên hắn sẽ dễ dàng rời đi. Nhưng trong phòng lại có một Chúc Thanh Trạch không có giá trị vũ lực cao. Nếu hắn đánh nhau với Sở Thiên Hoàng, Chúc Thanh Trạch không tránh khỏi bị liên lụy... Mà với tính tình độc ác vốn có của Sở Thiên Hoàng, không chừng tên điên kia sẽ tiện tay giết chết Chúc Thanh Trạch.

“Nếu hôm nay đã vậy, xem ra Sở gia ta đã không thể níu kéo người đứng đầu Kính thành ở lại được rồi.” Nhưng ngoài dự kiến của Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng lại nhượng bộ: “Vậy xin mời đi, ta không tiễn.”

Cố Thiên Thụ và Chúc Thanh Trạch đều xuất hiện một tia nghi ngờ — Sở Thiên Hoàng lại dễ nói chuyện như vậy làm bọn họ trở tay không kịp.

“Chẳng lẽ thành chủ lại thích ở đây, không muốn đi?” Sở Thiên Hoàng lạnh lùng nhìn thoáng qua Sở Địa Tàng như đã không còn hơi thở: “Hay là thất vọng vì hôm nay chưa lấy được cái đầu của em trai ngốc nghếch nhà ta?”

“Đi thôi.” Chúc Thanh Trạch ra quyết định. Dù Sở Thiên Hoàng có âm mưu gì, chỉ cần Cố Thiên Thụ rời khỏi nơi này, vậy thì sẽ khó phát huy tác dụng.

Cố Thiên Thụ do dự một chút, cũng gật gật đầu.

“Đi, đi tốt nha.” Sở Thiên Hoàng bắt chéo chân, chờ đến khi hai người rời đi liền lạnh lùng mở miệng: “Người không đi thì làm sao có thể khiến người hạ quyết tâm. Đúng không, Địa Tàng?”

Người nằm trên sàn vẫn không nhúc nhích, dường như không nghe thấy lời Sở Thiên Hoàng nói.

“Chỉ có mất đi, mới biết có bao nhiêu thống khổ.” Sở Thiên Hoàng khom lưng xuống, ánh mắt hờ hững nhìn Sở Địa Tàng vẫn như trước không hề thấy có chút biểu hiện tức giận nào: “Không ngoan tâm, không quyết tâm thì làm sao có thể ra tay ác độc; làm sao có thể có được những thứ mình muốn.”

“Cố Luân Đường, ta cho ngươi tự do mấy ngày. Ngược lại, ta rất muốn xem thử: đến tận cùng là người thắng, hay là ta... thắng.”

49. Chương 49: Sở Thiên Hoàng Ra Tay Dạy Người Hắc Hóa

Muốn được cái gì, thì trước hết phải trả giá.

Sở Thiên Hoàng sinh ra ở Sở gia, được quyền thế vô song cùng phú quý, nhưng hẳn lại có một tuổi thơ ở địa ngục.

Chủ nhân Sở gia là một nữ nhân tao nhã xinh đẹp. Nữ chủ nhân vốn nên có một cuộc hôn nhân cũng hoàn mỹ y như bản thân nàng. Nhưng ông trời rất công bằng, cho nàng hoàn mỹ nửa đời trước, lại cho nàng nửa đời sau sống trong cừu hận.

Mẫu thân Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng tên là Tề Vi Ủy. Phụ thân của nàng là một đại nho đương thời, mẫu thân là con gái một cửa đệ nhất phú thương ở Giang Nam. Nàng xinh đẹp, thông minh, vốn nên có một cuộc đời khiến người người hâm mộ. Nhưng, nàng gả cho Sở Chi Thiên, một nam nhân thần bí như truyền thuyết trên giang hồ.

Hai mươi tuổi nàng ôn nhu, đối lập với cái tuổi bốn mươi.

Hai mươi năm trước, Tề Vi Ủy thiện lương đến ngay cả một con kiến cũng không dám làm nó tổn thương. Hai mươi năm sau, nàng có thể vừa mỉm cười vừa cầm kim khâu đâm lên cánh tay con mình.

“Đọc đi, Thiên Hoàng.” Tề Vi Ủy chậm rãi nói: “Không phải hôm qua ta đã dặn ngươi, hôm nay sẽ kiểm tra bài sao.”

Đứa trẻ mới năm tuổi vì đau đớn mà khóc đến thở không nổi, nhưng lại không dám phát ra một chút âm thanh. Kinh nghiệm xương máu nói cho nó biết, nếu không muốn bị mẫu thân dùng kim đâm vào miệng, tốt nhất không nên lên tiếng.

“Mẫu thân, mẫu thân...” Khi đó Sở Thiên Hoàng vẫn còn nhỏ yếu, mặc dù bị đối xử như thế, cũng chỉ có thể co người lại run rẩy như một con thú nhỏ bị thương: “Xin lỗi, thực xin lỗi...” Một quyển sách dày cộm, làm sao có thể học thuộc trong một đêm. Đối mặt với sự nghiêm khắc kia, ngay cả phản bác, Sở Thiên Hoàng cũng không dám.

Làm chủ Sở gia là phụ thân Sở Thiên Hoàng, nhưng quản giáo hẳn lại là mẹ hẳn – Tề Vi Ủy.

Là người vốn rất quan trọng trong cuộc đời một con người. Nhưng trong ký ức của Sở Thiên Hoàng, hai người kia lại biến thành những người mà hẳn không muốn nhắc tới nhất.

Sở Chi Thiên chán ghét hẳn, mà Tề Vi Ủy lại hận hẳn.

Trong sinh mạng Sở Thiên Hoàng, cho đến bây giờ cũng chưa bao giờ xuất hiện qua chữ yêu. Ai dám yêu hẳn? Ai có thể xứng đáng được hẳn yêu?

Từ một góc độ nào đó mà nói, so với Sở Thiên Hoàng thì Sở Địa Tàng may mắn hơn nhiều lắm. Dù cùng là con cháu Sở gia, nhưng ở trong Kinh thành lại sống những ngày tháng vô cùng bình yên.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Ngay khi còn nhỏ, Sở Thiên Hoàng đã ý thức được, mình là kẻ không được hoan nghênh. Bên cạnh hắn chưa từng xuất hiện qua thứ gì ầm ập. Từ một đứa trẻ cho đến thiếu niên, từ thiếu niên đến thanh niên, rồi lại từ thanh niên trưởng thành đến bộ dạng như hiện tại. Sở Thiên Hoàng chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống của mình thiếu đi cái gì.

Một người vĩnh viễn phải sống trong bóng tối, chưa từng thấy qua ánh mặt trời thì làm sao có thể có ý định đi tìm kiếm mặt trời đây.

Mắng, chán ghét, nỗi đau lúc nào cũng hiện diện, luyện võ như tự ngược... Hầu như điều là thời thơ ấu của Sở Thiên Hoàng.

“Em trai ngốc.” Sau khi Cổ Lan Đường đi được một lúc, Sở Thiên Hoàng mới ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ mặt Sở Địa Tàng, cười nói: “Người biết mình sai chưa?”

“...” Sở Địa Tàng vẫn như trước yên tĩnh nằm trên mặt đất, giống một thi thể lạnh băng.

“Người không bắt lấy hắn, hắn sẽ chạy trốn.” Sở Thiên Hoàng nói: “Người muốn thấy hắn cười — điều này làm sao có thể chứ. Hắn vừa nhìn thấy người liền ghê tởm, làm sao có thể cười với người được.”

“Làm người, có đôi khi không thể quá tham lam.” Sở Thiên Hoàng tiếp tục nói: “Muốn tâm của hắn, lại muốn con người hắn, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy. Xem đi, người tham lam, cuối cùng có chiếm được cái gì đâu? Kiếm của hắn đủ sắc bén không? Có đâm vào tim người không? Nếu ta không đến, chỉ sợ đầu người đã lìa khỏi cổ từ lâu rồi...”

Rốt cuộc Sở Địa Tàng mở mắt ra, con ngươi không có tiêu cự cùng khuôn mặt đầy máu khiến người nhìn vào mà thấy vô cùng đáng sợ.

“Đừng vờ làm người tốt nữa.” Sở Thiên Hoàng nở nụ cười: “Người Sở gia nào phải người tốt. Nếu người luyện tiếu thì lúc trước đã không đồng ý với kế hoạch của ta.”

Sở Địa Tàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Thiên Hoàng. Vẻ mặt hắn hờ hững, trông không giống như người sống chút nào.

“Kẻ đáng thương, chắc chắn.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng tỏ ra thương hại, ngoài miệng lại trào phúng: “Đáng tiếc, dù bộ dạng người có đáng thương đến cỡ nào thì cũng đừng mong người kia cho người một chút đồng tình. Sở Địa Tàng, thẳng thắn với ta đi. Đừng nói là người còn ôm hy vọng xa vời là hắn có thể tha thứ cho người, thậm chí yêu người?”

Có cơ hội thực hiện thì tên là hy vọng, vĩnh viễn không có khả năng thực hiện thì đó là hy vọng xa vời.

“Ta nào dám.” Sở Địa Tàng nói, chẳng những thế mà còn trào phúng ngược Sở Thiên Hoàng. Khuôn mặt hắn vốn y hệt Sở Thiên Hoàng, lúc này không còn nụ cười ngây ngô như ngày thường, mà lại có vài phần tương tự Sở Thiên Hoàng khiến người không thể nhận ra đâu là hắn, đâu là Sở Thiên Hoàng: “Suy nghĩ đó, ngay cả bản thân ta cũng thấy mình ghê tởm.”

“Cho nên.” Sở Thiên Hoàng bình tĩnh nhìn Sở Địa Tàng.

“Không phải ngươi muốn ta chết tâm sao.” Sở Địa Tàng vẫn cười như trước, chẳng qua ánh mắt vô thần của hắn khiến người có vài phần không đành lòng: “Ta đã biết hắn không hề có một chút tình nghĩa nào với ta. Sao nào, vừa lòng chưa?”

“Nào có.” Sở Thiên Hoàng cười giả tạo: “Địa Tàng, chẳng lẽ ngươi không tò mò sao?”

“Đã sớm biết đáp án thì có gì đáng tò mò.” Vết thương vết cực kỳ dữ tợn, bây giờ bắt đầu khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy. Sở Địa Tàng nghiêng đầu: “Ngươi lại có chủ ý quỷ quái gì.”

“Gì mà quỷ quái.” Sở Thiên Hoàng nói: “Chỉ là vất vả lắm mới có một đối thủ thú vị như vậy. Nếu có thể dễ dàng nắm trong lòng bàn tay, ngược lại chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối thôi.”

“Dễ dàng?” Sở Địa Tàng cười nhạo một tiếng.

Phụ thân bọn họ – Sở Chi Thiên, cả đời đối chọi với thành chủ Kính thành đời trước, không ngờ lại sinh ra một suy nghĩ không nên có. Cuối cùng lại rơi vào kết cục kiếm đoạn nhân vong*. Vì thế hơn hơn hai mươi năm, thậm chí không tiếc hết thảy hủy đi một đứa con trai, để bày ra thế cục này — việc này dễ dàng sao? Đúng là nực cười!

* Kiếm đoạn nhân vong: kiếm gãy người chết

“Người Sở gia đều là kẻ điên.” Sở Thiên Hoàng thần nhiên nói: “Ta cũng thế, ngươi cũng vậy. Nếu như thấy mình không đủ điên, chẳng qua là còn chưa tới thời điểm mà thôi.”

Sở Địa Tàng lười nghe Sở Thiên Hoàng nói. Hắn biết anh trai mình có bao nhiêu cố chấp: “Cố Lân Đường đâu. Đừng nói là ngươi thật sự cứ như vậy thả hắn đi.”

“Ngươi lại dám gọi hắn là Cố Lân Đường?” Sở Thiên Hoàng đầy hứng thú, nhú mày.

“Vân Đình gọi tôn thượng của hắn đã chết.” Trong không khí trầm lặng, con ngươi Sở Địa Tàng trống rỗng một mảnh.

“Haiz, hỏi thế gian tình ái là chi, mà khiến người thề nguyện sống chết.” Sở Thiên Hoàng lắc đầu, trở lại ghế ngồi: “Con vịt nấu chín tới tay rồi mà cũng bay...”

Sở Địa Tàng trầm mặc, trực tiếp đứng lên, phủ bụi trên người, rồi đi.

“Này!” Sở Thiên Hoàng giật giật khoe miệng: “Sao ngươi không thể tôn kính ta một chút hả? Dù sao ta cũng là anh ngươi mà, Sở Địa Tàng!”

Cố Thiên Thụ nhanh chóng cùng Chúc Thanh Trạch và Chung Nghi Nguyên rời khỏi địa bàn Sở gia. Không biết có phải do Sở Thiên Hoàng hay không mà trên đường đi không có một ai cản đường — Chẳng qua nếu có bị cản đường thì với thực lực hiện tại của Cố Thiên Thụ mà nói, rời đi nơi này cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

“Lân Đường, bây giờ ngươi định làm gì?” Hiển nhiên Chúc Thanh Trạch cũng cảm thấy Sở Thiên Hoàng sẽ không vô hại giống như những gì tên điên đó biểu hiện. Hắn nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt tràn ngập lo lắng: “Nhất định Sở Thiên Hoàng có chuẩn bị hậu chiêu...”

“Nội lực của ta sao lại đột nhiên khôi phục?” Cố Thiên Thụ khá quan tâm đến vấn đề này.

“Haiz.” Chúc Thanh Trạch cười khổ nói: “Là ta kiếm cơ hội đổi một loại huân hươu khác ở trong phòng ngươi...”

Cố Thiên Thụ nhú nhú mày.

“Tuy mùi như nhau nhưng lại không có được tính như loại Sở Thiên Hoàng dùng.” Chúc Thanh Trạch nói: “Lân Đường, tuy hiện tại đã trốn thoát nhưng hiện tại tình thế vẫn không ổn...”

Cố Thiên Thụ không nói gì, nhưng trong lòng cực kỳ rõ ràng. Tình huống hiện tại của bọn họ, đương nhiên vô cùng không ổn.

Tuy Chúc Thanh Trạch giúp hắn trốn thoát, nhưng loại độc trên người hắn lại chưa được giải. Một khi ngửi thấy loại huân hươu của Sở Thiên Hoàng, nội lực sẽ lại bị phong bế. Lúc ấy, Sở Thiên Hoàng dễ dàng buông tha cho bọn họ cũng là vì có nhân tố này.

Cố Thiên Thụ không phải người thường, nhưng hiện tại tính mạng của hắn lại bị Sở Thiên Hoàng nắm trong tay.

“Tóm lại, chúng ta về Tây Vực trước đã.” Chúc Thanh Trạch nói: “Trời cao mà hoàng đế lại xa. Dù thủ đoạn của Sở Thiên Hoàng có lợi hại đến đâu, cũng không có khả năng đuổi tay ra xa đến vậy...”

Cố Thiên Thụ trầm tư một lát, cuối cùng gật gật đầu.

Hiện tại, Kinh thành trong Tây Vực đại khái là nơi duy nhất tương đối an toàn. Trước khi chưa giải được độc, Cổ Thiên Thụ không có ý định giao phong chính diện với Sở Thiên Hoàng.

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Cổ Thiên Thụ còn không ngu ngốc đến mức vì lòng tự trọng mà khiến cho mình thân mang hiểm cảnh.

Nhưng nghĩ thì dễ mà làm thì khó. Địa bàn Sở gia ở giữa trung nguyên, cho dù có dùng roi thúc ngựa nhưng muốn trở lại Tây Vực cũng phải cần một tháng. Trong thời gian đó, hẳn nên làm sao mới có thể thoát khỏi sự truy đuổi Sở Thiên Hoàng đây.

“Đoàn xe của người đã bị Sở Thiên Hoàng giải quyết rồi.” Chúc Thanh Trạch nói: “Xem ra đường trở về... thật sự không dễ dàng.”

“Gặp phải tên biến thái như Sở Thiên Hoàng, đúng là trên trời không có lối mà địa ngục cũng chẳng có cửa...” Chung Nghi Nguyên nói: “À, đúng rồi, cái cô nương ở Xuân Viên kia đâu? Sao các người không mang nàng đi cùng luôn?”

“??!!!” Lúc này Cổ Thiên Thụ mới nhớ tới Ân Túy Mặc.

“Quên.” Chúc Thanh Trạch cũng không biết làm sao: “Sao người không nói sớm.”

“Ta cũng quên mà.” Chung Nghi Nguyên gãi gãi đầu: “Cố Lân Đường, không phải người rất thích cô nương đó sao, sao người có thể quên nàng được. Sở Thiên Hoàng biến thái như vậy, bỏ lại nàng ở đó sẽ không sao chứ.”

Cổ Thiên Thụ yên lặng nghiêng mặt đi — Mỗi khi không thể trả lời câu hỏi, hẳn đều làm bộ như đang ngắm phong cảnh chung quanh.

“Thôi xong.” Chúc Thanh Trạch thở dài, cũng không trông mong hai người kia có thể cho ra ý kiến gì có ích: “Trước hết vẫn nên nghĩ cách về Tây Vực đã. Chờ đến khi Lân Đường giải được độc rồi đến cứu nàng cũng không muộn. Huống chi cái tên Sở Thiên Hoàng kia có việc cầu người, đương nhiên sẽ không dễ dàng tổn thương đến Ân Túy Mặc.”

“Được rồi.” Nghe vậy, Chung Nghi Nguyên xấu hổ hai giây rồi cực kỳ thản nhiên nói: “Trước hết cũng chỉ có thể làm vậy.”

Lời tác giả: Vì cái gì mà tất cả mọi người đều cảm thấy Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng có thể ở cùng một chỗ với Cổ Thiên Thụ mà không hề có trở ngại chứ?? Rõ ràng là nếu như không có Sở Thiên Hoàng thì cả đời này Sở Địa Tàng và Cổ Thiên Thụ sẽ không có cách nào đến với nhau được.

Khó khăn mà Sở Địa Tàng phải đối mặt là:

1. Hấn vốn là một kẻ phản bội. Một khi Sở Thiên Hoàng muốn Cố Thiên Thụ biết thân phận thật của hấn, thì chỉ cần cho Cố Thiên Thụ nhìn thấy khuôn mặt của Sở Địa Tàng là được.

2. Cố Thiên Thụ là thẳng nam.

3. Hấn chính là một nô bộc.

Nếu hấn thổ lộ với Cố Thiên Thụ thì sẽ có kết quả thế nào? Trực tiếp nào bỏ một chút là ra. Cứ cho là Cố Thiên Thụ không hà khắc như Cố Luân Đường thì Cố Thiên Thụ chỉ cần điều Sở Địa Tàng đi nơi khác là chuyện rất đơn giản. Sở Địa Tàng mà đi thổ lộ thì kết quả tốt nhất chính là cả đời sẽ không được gặp lại Cố Thiên Thụ, xui xẻo hơn thì bị Cố Thiên Thụ dùng một kiếm đâm chết.

Về phần có gái nói lâu ngày sinh tình cái gì. Để ta cho một ví dụ: gái sẽ vì bảo mẫu chăm sóc gái hơn mười năm, đột nhiên có một ngày thổ lộ với gái thì gái sẽ đồng ý với cô ấy sao??? Điều này cũng giống với Cố Thiên Thụ – người chỉ thích phụ nữ. Hấn sẽ không vì Vân Đình thích hấn mà có thể hiểu được tâm tình Vân Đình, chứ đừng nói chi đến chuyện đồng ý.

50. Chương 50: Ngu Ngốc, Người Biết Hát Ngôi Sao Nhỏ Sao?

Nhân mạch của Chúc Thanh Trạch vào lúc này rất cuộc cũng có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Sau khi rời Sở gia, ba người bọn họ liền mã bắt đình đề đi về Tây Vực. Một tháng, dù có mưa rơi hay nắng gắt, Cố Thiên Thụ cũng không dám dừng lại một phút nào. Lúc này đang là giữa hè, tuy trung nguyên không nóng bức giống Tây Vực nhưng tiết trời cũng tuyệt đối không ôn hòa hơn chút nào.

Cũng may nội lực của Cố Thiên Thụ đã khôi phục lại, nhưng dù thể phải cưỡi ngựa với cường độ cao cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Chẳng qua Chúc Thanh Trạch và Chung Nghi Nguyên lại không hề mệt mỏi như vậy.

Đặc biệt là Chung Nghi Nguyên có xuất thân từ đại phu, chưa từng bị lặn qua lặn lại nhiều đến như vậy. Vì cưỡi ngựa trường kỳ nên hai đùi của hấn bị cọ đến mức huyết nhục mơ hồ, đợi cho đến khi tới biên cảnh Tây Vực thì cả người như bị lột mất một tầng da.

Thể lực Sở gia lại quá khổng lồ nên để phòng ngừa hành tung bị phát hiện, cả ba đều chọn những con đường nhỏ và hẻo lánh. Nhưng cũng vì thế nên hành trình bị kéo dài, đến ngày thứ ba mươi bảy mới tới đích đến.

Nhưng cuộc hành trình quá yên bình này lại khiến nhân sinh bất an.

Thấy Kính thành càng ngày càng gần, linh cảm bất an trong lòng Cố Thiên Thụ cũng càng ngày càng tăng lên. Hấn biết Sở Thiên Hoàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ, mà Chúc Thanh Trạch và

Chung Nghi Nguyên sẽ có khả năng bị hấn liên lụy.

“Yên tâm đi.” Chúc Thanh Trạch như hiểu thấu suy nghĩ của Cố Thiên Thụ, hấn nói đùa: “Dù ta có chết thì người nhớ báo thù giúp ta, ta sẽ không hận người đâu.”

Cố Thiên Thụ không lên tiếng, hấn không thấy được an ủi chút nào.

“Mệnh trung chú định, phúc họa tương y*.” Chúc Thanh Trạch nói: “Đời này xem như ta đã nhìn thấu, thứ càng muốn có thì càng dễ bị thất lạc.” Tựa như nắm cát trong tay, càng dùng sức thì càng trôi đi nhanh hơn.

* Mệnh trung chú định: đại khái là định mệnh đã an bài trước

* Phúc họa tương y: chuyện xấu có thể biến thành chuyện tốt, chuyện tốt cũng có thể biến thành chuyện xấu

Giấc mộng của Chúc Thanh Trạch chính là rời khỏi giang hồ, cưới vợ, sinh con... Cứ như thế an an ổn ổn chờ đến kiếp sau.

Đáng tiếc thế sự luôn không được như mong muốn, một giấc mộng ngỡ như đơn giản nhưng lại trở nên xa vời. Nếu thứ mình theo đuổi đã biến thành thủy nguyệt kính hoa* thì Chúc Thanh Trạch cũng không còn thấy sợ hãi thứ gì nữa.

* Thủy nguyệt kính hoa: hoa trong gương, trăng trong nước

Trần nhỏ nơi biên cảnh Tây Vực nhạt nhòa dưới biển cát. Ngày hè gió thổi cát bay, hạt cát màu vàng không chút lưu tình mài mòn những phòng ốc bằng đá, để lại những vết tích của ngọn gió ghé thăm.

Những viên nham thạch lớn được trải ra làm thành một con đường đã trở nên nứt nẻ thành những vết nứt dữ tợn, hầu như không nhìn thấy một bóng người trên đường.

Sa mạc luôn gắn liền với cái chết. Mà cái chết, luôn khiến người cảm thấy sợ hãi.

Cố Thiên Thụ mặc quần áo màu xám, đầu đội mũ vành màu đen. Cả người hấn tựa như một thanh kiếm: cứng cỏi, sắc bén, vô kiên bất tồi*. Nhưng lại không có vỏ kiếm nên khiến người bắt đầu thấy lo lắng thanh kiếm này có thể vì quá cứng rắn mà dễ bị gãy hay không.

* Vô kiên bất tồi: không có gì vững chắc mà không phá nổi

Nói đến khí chất thì Sở Thiên Hoàng và Cố Thiên Thụ có khác biệt rất lớn.

Nếu nói Cổ Thiên Thụ là một thanh kiếm đã được tra vào vỏ thì Sở Thiên Hoàng là một cây roi dài màu đen. Mềm mại lại không nhu nhược, lúc nâng lên thì có thể quất nát cả lợi khí, khi hạ xuống thì lại mềm mại như tơ.

Thức ăn ở khách điểm trong trấn nhỏ không được tươi ngon. Trải qua lặn lội đường xa, ba người đã mệt đến không thở nổi. Vì thế liền gọi đĩa thịt trâu, kêu một ít rượu rồi tính nghỉ ngơi và hồi phục một lát.

Ông chủ khách điểm là một ông lão tầm bảy mươi tuổi, dường như cả nghe và nói đều không được rõ cho lắm. Nhìn bộ dạng run run rẩy rẩy, giống như là có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Tiểu nhị mang thức ăn lên là một cô nương tầm 16 – 17 tuổi, thắt bím hai bên. Bộ dạng nàng không quá xinh đẹp nhưng bù lại có đủ linh khí. Một tổ hợp như vậy, nếu là ở trung nguyên thì chỉ sợ chính là kẻ yếu dễ bị bắt nạt.

Cũng là hai người này nhưng nếu là ở Tây Vực thì lại biến thành tồn tại khiến người không dám khiêu khích. Nhìn thì cứ y như kẻ yếu, nhưng nếu có thể sống sót ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt hiểm ác này thì nhất định có cách sinh tồn của riêng mình.

Cổ Thiên Thụ không uống rượu cũng không ăn thịt, chỉ ăn một ít bánh nướng khô cần và một chút nước. Về mặt hần lạnh lùng, nhưng sâu trong ánh mắt lại ánh lên ánh sáng, giống như ánh sáng hy vọng vĩnh viễn không bị dập tắt.

Chúc Thanh Trạch lại âm thầm kính nể bạn tốt này của mình một lần nữa. Hắn biết Cổ Lâm Đường không phải là một người dễ dàng bị quật ngã, nhưng không ngờ Cổ Lâm Đường lại có thể cứng cỏi đến thế.

Mặc dù bị đối xử như vậy nhưng lại không hề cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng nếu Chúc Thanh Trạch biết Cổ Thiên Thụ đang suy nghĩ gì thì chỉ sợ kính ý vừa mới xuất hiện của hắn sẽ tan biến trong nháy mắt.

Tựa như cao tăng nhập định – Cổ Thiên Thụ của chúng ta đang nghiêm túc tự hỏi. Sau khi mình trở lại Kính thành thì phải dùng 139 chữ như thế nào mới có thể giải thích được hết thấy mọi chuyện. Tốt nhất là sau khi giải thích xong thì có thể có một bữa tối phong phú... tốt hơn nữa thì chính là có nước ấm để tắm.

Khách nhân trong khách điểm hình như rất ít. Trong đại sảnh, trừ ba người Cổ Thiên Thụ ra thì chỉ còn có vài lũ khách ngồi phân tán. Không khí yên tĩnh lại càng khiến người cảm thấy bất an.

“Lâm Đường.” Đối mặt tình huống như vậy, Chúc Thanh Trạch chỉ có thể cười khổ. Bọn họ đi đường xa, đã mấy ngày chưa được ngủ chút nào. Nếu cứ tiếp tục như thế thì chỉ sợ không thể băng qua sa mạc mà đến Kính thành được.

“Một phòng.” Đã đến nước này, Cổ Thiên Thụ cũng không thể tỏ vẻ mình bị bệnh sạch sẽ được nữa. Bản thân hắn quả thật có thể gắng gượng đi tiếp, nhưng Chúc Thanh Trạch và Chung Nghi Nguyên thì hiển nhiên đã không thể cố được nữa. Huống chi nếu dốc hết sức đi tiếp thì lỡ như đụng Sở Thiên Hoàng đến đánh bất ngờ... chỉ sợ ngay cả sức đánh trả cũng không có.

Ba người ở một phòng thì nhất định sẽ chật chội, cũng may phòng có hai cái giường. Chúc Thanh Trạch trực tiếp đề xuất cùng Chung Nghi Nguyên dùng một cái giường, nhường một cái cho Cố Thiên Thụ nghỉ ngơi.

Đối với thiện giải nhân ý của Chúc Thanh Trạch, Cố Thiên Thụ chỉ có thể âm thầm cảm tạ trong lòng.

Để tiết kiệm thời gian, ba người ăn cơm xong liền trực tiếp trở về phòng. Nằm trên chiếc giường vừa cứng lại vừa chật hẹp, Cố Thiên Thụ cảm thấy thân thể bỗng dưng rất nặng nề. Hắn nhìn trần nhà màu đen, cứ như vậy mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

“Cố Thiên Thụ, mày là đứa không có ba. Ba mày vì mày mới bỏ đi, bọn tao không thèm chơi với mày đâu!” Vì cái gì, vì cái gì hắn lại không có ba. Là vì hắn nên ba mới bỏ đi, là vì hắn... nên ba mẹ mới ly hôn.

“Cố Thiên Thụ, em thấy chúng ta không hợp nhau, chúng ta chia tay đi.” Rõ ràng là đã ở bên nhau nhiều năm, vì cái gì em vẫn muốn bỏ anh mà đi?

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, mong anh nén bi thương.” Mẹ... mẹ đi rồi, thế giới này cũng chỉ còn lại có mỗi mình con mà thôi.

Ác mộng vô cùng vô tận giống như ác ma vươn đôi tay đáng sợ đến chỗ Cố Thiên Thụ. Hắn cau mày, biết rất rõ mình đang nằm mơ nhưng lại không tài nào mở mắt ra được.

“Tôn thượng... Ngài chớ có trách ta.” Cả người đầy máu, Vân Đình chậm rãi đi tới: “Thực xin lỗi, ngài đừng trách ta...”

Không, không!! Ta không phải là tôn thượng của ngươi, ta là Cố Thiên Thụ, không phải Cố Lâm Đường! Đầu đầy mồ hôi, Cố Thiên Thụ muốn hét to nhưng lại không thể nào há mồm ra được.

“Ngươi chính là Cố Lâm Đường.” Một âm thanh chói tai quen thuộc vang lên: “Thế giới này chính là vì ngươi mới tồn tại — Thế giới này không hề có Cố Lâm Đường.”

Người trong manhua thì làm sao có thể là thật đây. Cố Thiên Thụ cảm thấy thân thể của mình đang không ngừng rơi xuống. Thậm chí bên tai còn nghe thấy tiếng gió rít gào, đầu óc đã trở thành một mớ hỗn loạn. Hắn chậm rãi mở mắt ra, sau đó thấy được hai gương mặt giống nhau như đúc.

“Ngươi muốn đi đâu đây?” Trong đó, một gương mặt mở miệng, mỉm cười nhìn hắn nói.

“Ngươi đừng mong được đi đâu.” Một gương mặt khác cười lạnh: “Trừ nơi này ra, ngươi còn có chỗ nào để đi sao?”

Đúng vậy, hắn còn có chỗ nào để đi sao. Hắn không phải Cố Lâm Đường, hắn chính là một người bình

thường tên Cố Thiên Thụ... Rốt cuộc là vì cái gì mà hấn lại đến thế giới này đây.

“Lân Đường!!!” Giọng Chúc Thanh Trạch cũng xuất hiện ngay trong đầu Cố Thiên Thụ.

Lân Đường...? Ai là Lân Đường... Con người Cố Thiên Thụ trống rỗng, đã không thể phân biệt được đâu là mơ đâu là thật.

“Lân Đường!! Mau tỉnh lại! Lân Đường!!!” Chúc Thanh Trạch hoảng sợ gào lên, tiếng gào càng lúc càng thê lương khiến thần trí Cố Thiên Thụ tỉnh táo lại một chút. Con người của hấn bắt đầu rõ ràng, sau đó thấy rõ tình cảnh trước mắt.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đang đứng trong phòng, trong tay bọn họ còn đang giơ cao một cái đầu chảy máu đầm đìa.

Ta là ai, ta đang ở đâu? Cố Thiên Thụ vẫn nằm trên giường như trước, thân thể hấn vô cùng cứng ngắc, thậm chí ngay cả động tác rời giường đơn giản cũng không làm được.

“Ngủ đi.” Một người trong đôi song sinh chậm rãi đi tới, ngồi bên mép giường, vươn tay phủ lên mắt Cố Thiên Thụ: “Người đã mệt mỏi lắm rồi... Ngủ đi.”

Không... Không... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Cố Thiên Thụ giãy giụa muốn tỉnh lại.

“Ngủ đi.” Nhưng mà âm thanh kia lại không cho Cố Thiên Thụ cự tuyệt. Cố Thiên Thụ cảm thấy mắt mình nặng trĩu, sau đó cả người mất đi tri giác.

“Các người... Các người...” Chúc Thanh Trạch hiện lên vẻ ngạc nhiên nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, biểu tình như đang nhìn một con quái vật: “Các người lại dám giết...”

“Kính thành mệnh chỗ nào.” Sở Địa Tàng thần nhiên nói: “Không có Cố Lân Đường, Kính thành cũng chỉ là một tòa thành.”

Chuyện người Sở gia tàn sát hàng loạt dân trong thành còn ít sao.

“Trên cái thế giới này, nếu muốn đạt được mục đích thì cần phải nỗ lực rất nhiều.” Sở Thiên Hoàng tiếp nói lời Sở Địa Tàng: “Người thấy không, vì muốn đạt được độ cao như hấn nên chúng ta đã nỗ lực rất nhiều.”

“Các người...” Chúc Thanh Trạch suy sụp.

“Đi thôi.” Sở Thiên Hoàng cười khê một tiếng: “Khó khăn lắm các người mới đến được đây, bây giờ lại còn phải mất công quay về nữa mà.”

Chúc Thanh Trạch đã mất đi ngôn ngữ, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm khiến người nhìn thấy mà không đành lòng.

“Đi thôi.” Sở Địa Tàng quay đầu, nhìn thoáng qua Cố Thiên Thụ vẫn đang ngủ say như trước: “Chờ hẩn tỉnh, chúng ta lại đến.”

Cố Thiên Thụ nằm trên giường, vẫn không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không nghe thấy những âm thanh trong phòng. Hẩn vẫn cau mày, giống như vẫn đang bị cảnh trong mơ quấy nhiễu.

“Cảnh trong mơ so với hiện thực đáng yêu hơn nhiều.” Sở Địa Tàng cười cười: “Bởi vì có đáng sợ đến đâu thì cũng chỉ là giấc mơ mà thôi.”

Mà hiện thực, thì đáng sợ hơn giấc mơ nhiều lắm

51. Chương 51

Đời này, nếu như Cố Thiên Thụ không gặp phải hệ thống không xong kia thì có lẽ sẽ yên ổn một đời.

Vất cả cày cuốc cả đời, gom góp tiền mua một căn phòng nhỏ, cưới một cô vợ hợp ý, lại sinh mấy đứa nhóc ranh. Cứ như thế yên ả hạnh phúc trôi qua một đời bình thường.

Cuộc sống như thế có lẽ sẽ khiến rất nhiều người khát vọng lẫn khinh bỉ. Nhưng đối với một vài người mà nói, cuộc sống như thế, chính là một cuộc sống tốt nhất.

Đến bây giờ, Cố Thiên Thụ luôn không phải là thiên tài. Hẩn rất bình thường, vẫn luôn là một nhân vật hạng xoàng và vô cùng mờ nhạt.

Nếu không phải ấn bậy ấn bạ vào cái ô ‘No’ kia thì chắc Cố Thiên Thụ đã đánh DOTA ngon lành cảnh đào rồi, tuyệt đối sẽ không gặp phải những chuyện khiến hẩn điên đầu.

Hương thơm nồng đậm khiến người mệt mỏi muốn ngủ, thậm chí Cố Thiên Thụ còn không biết mình đang tỉnh hay đang mơ. Thân thể không chịu nghe sai khiến, đầu óc lướt qua những đoạn ký ức hỗn loạn.

Trong những đoạn ký ức: hẩn thấy mẹ hẩn âm thầm khóc than, hẩn thấy bạn gái hẩn xách hành lý bỏ hẩn mà đi, hẩn thấy mẹ hẩn bệnh nặng ra đi, hẩn còn thấy căn phòng mà hẩn ở – một căn phòng cực kỳ nhỏ hẹp.

Cánh quạt cũ chạy vù vù, máy tính vì sử dụng quá độ mà phát ra tiếng kêu ong ong. Trong mùa hè nóng rực, không khí cũng trở nên cô đặc lại. Thậm chí Cố Thiên Thụ còn thấy cái tô mì mình chưa ăn xong.

“Trên thế giới này, không hề có Cổ Lâm Đường.” Một âm thanh khiến người chán ghét vang lên: “Người chính là Cổ Lâm Đường, Cổ Lâm Đường chính là người.”

Cổ Thiên Thụ không động đây, cũng không rên một tiếng.

“Thích không?” Một tiếng động khác mang theo cảm thán cùng ý cười: “Đây là vì ngươi nên mới cố ý làm đó, nhìn đẹp chứ.”

“Đưa hắn vào trong.” Một giọng nói khác: “Lúc nào hắn mới tỉnh?”

“Nhanh thôi.” Giọng nói kia đáp: “Hắn đã ngủ lâu như vậy... chỉ sợ phải chờ một thời gian nữa mới tỉnh táo lại được.”

Vào lúc này, đột nhiên Cổ Thiên Thụ không muốn tỉnh lại. Trong tiềm thức, hắn biết sau khi mình tỉnh lại sẽ như thế nào. Nhưng dù không muốn, hắn vẫn phải tỉnh lại.

Lọt vào tầm mắt chính là một mảng ánh vàng chói mắt. Cổ Thiên Thụ mở mắt ra, thấy được một cái lồng sắt xinh đẹp.

Là một cái lồng chim, song sắt màu vàng dùng lông chim để trang trí, dưới đáy lồng có trải một tấm thảm rất dày. Mà hắn... thì đang nằm trên thảm.

Ngủ say quá lâu khiến đầu óc Cổ Thiên Thụ hỗn loạn cả lên. Đôi lông mi dài rũ xuống tạo thành một bóng râm nhỏ, nhìn vô cùng yếu ớt.

“...” Đây là sao. Cổ Thiên Thụ ngậy ngốc nhìn bốn phía chung quanh, rốt cục cũng hiểu được tình cảnh của mình — Hắn bị người bắt về, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì người bắt hắn chính là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Áo xám đơn giản trên người đã được thay thành sa y mỏng tanh màu trắng. Cổ tay bị khóa bởi một dây xích vàng, búi tóc bị tháo ra, mái tóc đen dài rối tung trên bờ vai. Huân hương nồng đậm khiến khứu giác như bị hồng cùng ánh sáng u ám. Nơi này khiến Cổ Thiên Thụ cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cổ Thiên Thụ đứng lên, xích vàng vang lên leng keng. Hắn phát hiện mình bị nhốt trong một cái lồng sắt thật lớn.

Chiếc lồng sắt thật sự rất lớn, lại trôi nổi giữa không trung. Dưới lồng sắt là biển nước sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng còn có thể thấy những loại cá kỳ quái.

Cơ quan mở cửa ở bên ngoài, hai tay Cổ Thiên Thụ nắm lấy song sắt, lại một lần nữa cảm thấy vô lực — Hắn cảm thấy, mình sắp xong đời rồi.

Nội lực lại bị phong bế, ánh mắt Cố Thiên Thụ ảm đạm. Không cần đoán hắn cũng biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

“Người tỉnh.” Một giọng nói từ phía dưới chiếc lồng sắt truyền lên. Cố Thiên Thụ nghiêng đầu, nhìn thấy một nam nhân khiến hắn vô cùng chán ghét: “Sở Thiên Hoàng?”

“Không, ta là Sở Địa Tàng.” Nam nhân mặc một thân màu đen, bình tĩnh nở nụ cười. Dường như không vì Cố Thiên Thụ nhận sai người mà cảm thấy kinh ngạc hay khổ sở.

“...” Con người Cố Thiên Thụ co lại. Dù Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng là song sinh nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra ai là ai. Nụ cười của Sở Thiên Hoàng luôn tràn đầy ác ý mà ánh mắt Sở Địa Tàng khi nhìn hắn lại luôn mang theo áy náy.

Nhưng người trước mắt này, thật sự là Sở Địa Tàng sao?

Sở Địa Tàng cũng không định giải thích cho Cố Thiên Thụ. Trên thực tế, hắn cũng không có gì để giải thích. Từ cái lúc mà Cố Thiên Thụ rời đi, Sở Địa Tàng đã triệt để ý thức được. Có lẽ cho đến lúc cuối đời, hắn cũng sẽ không thể có được vị thần mà hắn hằng ngưỡng mộ.

Một khi đã vậy, vậy thì cần gì phải cố kỵ nữa. Người Sở gia, vốn là kẻ điên.

Sở Địa Tàng đưa tay, ấn vào một cơ quan.

Trong phòng phát ra động tĩnh rất nhỏ, một chiếc cầu gỗ xuất hiện giữa không trung kết nối với mặt đất và lồng sắt.

Sở Địa Tàng cười cười, cứ như vậy bước lên cầu gỗ đi tới.

“...” Cố Thiên Thụ không nói gì, chỉ phản xạ có điều kiện lui lại mấy bước. Hắn nhìn về phía Sở Địa Tàng, ánh mắt hiện lên một tia kinh hoảng. Nhưng lồng sắt có lớn thì cũng có giới hạn, hắn có thể trốn đi nơi nào đâu. Huống chi... lòng tự trọng của hắn không cho phép hắn làm như vậy.

Sở Địa Tàng nhanh chóng đi tới, trong tay cầm một chiếc chìa khóa, dễ dàng mở cửa chiếc lồng.

“Đây là do Thiên Hoàng sai người làm ra.” Sở Địa Tàng đưa tay sờ sờ song sắt: “Dù chỉ lấy huyền thiết mạ vàng, nhưng cái lồng sắt này là... vô giá.”

“...” Cố Thiên Thụ vẫn như trước vô cùng đề phòng nhìn Sở Địa Tàng.

“Cũng xứng đôi với thân phận tôn quý của ngươi.” Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ nở nụ cười: “Lân

Đường, lại đây?”

“...” Làm sao Cố Thiên Thụ có thể đi qua. Thân thể hắn cứng lại, chỉ cần Sở Địa Tàng tiến một bước thì hắn liền lùi một bước.

Người tiến kẻ lùi một hồi liền nhanh chóng đến biên giới lồng sắt. Cố Thiên Thụ oán hận nhìn Sở Địa Tàng càng ngày càng đến gần mình, khàn giọng hét lên: “Vì cái gì?”

Vì cái gì, trên thế giới này nào có vì cái gì. Nếu ta biết ta vì cái gì lại yêu người thì cả ta và người sẽ không thống khổ như hiện tại. Sở Địa Tàng hồ hững nói: “Lại đây.”

“...” Cố Thiên Thụ chưa từng có lúc yếu thế như vậy. Dù lúc trước Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng có cầm tù hắn, nhưng hắn cũng không có vô lực như hiện tại!

Lồng sắt! Chỉ có súng vật mới có thể bị nhốt vào trong lồng sắt, mà mình lại vào đây. Cổ tay cổ chân đều bị xích vàng khóa lại đều đang nhắc nhở Cố Thiên Thụ: hắn là một tù nhân. Cộng thêm thái độ gây sự của Sở Địa Tàng nữa...

“... Cút ngay!” Cố Thiên Thụ né tránh bàn tay Sở Địa Tàng đưa tới. Nhưng ngay sau đó, lại bị Sở Địa Tàng nắm lấy dây xích kéo mạnh đến bên cạnh hắn — Đến lúc này Cố Thiên Thụ mới phát hiện, không chỉ tay chân mình, mà ngay cả cổ mình cũng có xiềng xích.

“... Cút ngay!” Vô lực gào thét nhưng có thể ngăn cản được sao. Hai má Cố Thiên Thụ trắng bệch, cuối cùng vẫn bị Sở Địa Tàng từ phía sau siết chặt vào lồng.

“Ta không cút, ta không đi đâu hết.” Sa y vốn rộng thùng thình, chỉ cần hơi hoạt động một chút liền lộ ra bờ ngực trắng nõn. Tay hắn bị Sở Địa Tàng kéo cao lên đỉnh đầu, sau gáy hưởng trọn hơi thở nóng rực của người kia.

“Cố Lâm Đường.” Sở Địa Tàng nói: “Người đừng quên... ta không phải là Vân Đình.” Vân Đình si tình kia đã chết rồi.

Cố Thiên Thụ thở hổn hển. Hắn cúi thấp đầu, những lọn tóc dài che khuất mặt hắn, chỉ có thể từ bờ ngực không ngừng phập phồng mới biết được cảm xúc mãnh liệt của hắn.

“Cố Lâm Đường.” Sở Địa Tàng vươn một tay nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ, ép hắn nhìn mình: “Người có muốn xem, Kính thành của người hiện giờ ra sao không?”

Bỗng Cố Thiên Thụ có một linh cảm không ổn.

Thực nhanh, theo động tác của Sở Địa Tàng, linh cảm của Cố Thiên Thụ liền biến thành hiện thực. Cái

bọc mà Sở Địa Tàng mang theo bên mình, xuất hiện một cái đầu người.

Đầu người dữ tợn, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ dính máu. Những đường nét hoa văn trên mặt nạ làm Cố Thiên Thụ cảm thấy vô cùng quen thuộc — Đây là hữu hộ pháp Kính thành – Loan Thanh.

Cố Thiên Thụ choáng váng. Hắn biết điều này có ý nghĩa gì — Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đã ra tay với Kính thành!

“Thế gian này còn có nơi nào mà ngươi có thể dung thân sao.” Sở Địa Tàng nở nụ cười: “Hả? Cố Luân Đường?”

Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc ngẩng đầu, chậm rãi đưa mặt đến gần Sở Địa Tàng.

Sở Địa Tàng còn tưởng Cố Thiên Thụ định nói gì đó, lại không ngờ rằng Cố Thiên Thụ cắn lên yết hầu hắn!

Răng nanh chậm rãi ma sát lên da thịt, phát ra âm thanh đáng sợ. Dòng máu đỏ tươi lập tức tràn ra, thấm đỏ quần áo cả hai.

Hai tay Cố Thiên Thụ giữ chặt bả vai Sở Địa Tàng, như điên như loạn cắn xé. Dù hắn có làm thế, nhưng Sở Địa Tàng lại cười. Nụ cười kia vô cùng xán lạn, phối hợp với cảnh tượng ở trên lại khiến lòng người lạnh lẽo.

Không nói lời nào, Sở Địa Tàng chỉ dùng tay nhẹ nhàng vỗ về lưng Cố Thiên Thụ, giống như đang an ủi hắn.

Cắn không ngừng, cắn không ngừng, cắn không ngừng!!! Tầm mắt Cố Thiên Thụ dần bị máu tươi nhuộm đỏ. Hắn mê muội nghĩ, nếu hắn cố gắng dùng lực thì có thể cắn đứt đầu cái tên ma quỷ trước mặt này hay không? Nếu hắn ra sức cố gắng, có lẽ sẽ giết được Sở Địa Tàng chăng? Sau đó những chuyện khủng bố này sẽ chấm dứt hoàn toàn...

Bị Cố Thiên Thụ cắn yết hầu, từ đầu đến cuối Sở Địa Tàng vẫn không phản kháng lại. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Cố Thiên Thụ, giống như một người mẹ đang trấn an đứa trẻ đang hoảng loạn. Nụ cười trên môi hắn nhạt đi, ánh mắt lộ ra tia bi ai, nhưng bi ai kia lại trong nháy mắt bị bao phủ bởi màn đêm.

Chờ cho đến khi Cố Thiên Thụ mệt mỏi, thả lỏng miệng, yếu đuối thở dốc không ngừng ở trong lòng Sở Địa Tàng. Sở Địa Tàng mới thản nhiên mở miệng: “Xong?”

Đôi môi Cố Thiên Thụ đều thấm đẫm máu tươi, hắn đỡ đầu ngẩng đầu nhìn Sở Địa Tàng.

“Ngươi cắn xong rồi thì tới lượt ta.” Sở Địa Tàng chậm rãi chỉnh lại mái tóc rối tung của Cố Thiên Thụ,

sau đó mỉm cười nói: “Tôn thượng, người không biết ta đã chờ đợi cái ngày này bao lâu đâu..”

Con người Cố Thiên Thụ co lại, rốt cục ánh mắt cũng xuất hiện nỗi sợ hãi.

52. Chương 52: Cúc Hoa Tàn, Rơi Rụng Đầy Đất, Chỉ Số Thông Minh Của Người Đã Ổ Vàng

Đây quả thực chính là một cơn ác mộng. Một cơn ác mộng mà Cố Thiên Thụ không dám nhớ lại.

Thân thể cuộn lấy nhau, xúc cảm ấm áp, đau đớn cùng vũ nhục xen lẫn với nhau. Tất cả trộn lại như muốn phá nát Cố Thiên Thụ. Hắn thở hổn hển giãy giụa, lại cắn chặt răng không muốn phát ra một chút âm thanh nào.

Tư thế khiến người cảm thấy sỉ nhục cùng đau đớn khi bị xé rách. Người nam nhân thờ dốc trên người hắn giống như một dã thú siết chặt lấy Cố Thiên Thụ. Những nụ hôn nóng cháy bao phủ lấy da thịt Cố Thiên Thụ.

Ác mộng! Đây nhất định là ác mộng! Phản kháng dễ dàng bị hóa giải khiến Cố Thiên Thụ đã không còn sức lực nào nữa. Hắn nằm ngửa trên chiếc thảm lông mềm mại, ánh mắt đờ đẫn nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Ngay cả mình cũng không dám chạm vào nơi đó mà lại bị người khác xâm chiếm. Thậm chí hắn còn có thể cảm thấy nội tạng trong thân thể cũng theo sự va chạm mãnh liệt kia khiến hắn có cảm giác muốn nôn.

Sở Địa Tàng không nói lời nào, hắn chỉ ép Cố Thiên Thụ nhìn hắn. Ánh mắt Cố Thiên Thụ đã không còn bất cứ thần thái nào, lại càng không thể in lại bóng dáng hắn.

Sở Địa Tàng biết, nếu có một vị thần đột nhiên bị trộm mất vũ y rơi xuống nhân gian, nhất định là một đả kích cực kỳ nặng nề. Hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt rồi.

Nhưng ngay từ đầu, Sở Địa Tàng đã sai.

Cố Luân Đường... Không, cho tới bây giờ Cố Thiên Thụ cũng không phải là thần thánh gì, hắn chỉ là một phạm nhân. Dù hắn có diễn giống đến cỡ nào thì hắn cũng không có cảm giác thống khổ giống như vị thần vì đột ngột mất đi tất cả.

Được rồi, đã đến nước này rồi mà còn muốn diễn vai anh hùng. Cố Thiên Thụ không thể không thừa nhận, bị bạo cúc hoa quả thật rất là thê thảm...

“...” Thẩm trải sàn thật mềm mại nha. Có lẽ là do quá thống khổ, hoặc là lý trí bản thân đã không thể chấp nhận được sự thật tàn khốc mình bị một nam nhân cưỡng bức. Dưới tình cảnh đó, không ngờ Cố Thiên Thụ lại vô cùng thần kỳ bắt đầu thất thần. Hắn dán mặt nghiêng của mình lên thẩm, sau đó chậm rãi vuốt ve, giống như làm thế có lẽ sẽ giảm bớt được nỗi thống khổ trên thân thể.

“Nhìn ta.” Đáng tiếc Sở Địa Tàng lại không cho Cố Thiên Thụ trốn tránh. Hắn vươn tay, nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ, ép người kia nhìn hắn: “Nhìn ta... Nhìn cái người đầu tiên có được người rất cuộc là ai.”

Là bạn gái của ta, tên Lưu Tiểu Miêu. Cố Thiên Thụ thầm nhủ trong lòng.

“Kính thành đã mất.” Sở Địa Tàng không nhìn thấy đáp án mà mình muốn trên gương mặt hồ hững kia. Vì thế hắn nhẹ giọng nói: “Người đã không còn là người đứng đầu Kính thành nữa.”

Ngay từ đầu ta đã không phải rồi, Cố Thiên Thụ tự giễu nghĩ. Hắn không rõ vì cái gì mà Sở Địa Tàng lại muốn dùng ngôn ngữ để đả kích hắn. Nhưng khi Sở Địa Tàng nói ra những lời kia, lại không khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy thống khổ chút nào — Sở Địa Tàng nhắm vào Cố Lâm Đường, mà không phải Cố Thiên Thụ.

“Cố gắng sống sót đi.” Mạnh mẽ xâm nhập khiến Cố Thiên Thụ hô đau một cái. Lúc này, biểu tình Sở Địa Tàng vô cùng lạnh lùng, nhìn y như là Sở Thiên Hoàng: “Vì bằng hữu của người, cũng vì nữ nhân tên Ân Túy Mặc kia nữa.”

Vì bị Sở Địa Tàng đối xử thô bạo nên đôi mày của Cố Thiên Thụ ẩn hiện mờ hôi lạnh. Đến khi Sở Địa Tàng kết thúc, những dòng tinh dịch nóng cháy bắn vào bên trong lại khiến Cố Thiên Thụ nhú mày.

“Cút ngay.” Vẫn là hai chữ kia, thậm chí ngay cả biểu tình cũng không thay đổi chút nào.

Sở Địa Tàng nghe thấy Cố Thiên Thụ nói thế liền nở nụ cười. Hắn còn tưởng ít nhất Cố Thiên Thụ sẽ phải chịu một chút đả kích nào đó, nhưng không ngờ Cố Thiên Thụ lại cứng cỏi đến thế.

Nụ cười của Sở Địa Tàng vô cùng xán lạn. Hắn vươn tay nắm lấy tóc Cố Thiên Thụ, sau đó cắn một cái lên môi Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ run lên, ánh mắt nhìn về phía Sở Địa Tàng càng thêm phần nộ — Cái tên điên này!!

“Ánh mắt đẹp lắm.” Sở Địa Tàng buông lỏng miệng, bờ môi cái lưỡi đã dính một ít máu, bộ dạng y như lúc Cố Thiên Thụ cắn yết hầu hắn: “Hy vọng người có thể kiên trì được lâu.”

“Người không phải Sở Địa Tàng.” Cố Thiên Thụ nói: “... Sở Thiên Hoàng.”

Sở Địa Tàng sững sờ, lập tức nở nụ cười: “Sao người nhận ra ta.”

“Hắn sẽ không dám làm thế với ta.” Cố Thiên Thụ lạnh lùng nói: “Cho dù ta có là tù nhân đi chăng nữa.”

“Người nói đúng rồi.” Sở Thiên Hoàng chậm rãi đứng lên, bắt đầu chỉnh lý quần áo của mình. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ nằm trên mặt đất đã không còn chút sức lực nào, nhíu mày: “Người nói đi. Nếu đứa trai em ngốc nghếch kia của ta nhìn thấy bộ dạng này của người thì sẽ thanh lý giúp người hay là làm người thêm một lần nữa đây?”

Cố Thiên Thụ không trả lời.

“Không nói cũng không sao.” Sở Thiên Hoàng hất cằm, khẽ cười nói: “Người còn có rất nhiều cơ hội để nói chuyện, hay — cầu xin.”

“Lăn.” Thân thể Cố Thiên Thụ trần truồng, lại không thấy yếu đuối một chút nào. Hắn nhìn chằm chằm Sở Thiên Hoàng, giống một như con báo bị nhốt mất răng nanh, trong con ngươi dày đặc hận ý.

“Ta đi nha.” Sở Thiên Hoàng cười, nhưng ánh mắt lại không hiện lên ý cười: “Người xem trọng Sở Địa Tàng vậy sao, chẳng lẽ người cảm thấy hắn sẽ bỏ qua người sao?”

Cố Thiên Thụ đã không còn sức để trả lời lại. Hắn xụi lơ trên thảm, bên dưới còn chảy ra dịch trắng, bên trên là song sắt... Bước chân Sở Thiên Hoàng dần xa, rốt cục chỉ còn có mỗi một mình Cố Thiên Thụ.

“Hệ thống.” Cố Thiên Thụ gọi: “Người không bước ra giải thích tình huống này một chút sao?”

“Đây là vì ngài không chịu làm việc nên tạo thành hậu quả nghiêm trọng.” Không ngờ hệ thống thích giả chết kia lại đáp lời: “Bởi vì giá trị nhân phẩm của ngài là âm nên dẫn đến lũy thừa mị hoặc tăng lên nhanh chóng, do đó khiến cho những người chung xung ngài sẽ nổi lên thú tính với ngài.”

Cho nên trách ta sao? Sau khi nghe hệ thống giải thích, Cố Thiên Thụ chỉ muốn lôi cái hệ thống ngu si vô bờ bến này ra đánh một trận. Mọi, lúc trước hỏi nó hệ thống mị hoặc là cái gì, bây giờ nó mới nói cho hắn biết!

“Có thể tự sát không?” Cố Thiên Thụ hỏi thực nghiêm túc.

“Đề nghị ngài không nên làm vậy.” Hệ thống nói: “Trước khi ngài hoàn thành nhiệm vụ chủng mã thì cái chết của ngài sẽ khiến thế giới này hỗn loạn, sau đó sinh ra rất nhiều sự việc đáng sợ.”

Cố Thiên Thụ khép mắt lại, không hỏi nữa. Hắn mệt mỏi quá, chỉ muốn tắm một trận thôi. Nhưng hắn lại bị nhốt trong lồng, sẽ không có người đến quần hắn sống hay chết.

Chậm rãi cuộn mình, Cố Thiên Thụ cứ như thế thiếp đi.

Khi Sở Địa Tàng đến chỗ Cổ Thiên Thụ, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là cảnh tượng.

Tôn thượng của hắn trần trụi cả người, quần áo trên người rách nát giống nhau bao bố bị vứt bỏ. Trên làn da trắng nõn lại đầy rẫy những dấu hôn: hồng có, xanh tím có. Thậm chí trên đùi cùng trên thăm ẩn hiện chất lỏng màu trắng — Chỉ cần là một nam nhân thì liền hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Sở Thiên Hoàng!!!!” Trong nháy mắt, Sở Địa Tàng như muốn điên lên. Hắn điên cuồng gào thét một tiếng, tuyệt vọng tiến lên ôm lấy cái người đang cuộn mình kia.

“Tôn thượng... Tôn thượng...” Tuy ngày thường Sở Địa Tàng đã không còn xưng hô như thế với Cổ Thiên Thụ nữa. Nhưng trong lúc vội vã, Sở Địa Tàng vẫn kêu hai tiếng ẩn sâu dưới đáy lòng kia.

Cổ Thiên Thụ chậm rãi mở mắt ra, thấy là Sở Địa Tàng, hắn thở hắt ra một hơi, lại phun ra một câu khiến tâm thần Sở Địa Tàng hồng mắt: “Người cũng muốn sao?”

Cả người Sở Địa Tàng cứng lại, hắn không dám tin nhìn Cổ Thiên Thụ. Một hồi lâu, mới phát ra một tiếng cười khổ.

“Đúng vậy.” Ánh mắt Sở Địa Tàng không khác gì Sở Thiên Hoàng. Hắn sờ sờ tóc Cổ Thiên Thụ, nở nụ cười: “Nếu hắn đã dám làm, vì cái gì ta lại không dám nhắm tâm chứ.”

Dù sao tất cả đều đã bị hủy — đều đã bị hủy!! Người anh ngoan độc kia của hắn, vì muốn đoạn tuyệt hoàn hoàn con đường quay lại mà đến cả chuyện này cũng dám làm!!! Không thể phủ nhận, vào lúc này, Sở Địa Tàng lại sinh ra một tia sát ý với Sở Thiên Hoàng.

Nếu lúc ấy Cổ Thiên Thụ nhận lầm Sở Thiên Hoàng là Sở Địa Tàng, thì có lẽ bây giờ Sở Địa Tàng sẽ không xuất hiện ở trước mặt Cổ Thiên Thụ. Bởi vì Sở Thiên Hoàng sẽ nói với Sở Địa Tàng là Cổ Thiên Thụ cần được nghỉ ngơi... đợi vài ngày nữa hãy đến thăm...

Mà vài ngày sau, những dấu vết trên người Cổ Thiên Thụ đã biến mất. Đến khi Sở Địa Tàng lần thứ hai xuất hiện trước mặt Cổ Thiên Thụ thì nghênh đón hắn chính là ánh mắt chán ghét, thậm chí là sợ hãi của Cổ Thiên Thụ.

Dựa vào cái gì mà Cổ Thiên Thụ lại dám đối xử bất công với cả hai anh em bọn họ, đây là điều khiến Sở Thiên Hoàng bất mãn. Cũng cùng một hành động, vì cái gì Sở Địa Tàng làm thì cao thượng, mà hắn lại là độc ác?

Sở Thiên Hoàng rất ít khi muốn sự công bằng. Nhưng vào lúc này đây, tâm lý hắn lại cảm thấy rất bất mãn — Hắn dám cá, nếu lúc trước người bị thương là hắn mà không phải Sở Địa Tàng thì nhất định Cổ Thiên Thụ sẽ không chút do dự chặt đầu hắn.

Người... suy cho cùng luôn là động vật tham lam.

Muốn rất nhiều, liều lĩnh cưỡng cầu, ngược lại lại thành công dã tràng.

Sở Thiên Hoàng không ngờ Cố Thiên Thụ lại nhận ra hắn. Nếu đã nhận ra, vậy thì kế hoạch kế tiếp không cần phải tiếp tục nữa — Hắn kêu Sở Địa Tàng xuống xem bộ dạng kia của Cố Thiên Thụ, xem ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Không thể quay lại, đã không thể quay lại được nữa rồi. Sở Địa Tàng ôm lấy Cố Thiên Thụ, nhìn tôn thượng trầm mặc cùng bờ môi bị thương, thông thả hôn lên môi Cố Thiên Thụ.

Đó là một nụ hôn mềm nhẹ, trộn lẫn vị mặn chát của nước mắt. Đường như hắn đang mai táng thứ gì đó rất quan trọng.

Hai mươi năm... trong sinh mệnh của một người rất là quan trọng. Sở Địa Tàng mất hai mươi năm để làm bạn với tôn thượng, lại hủy hoại nó chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Cố Thiên Thụ bị Sở Địa Tàng hôn lên làm hoảng sợ. Hắn còn chưa hiểu vì sao Sở Địa Tàng lại khóc, lại bị hành động kế tiếp của Sở Địa Tàng dọa sợ.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng nói: “Chắc người không biết ta đang ghen tị đâu, ta ghen tị muốn phát điên lên rồi...” Những dấu vết chân thật đó thật chướng mắt, chướng mắt khiến người điên cuồng muốn dốt hết sức lực rửa sạch Cố Thiên Thụ một hồi.

“...” Cố Thiên Thụ ngạc nhiên tròn tròn mắt — Sở Địa Tàng, sẽ không cảm thú giống như hắn nghĩ chứ?!

53. Chương 53: Yên Ổn Làm Người, Tranh Thủ Sớm Đến Ngày Được Cải Tạo

Đó là một cơn ác mộng, nhất định là ác mộng!

Khi lần thứ hai bị tiến vào, bên tai hắn vang lên giọng Sở Địa Tàng khẽ nói: “Ha~, tôn thượng, đã làm người thì ai chẳng muốn được vui vẻ. Nếu người không vui thì ta ở dưới cho người ăn, có được không?”

Ai muốn ăn bên dưới của người!!! Tay Cố Thiên Thụ nắm chặt lấy tấm thảm dưới thân, biểu tình dữ tợn. Hắn đưa lưng về phía Sở Địa Tàng nên đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt Sở Địa Tàng cũng vụn vẹo y như hắn.

“Tôn thượng.” Những dấu hôn ái muội của Sở Thiên Hoàng bị Sở Địa Tàng thay bằng vết tích của mình, trên da thịt trắng nõn đều in đầy những dấu vết hoan ái. Cố Thiên Thụ quỳ rạp trên mặt đất với một tư thế khuất nhục, bị Sở Địa Tàng tiến vào từ đằng sau.

Đầu óc ong ong cả lên, cả người Cố Thiên Thụ mệt rã rời, chỉ có thể cố sức nắm chặt lấy tấm thảm bên dưới mới không để đầu mình va vào song sắt.

Tay Sở Địa Tàng siết chặt lấy thắt lưng Cố Thiên Thụ. Hắn thở dốc, dường như muốn dốc hết tất cả sức lực lên những động tác va chạm của mình.

“...” Chịu không nổi, bị lật người lại, ánh mắt Cố Thiên Thụ tê dại. Hắn không muốn nói chuyện, ngực phập phồng, cảm giác nửa thân dưới dường như đã không còn thuộc về bản thân.

Ma xát, va chạm, những nụ hôn nóng bỏng, tất cả đều như kéo Cố Thiên Thụ vào một thế giới mà hắn chưa từng đặt chân tới. Thế giới kia như được thiêu đốt bởi một ngọn lửa màu đen, giống như muốn đốt Cố Thiên Thụ thành tro tàn.

Bị kéo vào ngực, bị bắt phải thừa nhận một góc độ càng thêm sâu. Đầu Cố Thiên Thụ hơi rũ xuống, thậm chí không còn sức để ngẩng lên.

“Tôn thượng...” Giọng Sở Địa Tàng thật gợi cảm. Nếu Cố Thiên Thụ là một nữ tử lương tình lương duyên với người này thì có lẽ đã sớm bị giọng nói đó quyến rũ.

Nhưng đáng tiếc Cố Thiên Thụ lại không phải, cho nên hắn chỉ cảm thấy thống khổ và chán ghét.

Ban đầu thì không cảm thấy sung sướng, nhưng Sở Địa Tàng lại không thô bạo giống như Sở Thiên Hoàng. Mà Cố Thiên Thụ lại là một nam nhân nhạy cảm nên dưới sự ôn nhu của Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ thực nhanh chóng có cảm giác.

Nhưng loại cảm giác này lại khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy tuyệt vọng — hắn không bao giờ muốn phản ứng với nam nhân.

“Tôn thượng cũng cảm thấy thoải mái sao...” Cố Thiên Thụ ngay trước tầm mắt thật khiến người cảm thấy xa lạ. Làn da trắng nõn điểm những dấu vết không sạch sẽ, đôi chân mở rộng, đôi môi sưng thũng, thậm chí đến ngay cả ánh mắt cũng tán loạn. Sở Địa Tàng đi theo Cố Thiên Thụ hơn hai mươi năm, cũng là lần đầu tiên thấy được vẻ phong tình nhường này.

“Ta sẽ khiến tôn thượng càng thêm thoải mái.” Ánh mắt Sở Địa Tàng cuồng nhiệt, như là phần tử tà giáo cực đoan nào đó. Hắn nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ, sau đó mạnh mẽ hôn lên.

Đó là một nụ hôn vô cùng ôn nhu, nhưng không phải khe lướt mà là càng ngày càng thêm sâu sắc. Sở Địa Tàng duỗi đầu lưỡi vào, sau đó từng chút từng chút một càn quét khoang miệng Cố Thiên Thụ.

Đây đúng là một tình huống vô cùng không ổn. Cố Thiên Thụ còn tưởng kỹ thuật hôn của Sở Địa Tàng sẽ vô cùng trúc trắc, nhưng không ngờ kỹ thuật hôn của tên kia cũng không tồi. Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ hơi giãy giụa, dễ dàng kiềm lại động tác kia.

“...” Mọe, với kỹ thuật hôn này của người thì có cô gái nào mà người không tán được cơ chứ. Làm cái nời gì mà đến đề một nam nhân như ta hả! Nếu như Cố Thiên Thụ có thể mở miệng thì có lẽ đã bắt đầu gào thét ầm ĩ cả lên rồi. Miệng trên bị Sở Địa Tàng hôn, miệng dưới thì bị nhồi đầy. Thậm chí bắt đầu xuất hiện tình huống thần chí tan rã.

Thân thể nam nhân luôn thành thật nhất. Thân thể Cố Thiên Thụ có biến hóa đã bị Sở Địa Tàng nắm chặt trong lòng bàn tay. Hắn vươn tay, cầm lấy nơi kia, sau đó nở nụ cười: “Tôn thượng, ta nhất định sẽ khiến người thực thoải mái.”

Hắn không còn tự xưng là Vân Đình nữa. Vân Đình kia — đã chết.

“...” Cố Thiên Thụ không chịu mở miệng, cho đến khi không chịu nổi mới phát ra một tiếng hừ nhẹ mỏng manh. Âm thanh kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, giống như một cơn lông chim quét lên đầu tim Sở Địa Tàng, khiến hắn muốn nghe nhiều hơn... nhiều hơn nữa...

Sở Địa Tàng nghĩ thế, lập tức càng thêm quá phận bức bách Cố Thiên Thụ, cho đến khi có được điều hắn muốn.

Cố Thiên Thụ bị làm đến ngất xỉu đi. Đầu hắn choáng váng, thân thể rã rời, nơi mẫn cảm lại bị Sở Địa Tàng đùa nghịch làm có phản ứng, nhưng tinh thần lại mệt mỏi tới cực điểm.

Để ta ngủ một lát đi... mệt mỏi, mệt mỏi quá. Ôm suy nghĩ đó, rốt cuộc Cố Thiên Thụ hạnh phúc hôn mê bất tỉnh.

“Tôn thượng.” Nhìn thấy Cố Thiên Thụ không còn phản ứng nữa, Sở Địa Tàng mới dừng tay lại. Hắn cầm lấy một lọn tóc của Cố Thiên Thụ, đưa lên bên môi, nhẹ nhàng hôn lên.

Hắn chiếm được thứ mà hắn hằng mơ ước, vị thần xa xôi không thể với tới lại yên tĩnh nằm trong lòng hắn, da thịt trần trụi quấn quít lấy nhau. Mây hơi nhả lại, đôi môi cũng tô điểm màu sắc diễm lệ.

Làn da như dương chi bạch ngọc lại điểm những vết tích do hắn để lại, thỉnh thoảng còn thở nhẹ một cái. Tất cả đều đẹp như tranh vẽ, đẹp bất khả tư nghị.

Sau khi Cố Thiên Thụ hôn mê, Sở Địa Tàng bế Cố Thiên Thụ ra khỏi lồng sắt. Cách lồng sắt không xa có một phòng tắm.

Lấy hết chất lỏng màu trắng trong thân thể Cố Thiên Thụ ra, ngay lúc đó Sở Địa Tàng lại động tình. Nhưng cuối cùng hắn vẫn nhận lại được — hiện tại Cố Thiên Thụ không có nội lực, nếu làm nhiều, chỉ sợ sẽ đổ bệnh.

Nói cho cùng, Sở Địa Tàng cũng không phải là Sở Thiên Hoàng, sẽ không dùng mọi thủ đoạn để có được Cố Thiên Thụ.

Nếu Sở Thiên Hoàng ở đây thì có lẽ chẳng những không tắm cho Cố Thiên Thụ mà còn quăng trong lồng sắt mặc kệ cả người Cố Thiên Thụ bần thiêu. Sau đó mấy ngày nữa mới đến nhìn một cái.

Cách để hoàn toàn có được một người, thật ra rất đơn giản. Chỉ cần người hủy hoại hết những thứ mà hắn có, cho hắn biết thứ hắn có chỉ có mỗi một mình người mà thôi.

Cố Thiên Thụ có võ công vô song, làm hậu thuẫn cho Kính thành được hòa bình yên ổn. Vậy thì chỉ cần phế đi võ công, hủy diệt Kính thành, liên tiếp làm khó dễ hắn. Vậy thì hắn sẽ chống chọi được bao lâu đây.

Đáp án mà Sở Thiên Hoàng luôn tò mò vẫn chưa có nên hắn không thể chờ đợi được muốn biết câu trả lời. Trong mắt Sở Thiên Hoàng, Cố Thiên Thụ là một thanh kiếm sắc bén vô kiên bất tồi, nhưng cũng vì quá sắc bén nên mới có thể dễ dàng bị bẻ gãy. Khi tôn nghiêm bị vũ nhục, bị dẫm nát dưới chân, phải dựa vào người khác mới có thể sống sót. Cố Thiên Thụ sẽ lựa chọn chịu nhục, hay là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành đây? Dù có là lựa chọn nào thì đều khiến Sở Thiên Hoàng cảm thấy hưng phấn.

Đáng tiếc hắn đã định trước không thể có được đáp án mà hắn muốn biết.

Cho đến bây giờ, Cố Thiên Thụ cũng không phải là Cố Lâm Đường. Hắn chính là một cọng cỏ mọc ven đường, dù có gặp gỡ thảm cảnh bi tráng đến cỡ nào thì cũng vẫn có thể kiên cường sống sót.

Cố Thiên Thụ muốn quay trở về thế giới ban đầu, cũng vì thế nên hắn mới vô cùng quý trọng sinh mệnh của mình.

Nước ấm chỉ càng khiến người thấy thêm mệt mỏi muốn ngủ. Sau khi được cho ăn một ít cháo, Cố Thiên Thụ liền bị khóa lại, giam vào lồng sắt.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng sờ sờ mặt Cố Thiên Thụ, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi đi.” Nói xong, liền bỏ lại Cố Thiên Thụ nằm đó một mình.

Sở Thiên Hoàng phải trả giá đắt cho những việc mà hắn đã làm, Sở Địa Tàng tự nhủ với lòng — Minh lại ngu xuẩn, dễ dàng tin tưởng những lời hứa hẹn của cái tên Sở Thiên Hoàng đó.

Sau khi Cố Thiên Thụ tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Hắn mở mắt ra, vẫn nhìn thấy một mảng màu vàng chói mắt. Ánh mặt trời chiếu vào ô cửa trong phòng, phảng phất hương vị mùa hè.

Toàn thân đều đau nhức, môi nhất định đã bị rách da. Cũng may là cái tên Sở Địa Tàng kia coi như là có nhân tính, có tắm cho mình. Cố Thiên Thụ muốn đứng lên, nhưng lại không có sức. Hắn chỉ có thể nằm đó, bao bọc thân thể bởi một tấm thảm mỏng manh, vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Nếu hắn là Cố Lâm Đường, có lẽ sẽ không chịu đựng nổi mà tự sát. Cố Thiên Thụ cười khổ, đáng tiếc hắn lại là Cố Thiên Thụ vô cùng tiếc mệnh. Dù có bị đối xử như thế nhưng nếu vì hai tên điên kia mà bỏ mạng thì thật không có lời.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, trừ tiếng nước chảy ra thì hầu như không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác. Mất đi khái niệm thời gian là một chuyện vô cùng đáng sợ, Cố Thiên Thụ nhìn mặt trời chậm rãi đi ngủ, mới phát hiện mình đói bụng.

Đói bụng, thì muốn ăn. Cố Thiên Thụ dùng toàn lực đứng lên, hần lão đảo đi đến bên cạnh song sắt, nhưng lại không thấy một ai.

Chẳng lẽ hai tên khốn Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng kia muốn bỏ đói mình sao? Cố Thiên Thụ vốn đã thấy không được thoải mái, hiện giờ trong lòng lại càng thêm nôn nóng. Hắn nhìn dòng nước bên dưới, không ngờ lại thấy hoa mắt chóng mặt.

Trước đó có lẽ hắn còn chưa rõ, nhưng đến lúc này Cố Thiên Thụ mới thật sự cảm nhận được mạng mình đã nằm trong tay Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Bọn họ không cho mình ăn cơm, vậy thì mình sẽ bị chết đói. Nếu bọn họ muốn giết chết mình, cũng giống như bóp chết một con sâu cái kiến đáng thương mà thôi.

Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng... Các người sẽ vì những việc mình làm mà phải trả một cái giá thật đắt. Sắc mặt Cố Thiên Thụ trắng bệch, nhưng sâu trong ánh mắt lại hừng hực lửa hận. Hắn hận, nên mới nhẫn nại.

Sắc trời đã tối, ngay khi Cố Thiên Thụ cho rằng mình không có cơm ăn thì có hai người xuất hiện trong tầm nhìn của hắn.

Một người cầm theo một rổ trúc, người còn lại thì cầm một tấm thảm dày.

Cuối cùng cũng đến, Cố Thiên Thụ không biết mình nên thở phào hay khấn trương nữa đây.

Cơ quan bị đè xuống, một cây cầu gỗ xuất hiện, hai người một trước một sau đi tới. Chờ đến khi hai người đến trước mặt, Cố Thiên Thụ mới giật mình phát hiện — Trên mặt bọn họ lại xuất hiện những vết thương vô cùng rõ ràng. Nhưng nếu dựa vào năng lực hồi phục biến thái của đám người Sở gia thì những vết thương này rõ ràng là mới có mà thôi.

“Lân Đường.” Tay cầm thức ăn, Sở Địa Tàng mở miệng trước: “Đói bụng đúng không? Chúng ta mang thức ăn đến cho người này.”

Xét từ phương diện thức ăn thì Sở Địa Tàng không hề bạc đãi Cố Thiên Thụ.

Cháo rất ngon, rất thơm. Cố Thiên Thụ đói bụng cả một ngày, do dự một chút liền cầm lấy, trầm mặc ăn.

“Ăn ngon sao.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng liền động đến vết thương trên khóe miệng, không khỏi rên một hơi: “Đây là do tự tay Sở Địa Tàng nấu, mùi vị không tệ chứ?”

Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng một cái, tiếp tục ăn.

“Câm miệng.” Sao Sở Địa Tàng có thể không biết được tâm tư của Sở Thiên Hoàng. Ông anh trai này của hắn chỉ vì muốn chọc giận Cố Thiên Thụ mà cái gì cũng có thể nói. Sở Địa Tàng cũng lười so đo, chỉ nói: “Lân Đường, ngươi còn muốn ăn gì nữa không?”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ im lặng ăn cháo... Nói thật, hắn thật sự không quen với việc Sở Địa Tàng kêu tên hắn.

“Ha, nhìn kìa, tôn thượng nhà ngươi có để ý đến ngươi đâu.” Sở Thiên Hoàng cười lạnh một tiếng: “Ăn thì đã ăn rồi, còn vờ vịt thánh nhân cái gì.”

Những lời này như một mũi tên bắn trúng hai con nhạn. Một là trào phúng Cố Thiên Thụ, hai là chỉ Cố Thiên Thụ ăn cháo do Sở Địa Tàng nấu.

“Ngươi còn muốn đánh nữa sao?” Giọng Sở Địa Tàng lạnh lẽo.

Cuối cùng Sở Thiên Hoàng cũng im lặng. Những vết thương do Sở Địa Tàng gây ra lại không giống như những vết thương khác có thể dễ dàng khép lại. Hiện giờ vết thương trên vai do kiếm gây ra vẫn còn ỉn ỉn đau đớn, vì thể đành phải ngậm miệng, nhìn Cố Thiên Thụ ăn hết một bát cháo.

“Đừng quên ngươi đã đáp ứng ta cái gì.” Sở Địa Tàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ ăn xong, mới nghiêng răng phun ra câu này.

“Điều này sao có thể trách ta được.” Công phu nói xảo của Sở Thiên Hoàng luôn là số một, hắn nói: “Nếu ta không ra tay trước, chẳng lẽ ngươi sẽ dám đụng đến một cọng tóc gáy của hắn sao? Sở Địa Tàng, ngươi đừng quên ngươi là thế nào trong lòng hắn.”

Đối mặt với miếng ngọc tâm ái, dù là ai thì cũng sẽ không nhẫn tâm đập nát nó. Nhưng nếu miếng ngọc kia có quá nhiều tỳ vết, vậy thì khi đập nát nó cũng sẽ không cảm thấy quá đau lòng.

Cố Thiên Thụ mặc kệ để cho Chúc Thanh Trạch giết Sở Địa Tàng, đã trở thành tâm ma của Sở Địa Tàng, cũng khiến hắn triệt triệt để để hiểu được Cố Thiên Thụ vĩnh viễn không có khả năng tha thứ cho hắn, mà đối với sự chiếm hữu của Sở Thiên Hoàng cũng đã khiến hắn vỡ nát. Sở Địa Tàng chỉ có thể ngoan tâm, giấu đi tia ảo tưởng cùng áp lực vào sâu trong đáy lòng.

Ảo tưởng chính là ảo tưởng, làm sao có thể trở thành sự thật. Sở Địa Tàng nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Cố Thiên Thụ. Hắn trầm mặc cầm bát không, sau đó bỏ vào trong rổ trúc.

“Cố Lân Đường.” Sở Thiên Hoàng nói: “Ta rất tò mò một chuyện, rốt cuộc thì ngươi có thể kiên trì được bao lâu đây.”

Cố Thiên Thụ biết mình có nói với bọn họ thì cũng chỉ là những lời dư thừa. Vì thế không mở miệng, an an tĩnh tĩnh ngồi trên thảm trải sàn, giống như biến thành một con búp bê tĩnh xảo.

“Người thấy đề nghị của ta thế nào?” Bổng dương Sở Thiên Hoàng nói.

“Để ta suy nghĩ thêm đã.” Hiển nhiên Sở Địa Tàng có chút do dự.

“Người nhìn bộ dạng hiện tại của hắc đi, nào giống một người bị đả kích chứ.” Sở Thiên Hoàng cười nói: “Địa Tàng, đừng nói là người còn ảo tưởng rằng Cố Luân Đường sẽ yêu người chứ?”

“Ta không hề nghĩ thế.” Hy vọng xa vời đã từng có, chẳng qua bây giờ đã sớm hóa thành bọt nước. Sắc mặt Sở Địa Tàng tối tăm, dường như đang cực kỳ nghiêm túc tự hỏi đề nghị của Sở Thiên Hoàng.

Đề nghị kia tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, trực giác của Cố Thiên Thụ nói cho hắc biết... Sở Thiên Hoàng là một tên xấu xa không thể nào mà xấu xa hơn được nữa. Nhìn biểu tình khiêu khích của tên điên kia, thấy sao cũng cảm thấy đó không phải là đề nghị hay ho gì.

“Được.” Nhưng Sở Địa Tàng lại đáp ứng: “Nhưng ta muốn tự mình làm.”

“Tùy người.” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng sâu trong ánh mắt lại lộ ra tia bất mãn — Cái đề nghị này là do hắc nghĩ ra, đáng lẽ phải do hắc làm. Chẳng qua... lần đầu tiên của Cố Thiên Thụ đã bị hắc hưởng thụ, nếu giành giật nữa thì chắc chắn Sở Địa Tàng sẽ trở mặt.

Có một cậu em trai bốc đồng thật đúng là không phải chuyện gì tốt, Sở Thiên Hoàng thầm than.

Là chuyện gì? Chuyện gì mà cần bọn họ tự tay làm? Sau lưng Cố Thiên Thụ đổ một tầng mồ hôi lạnh, hắc cảm thấy mình sắp xui xẻo, hơn nữa lại là cực kỳ xui xẻo —

“Vẫn nên dùng thêm huân hương đi.” Sở Thiên Hoàng nhìn chung quanh lòng sắt: “Ngày mai phải thêm người đến đây canh giữ.”

“Ồ.” Sở Địa Tàng có vẻ trầm mặc.

“Tôn thượng.” Mỗi lần Sở Thiên Hoàng gọi hai chữ này, lúc nào cũng đầy vẻ trào phúng, lần này cũng không ngoại lệ. Hắc vươn tay nắm lấy tấm thảm mà Cố Thiên Thụ đang khoác: “Tấm này bẩn rồi, đổi tấm khác thôi.”

Cố Thiên Thụ không muốn mình trần truồng dưới con mắt của hai anh em nhà họ Sở này một lần nữa, nhưng hiển nhiên quyền lựa chọn lại không nằm trên tay hắc. Sở Thiên Hoàng trực tiếp kéo đi tấm thảm trên người hắc, lộ ra những dấu vết hoan ái dưới tấm thảm.

“Chắc chắc.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng càn quét khắp người Cố Thiên Thụ: “Còn tưởng Địa Tàng người có thể thương hương tiếc ngọc nữa chứ, không ngờ còn thô bạo hơn ta nữa.”

“...” Sở Địa Tàng không nhúc nhích, mắt lạnh nhìn Sở Thiên Hoàng.

“Đừng nhìn ta như vậy.” Sở Thiên Hoàng nhún vai, lúc này mới ném tấm thảm sạch cho Cố Thiên Thụ: “Đây chính là lần đầu tiên của tôn thượng nhà ngươi... sao không ôn nhu một chút chứ.”

Sở Thiên Hoàng còn chưa dứt lời, nhắc tới lần đầu tiên liền khiến lửa giận vừa mới dịu đi của Sở Địa Tàng bùng cháy dữ dội. Hắn cười lạnh: “Vai không còn đau? Ngươi vẫn còn muốn đánh nữa sao?”

Sở Thiên Hoàng tỏ vẻ vô tội: “Nào có.”

Hành động của Sở Thiên Hoàng khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy khuất nhục. Vì thế hắn hít sâu một hơi, lại hít sâu một hơi nữa, tự nói với mình: trước mặt chính là hai miếng xá xiu — Ngàn! Vạn! Lăn! Không! Được! Nổi! Giận!

“Không lấy thì không có gì để che đâu.” Sở Thiên Hoàng còn cho rằng Cố Thiên Thụ sẽ bùng nổ, nhưng không ngờ Cố Thiên Thụ lại có thể nhẫn nhịn được. Nếu là hắn thì chỉ hận không thể xông lên, trực tiếp cắn chết đối phương... À, chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Cố Thiên Thụ thật sự có cắn hắn một ngụm mà.

Đưa tay sờ sờ vết hằn của mình, Sở Thiên Hoàng nói: “Lân Đường, người mệt à?”

Cố Thiên Thụ ăn cháo xong, cả người mệt mỏi không thôi. Hắn cúi đầu, không muốn dây dưa với Sở Thiên Hoàng nữa... Hai tên thần kinh này mau cút đi giùm cái.

“Nếu tôn thượng đã mệt, vậy thì nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Rốt cục Sở Thiên Hoàng đã nói lên câu mà hắn muốn nghe. Nhưng động tác tiếp theo của Sở Thiên Hoàng lại khiến Cố Thiên Thụ cứng người lại — Sở Thiên Hoàng lại bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

“Yên tâm, ta nào có cảm thú như vậy.” Dường như hiểu những gì Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ, Sở Thiên Hoàng cười bốn cợt: “Chỉ là muốn ngủ cùng người thôi.”

... Cùng ta? Ngủ? Còn chưa chờ Cố Thiên Thụ hiểu ra thì thất lưng đã bị Sở Thiên Hoàng ôm lấy, sau đó thân thể đã bị Sở Thiên Hoàng ôm vào lòng.

Chẳng lẽ bọn họ muốn... ngủ cùng mình? Hiểu được điều này khiến Cố Thiên Thụ thấy vô cùng khó chịu. Cả người hắn cứng lại, tay chân giãy giụa nhưng vẫn bị trấn áp dễ dàng.

Tắm tắm vô cùng mềm mại nhưng vào lúc này lại như những cây kim nhọn hoắt khiến cả người Cố Thiên

Thụ đau đớn. Trước mặt hắn là Sở Thiên Hoàng, sau lưng lại là Sở Địa Tàng, trên lưng được bao phủ bởi hai cánh tay, thậm chí ngay cả đầu cũng được gói lên một cánh tay khác.

Khí tức của cả hai bao trùm cả người Cố Thiên Thụ, điều này khiến Cố Thiên Thụ thấy không được thoải mái. Hắn vận vẹo thân thể muốn thoát ra nhưng lại bị Sở Địa Tàng ở đằng sau nhéo nhéo mông.

“Đừng nhúc nhích.” Hơi thở Sở Địa Tàng nóng rực phả vào tai Cố Thiên Thụ, khiến hắn nổi da gà: “Nhúc nhích nữa, ta sẽ không nhịn được đâu.” Lập tức, một thứ vừa cứng vừa nóng đâm vào mông Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ không dám động. Mặt hắn lại chỉ cách Sở Thiên Hoàng một tấc, vì thế chỉ có thể lừa mình dối người nhắm mắt lại, né tránh đi ánh mắt xâm lược của Sở Thiên Hoàng.

“Nhìn thắt lưng này xem.” Sở Thiên Hoàng vừa nói, vừa nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Cố Thiên Thụ: “Nhìn cần cổ này xem...”

“Không cần tay nữa sao?” Giọng Sở Địa Tàng âm trầm.

“Haiz.” Sở Thiên Hoàng biết Sở Địa Tàng không nói giỡn, vì thế đành phải dừng động tác trên tay lại, nhích người hôn lên đôi môi Cố Thiên Thụ: “Em trai lớn tướng rồi, không còn nghe lời anh trai nữa.”

Trong nháy mắt, biểu tình Sở Địa Tàng vận vẹo.

Cố Thiên Thụ nhắm mắt lại, xúc cảm lại càng thêm mãnh liệt. Hắn cảm nhận được hơi thở của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, độ ẩm trên người, cùng mùi hương đặc thù của nam tử. Tất cả đều khiến Cố Thiên Thụ thấy chán ghét, thậm chí là sợ hãi. Nhưng hắn lại không dám nhúc nhích... hay nói đúng hơn là không còn sức để nhúc nhích.

Ban ngày bị lấn qua lấn lại lâu như vậy, lại là hai người nên thể lực của Cố Thiên Thụ đã sớm cạn kiệt. Hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, tự nhủ với lòng: không cần nghĩ nhiều như vậy, không cần nghĩ nhiều như vậy... Ngủ đi, ngủ rồi thì sẽ không cảm giác được thứ gì nữa.

“Người nên tập thành thói quen.” Sở Địa Tàng ôm Cố Thiên Thụ vào ngực, biết hắn còn chưa ngủ nên nhẹ giọng nói: “Nếu không tập làm quen thì cả đời này đừng mong ngủ được.”

Cố Thiên Thụ âm thầm cắn chặt răng. Hắn biết Sở Địa Tàng rất ít khi lừa hắn, cũng vì thế nên mỗi một câu Sở Địa Tàng nói ra, so với Sở Thiên Hoàng càng thêm đáng sợ.

Chẳng lẽ sau này hắn phải trải qua những ngày như vậy sao? Chẳng lẽ hắn phải tập làm quen với cuộc sống như thế sao? Cố Thiên Thụ cảm thấy miệng mình tanh mùi rỉ sắt, nhưng hắn vẫn nhẫn nại nuốt xuống ngụm máu mới trào lên kia.

Ở thế giới không hề tồn tại sự công bằng này thì thất bại sẽ không có quyền được lựa chọn. Người ở trên đỉnh muốn người sống thì người được sống, muốn người chết thì người phải chết. Đường như giấy giụa đã biến thành một thứ hư vô mù mịt...

Dù vậy, Cố Thiên Thụ vẫn không có ý định từ bỏ.

54. Chương 54

Giây phút mà Cố Thiên Thụ cảm thấy hạnh phúc nhất mỗi ngày chính là khi mới tỉnh dậy lúc sáng sớm.

Gió ấm áp, ánh mặt trời dịu êm, tiếng chim hót ríu rít... tất cả đều thật tuyệt vời. Nhưng bắt đầu từ giờ phút này, khoảnh khắc hạnh phúc kia đã tan vỡ như bong bóng xà phòng.

Hắn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một nam nhân đang dõi theo hắn, diện mạo của nam nhân rất quen thuộc — Giấy tiếp theo, Cố Thiên Thụ liền nhắm chặt mắt, hắn còn ngỡ là mình đang gặp ác mộng.

“Ha~.” Một tiếng cười nhạo nhẹ nhàng vang lên, dường như đang nhạo báng sự trốn tránh của Cố Thiên Thụ. Tiếp sau đó, Cố Thiên Thụ cảm thấy môi mình bị xâm nhập, nụ hôn nóng bỏng khiến người hít thở không thông. Cố Thiên Thụ giấy giụa không ngừng thì bị người phía sau siết chặt vòng tay, dù là thân thể hay đầu óc đều mờ mịt.

“Đã tỉnh chưa.” Người phía sau – Sở Địa Tàng nói: “Tôn thượng?”

Nghe đến giọng nói này, cuối cùng đầu óc hỗn loạn của Cố Thiên Thụ cũng tỉnh táo lại. Hắn đỡ dần mở mắt ra, không chút bất ngờ nhìn thấy một gương mặt phóng đại.

“Tối qua ngủ thế nào.” Giọng Sở Thiên Hoàng trong hơn giọng Sở Địa Tàng, rất hợp để làm MC. Chẳng qua khi vào tai Cố Thiên Thụ thì y như heo éc.

Cố Thiên Thụ lười đáp, chỉ muốn tránh thoát khỏi vòng vây của cả hai. Nhưng còn chưa kịp giấy giụa thì bỗng cảm nhận được một thứ gì đó vừa cứng vừa nóng ngay giữa đùi mình.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng Sở Địa Tàng khàn khàn, pha lẫn âm điệu từ tính đặc trưng của nam nhân. Hắn từ phía sau nhẹ nhàng hôn lên tóc Cố Thiên Thụ, nhẹ giọng nói: “Ngủ thêm một lát nữa đi.”

Cố Thiên Thụ biết mình không thể từ chối, vì thế hắn chỉ có thể hít một hơi sâu, sau đó tự nhủ với lòng: phải lãnh tĩnh, phải lãnh tĩnh...

Nhưng mà gặp phải biến thái, dù có lãnh tĩnh đến cỡ nào thì cũng vô dụng. Cuối cùng, Cố Thiên Thụ vẫn

phải dùng chân của mình để giúp hai tên cầm thú kia giải quyết vấn đề. Ngay lúc chất lỏng màu trắng bắn lên chân mình, đầu Cố Thiên Thụ bắt đầu run lên. Hắn cắn chặt răng, tựa trán lên thảm trải sàn muốn bản thân tỉnh táo lại.

“Tôn thượng.” Nhìn thấy Cố Thiên Thụ thế này, Sở Địa Tàng mềm lòng. Hắn tiến lên, không màng đến sự giãy giụa của Cố Thiên Thụ, ôm người nọ vào lòng: “Đi tắm thôi.”

Tay Cố Thiên Thụ run rẩy vì giận dữ, nhưng trên mặt lại không có một chút biểu tình. Hắn liếc nhìn Sở Thiên Hoàng vẫn đang dục cầu bất mãn, rồi lại nhìn Sở Địa Tàng đang vô cùng thành khẩn. Cuối cùng, vẫn gật đầu.

Dường như biết không thể quá bức ép Cố Thiên Thụ, lần này Sở Địa Tàng để Cố Thiên Thụ tự tắm một mình.

Nước ấm lượn lờ hơi sương cộng thêm huân hương dày đặc khiến cả căn phòng nghi ngút sương khói, đầu Cố Thiên Thụ lại bắt đầu choáng váng. Không biết có phải do hắn bị ảo giác hay không mà sau khi bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mang đến đây, Cố Thiên Thụ cảm thấy mình thường xuyên bị choáng đầu hoa mắt. Chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi, tinh – khí – thần cả người đều như bị hút sạch không còn một mảnh.

Phải làm thế nào mới có thể hoàn thành cái gọi là nhiệm vụ, phải làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này. Hiện tại, hai vấn đề này giống như đá tảng đè nặng trong lòng Cố Thiên Thụ. Hắn dùng khăn tắm lau khô người, sau đó mặc sa y màu trắng kia lên.

Cuộc sống như thế đúng là một sự tra tấn. Cố Thiên Thụ ngồi trong phòng tắm, đột nhiên không muốn đi ra ngoài. Hắn không muốn thấy Sở Địa Tàng lẫn Sở Thiên Hoàng, lại càng không muốn nghe thấy mỗi một lời họ nói, mỗi một biểu tình họ lộ ra.

Sở Địa Tàng hiển nhiên vô cùng lo lắng về việc để Cố Thiên Thụ ở một mình trong phòng tắm quá lâu. Thấy Cố Thiên Thụ không bước ra, liền không chút do dự xông vào, liền thấy Cố Thiên Thụ ngồi trầm mặc trên lan can.

Sa y màu trắng hoàn toàn không thể che khuất được những dấu vết hoan ái cùng bờ môi bị tổn thương. Nhưng biểu tình Cố Thiên Thụ vẫn giống hệt như trước, ánh mắt nhìn hắn giống như đang nhìn một con kiến.

Sở Địa Tàng âm thầm nắm chặt tay, tiến lên phía trước, nói: “Lân Đường, đã có thức ăn rồi.”

Cố Thiên Thụ nghe Sở Địa Tàng nói mới giật mình nhìn lại. Hắn không có nội lực, không thể cảm ứng được những sự vật xung quanh nữa. Sở Địa Tàng đi đến trước mặt hắn thì hắn mới phát hiện đến sự tồn tại của Sở Địa Tàng.

Lần này, Cố Thiên Thụ không đợi Sở Địa Tàng thúc giục liền đứng lên đi theo.

Vẫn là cháo, chẳng qua lại thay đổi khẩu vị. Cố Thiên Thụ trầm mặc, ngược lại tâm tình Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại rất tốt.

“Gần đây Chúc Thanh Trạch thế nào?” Sở Địa Tàng mở miệng nói — lời này rõ ràng là đang nói cho Cố Thiên Thụ nghe. Một là cảnh cáo Cố Thiên Thụ, hai là để Cố Thiên Thụ yên lòng về người bạn kia của hắn.

“Vẫn thế thôi.” Sở Thiên Hoàng trả lời, cách nói chuyện thì lười biếng nhưng ánh mắt vẫn đảo quanh người Cố Thiên Thụ khiến Cố Thiên Thụ thấy không được tự nhiên: “Nếu Lâm Đường thấy lo thì chi bằng đến gặp hắn?”

Gặp? Bộ dạng này của mình mà dám đến gặp Chúc Thanh Trạch sao? Cố Thiên Thụ nắm chặt đôi đũa, không ngừng đầu lên. Hắn biết Sở Thiên Hoàng đang kiểm soát khó mình.

“Thôi đi.” Sở Địa Tàng còn không tâm thần mất trí như Sở Thiên Hoàng. Hắn thấy Cố Thiên Thụ trầm mặc, do dự một chút, vẫn buông tha: “Mấy ngày nữa rồi đi.”

“Mấy ngày nữa?” Biểu tình Sở Thiên Hoàng bỗng trở nên có chút vi diệu: “Người xác định?”

Sở Địa Tàng không nói, hiển nhiên là hai người bọn họ đang có chuyện gì đó giấu Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ chậm rãi buông cái chén trong tay xuống. Hắn vốn không muốn ăn, giờ thì bị hai người kia quấy nhiễu nên càng không muốn ăn. Mới ăn có một chút cháo liền không muốn động đũa nữa.

“Ta khuyên ngươi nên ăn nhiều một chút.” Sở Thiên Hoàng nói: “Chúng ta không rảnh đến mức suốt ngày vây quanh xem ngươi ăn cái gì.”

“Ăn nhiều một chút đi.” Lần này, Sở Địa Tàng lại không phản bác lời Sở Thiên Hoàng nói.

Nhưng cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn không cầm đũa. Hắn quay đầu nhìn về ô cửa sổ cách hắn vô cùng xa xôi kia — Ánh nắng ấm áp đang chiếu sáng bên đó khiến tấm thảm trải sàn tỏa ra một màu vàng kim xinh đẹp.

Bên ngoài nhất định rất xinh đẹp, Cố Thiên Thụ nghĩ. Ánh mặt trời ấm áp, làn gió khe lướt, sắc xanh của cây cối, dòng nước trong vắt... Nếu bây giờ ra ngoài đạp thanh, có lẽ sẽ hái được không ít trái cây tươi ngon.

“Đi thôi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Đừng quên chính sự.”

Sở Địa Tàng nghe vậy, nhìn Cố Thiên Thụ một cái, sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

Hai người cùng Cố Thiên Thụ ăn xong liền dọn bàn rời đi. Trước khi đi, Sở Thiên Hoàng còn ăn đậu hũ Cố Thiên Thụ, hôn đến nỗi Cố Thiên Thụ không thở được mới buông tha: “Tôn thượng, nhớ nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu thấy cô đơn thì cứ gọi tên chúng ta.”

Cố Thiên Thụ thở hồng hộc, thân thể mềm nhũn như muốn té xuống sàn. Ánh mắt hần âm ngoan nhìn bóng dáng Sở Thiên Hoàng, hàm răng cắn chặt muốn rớm máu.

Từ khi đến cái nơi quỷ quái này, số lần mình cắn răng rớm máu càng ngày càng nhiều, Cố Thiên Thụ tự giễu nghĩ. Răng rắc một tiếng, lồng sắt lại bị khóa lại. Sau khi cả hai người bọn họ rời đi, mọi thứ lại trở nên tĩnh lặng.

“... A.” Đã quen với sự trầm mặc, đến khi chỉ có một mình mới có thể phát ra âm tiết. Cố Thiên Thụ đập mạnh đầu lên song sắt, nhìn dòng nước bên dưới lồng sắt, bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn sẽ bị nhốt ở đây đến bao giờ? Một người, ở trong lồng, giống như súc vật bị nuôi nhốt, thậm chí còn phải thừa nhận dự vọng chiếm hữu vô cùng vô tận của hai tên kia mà lại không hề có một chút hy vọng trốn thoát.

Bàn tay nắm lấy song sắt nổi lên gân xanh, Cố Thiên Thụ chửi hệ thống thậm tệ. May là hiện tại không giống như trước kia, đến ngay cả nói chuyện với hệ thống mà cũng bị hạn chế số lượng từ, ít ra thì Cố Thiên Thụ vẫn còn có một đối tượng để nói chuyện.

“Người đừng vội.” Hệ thống đáp lại: “Giá trị công lực của người đang từ từ tăng lên. Theo ta thấy, nếu người cố gắng thì sẽ nhanh chóng trở lại thế giới ban đầu thôi.”

Từ từ tăng lên? Cố gắng? Nhanh? Những từ ngữ mơ hồ như đang nói cho Cố Thiên Thụ biết — không nên tin hệ thống, nếu không thì nhất định hắn sẽ bị hố đến thực phẩm.

“Ta có thể biết rốt cuộc ta đang công lực người nào không? Giá trị công lực còn bao nhiêu không?” Cố Thiên Thụ hỏi.

“Đối tượng công lực có: Sở Địa Tàng, Ân Túy Mặc, Sở Thiên Hoàng, Chúc Thanh Trạch, Mục Ngọc Nhan; được sắp xếp dựa theo thứ tự xuất hiện.” Hệ thống nói: “Bây giờ người còn chưa có quyền hạn biết được giá trị công lực, hy vọng người có thể không ngừng cố gắng sớm hoàn thành nhiệm vụ.”

Sở Địa Tàng thì không nói, vì cái gì lại có nhiều người kỳ quái xuất hiện đến vậy. Ân Túy Mặc cũng được, Chúc Thanh Trạch cũng thế, kỳ quái nhất chính là Sở Thiên Hoàng và Mục Ngọc Nhan. Rốt cuộc giá trị công lực này là ám chỉ cái gì?

“Biến thái yêu rất đáng sợ, quý trọng sinh mệnh, rời xa biến thái.” Hệ thống kết câu cuối.

Được rồi, đáng lẽ mình không nên trông mong vào hệ thống có thể giúp được mình cái gì. Sau khi trải qua

chuyện ngày hôm qua, tinh thần Cố Thiên Thụ vốn đã cực kỳ không ổn. Buổi tối lại bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng ôm ngủ, dù là đang ngủ nhưng cũng gặp ác mộng liên tục.

Cái quan trọng nhất chính là vừa mới cơm nước xong, Cố Thiên Thụ lại thấy đói bụng, nếu biết trước như thế thì đã không nên tỏ ra cáu kỉnh rồi. Đối chọi với biến thái thì có cái gì tốt, nên đối tốt với bản thân mới là thượng sách. Tựa như hiện giờ, cho dù hấn đói bụng đến nỗi bụng dán lưng thì cũng chẳng có ai đến quán hấn.

Ngủ đi, ngủ thì sẽ không còn thấy đói bụng nữa. Nghĩ vậy, Cố Thiên Thụ nằm xuống thảm, chớp mũi quanh quần huân hương nồng đậm. Sau một lát, tầm mắt liền trở nên mơ hồ.

Ngủ đi, Cố Thiên Thụ tự nhủ: có lẽ ngủ đi thì mình có thể mơ thấy mình trở về nhà mà không phải là kẻ đáng thương quần thảm nằm trong lồng sắt.

Kim ốc tàng Kiều, thứ được giấu đi chính là mỹ nhân, nhưng lồng sắt vàng kim này lại đại biểu cho cái gì đây. Chẳng lẽ là đang nói mình chính là con hoàng yến không thể nào trốn thoát khỏi bàn tay của bọn họ sao?

Cứ như vậy suy nghĩ miên man không mục đích, cuộn mình nằm trên thảm dưới ánh mặt trời. Lần thứ hai, Cố Thiên Thụ mê man đi.

Lần này hấn không nằm mơ, không có mộng đẹp, cũng chẳng có ác mộng.

55. Chương 55

Ngủ quá nhiều không khiến tinh thần tốt hơn, mà ngược lại sẽ làm tinh thần càng thêm uể oải.

Cố Thiên Thụ ngủ cả ngày, cho đến khi chạng vạng mới bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đánh thức.

Ngay khi mở to đôi mắt, Cố Thiên Thụ mờ mịt. Hấn nhìn hai gương mặt giống hệt trước mặt mình, điều đầu tiên xuất hiện chính là cảm thấy xa lạ.

Ta là ai? Bọn họ là ai? Vì cái gì ta lại ở đây, tại sao bọn họ lại kêu ta? Mê mang chỉ duy trì trong chớp mắt, Cố Thiên Thụ liền mau chóng tỉnh táo lại. Nhưng tình huống này lại khiến hấn cảnh giác.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

“Lân Đường, sao lại ngủ cả ngày thế?” Sở Địa Tàng thuần thực ôm Cố Thiên Thụ vào lòng. Ánh mắt hấn ôn nhu, động tác cũng ôn nhu, nhìn Cố Thiên Thụ giống như đang nhìn trân bảo: “Không sợ tối không ngủ

được sao.”

Cố Thiên Thụ không dám giãy giụa, đầu hấn tựa vào vai Sở Địa Tàng không nhúc nhích, tùy ý để Sở Địa Tàng đùa nghịch.

“Sao không cho ta ôm một cái.” Sở Thiên Hoàng nhỏ giọng oán thăm một câu.

“Gi?” Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc nhìn qua.

“Không có gì. Ta nói, Lân Đường nhất định đói bụng rồi.” Sở Thiên Hoàng biết Sở Địa Tàng vẫn còn đang tức giận vì lần đầu tiên, vì thế không dám nói nhiều, chỉ than thở: “Không biết còn thù dai đến lúc nào nữa.”

Sở Địa Tàng đương nhiên nghe thấy nhất thanh nhị sở. Chẳng qua sắc mặt hấn thản nhiên, làm bộ như không nghe thấy, ôm Cố Thiên Thụ đứng lên đi đến bên bàn ăn.

Cơm chiều vẫn là cháo, tuy có thêm chút thịt băm nhưng vẫn không thể giấu đi bản chất thật của nó là cháo. Cố Thiên Thụ vừa thấy liền mím môi.

Ngày nào cũng cháo, ai chả ngán.

“Ha, Lân Đường, ngươi đừng thấy đây chỉ là một chén cháo nhỏ nhưng nó vô giá đó nha.” Sở Thiên Hoàng dùng đũa gõ gõ chén: “Dù ta có muốn ăn nhưng đứa em trai kia cũng không nhất định sẽ nấu cho ta đó.”

“Ồn ào.” Sở Địa Tàng lạnh lùng trừng Sở Thiên Hoàng một cái.

“...” Có vô giá đến đâu thì nó vẫn là một chén cháo. Cố Thiên Thụ đang đói bụng, nhưng hấn không phải muốn tuyệt thực, chỉ là không muốn ăn mà thôi.

Thấy hấn buông đũa xuống, sắc mặt Sở Địa Tàng âm trầm.

“Ăn.” Biểu tình Sở Địa Tàng vô cùng nghiêm túc, cũng khiến Cố Thiên Thụ biết hấn không nói chơi.

Nhìn thấy Sở Địa Tàng thế này, cảm xúc ủy khuất khó có thể nói ra thành lời ủa vào lòng Cố Thiên Thụ — Lúc trước Vân Đình đối xử với hấn thế nào, mà bây giờ Sở Địa Tàng lại đối xử với hấn thế nào? Có phải đối lập quá mức hay không hả!

“Ăn.” Sở Địa Tàng lạnh lùng nói: “Ta sẽ không nói đến lần thứ ba.”

Ha ha, ăn, ăn shit đi thôi. Cố Thiên Thụ giận dữ, ném đĩa, xoay người rời đi. Nhưng còn chưa đi được mấy bước thì đã bị Sở Địa Tàng kéo vào ngực.

Nụ hôn cưỡng ép khiến Cố Thiên Thụ không thể thở nổi, bàn tay chui vào trong quần áo nói cho Cố Thiên Thụ biết Sở Địa Tàng muốn làm gì. Cố Thiên Thụ kéo tóc Sở Địa Tàng, nhưng lại không thể lay chuyển chút nào. Cho đến khi Sở Địa Tàng hôn Cố Thiên Thụ đến mặt đỏ thở dốc mới cúi đầu thì thầm bên tai Cố Thiên Thụ: “Nếu người không muốn ăn thì chúng ta đi ngủ.”

Con người Cố Thiên Thụ co rút lại — hẳn đương nhiên hiểu cái từ đi ngủ kia có ý nghĩa gì.

“Ai da~, ngọt ngào quá nha.” Sở Thiên Hoàng đặt chén cơm xuống, mặt than nói: “Ngọt đến nỗi khiến người ê răng.”

Ngọt thì làm sao có thể ê răng, ê răng thì không phải do chua hay sao. Cố Thiên Thụ mặc danh kỳ diệu thất thần.

“Sao?” Sở Địa Tàng nhướn mày: “Người muốn nói cái gì.”

“À, ta chỉ là đang khen cơm chiều người nấu ăn rất ngon thôi mà.” Sở Thiên Hoàng ghen khuấy ngồi xuống.

Cố Thiên Thụ đương nhiên không muốn đi ngủ ngay bây giờ. Hắn trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn hạo hạo không sợ chịu thiệt trước mắt, chịu nhục cầm chén lên tiếp tục ăn chén cháo đáng ghét kia.

Không có tâm tình nên ăn cái gì cũng thấy nhạt nhẽo. Cố Thiên Thụ không ăn ra mùi vị gì xong liền phát hiện Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đã sớm đặt chén cơm xuống, bắt đầu mặt không đổi sắc nhìn hắn.

Tuy rất muốn nói một câu nhìn cái gì, có gì đẹp mà nhìn. Nhưng Cố Thiên Thụ vẫn cố gắng không để mình làm ra mấy hành vi khiêu khích ngu ngốc kia.

Ở trong lòng thì đó chính là thiên hạ của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, nếu mình còn không biết sống chết thì thật là ngu xuẩn.

“Đi thôi, đi tắm?” Sở Thiên Hoàng nheo mắt lại, nở nụ cười.

Cố Thiên Thụ ngừng thở, những lời này rốt cuộc là có ý gì — Là một người nam nhân, tất nhiên hắn không thể không hiểu.

“Sở Địa Tàng.” Rốt cuộc Cố Thiên Thụ mở miệng, sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt lại như đang thiêu đốt một ngọn lửa: “Người hận ta?”

Sở Địa Tàng cứng người, hiển nhiên không ngờ lúc này Cố Thiên Thụ lại mở miệng.

“Người hận ta?” Cả người Cố Thiên Thụ run rẩy. Nói không sợ là giả, dù hắn có cố gắng xóa đi cơn ác mộng ngày hôm qua; nhưng trong tiềm thức, Cố Thiên Thụ vẫn như cũ không muốn ác mộng kia tái hiện lại một lần nữa.

“Hắn không hận ngươi.” Sở Thiên Hoàng lạnh lùng mở miệng: “Hắn yêu ngươi đến mức có thể chết đi sống lại nữa là.”

Hô hấp Cố Thiên Thụ trở nên dồn dập, hắn còn muốn nói điều gì nhưng lại bị Sở Thiên Hoàng điểm huyệt.

“Ta đi trước.” Sở Thiên Hoàng không ôn nhu được như Sở Địa Tàng. Hắn trực tiếp vác Cố Thiên Thụ lên vai, đi ra ngoài: “Ngươi muốn đợi ở đây hay là đi luôn.”

Ngồi tại chỗ, môi Sở Địa Tàng giật giật, nhưng cuối cùng vẫn không can Sở Thiên Hoàng lại.

Thấy thế, tâm Cố Thiên Thụ nguội lạnh. Hắn nên biết, người nam nhân tên Sở Địa Tàng này và Vân Đình của hắn... đã sớm không còn là một người.

Nước ấm đã có sẵn, sàn nhà lại lạnh lẽo. Cố Thiên Thụ nằm trên sàn, tay bị đai lưng trói lại.

“Ngươi còn nghĩ là hắn sẽ còn mềm lòng nữa hay sao?” Sở Thiên Hoàng nằm trên người Cố Thiên Thụ, không chút lưu tình ra sức va chạm. Dường như hôm nay tâm tình hắn không được tốt, động tác so với hôm qua càng thêm thô bạo: “Cố Luân Đường, chẳng lẽ ngươi không hiểu hay sao. Vân Đình đã chết rồi, Sở Địa Tàng chính là loại người giống như ta thôi.”

Đầu Cố Thiên Thụ vô lực rũ sang một bên, hai chân bị ép lên vai Sở Thiên Hoàng, cảm giác giống như lúc nào cũng có thể bị Sở Thiên Hoàng bẻ gãy thành hai nửa. Hắn còn định cứ như vậy ngất đi, nhưng sàn nhà ngọc thạch lạnh lẽo dưới thân lại khiến cho hắn cảm thấy vô cùng thanh tỉnh, thậm chí có thể cảm nhận được hình dáng của vật đang ở bên trong thân thể mình.

“Sao không nói gì?” Sở Thiên Hoàng cười lạnh dùng tay ép Cố Thiên Thụ mở miệng, sau đó đưa ngón tay vào khuấy động bên trong: “Hay là ngươi chỉ muốn nói chuyện với hắn?”

“Liên quan cái rắm nhà ngươi.” Cố Thiên Thụ phun ra sáu chữ, ánh mắt nhìn Sở Thiên Hoàng giống như đang nhìn một đồng rác rưởi.

“Đương nhiên không liên quan đến ta.” Cũng không biết là bị cái gì kích thích, Sở Thiên Hoàng đột nhiên nổi giận. Hắn kéo Cố Thiên Thụ vào lòng, sau đó ôm lấy Cố Thiên Thụ tạo thành một tư thế cực kỳ mất thể diện: “Ngươi còn muốn ảo tưởng cái gì nữa, nào có chuyện liên quan tới ta!”

Tư thế kia khiến Cố Thiên Thụ xấu hổ và giận dữ muốn chết. Căn bản không có sức giãy giụa, chỉ có thể ôm chặt lấy bả vai Sở Thiên Hoàng, phòng ngừa bị tiến vào càng thêm sâu.

“Xấu hổ cái gì mà xấu hổ.” Phản ứng của Cố Thiên Thụ rốt cục cũng làm Sở Thiên Hoàng vừa lòng. Hắn cười nhạo một tiếng, hôn Cố Thiên Thụ, miệng mơ hồ không rõ: “Sớm muộn gì cũng thành thói quen thôi.”

Nói xong, xâm nhập một cái thật sâu, suýt nữa làm Cố Thiên Thụ khóc thét lên.

Cứ như vậy làm mấy vòng, đến khi Sở Thiên Hoàng dừng lại thì cả người Cố Thiên Thụ như muốn rơi rụng ra. Hắn nằm trên sàn nhà, thậm chí ngay cả chân cũng không thể nhúc nhích được một chút nào, ánh mắt tan rã giống như một con rối gỗ không có linh hồn.

Sở Thiên Hoàng thoả mãn vuốt ve cơ thể Cố Thiên Thụ, sau đó cười khê nói: “Hắn sẽ đến nhanh thôi, ngươi phải kiên trì lên chứ.”

Cố Thiên Thụ yên lặng nhắm chặt hai mắt.

“Không biết ngươi có từng nghĩ qua rằng mình lại có một ngày nằm trần trổ dưới thân nam nhân hay không đây.” Sở Thiên Hoàng nói: “Càng là người cao quý thì khi chinh phục mới càng thú vị.”

Vậy sao ngươi không chơi cha ngươi đi. Cố Thiên Thụ không muốn quan tâm đến những lời Sở Thiên Hoàng nói, thân thể hắn đã rời, đầu cũng rồi bủ cả lên.

Ngay khi Sở Thiên Hoàng vừa dứt lời, Sở Địa Tàng cũng bước vào.

“Ngươi muốn tiếp tục? Nhìn ánh mắt tôn thượng nhà ngươi kia, hình như còn chưa thỏa mãn đó.” Sở Thiên Hoàng lười biếng nói.

Nhưng đến cuối cùng, Sở Địa Tàng vẫn không làm. Hắn ôm lấy người đã xụi lơ bước vào bồn tắm, chậm rãi xóa đi những vết bẩn trên người Cố Thiên Thụ.

Sở Địa Tàng trầm mặc nhìn bộ dạng của Cố Thiên Thụ, ánh mắt u ám.

Có ai mà không muốn độc chiếm người mình yêu chứ, Sở Địa Tàng cũng không ngoại lệ. Đáng tiếc khi ông trời cho hắn cơ hội lựa chọn thì chỉ có — một là mất hết tất cả, hai là chỉ có được một nửa.

Bị ma quỷ mê hoặc, Sở Địa Tàng đã từng do dự, cũng đã từng giãy giụa... nhưng hắn vẫn phải đưa ra một lựa chọn. Nếu muốn tốt cho người trước mặt, thì — chỉ có thể có được một nửa.

“Chắc chắn, đúng là biết thương hương tiếc ngọc nha.” Sở Thiên Hoàng lại bắt đầu âm dương quái khí trào

phúng: “Không giống như ta, vụng tay gãy hoa khiến người chán ghét.”

“Câm miệng.” Sở Địa Tàng bực bội, ngẩng đầu nói thẳng: “Ăn giấm thì mau cút ra ngoài.”

“... Ăn giấm?” Sở Thiên Hoàng bất khả tư nghị: “Người nói ta đang ăn giấm?”

Sở Địa Tàng giận tái mặt, không nói gì nữa.

Nhưng Sở Thiên Hoàng lại dây dưa không bỏ, hần lạnh lùng nói: “Sở Địa Tàng, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ như ngươi, yêu Cổ Luân Đường sao?”

“Đó là chuyện của ngươi.” Sở Địa Tàng lạnh lùng nói: “Ta nào quản được.”

“...” Sở Thiên Hoàng giận không nói nên lời. Nhưng nếu quan sát thật kỹ thì sẽ thấy lỗ tai hắn đang đỏ bừng...

56. Chương 56: Không Phải Tên Công Nào Cũng Đều Có Thể Thần Kinh Như Thế

Chẳng lẽ đây mới thật sự là cuốn manhua mình đã xem sao? Nhưng vì cái gì những chuyện xảy ra ngay trước mắt mình lại trở nên xa lạ đến thế này.

Sở Thiên Hoàng xa lạ, Sở Địa Tàng xa lạ, nội dung vở kịch, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng xa lạ.

Từ khi đến thế giới này, đến tận ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên mà Ân Túy Mặc bắt đầu hoài nghi suy nghĩ của mình.

Để chứng minh cho những suy nghĩ miên man của mình rốt cuộc là đúng hay sai, thì biện pháp tốt nhất chính là đi tìm nhân vật chính trong cuốn manhua này — Chỉ cần hắn có tồn tại, vậy thì đúng là mình đã xuyên vào manhua.

Nhưng mà Ân Túy Mặc lại không có cơ hội nghiệm chứng ý tưởng của mình. Bị cầm tù, nàng vô lực rời khỏi nơi này. Tuy Sở Thiên Hoàng không làm gì nàng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Sở Thiên Hoàng có thể yên tâm cho nàng rời đi.

Sở gia am hiểu chế thuốc, nếu muốn làm cho ý chí của loại nữ nhân như Ân Túy Mặc trở nên yếu ớt thì đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, không phải là chuyện khó gì. Nhưng vì một nguyên nhân không biết tên nào đó, Sở Thiên Hoàng lại không làm thế.

Chẳng những không làm gì với Ân Túy Mặc mà còn cho nàng ăn, cho nàng uống, thậm chí thỉnh thoảng còn đến tâm sự với nàng... Tuy nói là tán gẫu nhưng đa phần là một hỏi một đáp.

“Người quen biết với Cố Lâm Đường từ lúc nào.” Sở Thiên Hoàng nhìn về phía Ân Túy Mặc, biểu tình vô cùng vi diệu. Không giống như đang nhìn cừu nhân nhưng lại khiến người bị nhìn cảm thấy không hề có thiện ý ở trong đó.

“Dạ, lần đầu tiên gặp mặt... là ở khách điểm Tây Vực...” Tuy Ân Túy Mặc đã trả lời vấn đề này vô số lần, nhưng mỗi lần Sở Thiên Hoàng hỏi đến, nàng lại không thể không trả lời lại một lần nữa. Ánh mắt Sở Thiên Hoàng thật là đáng sợ, tựa như là một loài bò sát máu lạnh, chỉ cần không cẩn thận một cái liền bị cắn một ngụm.

“Thật không?” Sở Thiên Hoàng nói: “Người là Ân Túy Mặc đúng không, là con gái độc nhất của Ân gia?”

“Đúng vậy.” Ân Túy Mặc nơm nớp lo sợ đáp.

“Ta giết cha mẹ người, chẳng lẽ người không muốn báo thù cho bọn họ hay sao?” Sở Thiên Hoàng hỏi.

“...” Nghe thế, Ân Túy Mặc trầm mặc. Đúng là nàng từng có suy nghĩ muốn đi báo thù cho chủ nhân vốn có của thân thể này, nhưng không ai hiểu độ biến thái của Sở Thiên Hoàng hơn nàng. Cho nên đến cuối cùng, Ân Túy Mặc vẫn im lặng không nói.

“Thú vị.” Thấy Ân Túy Mặc trầm mặc, Sở Thiên Hoàng cười nhạt một tiếng. Hắn không mở miệng nữa, ngồi thêm một lát rồi mới rời đi. Từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn đều không có chút biến hóa. Tuy nói là đang tán gẫu với Ân Túy Mặc nhưng chi bằng nói hắn đang lăm bằm lâu bầu một mình.

Tư duy của bệnh thần kinh, người thường không thể nào lý giải được. Đối với biểu hiện khác thường của Sở Thiên Hoàng, Ân Túy Mặc chỉ có thể tự nói với mình như thế.

So với Ân Túy Mặc thì Cố Thiên Thụ thê thảm hơn nhiều. Hắn vẫn bị nhốt trong lồng sắt như trước, mỗi ngày vẫn phải ăn món cháo nhạt nhẽo, tinh thần cũng càng ngày càng không ổn.

Người bị cầm tù trường kỳ thì tình trạng sức khỏe luôn có vấn đề. Huống chi mỗi ngày hắn còn phải thừa nhận dục vọng vô cùng vô tận của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Lần thứ hai bị bắn chất lỏng nóng bỏng vào thân thể, dường như Cố Thiên Thụ đã sắp có thói quen với loại đái ngộ này.

Hắn nằm trong lồng Sở Địa Tàng, ánh mắt tan rã vô thần. Gần đây hình như tóc dài thêm một ít lại tán loạn trên người, càng khiến người thấy ngứa ngáy khó nhìn.

Từ khi đến nơi này, Cố Thiên Thụ rất khó thực hiện được suy nghĩ của mình.

Anh em Sở gia muốn hắc thể nào, thì hắc chỉ có thể làm thế ấy. Ngày qua ngày ở trong cái lồng chim này, xuyên qua ô cửa sổ nhỏ hẹp nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, bên chớp mũi luôn quanh quẩn hương khiến người mệt mỏi muốn ngủ.

Cửu cư lan thất bất văn kỳ hương, cửu cư bảo thị bất văn kỳ xú*. Mới đầu thì còn có thể ngửi thấy mùi hương, nhưng lâu dần theo thời gian thì lại trở nên không còn ngửi thấy gì nữa. Cũng tựa như bản thân Cố Thiên Thụ, thậm chí hắc bắt đầu hoài nghi mình có thể cứ như vậy điên mất hay không nữa.

* Cửu cư lan thất bất văn kỳ hương, cửu cư bảo thị bất văn kỳ xú: Ở lâu thì mình không còn biết mùi thơm, ở lâu thì mình không còn biết mùi tanh nữa.

Ngay khi Cố Thiên Thụ tự an ủi bản thân: thượng đế không cho hắc mở cửa chính thì ít nhất cũng cho hắc mở cửa sổ thì hắc kinh ngạc phát hiện, thượng đế chẳng những không cho hắc mở cửa sổ, lại còn thuận tay dán kín cứng ngắt cái cánh cửa sổ luôn rồi.

Một ngày, Sở Địa Tàng ôm một cái rương gỗ bước vào. Đó là một buổi sáng vô cùng trong lành, Cố Thiên Thụ mềm nhũn nằm trên sàn, bắt đầu vô vị đoán thử hôm nay rốt cuộc là ăn cháo chay hay cháo mặn, chợt nghe thấy tiếng mở cửa.

“Lân Đường.” Sau một tháng ở đây, hầu như đêm nào tôn thượng cũng phải thừa nhận sủng ái của hắc và Sở Thiên Hoàng, những dấu vết hoan ái lưu lại vẫn vô cùng rõ rệt.

Ánh mắt lạnh lùng kia dường như tăng thêm mấy phần diễm lệ, đôi môi sưng đỏ cũng càng thêm mê người, còn có những vết tích xanh tím trên thân thể nữa. Đối với Sở Địa Tàng mà nói, người trước mắt này thấy thế nào cũng không cảm thấy đủ.

“Lân Đường, đi tắm thôi.” Nhưng hôm nay phải làm chính sự, Sở Địa Tàng kiềm chế dục vọng bản thân, ôm Cố Thiên Thụ lên.

Cố Thiên Thụ tựa đầu lên vai Sở Địa Tàng. Hiện tại kháng nghị đối với Sở Địa Tàng mà nói căn bản là tình thú, vì thế hắc cũng lười làm, tùy ý để Sở Địa Tàng muốn làm gì thì làm.

Hôm nay nước tắm hình như có pha thêm loại thuốc gì đó, Cố Thiên Thụ vừa xuống nước liền nhận ra. Hắc phát hiện trong nước có một ít vật chất sền sệt trong suốt, hơi giống mủ cao su ở thế giới trước.

“Đây là cái gì?” Đáy lòng Cố Thiên Thụ nảy lên linh cảm không ổn. Đối với hắc, không có biến hóa mới là chuyện tốt. Mỗi lần Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng muốn làm khó dễ hắc thì luôn khiến hắc đau đầu không thôi.

“...” Kể thường ngày hỏi là đáp lại trăm mặc bất thường. Chẳng những trăm mặc mà còn né tránh ánh mắt

hắn, biểu tình kia rõ ràng đang nói cho Cố Thiên Thụ biết — tên kia đang chột dạ.

“Sở Địa Tàng?” Lòng Cố Thiên Thụ lạnh lẽo, xoay người muốn đi ra ngoài. Nhưng mà còn chưa đi hai bước đã bị Sở Địa Tàng kéo lại.

“Lát nữa sẽ biết.” Sở Địa Tàng nói: “Sở Thiên Hoàng đã đi chuẩn bị vài thứ rồi.”

“...” Chuẩn bị? Lát nữa sẽ biết? Tim Cố Thiên Thụ đập dồn dập, hắn cắn răng hỏi: “Là cái gì?”

Sở Địa Tàng không trả lời, chỉ chăm chỉ tắm cho Cố Thiên Thụ. Cho đến khi tắm sạch sẽ mới dùng khăn khô bao bọc Cố Thiên Thụ lại, không lau khô mà cứ như vậy ôm ra ngoài.

Cố Thiên Thụ giống như con tằm bị Sở Địa Tàng bao lại. Khoảng cách đến lồng sắt ngày càng gần thì linh cảm không ổn lại ngày càng đậm. Ngay khi bước vào lồng sắt, nhìn thấy ‘Sở Thiên Hoàng đã đi chuẩn bị vài thứ’, phản ứng đầu tiên của Cố Thiên Thụ chính là bùng nổ.

“Cút ngay!!!!” Từ khi bị nhốt vào lồng sắt, Cố Thiên Thụ rất ít khi đối kháng chính diện với hai anh em Sở gia. Hắn biết mình không có năng lực ngăn cản hai anh em Sở gia, nhưng khi nhìn những món đồ trước mắt vẫn khiến Cố Thiên Thụ không thể kiềm chế được nội tâm sợ hãi cùng bất lực.

Ở đó đang đặt những cây kim nhỏ có, dài có cùng một đồng thuốc đủ màu sắc. Những thứ này khiến Cố Thiên Thụ vừa nhìn thấy liền hiểu bọn họ muốn làm gì với mình — xăm hình.

Không, không!!! Không biết sức lực từ đâu mà tới, Cố Thiên Thụ lại có thể tránh khỏi vòng tay của Sở Địa Tàng, ngã xuống thảm, lão đảo đứng lên chạy ra bên ngoài lồng sắt.

Đây là bản năng sợ hãi. Tuy biết mình trốn không thoát, nhưng vẫn không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc kia.

Chân mềm nhũn, mới được mấy bước đã ngã nhào. Nhưng hắn vẫn như trước cố bò về phía trước, không dám quay đầu nhìn lại.

“Lân Đường.” Hai chân Sở Địa Tàng xuất hiện trước tầm nhìn Cố Thiên Thụ. Sắc mặt Cố Thiên Thụ trắng bệch, ngẩng đầu liền thấy được Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc: “Người muốn đi đâu?”

“Người muốn làm nhục ta đến mức nào?” Giọng Cố Thiên Thụ run rẩy.

“Đây là ấn ký.” Sở Địa Tàng không đáp, chỉ bế Cố Thiên Thụ lên, cánh tay siết chặt thân thể Cố Thiên Thụ, trấn áp tất cả những giây giụa — Dù người có giết ta cũng không sao, người đừng mong quên được ta, quên đi một người đã từng hoàn toàn có được người.

“Các người muốn cảnh hoa quế?” Nằm trong ngực Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ nhỏ giọng thì thào: “Ta cho các người.”

Sở Địa Tàng dừng chân, nở nụ cười. Hắn nói: “Tôn thượng, người sai rồi. Thứ chúng ta muốn không phải là cảnh hoa quế, mà là người... Huống chi, người còn không biết cảnh hoa quế của Cố gia người rốt cuộc là từ đâu mà có nữa mà.”

Sở Địa Tàng có ý gì? Biểu tình Cố Thiên Thụ ngây dại.

“Đại ca nói đúng.” Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc cúi đầu, nhìn Cố Thiên Thụ: “Đừng nên hy vọng người Cố gia có cái thứ được gọi là ‘tâm’.”

Nếu không chiếm được tâm của người, vậy thì có được thân thể người cũng được.

“Chuẩn bị xong rồi.” Sở Thiên Hoàng vẫn luôn đứng đó xem kịch. Cho đến khi nghe Cố Thiên Thụ nói ba chữ cảnh hoa quế, biểu tình liền biến hóa vô cùng vi diệu. Nhưng thực nhanh chóng khôi phục lại vẻ bất cần đời khi xưa: “Địa Tàng, đã nói trước rồi. Người một nửa, ta một nửa.”

”

Đương nhiên.” Sở Địa Tàng ôm Cố Thiên Thụ đặt lên giường, bắt hắn nằm sấp trên giường, sau đó dùng dây thừng đặc chế buộc hai tay với hai chân hắn lại: “Ta không giống như người, luôn thích nuốt lời.”

“Được rồi, thứ tốt ai mà chả muốn độc chiếm chứ.” Sở Thiên Hoàng vuốt ve lưng Cố Thiên Thụ, sau đó cúi đầu ngửi ngửi cần cổ Cố Thiên Thụ: “Thật là thơm.”

Cố Thiên Thụ hơi run lên.

“Miệng đâu.” Sở Thiên Hoàng nhú mày.

Sở Địa Tàng trầm mặc một lát, vẫn lấy ra một chiếc khăn lụa, chậm rãi buộc quanh miệng Cố Thiên Thụ — Tuy hắn không nghĩ rằng Cố Thiên Thụ sẽ tự sát nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Bắt đầu đi.” Sở Thiên Hoàng cười nói: “Tôn thượng, ngài đừng sợ nha. Cái này tuy hơi đau một chút, nhưng sẽ xong nhanh thôi.”

Vừa dứt lời, trong tay đã cầm một cây kim lên, đâm xuống lưng Cố Thiên Thụ.

“... Á!” Con người Cố Thiên Thụ co lại, miệng phát ra một tiếng nức nở nho nhỏ — hơi lạnh, lại không đau. Nhưng loại cảm giác này so với khi bị Sở Thiên Hoàng quất mấy trăm roi còn khó chịu hơn gấp mấy vạn

lần!

57. Chương 57: Đại Gia, Cầu Xin Ngài Thương Xót Cho Mấy Miếng Thịt Đi

Cổ Thiên Thụ cảm thấy mình đã quá ngây thơ rồi. Hắn lại cho rằng thủ đoạn của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng sẽ không hơn gì cái này. Ngay khi những đường kim tinh tế chậm rãi đâm thủng làn da, Cổ Thiên Thụ mới chính thức cảm nhận được cái gì được gọi là địa ngục. Tay chân bị trói không thể giãy giụa, miệng bị bịt lại không thể mở miệng, cảm nhận được những đau đớn không ngừng — Đây đã định trước là cơn ác mộng mà Cổ Thiên Thụ không thể nào quên.

Mồ hôi lạnh chậm rãi tập trung lên làn da, cả người nằm trên giường, hô hấp dần dần mỏng manh. Nếu người nào mà không biết chắc có lẽ còn tưởng hắn sắp đi đời nhà ma.

“Dừng đồ mồ hôi nữa.” Thấy phản ứng của Cổ Thiên Thụ, giọng Sở Thiên Hoàng cực kỳ bình tĩnh. Hắn xuống tay cực nhanh, khắc nên những đường cong mềm mại lưu loát, có thể thấy được là đã luyện tập vô cùng thuần thục: “Nếu là xăm sai, phải thoa thuốc rồi xăm lại một lần nữa.”

Nghe vậy, thân thể Cổ Thiên Thụ càng run rẩy nhiều hơn. Hắn cắn thật mạnh khăn lụa trong miệng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Không có vấn đề gì chứ.” Sở Địa Tàng chú ý đến biến hóa của Cổ Thiên Thụ.

“Chuẩn bị đã lâu như vậy, làm sao có thể có vấn đề.” Sở Thiên Hoàng vẫn không dừng động tay trên tay, thấp giọng nói: “Nếu người luyện tiếc thì cứ để ta làm hết là được.”

“Nằm mơ đi.” Đương nhiên Sở Địa Tàng không có khả năng đồng ý. Theo ước định thì hình xăm này vốn nên để một người xăm là được. Nhưng không biết vì cái gì, được nửa đường thì Sở Thiên Hoàng lại thay đổi chủ ý, nói muốn cùng Sở Địa Tàng hoàn thành hình xăm. Không những thế lại còn đáp ứng, một tháng sau sẽ để Sở Địa Tàng độc hưởng Cổ Thiên Thụ.

“Một con rắn quá ít, chi bằng xăm song đầu xà*.” Sở Thiên Hoàng nói, mà Sở Địa Tàng cũng đồng ý.

*Song đầu xà: rắn hai đầu

Không sai, hoa văn mà bọn họ chuẩn bị xăm lên người Cổ Thiên Thụ là một con song đầu xà. Một con rắn bạc, cùng một thân thể nhưng lại có hai cái đầu. Một cái xoay quanh ngực Cổ Thiên Thụ, một cái thì uốn lượn quanh cổ Cổ Thiên Thụ. Thân rắn thì quấn quanh bên hông, đuôi rắn thì ẩn hiện trên đùi.

Hình xăm là do Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng tự tay thiết kế, hiệu quả vô cùng làm người vừa lòng — Trên thực tế, trước khi xăm lên người Cổ Thiên Thụ thì bọn họ đã tìm rất nhiều người để luyện tập.

Đương nhiên, những người đó đều đã được xử lý. Sở Thiên Hoàng là một người kiêu ngạo, có đôi khi phải nói là tự phụ. Hắn cảm thấy hoa văn mình thiết kế ra không có khả năng tồn tại hai chữ không tốt — Nếu hiệu quả không được tốt thì hắn nhất định sẽ dùng nước thuốc tẩy đi, rồi xăm lại một lần nữa.

Rất không ổn, tất cả đều không ổn. Cố Thiên Thụ cúi đầu, bả vai hơi run rẩy, cảm nhận những đau đớn đến tận xương tủy kia.

Thân thể bị ấn ký, đó chính là tình huống không ổn nhất. Sắc mặt Cố Thiên Thụ trắng bệch, môi cũng trắng không kém. Chỉ là nhìn bộ dạng đó, giống như là lúc nào cũng có khả năng đi chào ông bà.

Đừng nói là hắn sẽ cứ như vậy chết nha? Tay Cố Thiên Thụ khê giãy giụa, đầu óc đã hỗn loạn không thể không chế hành vi của bản thân được nữa.

“Hình như có gì đó không ổn.” Sở Thiên Hoàng dừng tay. Hắn vừa mới xăm xong cái đầu rắn, đang chuẩn bị tiếp tục xăm thân rắn: “Người nâng hắn dậy thử xem.”

Sở Địa Tàng tháo dây thường ra, ôm Cố Thiên Thụ vào lòng. Vừa ôm liền phát hiện, toàn thân Cố Thiên Thụ vô cùng lạnh lẽo, chẳng những lạnh lẽo mà còn ướt đầm mồ hôi lạnh, ánh mắt khép hờ mất đi thần thái.

“Lân Đường?” Sở Địa Tàng thấy thế, trong lòng căng thẳng, vội vàng kêu lên: “Lân Đường?”

Cố Thiên Thụ không đáp lại, hắn cũng không có động, thậm chí ngay cả con ngươi cũng không chuyển. Cứ như vậy ngoan ngoãn nằm trong lòng Sở Địa Tàng, không nhúc nhích, nhu thuận giống như một con rối gỗ.

“Đề ta.” Đường như Sở Thiên Hoàng đã đoán trước được tình huống này sẽ xảy ra. Hắn chần chờ một lát, kéo Cố Thiên Thụ vào lòng mình, sau đó vươn tay điểm vài huyệt đạo.

“... Lạnh...” Có lẽ hành động của Sở Thiên Hoàng có tác dụng, miệng Cố Thiên Thụ phun ra hai chữ: “Lạnh quá...”

Sở Địa Tàng nhú nhú mày, đứng lên dùng tấm bao bọc cả người Cố Thiên Thụ lại: “Thôi, hôm nay đến đây thôi.”

“Ồ.” Sở Thiên Hoàng suy nghĩ đến điều gì đó, nhìn Cố Thiên Thụ như đã ngắt xỉu, dùng tay búng đi những vết máu trên cây kim: “Vậy mấy ngày nữa... lại tiếp tục.”

“Ừ.” Sở Địa Tàng khép mắt lại.

Đường như biết mình đã an toàn, vẫn luôn run rẩy, Cố Thiên Thụ rốt cục chậm rãi yên tĩnh trở lại.

“Đúng là không thú vị.” Sở Thiên Hoàng thấy thế chỉ có thể ngồi xổm xuống, bắt đầu dọn đồ, không để ý đến Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng nữa.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng vuốt cái trán lạnh lẽo của Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng than thở: “Người nghỉ ngơi trước đi.”

Cố Thiên Thụ cuộn người, không nói.

Biết mình ở đây sẽ khiến Cố Thiên Thụ không vui, Sở Địa Tàng chậm rãi đặt Cố Thiên Thụ lên giường, sau đó đứng lên dọn đồ cùng Sở Thiên Hoàng rồi rời đi.

Sau lưng đau đớn không nguôi, Cố Thiên Thụ không dám động đậy. Cho đến khi hai người kia đi một hồi lâu mới dám thả lỏng thần kinh, thở dài một hơi.

Không sai, hắc giả vờ — Chỉ là một hình xăm mà thôi, trái Thanh Long, phải Bạch Hổ, trên gáy Huyền Vũ... Là một nam nhân, một trăm hình xăm là cái thá gì chứ! Huống chi, thân thể này lại không phải của hắn, sợ cái rắm á. Nếu không sợ, vậy thì điều gì khiến Cố Thiên Thụ phải làm thế này — Nguyên nhân thật sự rất đơn giản, Cố Thiên Thụ phát hiện, dục vọng của hai người kia đối với thân thể này còn chưa được thỏa mãn.

Nam nhân mà chưa được thỏa mãn mới là điều đáng sợ nhất. Cố Thiên Thụ hoàn toàn không muốn nếm thử cứng đối cứng với hai tên thần kinh kia. Thậm chí hắn còn bắt đầu tò mò, nếu như mình thỏa hiệp, vậy thì Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng sẽ đối xử thế nào với hắn. Là giống như món đồ chơi, vứt bỏ như chiếc giày rách; hay là thật sự giống như bọn họ từng nói, trân ái mình?

Vấn đề này thật khiến người tò mò. Cố Thiên Thụ nằm trên giường, yên lặng cười khổ — Hắn thật sự hy vọng có thể nhanh chóng thoát ra khỏi lồng giam này càng sớm càng tốt.

Bên này Cố Thiên Thụ còn đang cân nhắc kế hoạch của mình, bên kia Sở Địa Tàng lại đang cau có với Sở Thiên Hoàng.

“Rốt cuộc là chuyện gì.” Sở Địa Tàng lạnh lùng nói: “Ta còn phải chăm sóc hắn.” — Trong khi hắn ôm Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng dùng nội lực truyền âm bảo hắn ra ngoài.

“Người thật sự là khờ hay đang giả ngu.” Sở Thiên Hoàng nhìn Sở Địa Tàng, cười lạnh: “Chẳng lẽ người thật sự cho rằng hắn nhu nhược đến vậy sao?”

“Có gì khác nhau à.” Sở Địa Tàng thản nhiên nói: “Ta lại không để ý hắn có giả vờ nhu nhược hay không.” Giả vờ cũng được, thật sự cũng thế, đó mới chính là tôn thượng mà hắn muốn. Còn tâm tư sao — hắn không có hứng thú đi đào móc.

“Người sẽ không muốn biết những gì ta đã biết đâu.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng trở nên cực kỳ quái dị. Lúc

nhìn về phía Sở Địa Tàng, thần sắc tựa như đang nhìn một tên ăn mày đáng thương: “... Ta thật sự rất tò mò. Người có từng nghĩ tới hay không, nếu có một ngày người sẽ hận người kia...”

“Ta hận hắn?” Ánh mắt Sở Địa Tàng hiện lên một tia nghi hoặc: “Vì sao ta lại hận hắn.”

“Đương nhiên là vì có nguyên nhân nên mới hận thôi.” Sở Thiên Hoàng nở nụ cười, tiếng cười của hắn quái dị vô cùng. Trong sung sướng lại pha lẫn thâm lương, giống như ác quỷ khóc than giữa đêm khuya: “Thế gian này chẳng lẽ còn có chuyện yêu vô duyên vô cớ cùng hận vô duyên vô cớ sao?”

Nổi nghi hoặc trong mắt Sở Địa Tàng càng thêm nồng đậm. Hắn cảm giác hôm nay Sở Thiên Hoàng cực kỳ không thích hợp.

“Thôi, sớm muộn gì người cũng biết thôi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Chỉ hy vọng ngày đó sẽ không phải là ngày người chết.” — Hoặc là ngênh đón một thời điểm so với cái chết còn đáng sợ hơn.

“Hình xăm làm sao giờ.” Sở Địa Tàng trầm giọng hỏi.

“Nên làm gì thì làm cái đó.” Biểu tình Sở Thiên Hoàng cũng khôi phục lại bình tĩnh. Hắn quay đầu nhìn Sở Địa Tàng, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ người luyến tiếc?”

“Cái cũ không đi, cái mới không đến.” Lúc này, cuối cùng Sở Địa Tàng cũng bộc lộ ra tính būng bình thuộc về Sở gia: “Ta muốn hắn hoàn toàn thuộc về ta.”

“Vậy thì ngày mai tiếp tục.” Sở Thiên Hoàng nói: “Hắn khóc cũng được, cầu xin cũng thế, nếu ai dừng lại thì người đó là con rùa.”

“Sao vậy?” Sở Địa Tàng nói: “Có gì không ổn sao?”

“Người vẫn nên đi xem hắn đi.” Sở Thiên Hoàng không nói gì nữa, hắn phát tay áo, chỉ nói: “Ta đi trước.”

Sở Địa Tàng nhìn bóng dáng Sở Thiên Hoàng đi xa, ánh mắt bỗng tối sầm lại.

Hắn do dự một lát, cuối cùng vẫn trở lại lồng sắt, liền thấy Cố Thiên Thụ cuộn mình, dường như đã ngủ thiếp đi.

“Lân Đường, người còn chưa ngủ sao.” Nhưng đợi đến khi Sở Địa Tàng tới gần mới phát hiện Cố Thiên Thụ vẫn chưa ngủ.

Tại sao lại trở lại? Cố Thiên Thụ trần trụi nhích vào trong thẳm, cảm nhận sau lưng đau đớn không ngừng, lại phát hiện Sở Địa Tàng lại quay lại.

“Không khỏe chỗ nào sao?” Chậm rãi ôm Cổ Thiên Thụ vào lòng, Sở Địa Tàng phát hiện làn da Cổ Thiên Thụ đã khôi phục lại độ ẩm: “Đã đỡ hơn chưa?”

Cổ Thiên Thụ trầm mặc hồi lâu. Ngay khi Sở Địa Tàng cho rằng hắn vẫn trầm mặc như trước thì lại nghe thấy Cổ Thiên Thụ nhẹ nhàng mở miệng: “Không ăn cháo.”

“Cái gì?” Bỗng Sở Địa Tàng cho rằng mình thấy ảo giác.

“Tôi không ăn cháo.” Cổ Thiên Thụ nghẹn nửa ngày mới nghẹn ra được hai chữ: “Ăn thịt.”

Đột nhiên Sở Địa Tàng không biết mình nên lộ ra biểu tình gì.

Thấy Sở Địa Tàng không đáp, Cổ Thiên Thụ còn tưởng hắn từ chối. Vì thế hắn chỉ có thể yên lặng thở dài trong lòng, lại móc một cái khăn lau đi những giọt lệ chua xót.

“Được.” Ngay khi Cổ Thiên Thụ cảm thấy đã không còn hy vọng, Sở Địa Tàng lại chậm rãi nói: “Ăn thịt, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.”

Thật sao, thật tốt quá. Cuối cùng hắn cũng ăn được miếng thịt đầu tiên trong tháng, cuộc sống thật sự là quá tốt đẹp rồi! Bỗng nhiên Cổ Thiên Thụ cảm thấy tiền đồ trước mắt tràn ngập hy vọng.

58. Chương 58: Ở Ngọn Núi Bên Đây Và Bãi Biển Bên Kia, Có Hai Tên Đại Ngốc

Sau đó Cổ Thiên Thụ liền được như nguyện ăn được món thịt mà hắn mong ước đã lâu.

Bữa tối vô cùng phong phú, nào là: hấp, kho, tàu, chiên, hầm. Một bàn đầy thịt, đủ mọi chủng loại: cá có, gà có, vịt có, phong phú vô cùng. Có thể nói một bàn này đủ để Cổ Thiên Thụ chảy xuống huyết lệ vì ăn.

Vì lo lắng mặc quần áo vào sẽ làm ảnh hưởng đến hình xăm, nên Sở Địa Tàng chỉ lấy một mảnh lụa trắng mỏng tanh đưa cho Cổ Thiên Thụ quấn quanh hông, y như một cái váy. Tuy trong lòng cực kỳ mâu thuẫn với loại hình quần áo như nữ nhân này, nhưng cuối cùng Cổ Thiên Thụ vẫn không nói gì. Hình xăm kia đã mài mòn hết ý nghĩ muốn cứng đối cứng của hắn. Cổ Thiên Thụ tin tưởng, nếu hắn còn không rõ hai anh em Sở gia muốn cái gì thì chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng bị nuốt trọn.

Cơm vừa mới nấu nên thơm nức mùi gạo, là hương vị mà Cổ Thiên Thụ khao khát đã lâu. Tuy trong lòng cực kỳ kích động, nhưng Cổ Thiên Thụ vẫn cố bảo trì dáng vẻ vốn có, không đến mức cầm chén lên ăn lấy ăn để.

Mặc dù Cố Thiên Thụ đã cố gắng khắc chế hưng phấn, nhưng Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng vẫn nhìn thấu biểu hiện Cố Thiên Thụ khác hẳn thường ngày. Hai người bọn họ cực kỳ ăn ý liếc nhau, trầm mặc.

Ăn no, uống đủ, nên ngủ. Cố Thiên Thụ ăn cơm xong, cùng Sở Địa Tàng đi rửa mặt, rồi cực kỳ tự giác nằm lên giường.

Vẫn như ngày thường, Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng ngủ ở bên trái với bên phải của hắn. Chẳng qua là hôm nay không có người nào ôm thắt lưng hắn, hình như là lo lắng đụng tới hình xăm còn chưa kịp hoàn thành kia.

Tác dụng của thuốc tê đã sớm qua đi, nằm trên giường, hiện tại Cố Thiên Thụ đã có thể cảm giác được đau đớn ở đằng sau lưng mình. Hắn rất muốn vươn tay ra để kiểm tra, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được — Lỡ như sờ vô rồi nhiễm trùng, không phải vẫn là hắn đi chịu khổ hay sao.

Đêm nay là một đêm không mơ mộng, không ngờ sáng hôm sau Cố Thiên Thụ lại đổ bệnh.

Trán hắn nóng hầm hập, sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều đổ mồ hôi. Có lẽ nhờ phúc bị phát sốt nên thân thể Cố Thiên Thụ lạnh lẽo, vì muốn được ấm áp nên lủi vào trong ngực Sở Thiên Hoàng — Điều này cũng khiến sắc mặt âm trầm cả một ngày hôm qua, hôm nay lại trở nên tươi tắn hơn một chút.

Sở Thiên Hoàng vừa lòng, Sở Địa Tàng lại khó chịu. Thừa dịp Cố Thiên Thụ còn chưa tỉnh, hắn ôm thắt lưng Cố Thiên Thụ, muốn kéo Cố Thiên Thụ về phía mình.

“Làm gì.” Sở Thiên Hoàng thấp giọng thốt: “Người không sợ hắn tỉnh?”

Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc.

Đương nhiên Sở Thiên Hoàng biết tính em trai mình ra sao, vì thế hắn đành phải thỏa hiệp: “Vậy người chỉ có thể ôm một lát, hắn đang sốt đó.”

Lúc này Sở Địa Tàng mới vừa lòng gật gật đầu.

Vì thế Sở Địa Tàng liền kéo bạch tuộc Cố Thiên Thụ đang quấn lấy Sở Thiên Hoàng ra, nhét vào trong ngực mình. Từ khi Cố Thiên Thụ bị bọn họ cầm tù thì hầu như chưa bao giờ có lúc nhu thuận như vậy. Bình thường ngủ ở giữa hai bọn họ cũng tỏ vẻ khó chịu, nào có khả năng nhu thuận giống như hôm nay.

Mình đúng là quá thảm, dù biết phản ứng hiện tại của Cố Thiên Thụ không phải do bản thân Cố Thiên Thụ muốn; nhưng lại vì Cố Thiên Thụ đến gần mà cảm thấy mừng như điên.

Chẳng qua khoảnh khắc lừa mình dối người lại chỉ ngắn ngủi trong phút chốc. Sau một phần tư nén nhang, Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng đều rời giường. Một người đi lấy khăn ướt đắp lên trán Cố Thiên Thụ,

một người thì đi lấy thuốc cho Cố Thiên Thụ uống.

Mà Cố Thiên Thụ thì sốt đến mơ mơ màng màng, nằm trên giường hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Chờ đến khi hần tỉnh lại đã là giữa trưa, tuy đã hạ sốt nhưng cả người vẫn vô lực.

“Trưa muốn ăn gì đây.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ tỉnh, dăm chiêu nói: “Ăn thịt?”

Cố Thiên Thụ mới vừa tỉnh lại, cả người đều mông lung nhưng khi tai nghe thấy từ ‘thịt’ liền phản xạ có điều kiện gật gật đầu.

Thấy vậy, Sở Thiên Hoàng lộ ra một biểu tình quái dị không nói nên lời.

“Yên nào.” Sở Địa Tàng nói: “Giờ làm sao ăn thịt được, ăn cháo thôi.”

Lúc này Cố Thiên Thụ mới chậm rãi phản ứng lại hai anh em Sở gia rốt cuộc đang nói cái gì. Nhưng không biết có phải do bị sốt hay không mà đầu mù mịt, vừa nặng vừa loạn, đè nặng khiến hần thở không nên hơi.

“Nghỉ ngơi đi.” Sở Thiên Hoàng sờ sờ trán Cố Thiên Thụ: “Còn có chính sự nữa đó.”

Cố Thiên Thụ mệt mỏi không muốn nói chuyện, nằm trên giường đóng vai thi thể. Cho đến khi ăn trưa xong, đúng là món cháo vô vị. Đến khi bị Sở Thiên Hoàng ôm vào lòng, hần mới biết được thì ra hai tên biến thái Sở gia này vẫn không muốn buông tha hần.

Sở Thiên Hoàng ép Cố Thiên Thụ ngồi đối mặt trên người mình, lộ ra hình xăm con rắn đã được hoàn thành một nửa. Hần nắm lấy thắt lưng Cố Thiên Thụ, khẽ thì thầm bên tai Cố Thiên Thụ: “Kiên trì một lát là xong thôi.”

Các ngươi là cầm thú sao, ta còn đang sốt đó, ầy vậy mà các ngươi cũng không muốn buông tha ta sao? Tim Cố Thiên Thụ thất lại, đau đớn đến tê tâm liệt phế — Hần cảm thấy bị thương vì đánh giá quá thấp sự vụn vụn của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

“Không sao đâu.” Sở Thiên Hoàng vuốt tóc Cố Thiên Thụ, nói: “Sớm chết sớm siêu sinh.”

Trên thực tế chính là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều không muốn lùi bước, đi làm con rùa rụt cổ nào đó.

Sở Địa Tàng cầm kim lên, nhìn về phía Cố Thiên Thụ đang bị Sở Thiên Hoàng cố định: “Vừa rồi có bỏ thuốc trong cháo, nếu muốn ngủ thì cứ ngủ đi.”

Cố Thiên Thụ không động dậy, hần cứ cảm thấy thân thể mình bị sao sao đó, thì ra... Chẳng qua không

cần phải thanh tỉnh chịu đựng đau đớn, đây cũng là một loại thu hoạch ngoài ý muốn sao?

“Ta bắt đầu đây.” Sở Địa Tàng vừa nói xong liền cầm kim lên tiếp nối với hình xăm của Sở Thiên Hoàng vẽ nên tác phẩm thuộc về chính mình.

Lưỡi rắn đỏ tươi, nửa thân trên xoay quanh bờ ngực trắng nõn của Cố Thiên Thụ, phun ra cái lưỡi nhưng đang liếm nụ hồng kia, có vẻ vô cùng dâm mỹ. Rắn đen và rắn bạc phân nhánh một nửa, nửa dưới thì quấn quanh vòng eo Cố Thiên Thụ một vòng. Cái đuôi vừa thon vừa dài biến mất ở gốc đùi, đuôi nhọn nho nhỏ hướng về phía nơi bí ẩn nào đó. Nửa thân trên của song đầu xà chia thành hai nửa: một nửa đen, một nửa bạc; chiếm lĩnh ngực Cố Thiên Thụ. Rắn bạc thì uốn lượn men theo sống lưng Cố Thiên Thụ, quấn quanh cổ tạo thành một cái xích cổ.

“Được rồi.” Sau khi hoàn thành hết tất cả, trời cũng tối sầm, Cố Thiên Thụ vẫn như trước ngoan ngoãn bị Sở Thiên Hoàng ôm vào lòng nhưng không thấy phát ra chút âm thanh nào.

“Lân Đường?” Sở Thiên Hoàng biết Cố Thiên Thụ vẫn còn tỉnh táo, hắn đưa tay sờ sờ tóc Cố Thiên Thụ: “Có muốn xem thử một chút không?”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, cũng không động.

“Rất đẹp.” Mới xăm xong nên hình xăm còn sưng đỏ. Ngón tay Sở Thiên Hoàng chậm rãi dọc theo sống lưng vuốt ve xuống, ánh mắt hẩn lộ ra một loại mê luyến cuồng nhiệt, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật vô giá: “Nhìn đi nào.”

Cố Thiên Thụ không có quyền được lựa chọn, Sở Thiên Hoàng kêu hắn nhìn thì hắn nhất định phải nhìn.

Gương đồng phản chiếu không được rõ ràng nhưng cũng đủ để Cố Thiên Thụ thấy rõ rốt cuộc hai tên điên kia xăm cái gì lên người hắn.

Song đầu xà vừa yêu dã lại vừa lạnh lẽo chiếm lĩnh toàn bộ thân thể hắn. Từ đùi đến cần cổ đều có hình xăm, vậy thì vĩnh viễn hắn sẽ không có khả năng quên được hai người trước mặt này.

Cố Thiên Thụ bị Sở Thiên Hoàng ôm đến trước gương.

Người trong gương nhìn khá xa lạ, làn da tái nhợt, đôi môi cùng cần cổ đều có thể nhìn thấy dấu vết hoan ái vẫn còn in dấu.

Song đầu xà kia lại không quá lớn. Tuy quấn quanh khắp thân thể Cố Thiên Thụ nhưng vẫn để lại một đồng da thịt trắng nõn, đủ để thỏa mãn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng muốn lưu lại dấu vết.

Dấu hôn hồng nhạt, vết xanh tím do hoan ái, người trước mắt giống như đã quen với việc được yêu thương

như thế. Nhìn qua đúng là có vài phần tình sắc, chẳng qua ánh mắt kia vẫn lưu lại vài phần mỗi một cùng cao ngạo.

“Đẹp không?” Hơi thở Sở Thiên Hoàng phả vào tai Cố Thiên Thụ, giống như một con rắn đang thè lưỡi. Mặt hắn biểu hiện một thái độ mà Cố Thiên Thụ chưa từng thấy qua: “Thích không?”

“Đây là ta xăm, còn đây là của anh trai ta xăm.” Ngón tay Sở Địa Tàng khẽ lướt trên làn da Cố Thiên Thụ, từng chút từng chút một vòng quanh hình xăm: “Tôn thượng thích màu nào?”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu lên.

“Nhìn ta.” Sở Thiên Hoàng bóp cằm Cố Thiên Thụ, bắt hắn nâng đầu lên: “Tôn thượng, ngươi nghĩ thử nếu chúng ta làm người ngay trước gương thì thế nào nhỉ?”

Ánh mắt Cố Thiên Thụ hồ hững, giống như không hiểu Sở Thiên Hoàng đang nói cái gì.

“Nhìn vào đây.” Một ngón tay lướt đến chỗ bị khâu, khiến thân thể Cố Thiên Thụ khẽ run lên: “Nhìn chúng ta vào làm sao, rồi lại ra như thế nào.”

Sở Địa Tàng... Thân thể Cố Thiên Thụ không ngừng run rẩy. Hiện tại hắn không có sức giãy giụa khỏi vòng tay Sở Thiên Hoàng, chỉ có người trước mắt mới có thể ngăn cản điều điên rồ mà Sở Thiên Hoàng đang muốn làm...

Nhưng Sở Địa Tàng sẽ ngăn cản sao? Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng quay đầu đi, lộ ra ánh mắt tuyệt vọng.

“Người còn cho rằng hắn sẽ cứu người sao?” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng: “Để ta nói cho người biết, ngay khi hắn hoàn thành hình xăm kia thì liền cứng...” Nói xong, hắn đã cầm lấy tay Cố Thiên Thụ, bắt ép chạm vào nơi nóng rực vô cùng kinh người nào đó.

“Đương nhiên, ta cũng cứng.” Sở Thiên Hoàng cười nói: “Địa Tàng, còn chờ cái gì nữa?”

Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc đi tới, ngồi xổm trước mặt Sở Thiên Hoàng và Cố Thiên Thụ. Hắn sờ sờ hai má Cố Thiên Thụ, kêu: “Tôn thượng...”

Từ hai chữ này, Cố Thiên Thụ đã biết được đáp án.

“Địa Tàng, đây không phải là...” Sở Thiên Hoàng nhẹ nhàng cắn vành tai Cố Thiên Thụ, nhẹ giọng nói: “Bữa tiệc lớn mà ngươi mong đợi đã lâu sao?”

Là bữa tiệc lớn, cũng là bữa tiệc lớn mà hắn không dám mơ tưởng tới. Sở Địa Tàng khép mắt lại, chậm rãi hôn lên môi Cố Thiên Thụ, nhắm nuốt tiếng nước nở cuối cùng của người nọ.

Nếu đây là cảnh trong mơ, có lẽ là ác mộng, có lẽ... cũng là một giấc mộng đẹp.

59. Chương 59: Ăn CƠM Rồi ĐI NGỦ

“Lúc trước ngươi đã đáp ứng ta cái gì hử, Cố Uyên? Thế mà ta lại ngu ngốc tin vào những lời ngươi nói!”

“Sở Chi Thiên, ta và ngươi đều là nam tử, không thuận theo lẽ thường.”

“Thế nên ngươi mới rời khỏi ta? Cưới vợ? Sinh con? Đi kế thừa cái Kính thành như tử thành kia sao?!”

“...”

“Ta đang nói với ngươi đó!”

“...”

“Ngươi nói đi!!!! Được lắm, Cố Uyên. Ngươi không nói, thì để ta nói. Lúc trước là ai hứa hẹn, chỉ cần tập đến chiều này thì sẽ cùng ta quy ẩn giang hồ hử? Giờ thì sao? Bây giờ ngươi đang thực hiện lời hứa đó sao, là người đứng đầu Kính thành luôn nhất ngôn cửu đỉnh kia sao?!”

“Xin lỗi.”

“Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha. Nếu ý ngươi đã quyết, hai ta đánh một trận đi. Nếu ta thắng thì ngươi phải tuân thủ hứa hẹn, rời đi với ta. Còn nếu ngươi thắng... ta sẽ thả ngươi tự do.”

“Sở Chi Thiên, ngươi hà tất phải thế.”

“Bớt nói nhảm đi, đến đây!”

Phụ thân Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng – Sở Chi Thiên, chết vào năm 36 tuổi vì bệnh cũ tái phát.

Ngay lúc đó, Sở Thiên Hoàng đã hiểu được hàm nghĩa của tử vong. Hắn không hề cảm thấy cái chết của người này đáng để hắn rơi một giọt nước mắt nào.

“Người thấy hần có đáng thương không.” Mẫu thân Sở Thiên Hoàng hình như cũng cảm thấy thế. Ba mươi tuổi, vốn là cái tuổi mà người phụ nữ trở nên nở rộ nhất, nhưng gương mặt già nua của nàng lại giống như một bà lão đã sáu mươi: “Giống một kẻ đáng thương cầu xin người khác, cuối cùng thì sao... Ha ha ha ha ha, không phải cũng giống như con sâu cái kiến bị người nghiền nát hay sao.”

Người trên giang hồ đều tưởng Sở Chi Thiên là vì trận chiến năm ấy với Cố Uyên nên mới trắng niên mất sớm, lại không biết kiêu hùng chốn giang hồ này là vì thương tâm mà chết.

Yêu nam nhân, là chuyện vừa buồn cười vừa đáng thương đến cỡ nào.

Sở Thiên Hoàng nhìn phụ thân của hần càng ngày càng sa sút, tận mắt nhìn thấy ông ta tự hủy hoại bản thân. Ánh mắt kia của hần giống như đang nhìn một người xa lạ.

Sở Chi Thiên ghét Sở Thiên Hoàng, cũng giống như Sở Thiên Hoàng ghét ông. Chỉ cần nhìn ánh mắt đối phương không hề có một chút tình nghĩa huyết thống là biết.

“Người phải cho hần thấy, chuyện hần làm không được, nhưng người lại có thể làm được.” Bị cừu hận che mờ đôi mắt, nữ nhân cười giống một ác quỷ. Nàng sờ sờ đầu Sở Thiên Hoàng nói: “Người phải chứng minh cho hần thấy, hần thất bại đến cỡ nào.”

Năm thứ hai sau khi Sở Chi Thiên chết, người đứng đầu Kính thành – Cố Uyên cũng chết. Cái chết đầy bí ẩn nhưng đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, đây không phải chuyện gì đáng để quan tâm. Cho đến bây giờ, mục tiêu của hần không phải là Cố Uyên mà là người đứng đầu Kính thành đời tiếp theo – Cố Lâm Đường.

Người Sở gia đều là kẻ điên: phụ thân của hần cũng thế, mẹ của hần thế, mà ngay cả bản thân hần... cũng là kẻ điên.

Vì một người nam nhân mà cam chịu, Sở Chi Thiên thật buồn cười. Vì không có được tâm trạng phụ mình mà ngược đãi con trai, mẫu thân cũng thật buồn cười. Sở Thiên Hoàng cứ như thế sống trong cái thế giới buồn cười đó, ngày qua ngày, cho đến khi thành niên.

Yêu... đối với Sở Thiên Hoàng mà nói... nó không đáng một đồng. Hần không cần yêu, cũng chưa bao giờ theo đuổi cái gọi là yêu. Cũng vì thế nên hần hoàn toàn không thể lý giải được tâm tình của Sở Địa Tàng.

“Thứ người muốn có thì rất nhiều, nhưng nếu người thật sự muốn có được thứ gì đó thì người cần phải không từ thủ đoạn.” Mẫu thân dạy dỗ Sở Thiên Hoàng như thế: “Nếu hần muốn chạy thì dù có chặt chân hần cũng phải buộc hần ở lại.”

Đúng vậy, cuối cùng nàng bỏ lại Sở Thiên Hoàng, ra đi cùng với Sở Chi Thiên.

Sở Thiên Hoàng không vì bọn họ mà rơi một giọt lệ nào. Hần bình tĩnh làm hậu sự, bình tĩnh tiếp nhận Sở gia, sau đó bình tĩnh tiếp tục kế hoạch của mình.

“Vậy người muốn có những thứ của phụ thân người sao.” Mẫu thân nói thế: “Những thứ mà phụ thân Sở Chi Thiên người đưa cho Cố Uyên, thì tức là Cố Uyên thiếu Sở gia chúng ta! Cố Uyên chết, thì còn có Cố Lâm Đường; Cố Lâm Đường chết, thì còn có con cái Cố Lâm Đường! Người phải lấy lại những thứ đó, phải lấy về hết! Chôn ở mộ của ta — dù ta có chết, ta cũng thỏa mãn.”

Trong suy nghĩ của nữ nhân bị cừu hận che mờ đôi mắt, cảnh hoa quế kia tượng trưng cho tình yêu của Sở Chi Thiên đối với Cố Uyên. Chỉ khi nào lấy về thì mới có thể hoàn toàn chém đứt được sợi dây liên hệ giữa bọn họ.

“Vậy thì lấy về thôi.” Sở Thiên Hoàng tự nhủ với lòng, hần chột nhớ tới đứa em trai được đưa đến Kính thành từ lúc còn bé của mình.

Bộ dạng y hết hần, lại chẳng gặp mặt được mấy lần. Nhưng hần biết, có một người như vậy tồn tại. Mà người đó, cũng chính là mối ràng buộc huyết thống cuối cùng với mình ở trên cái thế giới này.

Ngủ gục... ngay khi Sở Thiên Hoàng biết Sở Địa Tàng yêu Cố Lâm Đường thì phản ứng đầu tiên chính là thấy vô cùng buồn cười — Đây là vận mệnh của người Sở gia sao? Không ngừng tuần hoàn, tựa như một ma chú vĩnh viễn không thể nào giải được.

Chỉ có điều, Sở Địa Tàng may mắn hơn Sở Chi Thiên nhiều lắm. Nó không giống Sở Chi Thiên, cầu mà không được. Cuối cùng nó cũng chiếm được thứ mà nó muốn, đây nên là kết thúc vốn có của một câu chuyện — Cố Lâm Đường bị cầm tù, trở thành cầm luyện của anh em Sở gia, triệt để bị hủy hoại.

Chỉ là đến một ngày nào đó, tất cả đều đã bị thay đổi — Sở Thiên Hoàng phát hiện một chuyện khiến cuộc đời hần thay đổi hoàn toàn.

“Lâm Đường...?” Cho đến khi mọi thứ kết thúc, Cố Thiên Thụ đã hoàn toàn không thể nào nhúc nhích được một chút nào.

Hần nằm trên sàn, trên người điểm những dấu vết xanh xanh tím tím. Bụng hơi phình lên, nơi ẩn mật nào đó chảy ra chất lỏng màu trắng.

“Lâm Đường.” Sở Thiên Hoàng thỏa mãn, hần liếm môi Cố Thiên Thụ, nói: “Người giỏi quá.”

Cố Thiên Thụ nói không nên lời. Thân thể hần run rẩy, hai chân mở ra, dường như đã không thể khép lại được nữa.

“Ta ôm hần đi tắm.” Đây là việc mà mỗi khi làm tình xong thì Sở Địa Tàng viết nên dấu chấm kết. Hôm nay hần cũng cảm thấy được thỏa mãn.

Cố Thiên Thụ đang bị bệnh, nhiệt độ cơ thể cao hơn bình thường một ít, càng khiến người thoải mái không muốn rời đi.

“Ha~...” Ánh mắt Cố Thiên Thụ tan rã, hần vô thức phát ra tiếng nức nở nho nhỏ, giống như mèo con dùng móng vuốt nhẹ nhàng cọ trong lòng Sở Địa Tàng.

Sau khi bị hai người cùng tiến vào, Cố Thiên Thụ như muốn nổi điên. Đáng sợ nhất chính là hần lại phải đối mặt với những hình ảnh dâm mỹ đó ở chiếc gương đối diện.

Cố Thiên Thụ muốn nhắm mắt trốn tránh, nhưng mỗi khi như thế, Sở Thiên Hoàng lại càng thêm thô bạo. Cho đến khi hần không thể chịu đựng nổi mà mở mắt ra, mới có thể dịu xuống.

Cố Thiên Thụ còn tưởng... mình sẽ chết.

Cảm nhận thân thể rã rời, tinh thần bị tra tấn khiến Cố Thiên Thụ như vừa mới trải qua một cơn bạo bệnh. Thân thể phủ đầy những dấu vết hoan ái, không có chỗ nào là không bị ghi lại dấu vết cả.

Lúc bị hai người tiến vào cùng một lúc, xem chút nữa là Cố Thiên Thụ xin tha. Hần bị Sở Địa Tàng ôm vào lòng, âm thanh nghẹn ngào. Thân thể vốn đang sinh bệnh lại càng khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy mình như muốn chảy máu.

Nhưng mà sinh mệnh quá dai dẳng, hần không chết, mà lại còn sống nhe răng.

Tuy thân thể như đã không còn thuộc về bản thân, thậm chí cũng trở nên mơ hồ không rõ, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn cảm nhận được có người nào đó đang bế hần lên.

“Không...” Cho rằng sẽ bị tiếp tục một đợt mới, Cố Thiên Thụ mở miệng, một tiếng ‘không’ cực kỳ mỏng manh. Nếu không phải Sở Địa Tàng đang ôm Cố Thiên Thụ vào lòng, sợ là cũng nghe không thấy.

“Không có việc gì đâu.” Sở Địa Tàng cúi đầu dùng trán mình chạm vào trán Cố Thiên Thụ: “Đừng sợ, sẽ không có việc gì đâu.”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ là dùng ánh mắt mờ mịt nhìn Sở Địa Tàng, dường như không hiểu hần đang nói cái gì.

“Sao, ngốc rồi à.” Sở Thiên Hoàng nhìn phản ứng của Cố Thiên Thụ, dường như thấy cực kỳ thú vị. Hần cười cười đi tới, dùng tay sờ hai má Cố Thiên Thụ: “Muốn làm nữa sao?”

“... Ha~.” Giọng Cố Thiên Thụ khàn đi, một tiếng rên rỉ vang lên vô cùng điềm đạm đáng yêu.

“Kêu la cái gì, mới vừa rồi không phải còn rất thích hay sao.” Sở Thiên Hoàng ác liệt đưa ngón tay vào quấy phá trong miệng Cố Thiên Thụ, nói với Sở Địa Tàng: “Cũng chỉ có mỗi mình ngươi mới dịu dàng với hần thôi.”

“Lấy ra.” Sắc mặt Sở Địa Tàng đen lại, thấy Sở Thiên Hoàng lấy ngón tay ra rồi mới ôm Cố Thiên Thụ rời đi.

“Hừ, tên tiểu tử này.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng: “Không xem ta là anh trai người sao?”

Trong phòng tắm đã được chuẩn bị sẵn nước ấm. Sở Địa Tàng nhẹ nhàng thả Cố Thiên Thụ vào làn nước, liền thấy thân thể Cố Thiên Thụ giật nảy.

Đối với thân thể bị tàn phá của Cố Thiên Thụ mà nói, nước ấm không phải là thứ gì đó ôn hòa.

“Không sao đâu, không sao đâu.” Ôm lấy người đang chấn kinh vào lòng, Sở Địa Tàng vuốt ve lưng Cố Thiên Thụ, an ủi.

Cố Thiên Thụ đã mệt chết đi được, vừa vào bồn tắm mà như muốn xỉu đi. Nếu không phải có Sở Địa Tàng dìu thì không biết chừng đã chết đuối trong bồn tắm rồi.

“... A~.” Bị ngón tay Sở Địa Tàng xâm nhập vào bên trong, Cố Thiên Thụ phát ra một tiếng rên nho nhỏ.

Động tác của Sở Địa Tàng tuy đã rất ôn nhu nhưng vẫn khiến thân thể Cố Thiên Thụ căng thẳng. Có thể thấy, tối hôm nay đối với Cố Thiên Thụ mà nói có thể nói là đã kích quá lớn.

Sở Địa Tàng thấy thế cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể mau chóng lấy chất lỏng ra, tắm tấp thân thể Cố Thiên Thụ thật sạch.

Sau khi tắm xong, Cố Thiên Thụ đã không thể đứng nổi nữa. Lúc này Sở Thiên Hoàng mới chậm rãi đi vào, nhìn thấy Cố Thiên Thụ ngồi trong lòng Sở Địa Tàng, nở nụ cười: “Sạch sẽ?”

“Ồ.” Sở Địa Tàng hí mắt lại, biểu tình không nóng không lạnh.

“Có muốn ở đây làm thêm lần nữa không?” Nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng chẳng những không thương tiếc mà ngược lại thấy rất hứng thú. Hắn nâng cằm Cố Thiên Thụ lên, nhìn cặp mắt đã mờ mịt kia: “Nhất định sẽ rất thú vị.”

“Ngày khác đi.” Không như Sở Thiên Hoàng dự đoán, Sở Địa Tàng cự tuyệt. Chẳng những cự tuyệt mà còn đả kích Sở Thiên Hoàng một cách tàn khốc: “Đừng quên người đã đáp ứng ta, trong vòng một tháng sẽ không chạm vào hắn.”

Rốt cuộc Sở Thiên Hoàng cũng lộ ra vẻ mặt giống như ăn phải phân: “Người thật sự là em trai ta sao?”

“Người thật sự là anh trai ta sao?” Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng một cái, ôm lấy

Cố Thiên Thụ đã thần chí không rõ đi ra ngoài.

Rồi, rồi... ta không phải anh trai người, người là anh trai ta thì có. Sở Thiên Hoàng thăm nghĩ.

60. Chương 60: Thường Xuyên Về Thăm Nhà*

*Thường xuyên về thăm nhà: tên gốc là thường hồi gia khán khán, tên một bài hát.

Lần đầu tiên Cố Thiên Thụ được ném thử uy lực của hai anh em Sở gia đồng loạt xông lên.

Sau khi trải qua trận tra tấn kia, Cố Thiên Thụ đã phải dưỡng thương mất năm ngày mới khôi phục lại được.

Trong năm ngày đó, mỗi khi bị Sở Thiên Hoàng hay Sở Địa Tàng chạm vào người, thân thể Cố Thiên Thụ đều cứng lại, giống như đã hình thành phản xạ có điều kiện. Cho dù chỉ là cái va chạm đơn giản nhất cũng có thể khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy thống khổ khó có thể thành lời.

Đây không phải là dấu hiệu gì tốt, đến khi Cố Thiên Thụ khôi phục lại, thậm chí đến ngay cả nhớ lại cũng cảm thấy thống khổ. Lần đầu tiên hắn phát hiện mình không có cách nào để có thể tiếp tục dùng thái độ thần nhiên đối mặt với sự cầm tù của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nữa.

Bởi vì ý nghĩ của loại cầm tù này chính là Cố Thiên Thụ sẽ có khả năng lần thứ hai, lần thứ ba gặp phải chuyện xảy ra vào mấy ngày trước.

“Ta muốn rời khỏi nơi này, người có cách nào giúp ta rời khỏi đây không?” Ngày khôi phục lại thần trí, lời đầu tiên Cố Thiên Thụ nói chính là hỏi hệ thống. Giọng hắn tràn ngập bối rối, chỉ cần nghe thôi là có thể cảm giác được hắn đang rất sợ hãi.

“Người chưa hoàn thành nhiệm vụ nên không có khả năng rời khỏi đây.” Hệ thống tỏ vẻ lười biếng y như trước, từ giọng điệu kia cũng có thể nghe ra nó cũng rất khó chịu với Cố Thiên Thụ.

“Vậy thì phải làm sao hả!!!” Cố Thiên Thụ như muốn điên lên. Vừa nghĩ tới thân thể bị hai người cùng lúc ra ra vào vào, thậm chí còn ma sát liên cảm thấy da đầu run rẩy.

Một người thì không nói gì, nhưng hai người thì... đã vượt qua giới hạn mà Cố Thiên Thụ có thể thừa nhận — Dùng hình dung dễ hiểu nhất để miêu tả chính là: dù người có cho ta ăn nhiều thịt đi chăng nữa, cũng không thể bù lại vết thương lòng trong tim ta.

“Phải hoàn thành nhiệm vụ thôi.” Hệ thống nói: “Mau chóng khiến Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nguyên

ý vì người mà chết, thế thì người có thể sớm được rời đi rồi.”

Lời nói không hề chịu trách nhiệm như vậy, cũng chỉ có mỗi hệ thống không hề có áp lực mới có thể nói ra được.

Khiến Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng tự nguyện vì mình mà chết? Nghe xong lời này, Cố Thiên Thụ chỉ có thể cười lạnh. Sở Địa Tàng thì không nói, bảo Sở Thiên Hoàng chết vì hắn, đây coi như là nhiệm vụ bất khả thi.

Cái tên lãnh huyết bạc tình, bất thường âm ngoan như Sở Thiên Hoàng tuyệt đối là một tên biến thái từ trong ra ngoài. Nếu bảo tên điên kia chết vì hắn... thì chi bằng đi công lược cô gái xuyên qua kia còn hơn.

“Ta nói này, sao người cứ mãi chú ý đến những chuyện viển vông thế hả.” Dường như đoán được Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ gì, hệ thống nói: “Bây giờ người có gặp được Ân Túy Mặc không? Không hề, bây giờ người chỉ có thể gặp được Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng thôi?”

“...” Cố Thiên Thụ ghen lời.

Đây đúng là một vấn đề nghiêm trọng. Từ khi hắn bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cầm tù thì chưa từng thấy người nào khác, chứ đừng nói chi đến công lược. Không thấy ai, vậy thì làm sao mà hoàn thành nhiệm vụ.

Mà không hoàn thành được nhiệm vụ, vậy thì chuyện rời đi cũng trở thành một câu nói suông.

Đây là một vòng tuần hoàn vô hạn không lối thoát, chẳng lẽ mình phải đi công lược Sở Thiên Hoàng? Cố Thiên Thụ cảm thấy đây là một chuyện hoàn toàn không thể làm được.

Sở Thiên Hoàng không phải là người bình thường, có hay không có tình cảm như người bình thường thì không biết. Nếu Cố Thiên Thụ tùy tiện ra tay, chỉ sợ tai ương sẽ rơi vào người mình... Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, Sở Địa Tàng đúng là có tiềm lực phát triển.

“Đừng do dự nữa.” Hệ thống lãnh đạm nói: “Tính cách người thế nào, ta còn không rõ sao. Chỉ cần có thể trở về thì chuyện gì mà người không làm được.”

Làm như người hiểu ta lắm ấy. Nếu hệ thống đứng trước mặt Cố Thiên Thụ thì nhất định Cố Thiên Thụ sẽ phun nước miếng đầy mặt hệ thống cho biết tay. Là ai mang ta đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này hả, đến tình hình này mà còn nói mát nữa à.

“Nỗ lực lên thiếu niên, hệ thống mị hoặc luôn luôn là hậu thuẫn trung thành của người.” Hệ thống nói xong câu này liền yên lặng để cho Cố Thiên Thụ có gào thét chửi bới đến cỡ nào cũng không rên một tiếng.

Hệ thống mị hoặc... Cố Thiên Thụ nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi. Chẳng lẽ hắn phải tạm nhẩn nhin vì đại cục mà đi câu dẫn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng?! Nhưng hắn sẽ thành công sao?!

“Tĩnh?” Còn chưa chờ Cố Thiên Thụ nghĩ ra đáp án, giọng Sở Địa Tàng liền vang lên.

Cố Thiên Thụ mở mắt ra, thấy mặt than Sở Địa Tàng.

“Muốn ăn gì không?” Trong mấy ngày được nghỉ ngơi, Cố Thiên Thụ lại tiếp tục sự nghiệp húp cháo. Nhưng cháo kia dường như đã được đặc chế, sau khi Cố Thiên Thụ ăn cháo xong liền cảm thấy thân thể có sức lực, miệng vết thương cũng khép lại nhanh hơn.

Hình xăm song đầu xà ở sau lưng hắn đã định hình, mà hình xăm này cũng đã khắc ghi vào sâu trong đầu Cố Thiên Thụ.

Màu bạc cùng màu đen quấn quanh trên thân thể Cố Thiên Thụ, giống như một sợi dây thừng lấy mạng, siết chặt lấy cổ Cố Thiên Thụ.

“Hừm?” Sở Địa Tàng nhìn một cái liền nhìn thấu Cố Thiên Thụ đang thất thần. Hắn đi qua nâng tay sờ trán Cố Thiên Thụ, thấy không bị sốt mới nói: “Sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?”

Cố Thiên Thụ đương nhiên không trả lời, hắn yên tĩnh hồi lâu, mới nói: “Không ăn cháo.”

“Được.” Kể từ ngày đó, vẫn không thấy Cố Thiên Thụ mở miệng nói một chữ nào, điều này làm Sở Địa Tàng rất lo lắng. Cũng may Cố Thiên Thụ cũng đồng ý mở miệng... tuy nội dung vẫn không rời mấy món ăn.

“Để ta nấu thịt cho ngươi ăn nhé.” Hiện tại tâm tình Sở Địa Tàng thực khó để có hình dung được. Trước mặt, Cố Thiên Thụ đang yếu ớt nằm trên giường, khác xa với tôn thượng khi xưa. Loại biến hóa này cũng không khiến Sở Địa Tàng tâm sinh biến hóa. Giống như cho dù người trước mặt có biến thành bộ dạng gì thì hắn vẫn giữ nguyên tâm tình như xưa.

“Ta muốn gặp Chúc Thanh Trạch.” Do dự thật lâu, Cố Thiên Thụ nói. Hắn chỉ nói có một lần, ánh mắt rực sáng nhìn Sở Địa Tàng. Ánh mắt kia khiến Sở Địa Tàng không thể cự tuyệt.

“Được.” Nói cho cùng, Sở Địa Tàng vẫn không phải là Sở Thiên Hoàng. Khi đối mặt với Cố Thiên Thụ liền chịu thua, hắn căn bản vô lực cự tuyệt.

Vì thế sau khi cả hai ăn cơm trưa xong, Cố Thiên Thụ liền cùng Sở Địa Tàng đến nơi giam giữ Chúc Thanh Trạch.

Đây là lần đầu tiên sau khi Cố Thiên Thụ bị cầm tù được rời đi, cũng là lần đầu tiên hắn chân chính nhìn

thấy Sở gia.

Khi ra cửa, Sở Địa Tàng đổi cho Cố Thiên Thụ một bộ cẩm y màu trắng, chẳng qua lại không tháo vòng cổ trên cổ xuống.

Chiếc vòng trên cổ như luôn nhắc nhở Cố Thiên Thụ đừng nên làm chuyện gì vượt quá giới hạn.

Cố Thiên Thụ không đủ thông minh, nhưng cũng không quá ngu ngốc. Dọc đường đi, hắn vẫn luôn âm thầm quan sát con đường mình đi qua, muốn ghi nhớ bố cục Sở gia.

“Sở gia là một trận pháp.” Không biết là vô tình hay cố ý, Sở Địa Tàng mở miệng giới thiệu: “Những con đường này cứ cách vài canh giờ sẽ biến hóa một lần. Nếu là người không biết mà xông vào, chắc chắn sẽ có đi mà không có về.”

Đây là nói đang nói cho hắn nghe đi, tuyệt đối đang nói cho hắn nghe, đúng không?! Cố Thiên Thụ thầm gào thét trong lòng, nhưng hắn lại không cho rằng lời này là gió thoảng bên tai.

Nếu là do Sở Thiên Hoàng nói thì Cố Thiên Thụ sẽ không quan tâm, thậm chí còn cho rằng Sở Thiên Hoàng đang cố ý hù dọa hắn. Nhưng đây là do Sở Địa Tàng thì tính chân thật lại tăng lên rất nhiều, khiến Cố Thiên Thụ không khỏi bắt đầu suy xét đến những biện pháp khác. Có lẽ là do đã lâu không đi bộ nên mới được có nửa canh giờ, Cố Thiên Thụ liền hụt hơi. Hắn không có nội lực, lại mới bệnh nặng một hồi, còn phải ứng phó với dục cầu vô độ của Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng, thân thể làm sao chịu nổi.

Cho đến bây giờ, Sở Địa Tàng vẫn luôn thiện giải nhân ý, nhìn thấy tình huống này liền bế Cố Thiên Thụ lên.

“Buông ra.” So với ôm thì Cố Thiên Thụ cực kỳ không muốn bộ dạng hiện tại bị người khác nhìn thấy. Mặt hắn đỏ ửng lên, như là thẹn quá hóa giận: “Sở Địa Tàng!”

“Yên tâm, nơi này không có ai cả.” Sở Địa Tàng không hổ là đã hầu hạ Cố Thiên Thụ hơn hai mươi năm, trên gương mặt than thường ngày hiện lên ý cười: “Ta đã dặn bọn họ lui đi hết rồi.”

Bọn họ trong miệng Sở Địa Tàng đương nhiên là chỉ tới ở Sở gia.

Cố Thiên Thụ biết mình giãy giụa vô ích, huống chi hắn cũng hơi mệt, vì thế đành phải thỏa hiệp.

Mà sau đó Cố Thiên Thụ liền phát hiện, lựa chọn này hiển nhiên rất sáng suốt.

Sở gia rất rộng lớn, Sở Địa Tàng cũng phải mất một canh giờ mới đi tới nơi.

Nếu đã xa vậy thì sao không ngồi xe ngựa chứ, Cố Thiên Thụ mím môi nghĩ thầm.

“Thời tiết hôm nay rất đẹp.” Sở Địa Tàng mở miệng: “Đã lâu rồi ngươi không ra ngoài chơi, chuyện này tốt nhất đừng để cho anh hai biết... Nếu hắn biết, sợ là sẽ gây phiền nhiễu.”

Dựa theo tính cách của Sở Thiên Hoàng, nếu phải nhốt Cố Thiên Thụ thì: nhốt một ngày không phục thì sẽ nhốt một tháng, một tháng không phục thì nhốt một năm. Cho đến khi những góc cạnh trên người Cố Thiên Thụ bị mài nhẵn nhụi, lúc đó hắn mới vừa lòng.

Nhưng kết quả mà Sở Địa Tàng muốn hiển nhiên không giống với Sở Thiên Hoàng. Thứ hắn muốn chính là một tôn thượng như xưa; mà không phải một con rối gỗ, cái gì cũng không biết.

“Chỉ có rối gỗ mới không rời khỏi ngươi.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo ảo mộng của Sở Địa Tàng: “Ngươi cho rằng ngươi có thể giữ hắn ở lại được sao? Cố Lâm Đường là người thế nào, chẳng lẽ ngươi còn không rõ?”

Người Cố gia đều là quái vật lãnh huyết lãnh tình, trông mong bọn họ động tình thì cũng chỉ đổi lấy được một cái tát tai mà thôi!

“Đến nơi rồi, tôn thượng.” Rốt cuộc cũng đến nơi giam Chúc Thanh Trạch, Sở Địa Tàng thả Cố Thiên Thụ xuống đất, còn hắn thì tiến lên gõ cửa.

“Ai đó.” Giọng Chúc Thanh Trạch vang lên: “Vào đi.”

Người này dường như sống cũng không tệ. Cố Thiên Thụ nghe thấy Chúc Thanh Trạch lười biếng lên tiếng, thầm nghĩ.

Chúc Thanh Trạch ngồi ở trong phòng, tập trung nhìn bàn cờ trước mặt, vô cùng vui vẻ.

Cố Thiên Thụ nhìn thấy Chúc Thanh Trạch như thế, nhẹ nhàng thở hắt ra, lại có chút ghen tị.

“Lâm Đường! Sao ngươi lại tới đây!” Chúc Thanh Trạch vừa mới nâng tay lên liền thấy Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng đến. Hắn tinh mắt chú ý đến cái vòng cổ trên cổ Cố Thiên Thụ.

“Đến thăm ngươi.” Cố Thiên Thụ vào trong phòng.

“Các ngươi cứ nói chuyện đi, ta ở bên ngoài chờ.” Sở Địa Tàng lại không vào, còn cực kỳ sẵn sàng nói: “Nửa canh giờ.”

“Ngươi không sao chứ.” Khi Chúc Thanh Trạch hỏi những lời này, giọng vô cùng khô khốc. Đương nhiên hắn biết Cố Thiên Thụ sẽ không có việc gì, nhưng hắn lại hoàn toàn không có cách nào trợ giúp bạn tốt

của mình.

Bị nhốt ở đây, Chúc Thanh Trạch có thể lựa chọn tự sát để bảo toàn khí tiết. Nhưng thù lớn chưa trả thì hẳn làm sao có thể trở mặt nhìn hai tên ma quỷ kia tiếp tục an nhàn mà sống!

“Vẫn ổn.” Cố Thiên Thụ chỉ lắc lắc đầu.

Tuy những dấu vết hoan ái trên người Cố Thiên Thụ đã biến mất, nhưng vẫn có những thứ không thể nào xóa nhòa đi được: ví dụ như khí chất đã biến hóa trên người Cố Thiên Thụ. Ánh mắt Chúc Thanh Trạch có chút phức tạp nhìn người bạn tốt của mình đang trầm mặc không nói, cảm thấy có một ngọn lửa không tên bùng cháy trong lòng:

“Người...”

“Ân Túy Mặc sao rồi?” Cố Thiên Thụ có chút lo lắng về cô gái xuyên qua kia có thể gặp phải phiền toái gì đó hay không.

“Nàng?” Chúc Thanh Trạch nghi hoặc: “Vẫn bình thường, trên người nàng lại không có thứ gì mà Sở Thiên Hoàng muốn cả.”

Đúng, Sở Thiên Hoàng lại không biết đến chỗ đặc biệt của Ân Túy Mặc. Nhưng điều này lại không có nghĩa là hẳn có thể yên tâm, lỡ như Sở Thiên Hoàng tra tấn Ân Túy Mặc thì sao. Nghĩ đến đây, Cố Thiên Thụ tiếp tục nói: “Hắn có dùng thuốc gì lên người ngươi không.”

“Không.” Chúc Thanh Trạch thở dài: “Ta có biết cái gì đâu, dù hẳn có dùng thuốc thì cũng chẳng có gì để nói.”

Nghe đến đó, cuối cùng Cố Thiên Thụ cũng thấy yên tâm. Nếu ngay đến cả Chúc Thanh Trạch mà Sở Thiên Hoàng cũng không dùng thuốc, vậy thì sẽ không dùng với Ân Túy Mặc. Thế nên bí mật của mình... cũng được bảo vệ chẳng.

“Người... đừng nên miễn cưỡng bản thân.” Chúc Thanh Trạch do dự hồi lâu, vẫn quyết định khuyên nhủ bạn tốt của mình: “Cứng quá dễ gãy. Ngẫu nhiên bị áp chế, cũng là một loại ma luyện.”

Lời an ủi có cũng như không này, không biết có tác dụng hay không, Chúc Thanh Trạch cũng không biết.

Nửa canh giờ không dài, Cố Thiên Thụ lại không thể nói nhiều, thế nên trở thành Chúc Thanh Trạch tự nói một mình. Hắn nói: Chung Nghi Nguyên thường xuyên đến chơi cờ với hắn, trong vườn có rất nhiều thảo dược quý hiếm, Sở gia có trận pháp nên hẳn không có cách trốn thoát, cùng một số chuyện lông gà vỏ tỏi.

Cố Thiên Thụ yên tĩnh ngồi nghe, tự dừng lại thấy tâm tình tốt lên rất nhiều. Hắn nhìn Chúc Thanh Trạch

vẫn nói nhiều như trước, nơi góc tối trong tâm hồn dường như cũng được thả lỏng.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, Sở Địa Tàng đi vào. Lần này hắn trực tiếp bế Cố Thiên Thụ lên ngay trước mặt Chúc Thanh Trạch. Nhìn về mặt hắn, dường như cuộc trò chuyện giữa Chúc Thanh Trạch và Cố Thiên Thụ khiến hắn không hài lòng.

Chúc Thanh Trạch nhìn thế, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn trầm mặc dùng ánh mắt tiễn Sở Địa Tàng và Cố Thiên Thụ. Mà trong thâm tâm lại đang âm thầm lo lắng, lần này vận mệnh của hắn dường như không được bình thường...

“Sau khi trở về, nếu Sở Thiên Hoàng có hỏi thì nói chúng ta ra ngoài dạo chơi là được.” Trên đường về, Sở Địa Tàng dặn: “Đừng nói đến chỗ Chúc Thanh Trạch.”

Cố Thiên Thụ nghe, yên lặng gật gật đầu. Tuy hắn không rõ vì sao mà Sở Thiên Hoàng lại không thích hắn đến chỗ Chúc Thanh Trạch, nhưng hắn cũng lười đi gây chuyện.

Lúc về, Cố Thiên Thụ phiền chán ngồi trong lồng sắt, Sở Địa Tàng thay quần áo cho Cố Thiên Thụ. Đang lúc hai người ngồi trầm mặc, Sở Thiên Hoàng đến.

Dựa theo ước định, một tháng tiếp theo, Sở Thiên Hoàng không được chạm vào Cố Thiên Thụ. Không biết là do hắn hết hứng thú với Cố Thiên Thụ, hay là sợ bản thân không giữ được mình mà thất hứa, dạo gần đây Sở Thiên Hoàng rất ít khi đến đây. Điều này làm Cố Thiên Thụ cầu còn không được.

Nhưng hiển nhiên hôm nay tâm tình Sở Thiên Hoàng rất không tốt. Hắn đi vào trong lồng sắt, mặt mày âm trầm nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt kia khiến lông tóc người bị nhìn dựng đứng cả lên. Mình chọc gì tên biến thái này sao? Cố Thiên Thụ có chút lo sợ bất an.

“Tâm tình không tồi nha.” Sở Thiên Hoàng lạnh lùng mở miệng.

Đương nhiên Cố Thiên Thụ không trả lời. Hắn trầm mặc một hồi, ngược lại nghiêng đầu nhìn Sở Địa Tàng — Hắn không dám trông mong gì Sở Thiên Hoàng, ngược lại có thể lợi dụng Sở Địa Tàng một chút.

“Người cho rằng hắn đau lòng người thì ta không dám động đến người à?” Sắc mặt Sở Thiên Hoàng vô cùng khó coi, thậm chí có thể nói là dữ tợn. Hắn tiến lên bóp cổ Cố Thiên Thụ: “Đó là do hắn còn chưa biết người là hạng người gì thôi.”

Đúng là mặc danh kỳ diệu, rốt cuộc Sở Thiên Hoàng này đang nói cái gì. Bị bóp cổ, Cố Thiên Thụ cũng nổi giận: “Đồ điên.”

“Đại ca.” Sở Địa Tàng thấy thế vội vàng tiến lên ngăn cản.

“Đừng lo xa.” Giọng Sở Thiên Hoàng lạnh lẽo đến tận xương. Trước khi Sở Địa Tàng ra tay, hắn đã thả tay ra, sau đó cười nhạt một tiếng: “Ta sẽ không giết hắn. Chẳng những không giết hắn mà ta còn phải yêu thương hắn thật nhiều nữa kia.”

Sở Địa Tàng nhú nhú mày. Cảm xúc của Sở Thiên Hoàng dường như không được đúng cho lắm.

“Địa Tàng.” Ngay lúc Sở Địa Tàng không hiểu, Sở Thiên Hoàng lại nhìn hắn với ánh mắt thương hại. Ánh mắt kia khiến Sở Địa Tàng vô cùng không thoải mái, giống như đang nhìn một tên ngu ngốc: “Người cũng đừng quá lo lắng làm chi, người sẽ nhanh chóng được biết thôi.”

Dù người có biết — cũng sẽ hận thù rằng mình không biết.

61. Chương 61: Hợp Nhất Tim Của Ta Và Người Làm Một

Ở trên cái thế giới này, cho tới bây giờ, Cố Thiên Thụ đều cho rằng mình là khách qua đường.

Đối với thế giới này, hắn không hề có nhiều lòng trung thành. Cho dù đã sống ở đây khá lâu, đã trải qua rất nhiều chuyện... Về nhà vẫn là nguyện vọng đầu tiên của Cố Thiên Thụ.

Cho dù ở cái thế giới kia, Cố Thiên Thụ đã không còn người thân nữa, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn cho rằng đó là nơi mình thuộc về. Hắn vô cùng muốn trở về — trốn khỏi lồng giam này, vĩnh viễn rời đi.

Có lẽ sẽ có người tò mò. Nếu Cố Thiên Thụ không trải qua tất cả những cơn ác mộng này, vậy thì hắn sẽ không còn muốn trở về nữa, đúng không? Nhưng đến ngay cả Cố Thiên Thụ cũng không biết được đáp án chính xác. Điều duy nhất hắn biết được chính là, hắn không thích thế giới này.

Không thích người ở thế giới này, không thích chuyện xảy ra ở thế giới này, không thích tất cả những thứ có ở thế giới này.

Nhưng không thích thì sao chứ, những gì sẽ xảy ra, sớm muộn gì cũng xảy ra.

Sở Thiên Hoàng dựa theo ước định trong vòng một tháng không chạm đến Cố Thiên Thụ, điểm này ngược lại ở ngoài dự kiến của Sở Địa Tàng.

Ngày đó, những biểu hiện dị thường của Sở Thiên Hoàng tựa như những cây gai cắm sâu vào thâm tâm Sở Địa Tàng, đặc biệt là câu ‘người sẽ nhanh chóng được biết thôi’. Biết cái gì? Sau lần đó, Sở Địa Tàng đã cố gắng hỏi Sở Thiên Hoàng rất nhiều lần, nhưng Sở Thiên Hoàng chỉ cười nhạt không đáp.

Sau khi hỏi rất nhiều lần, Sở Thiên Hoàng chỉ cho Sở Địa Tàng một câu trả lời mơ hồ không rõ. Hắn nói:

“Cho dù bây giờ ta có nói cho người biết thì cũng chẳng làm nên trò trống gì, một ngày nào đó người sẽ được biết thôi.”

Một ngày nào đó sẽ được biết thôi? Sở Địa Tàng cảm thấy ánh mắt Sở Thiên Hoàng nhìn hắn khiến hắn vô cùng không thoải mái. Hắn âm thầm buồn bực, cũng lười đi tìm kiếm đáp án. Cũng may thái độ dị thường của Sở Thiên Hoàng cũng không duy trì được lâu — Hay nói đúng hơn là hắn đã tự điều chỉnh lại tâm tình bản thân. Rất nhanh, Sở Thiên Hoàng đã khôi phục lại bộ dạng bất cần đời, không làm ra những hành vi thô bạo đối với Cố Thiên Thụ nữa.

Đây vốn nên là chuyện tốt, nhưng không hiểu sao Cố Thiên Thụ vẫn luôn cảm thấy lạnh lẽo cả người. Hắn không biết mình đã chọc phải Sở Thiên Hoàng, lúc nào, ở đâu. Nhưng ánh mắt Sở Thiên Hoàng nhìn hắn lại chân chân chính chính khiến Cố Thiên Thụ lạnh cả xương sống. Đó là ánh mắt cừu hận, trêu tức cùng chán ghét; tựa như đang nhìn thấy một thứ gì đó bẩn thỉu, hận không thể trực tiếp xé nát hủy hoại.

Loại ánh mắt này duy trì hơn mười ngày mới biến mất, chẳng qua Cố Thiên Thụ lại cảm thấy thái độ của Sở Thiên Hoàng có sự thay đổi. Hắn rất rõ, Sở Thiên Hoàng đang giấu đi suy nghĩ thật của bản thân vào sâu trong đáy lòng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này đã trở thành một nan đề trong lòng Cố Thiên Thụ.

Sau cái lần song long nhập động, Cố Thiên Thụ lại bệnh nặng một hồi. Sau khi khỏi bệnh, hắn dường như đã thoát thai hoán cốt, khi đối xử với Sở Địa Tàng cũng không còn lạnh lùng như trước.

Mà sau khi gặp Chúc Thanh Trạch, thái độ của Cố Thiên Thụ càng lúc càng nhu hòa — Đúng thế, hắn quyết định thay đổi sách lược. Hắn phải trở về, phải lợi dụng tất cả những gì mình có để rời khỏi thế giới này!

Tạm thời không đề cập tới Sở Thiên Hoàng, ít nhất thì đối tượng hiện tại có thể công lược được chính là Sở Địa Tàng. Sở Địa Tàng luôn đối xử ôn nhu với Cố Thiên Thụ, ánh mắt hầu như luôn hiện lên vẻ ảm áp tràn đầy tình yêu.

Yêu sao? Ha hả... Đối mặt với tình cảm của Sở Địa Tàng, hắn chỉ muốn cười lạnh. Thứ tình yêu này đối với Cố Thiên Thụ mà nói, hoàn toàn là trời buột.

Có lẽ hệ thống nói đúng, để được rời khỏi thế giới này, có thể nói là Cố Thiên Thụ bắt chấp hết tất cả thủ đoạn.

Thế giới này đối với Cố Thiên Thụ mà nói tựa như một trò chơi, mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại là NPC khiến người chán ghét. Người sẽ vì một đồng số liệu mà động tình sao? — Làm sao có thể.

Cố Thiên Thụ thay đổi thái độ, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều cảm nhận được.

Sở Địa Tàng rất là kinh ngạc cùng mừng như điên — Hắn còn tưởng suốt đời này Cố Thiên Thụ sẽ không chấp nhận hắn, hắn còn tưởng kết cục giữa hắn và Cố Thiên Thụ cũng chỉ có một. Hắn thật sự không ngờ, chuyện đến nước này mà lại có thể xuất hiện chuyển biến.

Mà phản ứng của Sở Thiên Hoàng thì thú vị hơn nhiều, cả ngày đều chạy đến lồng sắt. Nhưng hắn không nói chuyện với Cố Thiên Thụ, chỉ ngồi đó nhìn Cố Thiên Thụ — tựa như đang nhìn một con quái vật.

“Đại ca, sao vậy?” Đối với phản ứng của Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng thật sự không hiểu. Nhưng dù hắn có truy hỏi đến cỡ nào thì cũng không có được đáp án.

Tâm tư Sở Thiên Hoàng, ai cũng không đoán được. Nhưng đến một ngày, Sở Thiên Hoàng lại đến nói chuyện với Cố Thiên Thụ, nói một câu khiến Cố Thiên Thụ đổ một thân mồ hôi lạnh. Hắn nói: “Cố Lâm Đường, nếu ngươi trở về, Chúc Thanh Trạch sẽ chết ngay lập tức. Ngươi có còn muốn trở về nữa không?”

Đầu Cố Thiên Thụ ơng ơng cả lên. Phản ứng đầu tiên của Cố Thiên Thụ đó là — Sở Thiên Hoàng đã đào móc được thông tin gì đó từ Ân Túy Mặc, thậm chí còn có khả năng biết được sự tồn tại của thế giới kia!

Nhưng Cố Thiên Thụ nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Hắn nhìn biểu tình của Sở Thiên Hoàng, nhận thấy cái từ trở về trong miệng của tên kia cùng từ trở về trong đầu hắn hoàn toàn không giống nhau.

Sở Thiên Hoàng chỉ chính là Kính thành, mà Cố Thiên Thụ lại nghĩ đến chính là rời khỏi thế giới này.

Dùng tính mạng của Chúc Thanh Trạch để áp chế hắn? Đây là vấn đề mà Cố Thiên Thụ chưa từng đối mặt. Nhưng mà hiện tại, hắn lại không thể không tự hỏi đến vấn đề này.

Mà có thể thì sao nào, suy nghĩ muốn rời đi khỏi thế giới này chưa từng bị dao động một chút nào.

Một tháng nhanh chóng trôi qua, trong khoảng thời gian đó, Sở Địa Tàng chỉ chạm đến Cố Thiên Thụ có ba bốn lần. Tuy Cố Thiên Thụ vẫn cực kỳ không tình nguyện, nhưng đã thu liễm được những hành vi kháng cự lại rất nhiều.

Ngay khi bị đặt lên trên thảm, ngay khi bị xâm phạm, trong đầu Cố Thiên Thụ chợt xuất hiện cảnh tượng mình bị phản chiếu trên gương đồng. Hai chân bị mở rộng, bị xâm chiếm đến chảy cả nước mắt.

Song đầu xà yêu dã khiến Sở Địa Tàng càng thêm hưng phấn. Hắn vừa hôn Cố Thiên Thụ, vừa tiến sâu vào trong thân thể Cố Thiên Thụ.

Vách tường mềm mại bao lấy vật vừa nóng vừa cứng, Cố Thiên Thụ ngồi trên người Sở Địa Tàng, khi có khi không phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Đây là tư thái thuận theo mà Sở Địa Tàng chưa từng thấy qua, hắn vừa mừng như điên cũng vừa cảm thấy

bất an — Giống như là trong tiềm thức dường như đã biết trước sẽ có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Cố Thiên Thụ tự ép mình phải quen với việc bị ôm, bị xâm nhập, lại không thể kháng cự, khiến tâm Sở Địa Tàng càng mềm nhũn...

“Ta đã nói rồi, nếu người muốn làm thì nhất định sẽ thành công.” Âm thanh hệ thống vang lên vào một ngày nào đó: “Bảo hấn vì người mà chết, không phải chuyện rất đơn giản hay sao.”

Cố Thiên Thụ lười biếng nằm trên giường, không để ý tới hệ thống. Hiện tại hấn đã sớm nhìn thấu cái hệ thống ngu ngốc này rồi, trông cậy vào nó thì chẳng thà mình tự cố gắng cho nhanh.

Thân thể này vốn không phải của mình, chỉ cần rời đi, tất cả sẽ bắt đầu lại một lần nữa. Cho đến bây giờ, Cố Thiên Thụ vẫn luôn nghĩ như vậy.

Một tháng sau, Sở Thiên Hoàng cũng bắt đầu chạm vào Cố Thiên Thụ. So với thái độ quái dị của hơn mười ngày trước thì dường như hiện tại Sở Thiên Hoàng đã khôi phục lại như bình thường. Hấn hôn Cố Thiên Thụ, nói: “Sao, chỉ muốn em trai ta chơi người thôi à?”

Tay chân Cố Thiên Thụ vô lực, chỉ có thể dùng trầm mặc phản kháng, vì thế Sở Thiên Hoàng càng không kiêng nể gì nữa. Trong một khoảng thời gian dài, đến ngay cả cơ hội bước xuống giường mà Cố Thiên Thụ cũng không có.

Không phải Sở Địa Tàng, mà là Sở Thiên Hoàng. Cố Thiên Thụ cảm thấy thân thể này dường như đã quen với việc bị đối xử như thế, thậm chí dần dần còn có thể từ loại vận động vốn mang đến thống khổ này cảm nhận được khoái cảm.

Thân thể bị va chạm rung động liên hồi, Cố Thiên Thụ cúi thấp đầu, mái tóc dài rơi rụng trên mặt thảm. Hấn há miệng muốn hít lấy không khí, đôi môi sưng thũng khe hé mở lộ ra đầu lưỡi đỏ tươi.

Thắt lưng mảnh khảnh bị một bàn tay nắm chặt. Thân thể Cố Thiên Thụ không hề gầy yếu mà ngược lại cơ bắp cực kỳ cân xứng. Làn da trắng nõn, vì luyện võ nên có tính đàn hồi cao. Có thể nói dù hai anh em Sở gia muốn làm tư thế nào thì cũng có thể được thỏa mãn.

Đương nhiên, những nguyện vọng của Cố Thiên Thụ vào lúc đó liền trở nên nhỏ bé không đáng kể. Hấn chỉ có thể ôm chặt lấy người đang xâm nhập vào cơ thể mình, cố gắng làm sao cho thân thể được thoải mái nhất có thể.

“A~ Ha~” Chỉ đến khi bị bức bách đến cực hạn, Cố Thiên Thụ mới có thể để lộ ra vài ba tiếng rên rỉ nhẹ. Ánh mắt hấn mù hơi sương, giống như ngay lập tức sẽ chảy ra nước mắt vậy, ngược lại càng khiến cho người đang xâm chiếm càng thêm hưng phấn.

Cuộc sống giống như một hồi cường gian, nếu đã không thể phản kháng lại thì cứ yên lặng hưởng thụ đi

thôi. Cố Thiên Thụ không thể không thừa nhận, những lời này đến khi áp dụng vào một vài thời điểm thì cực kỳ chính xác.

“Ngủ ngon sao?” Sở Thiên Hoàng vuốt ve làm da trần của Cố Thiên Thụ, tự nhiên hôn lên môi Cố Thiên Thụ. Hắn thích ngắm nhìn Cố Thiên Thụ lúc mới tỉnh dậy vào mỗi sáng sớm, thích ngắm nhìn dáng vẻ Cố Thiên Thụ mờ mịt luống cuống. Dường như chỉ có khi đó, Cố Thiên Thụ mới chân chân chính chính thuộc về hắn.

Cố Thiên Thụ nhú nhú mày cảm nhận ngón tay của Sở Thiên Hoàng đang xâm nhập vào thân thể hắn. Sau một lát, vật thể nào đó cũng tiến vào.

“Ừm~.” Cố Thiên Thụ muốn tránh đi nhưng lại bị Sở Thiên Hoàng đè xuống. Dường như Sở Địa Tàng rất bất mãn vì hành vi ăn mảnh của Sở Thiên Hoàng, vì thế trực tiếp xâm chiếm lấy môi Cố Thiên Thụ, tay thì hung hăng xoa nắn hai hạt châu trước ngực. Hình như chỉ có làm như vậy mới có thể chứng minh mình không hề ăn giấm.

Cố Thiên Thụ choáng váng. Khi bị Sở Thiên Hoàng va chạm, thân thể cũng động tình. Phát hiện Cố Thiên Thụ có phản ứng, Sở Địa Tàng vươn tay cầm lấy vật dưới hạ thân Cố Thiên Thụ.

Cứ như vậy chậm chậm chậm chậm, ba người làm mãi cho đến khi mặt trời lên cao đến đỉnh đầu mới rời giường.

Cố Thiên Thụ tắm xong, ngồi đọc sách. Từ khi quan hệ giữa hắn với hai anh em Sở gia hơi dịu đi, Sở Địa Tàng liền không vây quanh hắn cả ngày nữa. Chẳng những mang đến cho hắn một vài cuốn sách để giải trí, mà khi được rảnh rỗi thì sẽ dẫn hắn đi dạo chung quanh. Dường như là đang muốn cải thiện tâm tình của Cố Thiên Thụ.

Thấy hành vi lấy lòng của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng không nói gì cả nhưng ánh mắt lại đầy vẻ khinh miệt cùng cười nhạo, nhưng nói chung là không đến ngăn cản. Vì thế Sở Địa Tàng càng quang minh chính đại dẫn Cố Thiên Thụ đi dạo.

Thái độ dịu đi của Cố Thiên Thụ khiến chất lượng sinh hoạt của hắn được cải thiện rất rõ ràng. Biểu hiện rõ rệt nhất chính là chất lượng thức ăn, không còn phải húp cháo cả ngày nữa. Tay nghề của Sở Địa Tàng, hắn đã được thể nghiệm qua. Cứ như vậy ngày qua ngày, không ngờ mặt Cố Thiên Thụ lại tròn thêm một vòng.

Phải thả lỏng tâm tình, phải tỏ ra phóng khoáng, hắn thích người như thế. Sẽ có một ngày, hắn sẽ nguyện ý vì người mà chết. Khi Cố Thiên Thụ đối mặt với Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng, biểu tình thì bình thản, nhưng nội tâm lại cười lạnh — cũng không có bất cứ hoài nghi nào. Cố Thiên Thụ sẽ không bao giờ vì Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng mà sinh ra lưu luyến đối với thế giới này.

Trừ tính mạng Chúc Thanh Trạch ra thì có lẽ nơi này đã không có bất cứ cái gì có thể giữ Cố Thiên Thụ ở lại.

Dựa theo kế hoạch thì một năm cũng được, hai năm cũng không thành vấn đề. Chỉ cần tình cảm của Sở Địa Tàng đối với hắn càng lúc càng sâu đậm, hoặc là trở nên nhạt nhẽo. Dù là cái gì thì đối với hắn đều vô cùng có lợi.

Mãi cho đến một ngày nào đó, trong lúc vô ý, Cố Thiên Thụ nhìn thấy một người, lại giống như bị hất phải một chậu nước lạnh vào đầu.

Đó là một nữ nhân, bộ dạng rất xinh đẹp, mặc một bộ quần áo màu hồng, đứng giữa sân ngầy ngô cười cười — Dù có là ai thì cũng có thể nhìn ra, nàng không được bình thường.

Ân Túy Mặc? Ân Túy Mặc...? Khi Cố Thiên Thụ nhìn thấy nàng, con ngươi co rút lại, trước mắt tối sầm, suýt nữa là trực tiếp té xỉu.

“Lân Đường? Sao vậy?” Lúc Sở Địa Tàng tản bộ vẫn luôn đi theo sau Cố Thiên Thụ. Hắn lập tức chú ý đến sự khác thường của Cố Thiên Thụ, ngược mắt nhìn lại, cũng nhìn thấy Ân Túy Mặc.

Sao nàng lại ở đây. Ngay khi nhìn thấy Ân Túy Mặc, ánh mắt Sở Địa Tàng trở nên tối tăm. Biểu hiện ngay hiện tại và ôn nhu lúc ngày thường khác nhau một trời một vực, lúc này hắn y hệt như Sở Thiên Hoàng.

“Nàng ta làm sao vậy?” Bình thường, Cố Thiên Thụ rất ít khi mở miệng nói chuyện. Nhưng vào lúc này, hắn lại không quan tâm. Giọng hắn run lên, có thể thấy, Ân Túy Mặc có sự ảnh hưởng rất lớn đối với Cố Thiên Thụ.

“Hình như bị sốt nhưng đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn.” Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc, giọng điệu bình thản giống như là đang nói đến người không quen biết: “Sốt đến ngốc rồi.”

Là như vậy sao? Thật sự là như vậy sao? Bất tri bất giác, Cố Thiên Thụ thật sự tin tưởng điều này. Hắn nhìn bộ dạng Ân Túy Mặc, điều đầu tiên nghĩ đến chính là dị thường của Sở Thiên Hoàng vào hơn mười ngày trước.

“Chuyện khi nào?” Cố Thiên Thụ cố gắng buộc mình tỉnh táo lại, nhưng tay hắn vẫn luôn run rẩy. Cho dù là Sở Địa Tàng thì cũng có thể nhìn ra Cố Thiên Thụ đang rất kích động.

“Mấy tháng trước thì phải.” Sở Địa Tàng nói: “Ta cũng không nhớ rõ lắm, ngươi rất để ý đến nàng?”

Cố Thiên Thụ nói không nên lời. Hắn có linh cảm — nhất định Sở Thiên Hoàng đã biết được điều gì đó từ Ân Túy Mặc!

“Về nhà, về nhà nha~” Khi đi ngang qua người Ân Túy Mặc, Cố Thiên Thụ nghe thấy hai từ này. Nghe thấy nàng không ngừng nói hai chữ này, máu trong người Cố Thiên Thụ lần thứ hai đông lại.

Về nhà? Về nhà? Mau tỉnh lại đi Cố Thiên Thụ, Ân Túy Mặc lại không biết người là kẻ xuyên qua. Dù Sở Thiên Hoàng có biết được những thứ trong đầu Ân Túy Mặc thì cũng sẽ không hoài nghi đến người... Huống chi, còn có hệ thống tồn tại... Cố Thiên Thụ không ngừng an ủi bản thân, nhưng thâm tâm vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Cố Thiên Thụ sợ nhất chính là cái gì? Đơn giản chính là không thể rời khỏi thế giới này. Ân Túy Mặc vốn là một đối tượng cực kỳ thích hợp để công lược, chỉ là hiện tại...

Nàng lại ngốc.

“Tay người rất lạnh.” Giọng Sở Địa Tàng vang lên bên tai Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ chậm rãi quay đầu, mặt không đổi sắc nhìn Sở Địa Tàng một cái — Hắn bắt đầu hoài nghi, có phải Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng là một người hay không.

“Người làm sao vậy?” Sở Địa Tàng dùng ngón tay vuốt ve lòng bàn tay Cố Thiên Thụ, thấp giọng nói: “Để ý nàng đến vậy sao?”

Cố Thiên Thụ không nói, chỉ đi theo mục đích ban đầu, cho đến khi bị Sở Địa Tàng kéo vào lòng.

“Cố Lân Đường.” Ánh mắt Sở Địa Tàng bùng cháy. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ, thấp giọng nói: “Người tức giận đến vậy sao?”

Không phải tức giận, mà là sợ hãi. Cố Thiên Thụ phát hiện phản ứng của Sở Địa Tàng không giống giả vờ, trái tim đang lơ lửng cũng khẽ thả lỏng xuống. Hắn hơi thở dài, sau đó lắc lắc đầu.

“Sao vậy?” Giọng Sở Địa Tàng tràn đầy ôn nhu.

“Cảnh còn người mất.” Đây là đáp án tốt nhất mà Cố Thiên Thụ có thể nghĩ đến.

Cảnh còn người mất. Đúng vậy, lúc trước còn là người đứng đầu Kính thành, mà hiện giờ lại trở thành tù nhân. Vốn là kẻ qua đường mà giờ lại biến thành đứa ngốc. Sở Địa Tàng tự cho rằng mình tìm thấy đáp án, bất mãn trong lòng cũng giảm bớt đi rất nhiều. Hắn cầm tay Cố Thiên Thụ, hôn lên đầu ngón tay lạnh lẽo kia: “Ta vĩnh viễn luôn cùng người.”

Cùng ta? Cùng ta? Nghe xong những lời này, Cố Thiên Thụ lại chỉ muốn cười thảm. Trong đầu hắn luôn quanh quẩn dáng vẻ đứng ngây ngốc ở giữa sân kia của Ân Túy Mặc... Không đúng, đứng ngây ngốc ở giữa sân?!

Trong nháy mắt thân thể Cố Thiên Thụ cứng ngắc lại, nhưng rồi lại nhanh chóng dịu đi. Chẳng qua sau lưng hắn lại thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Nếu Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng muốn giấu diếm đi tin tức Ân Túy Mặc đã bị ngốc thì rất là đơn giản. Nhưng hiện tại bọn họ lại không thèm quan tâm đến việc Ân Túy Mặc xuất hiện ngay trước mặt mình... Thậm chí có thể nói là cố ý để mình gặp nàng... Việc này, đại biểu cái gì?!

Trong lúc nhất thời, đầu óc hỗn loạn đến cực điểm. Cố Thiên Thụ cảm thấy tim mình như nổi trống, như không thể thở được. Nhưng phản ứng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Cố Thiên Thụ thực nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình — Có lẽ Sở Thiên Hoàng cũng không biết hắn với Ân Túy Mặc có liên hệ gì, để cho hắn nhìn thấy Ân Túy Mặc chắc là vì muốn thăm dò phản ứng của hắn.

Tĩnh táo lại, Cố Thiên Thụ nhìn thoáng qua Sở Địa Tàng vẫn như bình thường, nhẹ nhàng tự nhủ với mình: Ân Túy Mặc không hề biết bí mật của người. Dù Sở Thiên Hoàng có tra tấn Ân Túy Mặc thì hắn cũng không biết bí mật của người.

Là như vậy sao? Thật sự là như vậy sao? Cho dù là như vậy, nhưng khi nhìn thấy Ân Túy Mặc bị ngốc, Cố Thiên Thụ cũng sinh ra một loại cảm giác thổ tử hồ bi. Ở trên cái thế giới này, cho dù có là xuyên qua giả thì sao cơ chứ?... Không phải sinh mệnh vẫn không được đảm bảo hay sao, còn không phải vẫn giống như một sủng vật bị giam cầm trong lồng hay sao.

“Người không vui.” Giọng Sở Địa Tàng nhẹ nhàng vang lên: “Bởi vì nàng sao?”

Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng một cái, không nói gì.

“Người thích nàng?” Sở Địa Tàng nhìn chằm chằm ánh mắt Cố Thiên Thụ. Nếu nơi đó có một tia dao động... vậy thì hắn sẽ tự tay giết Ân Túy Mặc.

Nhưng mà phản ứng của Cố Thiên Thụ lại làm cho thần kinh đang căng thẳng của Sở Địa Tàng thả lỏng xuống. Chỉ thấy Cố Thiên Thụ lắc lắc đầu, sau đó nắm thật chặt bàn tay của Sở Địa Tàng.

“Tôn thượng...” Đây là có ý gì? Là giống như những gì hắn đang suy nghĩ sao? Trong nháy mắt, mặt Sở Địa Tàng đỏ lên. Hắn rất muốn hỏi Cố Thiên Thụ nhưng lại sợ hãi câu trả lời sẽ làm hắn thất vọng.

Hai người trầm mặc đi về. Về tới nơi, còn chưa đi vào lồng sắt liền thấy Sở Thiên Hoàng mặt đầy lạnh lùng đang dựa vào tường.

“Đi chơi vui không?” Sở Thiên Hoàng vô cùng hứng thú hỏi han.

62. Chương 62

Tuy Ân Túy Mặc và Cố Thiên Thụ đều là xuyên qua giả, nhưng từ nào đó trình độ nào đó mà nói, cô nàng không hề may mắn như Cố Thiên Thụ.

Bởi vì ít ra thì Cố Thiên Thụ còn có hệ thống, còn có người cho hắn hy vọng trở về.

Mà Ân Túy Mặc thì không có hệ thống, cho nên tuy ngẫu nhiên nàng suy nghĩ nhiều nhưng lại chưa từng có suy nghĩ mình có thể trở về.

Ôm suy nghĩ tiêu cực đó, bị Sở Thiên Hoàng nhốt lâu ngày, Sở Thiên Hoàng lại thường xuyên đến thăm nàng khiến nàng thường xuyên tâm kinh đảm chiến*.

* Tâm kinh đảm chiến: cực kỳ sợ hãi

Nàng rất sợ Sở Thiên Hoàng bức nàng nói ra những chuyện ở thế giới kia. Nàng biết rõ, với thủ đoạn của Sở Thiên Hoàng, nếu hắn muốn biết thứ gì thì rất là dễ dàng.

Đây là tình huống vô cùng không ổn. Ân Túy Mặc không muốn suy nghĩ đến chuyện nếu Sở Thiên Hoàng biết thế giới của hắn chính là một cuốn manhwa, không biết hắn sẽ có phản ứng thế nào. Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định được chính là — đây tuyệt đối không phải là chuyện gì có lợi với nàng.

Nhưng điều khiến Ân Túy Mặc lo lắng vẫn không xảy ra, số lần Sở Thiên Hoàng đến chỗ nàng dần dần ít đi. Nhưng đến một ngày, đột nhiên Sở Thiên Hoàng xuất hiện trước mặt nàng.

Ngày đó, biểu tình Sở Thiên Hoàng cực kỳ quái dị. Hắn nhìn Ân Túy Mặc tựa như đang nhìn một con quái vật, ánh mắt hiện lên vẻ căm hận cực kỳ vi diệu. Hắn ngồi xuống trước mặt Ân Túy Mặc, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Người có muốn trở về không?”

Trở về? Về đâu? Ân Túy Mặc lại không có dây thần kinh mẫn cảm giống như Cố Thiên Thụ. Phản ứng đầu tiên chính là Sở Thiên Hoàng đang hỏi nàng có muốn về Tây Vực hay không.

“Đương... đương nhiên muốn.” Thân nhân của Ân Túy Mặc đều chết hết trong tay Sở Thiên Hoàng. Nhưng nàng vẫn muốn lựa chọn trở lại nơi sa mạc cồn cỗi kia, mà không phải bị nhốt ở trong này.

“Ta không nói đến Tây Vực.” Câu tiếp theo của Sở Thiên Hoàng lại đập Ân Túy Mặc xuống địa ngục. Ánh mắt hắn lạnh lẽo, giống như là loài bò sát máu lạnh: “Là cái thế giới kia.”

Trong nháy mắt, Ân Túy Mặc ngớ người. Nàng ngạc nhiên tròng lớn mắt, không dám tin nhìn Sở Thiên Hoàng. Sau đó đôi mắt đầm lệ, miệng lắp bắp nói: “Người... người đang nói cái gì?”

Phản ứng của Ân Túy Mặc đã cho Sở Thiên Hoàng một đáp án tốt nhất. Hắn ngồi trên ghế, mặt không đổi sắc nhìn Ân Túy Mặc, nở nụ cười: “Cái thế giới kia tốt đến vậy sao?”

“Ta... ta không hiểu người đang nói cái gì.” Toàn thân Ân Túy Mặc run lẩy bẩy, nàng khàn giọng hét: “Sở Thiên Hoàng, ta không hiểu người đang nói gì hết!”

Không hiểu? Ánh mắt Sở Thiên Hoàng hiện lên một tia chán ghét: “Người ở thế giới kia, các người đều đối trá như vậy sao?”

Ân Túy Mặc không nói nên lời, nàng chú ý tới từ ‘các người’ trong miệng Sở Thiên Hoàng — Chẳng lẽ trên cái thế giới này không chỉ có một xuyên qua giả là nàng bị phát hiện, mà còn có xuyên qua giả khác bị phát hiện nữa sao?!

“Rất muốn trở về đi?” Sở Thiên Hoàng tiếp tục đề tài.

“Ta...” Ân Túy Mặc đã không thể thốt nổi lời nào, sợ hãi không nguôi khiến đầu óc nàng trống rỗng.

Sở Thiên Hoàng không cười, cũng không nói lời nào, cứ như vậy nhìn Ân Túy Mặc. Sau một lát mới nhẹ nhàng thở dài: “Cho nên trong mắt các người, chúng ta đều không tồn tại?”

Sở Thiên Hoàng cũng được, Sở Địa Tàng cũng thế; bất quá cũng chỉ là một cái tên, một cái danh hiệu mà thôi. Dù có sinh tử, dù có thống khổ cũng không liên quan đến các người — Trách không được!

“Nếu có thể.” Sở Thiên Hoàng mặt không đổi sắc nhìn Ân Túy Mặc: “Thật sự rất muốn đến thế giới của các người xem thử nha.”

Nhìn xem thử nơi đó tốt đến cỡ nào, vì cái gì lại đáng giá để các người nhớ nhung đến thế.

“Người kia là ai?” Ân Túy Mặc đã khóc đến nổi khàn cả giọng, lại không hề quên hỏi nghi vấn trong lòng: “Các người trong miệng người... là ai?”

“Chẳng lẽ các người không biết đến sự tồn tại của đối phương?” Biểu tình Sở Thiên Hoàng có chút quái dị.

“Ta... ta không biết... ta thật sự không biết gì hết.” Ân Túy Mặc nghẹn ngào: “Ta cũng không muốn đến thế giới này... thật đó... ta chỉ muốn về nhà thôi...”

Biểu tình Sở Thiên Hoàng tỏ vẻ thương hại. Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện trong thương hại này lại pha lẫn ác ý. Hắn nói, người muốn trở về sao? Được thôi.

Sau đó Ân Túy Mặc liền biến thành đũa ngọc, cái gì cũng không biết, chỉ biết không ngừng lặp đi lặp lại ‘Về nhà, về nhà, về nhà’.

“Người vừa lòng chưa?” Như là đang nói chuyện với ai đó, lại như là đang lẩm nhẩm. Sở Thiên Hoàng nhìn khoảng không hư vô trước mặt, cười cười rồi nói: “Nếu không vừa lòng thì sớm muộn gì ta cũng sẽ làm cho người vừa lòng.”

Trong không khí giống như trầm mặc, Sở Thiên Hoàng cười cười, xoay người rời đi.

Đây là tình huống cực kỳ không ổn, Cố Thiên Thụ nhìn Sở Thiên Hoàng ở trước mặt, cảm thấy cực kỳ không ổn. Hắn nhìn Sở Thiên Hoàng đi đến trước mặt hắn, lặp lại câu nói kia: “Bên ngoài chơi rất vui?”

Chơi rất vui, chơi vui cực kỳ. Cố Thiên Thụ nắm chặt tay, mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng, ép buộc bản thân phải tỉnh táo lại.

“Hừm.” Nhưng mà dường như Sở Thiên Hoàng lại không định làm gì nữa, chỉ cười cười, sau đó nói: “Nếu chơi vui, vậy thì cứ thường xuyên đi ra ngoài chơi đi.”

Chơi vui? Thường xuyên đi ra ngoài chơi? Cứ luôn cảm giác thấy trong lời Sở Thiên Hoàng có thâm ý, Cố Thiên Thụ mím chặt môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chuyện này hình như đã biến thành một bước ngoặt, bỗng dưng thái độ của Sở Thiên Hoàng khi đối đãi với Cố Thiên Thụ lại trở nên vô cùng nhu hòa.

“Muốn ăn gì không?” Đây vốn là câu Sở Địa Tàng hay hỏi Cố Thiên Thụ, nhưng giờ lại biến thành câu hỏi mà Sở Thiên Hoàng hỏi Cố Thiên Thụ nhiều nhất. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ, cười xán lạn vô cùng: “Muốn ăn cay hay ăn ngọt?”

Đúng là câu hỏi khiến người rợn tóc gáy! Cố Thiên Thụ nhìn Sở Thiên Hoàng tựa như đang nhìn một con quái vật. Hắn cảm thấy Sở Thiên Hoàng vô cùng kỳ quái, đã kỳ quái đến nỗi hắn không thể chịu nổi rồi.

“Kỳ quái? Có gì kỳ quái.” Hình như hệ thống đối với chuyện Cố Thiên Thụ lo lắng lại không cho là đúng. Nó nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết một điều, giá trị công lược của hắn đang tăng cao... Những thứ khác thì không biết.”

Giá trị công lược tăng cao? Tư duy Cố Thiên Thụ bị hệ thống nhiễu loạn, hắn ngáp ngừng một lát rồi nói: “Còn Sở Địa Tàng?”

“Sở Địa Tàng?” Âm thanh hệ thống dường như tỏ vẻ vô cùng sung sướng: “Ta chưa nói cho người biết sao, giá trị công lược của hắn đã vượt qua năm trăm.”

Đã lâu không được hệ thống đối đãi ôn nhu như thế, đúng là không quen, Cố Thiên Thụ yên lặng nghĩ. Nhưng hắn lại lập tức kịp phản ứng lại với những lời hệ thống nói, rốt cuộc có ý vị như thế nào — Giá trị công lược của Sở Địa Tàng đã vượt qua năm trăm, vậy thì chỉ đại biểu một điều, Sở Địa Tàng nguyện ý chết vì hắn.

Đây là người đầu tiên mà Cố Thiên Thụ công lược thành công, nhưng hắn lại không thấy vui vẻ chút nào.

Sở Thiên Hoàng tựa như một quả bom hẹn giờ, dường như lúc nào cũng có thể nổ. Mà kết quả kia, Cố Thiên Thụ lại không thể thừa nhận được.

Không có người nào muốn bị cầm tù cả. Là một người có đầy đủ nhân cách, đương nhiên Cố Thiên Thụ cũng không có khả năng muốn giống như sủng vật bị nhốt ở trong lồng. Thái độ của Sở Địa Tàng đối với hắn càng ngày càng ôn nhu, nhưng trên vấn đề đó lại vẫn không muốn thỏa hiệp,

“Muốn đi ra ngoài, đó là chuyện không có khả năng. Trừ khi ngươi mở miệng thừa nhận, ngươi thật sự yêu chúng ta.” Đây là nguyên văn mà Sở Thiên Hoàng nói. Hắn nhìn về phía Cố Thiên Thụ, biểu tình vô cùng ôn nhu, hành động cũng vô cùng có thiện ý. Hệ thống đã nói giá trị công lược đang tăng cao, hành động trên giống như là đang chứng thực rằng tất cả đều là chân thật.

Nhưng Cố Thiên Thụ vẫn không muốn tin tưởng. Hắn cứ luôn cảm thấy Sở Thiên Hoàng không có ý tốt với hắn, mà thái độ ôn nhu kia giống như đang đùa giỡn với một con sủng vật không nghe lời.

Điều này khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy rất thất bại. Hiện tại hắn đã không hề phản kháng lại Sở Địa Tàng cùng Sở Thiên Hoàng nữa, thậm chí có khi còn hòa theo bọn họ. Mà điều này cũng chính là cực hạn mà Cố Thiên Thụ có thể làm được.

Là cực hạn sao? Thật sự là cực hạn sao? Cố Thiên Thụ tự hỏi mình: nếu hắn đã làm được đến mức này, nếu hắn nỗ lực cố gắng nhiều hơn nữa thì có phải hắn có thể trở về hay không. Hắn không cầu Sở Thiên Hoàng có thể yêu hắn, hắn chỉ muốn Sở Thiên Hoàng cho hắn tiếp xúc với nhiều người — Chỉ có như vậy hắn mới có thể mở rộng phạm vi công lược.

“Ta đã nói rồi, ngươi nhất định sẽ thành công.” Âm thanh hệ thống đột ngột vang lên, chẳng qua Cố Thiên Thụ lại bất ngờ cảm nhận được hàm ý trào phúng bên trong: “Khiến hai người kia chết vì ngươi, không phải rất đơn giản hay sao.” Tâm tình Cố Thiên Thụ trở nên vô cùng nôn nóng. Hiện tại hắn đã cực kỳ phiền chán, không muốn nói chuyện với hệ thống. Nhưng ở đây trừ nói chuyện với hệ thống ra thì hắn chẳng còn ai để bộc bạch tâm tư bản thân nữa.

Chẳng qua hệ thống nói đúng, cố gắng của Cố Thiên Thụ rốt cuộc có hiệu quả.

Vào một buổi sáng sớm nào đó, Sở Địa Tàng vuốt tóc Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng hỏi: “Tôn thượng, ngươi muốn đi ra ngoài sao?”

Lúc này thời gian Cố Thiên Thụ bị nhốt vào lồng sắt đã qua hai năm.

Hai năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng vẫn đủ để Cố Thiên Thụ quen với cuộc sống như thế.

Quen bị Sở Địa Tàng cùng Sở Thiên Hoàng tiến vào, quen bị bọn họ hôn, quen bị bọn họ tắm, quen khi chỉ nhìn thấy hai người bọn họ.

Thói quen thật đáng sợ.

Một ngày chỉ có thể nói 139 từ khiến Cố Thiên Thụ càng ngày càng trầm mặc. Thỉnh thoảng hắn sẽ cùng Sở Địa Tàng nói vài ba câu, bình thường thì đều yên tĩnh một mình.

Hai năm không cắt tóc, cộng thêm bị Sở Thiên Hoàng dùng thuốc nên tóc của hắn đã sắp chấm đất. Vì rất ít khi ra ngoài nên làn da càng thêm trắng, mà thân thể thì lại trở nên chậm chạp rất nhiều.

Nếu không thể rời đi, có lẽ mình sẽ cứ như vậy chết ở cái thế giới này. Cố Thiên Thụ không thể không thừa nhận, tâm của hắn quả thật rất cứng rắn. Trở về đã biến thành chấp niệm duy nhất, loại chấp niệm này đã trở thành động lực sống sót của Cố Thiên Thụ.

Nếu có một ngày, có người nói cho Cố Thiên Thụ biết hắn không thể trở về, Cố Thiên Thụ cũng không dám khẳng định lúc đó mình có thể trở nên điên loạn hay không nữa.

Sở Địa Tàng vuốt ve tóc Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng bế hắn xuống giường.

Cân nặng của Cố Thiên Thụ lại nhẹ đi, cảm hắn trở nên nhợt nhạt. Tuy gầy đi nhưng khí chất lại càng thêm lạnh lẽo.

Nếu trước đây hắn còn có vài phần nhân khí, vậy thì hiện tại hắn đã phát triển theo hướng tượng băng điêu khắc.

“Sau này ngươi sẽ ở đây.” Tuy đã qua hai năm, nhưng Sở Địa Tàng vẫn không thấy yên tâm về Cố Thiên Thụ. Lần này chuyển phòng mới cho Cố Thiên Thụ, bên ngoài an bài rất nhiều thủ vệ xung quanh. Nếu Cố Thiên Thụ muốn đi ra ngoài thì cần phải có người đi cùng.

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ — Nơi đó, ánh mặt trời vô cùng rực rỡ... lại là một năm tràn đầy xuân ý.

63. Chương 63

Đó là địa ngục.

Khi thời gian của thế giới dừng lại mà thời gian của bản thân ngươi lại không ngừng trôi đi, đó là một địa ngục như thế nào?

Sở Địa Tàng nhìn thấy một thế giới ngưng đọng.

Trong thế giới đó, ai ai cũng biến thành bức tượng. Bọn họ, mỗi người một tư thế, mỗi người một biểu tình: có thợ làm vườn đang tưới nước, có kẻ đầu bếp đang xào rau — Bếp lửa kia cũng bị ngưng đọng thời gian, người đang cắt rau cũng bị dừng lại ở khoảnh khắc đó.

Không có một chút âm thanh nào vang vọng... dường như trên thế giới này chỉ còn lại có mỗi mình Sở Địa Tàng.

Sau đó hắn nhìn thấy một người giống hệt hắn. Người kia lặng lẽ ngồi trên thềm đá, mặt không đổi sắc nhìn cảnh sắc trước mặt, ánh mắt trống rỗng y như những bức tượng người ở xung quanh.

“Hắn đi rồi.” Sở Thiên Hoàng nhẹ nhàng mở miệng, tiếng nói lại mang theo âm sắc nghẹn ngào. Hắn nói: “Sở Địa Tàng, Thiên Thụ đi rồi.”

Thiên Thụ? Thiên Thụ là ai? Sở Địa Tàng nhìn Sở Thiên Hoàng.

Sau đó một người đi tới — dường như người đó chính là Sở Địa Tàng ở thế giới này.

“Ta biết.” Biểu tình của Sở Địa Tàng kia giống hệt như Sở Thiên Hoàng, chết lặng giống như cương thi: “Hắn lừa chúng ta.”

“Đúng vậy.” Trong ánh mắt trống rỗng của Sở Thiên Hoàng lộ ra một tia điên cuồng: “Hắn đã lừa chúng ta.”

Sau đó Sở Địa Tàng kia cũng ngồi xuống bên cạnh Sở Thiên Hoàng.

Hai người đều không nhúc nhích, cùng dung hợp một thể với cảnh sắc chung quanh.

Một ngày, hai ngày... một tháng, hai tháng... có là ai thì cũng không ngờ, hai pho tượng trước mặt lại chính là hai con người sống sờ sờ.

Thời gian của thế giới bị ngưng đọng, mà thời gian của Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng lại không ngừng trôi qua. Bọn họ đã trở thành ngoại tộc ở thế giới này, trở thành những con quái vật trong ngoại tộc.

“Ta muốn chết.” Một ngày nào đó vào mấy tháng sau, Sở Địa Tàng nhẹ nhàng mở miệng: “Đại ca, ta có thể đi chết không.”

Sở Thiên Hoàng không nói lời nào. Hắn trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Địa Tàng, chúng ta không chết được.”

Không thể chết được là có ý gì? Sở Địa Tàng dùng dao mổ bụng mình — Cảm giác đau đớn này thật làm người cảm thấy hạnh phúc, dường như chỉ có như thế mới có thể khiến hắn cảm giác được hắn vẫn còn

sống.

“Sao không chết được vậy.” Sau khi lấy nội tạng mình ra, Sở Địa Tàng phát hiện mình vẫn sống như thường. Hắn mờ mịt nhìn Sở Thiên Hoàng: “Đại ca?”

“Ta đã nói rồi, không chết được đâu.” Sở Thiên Hoàng hờ hững nhìn về phía Sở Địa Tàng, sau đó cởi áo mình — Trên ngực hắn hiện rõ một lỗ thủng rất to, hắn nói: “Ta thử qua rồi.”

Không chết, miệng vết thương cũng không khép lại, Sở Địa Tàng lại ngồi xuống.

“Chúng ta còn phải ở đây đến bao giờ.” Sở Địa Tàng hỏi: “Hắn sẽ trở về sao? Không phải hắn đã hứa với chúng ta sao?”

“Hắn sẽ không trở lại.” Giọng điệu Sở Thiên Hoàng vô cùng hờ hững: “Hắn đã lừa chúng ta.”

Sở Địa Tàng an tĩnh ngồi nghe, dường như không thể hiểu được hàm nghĩa của lời nói đó.

“Đừng tự lừa bản thân nữa, Địa Tàng.” Sở Thiên Hoàng cười, nụ cười kia phối hợp với vết thương trên người hắn tạo thành hình ảnh vô cùng thảm thiết: “Thế giới này... vì hắn mới tồn tại.”

Hắn đi rồi, thời gian liền dừng lại... nhưng thời gian của mình và em trai... lại vẫn trôi qua như trước.

Ác mộng... đó là một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Đột nhiên Sở Địa Tàng bắt đầu gào khóc. Hắn nắm lấy tóc mình, khóc đến khi không thể thở nổi mới gào lên: “Cứu mạng, có ai đến cứu chúng tôi không... Thiên Thụ, người trở về đi, người trở về đi mà!”

Bọn họ kêu người nọ là Cố Thiên Thụ, mà không phải là Cố Lâm Đường.

“Sẽ không có ai trở về đâu.” Sở Thiên Hoàng nghiêng đầu: “Chúng ta đã bị bỏ rơi rồi.”

Bị lừa gạt, bị vứt bỏ, bị bỏ lại thế giới này — Người kia rời nơi này, cũng mang cả thời gian của bọn họ đi luôn.

“Trở về đi, trở về đi mà!” Sở Địa Tàng như một con cá lên bờ, ra sức cụng đầu vào tường, không thèm quan tâm đến cái đầu đã đầm đìa máu tươi.

Sở Thiên Hoàng hờ hững nhìn, giống như đang nhìn một người xa lạ. Nếu như chỉ có một mình người còn lại ở trên cái thế giới này, có lẽ người sẽ tịch mịch đến mức phát điên. Nhưng nếu còn lại hai người thì sao,

sẽ nương tựa lẫn nhau chẳng? — Đáp án không thể lường trước được.

Sở Thiên Hoàng rời đi, bỏ lại Sở Địa Tàng ở Sở gia.

“Đại... Đại ca?” Sau khi Sở Địa Tàng tỉnh lại thì phát hiện chỉ có một mình hắn ở đây, sau đó hắn nhìn thấy một bức thư.

“Ta hận hắn, hận lừa chúng ta.” Hắn, đương nhiên là chỉ Cố Thiên Thụ.

Lúc trước Cố Thiên Thụ hứa hẹn ra sao với bọn họ. Hắn nói: Thiên Hoàng, Địa Tàng, ta sẽ nhanh chóng trở lại thôi, các người nhớ nghĩ đến ta đó.

Sau đó hắn rời đi, không còn trở về nữa.

Bị lừa, bị lừa, bị kẻ lừa đảo chết tiệt kia lừa!!! Hắn lừa gạt mình, lại lừa đi thời gian của mình, bỏ mình lại ở thế giới này!!! Sở Địa Tàng như điên như loạn gào thét, hắn xé nát vụn bức thư, sau đó nhìn thấy bản thân trong gương.

Trong gương đồng, cả người hắn đầm đìa máu tươi, có thể nhìn thấy rõ cả nội tạng ở trên nửa thân trên của hắn. Quả thực là tựa như một con ác quỷ — ác quỷ.

Có gào thét, có phẫn nộ cũng vô dụng, bởi vì sẽ không có người nào nghe thấy. Có cầu xin, có khóc lóc cũng vô ích, bởi vì sẽ không có ai tới xem.

Rốt cục, Sở Địa Tàng điên rồi.

Hắn bắt đầu bỏ mặc bản thân, cả ngày dài cứ nằm trên phiến đá lạnh lẽo. Thời gian ở đây ngưng đọng lại lúc giữa trưa, ánh mặt trời vĩnh viễn ở góc độ kia, đám mây kia vĩnh viễn đều là hình dạng đó. Hắn không cần ăn cơm, cũng không cần đi ngủ, nếu muốn thì có thể trợn mắt cả ngày nhìn bầu trời vĩnh viễn không thay đổi ở trên cao.

Yên tĩnh như đã dung nhập vào huyết mạch, dường như Sở Địa Tàng đã biến thành một tảng đá.

Hận sao? Đương nhiên là hận, hận đến nỗi muốn hủy diệt cả thế giới này. Yêu sao? Đương nhiên cũng đã từng yêu qua, nhưng khi hắn nguyện ý trả giá cả mạng sống của mình để được yêu thì người nọ lại rời xa hắn.

Hắn là đứa con bị thế giới này vứt bỏ, hắn tình nguyện thà rằng mình không tồn tại.

Sở Thiên Hoàng rời khỏi Sở gia, một mình đi về nơi phương xa không rõ.

Sở Thiên Hoàng thông minh hơn Sở Địa Tàng nhiều lắm. Cũng bởi vì hắn quá thông minh nên mới điên nhanh hơn Sở Địa Tàng.

Thế giới mà thời gian bị ngưng đọng lại thật là đáng sợ. Sở Thiên Hoàng chỉ có thể nói, hắn rất sợ hãi. Không có ban ngày ban đêm, không có xuân hạ thu đông, những người chung quanh đều như tượng đá. Đi càng nhiều nơi, càng nhiều quang cảnh hiện ra trước mặt Sở Thiên Hoàng, Sở Thiên Hoàng triệt để điên.

Ban đầu, Sở Thiên Hoàng còn hy vọng rằng Cố Thiên Thụ sẽ trở về. Nhưng khi thời gian dần trôi đi, hắn phát hiện ra một điều là hắn đang hy vọng xa vời, người kia đã không trở lại nữa rồi.

Sẽ không bao giờ trở lại nữa, mà hắn cùng Sở Địa Tàng thì sẽ ở lại trong thế giới điên cuồng vô cùng vô tận này.

Đã từng là khiêm khiêm quân tử* nổi tiếng trên giang hồ. Đã từng là một Sở Thiên Hoàng ôn nhu, thiện lương, võ công lại cao, hành hiệp trượng nghĩa. Sau đó, hắn điên rồi.

* Khiêm khiêm quân tử: đại khái là quý ông lịch thiệp.

Nếu sống cùng với hắn trên cái thế giới này không phải là người, mà là những pho tượng trùng trùng điệp điệp, vậy thì cần gì phải tôn trọng bọn họ? Nếu hắn đang sống trong một thế giới hư ảo, vậy thì cần gì phải quý trọng sinh mệnh? Những vấn đề này như đang cười nhạo Sở Thiên Hoàng: cười hắn ngây thơ, cười nhạo tín ngưỡng của hắn.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng tựa như là một con côn trùng đang bị mắc kẹt trong mạng nhện. Không thể giãy giụa, không thể sống, lại không thể chết; sinh tồn hay hủy diệt đã không còn thuộc về bọn họ. Mà ngay cả sống, cũng biến thành một loại tra tấn.

Lần đầu bị lừa là do kẻ lừa đảo sai, nhưng nếu lại bị lừa một lần nữa thì chính là do bản thân mình sai.

Sở Thiên Hoàng nghĩ: nếu hắn điên, có phải sẽ không còn thống khổ nữa chẳng. Nếu hắn cũng biến thành những pho tượng kia, có phải sẽ không còn thống khổ như vậy nữa.

Nếu như mình không cho Cố Thiên Thụ trở về...

Đúng vậy, mình vốn không nên cho người nọ chạy, Sở Thiên Hoàng nói thế với bản thân. Hà tất gì phải mềm lòng với một kẻ lừa đảo, người nọ phản bội bọn họ... đã đi rồi, đi rồi...

Hắn rời khỏi nơi này!!! Hắn về cố hương!! Có lẽ hắn còn ở nơi đó cưới vợ sinh con, trải qua cuộc sống đầy mỹ mãn và hạnh phúc! Nhưng còn bọn họ thì sao, hai con người bị bỏ lại ở nơi đây thì sao!!!!

Bọn họ chỉ có thể cầu xin ông trời để cho bọn họ được chết, không cần phải ném trải loại tra tấn vĩnh viễn

này nữa.

Sai, sai, người có thấy người sai chưa. Trong lòng như đang có ma quỷ nói với Sở Thiên Hoàng: người không nên tin tưởng hắn, trên cái thế giới này vốn không có người nào đáng giá để người tin tưởng. Người nhìn đi, nhìn đi, người bị tên ngu xuẩn kia lừa rồi.

Bị lừa, bị lừa — bị lừa! Thật hận, thật hận, thật hận! Sở Thiên Hoàng cứ như vậy điên rồi.

Hắn đi bộ tới Tây Vực, đi tới tiểu thành nơi bọn họ lần đầu gặp nhau. Nơi đó vẫn như xưa, vẫn là những con người quen thuộc đó.

Ân Túy Mặc ở nơi đó mở một cửa hàng nho nhỏ, dường như sống cũng không tệ.

Chúc Thanh Trạch cùng người yêu của hắn sinh ra một đôi long phượng.

Chung Nghi Nguyên thì cuối cùng cũng bước lên ngai vàng Được Hoàng, trở thành truyền thuyết trên giang hồ.

Sở Thiên Hoàng vẫn là hiệp khách với danh hào là Trúc Chi Quân, hành hiệp trượng nghĩa, mỹ danh truyền xa.

Sở Địa Tàng vẫn là kẻ hèn mọn thâm hiểm Cố Thiên Thụ như trước, khát vọng có được một ánh mắt một nụ cười của người kia.

Nhưng tất cả đều là cảnh tượng trong mơ, đã không còn tồn tại nữa. Hiện thực thì sao — hiện thực chính là ở Sở gia có một kẻ điên nằm trên mặt đất giữa đầu nhìn trời mấy trăm năm. Nơi biên cảnh Tây Vực có một kẻ điên, ngồi trên tảng đá, bị gió thổi cát bay mấy trăm năm.

Đây mới là hiện thực, là hiện thực vừa tàn khốc lại vừa đẹp đẽ.

Đây là vòng luân hồi không hồi kết, cũng là câu chuyện mở màn.

Cố Thiên Thụ chết đi thì sẽ tiếp tục vòng luân hồi. Chỉ khi hắn chết đi, mới có thể khiến thời gian của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lưu động.

Thời gian của thế giới bên ngoài cùng thời gian ở thế giới này khác biệt gấp mấy trăm lần. Ở trong manhua điên mất mấy trăm năm, cuối cùng hai người cũng được trọng sinh. Mà kể tiếp lại là một câu chuyện khiến người cảm thấy vô cùng xa lạ.

Chẳng qua trải qua mấy trăm, mấy ngàn câu chuyện, lại không hề có câu chuyện nào ngọt ngào như câu

chuyện thưở ban đầu nữa.

Cố Thiên Thụ buông tha một kết cục đẹp đẽ với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, hắn lựa chọn lừa gạt cùng rời đi.

Đây không phải là do Cố Thiên Thụ sai, hắn cũng không biết kết quả của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng. Hắn chỉ là muốn... muốn trở về xem... xem mộ của mẹ mình có cỏ dại mọc lên hay không thôi.

Về nhà chính là giấc mộng của Cố Thiên Thụ, vì giấc mộng này mà hắn đã trả giá rất nhiều. Mà cái giá này, dù hắn có tiền cũng trả không được.

Cảnh còn người mất không phải là lời nói dối. Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, lại nghênh đón một thế giới hoàn toàn bất đồng.

64. Chương 64: Mẹ Oi, Thế Giới Này Thật Đáng Sợ

Tình yêu rốt cuộc là cái gì đây? Vì cái gì mà người lại nguyện ý vì cái gọi là tình yêu mà trả giá đây?

Từ cảnh trong mơ tỉnh lại, Sở Địa Tàng cho rằng mình đã trải qua một hồi trọng sinh. Hắn mắt không đổi sắc ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía Cố Lâm Đường vẫn còn đang ngủ say — Không... tên của hắn phải là... Cố Thiên Thụ.

Là một giấc mộng sao? Hắn và Sở Thiên Hoàng không có bị Cố Thiên Thụ vứt bỏ lại thế giới này, người nọ vẫn tựa như một đứa trẻ, ngủ say bên cạnh mình.

“Địa Tàng?” Giọng Sở Thiên Hoàng nhẹ nhàng vang lên: “Người gặp ác mộng sao?”

Sở Địa Tàng nhìn thoáng qua Cố Thiên Thụ vẫn đang ngủ say, lại nhìn Sở Thiên Hoàng có gương mặt y hệt hắn, trầm mặc gật gật đầu.

“Đi ra ngoài một chút?” Dường như từ trong ánh mắt của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng nhìn ra được manh mối gì đó. Hắn đứng dậy, nói: “Ta cũng đang định tâm sự với người đây.”

Tâm sự? Hắn cùng Sở Thiên Hoàng đã bao lâu rồi không có tâm sự. Sở Địa Tàng không làm kinh động đến Cố Thiên Thụ, khinh thủ khinh cước* rời giường, mặc quần áo vào rồi cùng Sở Thiên Hoàng đi ra ngoài.

* Khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân

Lúc này trời đã khuya, bầu trời lấp lánh ánh sao, ánh trăng sáng tỏ, khung cảnh đầy yên tĩnh thơ mộng.

“Người mơ thấy cái gì?” Sở Thiên Hoàng vươn tay bẻ một cành đào đang nở rộ.

Mùa xuân vốn là mùa khiến người cảm thấy ấm áp, nhưng Sở Địa Tàng lại cảm thấy thân thể mình đang tỏa ra khí lạnh đến thấu xương.

“Người yêu Cố Luân Đường sao?” Sở Thiên Hoàng nói: “Người yêu hắn sao?”

“Yêu?” Nếu là ngày thường, Sở Địa Tàng nhất định sẽ kiên định gật đầu, nhưng hiện tại hắn lại vô cùng mê mang. Hắn nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, không chút bất ngờ nhìn thấy cảm xúc mang tên là hận ở bên trong: “Yêu là cái gì chứ? Ta thật sự có tư cách thương hắn sao?”

Nếu cảnh trong mơ vô cùng chân thật kia là hiện thực, vậy thì kẻ tồn tại ở trong sách như Sở Địa Tàng hắn thì có tư cách gì để yêu Cố Thiên Thụ cơ chứ.

Sở Địa Tàng ngẩng đầu, ánh mắt hờ hững nhìn bầu trời đêm trên cao.

Bầu trời này khiến hắn nhớ lại bầu trời trong vắt nọ. Sở Địa Tàng cam đoan, hiện tại hắn vẫn có thể miêu tả được từng chi tiết nhỏ nhất của những đám mây đó.

Điều này khiến cho Sở Địa Tàng cảm giác được một tia lạnh lẽo toát ra từ sâu thẳm trong linh hồn.

Những cảnh tượng đó đều là thật sao? Những sinh mệnh từng xuất hiện trong cuộc đời của hắn đều là ảo giác sao? Có phải vào một ngày nào đó, bọn họ đều sẽ biến thành những hòn đá, những pho tượng hay không?

Ánh mắt Sở Địa Tàng trống rỗng đến đáng sợ, hắn nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, chậm rãi nói: “Người đã biết từ trước?”

“Đúng vậy.” Biểu tình Sở Thiên Hoàng hiện lên vẻ ôn hòa, hắn rất ít khi tỏ vẻ như vậy. Nhưng vào giờ phút này, thái độ đó của hắn lại khiến người nhìn cảm thấy vô cùng dị thường: “Ta đã biết từ trước.”

Hai năm không dài, cũng không ngắn, cảnh tượng trong mơ quần lấy Sở Thiên Hoàng như giò bám chân. Ban ngày hắn nhìn thấy Cố Thiên Thụ mặt lạnh tâm lạnh thì đến tối hắn lại mơ thấy Cố Thiên Thụ ôn nhu dịu dàng.

Cố Thiên Thụ nói với hắn: “Thiên Hoàng, ta muốn trở về xem thử.”

Trong mộng, Sở Thiên Hoàng kia lại đồng ý... Mỗi lần mơ thấy cảnh này, Sở Thiên Hoàng đều cảm thấy rất

buồn cười. Người cũng mang tên Sở Thiên Hoàng kia và hấn tựa như hai người khác biệt.

Trong hiện thực, Sở Thiên Hoàng lạnh lùng lãnh huyết, ngoan độc bất thường... Thì trong mộng, Sở Thiên Hoàng kia lại là khiêm khiêm quân tử, từ bi vi hoài*.

* Từ bi vi hoài: kẻ nhân hậu từ bi như Phật

Sau đó Sở Thiên Hoàng nghe thấy mình nói: “Được, ngươi nhất định phải trở về đó. Ta cùng Địa Tàng... sẽ chờ ngươi trở về.”

Chờ ngươi? Chờ ngươi? Chờ đến mấy trăm năm, chờ được cái gì? Là luân hồi, lại là một lần lừa gạt nói tiếp!

Cố Thiên Thụ nói: “Ừm, ta nhất định sẽ... trở về.”

Cảnh trong mơ đúng là một màn hài kịch, làm Sở Thiên Hoàng chỉ muốn ngửa mặt cười to. Nếu là hiện tại... hấn làm sao có thể mặc kệ để Cố Thiên Thụ trở về. Nhưng màn hài kịch này lại làm Sở Thiên Hoàng cảm thấy tuyệt vọng.

Hấn không muốn xem tiếp câu chuyện... nhưng hấn lại không thể không xem tiếp. Cuối cùng, Cố Thiên Thụ vẫn đi... biến mất ở trước mặt bọn họ.

“Nếu ta đã hứa với các ngươi thì ta nhất định sẽ làm được.” Khi người kia rời đi mặc bộ quần áo màu trắng, biểu tình lạnh lùng như băng bỗng hòa tan như ngày xuân hoa nở. Hấn nhìn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, hứa hẹn: “Ta nhất định sẽ trở về.”

Trở về? Hấn chưa từng trở về. Trong mơ, ngay khi Cố Thiên Thụ rời đi, thời gian liền dừng lại.

Sở Thiên Hoàng không biết rốt cuộc mình đã trải qua bao nhiêu lần như thế. Hấn chỉ biết, trong hai năm này, hầu như đêm nào hấn cũng không ngủ được một giấc yên ổn.

Mỗi một đêm trong mộng đều xuất hiện những hình ảnh quái dị. Sở Thiên Hoàng cảm thấy mình như là đã sống mấy trăm năm, mấy ngàn năm rồi.

Năm đầu tiên trong mơ, những gì mà Sở Thiên Hoàng mơ thấy chính là câu chuyện tình giữa hấn, Sở Địa Tàng và Cố Thiên Thụ. Bọn họ hiểu nhau, yêu nhau, thề non hẹn biển.

Nhưng không bao giờ có kết cục nào được mỹ mãn.

Hoặc là Cố Thiên Thụ thành công rời khỏi thế giới này, hoặc là Cố Thiên Thụ bất ngờ chết giữa đường.

Không hề có một kết cục nào mà Sở Thiên Hoàng nhìn thấy bọn họ có thể cùng chung sống hạnh phúc bên nhau.

Vì thế câu chuyện bắt đầu vụn vẹo, Sở Thiên Hoàng thay đổi, Sở Địa Tàng cũng thay đổi. Đường như sau khi trải qua vô số lần luân hồi khiến bọn họ bắt đầu sinh ra một loại phản xạ có điều kiện — không thể để cho Cố Thiên Thụ chạy, nếu không bọn họ sẽ điên mất.

Đây là một kinh nghiệm cực kỳ không ổn, Sở Thiên Hoàng trầm mặc xem, giống như đang xem câu chuyện của một người xa lạ.

Người được mệnh danh là Trúc Chi Quân trên giang hồ lại quá xa vời với hắn. Xa đến nỗi hắn không dám tin cả hai chính là một người, cùng chung một cái tên.

Người có tướng mạo y hệt hắn đang cùng Cố Thiên Thụ nâng cốc uống rượu, cười nói vui vẻ, luận thơ múa kiếm. Bọn họ quen nhau, yêu nhau, tương kính như tân* giống như đôi tình lữ vô cùng ân ái — cảnh tượng tốt đẹp đến cỡ nào... Đáng tiếc, đều là ảo giác.

* Tương kính như tân: vợ chồng tôn trọng nhau, kính nhau như khách

“Là thật sao.” Chỉ mới có qua một đêm mà Sở Địa Tàng như già đi cả chục tuổi. Hắn trầm mặc nhìn Sở Thiên Hoàng, dường như đang muốn tìm kiếm một đáp án mà bản thân không hề muốn biết.

“Ân Túy Mặc là người ở thế giới kia.” Sở Thiên Hoàng nói: “Cố Thiên Thụ biết.”

“Thế nên?” Sở Địa Tàng trầm mặc nửa ngày mới thốt.

“Người có biết nếu hắn muốn trở về thì cần phải có điều kiện gì không?” Bỗng, ánh mắt Sở Thiên Hoàng như được thắp sáng một ngọn lửa. Chẳng qua ngọn lửa kia lại không hề nóng bỏng, ngược lại như là băng giá đóng băng cả linh hồn.

“Hắn cần tình yêu.” Sở Thiên Hoàng nói: “Hắn cần có người yêu hắn.”

Trong nháy mắt, Sở Địa Tàng như đã hiểu được lời Sở Thiên Hoàng nói. Môi hắn giật giật, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

“Hắn cần có người yêu hắn đến ngay cả tính mạng cũng không màng.” Sở Thiên Hoàng thở dài, vỗ vỗ vai Sở Địa Tàng: “Ở trong cái thế giới kia, người là một người, mà ta... lại là một người khác.”

Bởi vì chúng ta yêu hắn, cho nên hắn mới rời đi, mới có thể vứt bỏ chúng ta một cách triệt triệt để để.

Hơi thở Sở Địa Tàng hỗn loạn, tay run lấy bẫy, hoàn toàn không hề có dáng vẻ trầm ổn như ngày thường.

“Thần đang trêu người.” Sở Thiên Hoàng nói: “Chúng ta chỉ là quân cờ của hắc hủ.”

“...” Sở Địa Tàng phát hiện, mình đã không thể nào nói từ yêu với Cố Thiên Thụ được nữa. Hắc hủ hãi, giống như kẻ nhu nhược đang sợ hãi, hắc hủ khi hắc hủ nói từ này với Cố Thiên Thụ thì Cố Thiên Thụ sẽ giống như Hằng Nga bay lên cung trăng.

Hậu Nghệ có hận Hằng Nga vì đã trộm thuốc tiên không, vấn đề này vĩnh viễn không hề có câu trả lời.

Cố Thiên Thụ chính là vị thần đang chơi trò chơi kia sao? Trong mắt của người nọ, thế giới này có phải rất bé nhỏ không đáng kể, đúng không? Dù mình và Sở Thiên Hoàng có thống khổ đến nỗi điên loạn thì người nọ vẫn kiên định lựa chọn lừa gạt bọn họ.

Kết cục vốn không nên như vậy, vốn nên là một kết cục có hậu.

Nhưng tất cả đều bị hủy hoại. Ngay khi Sở Thiên Hoàng tỉnh mộng, hắc hủ đã không còn trông mong bọn họ có thể chết già.

Tây Vực đầy cát và gió đã khắc sâu vào linh hồn Sở Thiên Hoàng, hắc hủ nhìn thấy thân thể rách nát của mình, cảm nhận được sự tuyệt vọng không có điểm cuối.

“Ta từng tự nói với mình.” Sở Thiên Hoàng nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần hắc hủ ở lại một lần thôi, ta sẽ tha thứ cho hắc hủ.”

“...” Ánh mắt Sở Địa Tàng hồ hững, đã hoàn toàn toàn mất đi thần thái.

“Nhưng hắc hủ lại không hề trở về.” Ánh mắt Sở Thiên Hoàng đột nhiên lóe sáng, có lẽ là do Sở Địa Tàng ảo giác, hắc hủ lại thấy ánh nước lan tỏa: “Hắc hủ không hề trở về.”

Một lần cũng không. Vì thế khi bị lừa gạt một lần nữa, bọn họ chỉ có thể lần thứ hai trải qua cơn ác mộng mang tên tĩnh lặng kia.

Sợ hãi biến thành thói quen, điên cuồng biến thành bình thường. Hai linh hồn không ngừng bị đẩy vào địa ngục... dày vò... dày vò mãi cho đến khi vị thần cứu vớt bọn họ lần thứ hai xuất hiện.

Cố Thiên Thụ chính là thần của bọn họ.

Là thần cho bọn họ thời gian, là thần cho bọn họ tất cả.

Nếu như không có Cổ Thiên Thụ, những gì mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng có đều biến thành bọt biển.

Chẳng qua... nếu như thần muốn chạy trốn thì sao? Muốn chạy trốn khỏi thế giới này, muốn vứt bỏ hai con dân hèn mọn ở lại nơi yên tĩnh đến đáng sợ này thì sao.

“Ừ... chúng ta giữ hần lại, được không?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, giống như mang theo vui sướng khôn cùng.

“Được chứ.” Một giọng nói khác đáp lại.

“Nếu hần muốn chạy, chúng ta liền chặt chân của hần. Nếu hần còn muốn chạy, chúng ta liền chặt tay hần. Nếu hần còn muốn chạy...” Giọng nói kia mang theo ý cười ngọt ngào, giống như là đang rót mật vào tai người nghe: “Chúng ta liền nhốt hần vào lồng...” Đeo xích sắt lên cổ hần, không cho hần đi đâu hết.

“Hần đừng mơ đi đâu được.” Một giọng nói khác nói: “Nhưng nếu hần muốn tình yêu của chúng ta thì sao.”

Giọng nói kia trầm mặc.

“Người có thể đảm bảo người sẽ không yêu hần sao?” Giọng nói kia tiếp tục đặt câu hỏi: “Có thể sao?”

Nếu yêu chính là thuốc tiên, vậy thì bọn họ có thể không chế được bản thân, không để cho người nọ lấy được thứ thuốc tiên kia không.

“Hần đang gạt chúng ta.” Giọng nói dần dần trở nên lạnh như băng, giống như biển sâu không thấy đáy: “Hần muốn chúng ta yêu hần.”

Cho nên mới dao động, cho nên mới thỏa hiệp, cho nên mới chịu đựng tất cả.

“Kẻ lừa đảo.” Một giọng nói khác đáp: “Kẻ lừa đảo đáng giận.”

“Kẻ lừa đảo.” Giống như ma chú, nhẹ nhàng than thở: “Hủy hoại hần cũng được, bắt hần cùng chúng ta vượt qua một đời, có được không?”

“Được chứ.” Tiếng cười vang lên, hai ma quỷ mỉm cười ký kết hiệp nghị.

“Được thôi.” Dường như vận mệnh của người nào đó đã bị vận vẹo. Phàm nhân dám cãi lại ý chỉ của thần, sẽ gặp phải sự trừng phạt như thế nào đây.

Nhưng trừng phạt thì sao nào, cũng đã quen với địa ngục rồi, có cái gì còn... càng đáng sợ hơn nữa sao?

65. Chương 65: Không Cho Ăn Thịt Chính Là Đại Địch Nhân Sinh

Có đôi khi chỉ cần một cú nhấp chuột ‘Yes’ hay ‘No’ là đã có thể xác định được hướng đi của toàn bộ thế giới.

Người lựa chọn ở lại nơi này, hay vẫn là lựa chọn rời đi nơi đây? Ngay khi câu hỏi này xuất hiện, Cố Thiên Thụ không có chút do dự lựa chọn phương án sau.

Đây là điều mà Cố Thiên Thụ muốn, nhưng lại có người không muốn như thế.

Tương lai luôn luôn không thể xác định được, cũng vì không thể xác định được nên mới có mị lực làm lòng người mê say. Nhưng đến khi tất cả mọi thứ đều không thể xác định được thì chính bản thân người cũng không thể nào tránh khỏi được quỹ đạo tương lai đã được định sẵn. Người vẫn phải đi theo con đường dẫn đến cơn ác mộng đã biết trước, đó là nỗi tuyệt vọng đến cỡ nào?

Không người nào muốn mình bị nhốt trong thời gian vĩnh hằng, rồi lại một lần nữa biến thành kẻ điên.

Khi Sở Địa Tàng đến lồng sắt, hắn thấy Cố Thiên Thụ vẫn còn đang ngủ say.

Cố Thiên Thụ, cái tên này vốn nên là một cái tên xa lạ. Nhưng ngay lúc này đối với Sở Địa Tàng mà nói, cái tên này đã trở nên quen thuộc không thể nào quen thuộc hơn. Giống như cái tên này đã được mình gọi hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn lần.

Ánh mặt trời đã men theo cửa sổ chiếu lên song sắt vàng kim, khiến cảnh quan trở nên vô cùng đẹp đẽ. Người đang say ngủ vẫn nhắm chặt đôi mi tạo nên một bóng râm nho nhỏ, mái tóc màu đen xõa tung trên khăn trải giường màu trắng, đôi bờ vai trần trụi lộ ra một góc hình xăm nhỏ xíu.

Thật đẹp, thậm chí có thể nói là thật đáng yêu. Sở Địa Tàng đứng từ xa nhìn qua, hắn phát hiện mình lại không dám đến gần, giống như con người vốn vô cùng hấp dẫn kia lại biến thành vực sâu vạn trượng. Chỉ cần hắn chạm vào người nọ thì liền bị kéo vào địa ngục vô tận.

“Đi thôi.” Sở Thiên Hoàng xuất hiện ở sau lưng Sở Địa Tàng, hắn nhìn về phía Cố Thiên Thụ, ánh mắt u ám: “Nhớ cho kỹ ước định của chúng ta.”

“...” Ước định, Sở Địa Tàng run rẩy. Hắn liếm liếm đôi môi, miễn cưỡng cười cười.

“Không muốn cười thì đừng cười.” Sở Thiên Hoàng mặt không đổi sắc nói.

Sở Địa Tàng nghe vậy liền khôi phục lại vẻ mặt hồ hững. Hắn và Sở Thiên Hoàng đứng cạnh lồng sắt một

hồi lâu, nhìn bộ dạng, đúng là có chút sợ hãi không dám đến gần Cố Thiên Thụ.

“Ta biết người đang suy nghĩ cái gì.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng: “... Ta cũng từng bàng hoàng mấy ngày nay.”

Lúc này Sở Địa Tàng mới nhớ ra. Lúc Sở Thiên Hoàng đồng ý trong vòng một tháng không đụng tới Cố Thiên Thụ, thái độ với Cố Thiên Thụ vô cùng quái dị, qua một thời gian dài mới khôi phục lại như bình thường.

“Người yêu hần sao?” Đây là điều khiến Sở Địa Tàng cảm thấy rất tò mò. Hần biết Sở Thiên Hoàng đã từng không yêu Cố Thiên Thụ, nhưng cảnh tượng ở trong mơ kia... sẽ khiến Sở Thiên Hoàng thay đổi thái độ đối với Cố Thiên Thụ sao?

“Yêu?” Sở Thiên Hoàng mặt không đổi sắc: “Ta dám yêu hần sao?”

Sở Địa Tàng hốt hoảng. Hần không hề quên, Sở Thiên Hoàng đã từng nói với hần. Hần nói: Sở dĩ Cố Thiên Thụ có thể rời đi, là bởi vì Cố Thiên Thụ đã có được tình yêu của bọn họ.

Chính là vì yêu đến độ nguyện hiến dâng cả tính mạng của mình nên Cố Thiên Thụ mới có thể rời đi thế giới này.

“Nếu bảo người đổi mạng người chuộc mạng hần, người sẽ đồng ý sao?” Sở Thiên Hoàng nói: “Địa Tàng, nói cho ta biết, người sẽ đồng ý sao?”

Nghe câu hỏi này, Sở Địa Tàng cảm thấy có cái gì đó nghẹn lại trong yết hầu, hần há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không nói gì.

“Ta đã sớm biết câu trả lời của người.” Sở Thiên Hoàng nói: “Người yêu hần, yêu hần đến nỗi ngay cả tính mạng cũng không cần.”

Nhưng như thế thì sao, tình cảm này đối với Cố Thiên Thụ mà nói chính là một gánh nặng — Nếu không phải vì phải rời đi thì...

“Hần không cần.” Sở Địa Tàng nói: “Ta hiểu rất rõ.”

“Không, hần rất cần.” Ánh mắt Sở Địa Tàng ánh lên tia mê lương: “Ít nhất thì ở thế giới này, hần cần.”

Bởi vì hần muốn rời đi, cho nên mới cần bọn họ yêu.

“Giữ hần lại có được không?” Sở Thiên Hoàng nói: “Hửm? Địa Tàng?”

“Ta không biết.” Giọng Sở Địa Tàng run rẩy. Tuy hắn có gương mặt y hệt Sở Thiên Hoàng nhưng tính tình lại ôn hòa, trầm ổn hơn rất nhiều. Nhưng vào lúc này, trên gương mặt kia lại có thể nhìn thấy dấu hiệu điên cuồng: “Ta phải làm thế nào mới có thể không yêu hắn đây?”

Sở Thiên Hoàng nở nụ cười: “Nếu ta biết thì nói làm gì.”

Hận và yêu, không phải không thể không cùng tồn tại. Yêu Cố Thiên Thụ bao nhiêu thì hận tại bọn họ lại hận Cố Thiên Thụ bấy nhiêu.

Trong cái thế giới tịch mịch kia, Sở Thiên Hoàng đã từng nghĩ ra rất nhiều cách để báo thù. Nhưng đến lúc phải lựa chọn thì hắn lại phát hiện mình chỉ có một suy nghĩ chính là — ngăn cản Cố Thiên Thụ rời khỏi nơi này.

“Nếu người không muốn ở đây.” Sở Thiên Hoàng nói: “Thì đừng yêu hắn nữa.”

Sở Địa Tàng không nói gì.

“Nghe thấy gì không?” Sở Thiên Hoàng như còn muốn nói điều gì đó, bỗng dừng lại — Người vốn đang ngủ say... đã tỉnh lại.

Mới vừa tỉnh lại nên Cố Thiên Thụ không có lạnh lùng như thường ngày, nhìn thoáng qua lại có vài phần ngơ ngác. Hắn chậm rãi ngồi dậy, chú ý tới Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đứng cách đó không xa: “Các người...?”

“Tỉnh?” Sở Thiên Hoàng đi qua, hắn tự nhiên khom lưng xuống hôn hai má Cố Thiên Thụ: “Muốn ăn cái gì?”

Cố Thiên Thụ đã quen với thái độ như vậy của Sở Thiên Hoàng. Hắn lắc lắc đầu, sau đó chậm rãi ngáp một cái.

Hai năm nay, thái độ mà Sở Thiên Hoàng đối đãi với Cố Thiên Thụ phải nói là ôn nhu như nước.

Mới đầu, đối với sự thay đổi của Sở Thiên Hoàng, Cố Thiên Thụ cảm thấy cực kỳ không thích ứng. Nhưng đến khi nghe hệ thống nói một câu, Cố Thiên Thụ mới hơi yên tâm một chút.

Hệ thống nói: “Chúc mừng người, giá trị công lược của Sở Thiên Hoàng đang tăng lên rất nhanh, cố gắng thêm một chút nữa là có thể thành công rồi.”

Giá trị công lược đang tăng lên rất nhanh? Cố Thiên Thụ không biết mình đã làm cái gì khiến Sở Thiên Hoàng sinh ra chuyển biến lớn đến vậy. Nhưng hệ thống rất khách quan, nếu nó đã nói vậy thì Sở Thiên Hoàng quả thật rất có hảo cảm đi.

Đương nhiên, lúc này Cố Thiên Thụ lại không biết. Hệ thống chỉ nói cho hắn biết giá trị hảo cảm của Sở Thiên Hoàng đối với hắn, chứ không nói đến giá trị oán hận của Sở Thiên Hoàng.

Hận và yêu, hai thứ tình cảm cực đoan này lại cùng xuất hiện trên cùng một người.

“Hôm nay ăn cháo đi.” Biết Cố Thiên Thụ không thích nói chuyện, Sở Thiên Hoàng cũng không tức giận. Hắn vươn tay nắm một lọn tóc của Cố Thiên Thụ: “Tóc càng ngày càng dài, đã mấy năm rồi nhỉ?”

Hai năm, bốn tháng, lẻ năm ngày; Cố Thiên Thụ thầm trả lời trong lòng. Ở đây, hắn sống một ngày mà tựa như một năm, nhưng dù điều này có giầy vò đến cỡ nào, hắn vẫn muốn sống sót. Dần dần, hắn cũng đã quen với cuộc sống như thế.

Nếu Cố Thiên Thụ thích Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, vậy thì hiện tại chính là những ngày hạnh phúc. Có người yêu làm bạn, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn đi chỗ nào thì có thể nêu ý kiến...

Đáng tiếc, Cố Thiên Thụ lại không yêu Sở Địa Tàng, lại càng không yêu Sở Thiên Hoàng.

Vì thế hương thụ lại biến thành tra tấn.

Ngay khi bị bắt nằm ở trên giường, phải thừa nhận sự xâm phạm của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ hoài nghi rằng thân thể mình rồi sẽ vào một ngày nào đó hỏng mất. Thân thể bị bắt mở ra, vật thể nóng rực xâm nhập vào bên trong; loại tra tấn từng khiến người cảm thấy thống khổ này dần dần lại biến thành thói quen.

Đúng là cảm thấy rất thoải mái. Cố Thiên Thụ nhìn bát cháo trước mặt, ngơ ngẩn nghĩ: sáng nay lại ăn cháo rau... không biết mình đã chọc giận Sở Địa Tàng lúc nào.

Làm đầu bếp riêng của Cố Thiên Thụ, hầu như thức ăn của cả ba đều do Sở Địa Tàng nấu. Mà những món ăn kia lại có thể thể hiện ra tâm tình Sở Địa Tàng vào lúc đó.

Nếu là bữa tiệc với những món thịt phong phú, vậy thì lúc đó tâm tình của Sở Địa Tàng đang không tệ. Bình thường là do chọc Cố Thiên Thụ xù lông nên mới cần dùng mấy món ngon để trấn an trái tim thủy tinh của tôn thượng nhà hắn... À, đương nhiên, những chuyện chọc cho xù lông này đều luôn xảy ra ở trên giường.

Cháo rau, lại còn rất nhiều rau nữa chứ! Cố Thiên Thụ yên lặng ăn, trong đầu đã âm thầm bắt đầu nghĩ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dẫn đến việc Sở Địa Tàng vẫn luôn tốt tính lại có thể nấu một bữa vô nhân tính đến vậy.

“Ăn ngon không?” Đương nhiên Sở Thiên Hoàng hiểu rất rõ em trai nhà mình. Hắn mỉm cười nhìn nhìn Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc, đại khái đã đoán được Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ cái gì — Đơn giản chính là đang trộm oán giận, tại sao lại là rau chứ.

Thái độ này nếu là vào ngày thường thì rất là đáng yêu, nhưng hiện tại... Sở Thiên Hoàng lại cảm thấy trái tim mình đang cứng rần như nham thạch.

Hắn không muốn động tình, cũng không dám động tình.

Sở Thiên Hoàng nghĩ: nếu ông trời muốn hắn nhớ lại tất cả mọi thứ thì nhất định phải có lý do của nó. Có lẽ ông trời đang cho hắn một cơ hội để hắn ném thử một kết cục hoàn toàn mới — cuối cùng Cố Thiên Thụ cũng ở lại thế giới này.

Ba người bọn họ sẽ cùng nhau già đi... Sở Thiên Hoàng nghĩ đến đây, ngăn người. Dường như hắn đã quên một vấn đề gì đó — hắn thật sự sẽ già đi sao?

Cái thế giới không bình thường này thật sự sẽ để bọn họ già đi sao? Sở Thiên Hoàng dừng tay lại, mặt không đổi sắc ngẩng đầu. Nhìn Cố Thiên Thụ một cái, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

Cố Thiên Thụ ngẩng đầu, nhìn Sở Thiên Hoàng một cái.

“Ăn ngon không?” Cố Thiên Thụ nghe thấy Sở Thiên Hoàng hỏi.

Cố Thiên Thụ rất muốn lắc đầu, nhưng lại ngại vì Sở Địa Tàng đang ngồi bên cạnh hắn, vì thế hắn đành chịu nhục gật gật đầu.

“Vậy thì tốt quá.” Sở Thiên Hoàng cười tủm tỉm nói: “Nếu người đã thích thì ăn rau thêm mấy ngày đi.”

Cố Thiên Thụ tròn tròn mắt.

“Ừ.” Nếu là ngày thường, chắc chắn Sở Địa Tàng đã phát hiện ra tâm tình Cố Thiên Thụ biến hóa. Nhưng vào mấy ngày này, hắn lại không quan tâm đến, chỉ từ tốn nói: “Tôn thượng nhất định sẽ thích, đúng không.”

Cố Thiên Thụ siết chặt cái bát trong tay, cuối cùng vẫn không nói gì — Bây giờ hắn còn đang nghiêm túc nghĩ, rốt cuộc là hắn đã chọc giận hai anh em Sở Địa Tàng cùng Sở Thiên Hoàng lúc nào, gần đây hắn rất an phận nha! Tuyệt đối ngoan ngoãn đến nỗi không thể ngoan ngoãn hơn! Vì cái gì Sở Địa Tàng lại lãnh khốc vô tình, cố tình gây sự hả! Chẳng lẽ khoảnh khắc bảy năm đã đến sao?!

“Hệ thống.” Cố Thiên Thụ gọi: “Giá trị công lược của Sở Địa Tàng sẽ không thay đổi chứ?”

“Thay đổi?” Sau một hồi lâu, hệ thống mới trả lời: “Ồ, để ta xem thử. Thay đổi nha, tăng lên rất nhiều, chắc là yêu người đến mức sắp chết vì người rồi.”

Nếu không thay đổi thì sao lại cho hắn ăn rau, chẳng lẽ lại là vật cực tât phản* sao! Cố Thiên Thụ chỉ có thể khóc thầm trong lòng, ăn cháo thật sạch sẽ — Hy vọng trưa nay sẽ có thịt ăn.

* Vật cực tât phản: một vật hoặc một sự việc khi đi đến điểm cực độ trong giới hạn của nó thì sẽ phản đảo lại tình trạng đang có của nó

Lời tác giả: Trong lời dẫn ta đã viết rất nhiều nhưng dường như mọi người không để ý đến thì phải. Ta đã gợi ý một hai điểm:

1. Sự trừng phạt của hệ thống đối với việc Cố Thiên Thụ chết chính là trở lại vào một thời điểm nào đó
2. Thái độ của hệ thống rất quỷ dị
3. Thể chất của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng rất quái dị

Còn có một vài nghi vấn nữa thì sẽ được tiết lộ sau, đừng gấp, từ từ sẽ đến mà.

66. Chương 66

“Sau khi ta đi thì còn có thể trở về không?” Một giọng nói lên tiếng.

“Người nhất định phải đi sao.” Trầm mặc một lát, một âm thanh bén nhọn và chói đáp lại: “Người xác định phải đi về?”

“Ta muốn về xem thử.” Giọng nói kia hình như có chút cố chấp: “Hiện tại ta không thể trở về sao?”

Lần thứ hai, âm thanh bén nhọn kia lại trầm mặc, một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Đương nhiên có thể.” — Người có thể trở về... chẳng qua, lại không phải là dùng cách thức như người nghĩ... trở về.

Theo hệ thống thấy, Cố Thiên Thụ chính là kí chủ kinh dị nhất nó từng gặp. Tên này chẳng những trong lúc lựa chọn không chút do dự chọn cái ‘No’ chết tiệt kia, mà sau đó lại còn một lòng một dạ muốn rời khỏi nơi này.

“Nơi này không tốt sao?” Đã từng hỏi như vậy rất nhiều lần, hệ thống nói: “Có mỹ nhân, có võ công, có quyền thế, có tất cả mọi thứ mà ở thế giới kia người không có... Vì cái gì người lại luôn muốn rời khỏi nơi đây.” Nếu không muốn rời đi thì không cần phải đi công lược nam nhân, lại càng không cần phải rối rắm đến nhiều vấn đề kỳ quái đến vậy.

“Chắc là ta tương đối lưu luyến gia đình đi.” Câu trả lời của Cố Thiên Thụ lại khiến người cảm thấy muốn té sấp mặt. Bởi vì ở thế giới kia, người thân cuối cùng của hắn cũng đã qua đời, theo thường lệ thì không nên có dục vọng muốn trở về mãnh liệt đến vậy mới phải.

Đây là do hệ thống thất trách. Khi nó lựa chọn người chơi thì luôn chọn trẻ mồ côi cùng những người không có dục vọng trở về thế giới cũ, đây chính là cách thức nó lựa chọn. Nhưng những điều này khi áp dụng lên người Cố Thiên Thụ lại vô dụng. Cố Thiên Thụ luôn muốn quay về, mà suy nghĩ muốn trở về kia lại mạnh mẽ đến độ khiến hệ thống cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng.

Một lần thì thôi, hai lần cũng kệ, trừ Cố Thiên Thụ ra thì có ai luôn lựa chọn một cái kết cục y hệt nhau trong mấy ngàn mấy vạn lần luân hồi chứ?

“Ta muốn trở về.” Hệ thống không nhớ Cố Thiên Thụ đã nói lời này đã bao nhiêu lần nữa. Nó vốn không nên có tình cảm, nhưng khi nghe đến những lời này của Cố Thiên Thụ lại sinh ra một loại chán ghét vì diều.

Trở về? Nhất định phải trở về sao? Hệ thống không thể can thiệp vào sự lựa chọn của người chơi, vì thế nó chỉ có thể nhìn Cố Thiên Thụ lần lượt trở về, lại lần lượt reset.

Đây vốn là một lựa chọn sai lầm, nhưng ngặt nỗi hệ thống lại không có quyền can thiệp — Nó không thể nói thẳng với Cố Thiên Thụ rằng nếu hắn lựa chọn trở về thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Không ngừng luân hồi, không ngừng sinh ra cái mới, chết đi, NPC lần thứ hai sống lại, nhưng sẽ luôn có thứ được giữ lại.

Tuy người cho rằng những người ở đây là NPC... Nhưng hệ thống biết, nơi này không phải là game, mà là một thế giới chân thật. Chẳng qua chìa khóa thời gian ở thế giới này lại nằm trong tay một người, một khi hắn rời đi, vậy thì thế giới này liền dừng lại.

Đây vốn là một nan đề khó giải, nhưng theo thời gian dần trôi, hệ thống lại phát hiện ra một cơ hội — Nó phát hiện ra thế giới này là xuất hiện hai cái BUG nho nhỏ. Hai cái BUG này một cái tên là Sở Thiên Hoàng, còn cái kia tên là Sở Địa Tàng.

Vận dụng BUG để thay đổi kết cục thì sẽ dẫn đến kết quả như thế nào đây? Hệ thống bắt đầu tự hỏi tính khả thi khi làm thế. Nó đã ở đây lâu lắm rồi, nó cũng muốn rời khỏi nơi này.

Trên cái thế giới này chưa từng có cái gì là Cố Luân Đường nguyên bản cả. Bởi vì lần đầu tiên khi tiến vào thế giới này, Cố Thiên Thụ chính là dùng hình thái trẻ sơ sinh để đến với thế giới này.

Cố Thiên Thụ chính là Cố Luân Đường... Cố Luân Đường cũng chính là Cố Thiên Thụ.

Chẳng qua sau khi tử vong lại dẫn đến việc Cố Thiên Thụ xuyên đến một khoảng thời gian tùy cơ nào đó,

dẫn đến hệ lụy mọi thứ càng ngày càng hỗn loạn. Thế cho nên thậm chí xuất hiện việc ngay lúc Cố Thiên Thụ đang quyết đấu cũng chính là lúc xuyên đến thế giới này, trực tiếp rơi vào tử cục.

Đối với chuyện này, hệ thống thật sự cảm thấy vô năng vô lực. Nó đã nhắc nhở Cố Thiên Thụ từ trước, tử vong của hắn sẽ có khả năng dẫn đến việc thế giới này hỗn loạn. Nhưng hiện giờ thì có nói cái gì cũng đã quá muộn.

Thế giới này đã bị nhiễu loạn vô số lần, mà đến ngay cả hệ thống cũng không dám tin tưởng rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo sau đó.

Mà việc khiến hệ thống đau đầu nhất chính là — Cho dù có luân hồi tuần hoàn vô số lần, Cố Thiên Thụ vẫn cố chấp như trước, muốn rời khỏi nơi đây.

Tin tức này đối với hệ thống mà nói quả thực chính là tin xấu đến cực điểm. Đã từng có nhiều lần cho dù Cố Thiên Thụ có tình cảm với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nhưng hắn vẫn lựa chọn trở về y như trước. Nhưng hiện tại thì sao, đối mặt với đôi song sinh đã hắc hóa kia thì làm gì có chuyện Cố Thiên Thụ không muốn trở về?

Đây đúng là một vấn đề khiến người cảm thấy đau đầu, hệ thống nghĩ vậy, cũng lạnh lùng nở nụ cười — Trên thực tế, nếu nó thật sự muốn viết dấu chấm kết cho cái vòng luân hồi chết tiệt này, cũng là chuyện không thể... không xảy ra.

Sở Địa Tàng lại mơ phải ác mộng, lần này hắn mơ thấy Cố Thiên Thụ chết trong ngực mình. Quần áo màu trắng thấm đẫm máu tươi, gương mặt trắng bệch lại mang theo nụ cười tươi rói.

Cố Thiên Thụ nói, xin lỗi...

Vì cái gì lại muốn xin lỗi, người chết không phải là người sao? Mồ hôi đầm đìa tỉnh lại, Sở Địa Tàng ngồi dậy, nhìn thấy người nằm bên cạnh mình.

Vẫn là gương mặt quen thuộc như trước, vẫn là khí chất quen thuộc như xưa, nhưng lại khiến Sở Địa Tàng cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy khắp thân thể.

Ác mộng không ngừng luân hồi khiến Sở Địa Tàng bắt đầu hoài nghi. Đời này, bọn họ có thể tránh khỏi cái kết cục đó hay không đây?

“Hừm...” Trong lúc ngủ mơ, dường như Cố Thiên Thụ cũng ngủ không được an ổn, miệng phun ra mấy từ mơ hồ không rõ. Sở Địa Tàng an tĩnh nhìn một khắc, cuối cùng đứng lên.

“Sao thế, lại không ngủ được à?” Đối với cảm nhận của Sở Địa Tàng, trên thế giới này chỉ sợ không có ai hiểu hắn hơn Sở Thiên Hoàng. Giấc ngủ của Sở Thiên Hoàng cũng rất cạn, Sở Địa Tàng vừa nhúc nhích, hắn liền tỉnh.

“Ừ.” Hai người đều mặc áo ngủ, đứng bên ngoài sân, không khí trầm mặc đến đáng sợ.

“Ta cũng không ngủ được.” Sở Thiên Hoàng nheo mắt lại, tựa như một con mèo: “Nhìn hấn ngủ say như vậy, ta thấy không cam lòng.”

Hấn... đương nhiên là chỉ Cố Thiên Thụ.

Cái gì cũng không biết nên đương nhiên Cố Thiên Thụ sẽ không bị việc này quấy nhiễu. Hiện tại, hấn một lòng một dạ muốn về nhà, chấp niệm này đã trở thành mục đích sống của hấn.

“...” Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng một cái.

“Quả nhiên ta là kẻ điên.” Sở Thiên Hoàng cười nhạo một tiếng: “Ở trên cái thế giới này, người Sở gia đều là kẻ điên.”

Mỗi lần thế giới luân hồi đều không hề giống nhau, tựa như hệ thống đang dần dần tự hoàn thiện. Thế giới luân hồi đầu tiên, Trúc Chi Quân – Sở Thiên Hoàng có một gia đình hạnh phúc, mà Sở Địa Tàng cũng không bị Sở gia đưa vào Kính thành.

“Nơi này thật sự tồn tại sao.” Sở Thiên Hoàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía không trung: “Chúng ta cũng thật sự tồn tại sao?”

“...” Sở Địa Tàng trầm mặc một lát: “Không biết.”

“Ta cũng không biết.” Sở Thiên Hoàng cười ha hả: “Người nói đi, nếu chúng ta cho hấn biết, hấn không thể trở về được nữa, hấn sẽ điên sao?”

“...” Sở Địa Tàng mang máng hiểu được suy nghĩ của Sở Thiên Hoàng, nhưng hấn không nói gì, chỉ trầm mặc.

“Người nói đi, nếu chúng ta cho hấn biết, chúng ta muốn hấn ở lại với chúng ta cả đời, hấn có khóc không?” Sở Thiên Hoàng cười: “Sẽ khóc lóc xin tha không?”

“...” Sở Địa Tàng nhìn Sở Thiên Hoàng.

“Ta rất tò mò — Địa Tàng, sao người không thử suy nghĩ xem?” Sở Thiên Hoàng nói: “Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến kết quả của kẻ lừa đảo bị chúng ta hủy hoại như thế nào sao?”

Người thật sự dám hủy hoại hấn sao? Nghe Sở Thiên Hoàng nói xong, Sở Địa Tàng âm thầm cười lạnh. Tâm tư của Sở Thiên Hoàng, hấn hiểu rất rõ. Tên kia hận Cố Thiên Thụ muốn chết, nhưng cũng yêu Cố

Thiên Thụ muốn chết.

Hắn cũng không ngừng nhắc nhở bản thân — đừng nên yêu Cố Thiên Thụ đến mức có thể hiến dâng sinh mệnh cho người nọ.

Nghe thật đáng thương, đúng không? Sở Địa Tàng nghĩ. Lúc trước khi Sở Thiên Hoàng cười nhạo mình, có từng nghĩ đến hắn cũng sẽ có một ngày như thế chưa.

Cả ngày lẫn đêm bị ác mộng quẩn lầy, cùng với Cố Thiên Thụ đang say giấc nồng, sao lại đối lập rõ rệt đến vậy cơ chứ.

“Làm đi.” Lúc này, sắc mặt Sở Địa Tàng không hề có cảm xúc. Hắn nhìn sự điên cuồng trong mắt Sở Thiên Hoàng, chậm rãi nở nụ cười: “Chúng ta đã luân hồi nhiều lần đến vậy, còn sợ thêm một lần nữa hay sao.”

“Bây giờ không giống như thế.” Nghe Sở Địa Tàng nói, Sở Thiên Hoàng lại mỉm cười quỷ dị. Hắn nói: “Địa Tàng, lần này... hắn tuyệt đối đừng mơ rời khỏi chúng ta.”

Sở Địa Tàng nghe ra hàm ý khác trong lời nói của Sở Thiên Hoàng.

Nhưng Sở Thiên Hoàng lại không định nói thêm, hắn miễn cưỡng ngáp một cái: “Giờ còn sớm... không về ngủ tiếp à?”

“Không.” Sở Địa Tàng biết mình ngủ không được nữa, hắn ngồi tại chỗ: “Ta ở đây.”

Sở Thiên Hoàng nghe vậy cũng không khuyên bảo, xoay người rời đi, bởi vậy cũng không nhìn thấy ánh mắt tĩnh mịch hờ hững của Sở Địa Tàng.

“Ta không xứng có được người.” Sở Địa Tàng lầm bầm: “Dù có là thế giới nào, ta cũng không xứng có được người.” Người là thần thánh ở trên cao, mà ta chỉ là phàm nhân dưới hạ giới.

“Ta từng nghĩ, có phải sẽ có một ngày nào đó người sẽ yêu ta, lúc đó chúng ta có thể ở chung với nhau rồi.” Sở Địa Tàng thủ thỉ: “Nhưng ta phát hiện, ta sai.”

Cho dù người có yêu ta, người cũng lựa chọn rời đi.

Mà ta lại vẫn như trước bị bỏ lại ở nơi này cùng với Sở Thiên Hoàng... cùng bị bỏ lại ở thế giới ngưng đọng này trăm lần, ngàn lần.

Mặc cho người có yêu ta hay hận ta, người cũng sẽ không dừng bước chân lại vì ta, kết cục đó lại trở thành kết cục bất biến. Sở Địa Tàng cúi đầu úp mặt vào khuỷu tay, người hắn khẽ run lên. Nếu đến gần thì sẽ

có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Sở Địa Tàng rất ít khi khóc, lại không có nghĩa là hắn sẽ không khóc.

Tử cục này phải làm sao mới có thể giải được đây, Sở Địa Tàng nghĩ. Nhất định Sở Thiên Hoàng sẽ yêu Cố Thiên Thụ, thậm chí nguyện ý... vì Cố Thiên Thụ mà chết.

Thứ tình cảm này đến ngay cả bản thân Sở Thiên Hoàng cũng không thể nhận thấy được, yêu là điều không thể tránh khỏi. Đối với chuyện này, Sở Địa Tàng hiểu rất rõ.

“Ta không muốn bị bỏ lại nơi này.” Đây là lần duy nhất trong rất nhiều lần luân hồi, Sở Địa Tàng hồi phục lại ký ức. Hắn vừa nghĩ đến cái thế giới tĩnh mịch kia liền cảm thấy linh hồn run rẩy.

“Cho nên...” Sở Địa Tàng ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Xin lỗi.”

Xin lỗi, Cố Thiên Thụ, xin lỗi... Tôn thượng thân mệnh của ta... Dù có phải trả giá đắt đến cỡ nào, ta cũng sẽ — giữ người ở lại thế giới này.

67. Chương 67

Cố Thiên Thụ cho rằng mình đang nằm mơ.

Hắn nghe thấy có một nam nhân đang nói gì đó ở trước mặt mình, lại cảm thấy đây chính là một ác mộng không thể tỉnh lại.

Ngủ ở bên cạnh, Sở Thiên Hoàng mỉm cười, nói: “Cố Thiên Thụ, tỉnh rồi sao?”

Cố Thiên Thụ? Hắn gọi mình cái gì? Cố Thiên Thụ cảm thấy nhất định là do mình vừa mới tỉnh dậy nên mới xuất hiện ảo giác. Hắn chần chờ một lát, không trả lời lại.

“Cố Thiên Thụ.” Nhưng khi Sở Thiên Hoàng cất giọng gọi lần thứ hai, liền khiến Cố Thiên Thụ choáng váng mặt mày.

“... Người?” Cố Thiên Thụ nuốt nước miếng, hắn cảm thấy dường như đã có chuyện gì đó thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn.

“Không phải người rất muốn về nhà hay sao?” Sở Thiên Hoàng cười, đến khi nhìn thấy Cố Thiên Thụ trợn mắt há mồm thì nụ cười càng thêm xán lạn. Hắn tự nhiên vươn tay nắm lấy cằm Cố Thiên Thụ: “Không

phải người rất muốn về thăm mộ mẹ người hay sao?”

... Hắn đang nói gì? Hắn đang nói cái gì đó?! Mình đang nằm mơ, đúng không!? Nhất định là đang nằm mơ! Sao Sở Thiên Hoàng lại có thể biết được tên của mình, sao hắn lại biết đến thế giới kia của mình, lại còn biết mẹ của mình đã qua đời?!

“Không phải người đang nằm mơ đâu.” Đường như Sở Thiên Hoàng biết Cố Thiên Thụ đang suy nghĩ gì. Ánh mắt hắn tỏ vẻ thương hại, đánh tan sự lừa mình dối người của Cố Thiên Thụ: “Đây là thật.”

“Người đang nói cái gì?” Tuy đầu Cố Thiên Thụ vẫn không kịp phản ứng như trước, nhưng thân thể đã kịp phản ứng lại. Sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt lộ ra sợ hãi cùng không dám tin.

“Ta đang nói.” Đường như đối với sự hoảng sợ của Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng rất là hài lòng. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên vành tai Cố Thiên Thụ một cái: “Người rất muốn trở về thế giới của mình, đúng chứ.”

...

Sở Địa Tàng nghe thấy một tiếng gào thét thê lương đến cực điểm. Âm thanh kia tuy không thường nghe thấy, nhưng rất quen thuộc — đó là tôn thượng của hắn. Cố Lâm Đường... không... phải nói là giọng của Cố Thiên Thụ.

Sau đó, Sở Địa Tàng nghe thấy tiếng khóc mà mình chưa từng được nghe qua. Âm thanh kia hoàn toàn có thể thể hiện ra cảm xúc tuyệt vọng đến cùng cực của chủ nhân nó.

Sở Địa Tàng đi vào trong liền nhìn thấy Sở Thiên Hoàng đang nắm lấy mắt cá chân của Cố Thiên Thụ, kéo ngược về sau.

Cố Thiên Thụ quỳ rạp trên mặt đất, mặt mày thấm đẫm nước mắt. Biểu tình khi nhìn về phía Sở Thiên Hoàng giống như đang nhìn thấy một con ác quỷ, hoảng sợ tới cực điểm.

“Người trở lại?” Sở Thiên Hoàng quay đầu nhìn thoáng qua Sở Địa Tàng: “Cùng nhau?”

Sở Địa Tàng không nói, chỉ chậm rãi đi đến.

Bọn họ biết, bọn họ đã biết, sao bọn họ lại biết được chứ. Chẳng lẽ là Ân Túy Mặc? Không, không, chuyện này đến ngay cả Ân Túy Mặc cũng không biết cơ mà — Vậy thì là ai đã bán đứng hắn?

“Hệ thống... hệ thống... Sao bọn họ lại biết được những chuyện này, vì sao bọn họ lại biết ta không phải là người ở thế giới này?” Cảm xúc kìm nén đã lâu của Cố Thiên Thụ rốt cuộc bùng nổ. Hắn hoàn toàn không thể chấp nhận được việc Sở Thiên Hoàng biết hết mọi thứ, tinh thần trong nháy mắt như đàn đứt dây.

“Vì sao... Vì sao hấn lại biết?” Cố Thiên Thụ hoàn toàn không thể chấp nhận được, tinh thần trong nháy mắt đứt đoạn không còn một dây: “Là ai đã nói cho bọn hấn biết? Là ai đã nói cho bọn hấn biết???”

Hệ thống không trả lời.

“Cút ngay!!!” Đã lâu rồi mới thấy Cố Thiên Thụ phản kháng. Mỗi lần Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng làm những chuyện hấn không muốn, Cố Thiên Thụ sẽ tự nói với mình: nhẫn đi, nhẫn một hồi rồi sẽ qua, chờ đến khi mình trở lại thể giới kia...

“Người không về được nữa rồi.” Đây là giọng Sở Thiên Hoàng. Hấn nắm chặt lấy cằm Cố Thiên Thụ, ép Cố Thiên Thụ ngẩng đầu nhìn mình: “Người chỉ có thể ở đây... cả đời.”

“Sao người lại biết...” Trong nháy mắt, Cố Thiên Thụ như chết máy. Nhưng vì ngày thường trầm mặc ít lời nên khiến hấn phản xạ có điều kiện, nhin xuống xúc động gào thét với Sở Thiên Hoàng — Hấn chỉ có 139 chữ để nói, không thể lãng phí vào việc phát tiết phần nộ được.

“Đương nhiên ta biết.” Sở Thiên Hoàng từ trên cao nhìn xuống Cố Thiên Thụ: “Ta còn biết... cách thức mà người trở về nữa đấy.”

Con người Cố Thiên Thụ co lại, sau đó điên loạn gào thét khóc lóc: “Vì sao các người lại biết, vì sao hả???”

Sở Thiên Hoàng nhìn tất cả những phản ứng của Cố Thiên Thụ, hấn cười khẽ, sau đó hôn lên môi Cố Thiên Thụ.

Cút ngay, cút ngay... kẻ điên, kẻ điên, tránh xa ta ra... ta muốn đi, ta muốn đi — ta muốn rời khỏi nơi này. Nước mắt Cố Thiên Thụ yên lặng chảy từng dòng, trên mặt hấn tràn đầy vẻ không dám tin, hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật.

“Người không đi đâu được đâu.” Sở Thiên Hoàng nói: “Cố Thiên Thụ.”

Đúng vậy, hấn là Cố Thiên Thụ, hấn không thể lừa mình được nữa. Cố Thiên Thụ không thể khống chế được nước mắt, trên mặt đều là thống khổ không ức chế được.

“Địa Tàng.” Sở Thiên Hoàng mỉm cười nói với Sở Địa Tàng ở đằng sau lưng hấn: “Nhìn bộ dạng hấn đi.”

Sở Địa Tàng yên tĩnh nhìn, sau một hồi mới nhẹ giọng hỏi: “Người muốn trở về đến vậy sao?”

Cố Thiên Thụ nghe vậy ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước tràn đầy căm hận, giống như là đang cười nhạo câu hỏi của Sở Địa Tàng — Đương nhiên hấn muốn trở về... nơi này có gì đáng để hấn lưu luyến sao?

“Nếu người trở về, Chúc Thanh Trạch và Ân Túy Mặc sẽ chết.” Sở Địa Tàng nói: “Người vẫn sẽ trở về, đúng không?”

Cố Thiên Thụ cắn chặt răng, không trả lời.

“Đương nhiên người vẫn sẽ trở về. Thế giới này theo ý của người, vốn không hề quan trọng.” Sở Địa Tàng vừa nói, vừa đi đến bên cạnh Cố Thiên Thụ. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ vẫn đang giãy giụa muốn thoát khỏi tay Sở Thiên Hoàng, thản nhiên nói: “Dù có là ai thì người cũng không để mắt đến sao.”

Dù là oán hận hay là ái mộ, trong mắt người đều là con sâu cái kiến.

“Sao các người lại biết?” Cố Thiên Thụ nhìn chằm chằm vào Sở Địa Tàng, vẫn luôn để ý đến vấn đề này.

“Sao ta phải nói cho người biết chứ.” Sở Địa Tàng vươn tay, sờ sờ gương mặt dữ tợn của Cố Thiên Thụ: “Cố Thiên Thụ, người hận chúng ta sao?”

Đương nhiên hận, làm sao có thể không hận, hận không thể lập tức giết cả hai người bọn họ — Cả người Cố Thiên Thụ run rẩy lấy bối nhưng phần nộ cùng oán hận trong mắt của hắn lại không giảm đi chút nào.

“Ồ, người muốn hận thì chúng ta cũng chịu.” Giãy giụa của Cố Thiên Thụ ở trong mắt Sở Thiên Hoàng lại chính là tình thú, hắn ôm Cố Thiên Thụ vào lòng: “Chúng ta chỉ là đang nói cho người biết, cả đời này người đừng mong trở về được...”

Trong nháy mắt, thân thể Cố Thiên Thụ cứng ngắc giống như hóa thạch.

“Bởi vì ta sẽ không cho người nhìn thấy người thứ ba đâu.” Giọng Sở Thiên Hoàng mềm nhẹ, chẳng qua sẽ không có ai dám hoài nghi tính chân thật của nó. Hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc đen dài của Cố Thiên Thụ, nói: “Cho nên... người cảm thấy ta sẽ yêu người sao?”

Cố Thiên Thụ hờ hững nhìn Sở Thiên Hoàng, con người trông rộng.

“Ta cũng không phải là đứa em ngốc nhà ta.” Sở Thiên Hoàng nói: “Hắn yêu người, yêu chết đi được.”

“Cứ cho là ta sẽ yêu người đi, nhưng bây giờ thì sao nào?” Sở Thiên Hoàng tiếp tục hờ hững nói: “Người còn có thể trở về được sao?”

Không về được, không về được nữa rồi — Con quái vật vô tâm vô tư như Sở Thiên Hoàng thì làm sao có thể yêu hắn. Rốt cuộc thì bọn họ làm sao mà biết được, vì sao biết được!

Cố Thiên Thụ vẫn không nhúc nhích, trong đầu hốt hoảng vì những lời Sở Thiên Hoàng nói — Tiếng hắn

nước nở, ghen ngào càng lúc càng lớn — Cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, lần thứ hai hắn khóc rống lên.

Hắn phải về nhà! Hắn không muốn chơi với hai tên biến thái này nữa! Nơi này chơi không vui, chơi không vui!

“Khóc cái gì.” Đây là lần đầu tiên Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ thất thố như vậy. Hắn vừa cảm thấy sung sướng, lại vừa cảm thấy chua xót không nói thành lời.

Đã từng là một Sở Thiên Hoàng không muốn nhìn thấy Cố Thiên Thụ rơi một giọt nước mắt nào, nhưng cũng không đến mức để Cố Thiên Thụ trở lại thế giới ban đầu. Chỉ là hiện tại...

Khóc đi, khóc đi. Kẻ lừa đảo nên có kết cục như vậy, Sở Thiên Hoàng nghĩ. Cuối cùng âm mưu của người cũng bị lộ tẩy, người có thất vọng không nào? Không thể vứt bỏ chúng ta, có phải người cảm thấy chúng ta rất ghê tởm hay không?

Vậy thì cứ ghê tởm đi, vậy thì cứ thống khổ đi. Đôi mắt ngấn lệ của người chỉ làm chúng ta cảm thấy thêm hưng phấn mà thôi.

Cố Thiên Thụ khóc vô cùng thê lương, đợi đến khi hắn khóc không nổi nữa thì bị Sở Thiên Hoàng bế lên.

“Đi đâu?” Đột nhiên Cố Thiên Thụ nhớ tới một câu mà Sở Thiên Hoàng đã nói — Ta sẽ không cho người nhìn thấy người thứ ba. Hơi thở hắn cứng lại, bắt đầu giãy giụa lần hai.

“Đi đến nơi mà người nên đến.” Giọng Sở Thiên Hoàng từ tốn: “Người sẽ thích thôi.”

Thích CCM người, nước mắt Cố Thiên Thụ lại chảy dài. Hắn dám khẳng định, nơi Sở Thiên Hoàng dẫn hắn đi nhất định không phải là nơi gì tốt. Nhưng hắn có thể cự tuyệt sao? Hắn có quyền được cự tuyệt sao?

“Người nha, không thể quá tham lam.” Sở Thiên Hoàng khiêng Cố Thiên Thụ lên vai, vừa đi vừa nói: “Người nhìn cái thằng nhóc Sở Địa Tàng ngu ngốc kia đi, lại còn vọng tưởng rằng người có thể thích nó nữa chứ. Chậc chậc, đây là tham lam nha.”

Cố Thiên Thụ như muốn hấp hối.

“Người nữa, ngày nào cũng nghĩ đến chuyện trở về.” Sở Thiên Hoàng đi đằng trước, Sở Địa Tàng bước theo sau. Hắn quay đầu lại nhìn Sở Địa Tàng vẫn luôn trầm mặc, nở nụ cười: “Người thấy không, bây giờ người thật thảm thương.”

Cố Thiên Thụ — Sở Thiên Hoàng, cái tên thần kinh này, người nói nhiều quá rồi đó.

“Chẳng lẽ người không có lòng tham sao?” Vẫn luôn trầm mặc, Sở Địa Tàng mở miệng. Hắn mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng, lạnh lùng nói: “Nếu người không có lòng tham, thì sao lại có kết cục như bây giờ.”

Biểu tình Sở Thiên Hoàng hơi vặn vẹo, nhưng cũng không phản bác — quả thật hắn không có gì để phản bác. Những gì Sở Địa Tàng nói chính là sự thật.

Vậy thì chắc là báo ứng đi. Muốn càng nhiều, ngược lại thì được càng ít.

Cố Thiên Thụ đã không còn sức giãy giụa nữa. Hắn cúi thấp đầu, giống một thi thể, chỉ từ bờ lưng hơi phập phồng là cho thấy hắn vẫn còn hô hấp.

“Người đừng có sợ nha.” Sở Thiên Hoàng mỉm cười: “Người mà sợ thì ta đau lòng lắm đấy.” — Đau lòng, đau đến mức muốn nhìn thấy người khóc lóc cầu xin.

68. Chương 68: Không Cảm Nhận Được Tình Yêu? Vậy Thì Hận Đi

Cố Thiên Thụ cảm thấy mình điên rồi.

Những chuyện xảy ra ngày hôm qua giống như một cơn ác mộng, khiến hắn rơi vào địa ngục. Gương mặt mỉm cười của Sở Thiên Hoàng cứ ám ảnh quanh quẩn đầu óc hắn. Hắn nhìn thấy Sở Thiên Hoàng hé miệng, cười lạnh phun ra một câu: “Cố Thiên Thụ, người sẽ không trở về được nữa đâu.”

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Cố Thiên Thụ đờ đẫn nằm trên giường, nhớ lại những hình ảnh mà hắn không thể chấp nhận được — Vì có gì Sở Thiên Hoàng lại biết mình đến từ đâu? Thậm chí... hắn còn biết... mẹ của mình đã mất.

“Hệ thống.” Cố Thiên Thụ chưa từng tiêu tụy như hiện tại, hắn chỉ có thể gọi tên đối tượng duy nhất mà hắn có thể biết được đáp án: “Vì sao bọn họ lại biết?”

Hệ thống không đáp lại.

“Rốt cuộc người muốn thế nào hả!” Cuối cùng, Cố Thiên Thụ cũng bị thái độ im lặng của hệ thống chọc giận. Hắn giận dữ hét lên: “Là người kéo ta vào thế giới này! Ta đã làm điều gì sai trái hả? CMN, dựa vào cái gì mà người lại thái độ này nọ với ta, người muốn dùng thái độ này để ép chết ta sao?!”

Tính tình Cố Thiên Thụ vốn không tệ, rất ít khi hắn nổi giận rồi mắng chửi thô tục như thế này, nhưng hôm nay hệ thống lại thật sự chọc giận hắn. Từ khi đến thế giới này, thái độ của nó thật sự là vô cùng kỳ quái, kỳ quái đến mức khiến Cố Thiên Thụ cũng bắt đầu hoài nghi có phải là bản thân đã làm điều không phải với hệ thống hay không nữa.

“Người nói đúng.” Cứ nghĩ hệ thống sẽ tiếp tục giả chết, không ngờ nó lại mở miệng nói: “Kẻ sai chính là ta.”

Cố Thiên Thụ ghen lời — Hắn không nghĩ tới hệ thống lại có thể không biết xấu hổ thừa nhận như vậy!

“Ta thật sự không nên mang người vào thế giới này.” Hệ thống nói: “Người là người cố chấp nhất mà ta từng gặp qua.”

Có thể lựa chọn một đáp án y hệt nhau trong hàng vạn lần luân hồi — Nhiều năm trôi qua, Cố Thiên Thụ đúng thật là độc nhất vô nhị.

“Vậy làm sao bây giờ.” Ánh mắt Cố Thiên Thụ u ám: “Bọn họ đã biết hết tất cả, ta phải làm thế nào bây giờ?”

“...” Hệ thống im lặng, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “Thuận theo tự nhiên đi.” — Trừ thuận theo tự nhiên thì còn có cách nào nữa đâu. Lúc này, hệ thống tuyệt đối sẽ không để Cố Thiên Thụ lựa chọn rời đi một lần nào nữa.

Trong khi Cố Thiên Thụ đang bị trầm cảm thì Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại y như trời trong nắng ấm. Về phần tâm tình vì sao lại tốt lên thì tất nhiên là — Sở Địa Tàng phát hiện Sở Thiên Hoàng có một sợi tóc bạc.

Đối với người bình thường mà nói, có lẽ không phải là chuyện tốt. Nhưng đối với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà nói, đây chính là tin tốt.

Tóc bạc đi, đại biểu cho thời gian của bọn họ đang trôi qua.

Từ nhỏ, dường như không có người nào cảm thấy thể chất dù có bị thương nặng đến mấy cũng sẽ nhanh chóng phục hồi lại như của hai anh em bọn họ là điều kỳ quái. Vì thế Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cũng dần dần đối với chuyện này tập mãi thành thói quen.

Nhưng mà từ khi tiếp thu những ký ức đó thì Sở Thiên Hoàng mới phát hiện, tình huống này rất cuộc không bình thường đến cỡ nào.

Bọn họ sẽ không chết, thậm chí có thể sẽ không già đi. Trường sinh bất lão đối với rất nhiều người mà nói, có lẽ là tâm nguyện cả đời. Nhưng đối với hai kẻ luôn sợ hãi với thời gian như Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà nói, thì chính là cơn ác mộng.

Xuất hiện tóc bạc cũng chứng minh những suy đoán của Sở Thiên Hoàng là đúng — Chỉ cần Cố Thiên Thụ ở lại thế giới này, thời gian của hắn và Sở Địa Tàng mới có thể lưu động.

Tóc bọn họ sẽ dần bạc đi, sẽ khom lưng vì già nua, thậm chí cũng có khả năng sẽ vì ốm đau mà chết — Đây là tra tấn, nhưng thứ có được nhiều hơn chính là một cuộc đời mới.

Có lẽ trước đó Sở Thiên Hoàng thích Cố Thiên Thụ chính là vì túi da. Nhưng hiện giờ, hắc tin tưởng — cho dù Cố Thiên Thụ không có cái bề ngoài kia thì hắc vẫn y hệt như trước, vẫn kiên định lựa chọn ở cùng một chỗ với người nọ.

Có lẽ thứ tình cảm này đã vượt qua cái được gọi là yêu — Trên cuộc đời này, ta chính là vì người mới tồn tại.

Không có Cố Thiên Thụ thì bọn họ không là cái gì hết.

Nơi nhất Cố Thiên Thụ chính là một lầu các vô cùng xinh đẹp; không hề có bất cứ một kẻ nào có thể đi vào, kể cả người hầu. Cũng y hệt như lời Sở Thiên Hoàng từng nói, trừ hai anh em bọn họ ra thì Cố Thiên Thụ sẽ không thể gặp được bất cứ ai.

Khi Sở Địa Tàng bước vào phòng liền nhìn thấy Cố Thiên Thụ đang ngồi yên tĩnh trên giường. Tóc người nọ đã dài chấm xuống sàn, lúc này đang được búi bởi một búi tóc đơn giản, cả người đều toát ra khí chất chán đời.

Sở Địa Tàng không nói gì, chỉ ngồi xuống đối diện Cố Thiên Thụ. Hắc cẩn thận nhìn cái con người vốn nên vô cùng quen thuộc này, nhưng vào lúc này hắc lại không thể mở miệng nói nên lời.

So với khi trước thì ánh mắt Sở Địa Tàng lạnh lùng hơn rất nhiều, khi nhìn về phía Cố Thiên Thụ cũng không còn có nhu tình như trước nữa.

Cố Thiên Thụ vẫn luôn trầm mặc, một hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói ra một câu: “Ta hận các ngươi.”

Biểu tình Sở Địa Tàng không chút biến hóa — Hắc đã sớm biết đáp án, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân lại nghe thấy chính miệng Cố Thiên Thụ nói.

Hắc hận chúng ta, Sở Địa Tàng nghĩ. Bị giam cầm, bị cưỡng bạo... hận, cũng là chuyện thường tình. Nhưng còn chúng ta thì sao, chúng ta hận kẻ lừa đảo như ngươi, cũng là chuyện thường tình, đúng không?

“Chẳng lẽ vì muốn trở về nên ngươi sẽ không từ thủ đoạn nào hay sao?” Sở Địa Tàng hỏi.

“Đương nhiên.” Cố Thiên Thụ biết lựa chọn sáng suốt nhất ở hiện tại chính là nhún nhường, nhưng những chuyện xảy ra vào ngày hôm qua lại nhiễu loạn tâm tư của hắc — Vì sao Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng lại biết hết những chuyện bí mật đó?! Bây giờ, hắc thật sự còn có hội trở về sao?

Nếu thật sự không thể trở về, lại bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nhốt cả đời — Cố Thiên Thụ lạnh

lòng nghĩ, vậy thì không bằng chết đi cho rồi.

“Nơi đó tốt đẹp đến vậy sao?” Hình như rất nghi hoặc đối với sự lựa chọn của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng đi đến trước mặt Cố Thiên Thụ, yên tĩnh nhìn người nọ.

“... Liên quan gì đến người.” Cố Thiên Thụ vẫn không có biểu tình như trước.

“Đương nhiên là có liên quan rồi.” Không ngờ khi đối mặt với thái độ hờ hững của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng lại nở nụ cười. Hắn nói: “Chẳng qua vấn đề này đã không còn quan trọng nữa... Vì người vĩnh viễn không thể trở về được nữa rồi.”

Nếu nói trước đó Cố Thiên Thụ là rùa với cái mai cứng rắn không thể phá vỡ... Vậy thì hiện tại hắn lại bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mạnh mẽ kéo ra khỏi mai rùa.

Không chỉ thế, cái câu mà Sở Địa Tàng nói: “Người vĩnh viễn không thể trở về được nữa rồi.” Lại càng như một thanh kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua tim Cố Thiên Thụ — Cho dù là kẻ luôn lạc quan luôn hướng về phía trước như Cố Thiên Thụ nhưng vẫn cảm nhận được bất lực cùng phần nộ.

“...” Vẫn còn đang ngồi, Cố Thiên Thụ đứng lên. Hắn nghiêng đầu, chậm rãi đến gần Sở Địa Tàng. Nhìn thì như muốn hôn lên môi người nọ nhưng ngay khi đôi môi kia sắp chạm vào làn da thì trong nháy mắt hắn không chút do dự há miệng, cắn một hơi cắn lên yết hầu Sở Địa Tàng.

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Thiên Thụ cắn anh em Sở gia. Lúc trước khi Sở Thiên Hoàng giả vờ là Sở Địa Tàng để chiếm lấy lần đầu tiên của Cố Thiên Thụ thì cũng bị Cố Thiên Thụ cắn một lần.

Nhưng so với lần này thì lần trước tựa như gặp sư phụ. Lần này Cố Thiên Thụ như muốn cắn đến nỗi gãy cả răng, lượng máu đỏ tươi như nước tràn bờ đê từ cắn cổ Sở Địa Tàng trào ra, sau đó bị Cố Thiên Thụ nuốt trọn từng ngụm một.

Cố Thiên Thụ hận, hận đến nỗi muốn ăn sống nuốt trọn máu thịt bọn họ.

Sở Địa Tàng vẫn không nhúc nhích, thậm chí đến ngay cả vẻ thống khổ cũng không hề xuất hiện. Hắn đứng tại chỗ, hơi cúi đầu nhìn Cố Thiên Thụ vùi đầu vào cắn cổ mình, chợt nở nụ cười.

Bởi vì yết hầu bị cắn nên Sở Địa Tàng không thể nói chuyện. Vì thế cho đến khi Cố Thiên Thụ cắn mỗi miệng ê răng rồi buông ra, hắn mới cúi đầu hôn lên đôi môi dính đầy máu tươi của Cố Thiên Thụ.

Là vị máu tươi, vị tanh khiến người cảm thấy chán ghét. Sở Địa Tàng hôn thật sâu, không thềm quan tâm đến việc Cố Thiên Thụ đã cắn nát môi hắn.

Vết thương dữ tợn trên cổ bắt đầu khép lại, Cố Thiên Thụ nức nở một tiếng.

Quần áo vốn trắng nõn bị nhiễm hồng, Cổ Thiên Thụ bị Sở Địa Tàng kéo lên giường.

Sự giãy giụa của hắn chỉ khiến Sở Địa Tàng càng thêm tình thú. Nhưng từ đầu đến cuối Cổ Thiên Thụ đều không ngừng phản kháng, giống như lại trở về thời điểm ban đầu. Chỉ cần Cổ Thiên Thụ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy hận ý ngập tràn trong đôi mắt kia.

Sở Địa Tàng lại chẳng thèm để tâm. Hắn đã hoàn toàn không còn là Sở Địa Tàng của ngày trước, chỉ cần nhìn thấy cừu hận trong mắt Cổ Thiên Thụ liền cảm thấy đau đớn. Hắn của hiện tại... không khác gì Sở Thiên Hoàng.

Lần đầu tiên Cổ Thiên Thụ cảm nhận được tuyệt vọng là như thế nào.

Hắn không biết mình nên lừa gạt bản thân như thế nào để kiên trì cho niềm tin của mình nữa. Nam nhân đang đối diện tựa như ác quỷ ở địa ngục, từng chút từng chút một kéo hắn vào trong vực sâu thăm thẳm.

Hắn... đã từng có sức lực giãy giụa... Nhưng hiện tại... Cổ Thiên Thụ thở dốc, ánh mắt mờ mịt — Hắn không biết mình còn có thể thoát khỏi địa ngục này hay không nữa.

“Người không thể đi.” Sở Địa Tàng chậm rãi lột bỏ quần áo trên người Cổ Thiên Thụ. Động tác của hắn tuy ôn nhu, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng: “Người không thể đi đâu được nữa đâu.”

Cổ Thiên Thụ nghiêng đầu, không muốn đối diện với Sở Địa Tàng.

Nhưng Sở Địa Tàng lại không muốn buông tha, hắn bắt ép Cổ Thiên Thụ nhìn hắn, sau đó nói: “Có phải người từng nghĩ người không phải là Cổ Lâm Đường, nên tất cả mọi thứ đối với người đều không quan trọng?”

Đúng vậy, đây lại không phải là thân thể của hắn, hắn có gì phải sợ — Đây đã từng là suy nghĩ của Cổ Thiên Thụ.

“Ha ha.” Sở Địa Tàng nở nụ cười, hắn nói: “Ta chưa từng ghét bản thân nhiều như lúc này... vì cái gì lại hiểu người đến vậy.”

Hắn hiểu mọi ánh mắt, mọi biểu tình, thậm chí chỉ cần nhìn độ cong trên khóe môi Cổ Thiên Thụ là cũng đủ hiểu người nọ đang khóc hay đang cười. Đây đã từng là niềm vinh dự của hắn — bởi vì trên thế giới này, không có người nào hiểu rõ tôn thượng hơn hắn.

Nhưng hiện tại thì sao, hiện tại thì sao nào. Ánh mắt Sở Địa Tàng tối lại, đột nhiên bắt đầu phiền chán bản thân mình vì cái gì lại hiểu người nọ đến vậy.

Hiểu người nọ thì được ích gì? Chỉ càng thêm thống khổ hơn mà thôi.

Ánh mắt Cố Thiên Thụ bị che khuất bởi một mảnh lụa đen, tay hắn cũng bị cột lại. Không nhìn thấy gì khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy khủng hoảng vô cùng.

Sau đó hắn nghe thấy Sở Địa Tàng nói, cái người nam nhân mà hệ thống từng nói yêu hắn muốn chết kia cất lời: “Ta thật sự rất muốn... móc đôi mắt của ngươi ra.”

69. Chương 69: Ma Quỷ Mê Hoặc

“Ngươi đã yêu hắn rồi sao?” Sở Thiên Hoàng nghe thấy một âm thanh hỏi mình.

“Làm sao có thể.” Sở Thiên Hoàng muốn phản bác, nhưng sâu trong nội tâm lại có âm thanh nghi ngờ nẩy lên — Ngươi thật sự sẽ không yêu hắn sao?

Nhớ lại những ký ức đó, ngươi thật sự có thể vô tình với Cố Thiên Thụ?

“Ta hận hắn.” Sở Thiên Hoàng nghĩ. Hắn nên hận Cố Thiên Thụ, Cố Thiên Thụ bỏ bọn họ ở lại thế giới này... khiến cho bọn họ phải nếm trải sự tĩnh lặng vô tận.

“Ngươi có muốn giữ hắn ở lại không?” Âm thanh kia lại hỏi Sở Thiên Hoàng.

“Muốn.” Còn phải hỏi nữa sao. Sở Thiên Hoàng khẳng định mình nhất định sẽ dùng tất cả biện pháp để giữ Cố Thiên Thụ ở lại.

“Ngươi có nguyện ý trả giá sinh mệnh để giữ hắn ở lại không?” Âm thanh kia mang theo mê hoặc hỏi: “Ngươi có nguyện ý không?”

“Nguyện ý.” Sinh mệnh đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, không biết nên nói nó là cái gì nữa. Là thứ nên được quý trọng, hay là nên ghét bỏ vì nó trói buộc mình?

“Ngươi yêu hắn.” Sau khi nghe thấy đáp án của Sở Thiên Hoàng, âm thanh kia lại đáp lời một cách kiên định: “Ngươi nhìn đi, ngươi yêu hắn, yêu đến nỗi hận không thể chết vì hắn.”

— Vào khoảnh khắc đó, Sở Thiên Hoàng đổ mồ hôi lạnh... tỉnh giấc.

Hắn đã không còn mơ thấy những chuyện đã qua giữa hắn và Cố Thiên Thụ nữa, nhưng cũng không có nghĩa là hắn đã có thể ngủ yên giấc.

Cả ngày lẫn đêm, âm thanh ma quỷ kia cứ vờn quanh tai hắn, khiến cho Sở Thiên Hoàng không dám đi

gặp Cố Thiên Thụ.

Người kia đại biểu cho rất nhiều thứ, Sở Thiên Hoàng không dám mạo hiểm — Hắc không ngừng tự nói với mình, hắc nên hận Cố Thiên Thụ.

Sở Địa Tàng đã yêu người nợ, vậy còn mình sẽ trở thành lợi thế duy nhất để giữ người nợ ở lại. Nhưng không gặp thì sẽ quên đi sao? Sở Thiên Hoàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang sợ hãi — lại còn sợ chết đi được. Hắc nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên hình ảnh về Cố Thiên Thụ.

Nếu con người có thể khống chế được tâm mình thì đơn giản rồi. Nhưng đáng tiếc, cho dù có là thần đi chăng nữa thì cũng không nhất định có thể khống chế được tâm của mình.

Chớ nói chi Sở Thiên Hoàng chỉ là một người phàm.

Cố Thiên Thụ rất thống khổ, Sở Địa Tàng rất thống khổ, Sở Thiên Hoàng cũng rất thống khổ. Trong cuộc đua này, không hề có người nào thắng.

Nhưng Sở Thiên Hoàng lại không muốn thua, hắc biết mình thua không nổi.

Gương mặt khi ngủ của Cố Thiên Thụ rất bất an. Mày hắc nhìn lại, giống như đang sa vào cơn ác mộng không hồi kết.

So với lúc trước thì Cố Thiên Thụ rất gầy, dưới sự tra tấn của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, tâm tình của hắc hiển nhiên cũng không ổn. Gầy yếu khiến gương mặt thêm bén nhợt, cả người càng thêm sắc bén.

Cái thế giới chết chóc này.

Đột nhiên Sở Thiên Hoàng có một loại xúc động muốn rơi lệ. Hắc nhìn người đang ngủ trên giường, như là mình đang nhìn thấy ảo giác.

Từng có thế giới, ánh mắt Cố Thiên Thụ nhìn về phía hắc vô cùng ôn nhu và cuồng nhiệt tình yêu. Sở Thiên Hoàng vươn tay, khẽ vuốt ve hai má Cố Thiên Thụ.

Vào lúc này bỗng Sở Thiên Hoàng phát hiện, ở thế giới này hình như hắc chưa bao giờ ôn nhu với Cố Thiên Thụ.

Giống như một thế giới đổ vỡ đã không còn có chút tình cảm nào tồn tại, tất cả đều lạnh lẽo như băng.

Sở Thiên Hoàng nhớ rất rõ, hắc và Chúc Thanh Trạch từng là bạn tốt. Nhưng ở đây? Sở Thiên Hoàng nhìn nhìn đôi tay thon dài của mình, nở nụ cười.

Ở đây, hắn gián tiếp giết chết hôn thê của Chúc Thanh Trạch cùng đôi long phượng thai trong bụng nàng.

Rốt cuộc là ai đã ném bọn họ vào cái thế giới này? Vì cái gì lại phải trải qua những chuyện đáng sợ đó? Vào lúc này, Sở Thiên Hoàng bỗng vô cùng bình tĩnh.

Trong thế giới này, hắn nên là người phải chết sớm. Trên tay nhuộm đẫm máu tươi, dù là thân nhân hay bằng hữu. Đúng vậy, đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, trên cái thế giới này chỉ có ba người là thật sự tồn tại.

Hắn đã từng yêu Cố Thiên Thụ sâu đậm, từng vượt qua thời gian vô tận cùng Sở Địa Tàng.

Vốn đang ngủ say, Cố Thiên Thụ lại chậm rãi mở mắt ra. Dường như đã tỉnh giấc, ánh mắt hắn mang theo mỗi một chút uể oải, còn có cả tuyệt vọng.

“Người rất muốn giết ta?” Sở Thiên Hoàng mở miệng hỏi.

“Muốn.” Cố Thiên Thụ không chút do dự đáp lời. Cho dù đầu óc hắn vẫn chưa thanh tỉnh nhưng hiển nhiên hắn phản ứng với vấn đề này rất nhanh.

Không giữ lại được, đúng là không giữ lại được. Bỗng Sở Thiên Hoàng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Hắn đã từng dùng tình yêu để giữ Cố Thiên Thụ ở lại... nhưng thất bại. Vậy thì bây giờ dường như cũng chỉ có thể dùng hận mà thôi.

“Thế giới kia có gì tốt đẹp cơ chứ?” Sở Thiên Hoàng hỏi.

“Có người chờ ta.” Cố Thiên Thụ như thốt lên — Nhưng ngay sau khi hắn cất tiếng cũng kinh ngạc với câu trả lời của bản thân.

Trên thực tế, ở thế giới kia không hề có người nào chờ Cố Thiên Thụ. Mẹ đã chết, cha không có, bạn gái đã chia tay cũng như không có bạn bè thân thiết. Nếu như không có Cố Thiên Thụ thì thế giới kia vẫn có thể vận hành theo lẽ thường.

Nhưng thế giới này lại không như thế, khi Cố Thiên Thụ rời khỏi thế giới này, nơi đây chính là địa ngục.

“Người có biết sau khi người đi thì nơi này sẽ xảy ra chuyện gì không?” Sở Thiên Hoàng rất ít khi dùng lời lẽ như hiện tại nói chuyện với Cố Thiên Thụ — Nếu là ngày thường, không phải cao cao tại thượng thì chính là điên cuồng ngoan lệ. Lời lẽ bình tĩnh ôn nhu như hiện tại khiến Cố Thiên Thụ sinh ra một loại ảo giác người trước mặt không phải là Sở Thiên Hoàng mà là một người khác.

“Cái gì?” Cố Thiên Thụ cảm thấy Sở Thiên Hoàng nói chuyện rất kỳ quái. Hắn cảm giác những lời Sở

Thiên Hoàng nói kế tiếp chính là tin tức mà hắn có thể tham khảo.

“...” Môi Sở Thiên Hoàng giật giật, cuối cùng vẫn không nói lời nào. Sở Thiên Hoàng rất muốn nói cho Cố Thiên Thụ biết, nếu Cố Thiên Thụ rời đi thì thời gian ở thế giới này sẽ dừng lại.

Nhưng lời nói đến bên miệng, Sở Thiên Hoàng lại yếu đuối rút lui.

Hiện tại hắn không còn dám tin vào Cố Thiên Thụ nữa. Thậm chí hắn còn hoài nghi, nếu hắn nói cho Cố Thiên Thụ biết về những ký ức kia, Cố Thiên Thụ sẽ lợi dụng tình cảm để lừa gạt hắn.

Tín nhiệm giống như mảnh thủy tinh đã nát vụn, vĩnh viễn không có khả năng khôi phục lại như thuở ban đầu.

Sở Thiên Hoàng không nói nên lời, vì thế chỉ đành im lặng nhìn Cố Thiên Thụ.

Bỗng Sở Thiên Hoàng chợt nhớ lại vấn đề vừa rồi mà hắn hỏi Cố Thiên Thụ — Người rất muốn giết ta? Mà Cố Thiên Thụ lại trả lời là: muốn.

Đáp án này, Sở Thiên Hoàng đã biết từ trước.

Nếu là ngày thường, Sở Thiên Hoàng sẽ nổi giận. Nhưng lúc này hắn lại nở nụ cười, chẳng những cười mà còn cười vô cùng xán lạn.

“Cố Thiên Thụ, ta thích cái tên của ngươi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Nhưng ta vĩnh viễn sẽ không vì yêu ngươi mà dâng sinh mệnh ra.”

— Vĩnh viễn không bao giờ.

“Hệ thống nói cho ngươi biết sao?” Sao tên này có thể biết được nhiều bí mật đến vậy cơ chứ. Điều duy nhất Cố Thiên Thụ có thể nghĩ đến chính là do hệ thống mật báo. Cái hệ thống chết tiệt kia đã khiến hắn thất vọng triệt để. Nếu Sở Thiên Hoàng đã biết được nhiều thứ đến vậy, Cố Thiên Thụ cũng không để ý đến việc nói ra hệ thống.

“Hệ thống?” Trên mặt Sở Thiên Hoàng vẫn không biểu hiện điều gì: “Đó là cách các ngươi xưng hô ở thế giới kia đi...”

Quả nhiên là hệ thống! Cố Thiên Thụ hít một hơi thật sâu — Hắn đã biết trước cái hệ thống chết tiệt kia chính là một cái hố sâu, lại không nghĩ rằng cái hố này lại sâu không thấy đáy đến cỡ này!

“Thế giới kia quan trọng đến vậy sao?” Sở Thiên Hoàng nói: “Có phải trong mắt ngươi, dù là bạn thân hay

là những người khác đều không hề tồn tại?”

Thế nên người mới thản nhiên rời đi, không chút nào cố kỵ chúng ta sẽ chịu đựng những gì.

“Ta đi thì các người sẽ thế nào?” Cố Thiên Thụ nhìn Sở Thiên Hoàng, hỏi: “Chết?”

So với cái chết còn đáng sợ hơn nhiều lắm, Sở Thiên Hoàng không trả lời câu hỏi của Cố Thiên Thụ. Ở cái thế giới mà thời gian hoàn toàn ngưng đọng kia, nếu không phải thời gian của hắn và Sở Địa Tàng vẫn trôi qua thì sợ là bọn họ cũng không thấy nó đáng sợ ở chỗ nào.

Nhưng ngặt nỗi thời gian của bọn họ lại không hề dừng lại — Tất cả mọi thứ đều trở nên vô cùng yên tĩnh, nhưng bọn hắn vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên Hoàng chợt hiểu ra.

“Đêm qua người ngủ ngon chứ.” Tối qua Sở Thiên Hoàng không đến, nhưng từ những dấu vết trên cần cổ Cố Thiên Thụ thì hắn đã có được đáp án.

Cố Thiên Thụ nhú mày — Tối qua Sở Địa Tàng y như hóa điên. Bị cầm tù đã lâu, đây là lần đầu tiên Cố Thiên Thụ phải chịu sự thô bạo như đêm qua. Giống như Sở Địa Tàng đang phát tiết cái gì đó, ngay cả xin tha mà tên điên kia cũng không cho hắn cơ hội.

Địa ngục — Nói đi cũng phải nói lại, suy nghĩ của Cố Thiên Thụ và Sở Thiên Hoàng quy về một mối.

“Không sao.” Sở Thiên Hoàng nói: “Nguyện vọng của người sẽ được thực hiện thôi.”

Nguyện vọng? Nguyện vọng gì? Cố Thiên Thụ nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, ánh mắt dâng lên nỗi nghi hoặc. Sở Địa Tàng của ngày hôm qua và Sở Thiên Hoàng ngày hôm nay khiến hắn cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Kỳ quái đến mức hắn bắt đầu hoài nghi hai người kia có phải là xuyên qua hay không nữa.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.” Sở Thiên Hoàng ngồi một lát nữa rồi mới chậm rãi đứng dậy: “Ta có một món quà rất tuyệt muốn tặng cho người.”

“So với song đầu xà kia còn tuyệt hơn.” Đến đây, Sở Thiên Hoàng mới chậm rãi khôi phục lại nụ cười ngày xưa. Hắn xoay người đi ra ngoài, bóng dáng kia khiến Cố Thiên Thụ bỗng thấy khó chịu không thành lời.

“Hệ thống, tốt nhất là người nên bước ra cho ta một lời giải thích.” Cố Thiên Thụ nói: “Sao bọn họ lại biết việc ta muốn trở về? Lại còn biết được cả điều kiện trở về của ta?? Hả?”

“Cái này không liên quan đến ta nha.” Hệ thống lười biếng lên tiếng: “Mà ngươi cũng đừng quá lo lắng, tất cả mọi chuyện sẽ nhanh chóng chấm dứt thôi.”

“...” Chấm dứt? Bỗng nhiên Cố Thiên Thụ lại nghe thấu được những hàm xúc khác từ những lời này.

“Ngươi nhất định sẽ cảm tạ ta.” Hệ thống nói: “Thật đó.”

Cảm tạ ngươi? Cảm tạ ngươi cái gì? Cảm tạ ngươi đã kéo ta vào thế giới mạo danh kỳ diệu này sao? Nghe đến đó, Cố Thiên Thụ chỉ muốn cười lạnh.

Từ đầu đến cuối đều không có người hỏi hắn có muốn hay không. Không hề có người nào hỏi hắn có muốn đến nơi đây hay không. Không hề có người hỏi hắn có muốn trở thành Cố Lan Đường hay không.

Cố Thiên Thụ cho rằng dù ở xã hội hiện đại mình là có rác rưởi đi chăng nữa, thì cũng không có nghĩa là hắn vui lòng trở thành một người khác.

Cho dù người kia có những thứ mà Cố Thiên Thụ không có.

70. Chương 70: Mỗi Một Nhân Vật Phản Diện Đầu Có Một Trái Tim Thủy Tinh

Cái chết... đối với Sở Thiên Hoàng mà nói chỉ là chuyện bình thường như cơm bữa.

Tim ngừng đập, thân thể dần dần lạnh đi, sau đó chậm rãi cứng lại — Quá trình này đối với kẻ đã thấy qua cái chết quá nhiều như Sở Thiên Hoàng mà nói là chuyện vô cùng bình thường.

Nhưng có đôi lúc thái độ bình thường này lại chuyển thành cảnh đẹp ý vui — Vì hắn có thể nhìn thấy thời gian trôi qua ở trên người bọn họ, nhìn thấy làn da trên người bọn họ trở nên lấm tấm rồi dần thối rữa. Đây không phải là điều mà ở thế giới bị ngưng đọng có thể nhìn thấy được.

Nhưng dù có vậy thì có cái chết đối với Sở Thiên Hoàng mà nói lại không phải là chuyện gì tốt đẹp, đặc biệt là sau khi hắn nhớ lại được những ký ức luân hồi.

Cái chết của Chúc Thanh Trạch là chuyện ngoài ý muốn.

Không... nếu suy theo một góc độ nào đó mà nói thì đây cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn... vì Chúc Thanh Trạch tự sát.

Thừa dịp thủ vệ không chú ý, Chúc Thanh Trạch dùng một mảnh sứ vỡ kết thúc sinh mệnh của mình. Hiện trường vô cùng thảm khốc, nhìn qua một lần rồi thì tuyệt đối không dám nhìn lần thứ hai.

Đây là điều mà Sở Thiên Hoàng không ngờ tới. Chẳng qua cái chết của Chúc Thanh Trạch cũng chẳng khiến Sở Thiên Hoàng quá quan tâm hay cảm thấy nghi hoặc.

Hắn đứng trong phòng, nhìn thi thể Chúc Thanh Trạch, bảo người hầu lui xuống.

Ở thế giới kia, Chúc Thanh Trạch vốn có một kết thúc viên mãn: gia đình hòa thuận, con cháu đầy đàn. Nhưng hiện tại thì sao, thi thể của hắn đã lạnh, máu tươi đầy mặt, hoàn toàn không nhìn ra đây đã từng là một quân tử ôn nhu như ngọc.

Sở Địa Tàng cũng tiến vào, dường như hắn nghe thấy tin dữ nên vội vàng chạy đến.

“Sao lại chết?” Giọng Sở Địa Tàng khàn lại, hắn nhìn thi thể Chúc Thanh Trạch, trầm mặc nửa ngày: “Giấu hắn?”

“Sao lại giấu.” Nhưng phản ứng của Sở Thiên Hoàng lại vượt qua dự đoán của Sở Địa Tàng. Sở Thiên Hoàng nghiêng đầu, cười nói: “Để hắn nhìn thấy không phải sẽ càng thú vị hơn sao?”

Sở Địa Tàng không nói gì.

“Người có biết vì sao ta lại không dám xóa đi ký ức của hắn không?” Đột nhiên Sở Địa Tàng nghe thấy Sở Thiên Hoàng hỏi một câu.

“Vì sao?” Với năng lực dùng thuốc của Sở gia, xóa đi ký ức của Cố Thiên Thụ là chuyện vô cùng đơn giản, nhưng Sở Thiên Hoàng lại chưa từng có ý định này. Điều này cũng khiến Sở Địa Tàng cảm thấy vô cùng hoang mang.

“Vì trong đầu hắn có cái gì đó.” Sở Thiên Hoàng nói rất mơ hồ nhưng Sở Địa Tàng lại hiểu ý. Sở Thiên Hoàng nói: “Trừ khi hắn triệt triệt để để không thể trở về, không thì ta sẽ không thể xóa được ký ức của hắn.” — Vì một khi Cố Thiên Thụ vịn vào chuyện mất đi ký ức mà khiến bọn họ thả lỏng cảnh giác, vậy thì điều ghê ghớm đón bọn họ sắp tới chính là một địa ngục khác.

“Hắn biết.” Đã lâu rồi không thấy Sở Thiên Hoàng cười, nhưng hôm nay hắn lại cười, còn cười đến vô cùng xán lạn. Hắn nói: “Hắn biết rõ hắn đang làm cái gì.”

Luân hồi vô tận, yên tĩnh khôn cùng, kết cục càng ngày càng tệ dần đi cùng những sinh mệnh dễ dàng bị tước bỏ.

Bọn họ vốn nên có một tương lai tốt đẹp, nhưng hiện tại thì tất cả đều bị hủy hoại — Tất cả đều vì một kẻ

lừa đảo, một kẻ lừa đảo đáng giận.

Dưới ánh nhìn chăm chú cùng trầm mặc của Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng kéo thi thể Chúc Thanh Trạch lên. Động tác của hắn thô bạo vô cùng, tựa như đang lôi kéo một thứ gì đó không có sự sống — À, mà cũng đúng thôi, thi thể thì làm gì có sự sống.

Lôi kéo một đường, Sở Thiên Hoàng có thể ôm thi thể đi nhưng hắn lại không làm như vậy. Gương mặt hắn bình tĩnh vô cùng nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia âm trầm.

Nếu muốn thống khổ, vậy thì cùng nhau thống khổ đi.

Lúc Sở Thiên Hoàng đến, Cố Thiên Thụ đang đọc sách. Hiện tại, Cố Thiên Thụ rất ít khi mở miệng, cứ trầm mặc cả ngày, cũng không biết là hắn đang suy nghĩ cái gì trong đầu nữa.

Sự kháng cự của Cố Thiên Thụ khiến Sở Thiên Hoàng cảm thấy vô cùng căm hận cùng phiền não — Trên thế giới này, hận so với yêu càng khiến người cảm thấy mệt mỏi hơn. Vì khi yêu thì ít nhất người còn cảm thấy vui vẻ. Nhưng còn hận? Chỉ có tra tấn vô biên vô hạn.

Cố Thiên Thụ cũng không ngẩng đầu lên, cho đến khi Sở Thiên Hoàng ném một thứ gì đó trong tay vào người hắn, hắn mới tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Á!!!!!!!!!!” Sau đó, một tiếng hét thê lương mà Sở Thiên Hoàng chưa bao giờ nghe qua từ trong miệng Cố Thiên Thụ phát ra. Cố Thiên Thụ nhanh chóng ném thứ trên người qua một bên, sau khi nhìn thấy gương mặt trên thi thể mới thì thào ra ba chữ: “Chúc Thanh Trạch?”

“Đúng vậy.” Về mặt Sở Thiên Hoàng vẫn không hiện điều gì. Hắn đi đến bên cạnh bàn, rót chén nước, sau đó ngồi xuống, thản nhiên nhìn Cố Thiên Thụ: “Tự sát.”

“Người giết hắn.” Không phải câu hỏi mà là khẳng định. Ngay khi Sở Thiên Hoàng mang thi thể vào phòng thì Cố Thiên Thụ đã có đáp án.

Thi thể dữ tợn dính đầy máu loãng, nhuộm đỏ cả quần áo màu trắng trên người Cố Thiên Thụ. Mặt hắn hiện lên vẻ hoảng hốt, sau đó Cố Thiên Thụ ngồi xổm xuống, kéo thi thể Chúc Thanh Trạch ôm vào lòng.

“Là do người.” Sở Thiên Hoàng nói: “Cố Thiên Thụ, người biết không? Là do người đã hại chết hắn.”

Bộ dạng thi thể rất khó coi, làn da lạnh lẽo đã cứng lại như băng, không còn giống như nhân loại mà giống như cao su. Cố Thiên Thụ không nói gì, cúi đầu nhìn người trong ngực, như đi vào cõi thần tiên.

Đó là biểu tình linh hồn xuất khiếu. Sở Thiên Hoàng nhìn, cười vô cùng xán lạn.

“Nếu không phải do ngươi, sẽ không có chuyện như ngày hôm nay. Hắn sẽ có hai đứa con, sau đó cùng thể tử của mình sống một cuộc sống hạnh phúc.” Sở Thiên Hoàng nói: “Đều do ngươi, Cố Thiên Thụ.”

“Là ngươi giết hắn.” Cố Thiên Thụ nhấn mạnh từng chữ nhưng muốn cắn nát cả răng mình: “Là. Ngươi. Giết. Hắn.”

Sở Thiên Hoàng nhún vai, đặt chén trà trong tay xuống bàn — Hắn biết ngay lúc này Cố Thiên Thụ sẽ không chấp nhận được, nhưng chẳng sao cả. Cố Thiên Thụ có chấp nhận hay không, không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

Mùi bốc lên từ thi thể khá khó ngửi, từng cục máu đông đọng lại phát ra mùi thối rữa vô cùng khó chịu. Bỗng, Cố Thiên Thụ chợt nhận ra ý nghĩa của việc mình cứ mãi kiên trì là vì cái gì.

Vừa không có thể về nhà, lại không thể rời đi — có lẽ hắn nên lựa chọn cái chết chẳng?

“Nếu ngươi chết.” Dường như Sở Thiên Hoàng đoán được Cố Thiên Thụ đang nghĩ đến điều gì, hắn bình tĩnh cười cười: “Ta liền lột da Ân Túy Mặc, sau đó để nàng ngồi trong lòng ngươi.”

“Oe.” Không biết có phải là do nghĩ đến hình ảnh kia hay không mà Cố Thiên Thụ bắt đầu nôn mửa, sắc mặt vừa xanh vừa trắng nhưng vẫn ôm chặt lấy thi thể của Chúc Thanh Trạch không chịu buông tay.

“Đương nhiên ngươi vẫn có thể lựa chọn cái chết.” Sở Thiên Hoàng nghiêng đầu: “Nhưng ta cam đoan, ngươi nhất định sẽ hối hận.”

Cố Thiên Thụ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Thiên Hoàng, trong ánh mắt kia hiện lên vẻ oán hận mà Sở Thiên Hoàng chưa từng thấy qua. Sở Thiên Hoàng dám xác định — hiện tại nếu cho Cố Thiên Thụ một thanh kiếm thì nhất định Cố Thiên Thụ sẽ không chút do dự chém hắn.

Điều này rất tốt, Sở Thiên Hoàng nghĩ — Đây là cục diện làm hắn rất hài lòng.

Chúc Thanh Trạch chết, hắn cũng không trốn khỏi trách nhiệm, Cố Thiên Thụ mơ mơ màng màng nghĩ. Nếu không phải do hắn quá ngu ngốc, vậy thì Chúc Thanh Trạch sẽ không vì thế mà trả một cái giá đắt. Nếu hắn có thể hạ quyết tâm, Chúc Thanh Trạch sẽ không chết thảm, kể cả thể tử của Chúc Thanh Trạch cùng đứa bé trong bụng nàng.

Sở Thiên Hoàng là một tên giết người ghê tởm, nhưng mình cũng là kẻ giả nhân giả nghĩa ghê tởm.

Cho rằng thế giới này không phải thế giới chân thật chính là sai lầm lớn nhất của Cố Thiên Thụ. Mà hiện tại — hắn cũng vì sai lầm của mình mà trả một cái giá đắt.

Ân Túy Mặc điên, Chúc Thanh Trạch chết... còn hắn, vĩnh viễn sẽ không thể trở về thế giới của mình được

nữa.

Môi Cố Thiên Thụ trắng bệch như bị ngâm trong nước quá lâu, trán thì không ngừng đổ mồ hôi — tựa như đang thay hần chảy nước mắt.

Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Cố Thiên Thụ, chẳng qua Cố Thiên Thụ lại không nghe thấy nó đang nói cái gì.

“Cố Thiên Thụ?” Mới đầu Sở Thiên Hoàng còn không chú ý đến, nhưng sau đó lại thấy không thích hợp. Quần áo trên người Cố Thiên Thụ ướt đầm, mà bản thân Cố Thiên Thụ lại đang không ngừng đổ mồ hôi.

“Người...” Sở Thiên Hoàng nhanh chóng lùi thì thể Chúc Thanh Trạch ra khỏi lòng Cố Thiên Thụ, đến khi nhìn thấy gương mặt Cố Thiên Thụ vẫn không đổi sắc mới giật mình nói: “Người làm sao vậy?”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, ngay cả ánh mắt cũng không chớp. Sắc mặt của hần giống như người đã chết, thậm chí dưới chân cũng có một bãi nước nhỏ.

Sở Thiên Hoàng không dám chậm trễ, trực tiếp bế Cố Thiên Thụ lên lao ra ngoài tìm đại phu.

Mồ hôi không ngừng thi nhau đổ khiến Cố Thiên Thụ đang ở trong trạng thái mất nước. Hần không nói lời nào, cũng không động đậy, ánh mắt khép, giống như một tờ giấy ăn bị vò nát.

“Ta chưa bao giờ gặp qua bệnh trạng như thế này.” Tuy là đại phu có tiếng nhưng ông vẫn chưa từng thấy bệnh trạng như trên. Ông sờ đầu Cố Thiên Thụ: “Nhanh lấy nước muối đến đây.”

Nghe vậy, Sở Thiên Hoàng nhú mày. Hần nắm lấy cổ Cố Thiên Thụ, lạnh lùng nói: “Đừng quên những gì ta đã nói với người — ta cam đoan... ta nói được thì làm được.”

Môi Cố Thiên Thụ giật giật, nhưng vẫn không phun ra một chữ — Hần biết rõ những lời uy hiếp của Sở Thiên Hoàng không phải là đang nói giỡn chơi. Nếu ở thế giới kia, muốn lột da một người có lẽ là điều không có khả năng... nhưng ở trên cái thế giới này, lại là một chuyện rất dễ dàng.

Trong đầu Cố Thiên Thụ chợt hiện lên hình ảnh Ân Túy Mặc cẩn thận mật báo với hần, hần ngạt hiện nghĩ: kẻ làm xuyên qua giả như Ân Túy Mặc có lẽ cũng muốn trở về chăng? Cũng nhớ nhà chăng? Nhưng giờ lại là một đứa ngốc điên loạn, không còn khả năng nói cho Cố Thiên Thụ biết đáp án.

“Nàng trúng độc.” Sở Thiên Hoàng nói thật chậm: “... Lúc nào ta cũng có thể giải độc cho nàng.” Cố Thiên Thụ không nói lời nào, chỉ nhắm mắt lại. Chớp mũi hần dầy đặc mùi hôi buồn nôn cùng xúc cảm lạnh lẽo trên đôi bàn tay ấy.

Tâm mắt chợt hiện lên vẻ mặt chết không nhắm mắt của Chúc Thanh Trạch.

Thù lớn chưa trả, thân đã chết; Cổ Thiên Thụ nghĩ. Chưa bao giờ hắn lại có ý nghĩ muốn giết một người như bây giờ — Nếu Sở Thiên Hoàng chết, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ khá hơn chăng?

Vậy... Sở Thiên Hoàng, người đi chết đi có được không?

71. Chương 71: Cái Đám Tiểu Nhân Vụng Tay Gãy Hoa Đây!

Đó là tử cục không thể xoay chuyển.

Cổ Thiên Thụ hận anh em Sở gia, mà anh em Sở gia cũng không thể tha thứ cho Cổ Thiên Thụ.

Đến khi Chúc Thanh Trạch chết lại đẩy tử cục này vào hoàn cảnh càng thêm bi thảm. Hắn cắt đứt đi khả năng tha thứ cuối cùng của Cổ Thiên Thụ đối với anh em Sở gia.

Mùa hè, thi thể thối rữa vô cùng nhanh. Thi thể cứng ngắt của Chúc Thanh Trạch bắt đầu mềm xuống, mùi hôi thối ghê tởm cũng dần dần nồng đậm.

Kết cục của chuyện này chính là Sở Địa Tàng cướp lấy thi thể Chúc Thanh Trạch ở trong lòng Cổ Thiên Thụ ra.

Lúc ấy thần chí của Cổ Thiên Thụ cũng không còn rõ ràng. Một khi thi thể Chúc Thanh Trạch rời khỏi người hắn, thân thể hắn sẽ không ngừng đổ mồ hôi lạnh, dường như nó đã biến thành một phản ứng có điều kiện.

Sở Địa Tàng cũng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể theo lời dặn của đại phu không ngừng cho Cổ Thiên Thụ uống nước.

Cho đến khi Sở Thiên Hoàng nói một câu, tình hình của Cổ Thiên Thụ mới chuyển biến khá hơn một chút.

Sở Thiên Hoàng đứng trước mặt Cổ Thiên Thụ, nói: “Cổ Thiên Thụ, không phải người rất hận ta sao. Ta cho người một cơ hội giết ta, có được không?”

Cổ Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng, không hề che giấu hận ý ở sâu trong đáy mắt.

“Ta nói được thì làm được.” Sở Thiên Hoàng biết Cổ Thiên Thụ không tin những lời hắn nói, nhưng hắn cũng không để tâm, chỉ nói: “Nhưng cơ hội chỉ có một lần... Nếu người bỏ lỡ, cũng chỉ có thể bị chúng ta nhốt cả đời.”

Cố Thiên Thụ nhìn chăm chăm ánh mắt Sở Thiên Hoàng, như là muốn xem Sở Thiên Hoàng đang có ý đồ gì. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể nhìn ra được cái gì — Trong ánh mắt Sở Thiên Hoàng chỉ có bóng tối vô hạn, giống như mây đen trên bầu trời, âm trầm khiến người sợ hãi.

“Ta muốn giết ngươi.” Vẫn là câu nói kia, chỉ là lần này Cố Thiên Thụ lại nói rất chậm rãi, mà khi nghe thấy thì tuyệt đối sẽ không có người nào cho rằng hắn đang nói đùa.

“Nếu ngươi có thể.” Sở Thiên Hoàng nói xong câu đó liền rời đi, để lại Sở Địa Tàng cùng Cố Thiên Thụ.

Từ khi có được những ký ức luân hồi, thái độ của Sở Địa Tàng đối với Cố Thiên Thụ cũng có biến hóa.

Hắn xác định mình yêu Cố Thiên Thụ, thậm chí nguyện ý vì hắn mà kính dâng mạng sống. Nhưng khi ở cùng nhau, Sở Địa Tàng lại chỉ thấy khủng hoảng vô bến bờ.

Có thể lấy trộm được áo của tiên nữ nhưng không nhất định có thể giữ được tiên nữ ở lại. Sở Địa Tàng cảm thấy mình và Sở Thiên Hoàng như hai tên phế vật buồn cười, nếu Cố Thiên Thụ muốn chạy thì không có ai có thể cản được bước đi của người nọ.

Thái độ của Sở Thiên Hoàng đối với Cố Thiên Thụ nhìn thì như là rất cay nghiệt, nhưng cuối cùng tên kia có yêu Cố Thiên Thụ hay không thì vẫn là một câu đố khó giải.

Tình cảm, thứ này có thể không chế được hay sao. Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ lại gầy đi một vòng, thở dài.

Cố Thiên Thụ quả thật rất gầy, nhưng tinh thần lại vô cùng hưng phấn. Giống như là hắn đã tìm thấy mục đích sống, không còn vẻ sa sút như trước nữa.

Chuyện này là tốt hay xấu đây? Cái tốt chính là tình trạng hiện tại của Cố Thiên Thụ, nhưng cái xấu lại chính là Cố Thiên Thụ muốn giết bọn họ.

Nếu Cố Thiên Thụ thật sự có thể giết chết bọn họ, có lẽ là một chuyện không tồi. Sở Địa Tàng khom lưng, cầm chân đạp lên người Cố Thiên Thụ. Nếu bọn họ bị Cố Thiên Thụ giết, có phải cái luân hồi đáng sợ này sẽ kết thúc ngay không?

...

Giữa trưa hay mỗi tối nóng bức, trong phòng Cố Thiên Thụ đều có rất nhiều băng đá. Hắn đứng bên cửa sổ khẽ dựa vào một cành lan trong chậu, mái tóc dài rơi tán loạn trên mặt đất giống như một thác nước màu đen.

Vì trời quá nóng cho nên hắn mặc rất mỏng. Cản cổ lồ lộ nên có thể nhìn thấy một con rắn màu trắng

uốn lượn, mà nửa thân dưới của con rắn thì bị che khuất bởi sa y màu trắng.

Sở Địa Tàng yên tĩnh đứng phía sau hắn, cho đến khi huân hương sắp hết mới bước vào phòng.

Lúc này Cố Thiên Thụ mới phát hiện ra Sở Địa Tàng, trên mặt hắn vẫn không hiện biểu tình gì.

Nhìn thấy Sở Địa Tàng vào nhà cũng chỉ miễn cưỡng ngẹn một cái, lại tiếp tục nhìn hoa lan trên tay.

Mùi huân hương rất thơm, nhưng Cố Thiên Thụ lại biết đây chính là dầu xỏ khiến cho võ công của hắn không thể khôi phục.

Dù là huân hương hay là những cánh hoa sử dụng trong khi tắm cũng đều có một loại hương vị thanh nhã như nhau. Nhưng trên thực tế, chúng nó so với thuốc độc còn đáng sợ hơn.

Vì quá lâu không ra ngoài nên làn da Cố Thiên Thụ trở nên trắng nõn. Trong việc ăn uống hắn cũng chưa từng bị bạc đãi, muốn ăn cái gì thì trực tiếp nói cho Sở Địa Tàng, hầu hết đều được thỏa mãn.

Cố Thiên Thụ còn tưởng Sở Địa Tàng chỉ tới ngồi chơi một lát rồi đi, nhưng không ngờ Sở Địa Tàng lại đến bên lư hương trong phòng, lấy huân hương vẫn còn đang cháy dở ở bên trong ra.

Ánh mắt Cố Thiên Thụ lướt qua một tia nghi hoặc... Muốn làm gì đây, chẳng lẽ bọn họ ngại mình sống quá lâu nên quyết định đổi một loại huân hương khác lợi hại hơn?

Nhưng biểu tình của Sở Địa Tàng vẫn luôn âm trầm, dù có chú ý tới ánh mắt của Cố Thiên Thụ nhưng vẫn không nói một lời.

Nổi nghi ngờ trong lòng Cố Thiên Thụ càng ngày càng đậm, cho đến khi Sở Địa Tàng sắp bước ra khỏi cửa, hắn mới nghe được một câu — “Tự giải quyết cho tốt đi.”

Tự giải quyết cho tốt? Sở Địa Tàng đang nói với hắn? Nghe xong, Cố Thiên Thụ chỉ cảm thấy buồn cười. Hắn không rõ rốt cuộc hai anh em Sở gia này dựa vào cái gì mà làm bộ làm tịch như hắn thiếu nợ bọn họ vậy.

Không nghĩ ra thì khỏi nghĩ. Huân hương mới thay tản ra một mùi hương xa lạ, Cố Thiên Thụ chỉ cho là Sở Địa Tàng đang tâm huyết dâng trào, không quá để tâm.

Sở Địa Tàng vừa rời khỏi phòng Cố Thiên Thụ liền đi đến phòng Sở Thiên Hoàng.

Đã lâu rồi Sở Thiên Hoàng không đến chỗ Cố Thiên Thụ. Đường như hắn không muốn sinh ra chút tình cảm dư thừa nào với Cố Thiên Thụ, thái độ cũng càng ngày càng lạnh nhạt. Nhưng cuối cùng hắn nghĩ thể

nào, sợ là chỉ có bản thân hắn mới biết.

“Đổi chưa?” Sở Thiên Hoàng cũng đang ngắm nghía một chậu lan, tay thì cầm một cây kéo, quay đầu lại hỏi: “Sao sắc mặt lại khó coi thế.”

“Nhất định phải làm như vậy sao.” Sở Địa Tàng nói: “Hiện tại không phải đang rất tốt sao?”

“Tốt chỗ nào?” Sở Thiên Hoàng đặt cây kéo lên bàn: “Đây là cuộc sống mà ngươi muốn sao?”

Sở Địa Tàng không đáp, bởi vì câu trả lời không cần nói cũng biết — Đương nhiên đây không phải là điều hắn muốn, cả ngày cứ sống trong sợ hãi.

“Thế thì đừng nói nhiều.” Sở Thiên Hoàng hiện lên vẻ uể oải.

Sau khi Chúc Thanh Trạch chết, Sở Thiên Hoàng chưa bao giờ được ngủ yên, những cảnh tượng vốn biến mất trong mơ lại hiện về. Tuy người bị cầm tù là Cố Thiên Thụ nhưng nói về tốc độ gầy gò thì Sở Thiên Hoàng cũng không thua kém Cố Thiên Thụ là bao.

“Nên quyết đoán thôi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Nói cho hắn biết chưa?”

“Chưa.” Sở Địa Tàng có chút hoảng hốt: “Ngươi...”

“Đừng nói nữa.” Sở Thiên Hoàng lắc lắc đầu, lúc này hắn cũng không khác gì Sở Địa Tàng: “Ta biết ngươi mềm lòng, nhưng nếu cứ như vậy, cũng không phải là cách.”

“...” Nhưng hắn đã đủ tuyệt vọng rồi. Sở Địa Tàng rất muốn nói như vậy, nhưng lại im lặng không nói.

“Còn chưa đủ tuyệt vọng đâu.” Sở Thiên Hoàng nói: “Hắn vẫn còn muốn trở về...” Cho dù chúng ta để lại dấu hiệu lên người hắn, cho dù chúng ta giam cầm hắn, cho dù chúng ta nắm giữ tính mạng bạn bè của hắn trong tay... Nhưng hắn vẫn như trước, không thuộc về chúng ta — chưa bao giờ thuộc về chúng ta.

“...” Sở Địa Tàng phun ra một câu: “Còn bao lâu nữa?”

“Hơn một tháng.” Sở Thiên Hoàng nghiêng đầu, khẽ mỉm cười: “Ta lại bắt đầu mong chờ.”

“... Có cái gì để chờ mong.” Sở Địa Tàng không có lạc quan như Sở Thiên Hoàng, hắn chỉ cảm thấy trong lòng mình đang bị một tảng đá thật to đè lên. Nếu hắn có võ công cao cường như Sở Thiên Hoàng tất nhiên hắn chính là người thích hợp nhất để làm chuyện này. Nhưng trên giang hồ này... người có thể sánh vai cùng Cố Thiên Thụ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hai kẻ mạnh đánh nhau, chắc chắn sẽ có một kẻ bị thương. Khi Sở Thiên Hoàng quyết định quyết đấu với Cổ Thiên Thụ, Sở Địa Tàng đã không tán thành. Nhìn biểu hiện của Sở Thiên Hoàng, hắn cảm thấy vô cùng bất an, nhưng lại không thể thuyết phục được Sở Thiên Hoàng.

“Chỉ có như vậy hắn mới hiểu.” Sở Thiên Hoàng nói: “Dù có cho hắn võ công, nhưng hắn vẫn không thể thoát được.”

“...” Sở Địa Tàng cảm thấy lý do này vô cùng gượng ép.

“Đừng hỏi nhiều làm gì.” Nhưng mà đối với chuyện này, Sở Thiên Hoàng lại không muốn nhiều lời. Hắn chỉ nói: “Ta hiểu rõ hơn người nhiều.”

Hiểu rõ hơn ta, người thật sự hiểu rõ hơn ta sao? Sở Địa Tàng biết Sở Thiên Hoàng đang nói cho có lệ, nhưng hắn đã không thể hỏi Sở Thiên Hoàng được cái gì, vì thế đành phải dừng cái đề tài này lại.

Sở Thiên Hoàng thấy rõ bất an trong lòng Sở Địa Tàng, nhưng hắn cũng không định an ủi Sở Địa Tàng. Hắn biết có một số việc phải do hắn làm, mà việc này, có lẽ cũng là cách duy nhất phá vỡ tử cục.

“Người còn nhớ cái lần mà ta nói với người loại thuốc kia không?” Sở Thiên Hoàng nói: “Chờ chuyện này xong xuôi, người dùng nó đi.”

Sở Địa Tàng sững sốt — Loại thuốc mà Sở Thiên Hoàng nhắc tới, tác dụng của nó chính là khiến cho người dùng bị mất đi một đoạn ký ức.

“Đi đi.” Sở Thiên Hoàng rũ mắt: “Ta muốn ở một mình.”

Sở Địa Tàng nắm chặt tay như còn muốn nói gì đó.

“Đi đi.” Nhưng Sở Thiên Hoàng lại mất kiên nhẫn trước, nói: “Ta biết chừng mực.”

“Đại ca.” Sở Địa Tàng nói: “Đừng gạt ta.”

“Đệ đệ ngốc.” Nghe thế, ánh mắt vốn lạnh lùng của Sở Thiên Hoàng bỗng trở nên mềm mại, chỉ thiếu chuyện sờ đầu Sở Địa Tàng mà thôi: “Sao ta lại có thể lừa người được. Lừa người, chỉ có mỗi hắn thôi.”

“...” Thấy đã không còn đường sống, Sở Địa Tàng đành phải rời đi. Linh tính mách bảo hắn nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra, là chuyện mà hắn không muốn thấy nhất.

Sở Thiên Hoàng nhìn bóng dáng Sở Địa Tàng dần xa, vươn tay khẽ chạm lấy đóa hoa lan trên bàn, sau đó dùng sức bóp nát đóa hoa kia.

“Đã đến nước này rồi.” Sở Thiên Hoàng nói: “Địa Tàng, người chớ có... trách ta.”

Nói xong hắn ném những mảnh nhỏ của cánh hoa xuống đất.

72. Chương 72

Lúc Cố Thiên Thụ phát hiện nội lực của mình dần dần khôi phục lại chính là vào ngày mười sau, sau khi luân hương được đổi.

Mới đầu hắn còn cho rằng mình bị ảo giác, nhưng sau đó cảm giác đó càng ngày càng rõ rệt.

Hiển nhiên Sở Địa Tàng cũng biết đến chuyện này. Hắn vẫn y như trước, mỗi ngày đều đến gặp Cố Thiên Thụ, mỗi ngày đều mang thức ăn tới nhưng cả người càng ngày càng trầm mặc.

Mới đầu Cố Thiên Thụ còn hoài nghi đây chính là âm mưu khác của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui hắn vẫn không nghĩ ra mình còn có cái gì để bị lợi dụng nữa — Làm kẻ tù tội, thậm chí đến tự do tối thiểu cũng không có, thế nên càng không thể còn sót lại thứ gì để cướp đi được nữa.

Vào sáng ngày thứ mười bảy, rốt cuộc Cố Thiên Thụ cũng có thể ngưng tụ được cành hoa quế.

Cành hoa trong tay vẫn y hệt như thuở ban đầu, những đóa hoa vàng nhạt cùng mùi hương nồng đậm khiến Cố Thiên Thụ có ảo giác như mình đã trải qua mấy đời. Nhưng cành hoa quế chỉ xuất hiện trong thoáng chốc rồi lại nhanh chóng tiêu tán đi.

Hôm nay vẫn chưa thấy Sở Địa Tàng đến, dù Cố Thiên Thụ có thể đi ra ngoài nhưng hắn lại không muốn.

Kính Thành đã mất, người bạn thân duy nhất cũng ra đi. Thế giới này thật sự còn có nơi để hắn nhớ nhưng đến sao. Dù hắn có rời khỏi cái lồng giam này thì hắn có thể đi đâu được đây.

Huống chi vì có gì mà Sở Thiên Hoàng lại cho hắn cơ hội khôi phục võ công, đây vẫn còn là một câu đố chưa thể giải được.

“Hắn chỉ muốn đánh một trận công bằng với người thôi.” Đây là lời mà Sở Địa Tàng từng nói. Hiện giờ khí chất trên người Sở Địa Tàng càng ngày càng giống Sở Thiên Hoàng. Hắn mặc một thân màu đen, trên người không còn loại khí chất ôn nhu của Vân Đình ngày xưa.

Cố Thiên Thụ bình tĩnh nhìn Sở Địa Tàng, bỗng nhiên hắn cảm thấy người đứng trước mặt mình vô cùng xa lạ.

Dù đã đến thế giới này nhiều năm nhưng hắn vẫn cứ thấy mình như đang nằm mơ trong một giấc mơ không có hồi kết. Tuy lúc nào cũng có thể tỉnh lại — nhưng thời gian trôi qua đã lâu như vậy, Cố Thiên Thụ vẫn chẳng thể nào tỉnh giấc để trở lại thế giới của mình.

Giữa hè, ánh mặt trời chói chang, trên bầu trời không một gợn mây. Cố Thiên Thụ đứng dưới ánh mặt trời, mắt hơi nhắm lại.

Cảnh sắc bên ngoài khiến hắn vừa thấy quen thuộc lại vừa thấy xa lạ, giống như là hắn đã đứng ở đây rất lâu rồi.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đang ngồi đánh cờ vây ở một chòi nghỉ mát cách đó không xa. Dường như bọn họ không hề lo lắng đến việc Cố Thiên Thụ có khôi phục lại võ công hay không, thậm chí thái độ đối xử với Cố Thiên Thụ so với khi trước còn tùy ý hơn.

Đây là một loại cảm giác khiến người cảm thấy vô cùng vi diệu. Cố Thiên Thụ hoài nghi mình đã nhảy vào cái bẫy mà bọn họ giăng ra.

“Lúc ngươi có võ công hay lúc ngươi không có võ công, lúc nào dễ đối phó hơn?” Hệ thống vô cùng khinh thường cái thái độ lo xa này của Cố Thiên Thụ: “Nếu bọn họ thật sự muốn đối phó ngươi, vì cái gì lại muốn khôi phục võ công cho ngươi.”

Đúng là cái lý này, nhưng Cố Thiên Thụ vẫn thấy phiền não không thôi.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng khiến hắn phiền não, thế giới này cũng khiến hắn phiền não, mỗi một giây một phút ở đây cũng khiến hắn thấy phiền não không thôi.

Nên kết thúc mọi chuyện thôi, Cố Thiên Thụ nghĩ. Thua hay thắng cũng được, dù có thế nào hắn cũng muốn có một kết thúc.

Cũng có người bất an như Cố Thiên Thụ, đó chính là Sở Địa Tàng. Sở Địa Tàng biết ý nghĩ của Sở Thiên Hoàng nhưng hắn lại không hề làm gì cả.

Sở Thiên Hoàng nói với hắn: “Địa Tàng, ngươi muốn có thứ gì đó thì ngươi phải chấp nhận mình mất đi một thứ khác.”

Sở Địa Tàng yên tĩnh ngồi nghe, không biểu hiện điều gì, sau một hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Rốt cuộc chúng ta tồn tại là vì điều gì.”

Là ai sáng tạo ra chúng ta, là ai khiến chúng ta không ngừng tiến vào luân hồi.

“Nếu ta biết thì tốt rồi.” Gương mặt Sở Thiên Hoàng hiện lên vẻ mệt mỏi không nguôi, giống như là một

người đã không còn khát vọng điều gì: “Ta chỉ muốn kết thúc tất cả mọi chuyện thôi.”

Bọn họ đều nghĩ như vậy, vì thế một màn cuối cùng này tiến hành càng thêm thuận lợi.

Kiểm là kiếm tốt. Dù là chiều dài hay là trọng lượng, nó giống y hệt như thanh kiếm mà Cố Thiên Thụ đã từng sử dụng. Thậm chí ngay cả hoa văn khắc trên chuôi kiếm cũng giống y như đúc. Cố Thiên Thụ chậm rãi vuốt ve thanh kiếm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người nam nhân đang đứng trước mặt mình.

“Mời.” Đây là lần đầu tiên Cố Thiên Thụ nhìn thấy một Sở Thiên Hoàng đầy quân tử như bây giờ. Trong trí nhớ của hắn, dường như người này vĩnh viễn luôn mang theo giọng điệu không phải mỉa mai thì là ý cười lạnh lùng. Nhưng hôm nay, Cố Thiên Thụ lại ngoài ý muốn thấy được hương vị quân tử trên người Sở Thiên Hoàng.

Nhưng điều này không còn quan trọng nữa.

“Mời.” Vẫn là cái từ kia, Sở Thiên Hoàng chậm rãi lấy ra cây roi dài của mình. Hắn mặc quần áo y hệt Sở Địa Tàng, tạo thành hình ảnh đối lập với Cố Thiên Thụ.

“Kiếm tốt.” Sở Thiên Hoàng nhìn thanh kiếm trong tay Cố Thiên Thụ từ từ lộ ra khỏi vỏ.

Có người trời sinh liền thích hợp cầm kiếm. Sở Thiên Hoàng nhìn thấy vẻ lạnh lùng đã lâu không gặp xuất hiện ở trên người Cố Thiên Thụ, đột nhiên phát hiện mình đã bỏ lỡ cái gì đó.

Ở trên cái thế giới này, hắn không có tư cách được yêu Cố Thiên Thụ, hắn cũng chưa bao giờ có hy vọng xa vời như vậy.

Dù bị cầm tù nhưng Cố Thiên Thụ vẫn y như vậy, dường như hắn không hề thay đổi — Ở trên thế giới này, hắn vốn là Cố Lâm Đường, nhưng hắn lại chưa bao giờ thừa nhận cái tên này.

Nếu là cái tên chưa bao giờ được thừa nhận, có phải hắn cũng chưa bao giờ thừa nhận cái thế giới này đúng không.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên Hoàng lại nở nụ cười. Hắn cảm thấy mình quá buồn cười, nếu đã quyết định buông xuôi hết tất cả, vậy thì có sao lại rối rắm nhiều vấn đề quá làm chi.

Nhìn Cố Thiên Thụ đứng trước mặt, Sở Thiên Hoàng lại nhớ đến lần đầu khi hắn gặp Cố Thiên Thụ ở thế giới thứ nhất. Chẳng qua khi đó hắn cũng mặc một thân áo trắng, mà trên tay lại cầm kiếm chứ không phải dùng roi.

“...” Cố Thiên Thụ không nói gì. Thẳng cho đến khi Chúc Thanh Trạch chết đi, hắn đã khó có thể sinh ra được bất cứ thứ tình cảm gì đối với Sở Thiên Hoàng nữa rồi.

Cố Thiên Thụ ra tay trước — Đã lâu rồi hắn mới đụng đến kiếm, thân thủ cũng không còn được như lúc trước nhưng khí thế vẫn như xưa.

Nghiêm nghị, cao cao tại thượng, ánh mắt giống như đang nhìn từ trên cao nhìn xuống — Tựa như hắn không hề thuộc về thế giới này.

Ánh mắt đó khiến Sở Địa Tàng cảm thấy hoảng hốt. Hắn đã thấy ánh mắt đó hàng ngàn lần hàng vạn lần, nhưng cho đến giờ phút này hắn mới hiểu ra. Cố Thiên Thụ không phải là giống thần, mà... chính là thần.

Là một vị thần chân chính.

Kiếm đã nâng lên cao, mục tiêu của Cố Thiên Thụ chỉ có một — chém rơi đầu Sở Thiên Hoàng.

Vì mục tiêu này, Cố Thiên Thụ bất chấp tất cả, kể cả tính mạng. Gương mặt Sở Thiên Hoàng cùng gương mặt đầy máu của Chúc Thanh Trạch chợt hợp lại làm một.

Chân Sở Thiên Hoàng khê nhích, vung roi, khí thế dâng cao không hề yếu hơn Cố Thiên Thụ chút nào. Ngọn roi kia giống như một con rắn có sinh mệnh, phun đầu lưỡi, lúc nào cũng có thể quấn lấy Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ lại không hề quan tâm đến hết thảy, dường như hắn không hề lo lắng đến việc mình sẽ bị thương. Thậm chí khóe miệng hắn hơi hơi nhúc nhích tạo thành một độ cong xinh đẹp —giống như một đoá mai nở rộ lúc mùa đông lạnh giá.

Như là băng tuyết diễm lệ trong rét lạnh.

Bỗng Sở Thiên Hoàng thả lỏng thân thể, ánh mắt của hắn khi nhìn thấy mũi kiếm của Cố Thiên Thụ tiếp xúc với cần cổ mình lại ánh lên... ý cười.

“Xin lỗi.” Dường như Sở Địa Tàng nghe thấy Sở Thiên Hoàng nói với mình.

“Xin lỗi, đệ đệ.” Sở Thiên Hoàng nói: “Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của ta.”

Đây là điều mà Cố Thiên Thụ không hề nghĩ tới. Hắn cảm thấy mặt mình bị một chất lỏng nóng bỏng nào đó bao phủ, sau đó nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất.

Dưới ánh nắng chói chang, máu nhanh chóng đông lại.

Cố Thiên Thụ vẫn không biểu lộ vẻ mặt gì, vẩy vẩy máu tươi trên tay.

Sở Thiên Hoàng ngã xuống mặt đất, đầu cùng thân thể tách ra.

“...” Cố Thiên Thụ không động dậy, Sở Địa Tàng cũng không động dậy.

Thời gian từ từ trôi qua, hai người giống như hai pho tượng ngay lúc Sở Thiên Hoàng vừa mới chết đi.

Sau một hồi lâu, bỗng Sở Địa Tàng ngồi xổm xuống ôm lấy cái đầu lâu trên mặt đất. Hắn cũng không để ý đến thanh kiếm trên tay Cố Thiên Thụ mà bước về phía Cố Thiên Thụ.

“Hãy tha thứ cho ta, Địa Tàng.” Lời Sở Thiên Hoàng nói như đang vang vọng bên tai, Sở Địa Tàng đã sớm biết Sở Thiên Hoàng muốn làm gì. Hắn biết rất rõ, rất rõ.

Nhưng dù có biết thì thế nào, hắn vẫn không ngăn cản — Sở Địa Tàng không muốn ngăn cản, hắn chưa bao giờ thấy mình mệt mỏi như vậy. Tình yêu đối với Cố Thiên Thụ, thù hận đối với Cố Thiên Thụ và sự sợ hãi đối với thế giới này.

Sở Địa Tàng biết, Sở Thiên Hoàng cũng mệt mỏi như hắn, có khi còn hơn cả hắn. Hoài nghi về sự tồn tại của mình — vì cái gì bọn họ lại sống. Sống, có ý nghĩa gì đây.

“Vì cái gì?” Mũi kiếm trên tay Cố Thiên Thụ nhỏ máu, sự nghi hoặc hiện rõ trên gương mặt hắn — Trận chiến này vốn không nên kết thúc đơn giản như thế này.

“...” Sở Địa Tàng không nói gì, cũng không động.

“Vì cái gì?” Chợt Cố Thiên Thụ xuất hiện một loại khủng hoảng không tên.

“Đồ ngốc.” Sở Địa Tàng nở nụ cười, nụ cười kia y hệt như Sở Thiên Hoàng: “Người đã buông tha cơ hội cuối cùng để rời đi thế giới này rồi đó.”

“...” Cố Thiên Thụ trợn tròn mắt.

“Nếu người có thể chờ đợi thêm một thời gian nữa là người có thể trở về được rồi.” Sở Địa Tàng cảm thán, đứng dậy vươn tay sờ sờ mặt Cố Thiên Thụ: “Trở lại cái thế giới mà người luôn nhớ mong kia — Cái tên Sở Thiên Hoàng ngu ngốc này, không ngờ hắn lại yêu người.”

“Sao có thể?” Sở Thiên Hoàng... sao có thể yêu hắn được chứ? Ánh mắt Cố Thiên Thụ trở nên mờ ảo.

“Vì hắn quá ngu ngốc thôi.” Sở Địa Tàng cười vô cùng xán lạn: “Dù đã yêu người vô số lần, nhưng vẫn ngu ngốc không biết hối cải — ”

“Rốt cuộc ngươi đang muốn nói cái gì.” Tay cầm kiếm của Cố Thiên Thụ khẽ run lên.

“...” Sở Địa Tàng lại không mở miệng, chỉ nhìn Cố Thiên Thụ một cách thương hại.

Sau đó, hắn nói: “Ta thật hận bản thân... Cố Thiên Thụ, hay ngươi cũng giết ta luôn đi?”

Đây vốn là chuyện nên làm, nhưng hắn phát hiện hắn lại không thể nhắc nổi thanh kiếm trong tay lên. Chẳng những không thể mà còn run rẩy lấy bầy.

“À, sao ta lại quên mất đi chứ.” Sở Địa Tàng nói: “... Võ công của ngươi, cũng chỉ có thể khôi phục được trong thời gian một nén nhang mà thôi.”

73. Chương 73: Nói Đi Chứ

Đối với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà nói, đây chính là kết cục tốt nhất.

Ở trên cái thế giới này sẽ không có người thứ hai yêu Cố Thiên Thụ. Việc này cũng tượng trưng cho một điều, Cố Thiên Thụ vĩnh viễn không thể rời khỏi thế giới này.

Nhưng cái giá phải trả lại quá đắt.

Máu Sở Thiên Hoàng vương vãi khắp nơi, cây roi thì rớt ở một bên, thi thể dính đầy máu lẫn bùn đất. Còn về chiếc đầu lâu kia — Sở Địa Tàng không quan tâm đến Cố Thiên Thụ đang đứng ở ngay trước mặt mình, hắn chậm rãi bước qua, cúi người ôm lấy chiếc đầu lâu.

Gương mặt kia giống hệt hắn, như là lúc người nọ chết đi cũng không cảm thấy có bao nhiêu thống khổ. Nếu không phải vì những vết máu đó thì có thể nói Sở Thiên Hoàng đã ra đi một cách bình yên.

Cầu người được người, đây là cục diện mà Sở Thiên Hoàng muốn.

Dùng cái chết của mình để giữ Cố Thiên Thụ ở lại mãi mãi — để đổi lại thời gian ở thế giới này có thể được trôi đi.

“Ở thế giới này sẽ không còn có người thứ hai yêu ngươi nữa đâu.” Sở Địa Tàng quay lưng với Cố Thiên Thụ, nhẹ giọng nói: “... Ta sẽ mang ngươi đi.”

Để cả đời này, trừ ta ra thì ngươi đừng mong sẽ thấy mặt bất cứ một người nào nữa.

“Biết quá nhiều... cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.” Ta đã chuẩn bị thuốc sẵn rồi, để người có thể quên đi tất cả. Cố Thiên Thụ... cuộc đời này của người đã định trước, người sẽ không thể đi đâu được nữa. Sở Địa Tàng xoay người, mặt không đổi sắc nhìn Cố Thiên Thụ đang khom lưng thở dốc.

“Đúng là võ công của người có thể khôi phục lại trong vòng một nén nhang, nhưng đổi lại đó chính là để di chứng vô cùng nghiêm trọng.” Sở Địa Tàng ôm lấy đầu lâu của Sở Thiên Hoàng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Cố Thiên Thụ, sau đó mở miệng: “... Thật ra thì di chứng kia cũng chẳng quá nghiêm trọng đâu.” Mà cái nghiêm trọng hơn chính là người đã phải trả một cái giá đắt đỏ, cái giá vì đã kiên quyết muốn giết chết Sở Thiên Hoàng.

“Người... người đang muốn nói cái gì.” Cố Thiên Thụ cứ luôn cảm thấy có chuyện gì đó mình không biết, nhưng hắn chưa bao giờ ngờ rằng Sở Thiên Hoàng lại yêu mình. Những chuyện xảy ra ngay lúc này khiến hắn không thể nào tin được.

Rốt cuộc là chuyện gì? Mặt Cố Thiên Thụ hiện lên vẻ thống khổ, ho ra máu.

“Chúng ta đã từng gặp nhau rất lần nhiều... rất nhiều lần.” Sở Địa Tàng bắt đầu thì thảo chân tướng, cũng không quan tâm đến việc Cố Thiên Thụ có nghe hay không. Hắn vươn tay, động tác y hệt Sở Thiên Hoàng luôn thích vuốt ve gáy Cố Thiên Thụ: “... Ta và Sở Thiên Hoàng cũng yêu người rất nhiều lần.”

“...” Mặt Cố Thiên Thụ mở to, trong phút chốc không thể hiểu được Sở Địa Tàng đang muốn nói cái gì.

“Mà người cũng đã từng yêu chúng ta.” Sở Địa Tàng bình tĩnh nói: “Đáng tiếc lúc nào người cũng lừa gạt chúng ta — chỉ vì để được rời khỏi nơi đây.”

“...” Cố Thiên Thụ không muốn tin những điều Sở Địa Tàng nói, nhưng hắn không nghĩ ra vì sao Sở Địa Tàng lại muốn lừa hắn. Lời nói này quá vớ vẩn, khiến người nghe cảm thấy Sở Địa Tàng đang nói dối.

“Chỉ cần người rời đi.” Sở Địa Tàng tiếp tục nói: “Thời gian của chúng ta sẽ ngừng lại.”

“Ngừng lại?” Cái từ trừu tượng này nghe qua thật kỳ quái, kỳ quái khiến Cố Thiên Thụ không thể hiểu được.

“Ngừng lại.” Máu của Sở Thiên Hoàng men theo đầu ngón tay của Sở Địa Tàng nhỏ giọt xuống đất, nhưng hắn không quan tâm mà chỉ lo dùng ống tay áo lau đi vết bùn đất trên mặt Sở Thiên Hoàng: “... Như là tất cả mọi thứ ở thế giới này đều biến thành tượng đất vậy.”

“Không có người sống, không có ngày đêm, không có bốn mùa —” Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ vì đan điền bị vỡ vụn mà đau đớn nằm trên mặt đất, cũng không đến đỡ: “Chỉ còn có mỗi ta và Thiên Hoàng.”

Thuốc độc trên người Cố Thiên Thụ đã phát tác, sắc mặt hắn trắng bệch, móng tay bấu lên mặt đất vì dùng sức quá độ nên bật móng chảy máu. Ánh mắt Sở Địa Tàng vô cùng lạnh lùng, khi nhìn về phía Cố

Thiên Thụ thì y như hồ sâu không đáy — Vào lúc này, khí chất của hắn tựa như hợp lại làm một với Sở Thiên Hoàng.

“Người không sai.” Sở Địa Tàng khom lưng xuống, tay trái ôm đầu lâu của Sở Thiên Hoàng, tay phải nâng cằm Cố Thiên Thụ lên: “Chúng ta cũng không sai. Vậy thì người sai... là ai?”

Là vị thần đã sáng tạo nên thế giới này sao? Thế thì tại sao hắn lại đối xử với chúng ta như vậy?

“Ta không tin!” Cố Thiên Thụ hung tợn ngẩng đầu, thở hổn hển: “Làm sao mà các người lại biết được, nằm mơ sao?”

Sở Địa Tàng không lộ ra vẻ mặt gì.

“Những giấc mộng đó, nhất định là sự thật sao?” Đau đớn khiến Cố Thiên Thụ như muốn mất đi năng lực nói chuyện. Đôi mắt hắn ánh lên ánh nước, dưới ánh mặt trời chiếu rọi lại trở nên vô cùng chói mắt.

“Ta chỉ muốn trở về thôi mà.” Lần thứ hai phun ra một ngụm máu: “Bọn họ đang chờ ta.”

“...” Sở Địa Tàng ngây ngẩn cả người — bọn họ?

Nhưng còn chưa chờ hắn hỏi lại, Cố Thiên Thụ đã bất tỉnh.

Sở Địa Tàng run rẩy, sau đó càng ngày càng run rẩy kịch liệt hơn. Cuối cùng hắn cười như điên như loạn: “Bọn họ đang chờ người???” Bọn họ... Bọn họ...?

Bọn họ là ai? Là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng ở thế giới đầu tiên sao?

Vậy thì bọn họ ở thế giới này là gì? Sở Địa Tàng lão đảo, giống như muốn ngã nhào xuống đất — Bọn họ đã bị thời gian vụn vụn, bọn họ là gì đây?

Ở thế giới này, Sở Thiên Hoàng không phải là khiêm khiêm quân tử; ở thế giới này, Sở Địa Tàng là một tiểu nhân dối trá. Bọn họ yêu Cố Thiên Thụ, cho dù tình yêu đó lại xen lẫn cả hận — Nhưng bọn họ vẫn yêu Cố Thiên Thụ.

Nhưng giờ Cố Thiên Thụ lại nói cho hắn biết — Người nọ phải về, chẳng qua lại không phải về cái thế giới kia, mà là thời gian lúc ban đầu bọn họ gặp nhau.

Sở Địa Tàng đứng tại chỗ, cúi đầu, một câu cũng không nói nên lời. Hắn nhìn Cố Thiên Thụ ngất xỉu, lại cúi đầu nhìn đầu lâu của Sở Thiên Hoàng, một chữ cũng không thốt nên câu.

Ánh mặt trời dần lụi tàn, chờ đến khi Sở Địa Tàng tỉnh táo lại thì mới phát hiện trời đã tối. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, ôm lấy Cố Thiên Thụ vẫn còn bất tỉnh vào lòng.

Sở Địa Tàng bắt đầu trở về. Gió đêm ngày hè khiến tóc hắn rối bời, lúc này hắn mới phát hiện — tóc hắn đã biến thành màu trắng.

Nhìn Cố Thiên Thụ cau mày trong lòng mình, bỗng Cố Thiên Thụ cảm thấy trái tim đã hoàn toàn chết lặng — Đầu bạc là chuyện tốt, ít nhất điều này đã chứng minh Sở Thiên Hoàng đoán đúng. Chỉ cần Cố Thiên Thụ ở lại, thời gian của bọn họ sẽ không ngừng trôi đi.

Nhưng vì cái gì hắn lại không thấy vui vẻ. Chiếc đầu lâu tuy cũng được ôm vào lòng nhưng đã trở nên lạnh lẽo. Lúc này Sở Địa Tàng mới ý thức được, bây giờ ở trên cái thế giới này đã không còn người anh có cùng bộ dạng giống hệt hắn nữa.

“...” Sở Địa Tàng thả Cố Thiên Thụ xuống giường, sau đó cầm khăn cùng lược thanh lý sạch sẽ chiếc đầu lâu của Sở Thiên Hoàng.

“Đại ca.” Sở Địa Tàng kêu một tiếng. Hắn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng một chữ cũng không cất nên lời, như là có cái gì đó mắc lại ở trong cổ họng của hắn vậy.

“Đại ca.” Sở Địa Tàng lại kêu một tiếng, sau đó hắn cúi đầu, chậm rãi蹭 trán mình lên trán Sở Thiên Hoàng.

Lạnh lẽo như băng.

Sở Thiên Hoàng chết đi có lẽ là một loại hạnh phúc. Không cần lo sẽ bị luân hồi nữa, nhưng chính hành động đó của hắn cũng đang bộc lộ sự yếu đuối của bản thân hắn cho người khác xem.

Cuối cùng Sở Thiên Hoàng lại lựa chọn vứt lại tất cả mọi chuyện cho Sở Địa Tàng, còn bản thân thì chạy trốn. Tuy cái giá của nó chính là mất đi tính mạng.

“Ta sẽ giữ hắn ở lại.” Sở Địa Tàng nói: “Đây không phải chính là nguyện vọng của chúng ta hay sao.”

Nguyện vọng không thực hiện được ở thế giới kia, rốt cuộc cũng có thể hoàn thành ở thế giới này.

Sở Địa Tàng chỉnh lý xong xuôi, đi đến cạnh bàn, mở một cái hòm được làm từ gỗ tử đàn ra.

Trong hòm có một đóa hoa màu tím, tuy đã không còn rĩ nhưng vẫn tươi tắn, Sở Địa Tàng chậm rãi lấy đóa hoa ra.

Đây là thứ cuối cùng mà Sở Thiên Hoàng để lại cho hắn — là thứ thuốc có thể khiến Cố Thiên Thụ quên đi tất cả.

Chỉ cần Cố Thiên Thụ quên tất cả thì người nợ sẽ không chết, cộng thêm việc trên thế giới này sẽ không có người thứ hai yêu người nợ — Bọn họ đã có thể giữ được người nợ ở lại nơi đây rồi.

Một kế hoạch hoàn mỹ.

Sở Địa Tàng đi đến bên giường của Cố Thiên Thụ. Nhưng ngay khi hắn đến gần, người vẫn đang bất tỉnh, Cố Thiên Thụ chợt mở mắt.

“Đó là gì?” Thứ khiến Cố Thiên Thụ phản ứng đầu tiên chính là thứ gì đó ở trong tay Sở Địa Tàng. Hắn hoảng sợ hét lên: “Cút ngay!”

Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc nhìn Cố Thiên Thụ, động tác không hề ngừng lại. Hắn ngồi xuống cạnh giường, sau đó dùng tay bóp miệng Cố Thiên Thụ.

“Sao lại phải cố chấp đến vậy chứ.” Sở Địa Tàng nói: “Đây chính là kết cục tốt nhất.”

“...” Cố Thiên Thụ điên cuồng giãy giụa. Dù móng tay có bị vỡ đâm vào da thịt nhưng vẫn hắn không chút buông bỏ, cố gắng kháng cự lại đóa hoa đang bị nhét vào miệng mình.

“Đừng mà!” Cố Thiên Thụ la khàn cả giọng: “Xin người đó!”

Sở Địa Tàng dừng lại một chút — đây là lần đầu tiên Cố Thiên Thụ cầu xin hắn.

“Sẽ ổn thôi mà.” Ánh mắt tĩnh mịch của Sở Địa Tàng xuất hiện một tia ấm áp, chẳng qua động tác trên tay lại không do dự chút nào. Hắn bóp miệng Cố Thiên Thụ, mạnh mẽ nhét đóa hoa vào miệng người nợ.

Nhập khẩu tức hóa* — Đóa hoa kia đã vượt ra khỏi phạm trù thực vật, không cần Cố Thiên Thụ nuốt đã hóa thành chất lỏng chảy xuống cổ họng.

* Nhập khẩu tức hóa: vừa vào miệng liền tan

Sau khi nhìn thấy Cố Thiên Thụ nuốt xuống, Sở Địa Tàng mới thả tay ra. Hắn đứng lên: “Ngủ một

giấc đi.”

“...” Cố Thiên Thụ ôm cổ họng mình, biểu tình chết lặng.

“Chờ sau khi người tỉnh lại.” Sở Địa Tàng nói: “Mọi chuyện đã kết thúc.”

Người sẽ quên tất cả, chúng ta bình an vượt qua một đời này.

Mắt Cố Thiên Thụ đọng đầy nước, hắn muốn nôn ra thứ mình vừa mới nuốt nhưng chỉ phí công vô ích.

Cuối cùng Sở Địa Tàng sờ sờ đầu Cố Thiên Thụ, nhìn người nọ từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Mọi chuyện rồi sẽ trở nên tốt đẹp hơn.” Sở Địa Tàng ôm lấy đầu lâu Sở Thiên Hoàng, tự nói với mình — Nhưng người đã mất, chuyện cũng đã qua, sẽ không bao giờ có thể xuất hiện lại một lần nữa ở trước mặt hắn.

Rốt cuộc Cố Thiên Thụ cũng mê man đi. Trong lúc ngủ mơ, dường như hắn đã gặp được một giấc mộng đẹp.

74. Chương 74: Không Lên Tiếng — Bọn Họ Nói Không Lên Tiếng Là Không Nên

Đó là một thế giới tốt đẹp mà Cố Thiên Thụ chưa từng thấy qua.

Trời xanh mây trắng, gió thổi dịu dàng.

Có tiếng sáo du dương từ tứ phía truyền đến, tất cả đều an tĩnh tựa như một bức họa cuộn tròn, tựa như tiên cảnh không tồn tại ở chốn nhân gian. Ven đường thấp thoáng sắc vàng của quế hoa, hương thơm nồng đậm vờn quanh chớp mũi như đưa người đến một thời không hoàn toàn xa lạ.

Đột nhiên một người xuất hiện — một người vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Người nọ có gương mặt xinh đẹp, mặc quần áo màu trắng, bên hông giắt một ống sáo xanh biếc, khoe miệng thấp thoáng ý cười tựa như gió dịu mùa xuân. Người nọ hơi nheo mắt lại, lộ ra nụ cười ấm lòng, đường cong duyên dáng bên vành môi khẽ mở ra kêu lên một cái tên: “... Thiên Thụ.”

Cố Thiên Thụ cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc, nhưng đây lại là một người hoàn toàn xa lạ.

Cố Thiên Thụ nhìn người nọ một hồi lâu mới nhận ra người trước mắt... lại có gương mặt giống hệt như đôi song sinh Sở gia.

Có người tuy có gương mặt y hệt nhau như tuyệt đối sẽ không có ai nhận nhầm người đó. Nhưng Cố Thiên Thụ lại có thể cam đoan, nếu người trước mặt đứng chung một chỗ với Sở Thiên Hoàng thì hắn nhất định

có thể nhận ra ai là ai.

Nam nhân xa lạ tuy đứng trước mặt Cố Thiên Thụ, nhưng ánh mắt lại xuyên qua người Cố Thiên Thụ nhìn về nơi xa xăm không biết tên. Người nọ nói: “Ta thổi một khúc cho người nghe nhé?”

Im lặng hồi lâu.

“Thế nào?” Không biết là đã nhìn thấy điều gì, ai đó nói gì nhưng trong ánh mắt của nam nhân lại hiện lên vẻ khó xử. Hắn im lặng một hồi, con ngươi xinh đẹp lại tràn đầy cảm xúc lo lắng, nửa ngày sau mới thở dài nói: “Được rồi...”

Sau đó hắn xoay người, rời đi. Gió thổi khiến quần áo hắn tung bay tạo nên một độ cong xinh đẹp.

Cố Thiên Thụ cảm thấy mình như đang xem phim, hắn có thể đi khắp mọi nơi ở trên cái thế giới này, nhưng lại không thể chạm vào bất cứ thứ gì ở nơi đây, cũng không thể nói chuyện với bất cứ ai.

Mà ở trên cái thế giới này, còn có một người mà hắn không nhìn thấy — mà tên người kia hình như cũng giống tên hắn, cũng gọi là Cố Thiên Thụ.

Sau khi nam nhân mang theo cây sáo rời đi không được bao lâu, Cố Thiên Thụ liền thấy một người cũng khiến hắn cảm thấy quen thuộc đi đến. Lần này hắn liền nhanh chóng nhận ra thân phận người tới — Vân Đình. Không, hay nói chính xác hơn đó chính là Sở Địa Tàng.

Cũng tựa như ở thế giới kia, Sở Địa Tàng ở thế giới này cũng vẫn an tĩnh nội liễm. Trên mặt tuy không có mặt nạ của Kính thành, nhưng lại mặc quần áo Kính thành.

Hắn đứng trước mặt Cố Thiên Thụ, ánh mắt nhìn về nơi trống rỗng nào đó. Ánh mắt kia nồng đậm tình yêu khiến ai nhìn vào cũng cảm nhận được, hắn nói: “Thiên Thụ, ngươi sẽ trở về chứ?”

Biểu tình Cố Thiên Thụ cứng ngắc — Chợt hắn cảm thấy, những chuyện xảy ra ở trước mắt rất cuộc có ý vị thế nào.

“Chúng ta sẽ ở đây chờ người trở về.” Sở Địa Tàng nở nụ cười — Nụ cười kia vẫn ngại ngùng như trước nhưng lại mang theo hương vị xán lạn mà Cố Thiên Thụ chưa từng thấy qua.

“Đây chính là cái mà các người từng nói?” Cố Thiên Thụ chờ đợi, lộ ra nụ cười méo mó: “Ta lừa các người sao?”

Những lời mà Sở Địa Tàng từng nói... giống như lời nguyện khắc sâu vào đầu óc Cố Thiên Thụ. Sau đó Cố Thiên Thụ ở thế giới này hình như đã thật sự trở về.

Mà Sở Thiên Hoàng mặc đồ trắng với Sở Địa Tàng mặc đồ đen — lại bắt đầu chờ đợi trong tuyệt vọng vô hạn.

Cố Thiên Thụ đã từng có ảo tưởng. Nếu hắn có thể chơi một game mà ở đó mình trở thành chúa tể thế giới thì chắc chắn hắn sẽ quăng cái bàn phím nhà mình vào xó bếp.

Vậy thì thế giới kia sẽ trở thành thế nào đây.

Vẫn hoạt động bình thường, thời gian ngưng đọng, hay là... trở thành luân hồi vô tận.

Mà ở nơi này, ảo tưởng của Cố Thiên Thụ đã có đáp án.

Thế giới mà Cố Thiên Thụ từng cho là game, sau khi ‘Cố Thiên Thụ’ rời khỏi liền dừng lại.

Đây không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là — thời gian của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng vẫn trôi qua như trước.

“...” Một cảm giác nặng nề chưa từng có đè nặng lên lòng Cố Thiên Thụ. Hắn gian nan hít thở, giống như đang xem một bộ phim về vấn đề khủng bố.

Còn có cái gì điều gì càng khiến người điên loạn hơn điều này sao?

Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng tự tạo vô số vết thương lên người bản thân. Nhìn hắn khóc lóc, nhìn hắn chạy như điên, cuối cùng lại giống như hòn đá vô tri nằm bất động trong sân.

“Sao ngươi lại không trở lại.” Sở Địa Tàng nói: “Cố Thiên Thụ — vì cái gì ngươi lại không trở về.”

Cố Thiên Thụ như không thở nổi, hắn dùng tay bóp cổ mình, há to miệng — Đây là cái gì? Là ác mộng?... Hay vẫn là, những gì mà bọn họ đã từng trải qua?

“Cố Thiên Thụ, ta phải nói cho ngươi biết một điều.” Âm thanh chói tai của hệ thống như vang vọng bên tai: “Nếu ngươi chết sẽ có khả năng xuyên về một thời điểm nào đó, sau đó sẽ nhiễu loạn thế giới này.”

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...? Cố Thiên Thụ cảm nhận một dự đoán đáng sợ đến cực điểm nảy ra trong đầu hắn — Chẳng lẽ đây không phải là lần đầu tiên hắn đến thế giới này?

Mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, cũng không phải là lần đầu tiên trải qua tất cả những chuyện này?

Trái tim Cố Thiên Thụ như bị một bàn tay nào đó bóp lấy. Hắn vươn tay muốn chạm vào Sở Địa Tàng,

nhưng không được — Người nọ không thấy được hấn.

Ở đây hấn chỉ là người xem, không thể thay đổi được bất cứ thứ gì.

“Vì sao, vì sao?” Cố Thiên Thụ gào thét: “Không nên như thế, không nên như vậy mà —” Phải là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nợ hấn, bọn họ cầm tù hấn, vũ nhục hấn, thậm chí muốn hủy diệt hấn... Nhưng vì sao lại trở thành thế này?

Không có một ai trả lời, Cố Thiên Thụ cũng bị vứt bỏ lại nơi đây.

Là mơ sao? Cố Thiên Thụ lại thấy Sở Thiên Hoàng. Sở Thiên Hoàng cũng giống như Sở Địa Tàng, cũng biến thành một hòn đá vô tri.

Ôn nhu trong mắt hấn phai dần đi — Sau đó Cố Thiên Thụ nhìn thấy một người rất quen thuộc — là Sở Thiên Hoàng tâm ngoan thủ lạt.

“Nếu có thể được lựa chọn một lần nữa.” Sở Thiên Hoàng nói với không gian hư vô: “Ta vẫn sẽ không từ thủ đoạn mà giữ người ở lại.”

“...” Vào lúc này Cố Thiên Thụ triệt để thoát lực. Hấn hồ hững nhìn chung quanh, cứ như là mình đang ở trong một cơn ác mộng không hồi kết.

Vậy thì cái gì là mới là chân thật? Vì cái gì hấn lại phải chịu đựng tất cả mọi thứ? Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng, hấn? Ai mới chân chính là người bị hại? Chẳng lẽ mình thật sự là người lừa bọn họ sao?

Cố Thiên Thụ cúi thấp đầu, nở một nụ cười khổ. Hấn không tin kiếp trước hay kiếp sau, nhưng mọi chuyện cho đến hiện tại, cũng không phải phụ thuộc vào chuyện hấn có tin hay không.

“...” Cố Thiên Thụ nói không nên lời, cũng không động đậy, giống như là hấn đang ở trong trạng thái linh hồn xuất khiếu. Nhìn viễn cảnh thê thảm của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, trong phút chốc đứng là không biết nên phản ứng thế nào.

Cố Thiên Thụ thấy mình không sai, nhưng nếu những chuyện xảy ra trước mắt là thật thì Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng... lại sai sao?

Thời gian ở đây đối với Cố Thiên Thụ mà nói chỉ mới có 15 phút, nhưng đối với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà nói... lại là mấy trăm năm.

Năm tháng sinh hoạt đọng lại ở thế giới, không chết được, lại trốn không thoát, vì thế trong đầu chỉ còn lại có một ý niệm — giữ hấn ở lại.

Giữ lại cái người đã gây ra tất cả mọi chuyện.

“...” Bỗng nhiên Cố Thiên Thụ nhớ tới biểu tình của Sở Thiên Hoàng trước khi chết dưới kiếm của hắn.

Thản nhiên, tiêu sái, thậm chí có thể nói là sung sướng. Đó là biểu tình mà Cố Thiên Thụ chưa từng thấy qua — là một biểu tình không nên có ở một người sắp đối diện với cái chết.

Sau đó máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả một mảnh đất, đầu lâu thì lăn lông lốc qua một bên. Thậm chí lúc ấy Cố Thiên Thụ còn cảm thấy mờ mịt — Hắn không ngờ Sở Thiên Hoàng lại dễ dàng bị hắn giết chết đến vậy.

Dựa theo những gì Sở Thiên Hoàng nói, Chúc Thanh Trạch và Ân Túy Mặc ở thế giới này sống rất hạnh phúc, nhưng ở thế giới kia lại vô cùng thê thảm. Vậy thì những điều này là tại ai?

Là tại mình đã phá hủy tất cả, hay là tại anh em Sở gia đây?

“Hệ thống.” Cố Thiên Thụ khàn giọng hỏi: “Ta không nợ người cái gì đi?”

“...” Im lặng một hồi. Đến khi Cố Thiên Thụ cho rằng hệ thống không trả lời thì hệ thống lại mở miệng. Nó nói: “Đây là kết cục do người lựa chọn.”

“Ta?” Cố Thiên Thụ đã không còn sức để cãi nhau với hệ thống nữa: “Ta lừa bọn họ?”

“Không, chính xác hơn là ta lừa người.” Hệ thống trả lời: “... Thật ra cũng không phải lừa, chẳng qua ta không thể nói rõ mà thôi.”

“...” Cố Thiên Thụ đỡ đầu.

“Người là người chơi, mỗi một lựa chọn của người đều sẽ quyết định kết cục của nơi này.” Hệ thống nói: “Người luôn lựa chọn kết cục — về nhà. Mà trước khi lựa chọn kết cục này thì ta lại không thể nói rõ tất cả mọi chuyện cho người biết được.”

“...” Cố Thiên Thụ vẫn đỡ đầu.

“Điều khiến ta tiếc nuối nhất chính là...” Hệ thống tiếp tục nói: “Làm một trạch nam vậy mà người chơi đến mấy trăm lần lại vẫn không thể chơi ra được một kết cục hoàn mỹ.”

“Kết cục hoàn mỹ là thế nào?” Cố Thiên Thụ hờ hững hỏi.

“Xin lỗi, bản hệ thống không thể đề cập đến vấn đề này được.” Hệ thống nói: “Thật ra ta cũng rất tuyệt vọng, vì đây là lần đầu tiên ta gặp được một kí chủ buồng bình như ngươi.”

“...” Cố Thiên Thụ không nói lời nào.

“Chơi một lần thì thôi, lần nào cũng y hệt như lần một.” Hệ thống nói: “Không thể chơi cho ra kết cục hoàn mỹ thì ta cũng không trách ngươi, nhưng ngươi có thể chơi ra hai trăm cái kết cục bi kịch...” Không chết giữa đường thì chính là lựa chọn trở về.

“Ta... thật sự có tồn tại sao? Hay là cũng như ngươi, là một hệ thống kỳ quái?” Cố Thiên Thụ nói: “Vận mệnh của ta đã sớm được quyết định sao?”

“Vận mệnh là do chính ngươi lựa chọn.” Hệ thống nói: “Nếu không — thì cũng không có nhiều kết cục bi thảm đến vậy.”

Nghe lời này, Cố Thiên Thụ lại nở nụ cười. Hắn cười vô cùng xán lạn, sau đó nhìn về phía hệ thống mắng: “Đậu xanh rau má.”

“...” Hệ thống.

“Sao ngươi không đi chết đi hả?” Cố Thiên Thụ vừa khóc lại vừa cười: “... Cái tên rác rưởi này.”

“...” Hệ thống im lặng, mặc kệ Cố Thiên Thụ có hỏi thế nào cũng không mở miệng nữa.

Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, cái quan trọng nhất chính là — những chuyện sắp xảy ra ở tương lai.

75. Chương 75: Ta Là Một Thiên Thần Nhỏ

“Này, ngươi có biết bánh trung thu không?”

“Đó là cái gì?”

“... Hừm, thứ tốt.”

“Có phải nói chuyện nửa vời với ngươi sẽ chết lúc nào không biết không hả?”

“Đúng vậy.”

“ ... ”

Cuối cùng Sở Thiên Hoàng ở thế giới này vẫn chết, chết dưới kiếm của mình, đầu cùng thân tách biệt — Nhưng gương mặt bình tĩnh kia lại như đang nói cho Cố Thiên Thụ biết, cái chết đối với hắn mà nói không phải là một sự trừng phạt.

Trước kia Cố Thiên Thụ không thể hiểu được loại tâm tình này, nhưng hiện giờ Cố Thiên Thụ lại hiểu.

Thế giới mà thời gian bị ngưng đọng lại thật đáng sợ, đáng sợ đến nỗi ngay cả Cố Thiên Thụ cũng bắt đầu sinh ra cảm xúc không đành lòng.

“Là ta nợ bọn họ sao?” Cố Thiên Thụ tự hỏi mình. Lựa chọn sai lầm ngay lần đầu tiên dẫn đến thế giới này bị hủy hoại. Hắn trầm mặc hồi lâu, sau đó đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

“Khi đó ta thật sự lừa bọn họ để rời khỏi thế giới này sao?” Vấn đề này chính là điểm mấu chốt của toàn bộ sự kiện. Với tính tình của hắn, tuy hắn không phải là người tốt gì nhưng không lưu luyến đến nỗi phải lừa gạt tình cảm của người khác để chuộc lợi cho bản thân.

“Người hỏi ta có thể trở về được hay không.” Bị hỏi, hệ thống lười biếng nói: “Đương nhiên là ta nói có thể rồi.”

— Đương nhiên là có thể, nhưng lại không phải dùng phương thức mà người hy vọng để trở về.

“... Cho nên sự thật là người lừa ta?” Cố Thiên Thụ thấy mình rất tốt tính, nhưng mỗi khi hắn nói chuyện với hệ thống thì luôn có xúc động muốn bùng nổ: “Người gạt ta là ta có thể trở về?”

“Ta lừa người chỗ nào.” Hệ thống oán hận nói: “Ta chỉ nói là người có thể trở về, nhưng ta lại không nói người trở về như thế nào thôi.”

Trong tưởng tượng của Cố Thiên Thụ, trở về chính là trở lại cái thế giới kia. Nhưng trở về trong miệng hệ thống thì lại chính là luân hồi thêm một lần nữa.

Thông tin không chính xác, chính là nguyên nhân của bi kịch này đi.

“Người sắp tỉnh rồi.” Hệ thống nói: “Chúc người may mắn.”

Nghe đến câu sau, chưa được mấy giây, Cố Thiên Thụ tỉnh lại.

Nếu có thể được lựa chọn, Cố Thiên Thụ tình nguyện mình không tỉnh lại — vì hắn còn nhớ rõ tất cả mọi chuyện. Dường như đóa hoa mà Sở Địa Tàng cho hắn nuốt không hề có tác dụng. Hắn chẳng những nhớ

rõ những chuyện xảy ra ở thế giới này, thậm chí còn nhớ rõ những ký ức của những chuyện lúc trước —
Đương nhiên, phương diện này là do công lao của hệ thống.

Sở Địa Tàng đang ngồi bên cạnh Cố Thiên Thụ ngủ gà ngủ gật.

Đã lâu rồi Cố Thiên Thụ mới thấy Sở Địa Tàng thả lỏng như thế này. Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc nhất chính là một đầu bạc trắng của Sở Địa Tàng.

Quá nhiều chuyện đột ngột ập tới khiến Cố Thiên Thụ không hề chú ý đến chuyện này. Một đầu bạc trắng của Sở Địa Tàng khiến Cố Thiên Thụ cảm lạnh.

Nếu là trước kia còn chưa có khôi phục lại ký ức thì Cố Thiên Thụ sẽ chẳng thấy sao cả. Vì theo hắn thấy, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nợ hắn. Nhưng hiện tại, Cố Thiên Thụ lại không thể thản nhiên được nữa.

“ Tỉnh?” Giọng Sở Địa Tàng vang lên bên tai Cố Thiên Thụ.

“ Ừm...” Cố Thiên Thụ rên một tiếng. Hắn không muốn để Sở Địa Tàng biết hắn đã khôi phục lại ký ức cho nên cố ý làm ra bộ dạng mờ mịt.

Có lẽ là do thường ngày Cố Thiên Thụ rất ít khi biểu hiện điều gì nên hắn đã thành công làm Sở Địa Tàng tin tưởng.

“ Đói bụng chưa?” Sở Địa Tàng vươn tay, sờ sờ trán Cố Thiên Thụ, sau đó ôn nhu nói: “ Có muốn ăn chút gì đó hay không?”

“ Người... là ai?” Do dự một lát, Cố Thiên Thụ vẫn nói ra những lời này. Hắn không biết đóa hoa màu tím kia muốn xóa đoạn ký ức nào cho nên hơi chút chần chờ một chút.

“ Ta là Sở Địa Tàng.” Nhưng mà ngay sau đó, Sở Địa Tàng lại nói ra những lời khiến Cố Thiên Thụ kinh ngạc hết sức. Hắn nói: “ Ta là người hầu của ngài, ngài là thành chủ Kính thành.”

Cố Thiên Thụ sững sốt, hắn còn tưởng Sở Địa Tàng sẽ thay đổi thân phận của bọn họ nữa chứ.

Ánh mắt Sở Địa Tàng đọng đầy ôn nhu, tiếp tục nói: “ Ngài đổ bệnh nên chúng ta đang ở đây tĩnh dưỡng.”

“ Tóc người...” Cố Thiên Thụ ngáp ngừng.

“ Đây sao? Ta trúng độc.” Sở Địa Tàng ôn nhu nói: “ Sau khi ta trúng độc liền bạc trắng cả đầu, mà ngài trúng độc thì lại mất đi một đoạn ký ức. Nhưng không sao đâu, ta sẽ nhanh chóng tìm thuốc giải cho ngài.”

“Đói bụng chưa? Ta lấy cái gì đó cho ngài ăn nhé.” Sở Địa Tàng lại hỏi một lần nữa.

Cố Thiên Thụ khẽ gật đầu, sau đó Sở Địa Tàng liền rời đi.

Cố Thiên Thụ rất bất ngờ khi thấy Sở Địa Tàng lại đối xử với hắn như vậy khi hắn mất đi ký ức — Không vũ nhục, không xâm phạm, mà lại ân cần xen lẫn ngưỡng mộ như lúc trước.

Điều này không như những gì Cố Thiên Thụ từng nghĩ. Theo như hắn nghĩ, không còn bị trói buộc điều gì thì Sở Địa Tàng đáng lẽ phải bộc lộ ra dục vọng vô tận. Có lẽ người kia sẽ cầm tù hắn, hay là làm những điều gì khác.

Nhưng Sở Địa Tàng lại không như thế, chẳng những không mà còn trở lại bộ dạng như khi Cố Thiên Thụ mới đến thế giới này. Chợt Cố Thiên Thụ nhớ đến một cái tên đã từng bị lãng quên — Văn Đình.

Vậy thì rốt cuộc vì cái gì phải làm hắn mất đi ký ức đây? Cố Thiên Thụ mờ mịt, nhưng mà còn không chờ hắn nghĩ ra cái gì, Sở Địa Tàng trở lại.

“Ngài đang bệnh nên ta nấu cháo cho ngài dùng.” Sở Địa Tàng đưa bát cháo tới, cười nói: “Còn làm một ít điểm tâm...”

Cố Thiên Thụ cầm bát, quả thật hiện giờ hắn đang rất đói bụng.

Sau đó Sở Địa Tàng đứng lên, ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng ngưỡng mộ nhìn Cố Thiên Thụ ăn cháo.

“Ngài đang bị giang hồ truy nã.” Thừa dịp Cố Thiên Thụ đang ăn, Sở Địa Tàng bắt đầu giải thích ‘tình cảnh’ của bọn họ: “Nên hiện giờ tốt nhất là không nên để người khác thấy chúng ta...”

“Ta đã làm gì?” Cố Thiên Thụ ngẩng đầu.

“Ngài giết một ma đầu.” Sở Địa Tàng thần nhiên nói: “Mà thể lực của ma đầu kia ở trong giang hồ rất lớn.”

Ma đầu? Chẳng lẽ là chỉ Sở Thiên Hoàng? Nghe lời này, chợt Cố Thiên Thụ thấy ghen ngào. Hắn cho rằng mình sẽ nghênh đón lửa giận của Sở Địa Tàng nhưng Sở Địa Tàng lại cho hắn một câu trả lời như thế này.

Chẳng lẽ ở trong mắt Sở Địa Tàng, hắn giết chết Sở Thiên Hoàng lại không sai sao?

Suy nghĩ này khiến Cố Thiên Thụ cảm thấy vô cùng khiếp sợ, bất an không nói nên lời.

“Sao vậy?” Biểu tình Cố Thiên Thụ biến hóa làm Sở Địa Tàng hiểu lầm. Trên thực tế hắn hoàn toàn không cho rằng đóa hoa màu tím kia lại mất đi tác dụng — Vì nếu đóa hoa đó không có tác dụng thì tôn thượng chắc chắn sẽ không dùng ánh mắt bình tĩnh này nhìn hắn. Ánh mắt kia nhất định sẽ hàm chứa vô số căm hận và thống hận, mà không giống như hiện tại...

Lúc này Sở Địa Tàng bỗng nhiên hiểu vì sao Sở Thiên Hoàng lại lựa chọn cái chết rồi vứt hết tất cả những chuyện còn lại cho mình.

Quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi, Sở Địa Tàng nghĩ. Cố Thiên Thụ vĩnh viễn sẽ không yêu hắn, mà hắn cũng không bao giờ cầu mong cái tình cảm không bao giờ tồn tại kia. Chỉ cần bọn họ bình yên ở đây vượt qua một đời thì cái luân hồi đáng sợ này nhất định sẽ kết thúc.

“...” Cố Thiên Thụ không biết nói gì. Mọi chuyện đều không hề giống như những gì hắn dự đoán, thậm chí còn khiến hắn luống cuống tay chân. Ánh mắt ôn nhu của Sở Địa Tàng khiến linh hồn Cố Thiên Thụ như bị thiêu cháy, mà cái đầu bạc kia lại khiến ánh mắt Cố Thiên Thụ đau đớn không ngừng.

“Nghỉ ngơi đi.” Đóa hoa kia không chỉ xóa đi ký ức mà còn có ảnh hưởng nhất định đối với thân thể người dùng. Sở Địa Tàng cho rằng khuôn mặt rối rắm của Cố Thiên Thụ là mệt mỏi nên hắn nhẹ giọng nói: “Ngày mai ta sẽ trở lại thăm ngài.”

“Người thật sự là người hầu của ta sao.” Đột ngột Cố Thiên Thụ hỏi một câu.

“... Đương nhiên rồi.” Sở Địa Tàng mỉm cười. Dường như hắn không hề thấy kinh ngạc khi nghe Cố Thiên Thụ hỏi. Hắn cầm lấy bát cháo đã trống không: “Ta vĩnh viễn luôn là người hầu của ngài.”

Nói xong, liền rời đi.

Sau khi Sở Địa Tàng đi, Cố Thiên Thụ cũng không có ngủ, mà đứng lên. Hắn bước đi tập tễnh, sau đó kinh ngạc trợn mắt — Hắn thấy một biển hoa.

Một biển hoa đào hồng nhạt nở rộ như ý xuân nồng đậm, lan tràn khiến tâm trí người nhìn như đang lạc vào biển cả — Chỉ có trong mơ mới có cảnh đẹp tựa mộng ảo như thế này.

Cố Thiên Thụ do dự một chút vẫn đẩy cửa ra. Bây giờ hắn còn chưa muốn ngủ, đi ra ngoài xem cảnh sắc chung quanh cũng không tồi.

Nhưng mà sau khi ra khỏi phòng, khi nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, Cố Thiên Thụ mới hiểu vì sao Sở Địa Tàng lại yên tâm với hắn như vậy.

Bởi vì bọn họ đang ở trong một sơn cốc, bốn phía đều là rừng cây rậm rạp cùng khe sâu, chỉ có thể dùng bốn chữ không một bóng người để hình dung. Cận nhà có một dòng suối, thậm chí Cố Thiên Thụ có thể nhìn thấy cá bơi ở trong đó.

Nơi này mặt đất bằng phẳng, giống như là chốn đào nguyên bị kẹp giữa sơn cốc. Bỗng Cố Thiên Thụ nghĩ tới điều gì — hần phát hiện hần lại ngủ hết cả một mùa đông.

Hè trôi, đông qua, hần lại ngênh đón một mùa xuân về ở thế giới này.

Gió hơi lạnh, thổi phất phơ qua mặt Cố Thiên Thụ khiến tâm tình đang sầu lo cũng trở nên bình tĩnh lại. Hần cúi đầu nhìn đám cỏ dại xanh biếc bên chân, nở nụ cười.

“Tôn thượng.” Phía sau có người khoác một chiếc áo choàng lên người hần. Sở Địa Tàng nói: “Ngài thích nơi này sao?”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

“Vậy chúng ta sẽ ở đây nhé?” Sở Địa Tàng nhẹ giọng nói.

Cố Thiên Thụ trầm mặc một hồi, lại gật gật đầu.

Phản ứng của Cố Thiên Thụ làm Sở Địa Tàng yên tâm, hần cười đắc ý: “Vất vả lắm ta mới tìm được nơi này... Ta biết nhất định ngài sẽ thích mà.”

Nhưng đó là nếu như ngay từ đầu hần chân chính tồn tại ở đây, thật sự là Cố Luân Đường thì... quả thật hần rất thích.

Lúc này, đột nhiên Cố Thiên Thụ mới hiểu được những lời hệ thống nói — vì cái gì hần trọng sinh lại nhiều loạn tất cả. Bởi vì chỉ có ở lần luân hồi đầu tiên, hần dùng hình thái trẻ sơ sinh đến thế giới này nên lòng trung thành đối với thế giới này mới cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng hiện tại thì sao? Hiện tại thì thế nào? Một Cố Thiên Thụ đã có lại tất cả ký ức, nhưng hần lại không thể nắm bắt được kết cục hoàn mỹ như lời hệ thống nói... Bọn họ... thật sự có thể chạy thoát khỏi luân hồi vô tận này không.

76. Chương 76: Hôm Nay Cũng Cố Gắng Hạnh Phúc Nhé =3= (chém Bùa)

Cuộc sống như thế cho dù có ở thế giới nào cũng được xem là xa xỉ.

Từ khi Cố Thiên Thụ tỉnh lại, thái độ của Sở Địa Tàng đối với hần hoàn toàn thay đổi. Cố Thiên Thụ có thể mình một đi lại tự do đi ở nơi này.

Mà Sở Địa Tàng thì dường như đã cho rằng bản thân thật sự là người hầu.

Tóc Cố Thiên Thụ rất dài nên ngày hôm sau, sau khi tỉnh lại hắn liền quyết định cắt nó — Sở dĩ làm thế, thứ nhất là vì rất ghét tóc dài, thứ hai là hắn muốn xem thử thái độ của Sở Địa Tàng.

Nhưng mọi chuyện lại không như Cố Thiên Thụ nghĩ, đối với chuyện Cố Thiên Thụ muốn cắt tóc, Sở Địa Tàng lại lạnh nhạt đồng ý.

Chẳng những đồng ý mà còn lấy kéo ra giúp Cố Thiên Thụ cắt tóc. Thái độ này của hắn khiến Cố Thiên Thụ sợ hãi vô cùng — giống như con người chân thật của Sở Địa Tàng đã bị giấu kín đi.

Nếu không có những chuyện trước đó, có lẽ Cố Thiên Thụ sẽ thật sự ở lại nơi khe sâu phong cảnh hữu tình này. Nhưng hiện tại hắn lại nhớ lại những ký ức đã qua, điều này đã định trước hắn và Sở Địa Tàng đã không thể sống một cuộc sống an bình được nữa.

Bộ dạng chết đi của Chúc Thanh Trạch cùng Sở Thiên Hoàng luôn in sâu trong trí óc hắn, dù có trong mơ hắn cũng không thể nào quên đi được.

Những điều này, Sở Địa Tàng không biết. Hắn chỉ biết tôn thượng nhà mình đang chuẩn bị làm chuyện gì đó, chứ hắn không biết người nọ cũng như hắn, bị những ký ức xưa cũ ám ảnh.

Dù có đang ở sơn cốc nhưng thức ăn của cả hai vẫn vô cùng phong phú. Tài nấu ăn của Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ đã được thưởng thức. Nhưng ở nơi đây, Cố Thiên Thụ mới biết nó tuyệt diệu đến cỡ nào.

Cá hấp gừng, gà rừng hầm nấm, rau tự trồng xào dầu. Tuy chỉ là món ăn gia đình đơn giản nhưng lại có thể ăn ra hương vị của những bữa yến tiệc lớn.

Cố Thiên Thụ ăn ngon, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Tuy cuộc sống chỉ có hai người nhưng cũng không thấy bất tiện. Lúc Sở Địa Tàng đối mặt với Cố Thiên Thụ, thái độ của hắn như đang buông thả tất cả. Hắn không còn hèn mọn như trước, ánh mắt cũng không còn cuồng nhiệt hay mê luyến như trước — có lẽ là đã bị mài mòn, hay cũng có lẽ là do hắn ẩn giấu quá tốt thôi.

Nói tóm lại, nếu Cố Thiên Thụ có thể nói, nếu hắn thật sự mất trí nhớ thì chắc là hắn đã tin lời Sở Địa Tàng — bị người trong giang hồ đuổi giết, vì trúng độc nên mất trí nhớ.

Nhưng đáng tiếc Cố Thiên Thụ lại không hề quên, chẳng những ký ức đó không bị mài mòn theo năm tháng mà nó còn in sâu theo thời gian.

Có đối lập mới biết được khác biệt. Điều in hằn trong ký ức Cố Thiên Thụ chính là nụ cười ôn nhu lẫn

lãnh huyết của Sở Thiên Hoàng. Thời gian quả thật có thể thay đổi một con người theo mặt tốt hay là mặt xấu, nhưng Sở Thiên Hoàng lại là người sau.

Không ai có thể trốn chạy khỏi thời gian yên lặng vĩnh hằng kia, ngay cả Cố Thiên Thụ cũng không thể. Hắn tự đặt mình vào vị trí của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, và cực kỳ bi thương đưa ra một kết luận — Nếu như là hắn, nếu vì Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà bị nhốt mấy trăm năm ở nơi đó, chỉ sợ hắn cũng sẽ hận đời anh em nhà này mất thôi.

Hận bọn họ lừa gạt mình, hận thế giới bất công. Chợt Cố Thiên Thụ nhớ tới một câu mà hệ thống từng nói — Không có ai mà hận vô duyên vô cớ, cũng như không ai mà yêu vô cớ vô duyên.

Ngoài cửa sổ, hoa đào nở rộ như đang đang dẹt một biển lụa màu hồng, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là có thể nhìn thấy hoa đào bay đầy trời, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng. Ở bên ngoài, Sở Địa Tàng đang cuốc đất trồng rau, xem ra là đang định ở đây lâu dài.

Đan điền trống rỗng, Cố Thiên Thụ cũng không thấy kinh ngạc chút nào — chắc đây là thủ đoạn để Sở Địa Tàng giam cầm hắn. Ở nơi khe sâu thăm thẳm, nếu không có võ công mà dám rời núi, chắc chắn sẽ táng thân nơi miệng thú rừng sâu.

Nếu đã không thể ra ngoài, vậy thì cứ tĩnh tâm suy nghĩ nên làm gì sau này, Cố Thiên Thụ tự nhủ với lòng.

Mùa xuân nhanh chóng qua đi, màu hồng đào nhanh chóng được thay thế bởi sắc xanh của lá cây. Bên cạnh khe suối trong vạt kia, có khi còn có thể nhìn thấy tôm nhỏ nhảy nhót.

Sở Địa Tàng càng ngày càng lên tay nghề. Cứ mười ngày thì hắn sẽ đi ra bên ngoài kiếm thêm đồ ăn, không ngờ lần này hắn lại mang ngó sen trở về.

Ở một thế giới không có nhà kính, chỉ có mùa hè mới có ngó sen. Cố Thiên Thụ khá ngạc nhiên nhưng không hỏi gì thêm. Hiện tại hắn rất thích vây xem quá trình Sở Địa Tàng nấu cơm, nhìn kỹ thuật cắt rau điêu luyện cùng kỹ xảo múa chảo của Sở Địa Tàng dường như đã trở thành một chương trình giải trí hằng ngày.

Người ta nói quân tử thường tránh xa nhà bếp nhưng câu này lại không áp dụng với Sở Địa Tàng. Hắn thuần thực rửa sạch ngó sen, sau đó cắt thành mảnh nhỏ, rồi lại cầm dao cắt thịt.

Muốn làm gì đây? Cố Thiên Thụ nhìn, khi món ăn chưa hoàn thành thì hắn ngẩn tò te, do dự một hồi nhưng hắn vẫn không mở miệng.

“Thịt rán ngó sen.” Nhìn biểu tình Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng cười cười: “Tôn thượng thích không?”

Thích, đương nhiên thích, chỉ cần là thịt thì Cố Thiên Thụ đều nhiệt tình. Hắn nhìn Sở Địa Tàng nhét thịt vào trong ngó sen, sau đó thả vào chảo dầu.

Mùi hương xông vào mũi, Cố Thiên Thụ mặc một bộ quần áo màu trắng tinh không hề hợp với nhà bếp chút nào, cái mũi nhỏ khê động dậy. Đường nhiên Sở Địa Tàng cũng thấy hành động nhỏ này, ánh mắt lướt qua ý cười không rõ, tay thì nhanh nhẹn vớt những miếng đã chín vàng.

“...” Nhất định ăn ngon! Nhìn những miếng ngó sen chín vàng, Cố Thiên Thụ âm thầm nắm chặt tay.

Sau khi chiên xong, Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ, kêu một tiếng: “Tôn thượng?”

“... Hả?” Cố Thiên Thụ không biết Sở Địa Tàng gọi hắn làm chi.

Sở Địa Tàng cũng không đáp lại, chỉ cười cười, sau đó dùng đũa một miếng ngó sen đã ngույն đưa đến trước mặt Cố Thiên Thụ: “Ném thử xem?”

“...” Cố Thiên Thụ không chút tiết tháo nào, trực tiếp há mồm cắn. Mùi sen thơm ngát hòa quyện với thơm, da giòn trong mềm — ăn ngon!

Sở Địa Tàng kếp một miếng cho Cố Thiên Thụ xong rồi quay người nấu tiếp. Người nào đó sau khi được thỏa mãn thì nuốt một ngụm nước rồi nhà bếp, sau đó lại bắt đầu đi dạo.

Lúc rảnh rỗi thì hắn thường hay đến cạnh con suối nhỏ, ngắm tôm ngắm cá, có khi còn làm quần áo bị ướt. Nhưng mặt mày vẫn cao ngạo lạnh lùng như trước, giống như là người làm ra việc này không phải là hắn vậy.

Đối với những hành vi ấu trĩ của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng chỉ nhắm mắt làm ngơ. Nhưng không thấy quần áo Cố Thiên Thụ bị ướt thì vội vàng bảo hắn đi thay.

Cơm do Sở Địa Tàng nấu, quần áo do Sở Địa Tàng giặt, đến ngay cả nước tắm cũng do Sở Địa Tàng nấu luôn. Cuộc sống ở sơn cốc, Cố Thiên Thụ chỉ là một con sâu gạo — Ở thì, dù có không ở trong sơn cốc thì mỗi khi có mặt Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ đều là sâu gạo.

Cơm tốt rất phong phú, ngó sen rán thịt, canh gà, thịt trâu kho tàu, còn có cả rau trộn. Cố Thiên Thụ vừa lòng ăn một chén cơm lớn, mặt không đổi sắc cầm chén đưa cho Sở Địa Tàng.

“Tôn thượng, tôi nên ăn ít thôi.” Nhưng bất ngờ là Sở Địa Tàng lại từ chối, hắn nói: “Ngài quên hôm qua...?”

Cố Thiên Thụ cứng người lại. Nếu không phải đã quen với gương mặt than thì hắn chắc chắn sẽ đỏ mặt — Vì hôm qua hắn ăn quá nhiều nên ngủ không được.

Ui, rất mất hình tượng. Cố Thiên Thụ yên lặng cầm chén về, mặt không đổi sắc nhìn thức ăn dư trên bàn.

Sở Địa Tàng thấy thế liền bưng đĩa hoa quả đã cắt sẵn ra, để trước mặt Cố Thiên Thụ.

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc hồi lâu, không chút tình nguyện cầm một miếng.

Sau đó Sở Địa Tàng dọn bàn, để lại Cố Thiên Thụ ngồi ngẩn người một mình.

Nếu ngay từ đầu hắn có ký ức thì cuộc sống thế này chẳng phải rất tốt đẹp hay sao. Có người yêu bầu bạn, có cơm ăn áo mặc, thân thể khỏe mạnh, tất cả đều thật tốt đẹp.

Nhưng hiện tại thì sao. Cố Thiên Thụ đặt miếng hoa quả xuống, cúi đầu nhìn tay phải của mình — chính cánh tay kia đã chặt đầu Sở Thiên Hoàng xuống.

Máu tươi văng xa hai thước, mái tóc bạc của Sở Địa Tàng lúc nào cũng nhắc nhở Cố Thiên Thụ nhớ chuyện gì đã từng xảy ra. Tuy sự thật là do Sở Thiên Hoàng muốn chết, nhưng điều này cũng không đại biểu Cố Thiên Thụ có thể bình tĩnh chấp nhận sự thật này.

Nếu không do hắn thì Chúc Thanh Trạch sẽ không chết. Chẳng lẽ đây là hiệu ứng cánh bướm. Thế giới thứ nhất chọn sai nên dẫn đến các thế giới tiếp theo cũng tan vỡ theo.

Vậy thì hắn ở thế giới này cũng phải phụ trách những gì hắn đã gây ra hay sao? — Đó là điều đương nhiên thôi.

Sở Địa Tàng đối xử với Cố Thiên Thụ rất tự nhiên, tự nhiên đến nỗi khiến Cố Thiên Thụ sinh ra một loại ảo giác chính là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng ảo giác thì cũng chỉ là ảo giác, chỉ có thể sinh ra trong nháy mắt, lại không thể vĩnh hằng.

Mái tóc bạc màu cùng những ánh mắt bi ai của Sở Địa Tàng khiến Cố Thiên Thụ phải chấp nhận sự thật. Hắn phải phụ trách vì lựa chọn sai lầm của mình.

Nếu nói đây là một trò chơi, mà hắn là một người chơi, có lẽ dù Cố Thiên Thụ có làm chuyện gì thì cũng không sao cả.

Nhưng hiện tại bản thân hắn đang ở trong trò chơi, mà lại còn gây ra vô số tử cục.

Sở Thiên Hoàng nói đúng — Thế giới này, chính là vì Cố Thiên Thụ mà tồn tại. Nếu như không có hắn, thời gian ở thế giới này sẽ bị ngừng lại, tất cả đều không tồn tại.

Nếu thế thì người phải phụ trách thế nào đây, Cố Thiên Thụ nhìn miếng hoa quả trên tay mình, mờ mịt xuất hiện trong nháy mắt, sau đó... Hắn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó.

Nhớ tới hệ thống từng nói giỡn một câu.

“Này, người có biết ‘nguyên tổ nguyệt bính’ không?” — Đây chính là thứ tốt đó.

Cây hoa quế, định sinh tử, sống lại bạch cốt. Lúc này Cố Thiên Thụ mới hiểu được cây hoa quế ở trong thân thể hắn có ý nghĩ thế nào.

Cái này... dường như đã trở thành hy vọng duy nhất để hắn phá hủy tử cục này.

“Xin lỗi, Địa Tàng.” Thay mặt thế giới thứ nhất của mình nói một tiếng xin lỗi, Cố Thiên Thụ cúi đầu: “Ta... ta cũng không muốn như thế đâu.”

Thật ra dù là ai thì cũng không muốn như vậy.

77. Chương 77: Tác Giả, Người Đứng Là Một Người Tốt Đó

Vào một vài thời điểm, người càng thông minh thì ngược lại càng thống khổ. Vì bọn họ nhìn thấu mọi việc nên rất khó gạt bản thân.

Sở Thiên Hoàng thông minh hơn Sở Địa Tàng, nên lựa chọn đầu tiên của hắn chính là cái chết. Khiến Sở Địa Tàng tiếp tục kéo dài mạng sống — đây là ích kỷ, cũng là hy sinh.

Sở Thiên Hoàng không muốn thất bại, chấp nhận yên tĩnh khôn cùng. Đồng thời hắn buông tha khiêu chiến, cũng mất đi cơ hội đạt được thành quả thắng lợi — Nếu Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng có thể hạnh phúc sống ở thế giới đến già. Thế thì hắn sẽ trở thành một vị khách qua đường, mà không phải là một người tham dự.

Cuộc sống giống như một cái cân, được cái này thì phải mất cái khác.

Từ khi Cố Thiên Thụ nhớ đến những chuyện liên quan đến cành hoa quế từ miệng hệ thống. Từ khi hắn đến thế giới này, hắn vẫn luôn nhớ rõ một chuyện — cành hoa quế là mạng của hắn, tuyệt đối không thể dùng.

Còn về vì sao là mạng của hắn, phải dùng như thế nào thì Cố Thiên Thụ không biết.

Vẫn như thường ngày, hệ thống không trả lời Cố Thiên Thụ mà chỉ nói: “Cành hoa quế? Người luân hồi rất nhiều lần nhưng chưa từng dùng nó một lần.”

Cố Thiên Thụ sững sốt. Hắn nghe rõ sự có lệ cùng bất mãn trong lời hệ thống nói. Không hữu dụng sao? Thật sự chưa từng dùng? Cố Thiên Thụ rất nghi ngờ lời hệ thống nói. Hiện tại giá trị tin tưởng của hắn đối với hệ thống đã trở thành con số âm, rất khó để xác định được cái hệ thống chết dẫm này sẽ dẫn lối cho hắn một cách chính xác.

Nhưng điều khiến người tiếc nuối chính là ở thế giới này Cố Thiên Thụ không còn đối tượng nào khác để hỏi ý kiến. Vì thế hắn chỉ có thể giống như người đuối nước, đành phải nắm lấy cọng rơm mang tên hệ thống này. Dù trên cọng rơm này có rất nhiều gai nhọn.

Đúng là tình cảnh vừa xấu hổ lại vừa buồn thảm.

Dù Cố Thiên Thụ có bầm riết không tha nhưng hệ thống vẫn cực kỳ có lệ nói: “Những gì ta có thể nói thì ta cũng đã nói hết cho người biết. Không thể nói thì tuyệt đối không thể mở miệng. Tự giải quyết cho tốt đi, Cố Thiên Thụ.”

Cố Thiên Thụ nghe vậy liền sững sốt. Hình như đây là lần đầu tiên hệ thống gọi tên hắn... giọng nói kia lại lẫn hương vị vi diệu. Những biến hóa này khiến Cố Thiên Thụ lần đầu tiên bắt đầu nghiêm túc tự hỏi — Hệ thống kia rốt cuộc là thứ gì? Là người? Là trình tự? Hay là một ý thức hư vô mờ mịt?

Cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn không thể có được đáp án mình hài lòng.

Sơn cốc này rất đẹp. Dù là nhà gỗ nhỏ, thức ăn, hay cảnh sắc. Đã ở đây hơn ba tháng nhưng Cố Thiên Thụ lại không thấy ghét bỏ chút nào. Hắn còn kiên định cho rằng — dù có ở đây mãi mãi nhưng hắn vẫn sẽ không ghét nó.

Đúng là vừa tự tin, vừa buồn cười lại vừa bi ai. Vì Cố Thiên Thụ biết rõ, hắn và Sở Địa Tàng không có khả năng sống ở đây vĩnh viễn, tuy đây có lẽ là mong ước của Sở Địa Tàng.

Cố Thiên Thụ muốn kết thúc tất cả. Hắn không muốn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng phải tiếp tục luân hồi. Hay nói một cách ích kỷ chính là bản thân hắn cũng không muốn ở trong vòng luân hồi này nữa. Cả đời này có lẽ hắn có được cơ hội khôi phục ký ức, vậy lần luân hồi tiếp theo thì sao, hắn có thể gặp may được như lần này không.

Lần thứ hai trở lại thế giới này, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng chỉ biết càng ngày càng vụn vụn. Nếu không kết thúc trò chơi này, có phải lần luân hồi tiếp theo hắn sẽ đối mặt với những trải qua càng thêm đáng sợ?

So với việc bị nhốt trong lồng sắt sẽ càng đáng sợ hơn... Chợt Cố Thiên Thụ nhớ tới cái lần Sở Địa Tàng từng uy hiếp hắn, muốn móc mắt hắn ra. Nghĩ đến đó, Cố Thiên Thụ lạnh run cả người. Hắn không dám xác định, nếu Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không khôi phục lại ký ức thì không biết chuyện đó có thể trở thành hiện thực hay không nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì vết thương sẽ không cách nào lành được. Người chết đi vốn tốt đẹp nhưng

cúi cùng lại trở thành chướng ngại vật. Cố Thiên Thụ không thể quên được Chúc Thanh Trạch, mà Sở Địa Tàng cũng không thể quên được Sở Thiên Hoàng.

Hiện tại hai người bọn họ lại giả ngốc — hay nói đúng hơn chính là Sở Địa Tàng đang giả ngu. Hắn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, làm bộ như hắn vẫn còn là người hầu mang tên Vân Đình, Cố Thiên Thụ vẫn là Cố Lâm Đường – tôn thượng của Kính thành.

Hương vị mùa xuân tràn ngập ẩm áp đã kết thúc, sơn cốc nghênh đón những cơn mưa triền miên.

Khác với ánh nắng tươi sáng của mùa xuân, những cơn mưa dầm dề đổ xuống không dứt. Lúc thì Cố Thiên Thụ ngồi trong phòng ngắm mưa rơi, lúc thì lại cầm ô ra ngoài dạo bước.

Vào thời tiết này, quần áo màu trắng đổi thành màu xám nhưng khí chất lạnh lẽo như băng vẫn không hề đổi — Đây đã là một thói quen không thể thay đổi.

Vào mùa mưa, Sở Địa Tàng rất ít khi rời đi. Đa phần đều ở trong phòng ngồi ngắm người, có khi sẽ đánh cờ cùng Cố Thiên Thụ. Kỹ nghệ của Cố Thiên Thụ không tệ, nhưng hắn phát hiện kỹ nghệ của Sở Địa Tàng cũng không kém hơn hắn chút nào.

Ngoài phòng mưa rơi tí tách, trong phòng lại là tiếng cờ lạch cạch.

Trời đã về chiều, ngọn đèn trong phòng lại không quá sáng. Người ngồi phía đối diện cũng trở nên mờ mờ ảo ảo, chỉ có thể nhìn được dáng người mơ hồ.

Cố Thiên Thụ nhẹ nhàng vuốt ve quân cờ, chợt nhớ tới một câu thơ: Nhân xao kỳ tử lạc đăng hoa*.

** Câu thơ trong bài thơ Ước khách (Khách hện) của Triệu Sư Tú*

Hoàng mai thời tiết gia gia vũ,

Thanh thảo trì đường xú xú oa.

Hữu ước bất lai quá dạ bán,

Nhân xao kỳ tử lạc đăng hoa.

Bản dịch

Ao hồ tiếng ếch gần xa

Mai vàng tiết lạnh nhà nhà mưa rơi

Nửa đêm cái hện qua rồi

Quân cờ gỗ nhảm làm rơi hoa đèn.

Nguồn ‘Tuyển tập Nguyễn Bính’ của NXB Văn học, 1986

Không khí bình tĩnh như vậy đã lâu không xuất hiện, hai người chơi cờ mãi cho đến nửa đêm. Cố Thiên Thụ dùng tay chống cằm, bắt đầu ngủ gà ngủ gật... Giờ này hắn đã không còn quan tâm đến việc giữ hình tượng của mình trước mặt Sở Địa Tàng nữa.

Sở Địa Tàng cứ như vậy nhìn Cố Thiên Thụ ngủ trên bàn cờ.

Hắn thả quân cờ đang định đặt lên bàn cờ xuống, sau đó nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tôn thượng?”

Không ai đáp lại, nhìn Cố Thiên Thụ cứ như là đã ngủ say.

“Tôn thượng?” Sở Địa Tàng lại kêu một tiếng nữa, thấy Cố Thiên Thụ vẫn không có ý tỉnh lại mới chậm rãi đứng dậy, khoác lên người Cố Thiên Thụ một chiếc áo choàng. Sau đó do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn khom lưng xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Cố Thiên Thụ.

Nụ hôn này rất nhẹ, bởi thế nên Cố Thiên Thụ vẫn không tỉnh.

“...” Sở Địa Tàng bình tĩnh nhìn Cố Thiên Thụ hồi lâu, sau đó đi đến bên cạnh bàn tất đèn.

Trong phòng tĩnh lặng, Cố Thiên Thụ mơ một giấc mộng.

Hắn mơ thấy mình đang chạy trốn trên thảo nguyên mênh mông vô bờ, thậm chí chớp mũi còn có thể ngửi thấy mùi cỏ non. Thảo nguyên rộng lớn vô bờ, hắn vẫn chạy không có mục đích, chạy mãi chạy mãi. Sau đó hắn nghe thấy có người kêu tên mình.

“Cố Thiên Thụ, Cố Thiên Thụ.” Là một giọng nói quen thuộc, gương mặt người nọ mơ hồ gọi tên hắn: “Người muốn đi đâu vậy, Cố Thiên Thụ?”

“Ta muốn về nhà.” Trong mộng, Cố Thiên Thụ trả lời: “Ta muốn về nhà, có người chờ ta ở nhà.”

“Ai đang chờ người?” Người nọ tiếp tục hỏi: “Ai đang chờ người?”

“...” Cố Thiên Thụ không trả lời được — Hắn không biết ai đang chờ hắn, hắn chỉ biết một điều là có người đang chờ hắn trở về. Vì thế Cố Thiên Thụ nghĩ mãi, nghĩ mãi, nghĩ đến khi chân biến mất cũng không nghĩ ra đáp án.

Sau đó Cố Thiên Thụ bừng tỉnh — không chút bất ngờ khi chân mình tê rần vì tư thế ngủ không đúng. Hắn thở dài, chờ chân khôi phục là cảm giác mới đứng lên định lên giường ngủ.

Chiếc áo choàng khoác sau lưng vì đứng lên nên rơi xuống. Cố Thiên Thụ xoay người nhặt lên, sau đó chậm rãi đi đến cạnh cửa sổ.

Trời đã tối mù, lại không có ánh trăng soi sáng nên cảnh sắc xung quanh đều bao trùm một màn đêm u tối. Bên ngoài vẫn còn mưa rơi, Cố Thiên Thụ nhìn phương xa lại nhìn thấy một thân ảnh mờ ảo.

Là Sở Địa Tàng. Hình như hắn đang đứng bên rừng đào, như là đang nhìn thứ gì đó. Hắn không cầm ô, hình như là đã đứng đó lâu lắm rồi — chắc chắn người ngợm đã ướt đầm.

Cổ họng Cố Thiên Thụ nghẹn lại, hắn yên lặng nhìn thật lâu. Đến khi hắn giật mình tỉnh lại thì mới chợt nhớ tới trời đã tối rồi mà Sở Địa Tàng vẫn không định vào nhà. Hắn thở dài, cầm ô bước ra.

Cố Thiên Thụ đi đến phía sau Sở Địa Tàng, chậm rãi nâng ô che cho Sở Địa Tàng.

“Tôn thượng?” Sở Địa Tàng quay đầu, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Quả nhiên đúng như những gì Cố Thiên Thụ đã nghĩ, thân thể Sở Địa Tàng đã ướt nhẹp. Dù có là mưa nhỏ nhưng vẫn không thể không ướt vì đứng lâu. Tay phải Cố Thiên Thụ cầm ô, tay trái vươn ra sờ sờ mặt Sở Địa Tàng — đúng như dự kiến, thật lạnh.

“...” Cố Thiên Thụ không biết khuyên làm sao để khuyên Sở Địa Tàng. Hắn cảm giác giữa hắn và Sở Địa Tàng như là đang có một bức tường ngăn cách.

“Không sao cả.” Nhìn thấu ý tứ trong mắt Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng ngại ngùng cười cười: “... Chỉ là ta không ngủ được thôi nên mới ra ngoài một chút.”

“Ô.” Cố Thiên Thụ phun ra một chữ.

“... Ừm.” Có lẽ là do ảo giác, Cố Thiên Thụ nhìn thấy mắt Sở Địa Tàng ánh lên ánh nước. Ánh mắt Sở Địa Tàng mơ hồ, lông mi vẫn còn treo giọt nước, môi trắng bệch, cả người toát lên vẻ yếu ớt hiếm khi gặp.

Cố Thiên Thụ cảm thấy tim mình nhói đau, lần thứ hai thở dài đưa ô cho Sở Địa Tàng.

“Đi thay quần áo đi.” Cố Thiên Thụ nói: “Coi chừng bị bệnh.”

“... Ừm.” Vẫn là chữ kia, Sở Địa Tàng lại nở nụ cười. Hắn nói: “Tôn thượng ngủ trước đi, ta không sao đâu.”

Cố Thiên Thụ gật gật đầu, xoay người đi mất. Hắn dầm mưa trở về phòng, sau đó thấy hơi lạnh mới chợt nhớ tới mình đã không còn nội lực nữa rồi.

Cố Thiên Thụ trầm mặc dùng khăn mặt lau khô vết mưa trên người, sau đó nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Người bên ngoài đang không còn ở đó nữa, kể cả chiếc ô của hắn.

Cố Thiên Thụ nhìn một lát, sau đó quyết định đi ngủ. Hắn biết Sở Địa Tàng có phiền muộn trong lòng, chẳng qua hắn lại không thể hỏi — Bởi vì chuyện đó, nhất định có liên quan đến hắn và Sở Thiên Hoàng.

Hỏi... thì chi bằng không hỏi.

Cố Thiên Thụ thay quần áo xong, lên giường nằm, chẳng qua lần này lại không dễ ngủ như lần trước. Hắn nhìn trần nhà, sau đó bắt đầu yên lặng đếm cừu.

Một con, hai con, tam con. Cố Thiên Thụ lại thở dài — Hôm nay thở dài nhiều quá, còn nhiều hơn số lần thở dài trong một tháng nữa.

Tiếng mưa rơi càng ngày dày đặc, tí ta tích tách.

Cuối cùng Cố Thiên Thụ vẫn ngủ được. Gương mặt khi ngủ an bình, đôi mày nhăn chặt từ lúc bước vào phòng rốt cuộc cũng thả lỏng.

“Aiz.” Một tiếng thở dài truyền ra từ phòng Cố Thiên Thụ, sau đó lẫn vào tiếng mưa rơi, rồi quay về im lặng.

Lần thứ hai chiếc ô xuất hiện bên cạnh cửa sổ, vẫn còn đang nhỏ nước.

Hy vọng bây giờ cả hai người bọn họ đều có thể mơ một giấc mộng đẹp.

78. Chương 78: Nhìn Ta Dùng Chiêu Hầu Tử Trộm Đào Nè

Ở thế giới cũ, Cố Thiên Thụ rất ít khi chơi game offline, mà có chơi thì đa phần là chơi game trong nước.

Mà Kiếm tiên chính là một trong số đó. Hắn bắt đầu chơi game nào từ Kiếm tiên kỳ hiệp truyện phần một, chơi đến phần bốn và đang chờ đến phần năm thì xuyên đến thế giới này.

Ngay từ lúc hệ thống nói đến ‘nguyên tổ nguyệt bính’ thì Cố Thiên Thụ không hiểu, qua một hồi suy nghĩ nát óc — nếu thế giới mà hắn từng sống cũng là một trò chơi thì...

Với giả thuyết trên, Cố Thiên Thụ nhanh chóng phát hiện hệ thống nếu nói điều gì.

Trong game Kiếm tiên kỳ hiệp có một vật phẩm tên là ‘nguyên tổ tinh không’, tác dụng của nó chính là lưu lại màn chơi khi vào mê cung. Dù nó là bánh gạo chứ không phải bánh trung thu nhưng theo những gì Cố Thiên Thụ đoán thì hệ thống đang muốn ám chỉ — cảnh hoa quế cũng giống như trên.

Cảnh hoa quế là tính mạng của Cố Thiên Thụ, đây chính là chuyện đầu tiên mà hắn hiểu khi bước vào thế giới này. Mà công hiệu của nó cũng chính là làm người chết sống lại. Thế gian này làm sao có thể có thuốc gì khiến người đã hóa xương trắng, đã xuống địa ngục sống lại. Cũng vì tác dụng quái dị này nên mới khiến Cố Thiên Thụ nhớ đến tác dụng của cảnh hoa quế.

Có khả năng cảnh hoa quế này có tác dụng quay ngược thời gian — do đó mới có tác dụng khiến người chết sống lại.

Đây là suy nghĩ của Cố Thiên Thụ, nhưng hắn lại không có cách nào chứng thật cho suy nghĩ của mình. Vì theo những gì hắn biết cảnh hoa quế chỉ có thể sử dụng một lần.

Hệ thống lại không thể giúp được gì, Cố Thiên Thụ cũng không định tìm nó — Trên thực tế, chỉ cần hệ thống không gây thêm phiền phức thì Cố Thiên Thụ đã cảm ơn trời đất rồi.

Cố Thiên Thụ vẫn luôn người có thể thích ứng được trong mọi hoàn cảnh. Hắn cảm thấy mình không khác người bình thường chỗ nào, dù có xuyên đến thế giới này thì cũng không cảm thấy mình có mệnh nhân vật chính.

Mà những chuyện xảy ra tất cả đều chứng minh Cố Thiên Thụ đúng. Hắn không phải là nhân vật chính ở thế giới này, trong suy nghĩ của hắn hệ thống ngu xi kia mới là nhân vật chính.

Có thể tùy tiện kéo người vào thế giới này, có thể tự tiện thay đổi cuộc đời người khác. Bọn họ giống như những con rối gỗ bị điều khiển, nếu muốn chạy trốn khỏi địa ngục thì nhất định phải đưa ra một lựa chọn.

Đúng là hủy hoại cuộc đời người khác. Có lẽ trước kia Cố Thiên Thụ sẽ không nảy lên suy nghĩ phản kháng, nhưng hiện tại thì không.

Ở thế giới này, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng là người bị hại. Mà ở thế giới kia, hắn cũng là người bị hại. Nợ nần giữa bọn họ đếm không xuể, nhưng để phân định ai là người thiếu ai thì không thể nói rõ.

Sở Địa Tàng cảm thấy gần đây Cố Thiên Thụ có chút khác lạ, thậm chí hẳn còn hoài nghi có phải là Cố Thiên Thụ đã khôi lại ký ức hay không. Lo lắng này xuất phát từ sự tự ti của Sở Địa Tàng.

Cho dù hẳn đã thoát khỏi thâm phận là người hầu của Cố Thiên Thụ nhưng hẳn vẫn không thể thành công nắm giữ được Cố Thiên Thụ. Dù có luân hồi trăm lần hay ngàn lần thì vẫn như thế.

Vô số lần thất bại khiến con người ta bắt đầu hoài nghi chính mình. Huống chi là Sở Địa Tàng lại không có chút tin tưởng nào.

Mộ Sở Thiên Hoàng được chôn cách rừng đào không xa. Không lập bia, chỉ là một nắm mồ được đắp lên — Đây là nguyện vọng khi Sở Thiên Hoàng còn sống. Xem ra đối với việc có hay không có lưu lại trong ký ức của người khác đối với hẳn mà nói cũng là chuyện không hề quan trọng.

Sở Thiên Hoàng thật sự mệt mỏi, so với Sở Địa Tàng càng mệt mỏi hơn, mệt sớm hơn. Hẳn nghĩ càng nhiều thì lại càng thống khổ, bởi vật khi hẳn chết đi mới cảm thấy vô cùng bình yên.

Thân thể và đầu Sở Thiên Hoàng tách biệt nên sau khi Sở Địa Tàng ôm Cố Thiên Thụ vào phòng đút đóa hoa tím thì mới đi nhặt thi thể. Tự mình khâu đầu cho anh mình không hề nhờ người khác. Sở Địa Tàng không bao giờ muốn ném trải cảm giác này một lần nào nữa.

Người đời nói song tử liên tâm*, lúc Sở Thiên Hoàng chết đi, Sở Địa Tàng thống khổ đến tột đỉnh. Loại đau vò này càng đến tới đỉnh điểm khi hẳn khâu thi thể Sở Thiên Hoàng lại.

** Song tử liên tâm: song sinh thì tâm tình liên thông với nhau na ná thần giao cách cảm chẳng*

Dù Sở Thiên Hoàng có vô lại đến đâu thì cũng là anh trai của hẳn — là anh ruột của hẳn — Không chỉ là anh trai, mà còn là người bạn đồng hành với hẳn trong khoảng thời gian bị ngưng đọng.

Sở Địa Tàng nhận ra rằng trên thế giới này không còn có người thứ hai hiểu hẳn hơn Sở Thiên Hoàng.

Tịch mịch sẽ giết người. Sở Thiên Hoàng chết, để lại Sở Địa Tàng.

Cố Thiên Thụ không sai, Sở Địa Tàng cũng không trách hẳn giết chết Sở Thiên Hoàng. Nhưng cũng không đại biểu hẳn có thể thần nhiên chấp nhận chuyện người nọ gạt mình.

Người từng bị rấn cắn qua một lần, từ đó về sau sẽ sợ dây thừng. Mà đã từng bị gạt một lần thì Sở Địa Tàng bắt đầu sợ hãi tình cảm của mình dành cho Cố Thiên Thụ. Cái loại tình cảm có thể hy sinh tất cả vì tình yêu.

Không thể nói cuộc sống của hai người buồn tẻ. Lâu lâu Sở Địa Tàng sẽ mang ít thứ thú vị mang về. Với vô công của hẳn thì việc rời nơi này không khó chút nào, nhưng đối với Cố Thiên Thụ đã bị giam cầm nội

lực mà nói, chính là muôn vàn khó khăn.

Sở Địa Tàng biết hoài nghi chuyện Cổ Thiên Thụ khôi phục lại ký ức rất vô duyên vô cớ — Nói Cổ Thiên Thụ lộ tẩy thì chi bằng nói Sở Địa Tàng quá đa nghi.

Hắn rất sợ, sợ chuyện mà Sở Thiên Hoàng dùng cả tính mạng để đổi lấy này sẽ trở thành bọt nước.

Cổ Thiên Thụ không biết Sở Địa Tàng đang nghĩ gì. Khi rùng đào kết trái thì hắn phát hiện ra ngôi mộ của Sở Thiên Hoàng — Thật ra hắn cũng chỉ có thể xác định đó là một ngôi mộ, còn là của ai thì hắn không rõ.

Có điều Cổ Thiên Thụ đoán rằng chắc chắn ngôi mộ này có liên quan đến Sở Thiên Hoàng.

Cổ Thiên Thụ đã đoán đúng. Tính mạng của người nam nhân không dám làm tổn thương đến hắn kia đang vùi trong nắm đất đó. Những bùn đất vẫn còn ẩm ướt sau cơn mưa, tản ra hương vị mát mẻ.

Cổ Thiên Thụ cầm giỏ trúc đang chứa đầy đào chín. Cây đào này sau khi được Sở Địa Tàng chăm sóc thì phát triển rất tốt, những cành cây cong lại vì trĩu quả.

Thấy xung quanh không có ai, Cổ Thiên Thụ liền mặt không đổi sắc cầm một trái, dùng tay áo xoa xoa chuẩn bị bỏ vào miệng. Kết quả vừa mới làm được một nửa thì phía sau truyền đến một giọng nói khiến hắn nhảy dựng lên.

“Tôn thượng.” Giọng Sở Địa Tàng trầm lại, giống như u linh chốn địa phủ.

Cổ Thiên Thụ vẫn mặt không đổi sắc như trước nhưng ánh mắt lại lướt qua một tia chột dạ — Vì vấn đề thân thể nên Sở Địa Tàng luôn quấn chặt thức ăn của hắn. Không chín, có vỏ, tất cả đều bị loại bỏ. Hôm nay quả thật hắn lười nên muốn gặm luôn khối lột, không ngờ lại bị bắt quả tang.

Đang lúc Cổ Thiên Thụ nghiêm túc thả quả đào vào giỏ, lại nhìn thấy Sở Địa Tàng bắt đắc dĩ cười cười.

“Nhất định phải lột vỏ.” Sở Địa Tàng nói thế, cầm lấy trái đào đã được Cổ Thiên Thụ xoa xoa, không biết ở đâu lấy ra một con dao găm gọt vỏ.

Vỏ mỏng manh rớt xuống không ngừng, lộ ra quả đào trong suốt phần hồng. Cổ Thiên Thụ lặng lẽ liếc nhìn, sau đó lại làm bộ như ngắm phong cảnh chung quanh.

“Ăn đi.” Sở Địa Tàng lại lấy khăn tay ra, lau tay phải Cổ Thiên Thụ thật kỹ rồi mới đưa trái đào đã gọt vỏ cho Cổ Thiên Thụ.

Bộ dạng Sở Địa Tàng nghiêm túc cúi đầu thật xinh đẹp. Mái đầu bạc hơi phát phơ vì gió khiến Cố Thiên Thụ không tự chủ được muốn vươn tay ra.

“Tôn thượng?” Sở Địa Tàng lại gọi Cố Thiên Thụ một tiếng, Cố Thiên Thụ giật mình cầm lấy trái đào chậm rãi gặm một miếng — Vị ngọt y như trong tưởng tượng, nhưng sao hắn lại không thấy vui chứ?

Cố Thiên Thụ không nhắc tới phần mộ kia với Sở Địa Tàng. Trực giác nói cho hắn biết, nếu như nhắc đến nó trước mặt Sở Địa Tàng thì sẽ xảy ra chuyện không hay.

Trực giác của Cố Thiên Thụ rất chuẩn xác. Vì nếu hắn nói thì chắc chắn Cố Thiên Thụ sẽ phải dùng đóa hoa màu tím một lần nữa. Lần này không có hệ thống thì không ai dám đảm bảo hắn còn có thể giữ lại ký ức của mình được nữa hay không.

Đây là chuyện do Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng chuẩn bị từ lâu — bọn họ không chấp nhận có một chút thất bại nào.

Đào ăn rất ngon, nhưng vì gọt vỏ rất phiền nên biến thành Cố Thiên Thụ hái, Sở Địa Tàng gọt vỏ. Cắt đào thành mảnh nhỏ rồi lại đút cho Cố Thiên Thụ ăn.

Loại hình thức ở chung này thì dù có nằm mơ, anh em nhà Sở gia cũng muốn thấy. Nhưng đáng tiếc, Sở Thiên Hoàng lại không có cơ hội thấy nó — Hay nói đúng hơn là hắn đang nhìn nhưng chẳng qua Cố Thiên Thụ không biết mà thôi.

Ba trái đào vào bụng, Cố Thiên Thụ còn muốn ăn nữa nhưng Sở Địa Tàng không cho. Hắn nói: “Trưa nay có canh gà. Tôn thượng muốn ăn thì nên để dành bụng.”

“...” Cố Thiên Thụ rất muốn nói hắn có thể ăn được.

“Đã ăn ba trái rồi.” Trên phương diện này, Sở Địa Tàng chưa từng thỏa hiệp. Hắn nói: “Ăn nữa dễ nóng trong người.”

Với hiểu biết của mình về Sở Địa Tàng, nếu người này đã nói đến thế thì chắc chắn Cố Thiên Thụ sẽ không ăn nữa. Vì thế Cố Thiên Thụ lười hái tiếp, cầm giỏ trúc, quơ quào ống tay áo rồi đi về, nhìn bộ dạng kia rất giống bặt điếu vô tình*.

** Bặt điếu vô tình là kiểu như làm xong rút tờ rym ra vô tình đi luôn ấy, kiểu như tao sướng xong rồi thì kệ mày thích làm gì làm còn tao khi quan tâm. Cảm ơn bạn Quyên Tử đã hỗ trợ nhé ^^*

Sở Địa Tàng vẫn tốt tính như cũ, nhìn bóng dáng Cố Thiên Thụ nhưng vẫn không thấy tức giận chút nào. Hắn sờ sờ những trái đào xù lông đáng yêu trong giỏ trúc, mỉm cười ôn nhu.

Chẳng qua nụ cười này chỉ lướt qua, biểu tình Sở Địa Tàng nhanh chóng khôi phục là bộ dạng cứng ngắt như ban đầu.

Cầm giỏ đào trong tay, Sở Địa Tàng nhìn thoáng qua nơi Sở Thiên Hoàng mai táng. Cho đến giờ phút này, Sở Địa Tàng mới thật sự hiểu được vì sao Sở Thiên Hoàng lại muốn chết đến vậy.

Vì bọn họ nhất định sẽ yêu Cố Thiên Thụ.

Nếu Sở Thiên Hoàng không chết, mà cùng hắn trải qua cuộc sống như hiện tại với Cố Thiên Thụ. Là anh em song sinh, Sở Địa Tàng có thể khẳng định anh hắn nhất định sẽ không thể khống chế được bản thân mình mà yêu Cố Thiên Thụ.

Lỡ như thuốc không còn tác dụng nữa với Cố Thiên Thụ nữa, thì chắc chắn hắn và Sở Thiên Hoàng sẽ phải đối mặt với địa ngục đáng sợ kia.

Sở Thiên Hoàng quá hiểu bản thân mình nên hắn mới không chút do dự lựa chọn cái chết. Mà Sở Địa Tàng, là em trai Sở Thiên Hoàng, tiếp nối sinh mệnh của Sở Thiên Hoàng để trải qua cuộc sống mà bọn họ hằng mơ ước với Cố Thiên Thụ.

Đây mới chính là mộng đẹp sao? Ánh mắt Sở Địa Tàng lóe lên tia âm đạm, giống như là ngọn đèn chỉ còn mỗi tim, giống như là đèn sẽ cạn dầu ngay tức khắc.

Nếu đó là một giấc mộng thì Sở Địa Tàng tình nguyện lựa chọn mình không bao giờ tỉnh lại nữa.

79. Chương 79: Người Đâu Tới Mau, Có Chuyện Ma Quái Hu Hu Hu Hu

Cố Thiên Thụ chậm rãi đào xương trắng lẫn bùn đất lên.

Xương trắng kèm cả giò bọ lúc nhúc, lẫn vào bùn đất màu đen thành những vết bẩn loang lổ. Xương hàm trắng xóa kia hơi hở ra, như là có người đang cười to.

Cố Thiên Thụ không động đậy, cũng không nói nên lời. Hắn chỉ có thể nhìn bộ xương đi đến trước mặt hắn, sau đó vươn tay ra.

“Thiên Thụ.” Là giọng đàn ông trầm thấp, như là tiếng đàn réo rắt. Bộ xương chậm rãi đến gần Cố Thiên Thụ, sau đó đặt chiếc đầu lâu lên vai Cố Thiên Thụ: “Thiên Thụ, người thật nhẫn tâm.”

Cố Thiên Thụ đỏ đầy mồ hôi, hắn muốn giãy giụa, hắn muốn tỉnh lại nhưng lại không thể làm được. Vì thế hắn chỉ có thể nhìn bộ xương mở miệng, hướng cái miệng đầy xương xẩu và giò bọ chạm vào môi mình.

Không... Không! Đầu óc Cố Thiên Thụ trống rỗng, kêu thảm mấy tiếng. Ngay lúc bộ xương sắp chạm vào thì Cố Thiên Thụ bừng tỉnh.

“Á!” Ngay lúc đó, Cố Thiên Thụ phát hiện một gương mặt không chút biểu tình nhìn mình. Gương mặt kia, ánh mắt kia, Cố Thiên Thụ đều vô cùng quen thuộc, thậm chí còn xem chút nữa là kêu lên cái tên không nên kêu — Sở Thiên Hoàng.

Cũng may Cố Thiên Thụ nhanh chóng tỉnh lại. Hắn hít một ngụm khí lạnh, khàn giọng nói: “Địa Tàng...”

“Tôn thượng, người làm sao vậy?” Nhưng lúc này Sở Địa Tàng lại không ôn nhu như ngày thường, hắn đưa tay sờ sờ cái trán ướt đầm mồ hôi của Cố Thiên Thụ: “Mơ phải ác mộng?”

“Ừm.” Bây giờ dù có nhắm mắt lại thì Cố Thiên Thụ vẫn nhớ rõ cảnh tượng trong mơ. Bộ xương trắng đứ tợn và lạnh lẽo kia tựa như sứ giả từ chốn địa ngục bò lên.

“... Có muốn tắm không?” Nếu là bình thường thì nhất định Sở Địa Tàng sẽ trấn an Cố Thiên Thụ một phen. Nhưng lúc này lại không, chẳng những không mà thái độ còn vô cùng lãnh đạm: “Để ta đi chuẩn bị nước ấm cho tôn thượng.”

Cố Thiên Thụ còn kinh hồn chưa định, nên không chú ý đến sự khác thường của Sở Địa Tàng. Sắc mặt của hắn trắng bệch, xem ra là bị dọa không nhẹ, sau một hồi lâu mới gật gật đầu.

“...” Sở Địa Tàng trầm mặc nhìn Cố Thiên Thụ một cái, rồi đi.

Cố Thiên Thụ nghỉ ngơi một lát mới bình tĩnh lại. Nhưng chờ đến khi hắn khôi phục lại thì mới giật mình phát hiện một vấn đề — Vì sao đêm hôm khuya khất, Sở Địa Tàng lại xuất hiện ở trong phòng của hắn, lại còn nhìn hắn chăm chăm không dứt.

Nhớ tới ánh mắt Sở Địa Tàng, không hiểu sao Cố Thiên Thụ lại rùng mình một cái. Cái ánh mắt lạnh như băng, giống như rắn độc hết như Sở Thiên Hoàng, thậm chí hắn còn cứ ngỡ người trước mắt chính là ảo giác của Sở Thiên Hoàng.

Cố Thiên Thụ ôm mặt, muốn mình tỉnh táo lại. Nhưng chưa chờ hắn đếm một hai ba thì Sở Địa Tàng mang nước tắm đến.

Tựa như một bóng ma, Sở Địa Tàng đẩy cửa ra nhìn Cố Thiên Thụ, buồn bã nói: “Đã có nước tắm.”

Lúc này Cố Thiên Thụ mới hoàn hồn, đi đến phòng tắm.

Nước ấm trấn an sự sợ hãi của Cố Thiên Thụ. Cơn ác mộng vừa rồi vô cùng rõ ràng, không rõ là thật hay là mơ, hay mà những ký ức đã từng xảy ra.

Cố Thiên Thụ dùng khăn mặt phủ lên mắt mình, thả lỏng thân thể. Tắm rửa có thể giúp thần kinh con người thả lỏng. Ngâm nước một hồi, Cố Thiên Thụ có chút mệt mỏi muốn ngủ. Ngay lúc hần sắp thiếp đi thì đột nhiên cảm thấy cổ bị một cái gì đó đụng vào.

Cố Thiên Thụ cứng người, những hình ảnh kinh dị từ những bộ phim ma ở thế giới cũ xuất hiện. Chẳng lẽ đằng sau lưng mình là một bộ xương khô âm trầm? Hay là một con ma nữ đang lơ lửng, mặt trắng bệch bê bết máu? Chỉ chờ mình quay người lại liền bứt đầu mình xuống? Không biết là gì luôn là điều đáng sợ khiến người phát cuồng. Ngay lúc thân thể Cố Thiên Thụ run rẩy thì vật thể không rõ lên tiếng: “Tôn thượng.”

Cố Thiên Thụ thở phào, lại lập tức thẹn quá thành giận — Sở Địa Tàng, tên khỉ này không biết làm gì mà cứ lén lút xuất hiện sau lưng mình. Người không biết người làm thế sẽ hù chết người hay sao.

Vì thế Cố Thiên Thụ quay đầu, muốn dùng ánh mắt khiển trách hành vi tìm đường chết của Sở Địa Tàng.

Nhưng ngay khi Cố Thiên Thụ nhìn thấy biểu tình của Sở Địa Tàng thì lại không biết nên phản ứng thế nào.

Ánh mắt Sở Địa Tàng vô cùng lạnh lùng, khi nhìn về phía hần thì như là đang nhìn một thi thể. Sắc mặt Sở Địa Tàng trắng bệch, như là người vừa mới kinh sợ không phải là mình mà là hần.

“...” Cố Thiên Thụ muốn hỏi Sở Địa Tàng bị gì thế, nhưng lời đến bên miệng lại không thốt nên câu.

Thấy Cố Thiên Thụ không nói lời nào, Sở Địa Tàng tiếp tục nói: “Để thuộc hạ hầu hạ ngài tắm rửa đi.”

Đây vốn là chuyện Cố Thiên Thụ thấy quen thuộc nhưng hôm nay lại là ngoại lệ. Không biết vì sao khi nhìn thấy bộ dạng này của Sở Địa Tàng thì Cố Thiên Thụ vô cùng sợ hãi.

Nhưng Sở Địa Tàng lại không định cho Cố Thiên Thụ cơ hội lựa chọn. Hần cầm khăn mặt, bắt đầu chà lau lưng Cố Thiên Thụ.

“Người... đi ngủ đi.” Cố Thiên Thụ nghẹn ra được bốn chữ.

“Tôn thượng ngủ không được, đương nhiên thuộc hạ cũng ngủ không được.” Bình thường khi Sở Địa Tàng nói chuyện thì câu từ rất vững vàng, nhưng lúc này lại pha lẫn hương vị mơ hồ. Hần cúi đầu, thần nhiên nói: “Chẳng lẽ... tôn thượng... ghét thuộc hạ sao?”

“...” Vì thế Cố Thiên Thụ đành phải câm miệng. Hần nổi da gà đầy người, đối mặt với Sở Địa Tàng đang cố chấp, Cố Thiên Thụ đành phải ném hương vị vô lực.

“Tôn thượng mơ phải ác mộng, đúng chứ.” Mỗi lần Sở Địa Tàng hầu hạ Cố Thiên Thụ tắm thì đều tán gẫu

với Cố Thiên Thụ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Hắn vừa chà vai Cố Thiên Thụ, vừa nói: “Mơ thấy gì thế?”

“... Cố nhân.” Cố Thiên Thụ rất muốn nói mình mơ thấy quỷ, nhưng lại cảm thấy không ổn, chỉ có thể phun ra hai chữ. Nhưng hắn vừa mới thốt thành lời thì nhận ra mình đã sai lầm — Giờ hắn đang mất trí nhớ thì làm sao có thể mơ thấy người quen!

Cũng may hình như Sở Địa Tàng không phát hiện vấn đề, giọng hắn vẫn vững vàng hỏi tiếp: “Tôn thượng sợ quỷ à?”

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc. Theo lý thuyết, một nam nhân dương khi đầy người thì không nên sợ quỷ, nhưng Cố Thiên Thụ lại thuộc loại không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ sợ những thứ phi nhân loại lại biết lơ lửng — Nói đến cũng buồn cười, lúc trước khi hắn có bạn gái, đến cả xem phim kinh dị cũng chẳng dám còn bị bạn gái chọc quê rất nhiều lần.

“Tôn thượng sợ?” Cố Thiên Thụ trầm mặc xem như là cho Sở Địa Tàng câu trả lời. Câu trả lời này khiến Sở Địa Tàng có chút kinh ngạc. Hắn nhẹ nhàng cười cười: “Không ngờ...”

“...” Nghe Sở Địa Tàng nói thế, bỗng Cố Thiên Thụ không thấy sợ nữa — Rốt cuộc Sở Địa Tàng đang muốn làm gì, không phải chỉ là sợ quỷ thôi sao, có cần cười hắn mãi thế không?

Cố Thiên Thụ nghĩ, nếu Sở Địa Tàng lại chọc quê hắn nữa thì hắn nhất định sẽ trở mặt. Chẳng qua Sở Địa Tàng biết dừng cương trước vực, chỉ nói một câu rồi câm miệng.

Không khí trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Giờ này đã về khuya, lại không có ánh trăng soi sáng, bên ngoài dù có gió tay thì cũng chẳng thấy năm ngón. Hơi nước lượn lơ bốc lên, chỉ có hai ngọn đèn u ám soi sáng.

Chỉ cần một luồng gió nhẹ lướt qua thì có thể tắt đi bất cứ lúc nào.

Cố Thiên Thụ lại cảm thấy Sở Địa Tàng hơi khác lạ — Nếu là bình thường thì nhất định Sở Địa Tàng sẽ tìm đề tài để nói chuyện, nhưng hôm nay là im lặng đến quái lạ. Ngay cả bàn tay đặt trên vai mình... cũng lạnh lẽo, cứng ngắc... Tựa như... như là thi thể đã bị cứng lại. Liên tưởng khiến Cố Thiên Thụ không tự chủ được rung mình một cái.

Trong phòng im ắng vô cùng, trừ tiếng nước chảy ra thì Cố Thiên Thụ chỉ nghe thấy tiếng mình hít thở. Sở Địa Tàng vẫn đặt tay lên vai Cố Thiên Thụ như trước — điều này khiến cho Cố Thiên Thụ càng ngày càng không được tự nhiên.

Rốt cuộc Sở Địa Tàng muốn làm gì? Cố Thiên Thụ không tự chủ được lại nghĩ tới cơn ác mộng vừa rồi. Bộ xương mang tên Sở Thiên Hoàng vùng dậy từ bùn đất, chẳng lẽ lại có liên quan đến biểu hiện quái dị của Sở Địa Tàng?

Như là đang trả lời cho câu hỏi của Cố Thiên Thụ, tay Sở Địa Tàng chậm rãi lướt lên cổ Cố Thiên Thụ. Động tác của hắn rất khẽ, cũng rất tự nhiên. Nếu không phải Cố Thiên Thụ vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của Sở Địa Tàng thì chắc sẽ không phát hiện. Trong lúc Cố Thiên Thụ đang tập trung cao độ thì hành động này của Sở Địa Tàng lại khiến thân thể Cố Thiên Thụ cứng ngắt lần nữa.

“Người...” Cuối cùng, Cố Thiên Thụ nhin không nổi nữa thốt lên.

“Sao thế?” Tay Sở Địa Tàng giống như là một sợi dây thừng lạnh lẽo, quấn lấy cổ Cố Thiên Thụ. Hắn cúi đầu, thì thầm bên tai Cố Thiên Thụ: “Tôn thượng?”

“...” Cố Thiên Thụ ngừng thở.

“Hay ta nên gọi là... Cố Thiên Thụ?” Giọng nói quen thuộc nhưng lại dùng giọng điệu xa lạ. Sở Địa Tàng giống như là bị cái gì đó ám phải, khiến đầu óc Cố Thiên Thụ như muốn nổ tung.

“Sợ?” Sở Địa Tàng cười đến quỷ mị, cúi đầu khẽ cắn lên vành tai Cố Thiên Thụ một hơi: “Run đến vậy sao...”

“Người là ai?” Cố Thiên Thụ run cầm cập thốt.

“Người cảm thấy ta là ai đây.” Bàn tay lạnh lẽo néo lấy đóa hồng trên ngực, người phía sau giống như con trăn chậm rãi nuốt trọn lấy cổ họng Cố Thiên Thụ: “Hửm?”

“...” Cố Thiên Thụ đã đáp án trong lòng nhưng không dám nói ra thôi.

“Nói.” Người nọ lại cười, cười giống như là một con ác quỷ mới bò ra từ địa ngục: “Sợ ta đến vậy sao?”

“Sở Thiên Hoàng? Là người sao?” Cố Thiên Thụ khàn giọng hỏi.

“...” Người sau trầm mặc hồi lâu, sau đó Cố Thiên Thụ nghe thấy một giọng nói. Giọng nói kia pha lẫn ý cười lạnh lẽo, lại như là đang cười nhạo: “Quả nhiên người vẫn còn nhớ.”

“...” Cố Thiên Thụ đột nhiên có xúc động muốn chửi thề — Sở Địa Tàng, từ lúc nào mà người lại học được cái cách lừa người vậy hả!

“Người nhìn người đi.” Sở Địa Tàng hồ hững nói: “Người... lại gạt ta.”

80. Chương 80: Hạnh Phúc? Có Sao

Chuyện Sở Địa Tàng lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Trong lúc ngủ, dường như Cố Thiên Thụ bị cái gì đó quấy nhiễu, mày cau mặt nhỏ nhỏ giọng thì thầm. Đến khi Sở Địa Tàng yên lặng đến gần mới nghe thấy những gì Cố Thiên Thụ nói, trong nháy mắt máu hắn như đông lại.

Sở Địa Tàng nghe thấy Cố Thiên Thụ gọi: “Sở Thiên Hoàng.”

Sở Thiên Hoàng. Ba chữ kia giống như lời nguyên khiến Sở Địa Tàng mất hết đi cả sức lực, tim như muốn ngừng đập, từ sâu tận đáy lòng phát ra một tiếng thở dài.

Trong mơ, Cố Thiên Thụ kêu tên Sở Thiên Hoàng — là bởi người nọ vẫn nhớ, hay chỉ là trùng hợp? Sở Địa Tàng tự lừa mình dối người hy vọng cái sau, nhưng lý trí nói cho hắn biết — Cố Thiên Thụ lại lừa hắn.

Nhìn Cố Thiên Thụ bừng tỉnh từ cơn ác mộng, Sở Địa Tàng không tỏ vẻ gì, nhưng hắn cũng không thể an ủi Cố Thiên Thụ. Hắn chỉ có thể làm mặt lạnh, hỏi: “Tôn thượng, ngài gặp ác mộng à? Mơ thấy ai?”

“Có nhân.” Đến khi tận tai nghe thấy Cố Thiên Thụ nói ra hai chữ này, tim Sở Địa Tàng Đương đang căng như dây đàn triệt để lạnh đi. Hắn vội có đi nấu nước để đi phòng, nhưng đầu óc lại mơ hồ không tỉnh.

Cố Thiên Thụ lại lừa hắn — Suy nghĩ này giống như một con rắn độc len lỏi vào trong óc Sở Địa Tàng khiến đầu hắn đau như muốn nứt ra. Có phải giữa hai anh em bọn họ và Cố Thiên Thụ đã sớm định trước kết cục không chết không ngừng?

Vì thế trong lúc Cố Thiên Thụ tắm, lại nghe người nọ nhắc đến cái tên này, Sở Địa Tàng đã không còn thấy kinh ngạc nữa. Tim hắn cảm thấy trống trải đến khó tả. nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của Cố Thiên Thụ cũng trở nên mơ hồ.

“Người nhìn người đi.” Sở Địa Tàng nghe thấy mình nói: “Người... lại gạt ta.”

Đầu Cố Thiên Thụ nổ tung một cái, hắn há miệng thở dốc, rồi nhanh chóng phun ra một câu nói kinh điển thường xuyên xuất hiện trong cái bộ phim ngôn tình: “Người nghe ta giải thích đã!”

“... Người muốn giải thích thế nào?” Sở Địa Tàng đứng sau lưng Cố Thiên Thụ, tay vẫn còn đặt lên cổ Cố Thiên Thụ. Hắn nhẹ giọng nói: “Giải thích tại sao người lại gạt ta chẳng? Hay giải thích vì sao người lại không bị mất trí nhớ?”

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc một hồi, giọng khàn khàn đáp: “Ta nhớ lại rồi.”

“Thế nên?” Sở Địa Tàng cười, nhưng nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn. Hắn bình tĩnh nói: “Nhớ đến những chuyện người đối xử với chúng ta thế nào? Nhớ đến cái chết của Chúc Thanh Trạch? Nhớ đến... người giết Sở Thiên Hoàng ra sao?”

“Không.” Cố Thiên Thụ cảm thấy mình không thở được, hắn chậm rãi lắc lắc đầu, giọng khàn khàn: “Ta nhớ về... Trúc Chi Quân.”

“...” Sở Địa Tàng muốn nói tiếp nhưng lại nghẹn lại, như là hắn không thể hiểu được Cố Thiên Thụ đang nói cái gì, vì thế chỉ có thể máy móc lặp lại: “Trúc Chi Quân?”

Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng gật gật đầu.

“Người nhớ?” Sở Địa Tàng nói: “Người nhớ lại những chuyện trước kia của chúng ta?”

Cố Thiên Thụ thấy Sở Địa Tàng đã tin đến 7 phần liền hơi yên tâm. Hắn nghĩ nếu Sở Địa Tàng tin... như thì mọi chuyện dễ dàng hơn. Nhưng... những lời kể tiếp của Sở Địa Tàng lại khiến Cố Thiên Thụ á khẩu không trả lời được.

Chỉ thấy người đã tin vào lý do của Cố Thiên Thụ – Sở Địa Tàng tiếp tục nói: “Người nhớ lại những chuyện người đã lừa gạt chúng ta ra sao hay là chúng ta ở thế giới này? Hay là... người lại muốn gạt ta thêm một lần nữa?”

“...” Cố Thiên Thụ cảm lạnh, sao hắn lại có thể quên chuyện này chứ!

Đúng là trong mắt Sở Địa Tàng đã nhớ lại ký ức của thế giới cũ thì Cố Thiên Thụ chính là một kẻ lừa đảo, không hề đáng tin, là kẻ lừa đảo đã lừa bọn họ vô số lần.

Cố Thiên Thụ không biết nên trả lời thế nào, vì thế bầu không khí giữa hai người liền trầm mặc xuống.

Sở Địa Tàng lẳng lặng nhìn Cố Thiên Thụ, ánh mắt vô cùng lạnh lùng không hề còn chút ôn nhu tình xưa nghĩa cũ nữa.

“Nó lừa ta.” Cố Thiên Thụ chỉ có thể nói thế: “Nó nói ta có thể trở về.”

“... Nó? Ai?” Sở Địa Tàng nhíu mày.

“Chính là quái vật đã giúp chúng ta khôi phục lại ký ức.” Cố Thiên Thụ thấy cổ họng mình như bị cái gì đó tắc ngang. Hắn còn nhớ một ngày mình chỉ có thể nói được 139 từ — Nhưng nếu muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện với Sở Địa Tàng thì tất nhiên số lượng từ đó không hề đủ.

“Quần áo.” Vì thế, sau khi do dự một lát, Cố Thiên Thụ nói: “Ta sẽ viết mọi thấy cho người xem.”

Mắt Sở Địa Tàng hiện lên sự do dự. Hắn không biết có phải Cố Thiên Thụ đang lừa hắn hay không, nhưng hắn biết quái vật mà Cố Thiên Thụ nhắc tới là có thật.

Cũng chính vì nó nên bọn họ mới trải qua vô số lần luân hồi và bị ám ảnh dày vò bởi những cơn ác mộng.

Lau khô người, mặc quần áo. Cố Thiên Thụ không còn vẻ uể oải như trước nữa, hắn cảm thấy trên người nhẹ nhõm, cả người mơ hồ.

Như những gì Cố Thiên Thụ yêu cầu, Sở Địa Tàng lấy giấy bút tới.

“Một ngày ta chỉ có thể nói được 139 từ.” Cố Thiên Thụ viết trên giấy Tuyên Thành: “Thế nên nếu muốn nói rõ mọi chuyện thì... vẫn nên viết thôi.”

“...” Sở Địa Tàng nhìn Cố Thiên Thụ một cái, sau đó mặt không đổi sắc gật gật đầu.

“Ta không lừa người.” Ngòi bút chậm rãi di động, những chữ viết hiện lên trên trang giấy: “Ở thế giới kia ta đã hỏi nó. Nó nói, ta có thể trở về nên ta mới trở về... Ta lại không biết sau khi ta đi thì các người lại gặp phải chuyện đó.”

“...” Sắc mặt Sở Địa Tàng vẫn thản nhiên như không, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Ta thật sự không biết.” Cố Thiên Thụ tiếp tục viết: “Xin lỗi.”

“... Không.” Nhìn đến đây, Sở Địa Tàng chậm rãi lắc đầu: “Ở trên cái thế giới này... chúng ta phải xin lỗi người mới đúng. Nhưng... Cố Thiên Thụ... ta thật sự... không dám tin tưởng người nữa.”

“...” Tay Cố Thiên Thụ run lên, những nét bút vẫn hiện lên liên tiếp trên trang giấy, tựa như tâm tình hiện tại của hắn.

“Ta không cực nổi.” Mắt Sở Địa Tàng trống rỗng, hắn miễn cưỡng cười cười: “... Nếu người muốn dùng những lời này thuyết phục ta thả người đi thì ta nói cho người biết, không có khả năng.”

Sở Thiên Hoàng đã chết, hắn phải hoàn thành hết tất cả mọi chuyện.

“...” Cố Thiên Thụ thở gấp, hắn muốn viết tiếp nhưng tay lại run rẩy không ngừng, một hồi lâu sau nhưng viết tiếp: “Ta có thể cứu Sở Thiên Hoàng.”

“...” Sở Địa Tàng vẫn mặt lạnh.

“Ta có thể cứu hần, ta có thể cứu hần, ta có thể cứu hần.” Viết ba lần, tay Cố Thiên Thụ càng run rẩy dữ hơn, cuối cùng tay hần không thể giữ được cây bút, bút rớt xuống đất.

“Cứu hần?” Sở Địa Tàng cười cười, thông thả nhưng kiên định lắc lắc đầu: “Người xác định người người cứu là Trúc Chi Quân hay là Sở Thiên Hoàng ở thế giới này?”

Cố Thiên Thụ ngạc nhiên, hần không ngờ Sở Địa Tàng lại hỏi thế.

“Sở Thiên Hoàng đã điên.” Sở Địa Tàng thở dài, chậm rãi mài mực cho Cố Thiên Thụ: “... Cứu hần, hần cũng không dám sống tiếp.”

Vì hần sợ người lại lừa hần lần nữa — Chết một lần thì thôi, nếu lại chết thêm một lần nữa, chỉ sợ đối với Sở Thiên Hoàng mà nói, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“...” Cố Thiên Thụ lão đảo vài bước, nhìn về phía Sở Địa Tàng, ánh mắt tràn ngập bất khả tư nghị.

“Được rồi, người đã nói như vậy thì chắc chắn người muốn ta tin tưởng người đúng không.” Sở Địa Tàng đặt thỏi mực trên tay xuống, không vui cũng chẳng buồn nhìn về phía Cố Thiên Thụ: “Nếu người nói người yêu ta thì ta sẽ tin người.”

Cố Thiên Thụ nghe vậy, há miệng thở dốc — Đường như ba chữ kia đã đến bên môi nhưng dù có cố gắng đến cỡ nào cũng không thể nói ra được.

Làm sao có thể yêu, cho dù có lại những ký ức đó nhưng cũng không thể xóa đi những vũ nhục mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng ở thế giới này đã gây ra cho hần. Không hận đã là may lắm rồi — hần làm sao có thể yêu được chứ.

“Thấy không.” Nhìn thấu sự do dự của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng thả lỏng, hần cười cười: “Nhưng đến cả người cũng không thể lừa được chính mình.”

“Tin ta đi...” Cố Thiên Thụ vô lực phun ra ba chữ.

“Ta rất muốn tin người.” Sở Địa Tàng đi đến trước mặt Cố Thiên Thụ, nhìn hình xăm trên cổ người nọ mà Sở Thiên Hoàng đã xăm, lần thứ hai lắc lắc đầu: “Nhưng đến cả người cũng không thể lừa được chính mình.”

“...” Đến lúc này, Cố Thiên Thụ đã không biết nên nói sao để thuyết phục được Sở Địa Tàng nữa.

“Nếu người đã nhớ lại.” Sở Địa Tàng thần nhiên nói: “Ta sẽ không dùng thuốc với người nữa.”

“...” Cố Thiên Thụ hoảng hốt, không nói một lời.

“Nhưng người đừng hòng mơ mộng có thể rời khỏi nơi này.” Sở Địa Tàng nhìn cặp mắt vô thần của Cố Thiên Thụ, gần từng chữ: “Đừng mơ nữa.”

“...” Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng, khi nghe đến câu nói kia liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất.

Sở Địa Tàng cứ như vậy nhìn Cố Thiên Thụ té xỉu trên mặt đất, không hề vươn tay ra đỡ. Nếu như nhìn kỹ thì có thể thấy đôi bàn tay hắn đang run rẩy không ngừng, không hề giống như một đôi tay luôn cầm kiếm.

Đôi mắt Cố Thiên Thụ khép chặt, hiển nhiên là đã mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi ánh nắng mặt trời chiếu qua ô cửa, Sở Địa Tàng mới giật mình tỉnh lại. Lúc này hắn mới chậm rãi cúi người xuống người Cố Thiên Thụ vào lòng.

“Tôn thượng...” Sở Địa Tàng thì thầm, dù đã biết trước sẽ không có ai đáp lại.

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng bước ra ngoài cửa, nhỏ giọng lầm bầm: “Người sống thế này với ta không tốt sao? Sao người lại cứ muốn rời đi chứ... Vì sao...”

Khoảnh khắc Cố Thiên Thụ giằng co với Sở Địa Tàng, chưa từng nói hắn muốn rời đi. Nhưng trong trí nhớ của Sở Địa Tàng, Cố Thiên Thụ đã lặp lại lời này hơn trăm lần ngàn lần rồi.

Người nọ mặc quần áo màu trắng, thần sắc cao ngạo, mỉm cười với mình nói: “Địa Tàng, ta về thăm nhà có được không?”

“Không.” Sở Địa Tàng nhìn người trong ngực mình, biểu tình lạnh lùng trả lời: “Người đừng mong đi đâu.”

— Chúng ta đã dùng cái giá đắt chỉ để cầu người đừng chân lại vì chúng ta, dù chỉ một lần thôi cũng được — Nhưng vì sao chỉ là một yêu cầu nhỏ nhoi đến vậy thôi mà người lại không thể thỏa mãn chúng ta chứ.

81. Chương 81: Ký Ưc Phủ Bội (chém)

Nếu mục tiêu của hai người đã khác biệt ngay từ lúc đầu thì đã định trước bọn họ không thể giải hòa.

Điều Cố Thiên Thụ muốn chính là giải thoát bọn họ khỏi luân hồi vô tận, mà điều Sở Địa Tàng muốn lại là trải qua một cuộc đời bình an cùng nhau. Suy nghĩ như hai đường thẳng song song không thể giao nhau khiến Cố Thiên Thụ dù có khuyên bảo giải thích thế nào thì Sở Địa Tàng cũng không hề quan tâm đến.

Từ khi Sở Thiên Hoàng chết đi, mục tiêu của Sở Địa Tàng đã biến thành phải giữ Cố Thiên Thụ ở lại nơi này mãi mãi.

Cố Thiên Thụ đã tỉnh lại, nhưng hắn thà rằng mình không bao giờ tỉnh lại.

Lần này sau khi tỉnh lại, hắn giống như đã đánh mất tất cả động lực. Cố Thiên Thụ đã nhìn thấu thái độ của Sở Địa Tàng — Sở Địa Tàng sẽ không để cho hắn đi... không bao giờ.

Tiết trời không lạnh nhưng Cố Thiên Thụ lại cảm nhận được cái lạnh lẽo thấu xương tỏa ra từ sâu thẳm trong linh hồn. Giống như là hắn thấy được viễn cảnh mình và Sở Địa Tàng chậm rãi già đi, cuối cùng là đời — đây là chuyện so với ác mộng còn đáng sợ hơn.

“Người không phát hiện ra rằng hắn đã mềm lòng với người sao?” Ngay khi tâm tình Cố Thiên Thụ đang suy sụp đến cực điểm thì hệ thống lặng lẽ mở miệng. Âm thanh của nó vẫn sắc nhọn như lúc ban đầu, khiến người nghe thấy liền tâm sinh không vui: “Nếu hắn thật sự vô tình... thì chỉ sợ hắn đã hạ độc để người quên đi tất cả rồi.”

Cố Thiên Thụ không trả lời, hắn biết hệ thống có chuyện muốn nói.

“Với lại nếu người tự sát thì sẽ tiếp tục một vòng luân hồi mới.” Hệ thống nói: “Sở Địa Tàng không dám mạo hiểm...”

“Rốt cuộc người muốn nói gì?” Cố Thiên Thụ mỗi một, hắn nói: “Nói thẳng đi.”

“Ta có thể giúp người.” Âm thanh hệ thống mang theo ý cười cổ quái, như là cực khổ lắm mới kiềm nén được hưng phấn của mình: “... Giúp người khôi phục nội lực.”

“Sao lúc này người mới giúp ta?” Cố Thiên Thụ chất vấn: “Sao không giúp sớm?!”

“Vì ta thích.” Hệ thống vẫn mặt dày như cũ, nó nói: “Có ý kiến?”

“...” Không ý kiến — mới là lạ. Cố Thiên Thụ điều hòa hơi thở, tự nhủ với lòng phải bình tĩnh — Bình tĩnh cái beep. Các hệ thống ngu si này vốn nên sớm kéo đi hủy diệt cho rồi.

“Người có thể khôi phục lại nội lực trong một phần tư nén nhang.” Hệ thống nói: “Sau thời gian đó, người sẽ không còn nội lực nữa.”

“Rất cuộc người muốn làm gì?” Cố Thiên Thụ nói: “Người muốn lợi dụng ta lần nữa sao?”

“Sao có thể nói là lợi dụng chứ.” Hệ thống thần nhiên đáp: “Chẳng lẽ người không muốn?”

“...” Cố Thiên Thụ trầm mặc.

“Bây giờ người nên tự hỏi thử nên làm gì với cơ hội đó đi.” Hệ thống bổ sung một câu.

Cố Thiên Thụ trầm mặc hồi lâu, mới thần nhiên nói: “Người muốn ta sử dụng cảnh hoa quế chứ gì.”

“Đó là chuyện của người, ta không thể xen vào.” Hệ thống bắt đầu quỷ biện: “Nhưng ta phải nhắc người biết một điều. Dù người có giết Sở Địa Tàng thì... cuộc sống sau này thế nào, người hiểu rồi đó.”

Trên thế giới này, Cố Thiên Thụ là Cố Lâm Đường, một thành chủ không có thành, không có võ công, không có Kính thành. Vậy thì... trên cái thế giới này hẳn là cái gì chứ.

“Đây là kế hoạch của người đúng không?” Đương nhiên Cố Thiên Thụ sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng hệ thống đang giúp hắn. Hắn nói: “Ta chỉ hỏi người một câu, nếu ta dùng cảnh hoa quế cứu Sở Thiên Hoàng thì có phải thế giới này sẽ không còn luân hồi, sẽ kết thúc đúng không?”

“Để lộ nội dung, chết cả nhà.” Hệ thống rất vui vẻ đáp một câu rồi biến mất.

Cố Thiên Thụ: “... .. Ha ha.”

Tuy hệ thống không có đề cập đến cái gì mới là kết cục hoàn mỹ nhưng Cố Thiên Thụ cũng đoán được đại khái — Hệ thống cũng rất muốn kết thúc cái luân hồi chết tiệt này. Từ điểm này mà nói, chắc chắn nó sẽ không gạt mình.

Nhưng tại sao hắn vẫn thấy bất an đây.

Cố Thiên Thụ nằm trên giường, cảm thấy cả người vô lực. Từ khi hắn tỉnh lại thì hắn luôn cảm mỗi mệt.

“Người tỉnh rồi.” Sở Địa Tàng bước vào, mặt mày không còn ý cười như trước nữa mà thái độ y hệt Sở Thiên Hoàng.

Vừa nghĩ tới Sở Thiên Hoàng, Cố Thiên Thụ liền cảm thấy bất lực. Ác mộng đêm qua luôn hiện hữu trong đầu hắn — Tuy hắn biết cho dù Sở Thiên Hoàng có chết cũng không biến thành quỷ tới tìm hắn như Cố Thiên Thụ vẫn thấy bất an.

Bầu không khí giữa hai người vẫn rất xấu hổ, Sở Địa Tàng không mở miệng nói chuyện, Cố Thiên Thụ cũng không biết nói cái gì. Nhưng rõ ràng — gương mặt hai người đều hiện lên vẻ mệt mỏi. Đây không phải là mệt mỏi trên thân thể mà giống như là linh hồn bị giam vào bùn lầy không lối thoát.

“Ta trở về là muốn tìm các người.” Một lát sau, Cố Thiên Thụ cảm thấy mình vẫn nên nói chuyện này thật rõ ràng. Ở thế giới này, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng làm chuyện có lỗi với hắn, nhưng ở thế giới kia thì hắn lại là người làm lỗi với hai anh em Sở gia: “Ta không lừa các người.”

“Người hận chúng ta sao.” Sở Địa Tàng nhẹ giọng hỏi: “Tại thế giới này.”

Cố Thiên Thụ im lặng một hồi, sau đó gật gật đầu — Nếu như không nhớ lại những ký ức đó thì chắc chắn hắn sẽ tiếp tục hận. Nhưng bây giờ, cảm xúc hận thù thuần túy này lại chuyển biến thành một tình cảm vô cùng phức tạp. Không giống yêu, cũng không phải đơn thuần là hận.

“Ta thấy áy náy.” Sở Địa Tàng trầm giọng nói: “Ở trên cái thế giới này.”

“Ta cũng rất áy náy.” — Ở tại thế giới kia, Cố Thiên Thụ nhủ thầm.

Nhưng áy náy thì có ích gì, nó không thể thay đổi hiện thực. Ở trên cái thế giới này, Sở Địa Tàng đã không thể tin Cố Thiên Thụ một lần nào nữa.

Bỗng nhiên Sở Địa Tàng vươn tay, sờ sờ mặt Cố Thiên Thụ, ánh mắt hắn ánh lên tia bi ai khó tả: “Nếu có thể, ta thật sự hy vọng cứ như thế này cùng người sống đến cuối đời.” Cho dù là tự lừa mình dối người.

“...” Cố Thiên Thụ không đáp. Thứ hắn muốn, không phải là cuộc sống như thế này.

“Người thấy mộ Sở Thiên Hoàng chưa?” Sở Địa Tàng lại hỏi một câu.

Cố Thiên Thụ gật gật đầu.

“Giờ ta mới thấy, hắn chọn đúng.” Quả thật, Sở Thiên Hoàng thông minh hơn Sở Địa Tàng — Hắn sáng suốt lựa chọn một cách thức đơn giản, quăng gánh nặng lên người Sở Địa Tàng.

“...” Có thể đối với Cố Thiên Thụ mà nói, sinh mệnh rất quý giá. Nếu không thì hắn sẽ không 5 lần 7 lượt nhường nhịn Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng. Nhưng cũng bởi vì thế, lựa chọn của Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng lại khiến Cố Thiên Thụ mê mang.

“Đừng thấy kỳ quái.” Sở Địa Tàng nhìn tia mờ mịt trong mắt Cố Thiên Thụ, nở nụ cười: “Người sẽ không thể hiểu được chúng ta đang suy nghĩ gì đâu.”

— Vì chúng ta đều là kẻ điên.

Nói xong, Sở Địa Tàng rời đi, để lại Cố Thiên Thụ một mình.

Vì chuyện này, Cố Thiên Thụ lại càng thêm quyết tâm. Hắn hỏi hệ thống một lần nữa để xác nhận mọi chuyện: “Hệ thống, lúc nào ta cũng có thể khôi phục lại nội lực sao?”

“Ba ngày.” Hệ thống đáp: “Ba ngày sau, ngươi có thể khôi phục lại nội lực.” Tuy chỉ trong thời gian ngắn nhưng cũng đủ để ngươi dùng cành hoa quế hồi sinh Sở Thiên Hoàng.

Đây mới là kết cục hoàn mỹ, tự nguyện ở lại thế giới này, cùng người mình thương trải sinh lão bệnh tử, cuối cùng mai một với trần thế.

Nghe câu trả lời từ hệ thống, Cố Thiên Thụ bắt đầu cuộc sống một ngày mà hơn một năm. Theo lý thuyết, kẻ đã quen thuộc với sự cầm tù nhiều năm như Cố Thiên Thụ thig chờ đợi ba ngày không phải là chuyện gì khó. Nhưng đối với Cố Thiên Thụ mà nói thì ba ngày này còn dài hơn của tổng số ngày hắn sống ở thế giới này.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, mỗi một phút một giây đều khiến ngày cảm thấy nôn nóng khó nhin.

Sở Địa Tàng lại cho rằng thái độ dị thường của Cố Thiên Thụ là chuyện bình thường, nhưng hắn lại âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Cố Thiên Thụ — Cố Thiên Thụ không thể chết được, hắn phải cam đoan Cố Thiên Thụ còn sống.

Mà thật sự thì Cố Thiên Thụ cũng không muốn chết. Ba ngày qua hắn đều ở trong phòng, ngồi yên trên ghế — Tuy không thể nhìn thấy sự thất thần trên gương mặt lạnh lẽo như băng kia.

Hắn đã đến thế giới này bao lâu rồi? Đến ngay cả bản thân Cố Thiên Thụ cũng không nhớ rõ. Từ khi có những ký ức đó thì kiếp sống yên bình lại như phủ một tầng sương mờ ảo. Cố Thiên Thụ còn cho rằng mình vĩnh viễn nhớ đến ký ức của thế giới kia nhưng đến tận ngày hôm nay khi bình tâm nhớ lại thì lại phát hiện toàn bộ ký ức đều mơ hồ.

Phòng mình ra sao? Máy tính ở bên trái hay bên phải của giường? Treo poster ngôi sao nào? Bà dì cạnh nhà tên gì? Và điều quan trọng nhất chính là... Cố Thiên Thụ phát hiện, hắn bắt đầu không còn nhớ mẹ mình ra sao nữa.

Gương mặt thân thuộc lại trở nên lờ mờ không rõ.

Bỗng Cố Thiên Thụ có xúc động muốn khóc nhưng hắn vẫn nhin được, vươn tay lau mặt một phen.

Sao hắn có thể quên chứ, hay nói đúng hơn là — đây chính là nguyên nhân mà lúc trước hắn kiên trì phải

trở về? Sợ mình quên mặt mẹ, thế nên mới quên đi thế giới kia?

Được rồi, dù có quên thật thì có sao đâu. Ở thế giới này, hắn vốn không phải là Cố Lân Đường. Vậy nếu hắn biết chỉ vì mình mà xảy ra nhiều chuyện như vậy, cứ an tĩnh chấp nhận thì cũng không phải là không thể làm được.

Nhưng giờ có nói gì thì đã muộn rồi.

Cố Thiên Thụ nhìn tay mình. Hai tay trắng nõn, thon dài, không chút chai sạn, tựa như là tay của người làm nghệ thuật chứ không phải là tay của một kiếm khách.

Nhưng chính đôi tay này đã giết chết Sở Thiên Hoàng. Không những giết mà còn chặt đầu người ta.

Nhưng không sao cả, hắn sẽ nhanh chóng cứu sống Sở Thiên Hoàng. Sau đó mọi chuyện sẽ đi theo hướng mà hệ thống mong muốn, cũng chính là kết cục hoàn mỹ...

Rốt cuộc hoàn mỹ là gì đây. Đối với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mà nói, nếu như mình không xuất hiện ở thế giới này, có phải đó chính là hoàn mỹ? Đối với Cố Thiên Thụ mà nói, có phải không xuyên đến nơi đây thì đó là hoàn mỹ chăng?

Cố Thiên Thụ không biết, hắn cũng đoán không ra. Hắn lại nghĩ tới cảnh tượng lúc trước Cố Lân Đường dùng một cành hoa bỏ đôi con sông — Chỉ cần một cành hoa là đã đủ để mang lại kỳ tích đi.

Cố Thiên Thụ đến bên cạnh giường, mắt nhìn về hướng mộ của Sở Thiên Hoàng, bắt đầu thì thầm nguyện — Hãy làm cho tất cả mọi chuyện nhanh chóng kết thúc, kết thúc đi.

Sở Thiên Hoàng, người nói đi?

82. Chương 82

Lúc cành hoa quế được sử dụng cũng là ngày Cố Thiên Thụ như chiếc đèn cầy cạn dầu.

Cố Thiên Thụ đã biết rõ điều này từ khi bước vào thế giới này. Nhưng hiện tại, hắn lại không thể không mạo hiểm — Theo như ý của hệ thống thì sau khi dùng cành hoa quế để hồi sinh Sở Thiên Hoàng thì tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cố Thiên Thụ hy vọng đó là một kết cục tốt đẹp. Nhưng sâu trong thâm tâm của hắn lại có một giọng nói không ngừng mách bảo — đừng tin lời hệ thống, người sẽ bị tên kia gạt.

Nhưng chuyện đã đến nước này rồi, không còn có con đường thứ ba để Cố Thiên Thụ lựa chọn.

Ba ngày sau, mới sáng sớm mà mưa đã nhỏ giọt.

Cố Thiên Thụ dậy sớm, sau khi ăn sáng xong thì nói với Sở Địa Tàng.

“Ta muốn thăm mộ Sở Thiên Hoàng.” Cố Thiên Thụ hỏi: “Được không?”

Sở Địa Tàng đặt đôi đũa xuống, mặt không đổi sắc nhìn Cố Thiên Thụ một cái, sau đó chậm rãi gật gật đầu. Hắn không biết tại sao Cố Thiên Thụ lại muốn đi thăm mộ Sở Thiên Hoàng. Hắn chỉ biết một điều, chỉ cần Cố Thiên Thụ không đề cập đến chuyện rời đi thì mọi chuyện sẽ ổn.

Sau khi được Sở Địa Tàng cho phép, Cố Thiên Thụ cầm ô bước ra ngoài, Sở Địa Tàng thì đi theo sau lưng hắn.

Tối qua mưa to cả đêm nên bùn đất dưới chân vô cùng ẩm ướt. Cảnh cây ngọn cỏ trong rừng đào được tưới nước cả đêm nên nhìn có vẻ sạch sẽ thoáng đãng.

Cố Thiên Thụ đi rất chậm, vừa đi vừa thương lượng chuyện khôi phục nội lực với hệ thống.

“Chờ đến khi người đến bên cạnh mộ Sở Thiên Hoàng, ta sẽ khôi phục lại nội lực cho ngươi.” Hệ thống nói: “Nhưng thời gian rất ngắn, ngươi phải biết nắm bắt cơ hội... Chắc chắn Sở Địa Tàng sẽ ngăn cản ngươi, nhưng không sao... Võ công của ngươi lại cao hơn hắn...”

Lời lẽ thật dụ hoặc lòng người. Cố Thiên Thụ cảm thấy hệ thống tựa như một mụ phù thủy ác độc đáng giận, không ngừng buông lời mê hoặc để dụ hắn nhảy xuống vực sâu. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể tin vào lời mụ phù thủy độc ác này thôi.

Mộ Sở Thiên Hoàng vẫn y như những gì Cố Thiên Thụ từng nhìn thấy, không hề có bia. Chỉ là một gò đất hơi nhô lên, chứng tỏ đây là một phần mộ.

“Sao không lập bia.” Cố Thiên Thụ hỏi.

“Hắn không muốn.” Sở Địa Tàng thản nhiên nói: “Nếu có thể, ngay đến cả mộ, hắn cũng không muốn lập.” — Chỉ muốn biến mất không lưu lại chút dấu vết nào trên thế giới này, cũng không thèm biết người ở lại có bao nhiêu thống khổ.

Đúng là một con người vừa cay nghiệt lại vừa ích kỷ.

Cố Thiên Thụ lẳng lặng cầm ô đứng trước mộ Sở Địa Tàng, cho đến khi hệ thống lên tiếng.

Hắn nghe thấy hệ thống nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Được rồi.” — Được rồi, người có thể khôi phục được nội lực.

Ngay sau đó, Cố Thiên Thụ cảm thấy đan điền như một bình nước rỗng được rót đầy nội lực. Hắn quay đầu lại nhìn Sở Địa Tàng – người đang không hiểu gì, lộ ra một nụ cười vô cùng xán lạn.

Sở Địa Tàng không rõ vì sao Cố Thiên Thụ lại cười như vậy, tim hắn sinh ra một dự cảm xấu. Sau đó... hắn nhìn thấy Cố Thiên Thụ giơ tay lên.

Đôi tay thon dài trắng nõn kia căn bản không giống bàn tay đã từng cầm kiếm, ánh sáng trắng sữa tụ tập lại trong lòng bàn tay — Mặt Sở Địa Tàng đỏ dần, yếu ớt nói: “... Người...”

Sở Địa Tàng đã đoán đúng, Cố Thiên Thụ đã khôi phục lại nội lực.

“Xin lỗi.” Lòng bàn tay Cố Thiên Thụ xuất hiện một cành hoa quế. Cành đen, lá xanh, cánh hoa nhỏ bé liếm tấm chàm trắng, là những đặc điểm quen thuộc mà Sở Địa Tàng từng nhìn thấy.

“Người... gạt ta?” Sở Địa Tàng vẫn đỏ dần, như là không thể chấp nhận được hiện thực.

“Không thể cứ để như vậy mãi được.” Cố Thiên Thụ nhìn Sở Địa Tàng, sau đó lại nhìn ngôi mộ đơn sơ của Sở Thiên Hoàng, nở nụ cười: “... Chúng ta nên chấm dứt cái luân hồi này thôi.”

Cái luân hồi khiến mọi người điên cuồng.

“...” Mặt Sở Địa Tàng ánh lên tia mê mang, hắn đỏ dần nhìn cành hoa quế trong tay Cố Thiên Thụ: “Người muốn giết ta, sau đó rời đi sao?”

“...” Nghe Sở Địa Tàng nói xong, Cố Thiên Thụ cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Hắn thở dài: “Không, ta chỉ là muốn hồi sinh Sở Thiên Hoàng thôi.” Nếu dựa theo kế hoạch của hệ thống thì việc hắn sắp làm tiếp theo chính là sẽ chấm dứt tất cả mọi chuyện.

Sở Địa Tàng không nói gì, như là hắn đã mất đi tất cả sức lực, ngay cả hít thở thôi cũng đã thấy khó khăn. Mưa từng tí tách bỗng trở nên nặng hạt, khiến gương mặt người đứng trước mặt trở nên mơ hồ.

Cố Thiên Thụ... vì sao người này lại làm hắn cảm thấy xa lạ đây.

Sở Địa Tàng nghĩ cái gì, Cố Thiên Thụ không biết. Hiện tại tất cả sự chú ý của hắn đều tập trung lên phần mộ của Sở Thiên Hoàng. Cành hoa quế tỏa ra ánh sáng trắng sữa, nhìn không hề giống vật ở nhân gian.

Cố Thiên Thụ cầm cành hoa, sau đó nhẹ nhàng nâng tay lên, lại chậm rãi thả xuống — Động tác vốn cực

kỳ nhẹ nhàng này nhưng trong mắt Sở Địa Tàng lại nặng tựa ngàn cân.

Mười mấy năm trước, hắc tận mắt nhìn thấy Cố Thiên Thụ dùng một cành hoa bồ đôi thiên địa. Mười mấy năm sau, hắc lại chuẩn bị chứng kiến một kỳ tích khác.

Ánh sáng mùa trắng càng ngày càng chói mắt. Ngôi mộ trước mặt bỗng nhiên nứt ra, bộ xương trắng của Sở Thiên Hoàng chậm rãi bay lên không trung. Sau đó... cành hoa quế... héo tàn.

Đóa hoa lấm tấm màu trắng chậm rãi héo rũ biến thành màu đen, cành lá cũng rớt xuống mặt đất. Cành hoa quế héo đi thì thân thể Sở Thiên Hoàng cũng xuất hiện biến hóa kỳ dị — Thân thể hắc bắt đầu sinh ra nội tạng, cơ bắp, làn da. Tựa như là một lần nữa nặn thành một con người. Cành hoa quế, thật sự có thể hồi sinh người chết.

Nhưng cái giá để hồi sinh lại không phải chỉ là cành hoa quế héo rũ.

Thân thể Cố Thiên Thụ dần dần trở nên nhạt nhòa, từ thật thể biến thành bán trong suốt — giống như là hạt cát bay theo gió.

“Cố Thiên Thụ!!!” Nhìn thấy mọi chuyện, Sở Địa Tàng vô cùng hoảng sợ. Hắc vội vàng nhảy qua muốn ôm lấy Cố Thiên Thụ nhưng lại không thể cảm nhận được thân thể của Cố Thiên Thụ.

“Cố Thiên Thụ, Cố Thiên Thụ!!!” Sở Địa Tàng gào thét, tâm trí như muốn điên loạn. Mắt hắc chảy dài nước mắt, mái tóc bạc phát phơ tán loạn theo gió — như một kẻ điên.

Cố Thiên Thụ lại nở nụ cười, hắc nói: “Không sao... sẽ không còn luân hồi nữa đâu.”

“Không, không...” Sở Địa Tàng không nhìn thấy Cố Thiên Thụ. Hắc nức nở như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì đó: “Đừng đi mà... đừng rời khỏi ta... đừng về mà... đừng gạt ta...”

“Ta sẽ không bao giờ lừa ngươi nữa đâu.” Mặt mày Cố Thiên Thụ hiện lên vẻ bình an pha lẫn mệt mỏi. Hắc muốn vươn tay ra sờ mặt Sở Địa Tàng nhưng lại phát hiện mình không thể chạm vào người nọ, vì thế chỉ có thể thở dài: “Ngươi không muốn tất cả mọi chuyện như chưa từng xảy ra sao?”

Không quen ta, không yêu ta, lại càng không cần phải trải qua luân hồi khủng bố này.

“Ta không hối hận.” Sở Địa Tàng ngây ngốc ngồi dưới đất, ánh mắt vô hồn nhìn nơi Cố Thiên Thụ biến thành ảo ảnh cùng Sở Thiên Hoàng sắp hồi sinh, ngơ ngác nói: “Ta không hối hận.”

Dù đã trải qua nhiều tra tấn như vậy, dù có bị người hận nhưng ta vẫn như trước, không hối hận.

“Xin lỗi.” Cố Thiên Thụ cảm nhận được điều gì đó, hắn nói: “Địa Tàng, hẹn gặp lại.”

“Đừng rời khỏi ta có được không.” Sở Địa Tàng biết mình không thể giữ Cố Thiên Thụ ở lại, hắn chỉ có thể cuộn mình thành một cục, vùi đầu vào trong đầu gối — Tựa như hắn đã từng làm ở thế giới ngưng đọng kia: “Đừng rời khỏi ta... Thiên Thụ.”

Đây là lời cầu xin.

Chợt Cố Thiên Thụ cảm thấy tim mình nhói đau, hắn thở dốc một tiếng. Lần đầu tiên hắn hoài nghi có thật sự là hắn chưa từng yêu Sở Địa Tàng hay không. Nhìn bộ dạng này của Sở Địa Tàng, hắn lại cảm thấy do dự.

“...” Cố Thiên Thụ không nói nên lời, hắn cũng không quyền hỏi hện.

Sau đó là cảnh, Sở Địa Tàng nằm thì thào còn Cố Thiên Thụ thì trầm mặc.

Cố Thiên Thụ giống như một cơn gió, biến mất vô tung vô ảnh. Chỉ còn phảng phất lại hương hoa quế ngay chớp mũi như muốn hắn cho Sở Địa Tàng biết, đã từng có người như thế tồn tại trên thế giới này.

“Ta... sao thế này?” Giọng Sở Thiên Hoàng vang bên tai Sở Địa Tàng: “Không phải ta đã chết rồi hay sao?”

“...” Sở Địa Tàng dờ dẫm ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt giống hệt hắn như đúc.

“Chúng ta bị bỏ lại.” Sở Địa Tàng nói: “Một lần nữa chúng ta lại bị hắn bỏ lại.”

Sở Thiên Hoàng ngạc nhiên, như là không hiểu Sở Địa Tàng nói gì. Một hồi lâu sau, hắn mới khàn khàn hỏi: “Hắn dùng cảnh hoa quế hồi sinh ta?”

Sở Địa Tàng không nói lời nào, chỉ trầm mặc nhưng đủ để Sở Thiên Hoàng biết được đáp án.

Bọn họ thật sự lại bị bỏ lại ở thế giới này sao? Ngay lúc Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nghĩ thế thì bọn họ nhìn thấy một luồng ánh sáng.

Một luồng ánh sáng từ bầu trời rơi xuống, thế giới như bị luồng ánh sáng này bổ làm đôi: mây đen, bầu trời, mặt trời.

Sau đó tất cả đều chậm rãi biến mất — cũng giống như sự biến mất của Cố Thiên Thụ.

“Chúng ta bị sao vậy?” Sở Địa Tàng nhìn tay mình, dờ dẫm hỏi.

“Người phải nên hỏi là thế giới này bị làm sao vậy.” Sở Thiên Hoàng nghiêng đầu: “... Nguyên rửa, được giải?”

Trong lúc hai người nói chuyện, thân thể cũng càng ngày càng mờ nhạt.

“Chúng ta sẽ đi đến thế giới của hắn à?” Sở Địa Tàng nhìn Sở Thiên Hoàng.

“Ta không biết.” Sở Thiên Hoàng thở dài: “Ta chỉ biết, nếu cho ta một cơ hội nữa...”

“Ta sẽ giữ hắn lại.” Lần này hai người đều cùng nói.

“Người không hối hận chứ?” Một người hỏi.

“Ta không hối hận.” Cùng một câu trả lời, cũng kiên định như nhau.

Bọn họ vì một người mà tồn tại — dù có bao nhiêu lần, dù có ở thế giới nào.

“Cuối cùng cũng không bị bỏ lại nữa.” Là một giọng nói mang theo ý cười thỏa mãn.

“Đúng vậy.” Cùng hắn rời đi, dường như cũng là một kết cục không tệ?

“Hắn sẽ đến đâu đây?” Một người cất tiếng hỏi.

“Hắn đi đến đâu... chúng ta sẽ đến đó...” Đây là đáp án cuối cùng.

Sau đó thân thể biến mất triệt để, thế giới vốn tràn đầy ánh sáng bỗng trở nên tối tăm.

Trong hỗn độn, một âm thanh vô cùng chói tai vang lên, dường như là đang lầm nhảm điều: “Đòe mòe, chơi đến mấy trăm lần mới có thể chơi ra kết cục hoàn mỹ. Ta nên khen người quá thông minh hay là quá ngu xuẩn đây?”

... Về vấn đề này sao, có lẽ đến cả người trong cuộc cũng không biết đáp án.

83. Chương 83: Halo Mí Cưng, Ta Đã Trở Về

Sở Thiên Hoàng nhìn thấy một vùng hỗn độn cùng trời cuối đất. Trong bóng tối vô biên, dường như hắn đã trở thành một con đom đóm nhỏ bé không đáng kể, giống như cô hồn phiêu tán giữa bóng tối yên tĩnh.

Khái niệm thời gian lúc này đã trở nên mơ hồ, Sở Thiên Hoàng cũng không biết đã qua bao, hỗn độn trước mắt nổ tung thành một luồng ánh sáng — Luồng ánh sáng kia từ từ lan tỏa, trở thành một vầng sáng thật lớn.

Sau đó, Sở Thiên Hoàng nhìn thấy mình trong vầng sáng kia — không những thế mà còn có Sở Địa Tàng và Cố Thiên Thụ.

Ba người bọn họ dường như đang nói chuyện gì đó. Hắn nhìn thấy ở thế giới trong vầng sáng, Cố Thiên Thụ không hề hận bọn hắn.

Cố Thiên Thụ cười, còn cười vô cùng xán lạn. Sở Thiên Hoàng nghe thấy một giọng nói vang lên: “Người yêu hắn à?”

Sở Thiên Hoàng không đáp, không phải hắn không muốn đáp lại mà là hắn không biết đáp án.

“Người có muốn ở chung một chỗ với hắn không?” Giọng nói kia tiếp tục hỏi: “Không bệnh không tật, bên nhau trọn đời.”

“Ta... có thể sao?” Sở Thiên Hoàng không cảm nhận được thân thể mình, hắn cảm thấy mình đã biến thành hồn ma. Về vấn đề này, có trả lời hay không, không hề quan trọng.

“Người có thể.” Giọng nói kia đáp: “Chỉ cần người muốn hay không thôi.”

“...” Sở Thiên Hoàng còn cho rằng hắn sẽ kiên định từ chối, nhưng đến lúc này, hắn mới nhận ra hắn không hề kiên định như hắn tưởng. Vĩnh viễn không nhìn thấy Cố Thiên Thụ, có lẽ sẽ không còn thống khổ nữa chẳng? Sở Thiên Hoàng nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản như hắn nghĩ — Yêu Cố Thiên Thụ, dường như đã trở thành một thói quen trong cuộc đời hắn.

Dù có luân hồi bao nhiêu lần, dù có là Sở Thiên Hoàng hay có là Trúc Chi Quân, Tu La... Hắn vẫn một lần lại một lần bước tiếp trên lối mòn cũ.

“Lần này sẽ không như thế.” Giọng nói kia lại vang lên: “Lần này là phần thưởng cho các người... Các người sẽ cùng hắn răng long đầu bạc.”

“...” Nhưng Sở Thiên Hoàng lại trầm mặc, hắn nhìn cảnh tượng trong vầng sáng, thở dài: “Chúng ta thật sự có thể trở lại quá khứ sao?”

Đương nhiên có thể, chủ nhân giọng nói cười lên quái dị — Vì các người đã chờ đợi quá lâu rồi.

Trong lúc Sở Thiên Hoàng đang trầm mặc thì vầng sáng kia bỗng nhiên vỡ vụn, như là tro bụi bay không bóng tối. Giống như một con đom đóm, đại biểu cho hy vọng cùng tương lai.

Sở Thiên Hoàng cảm thấy nhức đầu kinh khủng — sau đó mất đi ý thức.

“Cuối cùng câu chuyện cũng kết thúc một cách hoàn mỹ, Cố Thiên Thụ tự nguyện ở lại thế giới này.” Sau khi Sở Thiên Hoàng biến mất trong hỗn độn, giọng nói kia nhẹ nhàng vang lên: “Luân hồi lần đầu tiên, hắc lựa chọn kết cục sai lầm.” Mà ở kết cục cuối cùng, nếu Cố Thiên Thụ không sử dụng cành hoa quế để quay lại điểm khởi đầu thì tên kia sẽ không có khả năng tự nguyện ở lại nơi đây.

Vì ở thế giới cuối cùng, Cố Thiên Thụ không hề yêu thế giới này. Đã không yêu, nếu còn ép hắc ở lại thì đó chính là một kết cục thâm hiểm.

Nhưng giờ thì đã kết thúc, mọi chuyện đều quay trở lại điểm khởi đầu — Nói đúng hơn, không phải là điểm xuất phát mà là khoảnh khắc mà bọn họ đều chờ mong đã lâu.

Sau khi Cố Thiên Thụ lựa chọn trở về viếng mộ mẹ mình, sau khi chờ đợi Cố Thiên Thụ đến mấy trăm năm, đến khi Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều cho rằng người nọ không trở về, bởi thế mới cảm thấy tuyệt vọng đối với thế giới này.

Nếu vậy, trước khi bọn họ tuyệt vọng, Cố Thiên Thụ trở lại thì sao đây? Trong bóng tối, vang lên một giọng cười sắc nhọn, sau đó tan biến trong hỗn độn vô biên.

Tháng bảy, không biết Cố Thiên Thụ đã rời nơi đây bao lâu rồi.

Sở Địa Tàng bưng tỉnh, đang lúc hắc định bụng ngủ tiếp lần thứ tư thì cảm giác được thời gian đang trôi qua.

Ba ngày ngưng đọng như một cơn ác mộng ngắn ngủi, ánh mặt trời lên cao, tiếng rao bán nhộn nhịp truyền vào.

“Hồ lô đây, ai mua hồ lô không.” Kẻ bán hàng rong khiêng cây hồ lô đi ngang qua người Sở Địa Tàng, bị Sở Địa Tàng gọi lại.

“Bán cho hai cây.” Sở Địa Tàng lấy tiền đồng ra, tiền trao cháo múc.

Lớp đường mỏng bao quanh sơn tra chua, hương vị chua ngọt xông vào khoang miệng Sở Địa Tàng. Hắc hít một hơi thật sâu, lúc này mới cảm thấy mình đang sống. Đợi hắc lấy lại tinh thần thì mới phát hiện ra Sở Thiên Hoàng đang ăn bánh trôi trong một quán mì không xa.

“Anh hai.” Sở Địa Tàng đi tới, tay phải còn hồ lô đường. Từ nhỏ hắn đã sống ở Kinh thành nên rất ít ăn mấy thứ đồ ăn vặt này, cầm trong tay còn cảm thấy ngại ngùng.

Nhưng Sở Thiên Hoàng lại không chú ý đến mấy chuyện nhỏ này, nghiêm nghiêm túc túc ăn bánh trôi của mình. Sở Thiên Hoàng rất ít khi đụng đến loại thức ăn ngọt như thế này nhưng hôm nay là ngoại lệ, hắn ăn cả một chén lớn.

Trong khi thời gian bị ngưng đọng, nếu nói không hoảng sợ thì quá giả tạo, sự tín nhiệm Cố Thiên Thụ đã hoà tan đi sự khủng hoảng trong lòng — bọn họ vô cùng tin tưởng Cố Thiên Thụ nhất định sẽ trở về.

Người yêu của bọn họ, sẽ không để bọn họ thất vọng.

“Ừ, mai chúng ta đi tìm hắn đi.” Cố Thiên Thụ từng nói, nếu hắn về mà không thấy bọn họ thì sẽ tự mình về Tây Vực. Thế nên sau khi cảm nhận thời gian trôi qua, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng tính đi Tây Vực.

“Được.” Sở Địa Tàng thấy Sở Thiên Hoàng ăn ngon lành, cũng bắt đầu gặm hồ lô đường trên tay. Gặm được một nửa, hắn do dự một lát vẫn nói: “Chúng ta có nên nói chuyện xảy ra ba ngày hôm nay cho hắn biết không?”

“Không cần thiết.” Sở Thiên Hoàng nuốt viên bánh trôi xuống: “Hắn từng nói hắn sẽ không đi nữa.”

Nếu không đi nữa thì không cần phải để hắn lo lắng làm chi.

“Ồ.” Sở Địa Tàng cũng không dị nghị, ăn hồ lô đường xong liền lên ngựa rời đi.

Bên này bọn họ đang khởi hành vội vã, lại không biết bên kia Cố Thiên Thụ đang phát điên.

Cố Thiên Thụ nhớ rõ mình về viếng mộ mẹ thôi mà, rồi bảo hệ thống đưa mình trở về — Không hề gián đoạn chỗ nào cả, vậy thì có ai nói cho hắn biết, hình xăm song đầu xà trên người hắn là cái quỷ gì?!

Nếu không phải nó ở trên người hắn thì Cố Thiên Thụ còn có tâm tình thưởng thức hình xăm khêu gợi này một phen. Nhưng lúc này hắn lại thấy ngứa răng ngứa lợi — Nếu cái này bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nhìn thấy thì... ôi thần linh ơi, hắn nói hắn không có ngoại tình thì bọn họ có tin không?

Dù bọn họ có tin hay không thì chính bản thân Cố Thiên Thụ cũng không thấy đáng tin. Hắn lại không thể nói mình rảnh rồi sinh nông nổi tự mình xăm nha? Nghĩ đến đây, Cố Thiên Thụ chỉ muốn che mặt thở dài.

Tuy nội tâm đã bị một vụn con thảo nê mã giày xéo, nhưng bên ngoài vẫn cao quý lãnh diễm — Ít nhất thì lúc hộ pháp Loan Thanh phụng mệnh tiến vào thì nhìn thấy Cố Thiên Thụ đang cos thành người suy tư.

“Tôn thượng, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cầu kiến.” Loan Thanh quỳ xuống nói.

“... Ha.” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc lên tiếng.

“...” Loan Thanh không còn lời gì để nói, hắn lại không có công lực thâm hậu như Sở Địa Tàng biết được hàm nghĩa trong nhất cử nhất động cùng ánh mắt của Cố Thiên Thụ. Cố Thiên Thụ ha một tiếng là có ý gì?

“Cứ để bọn hắc chờ đi.” Cố Thiên Thụ còn chưa nghĩ ra cách giải quyết về hình xăm trên người mình, vì thế liền nhốt bọn họ bên ngoài một lát.

“...” Gương mặt sau lớp mặt nạ của Loan Thanh hơi vặn vẹo một chút — Sau đó hắc nói: “Dạ.”

Nhìn Loan Thanh rời đi, Cố Thiên Thụ lại càng lo âu. Hắc hỏi: “Hệ thống, hình xăm trên người ta là sao đây? Người mau bước ra giải thích cái coi!”

“Sao ta biết được.” Hệ thống rất là vô tội: “Cũng không phải ta xăm cho người.” — Ai xăm thì đi tìm người đó đi.

“Vậy làm sao bây giờ.” Cố Thiên Thụ muốn cắn nát răng nanh.

“À, ta có một vài chuyện muốn nói với người.” Hệ thống nói: “Ta sắp đi nha.”

“Cái gì?” Cố Thiên Thụ không kịp phản ứng lại.

“Ta nói —” Hệ thống kéo dài: “Ta sắp rời đi, đồ ngốc.”

“...” Cố Thiên Thụ sửng sốt, đây là lần đầu tiên hệ thống nói hắc là — đồ ngốc.

“Người mới là đồ ngốc, cả nhà người mới là đồ ngốc.” Cố Thiên Thụ vỗ bàn, nhảy dựng lên: “Đồ hệ thống ngu ngốc! Không phải ta chỉ về nhà thôi sao, người liền quát cho ta một hình xăm, người muốn ta bấm tay người đúng không?”

“Người bấm đi, bấm đi.” Hệ thống vẫn tiện như trước.

“...” Cố Thiên Thụ đập bàn — Vì thế cái bàn liền sống thọ và chết tại nhà.

“... Đây, ta nói thật đó.” Hệ thống nói: “Ta đi rồi thì người phải sống cho tốt đó. Nếu có chuyện gì hay hay xảy ra thì cũng không có ta giúp người nữa đâu.”

“Gi?” Cố Thiên Thụ không hiểu được hệ thống đang nói gì.

“Không có gì.” Hệ thống nói: “Nhớ, nhất định phải răng long đầu bạc — đừng vì thận hư mà trắng niên mất sớm.”

“...” Bị miệng tiện của hệ thống làm nghẹn họng.

“Ta đi đây.” Hệ thống nói.

“Này, người đi cái gì, người muốn đi đâu?” Cố Thiên Thụ hét.

“Đi tìm kí chủ kế tiếp ...” Hệ thống thở dài, vẫn không nói ra câu sau — nó đã chôn chân ở đây hơn mấy trăm năm rồi.

“Hả? Đi?” Ở trên thế giới này, quan hệ giữa hệ thống và Cố Thiên Thụ vẫn rất tốt. Thấy hệ thống sắp rời đi, Cố Thiên Thụ có chút luyến tiếc: “Không tám với nhau thêm vài câu sao?”

“...” Bỗng, hệ thống thấy hận mình có mắt làm chi — sao lại có thể có mắt như mù mà chọn phải tên kí chủ đầu gỗ như thế chứ!!!

Sau đó, Cố Thiên Thụ cảm thấy như có cái gì đó rời khỏi thân thể hắn.

“Nè... đi thật rồi à.” Cố Thiên Thụ ngơ ngác hỏi một câu: “Hệ thống?”

Không ai đáp lại.

“Aiz, đi thật rồi...” Ngay lúc Cố Thiên Thụ chuẩn bị thương xuân bi thu thì bỗng nhớ ra cái gì đó. Lúc này, hắn nhảy dựng lên gào thét: “— Đòe mòe, người còn chưa xóa đi cái hình xăm trên người ta mà, còn có hạn chế 139 từ nữa... Người cứ như thế mà đi sao hả hả hả!”

Vắng lặng.

Ôm tâm tình sung sướng đào hố cho Cố Thiên Thụ nhảy để trả thù vụ Cố Thiên Thụ đã đào hố cho nó nhảy suốt mấy trăm năm qua...

“Mệ, lần sau có chọn thì nhất định phải xem trước người nọ chơi game thế nào rồi mới ký sinh!”

THE END

84. Chương 84: Người Đã Hủy Di Cơ Hội Để Ta Làm Người Tốt...

Hệ thống... Họ Hệ tên Thống, là một AI thực ưu tú.

Ở trong ngành bọn nó, nó chính là đứa con được lãnh đạo yêu nhất — Bởi vì nó hoàn thành nhiệm vụ luôn mau lẹ, sạch sẽ. Lần nào cũng có thể trợ giúp kí chủ tìm được điểm kết trong sinh mệnh — Được rồi, dùng một cách nói khác chính là nó rất tiện. Lần nào cũng có thể làm cho kí chủ cam tâm tình nguyện ở lại cái thế giới cực khổ lao碌 kia.

Nhưng với một công nhân luôn thành công thuận lợi trong mọi mặt như nó lại gặp phải một suy sụp lớn nhất trong đời — Đúng vậy, nó gặp Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ. Trước khi gặp phải những chuyện sốt ruột đó thì hệ thống vẫn không thể nhìn ra được Cố Thiên Thụ lại có thể cố chấp như một tảng đá — Không, cho dù có là đá thì khi đứng trước mặt Cố Thiên Thụ cũng chỉ là ruồi muỗi!

“Ta muốn trở về.” Kiên trì muốn trở về của Cố Thiên Thụ có thể nói là gian ngoan không đổi, làm hệ thống hận đến nổi không thể trực tiếp xông ra quất lên đầu hắn vài cái.

“Người trở về làm gì?” Hệ thống không thể không nói theo lời kịch bản, chỉ có thể kiên nhẫn khuyên bảo Cố Thiên Thụ, muốn hắn bỏ cái chủ ý này đi: “... Người không yêu Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng sao?”

“Yêu chứ.” Cố Thiên Thụ trả lời vô cùng đương nhiên, không một chút rối rắm: “Nhưng không phải người đã nói là ta có thể trở về sao.”

“.....” Hệ thống, nó rất muốn nói cho Cố Thiên Thụ biết, cái gọi là trở về kia có nghĩa là gì. Nhưng nó không thể nói được, cũng không thể nói dối. Vì thế, khi vào tai Cố Thiên Thụ liền trở thành — có thể trở về.

Khuyến bảo không có hiệu quả, hệ thống quyết định buông tha chữa trị cho Cố Thiên Thụ. Nó nghĩ, dù sao cũng còn nhiều thời gian, để Cố Thiên Thụ chịu khổ một chút cũng không phải là không tốt. Vì thế nó liền cho Cố Thiên Thụ trở về.

Đây là quyết định sai lầm nhất của hệ thống trong cuộc đời này — không có cái thứ hai.

AI nào biết vì chọn sai một lần lại khiến cho ba người đau khổ dây dưa cùng AI thêm mấy trăm năm.

Sau khi Cố Thiên Thụ đi, thời gian vốn nên ngừng lại nhưng vì bị Cố Thiên Thụ ảnh hưởng nên xuất hiện BUG lên Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, khiến hệ thống cực kỳ đau bi — Thời gian của bọn họ không ngừng vẫn trôi qua.

Hệ thống không phải người, thế nên nó không thể cảm nhận được cảm giác của anh em Sở gia là như thế nào. Nhưng nó lại mơ hồ cảm nhận được niềm xấu — Mọi chuyện không hề đơn giản giống như nó nghĩ.

Hệ thống đã đoán đúng, chẳng những đoán đúng, mà còn vô cùng chính xác — Cố Thiên Thụ và đôi song sinh Sở gia đã rơi vào một vòng tuần hoàn vô cùng quỷ dị.

Mới đầu nó còn muốn thử thay đổi kết cục nhưng sau đó nó phát hiện — nó bất lực.

Cố Thiên Thụ đã đi vào một vòng tuần hoàn chết. Một là xuyên vào không đúng thời gian, hai thì không đúng địa điểm, hoặc vất vả cố gắng sống đến cuối những vẫn đưa ra một quyết định — trở về.

“Rốt cuộc ngươi về làm gì?” Hệ thống đã tuyệt vọng đối với kẻ gian ngoan mất linh như Cố Thiên Thụ. Nó cảm thấy nếu nó có thân thể thì nhất định nó sẽ ôm đùi Cố Thiên Thụ khóc rống lên: “Nơi đó có ai chờ ngươi sao!”

“Có chứ.” Cố Thiên Thụ trả lời vô cùng thuần thực, như là đã trả lời vô số lần. Hắn nói: “Ta nhớ... có người đang chờ ta.”

“...” Hệ thống nghe nói thế, lại trầm mặc. Lần đầu tiên nó bắt đầu nghi ngờ quyết định của mình — lúc trước để Cố Thiên Thụ trở lại thế giới kia, là đúng sao.

Vì Cố Thiên Thụ cứ trở về mãi nên khiến Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không ngừng vặn vẹo. Cuối cùng, đến cả hệ thống cũng không đành lòng nhìn nữa.

Ở thế giới thứ nhất, phụ thân Sở Thiên Hoàng là một người thích trêu người khác. Đúng vậy, trêu — hệ thống học được từ này từ Cố Thiên Thụ.

Một nhà ba người vô cùng hạnh phúc, trừ chuyện bị kẻ thù bắt đi một đứa con trai thì hầu như không hề có bất cứ phiền não nào. Trong môi trường như thế, Sở Thiên Hoàng trưởng thành thành một khiêm khiêm quân tử. Còn phụ thân Cố Thiên Thụ – Cố Uyên, cũng không phải mà một quái vật lãnh huyết vô tình.

Là một thế giới tốt đẹp đến cỡ nào. Dù có là Chúc Thanh Trạch, Ân Túy Mặc, hay những pháo hôi, đã tương du thì đều có cuộc sống hạnh phúc thuộc về mình. Quả thực giống hệt như trong tiểu thuyết.

Khoảnh khắc tươi đẹp đó lại gặp lại sự lựa chọn sai lầm.

Đến khi nội dung bị vặn vẹo thì hệ thống đã không biết nên nói thế nào cho phải.

Số phận phụ thân Sở Thiên Hoàng đã thay đổi sau khi bị phụ thân Cố Thiên Thụ quấy rầy, lại còn trình diễn một mối yêu hận tình thù. Nội dung kia quả thực máu cún đến nỗi khiến hệ thống hận không thể chọt mù hai mắt của mình.

Trời ạ, chẳng lẽ cứ càng luân hồi thì thế giới càng gay sao? Đến đây, thậm chí hệ thống kinh hồn táng đảm bắt đầu hoài nghi lần luân hồi tiếp theo rất có thể cả đàn ông trên thế giới này sẽ trở thành gay hết.

Khác với hệ thống, Cố Thiên Thụ thì không biết gì hết.

Cũng vì không biết nên mới vô cùng bình tĩnh. Có khi hắn sẽ là bạn với Sở Thiên Hoàng, lại có khi là kẻ thù... Nhưng cho dù có thể nào thì cũng không thể trốn thoát được kết cục — luân hồi.

Hệ thống triệt để phát điên, nó quyết định phải nhúng tay vào chuyện này!

Vì thế lại thêm một lần luân hồi, hệ thống quyết định ngăn cản hành vi trả thù xã hội của Cố Thiên Thụ.

Dưới hành vi như cổ vũ của hệ thống, cuối cùng Cố Thiên Thụ cũng không có xuyên đến lúc đang đánh nhau, hay bị một sinh vật kỳ quái nào đó một kích tất sát — Hắn bình tĩnh xuyên đến bên bờ sông, bình tĩnh tiếp nhận tất cả mọi chuyện.

Ừm, đây là một khởi đầu tốt... hệ thống nghĩ. Lỡ như lúc này Cố Thiên Thụ thông suốt...

Nhưng không chờ hệ thống ảo tưởng xong, Cố Thiên Thụ liền nói, hắn muốn về nhà.

Về nhà cái beep... Sau khi nghe thế, xem chút nữa là hệ thống văng tục rồi. Nhưng nhờ đạo đức nghề nghiệp ngăn cản nên nó mới có thể nhẫn nhịn hạ giọng xuống, cắn răng nói với Cố Thiên Thụ — Được chứ, đương nhiên ngươi có thể về nhà.

Chỉ cần có hai người yêu người đến sống đi chết lại thì ta cho ngươi về.

Cố Thiên Thụ cực kỳ vui vẻ đồng ý.

Vui đi, cứ vui vẻ đi. Hệ thống ngồi trong góc vừa nhìn Cố Thiên Thụ vừa đếm năm — tiện thể còn đào hố hại kí chủ của mình một phen. Giờ không lo vui thì sau này sẽ không thể vui được nữa đâu.

Hệ thống đúng, hắn đúng là đã sụp xuống cái hố do nó đào. Dưới tác dụng của hệ thống mị hoặc, Cố Thiên Thụ chẳng những không ngừng phạm sai lầm mà còn làm cho Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng ăn tươi nuốt sống hắn.

Ha, kết cục này thật đẹp, hệ thống không chút phụ trách nghĩ — Người nhìn đi, đúng là không thấy quan tài thì không đổ lệ mà. Nếu ngày trước ngươi nghe lời ta thì... hừ hừ.

Sự thật chứng minh, dưới guồng quay luân hồi không ngừng, không chỉ có Sở Thiên Hoàng hắc hóa mà ngay cả hệ thống không có một chút cảm giác tồn tại này cũng thế.

Từ một AI đạo đức trọng danh dự đã trở thành một AI đáng khinh. Hệ thống cũng có xúc động muốn gạt lệ — dù phim rất phần khích nhưng cũng không chịu nổi diễn viên một màu và kết cục như nhau.

Hệ thống sa đoạ càng thêm dốc sức, lần thứ hai đào hố cho Cố Thiên Thụ nhảy — nó thông đồng với Sở Thiên Hoàng.

Thật ra hệ thống đã phạm quy khi tham dự vào nội dung vở kịch, nhưng xét thấy Sở Thiên Hoàng đã là BUG nên hệ thống cũng mặc kệ. Nó chẳng những giúp Sở Thiên Hoàng khôi phục lại ký ức, mà còn giết giấy hẩn đi chết.

“Người chết đi. Nếu người không chết mà còn yêu Cố Thiên Thụ thì làm sao đây.” Hệ thống rất có điểm tận tình khuyên bảo hướng vị: “Nếu người lại bị bỏ lại, thời gian sẽ ngưng đọng.”

Vì thế Sở Thiên Hoàng liền nghĩa vô phản cố đi chết.

Nói thật, hệ thống cũng không nghĩ tới lời khuyên bảo của nó lại thuận lợi đến vậy, nó còn cho rằng Sở Thiên Hoàng sẽ phân vân hồi lâu.

Ừm, tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch. Hệ thống tiếp thu thôi miên mình, nó lại phạm quy lần nữa giúp Cố Thiên Thụ khôi phục lại ký ức.

Hành vi này khiến hệ thống bị sếp mắng một trận, không những bị phạt tiền mà xem chút nữa là bị đuổi việc — Nhưng không sao cả, hệ thống thề, nếu nó cứ bỏ mặc nữa thì không biết chừng thế giới này sẽ trở thành thế giới biến thái hay gay mất thôi. Tuy AI không có giới tính cố định nhưng hệ thống kiên định cho rằng mình là trai thẳng.

Trả một cái giá đắt đỏ, cuối cùng hệ thống cũng tìm được cơ hội thay đổi. Nó bắt đầu thúc giục Cố Thiên Thụ đi hồi sinh Sở Thiên Hoàng.

Đúng vậy, chỉ có sử dụng cảnh hoa quế thì mới có thể giải được tử cục này mà thôi.

Mèn đét ơi, ta đúng là thiên tài. Nghĩ vậy, hệ thống nhìn Cố Thiên Thụ dùng cảnh hoa quế hồi sinh Sở Thiên Hoàng, nhìn thế giới này từ từ tan biến, nhìn bọn họ trở về điểm khởi đầu.

Cố Thiên Thụ vẫn là thành chủ cao lãnh kia, nhưng lần này hẩn không vứt bỏ Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng mà là trở lại thế giới ngưng đọng.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cũng không có ở thế giới kia mà hắc hóa, mà cùng Cố Thiên Thụ rằng long đầu bạc, làm bạn một đời.

Kết cục hoàn mỹ, là hình ảnh mà tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy.

Đột nhiên hệ thống lại có cảm giác giống như người cha gả con gái, nó xoa xoa đôi mắt không có một chút nước mắt nào, từ biệt Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ còn đang rối rắm về hình xăm kỉ niệm và hạn chế 139 từ mà hệ thống để lại, hoàn toàn không cảm giác được thương cảm của hệ thống.

Đến khi Cố Thiên Thụ nhận ra thì hệ thống đã rời đi —rất cục nó cũng có thể đi rồi.

Hệ thống thề, đây là kí chủ mà nó thấy đau bị nhức trứng nhất, không có nhất chỉ có hơn. Sau này nhất định nó sẽ chọn một kí chủ có thể dễ dàng thay đổi chủ ý, kiên quyết không chọn kí chủ như Cố Thiên Thụ nữa.

Vì thế hệ thống bắt đầu tiếp tục công việc của mình. Lần này nó chọn một anh chàng đẹp trai, nghe nói là một ngôi sao — Lúc anh ta tự sát thì nó cứu anh ta, kéo vào một thế giới khác.

Nhưng hệ thống lại không biết cái gì gọi là tự ném đá vào chân mình.

Anh đẹp trai kia nói, ta không cần ai cả, chỉ cần người. Một là người cùng ta một chỗ, hai là ta tự sát.

“...” Hệ thống.

Giỡn hả ba? Hình như anh đẹp trai không hề nói giỡn.

“...” Hệ thống không nói lời nào, chỉ muốn khóc — Đột nhiên nó phát hiện, chắc cả đời này nó sẽ không trốn thoát khỏi vận mệnh làm gay. So với tên phúc hắc trước mắt thì Cố Thiên Thụ tốt hơn nhiều lắm!!

“Ừm, cứ vậy đi.” Anh đẹp trai cười, còn cười vô cùng xán lạn — Cười đến nỗi hệ thống xem chút nữa là khóc thét lên.

85. Chương 85: Tác Giả Thật Đói

“Người không thấy mình nên giải thích một chút à?” Người đàn ông tỏ vẻ nghiêm túc — rất ít khi thấy hần nghiêm túc như vậy. Mà bên cạnh, một người đàn ông khác cũng có gương mặt y hệt người kia cũng cùng chung biểu tình.

Cố Thiên Thụ không tỏ vẻ gì, hần trầm ngâm một hồi rồi mới nhẹ nhàng hỏi: “Không thích?”

“...” Yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến người thấy bất an. Đến khi Cố Thiên Thụ cho rằng im lặng chính là

đáp án phủ định tốt nhất thì người đàn ông kia lại nở nụ cười. Hắn nói: “Đây là kinh hỉ mà người dành cho chúng ta sao?”

Cái này... xem như đã thông qua đi. Sau khi từ thế giới của mình trở về, Cố Thiên Thụ đã bắt đầu rối rắm về hình xăm song đầu xa trên người mình. Rối rắm đã lâu mà cũng không có thể nghĩ ra lí do gì hay, vì thế đành phải lừa dối để qua cửa —

“Ai xăm.” Ở thế giới này, Sở Thiên Hoàng không hề quái dị như ở thế giới kia nhưng cũng không phải là đối tượng dễ bị lừa. Hắn nở nụ cười như có như không: “Hay nói đúng hơn là...”

Người đã cho ai nhìn thấy thân thể của mình hả? Tuy không nói câu sau nhưng cả ba người có mặt tại đây đều hiểu.

Cố Thiên Thụ vẫn không lộ ra biểu tình gì nhưng trán đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hình như hắn đang do dự, lại như đã hạ quyết tâm, sau đó phun ra ba chữ: “Mẹ ta.”

Nghe thế, ánh mắt Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều xuất hiện sự kinh ngạc vô cùng rõ ràng — mẫu thân Cố Thiên Thụ?

Đây vốn là câu trả lời không khiến người vừa lòng nhưng điều đáng kinh ngạc chính là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều không hỏi thêm gì nữa.

Mấy ngày không gặp, đôi song sinh Sở gia đã bắt đầu nhớ người họ yêu.

“Thiên Thụ.” Sở Thiên Hoàng biết tính Cố Thiên Thụ, là người chỉ ăn mềm không ăn cứng. Vì thế hắn tiến lên nhỏ nhẹ ôn nhu nói, cộng thêm gương mặt xinh đẹp kia khiến Cố Thiên Thụ không thể nào từ chối được: “Đêm nay ta cùng ngươi, có được không?”

“...” Cố Thiên Thụ đang chuẩn bị gạt đầu thì lại chú ý đến nơi Sở Địa Tàng vừa đứng.

Sở Địa Tàng không những ít biểu lộ cảm xúc mà còn rất ít nói. So với người hoạt bát sôi nổi như Sở Thiên Hoàng thì hắn y như một khúc gỗ. Cũng chính vì thế, Cố Thiên Thụ thâm hiểu trong lòng — Nếu nói trên thế giới này chỉ còn lại có một người không phản bội hắn thì người đó nhất định là Sở Địa Tàng.

Nghe Sở Thiên Hoàng yêu cầu, Sở Địa Tàng cũng không nói gì, nhưng ánh mắt lại hiện lên vẻ tủi thân khiến lòng Cố Thiên Thụ tan nát. Làm những lời Cố Thiên Thụ định nói liền nuốt ngược trở lại.

“Thiên Thụ.” Sở Thiên Hoàng tiến bên cạnh Cố Thiên Thụ, nhẹ nhàng hôn lên mai tóc hắn. Sở Thiên Hoàng cao hơn Cố Thiên Thụ một chút nên khi làm động tác này nhìn có vẻ thâm tình ôn nhu, giọng lại vừa thấp vừa trầm: “Người không nhớ chúng ta à?”

Cố Thiên Thụ yên lặng nuốt xuống một ngụm nước miếng, nửa ngày sau mới phun ra một chữ: “Nhớ.”

“Vậy người không muốn chúng ta cùng người sao?” Khóe mắt Sở Thiên Hoàng khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ mỉa mai hoặc mỉa mai không hề có: “Hừm?” — Một tiếng hừm này từ tính vô cùng, lại pha lẫn hương vị khêu gợi gọi mời.

Xem chút nữa là Cố Thiên Thụ cứng rồi, đương nhiên là hấn cắn răng nhịn được —

Nhưng Sở Thiên Hoàng lại không định buông tha Cố Thiên Thụ. Hấn giơ tay lên, nhẹ nhàng sờ sờ hình xăm đầu rắn trên cần cổ Cố Thiên Thụ, thở dài: “Nếu người muốn thì cũng nên tìm ta hay Sở Địa Tàng mới phải.” — Những lời này, có hương vị một ý mà hai nghĩa.

Muốn, muốn cái gì. Là nói đến hình xăm trên người Cố Thiên Thụ hay là chỉ những thứ khác. Sở Thiên Hoàng cười vô cùng ái muội, ánh mắt giống như là muốn lột sạch hết quần áo trên người Cố Thiên Thụ.

Cố Thiên Thụ chịu không nổi nữa, hấn đứng lên đi chỗ khác, không cho Sở Thiên Hoàng có cơ hội đùa giỡn hấn nữa.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại không cần lại, chỉ vô cùng tủi thân nhìn Cố Thiên Thụ. Ánh mắt kia xem chút nữa là làm Cố Thiên Thụ ngã nhào.

Chờ đến Cố Thiên Thụ rời đi, hai người mới nói chuyện với nhau.

“Hình xăm kia rất quen thuộc.” Sở Thiên Hoàng mị mị mắt, hình như đang nghiêm túc tự hỏi rốt cuộc là thấy hình xăm con rắn trên người Cố Thiên Thụ ở đâu: “... Người nhớ không?”

“Chưa thấy qua.” Sở Địa Tàng rất tự tin về điểm này, nhưng hấn cũng nhận ra được hàm nghĩa trong lời nói của Sở Thiên Hoàng — Hình xăm trên người Cố Thiên Thụ rất quen thuộc, tuy không nhìn thấy toàn bộ hình xăm dưới lớp quần áo nhưng lại có thể tưởng tượng ra nó như thế nào. Đó cũng là nguyên nhân mà hai huynh đệ lại buông tha Cố Thiên Thụ.

Hai người liếc nhau, như đang xác nhận cảm giác của đối phương. Sau khi nhận thấy cảm xúc của họ giống nhau thì Sở Thiên Hoàng cười. Nụ cười của hấn nhìn rất nho nhã, khóe miệng nhếch lên hàm ý cười thân thiết như đại ca nhà bên: “Đi?”

“Đi.” Đương nhiên Sở Địa Tàng hiểu Sở Thiên Hoàng có ý gì.

Vì thế, sau khi Cố Thiên Thụ rời đi không lâu thì hai người cũng nổi gót đi theo.

Tối hôm đó, Cố Thiên Thụ mất ngủ — bị hai người thay nhau áp đảo cho đến khi thấy ánh rạng đông phía chân trời mới được phép ngủ.

Bình thường thì bọn họ rất ít khi điên cuồng như hôm nay, tiểu biệt thắng tân hôn, hẳn có lẽ là muốn phát tiết nội tâm bất an, hoặc cũng có lẽ quá yêu Cố Thiên Thụ nên khiến Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng quyết tâm làm như không nhìn thấy Cố Thiên Thụ xin tha.

Hình xăm trên người Cố Thiên Thụ y hệt như những gì mà hai anh em từng hình dung — cả hai đều cảm giác đây quả thực giống nhau là bọn họ tự tay xăm lên vậy.

Nhưng bọn họ lại không làm thế, sau bọn họ có thể làm được chứ, để người yêu phải chịu đựng nỗi thống khổ này — ít nhất thì ở thế giới này là như vậy.

Đêm, xem chút nữa là Cố Thiên Thụ chết trên giường. Mặt sau đã yếu ớt đến nỗi khiến hắn phải vứt bỏ rựa để xin tha. Bình thường khi hắn mở miệng thì đôi song sinh sẽ mềm lòng buông tha, nhưng hôm nay thì không. Chẳng những không, Cố Thiên Thụ càng cầu xin thì lại càng bị đối xử thậm tệ hung tàn hơn.

Cuối cùng, tinh thần Cố Thiên Thụ đã không còn tỉnh táo nữa. Hắn vẫn vừa rơi lệ, vừa nhỏ giọng xin tha. Có lẽ vì thường ngày ít nói chuyện nên làm hắn không có thói quen hô to hay lớn tiếng. Cũng chính vì bộ dạng như vậy nên mới khiến Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng càng thêm phần chán, thú tính bồng bồng.

Vì thế Cố Thiên Thụ bị làm đến ngất xỉu, thậm chí ngay cả Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng mang hắn đi tắm mà hắn cũng không tỉnh lại.

Chiều hôm sau, khi mặt trời sắp xuống núi, ba người mới tỉnh lại.

Cố Thiên Thụ cảm thấy xương cốt mình như muốn rã ra từng mảnh, lại bị hung hăng ráp lại, đau nhức đến tột đỉnh. Dù có dùng nội lực giảm bớt nhưng vẫn có thể cảm nhận được thân thể khác thường.

Chẳng qua đây không phải là vấn đề khiến Cố Thiên Thụ đau đầu. Điều khiến hắn đau đầu chính là — Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng vẫn còn ôm hắn không buông, hiển nhiên là không muốn xuống giường.

Ban ngày tuyên dâm cái gì, thật sự không có vấn đề gì sao! Cố Thiên Thụ nảy lên xúc động muốn che mặt.

Đang nằm trên giường, Sở Thiên Hoàng tỉnh giấc. Hắn lười biếng ngáp một cái, nháy mắt ra hiệu với Sở Địa Tàng. Sở Địa Tàng hiểu rõ, bật động thanh sắc gật gật đầu.

“Thiên Thụ.” Sở Thiên Hoàng ôn nhu nói: “Người đã đáp ứng sau khi trở về... liền cùng chúng ta đến trung nguyên.”

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng nói: “Con trai thứ ba của Chúc Thanh Trạch đại nhân đây tháng, hắn mời ngài đến chung vui.”

“...” Cố Thiên Thụ im lặng — Thật ra không phải là hắn không muốn đến trung nguyên, nhưng lần trước

khi đến trung nguyên thì hầu như đã vượt qua trên giường một tháng trời!

Ở Tây Vực thì còn cố kị một chút về hình tượng cùng uy nghiêm thành chủ của hấn. Nhưng khi vừa đặt chân đến trung nguyên thì y như con ngựa hoang, hai huynh đệ này kẻ xướng người hoạ khiến Cố Thiên Thụ có dự cảm không hay.

“Thiên Thụ...” Kỹ thuật làm nũng của Sở Thiên Hoàng tuyệt đối là số một. Hấn khẽ hôn lên cằm Cố Thiên Thụ: “Người đã đồng ý với chúng ta...”

“Tôn thượng.” Sở Địa Tàng vẫn gọi Cố Thiên Thụ là tôn thượng, chẳng qua động tác lại không hề giống nô bộc chút nào, dọa Cố Thiên Thụ sợ đến mức dù eo đã mỏi nhừ nhưng vẫn phải đồng ý với yêu cầu vô lý của bọn họ.

“Ừm.” Một tiếng ừm này pha lẫn hương vị chịu nhục. Trên người Cố Thiên Thụ đều in hằn rất nhiều dấu vết mà huynh đệ họ lưu lại. Nếu hấn không đáp ứng bọn họ thì nhất định hai người kia sẽ không chút do dự lại đến một lần nữa.

Thận hư sẽ chết người đó — Cố Thiên Thụ thấm thiết thâm than trong lòng.

“Xăm rất đẹp.” Chiếm được câu trả lời vừa lòng, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều vui vẻ. Bọn họ nhìn nhau mỉm cười, sau đó bắt đầu một đề tài khác: “... Do mẹ người xăm thật sao?”

“...” Cố Thiên Thụ nghẹn họng, biết rõ còn hỏi...

“Không sao, chỉ cần người thích, chúng ta sẽ thích.” Sở Thiên Hoàng nhìn thấy Cố Thiên Thụ tỏ vẻ táo bón, nở nụ cười: “... Tôn thượng, ngài thích chứ?”

“...” Cố Thiên Thụ vẫn mặt không đổi sắc. Hấn vươn tay ra, không chút do dự véo một cái thật mạnh lên tay Sở Địa Tàng.

“...” Nằm không cũng trúng đạn, Sở Địa Tàng vô tội tỏ vẻ không hiểu.

“...” Nhìn đệ đệ nhà mình bị véo, mặt Sở Thiên Hoàng cứng lại.

Tuy thấy kỳ quái nhưng cả hai đều không động đậy, không nói gì cho đến khi Cố Thiên Thụ véo đã đời, Sở Địa Tàng mới nhếch môi một cái.

Lúc này Cố Thiên Thụ mới để ý đến biểu tình kỳ quái của cả hai. Hấn sững sốt, ánh mắt hiện vẻ ngại ngùng: “... Véo nhầm.”

“...” Sở Địa Tàng cảm thấy tay đau quá man.

“...” Sở Thiên Hoàng nghĩ, không sao véo sai thêm mấy lần thì càng tốt.

“Một lần nữa đi.” Cố Thiên Thụ cực kỳ vui vẻ tìm được tay Sở Thiên Hoàng, lần thứ hai dùng sức — Lúc này hoàn toàn có thể từ vẻ mặt của hắn mà nhìn ra, hắn thật sự dùng rất nhiều sức.

“...” Mặt Sở Thiên Hoàng vặn vẹo một chút.

“...” Bỗng nhiên Sở Địa Tàng cảm thấy tay hắn cũng không quá đau đớn như hắn tưởng.

Chờ đến khi Cố Thiên Thụ véo vừa lòng, tay Sở Thiên Hoàng đã xanh một mảnh. Vấn đề là trên cánh tay mà Cố Thiên Thụ đã véo, chỉ cần hơi vén tay áo lên một chút là có thể nhìn thấy vết xanh tím đó rồi.

“Đói.” Cố Thiên Thụ véo xong, nói một tiếng với Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng rồi tự đi kiếm thức ăn. Chờ đến khi hai huynh đệ ngốc nghếch định thần lại thì người đã đi mất.

“Mỗi lần người gọi hắn là tôn thường thì đều bị hắn đánh một trận.” Sở Địa Tàng nói.

“Quên thôi.” Sở Thiên Hoàng nhìn cổ tay mình: “... Lần sau... nhất định không quên nữa.”

Không quên nữa? — ta thấy là người cố ý thì có. Cố Thiên Thụ vừa nhét thức ăn vào miệng vừa oán hận nghĩ. Đối xử với Sở Thiên Hoàng thì nên vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng ý —

86. Chương 86: Ngọt Ngào, Người Cười Thật Ngọt Ngào

Không biết sao gần đây Cố Thiên Thụ lại cảm thấy không vui.

Hắn không vui thì không thích nói chuyện. Chẳng những không thích nói chuyện mà còn không thích người khác mở miệng nói chuyện.

Mỗi lần Sở Địa Tàng muốn nói cái gì đó, miệng còn chưa kịp mở, nhìn thấy ánh mắt Cố Thiên Thụ liền tiêu biến — vì thế bầu không khí giữa hai người càng ngày càng trầm mặc. Chẳng qua đối với Sở Địa Tàng mà nói, đây chẳng qua là do tôn thượng nhà hắn ngạo kiều mà thôi.

Không biết thời gian gần đây Sở Thiên Hoàng bận bịu cái gì mà đến hai ngày trước mới xuất hiện trước mặt Cố Thiên Thụ. Vừa đến cửa hắn liền nhìn thấy tổ hai người một ngày không nói quá 12 từ.

Bầu không khí này quả thật khiến người muốn nổi điên.

“Thiên Thụ, sao thế?” Đầu tiên Sở Thiên Hoàng hỏi Cố Thiên Thụ. Cũng như những gì hắn dự đoán, không nhận được bất cứ câu trả lời nào, chỉ nhận được một cái nhìn không có dao động — Nhìn hắn, tựa như đang một viên đá hòn sỏi không có sinh mệnh.

“...” Sở Thiên Hoàng im lặng đối diện với Cố Thiên Thụ một hồi, sau đó thất bại nã nê. Hắn quyết định từ bỏ Cố Thiên Thụ mà tìm Sở Địa Tàng thảo luận tình hình.

Nhưng Sở Thiên Hoàng nhanh chóng phát hiện, hắn tính sai...

“Địa Tàng, hai người các ngươi bị sao vậy?” Sở Thiên Hoàng hỏi Sở Địa Tàng.

“...” Sở Địa Tàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Sở Thiên Hoàng một cái, sau đó cúi đầu — Hành động kia khiến nụ cười Sở Thiên Hoàng cứng lại: “Địa Tàng?”

“...” Địa Tàng yên lặng lắc đầu.

“... Đây.” Sở Thiên Hoàng cảm thấy mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó rất quan trọng, hắn nói: “Sao hai người không nói cái gì hết vậy.”

Nghe Sở Thiên Hoàng hỏi, Sở Địa Tàng trầm mặc một hồi mới miễn cưỡng ghen ra một chữ: “Mệt.”

Sở Thiên Hoàng: “.....”

Được rồi, hồi ý thất bại, Sở Thiên Hoàng bắt đầu cùng trầm mặc với đồng bọn.

Bình thường, cơm đều do Sở Địa Tàng nấu, có khi còn hỏi Cố Thiên Thụ muốn ai cái gì. Tuy mấy ngày nay đều nấu cơm theo tâm tình nhưng không hề thiếu thịt, mặt Cố Thiên Thụ lại tròn thêm một vòng.

Bình thường thì không sao, đến khi đến bàn cơm thì không khí giữa ba người trở nên vô cùng quỷ dị — Kể thích tám chuyện trời đất như Sở Thiên Hoàng cũng chỉ đành ngậm ngùi yên lặng ăn cơm và lắng nghe tiếng nhai thức ăn.

Câu ‘ăn không nói, ngủ không ngáy’ cuối cùng cũng được thực hiện một cách hoàn mỹ ở đây.

Cơm nước xong, chính là thời gian tản bộ mỗi ngày. Lúc này bọn họ đang ở biệt viện Giang Nam, cảnh sắc chung quanh cũng không tệ lắm.

Bình thường thì Cố Thiên Thụ đi trước, Sở Địa Tàng nói bước theo sai, hai người ăn ý vô cùng — Không cho Sở Thiên Hoàng chút khe hở để chen chân vào.

Sở Thiên Hoàng quyết định không đi chọc người, mỗi ngày khi Cố Thiên Thụ vừa rời đi thì hẩn ở trong phòng thổi tiêu. Có câu dùng tiếng sáo để diễn tả tình cảm quá thức rất hợp phong cảnh, chỉ có điều — ‘Kỳ thanh ô ô nhiên, như oán như mộ, như khắp như tố. Dư âm niểu niểu, bất tuyệt như lũ. Vũ u hác chi tiềm giao, khắp cô chu chi ly phụ’*. Dù là loại người như Cố Thiên Thụ cũng nghe đến nổi mao cốt tung nhiên.

** Kỳ thanh ô ô nhiên, như oán như mộ, như khắp như tố. Dư âm niểu niểu, bất tuyệt như lũ. Vũ u hác chi tiềm giao, khắp cô chu chi ly phụ: Tiếng sáo nào nùng rên rỉ như sầu như thảm, như khóc như than. Dư âm vẫn còn lạnh lạnh, nhỏ tí như sợi tơ chưa đứt, làm cho con giao long ở dưới hang tối cũng phải múa mênh, người đàn bà thủ tiết ở một chiếc thuyền khác cũng phải sụt sùi. (Trích Tiền Xích Bích phú của Tô Thúc)*

Cố Thiên Thụ đi tản bộ về, lại còn phải nghe tiếng sáo hơn nửa tiếng, vì thế lại càng thêm không vui, lại càng thêm không muốn nói chuyện.

Đúng là một vòng tuần hoàn ác tính.

Không vui, ăn cơm cũng không ngon, đi dạo cũng không thích, ngay cả yêu yêu cũng không muốn.

Lần thứ hai bị Cố Thiên Thụ từ chối yêu yêu, hai người Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đã bắt đầu đi lên con đường hắc hóa.

“Hẩn không nói gì là do hẩn không vui. Còn ngươi, sao ngươi lại không nói lời nào hả!” Sở Thiên Hoàng thấy Sở Địa Tàng không đứng cùng một chiến tuyến với mình, bùng nổ oán giận: “Ngươi nói đi.”

Câu tiếp theo của Sở Địa Tàng lại khiến cho trái tim mong manh dễ vỡ cả anh trai mình tan nát đầy đất, chỉ nghe Sở Địa Tàng nói: “... Giữa chúng ta có gì để nói sao.”

... Ngươi đúng là có vợ quên anh, Sở Thiên Hoàng cảm thấy thật thương tâm.

“Rồi, rồi.” Sở Thiên Hoàng nản lòng thoái chí: “Sao giờ ngươi lại nói chuyện với ta?”

“...” Sở Địa Tàng không đáp, nhưng ánh mắt của hẩn lại nói cho Sở Thiên Hoàng biết được đáp án ẩn sâu trong lòng hẩn — Đòe mòe, đến ngay cả giường cũng không lên được thì không nói cái beep.

“...” Sở Thiên Hoàng tỏ vẻ thâm trầm, vỗ vỗ vai Sở Địa Tàng: “Ngươi đúng là đứa em ngoan của ta.”

Sắc mặt Sở Địa Tàng vẫn không thay đổi, lúc này Sở Thiên Hoàng mới nhận ra tính tình em mình quả thật

là...

“Được rồi, giờ chúng ta nên bàn luận một chút.” Sở Thiên Hoàng quyết định buông tha nghiên cứu tính cách Sở Địa Tàng: “Hắn không thích nói chuyện từ lúc nào?”

Nói cách khác, từ lúc nào mà Cố Thiên Thụ lại cảm thấy không vui — Cố Thiên Thụ không vui nên không thích nói chuyện, bọn họ đều biết rõ.

“Mười ba ngày trước.” Xem ra Sở Địa Tàng rất rõ chuyện này, hắn nói: “Ngay sau khi người thượng hắn xong rồi bỏ chạy...”

“...” Đây, cái gì mà thượng xong rồi bỏ chạy. Rõ ràng hắn vô cùng nghiêm túc chào hỏi hỏi hời hợt đó nha. Nghe xong, Sở Thiên Hoàng mới nhận ra, mình chính là nguồn cơn giận dữ của Sở Địa Tàng và Cố Thiên Thụ.

“Thế nên người cũng giận ta à?” Sở Thiên Hoàng cẩn thận hỏi.

“...” Ánh mắt Sở Địa Tàng vô cùng u oán, hắn nói: “Lần trước người đã đồng ý lần đó ta tới trước...”

“...” Sở Thiên Hoàng cảm thấy mình vô cùng vô tội bị trúng tên — Thật ra hắn cũng không có tư cách oán giận tính cách của Sở Địa Tàng, không phải tính tình người Sở gia đều như thế sao.

Vì thế cuộc thảo luận giữa hai người cứ như vậy gián đoạn, không có kết quả — Sự im lặng giống như ôn dịch lan tràn.

Ngay lúc Sở Thiên Hoàng nghĩ rằng trong im lặng sẽ bùng nổ hay là im lặng đến nỗi biến thành biến thái thì một người xuất hiện phá tan cục diện bế tắc giữa ba người.

Người nọ tên là Sở Chi Thiên, là phụ thân của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Ở thế giới kia, Sở Chi Thiên là một biến thái vì cầu yêu mà không được. Ở trên thế giới này, ông là một người thích trêu chọc người khác — ít nhất thì trong mắt Cố Thiên Thụ, chính là vậy.

“Chuyện gì đây?” Sở Chi Thiên nhận ra bầu không khí quỷ dị giữa ba người. Ông nhìn Cố Thiên Thụ vẫn ăn rau không chớp mắt và Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng đang ăn cơm trắng, câu tiếp theo liền mang hương vị long trời lở đất. Ông nói: “Trong các người, có ai ngoại tình hả?”

Cố Thiên Thụ: “...” Đây, một người cổ đại như ông nói từ ngoại tình chỉ xuất hiện ở hiện đại cũng được nữa hả?!

Sở Địa Tàng và Sở Thiên Hoàng đều không ngoại tình, vì thế mặt mày tỏ vẻ vô tội.

“Vậy thì chuyện gì?” Sở Chi Thiên nói: “Thất niên chi dương?”

Ba người vẫn tiếp tục giữ im lặng. Bọn họ đã ở chung với nhau hơn 6 năm, nhưng tình cảm vẫn vô cùng tốt. Chẳng qua điều không hoàn mỹ chính là, mỗi lần Cố Thiên Thụ tức giận thì bọn họ lại không biết Cố Thiên Thụ tức giận chuyện gì.

Sở Thiên Hoàng nhìn Sở Chi Thiên tỏ vẻ đang xem kịch vui, cảm thấy không nên cứ tiếp tục như vậy nữa, vì thế hắn quyết định hành động!

“Thiên Thụ, sao lại giận thế?” Đem, Sở Thiên Hoàng ôm đỡ khí bùng bùng hỏi Cố Thiên Thụ.

“Ta không giận.” Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn Sở Thiên Hoàng: “Con mắt nào của ngươi thấy ta đang giận.”

“...” Hai con mắt, Sở Thiên Hoàng âm thầm nghĩ.

Chẳng qua nếu Cố Thiên Thụ chấp nhận nói chuyện thì chính là chuyện tốt!

“Đừng giận nữa mà.” Sở Thiên Hoàng lại bắt đầu sử dụng kỹ năng làm nũng. Hắn nói: “Đã lâu rồi chúng ta đã không nói chuyện với nhau...”

“...” Cố Thiên Thụ vô cùng cao lãnh nhìn Sở Thiên Hoàng một cái, không nói gì.

“...” Sở Thiên Hoàng cảm thấy mình ghen đến phát điên rồi.

Ở bên cạnh, Sở Địa Tàng mặt không đổi sắc gọt táo, rồi đưa cho Cố Thiên Thụ.

‘Rộp rộp’ Cố Thiên Thụ gặm một miếng, chậm rãi nuốt xuống, sau đó mới mở miệng nói: “... Ngươi lại gọt ta.”

“Hả?” Sở Thiên Hoàng sửng sốt, không hiểu Cố Thiên Thụ có ý gì.

“Ngươi lại gọt ta.” Cố Thiên Thụ nghiêng răng nghiêng lời nói: “... Rõ ràng ngươi đã đồng ý với ta, cho ta ở trên.”

“...” Sở Thiên Hoàng dẫn người tại chỗ.

“Hắn là thế đó.” Trên phương diện này, dường như Sở Địa Tàng cũng có cùng chung tiếng nói với Cố Thiên Thụ. Hắn nói: “Luôn gạt chúng ta.”

“...” Cố Thiên Thụ đồng ý gật gật đầu.

Sở Thiên Hoàng bắt đầu nghiêm túc nhớ lại — hắn thật sự đã nói thế sao. Sau khi nghiêm túc tự hỏi một hồi, hắn nhận ra mình thật sự không hề nhớ rằng mình đã từng nói như thế. Nhưng nhìn biểu tình của Cố Thiên Thụ, lại không giống như là đang nói dối.

Oimeoi — Sở Thiên Hoàng ghen hòng trên trời.

“Nhìn đi.” Cố Thiên Thụ ghét bỏ: “Đồ lừa đảo.”

Sở Thiên Hoàng không thể giải thích, chỉ có thể nhìn Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng cùng chung một mối thù rồi đi.

Tối hôm đó, Cố Thiên Thụ ngủ chung với Sở Địa Tàng.

Chiều hôm sau, Sở Thiên Hoàng quyết định mặt dày mày dạn đi nhận lỗi với Cố Thiên Thụ. Hắn nói: “Ta sai rồi... Chỉ là ta không nhớ thôi, tuyệt đối không phải cố ý quên đâu.”

Cố Thiên Thụ đang ăn canh nấm tuyết do Sở Địa Tàng nấu. Hắn đặt muống xuống, nhìn Sở Thiên Hoàng một cái: “Vậy người nói đi, có tính không?”

“Tính, đương nhiên tính chứ.” Sở Thiên Hoàng cười mà như mếu.

“Được.” Cố Thiên Thụ nhướn miệng cười: “... Tối nay mà người thực hiện lời hứa thì ta sẽ tha thứ cho người.”

Sở Thiên Hoàng đành phải gật gật đầu — Nhưng hắn cứ cảm thấy sai sai gì đó, chỗ nào nhỉ... Sở Thiên Hoàng nghĩ hơn nửa ngày cũng nghĩ không ra. Tối, sau khi tắm rửa sạch sẽ, đang nằm trên giường chờ Cố Thiên Thụ tới thì hắn mới nảy lên một phỏng đoán cực kỳ quỷ dị — Đừng nói là Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng hợp tác hại hắn nha.

Thật thế sao? Vừa nghĩ đến đây, Sở Thiên Hoàng liền hỏi Cố Thiên Thụ: “Thật ra nếu người muốn thì cứ nói thẳng với ta là được... cần chi phải thế chứ.”

“...” Cố Thiên Thụ từ trên cao nhìn xuống Sở Thiên Hoàng, không nói chuyện.

Chẳng lẽ là do hắn nghĩ nhiều quá? Sở Thiên Hoàng nhủ thầm, vẫn quyết định tăng thêm động lực: “Đừng

cứ im lặng như thế, ta lo lắng đấy... Cứ cho là ta không nói đi, nếu người muốn thì cứ nói, ta sẽ đồng ý mà.”

“Thật sao?” Tóc Cổ Thiên Thụ vẫn còn ẩm hơi nước, nói: “Không gạt ta chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Sở Thiên Hoàng chưa sót đáp: “Người như vậy... sẽ làm ta hoài nghi trí nhớ của mình.”

“Xin lỗi.” Quả nhiên Cổ Thiên Thụ mắc câu.

— Quả nhiên là lừa mình. Sở Thiên Hoàng bùng bùng lửa giận, nhưng mặt mày vẫn nở nụ cười, nói: “Tôn thượng, hôm nay để ta hầu hạ ngài nhé?”

Cổ Thiên Thụ ngây thơ gật gật đầu.

Ngày hôm sau.

Sở Địa Tàng tìm Cổ Thiên Thụ hỏi tình hình, lại nhìn thấy mặt Cổ Thiên Thụ đen thui đến cực điểm.

“Không thành công sao?” Sở Địa Tàng có chút kinh ngạc: “Tôn thượng?”

“Thành công.” Cổ Thiên Thụ nghiêng răng nghiêng lợi: “Đương nhiên thành công.” — Chẳng qua cái thành công này lại không giống như hắc nghị! Sở Thiên Hoàng, đồ lừa đảo, người cứ cùng tay phải của người cả đời đi thôi!

87. Chương 87: Người Muốn Đứa Trẻ Này Sao

Đôi song sinh nhà Chúc Thanh Trạch dưới sự chờ đợi của mọi người ra đời.

Hắn là người đầu tiên có con trong đám Cổ Thiên Thụ, thế nên luôn được mọi người chú ý đến.

Lúc đứa bé còn chưa được sinh ra, Cổ Thiên Thụ đã phái người đi tặng khóa trường mệnh, tiện thể kèm theo một mớ quần áo con nít — Có khả năng đời này hắn không thể có con thế nên rất có hứng thú với hai đứa bé nhà Chúc Thanh Trạch.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không biết đến suy nghĩ của Cổ Thiên Thụ, chỉ biết rằng từ khi con Chúc Thanh Trạch ra đời thì cả hai đều không vui.

Ngày thường chỉ cần Cổ Thiên Thụ rảnh rỗi thì hai anh em sẽ quần lấy Cổ Thiên Thụ bảo Cổ Thiên Thụ

đến trung nguyên chơi. Nhưng từ khi Cố Thiên Thụ tỏ vẻ hứng thú với hai đứa con nhà Chúc Thanh Trạch thì bọn họ lại không đòi đi nữa. Chẳng những không muốn đi mà còn tìm cớ ‘gần đây trung nguyên không yên ổn’ ngăn cản Cố Thiên Thụ đến trung nguyên thăm Chúc Thanh Trạch.

Cố Thiên Thụ đều nhìn thấu, nhưng lại không cho là đúng, còn cho là hai anh em đang động kinh, qua một thời gian ngắn sẽ ổn thôi... nhưng lại không nhận thấy dị thường của hai anh em.

Cũng chính vì thế mà Cố Thiên Thụ phải trả một cái giá đắt.

Chẳng qua bây giờ Cố Thiên Thụ lại không biết, chỉ một lòng một dạ muốn đi xem hai đứa con nhà Chúc Thanh Trạch.

Ba tháng sau, Chúc Thanh Trạch mở tiệc đầy tháng cho đôi long phượng, đương nhiên cũng có đưa thiệp đến cho Cố Thiên Thụ. Trong thiệp mời còn lặp đi lặp lại nhấn mạnh Cố Thiên Thụ nhất định phải tới.

Xem thiệp mời nên Cố Thiên Thụ không nhìn thấy sắc mặt âm trầm của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng, vô cùng vui vẻ dọn đồ khởi hành.

Xe ngựa chạy thật nhanh, vì sắp được nhìn mắt hai đứa bé con nên Cố Thiên Thụ vô cùng sung sướng nên không để ý đến tâm tình không vui của hai anh em. Cho đến khi sắp đến đích, Cố Thiên Thụ mới nhận ra điều khác thường.

“Các người không vui à?” Người đầu tiên Cố Thiên Thụ hỏi chính là Sở Địa Tàng, Sở Thiên Hoàng bày trò nhiều lần nên nếu muốn hỏi thì nên hỏi Sở Địa Tàng.

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của Cố Thiên Thụ, Sở Địa Tàng lắc lắc đầu, ánh mắt u oán nhìn Cố Thiên Thụ một cái.

“...” Bị nhìn đến nổi lạnh cả xương sống, Cố Thiên Thụ tự an ủi mình nhất định là vì người nọ đi đường mệt mỏi nên mới nhìn giống oán phụ thôi.

Cũng vì sơ ý không biết vô tình hay cố ý này, mới dẫn đến tình huống khiến Cố Thiên Thụ bỏ lỡ mất cơ hội giải thích cuối cùng.

Chúc Thanh Trạch và vợ hắn đều có bộ gen tốt — ít nhất thì từ trên phương diện bên ngoài thì chính là như thế. Hai đứa bé đã được đầy tháng nên đã trút bỏ đi làn da nhăn nhúm khi mới sinh. Một nam một nữ, nằm trong tả lót, mút tay mình, vô cùng khả ái y như là kim đồng ngọc nữ trên tranh treo ngày tết.

Từ ánh mắt đầu tiên, Cố Thiên Thụ đã bị mê hoặc.

Nói thật, đời trước hắn không thích con nít, thậm chí khi bạn gái hỏi hắn có muốn sinh con không thì hắn

bảo không muốn.

Đời trước, bạn gái Lưu Tiểu Miêu chỉ vào mũi hần giận dữ hét: “Cố Thiên Thụ, anh đúng là đồ xấu xa, con nít đáng yêu đến vậy là ghét chúng là sao?!”

Tuy Cố Thiên Thụ không phản bác, nhưng là nghĩ rằng — con nít con nôi phiền phức muốn nói, riêng mình hần thôi mà cũng thấy mệt muốn chết rồi, nào còn tâm tư đi nuôi thêm đứa nữa.

Đã từng nghĩ thế, nhưng hôm nay lại không như thế.

Cố Thiên Thụ mặt không đổi sắc nhìn hai đứa con Chúc Thanh Trạch. Nhìn đến nỗi lưng Chúc Thanh Trạch đỏ mồ hôi lạnh thì thấy Cố Thiên Thụ cẩn thận vươn một ngón tay ra, càng thêm thật cẩn thận chọt chọt mặt bánh bao.

Bánh bao bị chọt mở to đôi mắt đen bóng, cười hì hì.

“...” Thật mềm, Cố Thiên Thụ nghĩ, y như đậu hũ vậy, cảm giác như không cẩn thận một cái liền chọt thủng da...

Vợ Chúc Thanh Trạch – Tuyết Y thấy thế liền cười cười, mở miệng nói: “Muốn ôm không?”

“...” Cố Thiên Thụ trợn mắt, vừa định từ chối thì thấy Tuyết Y đã đưa bánh bao tới.

“...” Lúc này Cố Thiên Thụ như muốn ngừng thở. Hần chậm rãi vươn tay, nhận lấy bánh bao mềm nhũn, nóng hổi, còn vương hương vị sữa ngọt. Tay chân cứng ngắt, nhìn không giống như là một kiếm khách tung hoành giang hồ.

“Hi hi...” Bánh bao không sợ người lạ, được Cố Thiên Thụ ôm thì liền cười híp mắt, tay thì nắm lấy một lọn tóc của Cố Thiên Thụ nhét vào miệng.

Cố Thiên Thụ thấy thế vội vàng gọi Tuyết Y ôm về.

“Thích thì cũng sinh một đứa đi.” Miệng Chúc Thanh Trạch vẫn ăn măm ăn muối như xưa, làm như không nhìn thấy Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng ở đằng sau, vờ như vô ý nói: “... Sau này muốn ôm bao lâu cũng được.”

Cố Thiên Thụ không nói lời nào, không tỏ vẻ gì khiến không ai đoán được hần đang nghĩ gì.

Dường như bánh bao rất thích Cố Thiên Thụ, lại bắt đầu nở nụ cười, nụ cười kia vô cùng xán lạn — đối lập với sắc mặt âm trầm của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Sở Thiên Hoàng, Sở Địa Tàng và Chúc Thanh Trạch luôn không ưa nhau. Chúc Thanh Trạch ghét vì đôi anh em này bề cong bạn thân của mình, mà Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại ghét vì Chúc Thanh Trạch luôn thích xen vào chuyện của người khác.

Vì thế lúc nào ba người gặp nhau cũng đều âm thầm phân cao thấp. Nhưng xem ra, lần này... Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đã thất bại thảm hại.

Cố Thiên Thụ rất thích con nít, dù hẳn không nói mình thích nhưng chỉ cần nhìn thôi thì cũng đủ hiểu.

Khi người bọn họ yêu nhìn đứa trẻ kia, ánh mắt như sáng lên — đó là hình ảnh mà bọn họ đã lâu chưa thấy.

Đáng tiếc chính là, đời này bọn họ không thể có con được.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không định sinh con và bọn họ cũng không cho phép Cố Thiên Thụ sinh con. Có lẽ điều này rất ích kỷ, nhưng đó là một phần thuộc về tình yêu của bọn họ.

Yêu nhau vốn là hòa hợp lẫn nhau, là quá trình thỏa hiệp với nhau.

Tiệc đầy tháng rất đông vui, nhất là người có bạn bè khắp cả thiên hạ như Chúc Thanh Trạch. Nhưng người có thể ôm được con hẳn lại không có mấy, Cố Thiên Thụ lại không nằm trong số đó.

“Lân Đường.” Từ đầu đến cuối, Chúc Thanh Trạch đều không đồng ý quan hệ giữa Cố Thiên Thụ và đôi song sinh Sở gia. Tuy hẳn không mở miệng nói phản đối nhưng cũng chưa bao giờ chúc phúc: “Thật sự người không suy nghĩ lại à?”

Cố Thiên Thụ chưa bao giờ ép buộc Chúc Thanh Trạch phải chúc phúc mình. Hẳn biết, ở trên cái thế giới này, vẫn có rất nhiều người không đồng ý cho nam nhân yêu nhau. Chúc Thanh Trạch không ủng hộ cũng không phản đối, lâu lâu lại ngáng chân anh em Sở gia — ví dụ như hiện tại, hẳn đang khuyên mình nên sinh một đứa con.

Nhưng đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng, Cố Thiên Thụ hiểu rất rõ.

“Đừng nhắc đến nữa.” Cố Thiên Thụ cảm thấy, tuy mình không phải người tốt nhưng hẳn rất cẩn thận trong chuyện tình cảm. Hẳn và anh em Sở gia đã yêu nhau rất nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính cách người yêu của mình.

Nếu hẳn muốn có con thì có lẽ bọn họ sẽ thỏa hiệp. Nhưng cái giá của sự thỏa hiệp rất đắt đỏ, cũng giống như một cái khe không thể lấp đầy — như một miếng thủy tinh, vỡ chính là vỡ, dù có dán đến cỡ nào thì cũng không thể xóa đi hết vết rạn nứt.

Cố Thiên Thụ rất thỏa mãn với cuộc sống hiện tại. Hắn cảm thấy, người không nên quá tham lam, tham quá thì thâm, sẽ không có được thứ gì.

“Không có con nối dòng, phụ thân ngươi sẽ chấp nhận sao?” Bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Chúc Thanh Trạch lại phản đối Cố Thiên Thụ ở chung với nam nhân. Bản thân của hắn là người rất ưu tú, vốn nên có một cuộc đời đầy màu sắc hơn.

“Tình cảm như nước uống, ấm lạnh tự biết.” Cố Thiên Thụ cảm thấy trên phương diện này, hắn không thể cùng chung suy nghĩ với Chúc Thanh Trạch được. Hắn nói: “Cảm ơn.”

“...” Chúc Thanh Trạch im lặng, biết Cố Thiên Thụ đã quyết tâm, vì thế đành phải ngậm ngùi. Hắn cũng không phải người nhiều chuyện, chỉ là quan tâm quá sẽ bị loạn mà thôi.

Theo Chúc Thanh Trạch thấy thì trong thiên hạ này, không có nhiều người có thể xứng đôi với Cố Thiên Thụ. Hiển nhiên, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cũng ở trong hàng ngũ này — hãy tha thứ cho hắn vì có một người bạn thần tượng đi.

Tiệc đầy tháng kết thúc, Cố Thiên Thụ chào tạm biệt Chúc Thanh Trạch, chuẩn bị trở về Tây Vực.

Dọc đường đi, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều trầm mặc dè dặt thường. Đến khi sắp đến Kính thành, Sở Thiên Hoàng mới mở miệng nói: “Thiên Thụ, ngươi rất muốn có một đứa con, đúng không?”

“...” Cố Thiên Thụ kinh ngạc nhìn Sở Thiên Hoàng: “Sao lại nói thế?”

Sở Thiên Hoàng không đáp, hắn cũng không thể nói, khi Cố Thiên Thụ nhìn đứa trẻ kia thì ánh mắt giống như đang sáng lên.

“Nếu ngươi thật sự muốn...” Sở Địa Tàng tiếp lời, giọng hơi khàn khàn, nói vô cùng gian nan: “Chúng ta có thể tìm một nữ nhân...”

“Nói bậy bạ gì đấy.” Thật ra Cố Thiên Thụ đã sớm nhận ra sự bất an của hai người, nhưng hắn cảm thấy dù có nói thì hai người cũng không thể vỡ đi sự lo lắng này, chỉ bằng: “Nếu hai người có thể sinh con... thì ta sẽ suy nghĩ lại.”

“...” Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng nhìn nhau.

“Đừng nghĩ bậy nghĩ bạ.” Cố Thiên Thụ thở dài: “Nếu ta muốn có con thì đây dựa vào hai người làm gì.”

Nói thật, với cái bệnh sạch sẽ của Cố Thiên Thụ thì không có khả năng hắn đi ngoại tình.

Ánh mắt Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều hiện ý cười — cũng chính vì thế mà Cố Thiên Thụ cho rằng chuyện này đã xong. Sự thật chứng minh, Cố Thiên Thụ quá ngây thơ rồi.

Đêm, sau khi bị Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đưa lên giường, xém chút nữa là Cố Thiên Thụ nổi điên rồi. Ngặt nỗi cái tên không biết xấu hổ Sở Thiên Hoàng lại còn mặt dày mày dạn thì thầm vào tai hắn: “Người cho chúng ta một đứa con nhé?”

Vừa nói, vừa dùng sức.

Về phần Sở Địa Tàng cũng không còn bộ dạng trầm ổn như ngày xưa, giọng vừa khàn vừa chậm rãi: “Tôn thượng... Bụng của người phình lên này... chắc là mang thai rồi ha?”

“...” Cố Thiên Thụ cắn răng — Bụng hắn phình to là do hai tên không biết xấu hổ nào đó làm thì có.

“Cút.” Cố Thiên Thụ đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không cút, không cút.” Hai người vô lại cười cợt: “Hai chúng ta — không đi đâu hết.”

Trừ khi, ở cạnh người.

88. Chương 88: Giác Mộng Đẹp Kia

Người Cố gia, luôn thích quần áo màu trắng.

Phụ thân Cố Thiên Thụ tên là Cố Uyên, là người đứng đầu Kính thành. Con nối dòng Cố gia luôn ít ỏi, đến đời Cố Uyên cũng đã là con một sáu đời.

Mẫu thân của Cố Thiên Thụ vẫn luôn là dấu chấm hỏi. Dù có là thế giới thứ nhất hay là thế giới cuối cùng, Cố Thiên Thụ vẫn chưa hề mình thấy người phụ nữ đã sinh hắn ra đời — đúng là không có khoa học.

Nhưng ở trong cái thế giới huyền huyền này, dường như không có chuyện gì là không thể xảy ra. Từ lúc Cố Thiên Thụ chào đời đến nay, hắn đều chưa từng thấy mặt mẹ mình. Thậm chí còn chưa từng nghe thấy bất cứ người nào nói về tin tức của mẹ mình. Ở thế giới này, dường như người phụ nữ đã mang nặng đẻ đau hắn đã trở thành một sự tồn tại vô cùng vi diệu. Cố Thiên Thụ còn từng hoài nghi, không biết mẹ mình có thật sự tồn tại hay không nữa.

Chẳng qua đối với kẻ si mê kiếm như Cố Uyên mà nói... thê tử... dường như là thứ gì đó quá dư thừa. Tính tình ông lạnh lẽo như băng, cả một đời đều đeo đuổi võ đạo tối cao.

Nhưng khiến người cảm thấy bất khả tư nghị chính là, đối với Cố Thiên Thụ đã mồ côi mẹ từ nhỏ, Cố Uyên là một người cha đủ tư cách — ít nhất là ở thế giới thứ nhất.

Biểu tình của ông vẫn lạnh lùng như trước nhưng thái độ thì tuyệt đối phải nói là ôn hòa. Thậm chí khi Cố Thiên Thụ còn nhỏ ông còn ôm Cố Thiên Thụ — Trong suy nghĩ của Cố Thiên Thụ thì chuyện này đúng là chuyện bất khả tư nghị. Vì Cố Uyên mắc bệnh sạch sẽ còn nặng hơn cả Cố Thiên Thụ.

Nói cách khác, ông chính là Cố Thiên Thụ bản update.

Vô công cao hơn Cố Thiên Thụ, tính cách lạnh lùng hơn Cố Thiên Thụ. Mỗi khi nổi giận thì ánh mắt kia, khí thế kia tuyệt đối có thể khiến cho người nhìn thấy lạnh cả xương sống.

Cố Thiên Thụ lớn đến từng này tuổi, chỉ thấy Cố Uyên nổi giận có một lần.

Lần đó là cái lần mà Sở Chi Thiên đưa thiệp mời tới — là thiệp mời thành hôn của ông ta.

Lúc ấy Cố Thiên Thụ còn nhỏ, nhưng cho đến ngày hôm nay hắn vẫn còn nhớ rất rõ sắc mặt còn trắng hơn cả tuyết kia của Cố Uyên. Ánh mắt Cố Uyên rất xinh đẹp, khi nhìn thấy thiệp mời đại hôn mà Sở Chi Thiên đưa đến thì cặp mắt kia bùng lên ngọn lửa ngút trời. Tay Cố Uyên vuốt ve tấm thiệp đỏ, sau đó môi khẽ mở: “Thôi.”

Thôi.

Lúc đó Cố Thiên Thụ còn không rõ ý Cố Uyên. Điều duy nhất hắn biết chính là Cố Uyên thật sự rất tức giận, giận đến nổi luyện kiếm cả một tháng trời mới dừng lại.

Sau khi ông dừng lại, thậm chí mà Cố Uyên thường xuyên luyện kiếm kia đã trở nên trọc lóc, vết kiếm giăng khắp nơi, kiếm khí sắc bén bao phủ toàn bộ vách núi. Sau đó Cố Thiên Thụ nghe thấy Cố Uyên hét lên một tiếng.

Là hét thật — giống như xương cốt bị đánh gãy nát, đau đến nỗi không chịu đựng được mới hét lên vậy.

Cố Thiên Thụ không phải là trẻ con thật sự nên lúc này hắn mơ mơ hồ hồ hiểu được vì sao Cố Uyên lại như vậy. Nhưng hắn sẽ không nói, còn Cố Uyên thì đương nhiên sẽ không mở miệng.

Trên giang hồ, người có thể làm tổn thương đến Cố Uyên không có nhiều. Chính bản thân ông cũng là một trong số đó. Một tháng không ăn không uống, chỉ biết luyện kiếm. Thống khổ đến cực điểm mới gào thét một tiếng khiến Cố Uyên bị nội thương, trực tiếp nôn ra máu.

Vậy cũng tốt, không cần phải đến dự hôn lễ của Sở Chi Thiên.

Lúc đó Cố Thiên Thụ còn quá nhỏ, ngay cả nói còn chưa rõ chứ nói chi là đi an ủi Cố Uyên. Thế nên hẳn chỉ có thể nhìn người nam nhân này ngã bệnh, chỉ trong mười ngày ngắn ngủn đã trở nên gầy yếu không ra hình người.

Nhưng Cố Uyên vẫn là Cố Uyên, dù vậy nhưng ông vẫn cực kỳ lạnh nhạt đưa quà mừng đến. Trong thư còn nói, nếu không phải vì nội thương đột ngột phát tác thì nhất định sẽ đến chung vui.

Cố Thiên Thụ biết Cố Uyên đang nói dối, Cố Uyên cũng biết bản thân đang nói dối.

Nhưng chuyện này không còn quan trọng nữa, vì Sở Chi Thiên không biết.

Thế gian này làm quái gì có nhiều kết cục viên mãn đến vậy. Nếu Cố Thiên Thụ còn có ký ức thì hẳn nhất định sẽ cảm thán — Vì hai người Cố Uyên và Sở Chi Thiên dường như chưa bao giờ có cái gì được gọi là kết cục viên mãn.

Cầu mà không được chính là để hình dung hai người bọn họ.

Sau đó Cố Uyên càng ngày càng lạnh lẽo, trừ lúc đối mặt với Cố Thiên Thụ còn chút nhân khí. Ngày thường thì không nói không rằng, như là một bức tượng băng.

Từ khi Sở Chi Thiên thành hôn, Cố Uyên cũng không còn liên hệ với người nọ nữa.

Sở Chi Thiên thích nữ nhân, Cố Uyên lại chưa bao giờ ép buộc người khác, lại càng không có chuyện ra vẻ yếu thế để tranh thủ sự đồng tình của người khác. Lời nói và hành động của ông luôn theo khuôn mẫu để nói cho Cố Thiên Thụ biết một đạo lý vĩnh hằng — Ở Kính thành, kẻ yếu không có tư cách sinh tồn.

Nếu Cố Thiên Thụ thật sự là đứa trẻ miệng còn hôi sữa, chắc chắn sẽ ghi tạc những gì Cố Uyên truyền lại vào đầu. Đáng tiếc... hẳn là người thành niên đã có tư tưởng và thế giới quan riêng. Vì thế đối với Cố Thiên Thụ mà nói, tiếp thu được ba phần đã là may mắn lắm rồi.

Cố Uyên rất ít khi rời Kính thành. Từ sau khi tham gia tiệc đầy tháng Sở Thiên Hoàng thì ông chưa từng rời Tây Vực lần nào nữa. Cho đến khi Cố Thiên Thụ được chín tuổi thì đây là lần đầu tiên ông rời đi.

— Từ đó về sau liền không thấy trở về nữa.

Trên phương diện này có thể nói người Cố gia khá nhẫn tâm. Như là đối xử với thú con đã trưởng thành, dù đối mặt với ánh mắt van nài của Cố Thiên Thụ nhưng Cố Uyên cũng không có chút mềm lòng nào.

Ông chỉ nói: “Cố Lâm Đường, ngươi phải nhớ kỹ một điều, ngươi họ Cố.” — Ngươi là người cố gia, yếu đuối vĩnh viễn không thuộc về ngươi.

Sau đó, Cố Uyên chỉ cầm theo một thanh kiếm rồi biến mất sau cửa thành Kính thành, từ đó về sau biệt vô âm tín. Thứ duy nhất để lại cho Cố Thiên Thụ chính là một quyển bí tịch võ công của Cố gia cùng một nửa nội lực của ông.

Cảnh hoa quế của Cố gia là truyền thừa, theo một nửa nội lực tiến vào thân thể. Thứ cuối cùng Cố Uyên có thể làm chính là đi một cách lưu loát và sạch sẽ. Cố Thiên Thụ năm chín tuổi đã bắt đầu làm thành chủ.

Sau đó Sở Chi Thiên đến, biết ông rời Kính thành thì trầm mặc hồi lâu, cười khổ: “Hắn... vẫn y hệt như xưa.”

Giang Nam tiểu điều, tiên y nô mã*. Chính là khoảng thời gian đẹp nhất, cũng chính là lúc Sở Chi Thiên gặp Cố Uyên.

** Điều hát Giang Nam ngân nga, thiếu niên mặc đẹp cười tuần mã (hào hoa phong nhã)*

Tính Sở Chi Thiên ôn nhu, lại có bộ mặt dễ bắt nạt, ngật nổi đầu óc lại đứt một sợi dây thần kinh.

“Ta nói cho ngươi biết, ta thật sự không phải kẻ lừa đảo.” Bị Sở Chi Thiên quán lấy muốn vay tiền cũng chính là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Cố Uyên mặc quần áo màu trắng, sắc mặt âm trầm như trời đông giá rét.

Sở Chi Thiên một quần áo màu đen, cười như gió mùa xuân.

Mùa xuân cùng mùa đông gặp nhau, cuối cùng mùa xuân khiến giá rét tan chảy chẳng. Đáng tiếc chính là mùa xuân vẫn không thể làm mùa đông dừng lại.

Lòng tự trọng của Cố Uyên chỉ làm hắn thỏa hiệp một lần. Hắn hỏi: ngươi, có muốn ở chung một chỗ với ta không?

Sở Chi Thiên vẫn cười vô cùng xán lạn, sau đó cố ý lái đề tài sang hướng khác. Cố Uyên hiểu ý, đây là đáp án của Sở Chi Thiên. Vì thế từ đó về sau hắn không hề hỏi lại.

Bọn họ vẫn anh em tốt, bạn tốt, nhưng lại không thể làm người yêu.

Sở Chi Thiên không muốn trả lời, Cố Uyên cũng không ép buộc. Hai người chia tay ở Trung Nguyên, Cố Uyên trở lại Tây Vực, kết hôn, sinh con, sau đó quy ẩn. Hắn rất rõ mình nên làm gì, Sở Chi Thiên chỉ là một ngoài ý muốn trong sinh mệnh của hắn.

Sở Chi Thiên là thiên kiều chi tử, có một thê tử xinh đẹp, lại còn có hai đứa con trai đáng yêu — Tuy trong

đó có một đứa chưa kịp đầy tháng đã bị người bắt cóc nhưng vẫn không thể nói Sở Chi Thiên không hạnh phúc.

Hai người tựa như hai đường cong không thể cắt nhau. Tuy cùng xuất hiện nhưng lại càng lúc càng xa, đó cũng là chuyện đã sớm được định trước.

Cũng vì có những việc xảy ra của đời trước nên chuyện tình giữa Cố Thiên Thụ, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng lại không quá chông gai. Khi Sở Chi Thiên biết con trai của mình yêu con trai Cố Uyên thì cũng chỉ nghĩ đến hai chữ: báo ứng.

Vì thế Sở Chi Thiên đành phải cười khổ một tiếng, tự nhủ thầm: đáng đời.

Sau khi Cố Uyên rời Kinh thành thì không có chút tin tức nào. Lâu lâu lại có lời đồn rằng có người thấy một người giống ông như đúc ở Tuyết sơn. Nhưng lời đồn này cũng chỉ thoáng qua, không có tin tức tử mỉ hơn.

Mới đầu Cố Thiên Thụ còn phái người hỏi thăm, sau thì cũng đành buông tha. Theo thời gian trôi qua, dần dần Cố Thiên Thụ hiểu được. Nếu Cố Uyên không muốn ai biết ông ở đâu thì đừng mong có người biết.

Kết thúc của câu chuyện này không được xem là bi kịch. Ít nhất là đối với người còn sống mà nói.

Tình yêu đối với Cố Uyên mà nói, nó cũng chỉ là một trải nghiệm trong đời. Ông cầu mà không được, ông cũng không oán hận. Sở Chi Thiên thì con cháu đầy đàn. Sau Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng thì có thêm một đôi trai gái.

An bình một đời, không bệnh không tật. Vào mỗi buổi chiều khi rảnh rỗi, Sở Chi Thiên đều nhớ đến hình ảnh người thiếu niên mà ông gặp vào nhiều năm về trước ở Giang Nam.

Sắc mặt như băng, đầu bạc bay bay, còn cả đôi tay xinh đẹp đang nắm một thanh kiếm màu đen nữa.

“Người, có muốn ở cùng một chỗ với ta không?” Thời gian lắng đọng khiến ký ức tựa như bình rượu ngon, càng lâu càng thơm. Thậm chí Sở Chi Thiên vẫn còn nhớ đến mùi hương trên thân thể thiếu niên tựa như tuyết trắng kia cùng độ cung trên khóe miệng cứ như có như không đó.

Sau đó ông thấy mình cự tuyệt người nọ, cự tuyệt thiếu niên kiếm khách kia.

Nhiệt độ nóng bỏng trong đôi mắt thiếu niên kia chợt tắt, tựa như nước biển khô phục lại thành một vùng biển lạnh sâu thăm thẳm.

Nếu sinh mệnh lại quay ngược một lần, ông sẽ lựa chọn thế nào đây? Đột nhiên Sở Chi Thiên cảm thấy có chút khiếp đảm. Ông nghĩ: nếu như có thể quay lại thưởng đó, có lẽ ông sẽ không còn kiên định như lúc đó,

cực tuyệt người thiếu niên nọ?

Thật khó để trả lời câu hỏi kia, vì Sở Chi Thiên không thể quay về. Ông chỉ có thể nắm chặt hạnh phúc ở hiện tại, cùng nữ nhân mình yêu, đưa trẻ mình chiều đi hết quãng đường đời còn lại.

Khắc sâu ký ức về người thiếu niên kia, từ từ mài mòn trong năm dài tháng rộng.

Ánh mặt trời càng ngày càng ấm áp, chiếu lên người ánh lên màu cam rực rỡ. Sở Chi Thiên nheo mắt lại. Dưới ánh mặt trời, dường như ông nhìn thấy một người mặc quần áo màu trắng, tay cầm trường kiếm, mỉm cười, vươn tay về phía ông.

Mà ông thì mặc quần áo màu đen, vẫn cười to, lớn tiếng hô to cái tên đã từng quên lãng, chậm rãi đặt tay lên bàn tay thiếu niên.

Hình ảnh lúc mờ lúc tỏ trong giấc mơ, Sở Chi Thiên mở mắt ra, nhìn thấy đứa cháu gái đang vui đùa ẩm ỉ trong vườn....

Thì ra... thời gian đã trôi qua lâu đến vậy sao.

89. Chương 89: Trở Về

Ngày 18 tháng 5, Ân Túy Mặc thành thân.

Đối tượng kết hôn không phải là hiệp khách giang hồ mà là một thầy dạy chữ.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không hề quan tâm đến chuyện này. Nhắc đến cũng lạ, Cố Thiên Thụ chỉ làm bạn với hai ba người, nhưng hai ba người này cứ hết lần này đến lần khác làm Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng thấy rất chướng mắt.

Mà nữ nhân xuyên qua khi cũng chính là một trong số đó.

Từ đầu đến cuối, Ân Túy Mặc vẫn không biết Cố Thiên Thụ cũng xuyên qua như cô, nhưng cũng không thể làm giảm đi sự nhiệt tình của cô đối với việc ghép đôi Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng – Đến tận bây giờ cô cũng không hiểu vì sao lại có thêm một kẻ chen ngang là Sở Thiên Hoàng.

Rõ ràng trong manhua, Sở Thiên Hoàng chính là một người qua đường giáp. Vậy thì người đàn ông đang nắm lấy tay tôn thượng nhà cô kia là sinh vật kỳ quái nào đây.

Có lẽ cũng vì thế nên Ân Túy Mặc không thích Sở Thiên Hoàng. Sở Thiên Hoàng là người nhạy cảm nên đương nhiên nhận ra địch ý như có như không của Ân Túy Mặc.

Mới đầu Sở Thiên Hoàng còn cho rằng Ân Túy Mặc thích Cố Thiên Thụ nên mới có thái độ như thế với hắn. Nhưng sau đó hắn phát hiện, mỗi khi Cố Thiên Thụ và Sở Địa Tàng thân mật với nhau thì Ân Túy Mặc liền tản ra bầu không khí màu hường vô cùng đáng sợ cùng với ánh mắt biến thái khiến hắn rùng mình.

Sở Thiên Hoàng đã nghiền ngẫm rất lâu vì sao Ân Túy Mặc lại có địch ý với mình – nhưng hoàn toàn không hề có kết quả.

Dường như từ đầu đến giờ Ân Túy Mặc chính là một người kỳ quái như vậy.

Trong trí nhớ của Ân Túy Mặc, những gì xảy ra ở hiện tại không hề giống với nội dung trong bộ manhua – Sở Thiên Hoàng không phải là boss cuối muốn đi trả thù xã hội, cũng không giết Sở Địa Tàng. Chính vì nguyên nhân đây nên Ân Túy Mặc mới hoài nghi về sự tồn tại của Sở Thiên Hoàng.

Không có boss Sở Thiên Hoàng, Ân gia cũng không bị tai ương giáng xuống. Thế nên ở trên thế giới này, Ân Túy Mặc cũng không ăn phải khổ sở gì.

Ban đầu cô rất hứng thú với giang hồ, nhưng sau đó cô dần dần phát hiện cô không hợp với chốn giang hồ.

Đao quang huyết ảnh, khoái ý ân cừ*, nghe thì rất thú vị nhưng cô không chịu nổi cảnh tượng vào một ngày nào đó bạn bè người thân của mình đột nhiên chết đi. Đây cũng là chính là nguyên nhân khiến cô lựa chọn một người đàn ông bình thường.

** Đao quang huyết ảnh: ánh sáng của đao, bóng máu vấy lên. Khoái ý ân cừ: có ân báo ân, có thù báo thù.*

Người đàn ông này chỉ thanh tú, không cùng một đẳng cấp với Cố Thiên Thụ và đôi song sinh Sở gia. Nhưng người đó rất yêu thương Ân Túy Mặc, đối với Ân Túy Mặc mà nói thì điều này đã đủ rồi.

Ngày thành thân, Cố Thiên Thụ đến chung vui.

Dù Sở Thiên Hoàng chưa bao giờ tỏ ra bất mãn với chuyện này nhưng Cố Thiên Thụ biết người nọ không vui. Dù vậy Cố Thiên Thụ vẫn quyết định đến. Nói gì thì nói, Ân Túy Mặc cũng là mối liên kết duy nhất của hắn với thế giới kia.

Người ta thường nói, người phụ nữ đẹp nhất chính là vào khoảnh khắc kết hôn.

Ân Túy Mặc mặc giá y* đồ thắm, đầu đội khăn trùm màu đỏ được thêu hoa văn vô cùng tinh tế. Nha hoàn nhanh chóng bước tới đỡ nàng chậm rãi xuống kiệu.

** Giá y: áo cưới thời cổ đại Trung Quốc.*

Lúc này, cô nàng từ một nữ hán tử biến thành một tiểu thư thẹn thùng thút tha. Dù không thấy được gương mặt sau lớp khăn trùm đầu cô dâu nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đỏ ửng của cô nàng.

Cố Thiên Thụ là khách quý, bên cạnh chính là Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng.

Ân Túy Mặc và chú rể đang nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, đưa vào động phòng.

Cố Thiên Thụ im lặng ngồi nhìn, đột nhiên nảy lên tâm tình mình vừa mới gả con gái. Lòng hơi chua xót, có lại chua chua, nhưng nhiều hơn chính là vui mừng cùng an ủi.

Ở đây mỗi người hẳn biết đều có kết cục hoàn mỹ. Dù là mình hay là bọn họ cũng đã có cuộc sống hạnh phúc của riêng bản thân.

Lúc Ân Túy Mặc sắp đi, cô dừng chân lại, sau đó hướng về phía Cố Thiên Thụ hào phóng hét lớn một tiếng: “Tôn thượng, ngài nhất định phải hạnh phúc đó!”

Khách khứa cả một phòng đưa bàn tán vui vẻ liền yên tĩnh không nháy mắt.

... Nữ hán tử quả nhiên là nữ hán tử, Cố Thiên Thụ thở dài, sau đó trầm giọng nói: “Được.”

Sau đó Ân Túy Mặc khóc nức nở. Lúc cô nàng rời khỏi nhà mẹ đẻ cũng không khóc, xuống kiệu cũng không khóc, bái đường cũng không khóc, nhưng lúc này lại khóc như một đứa bé.

Đột nhiên Cố Thiên Thụ cảm thấy mình hiểu được tâm tình hiện tại của Ân Túy Mặc. Chỉ khi nào tìm thấy được người bạn đời thì thế giới này mới đáng để bọn họ ở lại. Ngày Ân Túy Mặc thành thân cũng chính là ngày cô nàng cắt đứt mọi quan hệ với thế giới kia. Cô cũng đã sắp làm vợ người, cũng nên ở lại thế giới này cùng gia đình nhỏ của mình an bình sống đến hết quãng đời còn lại.

Cố Thiên Thụ nhìn, lộ ra nụ cười hiếm thấy.

Hiện tại tâm tình của Cố Thiên Thụ rất tốt, nhưng không có nghĩa là tâm tình của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cũng y như thế. Sở Địa Tàng thì không sao, còn Sở Thiên Hoàng thì dù mặt mày nở nụ cười nho nhã nhưng ý cười lại không hề chạm đến đáy mắt.

Những người thân thiết với hắn đều biết, đây là biểu hiện lúc hắn đang tức giận.

Là một ngày vui nhưng Cố Thiên Thụ chưa ăn được miếng nào đã bị Sở Thiên Hoàng lôi đi. Lúc đầu hắn còn không rõ vì sao Sở Thiên Hoàng lại không vui, cho đến khi Sở Thiên Hoàng hỏi một câu thì Cố Thiên

Thụ mới tỉnh ngộ.

Sở Thiên Hoàng hỏi: “Người đàn bà kia rất đặc biệt với ngươi à?”

Cố Thiên Thụ rất sung sướng gật đầu một cái, đối với hần mà nói Ân Túy Mặc quả thật rất đặc biệt.

“Vậy nếu như cô ta muốn sinh con cho ngươi thì ngươi cũng đồng ý sao?” Nói thẳng ra thì đây chính là nỗi bất an từ sâu trong nội tâm của Sở Thiên Hoàng.

Dù Cố Thiên Thụ là người yêu của bọn họ nhưng gương mặt lại rất ít biểu đạt tâm tình nên khiến cho Sở Thiên Hoàng cảm thấy người nọ luôn ở trong một thế giới khác — Như là nơi này không đáng để người nọ phải lưu luyến vậy.

Cảm giác này càng ngày càng ăn sâu khiến Sở Thiên Hoàng không thể thở nổi.

Từ lúc nghe Sở Thiên Hoàng hỏi câu đó, Cố Thiên Thụ đã biết người yêu của hần đang bất an. Chẳng qua hần lại không trả lời ngay, mà im lặng một lát mới nói: “Ta sẽ nói cho ngươi một chuyện, nhưng ngươi... sẽ tin ta chứ?”

Sở Thiên Hoàng nhìn Sở Địa Tàng đang trầm mặc đứng đằng sau Cố Thiên Thụ, không chút do dự gật đầu một cái.

Sau đó Cố Thiên Thụ liền ‘nói’ hết tất cả — dùng bút lông viết lên giấy, viết từng câu từng chữ — nói về thế giới kia, nói về hệ thống đã kéo hần đến thế giới này, nói về chuyện một ngày chỉ có thể nói được 139 từ, và cũng nói về những chuyện của Ân Túy Mặc...

Cố Thiên Thụ rất ít khi ‘nói’ nhiều, nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ. Hần nói hết tất cả những bí mật trong lòng cho Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng — như là thả xuống bọc hành lý đã đeo lâu ngày trên lưng.

Biểu tình của Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng cũng biến hóa theo từng câu ‘nói’. Ban đầu là kinh ngạc, sau thì bình tĩnh rồi dừng dừng. Lúc này bọn họ mới biết được tại sao Cố Thiên Thụ lại hơi hột với thế giới này rồi — vì người nọ chưa từng thuộc về nơi đây.

Người nọ và Ân Túy Mặc luôn được dung túng đều đến từ một thế giới. Đây là chuyện mà không bao giờ Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng có thể làm được.

Nhưng cái này đã không còn quan trọng nữa. Nếu Cố Thiên Thụ đã nói hết với bọn họ chứng tỏ người nọ đã vứt bỏ tất cả— đây mới là điều quan trọng nhất.

“Ngươi còn muốn trở về sao?” Sở Địa Tàng hỏi. Ánh mắt hần chăm chú nhìn Cố Thiên Thụ, như là muốn nhìn thấu biểu tình trên gương mặt Cố Thiên Thụ.

“...” Nghe thế, Cố Thiên Thụ trầm mặc. Hắn rất muốn trả lời rằng mình không muốn, nhưng hắn lại không thể nói thành lời.

Đúng vậy, hắn muốn, hắn muốn trở về thế giới cũ, dù chỉ một phút.

“Mẹ của ta đang ở thế giới kia... Bà ấy chỉ còn mỗi ta là người thân.” Cố Thiên Thụ chần chờ nói một câu trên giấy: “Ta không có cha...”

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng yên lặng lắng nghe.

“Nếu có thể, ta muốn trở về thấp cho mẹ mình nén nhang.” Cố Thiên Thụ nhìn người yêu, cố gắng biểu đạt tâm tình: “Ta... muốn nói cho bà biết, ở thế giới này ta sống rất hạnh phúc.” Không cần mẹ phải lo lắng nữa...

Người phụ nữ đã vất vả cả nửa đời người, không thể cứ để bà ấy vẫn vương không thể yên nghỉ được.

Đến đây, Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đã hiểu những suy nghĩ trong lòng của Cố Thiên Thụ.

“Vậy... ngươi sẽ trở lại chứ?” Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng đều rất quan tâm đến vấn đề này.

“Đương nhiên phải trở lại rồi.” Cố Thiên Thụ tiếp tục viết: “Nếu ta không muốn trở lại thì ta cần gì phải nói hết mọi thứ cho hai người biết. Ta chỉ là muốn trở về một chút... để từ biệt thế giới kia thôi.”

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Sở Thiên Hoàng và Sở Địa Tàng không có lý do nào để từ chối Cố Thiên Thụ. Dù bọn họ cảm thấy rất bất an, nhưng những suy nghĩ của Cố Thiên Thụ đã khiến bọn họ kiềm chế chút xíu do dự.

Đúng thế... nếu Cố Thiên Thụ không muốn trở lại thì sao người nọ phải nói hết tất cả mọi thứ với bọn hắn.

“Người định khi nào thì về?” Bọn họ hỏi.

“Nhanh thôi.” Cố Thiên Thụ đã hỏi hệ thống rồi, cũng biết được câu trả lời. Điều hắn muốn chính là ngắm nhìn thế giới cũ một chút... rồi mau chóng trở về.

Sau khi trở về thì sẽ người hắn yêu trải qua một đời an bình, răng long đầu bạc.

“Vậy ngươi đi đi, nhớ về sớm đó.” Như những gì Cố Thiên Thụ đoán trước, hắn biết người hắn yêu sẽ hiểu hắn mà.

“Chúng ta chờ người trở lại.” Bọn họ nói.

“Ừ, ta nhất định sẽ trở lại.” Được người yêu cho phép, lúc rời đi đương nhiên sẽ không có ràng buộc — Lúc này, bọn họ cũng tin chắc rằng bọn họ có thể gặp nhau lần nữa.

Sự thật, cũng đúng như vậy. Mấy trăm năm sau, bọn họ tiếp tục lời hứa này.

“Ta đã trở lại.” Từ những thế giới khác trở về, Cố Thiên Thụ nói: “Ta sẽ không đi đâu nữa.”

“Ừ.” Hai anh em cười, cười rất đơn thuần — như là chưa từng có chuyện gì xảy ra. Mấy trăm năm kia chỉ là một cơn ác mộng: “Chúc mừng đã trở lại.”

Rốt cuộc cũng trở lại. Qua hồi lâu, Cố Thiên Thụ nhìn thấy người yêu chờ mình về. Mà đôi song sinh Sở gia cũng tuân thủ cam kết chờ Cố Thiên Thụ trở về.

Ở trên cái thế giới này, không có lừa dối, không có hành hạ, tất cả đều đã kết thúc.

| TOÀN VĂN HOÀN <<<

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-co-ky-nang-dac-biet-cao-lanh>